

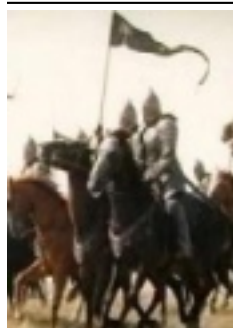
Thiết Kỵ Môn

Contents

Thiết Kỵ Môn	2
1. Nghi Vấn, Thảm Kịch, Đoạn Đầu Đài	3
2. Thân Tình, Tử Biệt, Lưu Lạc Giang Hồ	7
3. Tề Lăng, Kinh Biền, Cửu U Lệnh	15
4. Dự Đại Hội, Sơ Xuất Lộ Hình Tung	19
5. Danh Khiếp Võ Hoàng Lăng-uy Trấn Bạch Sa Sơn	24
6. Vượt Đường Ngàn Dặm Xa-đêm Nhập Đãi Nguyệt Am	30
7. Huỳnh Đệ Thành Người Dưng-thủ Túc Hoá Thâm Thù	36
8. Lỡ Ân Vạn Niên Đào-u Cốc Gặp Quỷ Tiên	41
9. Âm Sơn Tam Quái	46
10. Thiếu	52
11. U Cốc Dịch Âm	52
12. Thần Phong Môn Chủ	58
13. Hắc Diêm La	62
14. Nghi Vấn Ngập Lòng	68
15. Chuyến Đi Kiếm Các	74
16. Giết Người Không Thấy Máu	79
17. Phiêu Hương Sơn Trang	84
18. Vì Nghĩa Vong Thân	90
19. Tình Nghĩa Trong Gian Nguy	96
20. Tan Nhà Nát Cửa Bạt Giang Hồ	100
21. Diệu Kế Giải Gian Nan	106
22. Cường Phục Độc Dược Thành Nô Lệ	112
23. Cửu Đỉnh Tầm Thần Y	117
24. Trước Lý Phụ Phong	120
25. Quái Thú Trong U Cốc	126
26. Ngọc Lạp Lão Nhân	133
27. Cẩm Y Tứ Khẩu	136
28. Trường Hận Phong Chủ	140
29. Diệu Thuật Linh Đơn	147
30. Môi Kiếm Lưỡi Dao	152
31. Trăm Mươi Ngàn Kế	161
32. Địa Cực Ôn Ngọc	165
33. Thạch Sảnh Thọ Khổn	171
34. Ngọc Đá Cùng Tan Nát	178
35. Thiếu Nữ Tuyệt Sắc	182
36. Giai Nhân Phân Tranh	186
37. Tái Xuất Giang Hồ	192
38. Cổ Nhân Trùng Phùng	198
39. Phó Hẹn Chốn Hoang Mồ	202
40. Diễm Độc Thần Công	206
41. Độc Mục Lão Ni	212

42. Tá Tửu Tiêu Sầu	224
43. Lưỡng Bại Câu Thương	229
44. Kim Ngân Nhị Yến	234
45. Thuốc Đến Bệnh Khỏi	238
46. Oan Gia Đường Hẹp	242
47. Hoàng Sơn Ly Phụ	246
48. Dĩ Vãng Tựa Chiêm Bao	251
49. Tình Duyên Giải Hận Thù	256
50. Hoàng Sơn Kết Minh	262
51. Người Khách Bất Ngờ	267
52. Hoạn Nạn Của Cái Bang	271
53. Ái Thê Thất Tung	276
54. Linh Xà Thiên Tự	281
55. Tuệ Phương Hòa Thượng	287
56. Truy Tìm Cội Nguồn	292
57. Thanh Phụng Lệnh	298
58. Giả Tạo Thiết Kỵ	306
59. Biến Cố Bất Ngờ	310
60. Hủ Cốt Sơn Trang	314
61. Giữa Đường Sinh Biển	318
62. Thâm Sơn Cổ Động	325
63. Thiên Cương Chân Kinh	330
64. Thần Công Sơ Thành	333
65. Miêu Cương Tứ Độc	339
66. Ngày Tàn Của Độc Phụ	346
67. Cổ Tự Kỳ Ngộ	351
68. Biến Cố Bất Ngờ	354
69. Đại Hội Quần Hùng	360
70. Máu Nhuộm Mạnh Môn	365
71. Tam Mỹ Đẹp Duyên	371

Thiết Kỵ Môn

Giới thiệu

Sau cái chết đầy bí ẩn của cha, hai mẹ con Mạnh Niệm Từ bị người thân của mình bắt giữ và đưa đi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiet-ky-mon>

1. Nghi Vấn, Thảm Kịch, Đoạn Đầu Đài

Mây đen vần vũ giăng kín bầu trời!

Đêm tối mịt mùng!

Một loạt tia chớp lóe lên, soi sáng Ngạo Lai Phong trên ngọn Thái Sơn nguy nga hùng vĩ.

Soi sáng đại trại Thiết Kỵ Môn trên lưng Ngạo Lai Phong và soi sáng cả đoạn đầu đài trên quảng trường.

Chung quang quảng trường đầy nghịt bóng người đao kiếm tuốt trần trong tay, hết sức thâm nghiêm.

Ngọn cờ đao nặng gần trăm cân đã được kéo lên cao bầy trượng trên giá sắt, hai tên đao phủ mình trần, quần đỏ, mặt mày trơ lạnh đang đứng cạnh đó.

Sau loạt tia chớp, trời lại tối mịt, tiếp theo là tiếng sấm rền rĩ, đình tai nhức óc.

Ngay khi ấy, tiếng hô to cất lên:

- Môn chủ giá lâm...

Lát sau, tiếng chân rậm rịt vang lên, một hàng người từ trong trại tiến ra, đi thẳng đến trước đài.

Người đi đầu thân hình vạm vỡ, khăn đen che mặt, chễm chệ ngồi xuống chiếc ghế dựa to đặt trước đài ngoài năm trượng, mười mấy tên tùy tùng lập tức chia nhau đứng hai bên theo hình cánh chim.

Một người áo đen mảnh khảnh từ trong tối lách ra, bước nhanh đến, vòng tay thi lễ, cung kính nói:

- Phạm nhân đã đưa đến, xin môn chủ hạ lệnh hành hình!

Thiết Kỵ môn chủ thoáng ngẫm nghĩ, đoạn khẽ quát:

- Đưa đến đây!

Chỉ thấy một phụ nhân trung niên bị trói ngược hai tay ra sau, dưới sự kèm giữ của hai gã đại hán vạm vỡ, chân không chạm đất mang đến trước mặt Thiết Kỵ môn chủ.

Thiết Kỵ môn chủ che mặt khăn đen, không trông thấy được thần sắc, chỉ nghe y khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Đây là cơ hội cuối cùng của thị, chỉ cần khai ra nơi ẩn náu của vị nhị đệ phản nghịch của bổn tọa cùng hạ lạc của Tử Kim Tinh Cầu, Trần Sơn Chi Bửu vẫn có thể được miễn tội chết.

Phụ nhân trung niên mặt mày thảm não, nghiêng rằng nói:

- Môn chủ dù hỏi thêm hàng ngàn vạn lần thì thiếp cũng chỉ có thể trả lời không biết thôi!

Thiết Kỵ môn chủ cười gằn:

- Hừ, thị đã quyết không chịu thú thật, bổn tọa đành hạ lệnh hành hình thôi!

Phụ nhân trung niên giãy giụa, bỗng quỳ sụp xuống van vãn:

- Thiếp tự biết khó thoát khỏi tội chết, nhưng tiểu nhi...

Nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa.

Thiết Kỵ môn chủ lại khẽ thở dài, nghiêm giọng:

- Thị hãy yên tâm, bổn tọa sẽ tha chết cho hần, nhưng vĩnh viễn trục xuất khỏi Thiết Kỵ Môn.

Phụ nhân trung niên tha thiết:

- Cho thiếp gặp mặt lần cuối được chăng?

Thiết Kỵ môn chủ trầm ngâm một hồi, đoạn quay sang gã tùy tùng bên cạnh khẽ nói:

- Đưa Mạnh Niệm Từ đến đây!

- Thừa vâng!

Gã tùy tùng ấy cung kính đáp, đoạn lớn tiếng hô:

- Mang Mạnh Niệm Từ ra....

Lát sau, tiếng bước chân phóng chạy vang lên, một thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu chạy bay đến, thống thiết gào to:

- Mẹ... Mẹ...

Loạng choạng chạy đến trước mặt phụ nhân trung niên, quỳ mọp xuống đất khóc nức nở. Thật không ngờ, phụ nhân trung niên ra chiều bình tĩnh lạ thường, buông tiếng thở dài não ruột:

- Ôi... Từ nhi, con đã mười mấy tuổi rồi vậy?

Chàng thiếu niên Mạnh Niệm Từ thoáng ngẩn người, đoạn nín khóc nói:

- Con đã mười lăm tuổi rồi! Chẳng lẽ mẹ không ...

Phụ nhân trung niên trầm giọng tiếp lời:

- Mười lăm tuổi đã kể được là trang nam nhi đội trời đạp đất rồi, đáng anh hùng đổ máu chứ không rơi lệ, mẹ chẳng đã chẳng dạy con rồi sao?

Mạnh Niệm Từ vội lau nước mắt:

- Nhưng mẹ...

Phụ nhân trung niên ngắt lời quát:

- Bá phụ đã hứa tha cho con rồi, hãy đến khấu tạ mau!

Mạnh Niệm Từ gào to:

- Không! Con phải chết thay mẹ... Đại bá phụ, Niệm Từ van đại bá phụ hãy...

Thiết Kỵ môn chủ bỗng đứng phắt dậy, phát tay áo quát:

- Hành hình!

Lập tức, tiếng tù và rít lên inh ỏi, phụ nhân trung niên mặt mày tái ngắt, kề tai Mạnh Niệm Từ hối hả nói:

- Từ nhi, hãy nhớ lời mẹ hôm trước, rời khỏi Thiết Kỵ Môn tức khắc đến...

Những lời tiếp theo đã bị phủ át bởi tiếng sấm rền rĩ, đến khi tiếng sấm đã qua đi thì phụ nhân trung niên đã bị hai gã đao phủ lôi lên đoạn đầu đài rồi.

Mạnh Niệm Từ hét lên một tiếng thảm thiết, hai tay ôm mặt ngoảnh đi nơi khác. Sau lưng vang lên tiếng rít chói tai của giây xích sắt, rồi thì “phập” một tiếng vang dội...

Mạnh Niệm Từ nghiêng rặng, quay sang Thiết Kỵ môn chủ lên tiếng mắng:

- Mạnh Công Lăng, lão cầm thú thật là ác độc...

Thiết Kỵ môn chủ lại phát tay áo quát to:

- Trục xuất khỏi Thiết Kỵ Môn, vĩnh viễn không được đặt chân về khu vực Thái Sơn!

Mạnh Niệm Từ vẫn không ngớt mắng chửi, nhưng lập tức bị bốn gã đại hán áo đen vạm vỡ, kéo đi ra ngoài trại.

Tiếng mắng chửi gào khóc xa dần, ngoài tiếng gió rít, tiếng sấm rền, trên quảng trường tĩnh lặng đến ngạt thở.

Thiết Kỵ môn chủ chậm rãi đi đến trước đoạn đầu đài, đưa mắt nhìn máu tươi lênh láng dưới đất và cái xác đầu một nơi thân một chỗ, buông tiếng thở dài ảo não, lẩm bẩm:

- Chết thật ... oan uổng, thôi thì đành hậu táng vậy!

Bỗng, tiếng vó câu hỏi hả đến thẳng trước cổng trại, rồi thì một bóng người lao nhanh như tên bắn, đến trước đoạn đầu dài.

Chỉ thấy đó là một hán tử áo gấm sang trọng, tuổi chừng tứ tuần, ánh mắt đảo quanh, hướng về phía Thiết Kỵ môn chủ vòng tay nói:

- Tiểu đệ xin chào đại ca!

Thiết Kỵ môn chủ thoáng ngạc nhiên:

- Tam đệ... có việc gì vậy?

Hán tử áo gấm dậm chân:

- Tiểu đệ đã cố đi nhanh hết sức, vậy mà cũng vẫn muộn mất một bước... giết lầm người rồi!

Trong khi nói, cúi xuống chộp vào mặt phụ nhân trung niên, chỉ thấy một chiếc mặt nạ da người lập tức rơi xuống, hiện ra một gương mặt hoàn toàn khác biệt.

Thiết Kỵ môn chủ chẳng chút lộ vẻ kinh ngạc, khẽ gật đầu nói:

- Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, ta đã biết rõ từ lâu rồi!

Hán tử áo gấm thở dài:

- Đại ca biết một mà không biết hai. Mạnh Niệm Từ đâu rồi?

Thiết Kỵ môn chủ thoáng ngần người, vuốt râu trầm ngâm nói:

- Dĩ nhiên cũng là giả mạo cả!

Hán tử áo gấm quả quyết:

- Không, hán tử là Mạnh Niệm Từ thật!

Thiết Kỵ môn chủ nhẹ lắc đầu:

- Có lẽ nào...

Hán tử áo gấm cười thiếu não:

- Tiểu đệ cũng biết là đại ca sẽ không tin, đại ca hãy xem cái này đây!

Đoạn từ trong ống tay áo lấy ra một cuộn vải, trao cho Thiết Kỵ môn chủ.

Thiết Kỵ môn chủ đón lấy, mở ra xem vội, bất giác rung động cõi lòng. Tuy không nhận thấy được qua thần sắc, song qua mười ngón tay run rẩy, đủ chứng tỏ y vô cùng kích động.

Hán tử áo gấm chau mày:

- Đại ca hãy mau quyết định, nếu không bắt hán tử về đây, e rằng...

Thiết Kỵ môn chủ như chợt tỉnh, không chờ hán tử áo gấm dứt lời, lập tức trầm giọng quát:

- Hắc Kỵ Đường...

Chỉ thấy một người áo đen phóng bước đi tới, thi lễ cung kính nói:

- Thuộc hạ có mặt!

- Túc tốc dẫn theo thuộc hạ đắc lực, bắt Mạnh Niệm Từ mang về đây!

- Tuân mạng!

Người áo đen lùi sau ba bước, đoạn xoay người, phóng đi như bay. Lát sau, nghe những tiếng vó câu hỏi hả vang lên, xa dần rồi ngưng lặng.

Trên không sấm chớp liên hồi làm rung chuyển cả mặt đất, rồi thì mưa xuống như thác đổ.

Thiết Kỵ môn chủ đứng yên, mặc cho cơn mưa xối xả trút lên người, như thể đã trở thành pho tượng đá.

Hán tử áo gấm từ trong chiếc gói nhỏ sau lưng lấy ra một chiếc áo mưa vải dầu khoác lên người. Xung quanh, tất cả mọi người cũng đều như biến thành tượng đá, không một ai động đậy.

Chừng sau một tuần trà, tiếng vó câu hỏi hả xuyên qua mưa gió vắng vắng vọng đến. Lát sau, đã thấy vị đường chủ Hắc Kỵ Đường người ướt sũng lao nhanh vào báo:

- Thuộc hạ bắt tài, đã không đuổi được Mạnh Niệm Từ!

Thiết Kỵ môn chủ dậm chân:

- Nguy tai! Nguy tai... Đổ tổng hộ pháp!

Một ông lão áo đen nhỏ thó, râu bạc cũng ướt sũng người, bước nhanh tới cúi đầu nói:

- Hạ tọa xin kính chờ dạy bảo!

- Hãy xuất lĩnh các đường chủ ngoại ngũ đường tức tốc chọn lấy thuộc hạ tinh nhuệ tìm bắt Mạnh Niệm Từ, không được bỏ sót một tấc đất trong vòng trăm dặm.

- Hạ tọa tuân mạng!

Ông lão nhỏ thó quay người hô to:

- Bốn tọa phụng mệnh môn chủ, lệnh cho các vị đường chủ Hồng, Hoàng, Lam, Bạch, Hắc mỗi đường chọn lấy cao thủ một trăm người tức khắc tề tựu trước cổng trại chờ chỉ phái!

Lập tức bốn bề vang lên tiếng dạ ran, đám đông như tượng đá giờ mới nhốn nháo lên, một phần theo tổng hộ pháp Đỗ Ngũ Hành phóng bước ra ngoài cổng trại.

Lát sau, tiếng vó ngựa rầm rập từng tốp một xa dần.

Thiết Kỵ môn chủ ngược mặt nhìn trời, lại buông tiếng thở dài não ruột.

*

* *

Lúc trời gần sáng thì mưa gió đã dứt, Thiết Kỵ môn chủ áo ướt chưa thay, bồn chồn đi tới đi lui trong Tụ Nghĩa Sảnh.

Hán tử áo gấm thần thờ ngồi bên cạnh, vô số người áo đen đứng nghiêm trang theo hàng ngũ từ trong đến ngoài, tất cả đều áo quần ướt sượt.

Rồi thì tiếng vó câu hỏi hả vang lên.

Thiết Kỵ môn chủ liền lập tức ra chiều căng thẳng, sải bước đi ra cửa sảnh ngóng cổ chờ.

Lát sau, tổng hộ pháp Đỗ Ngũ Hành cùng năm đường chủ ngoại ngũ đường nối tiếp nhau đi tới, song người nào cũng ra chiều tiu nghỉu.

Đỗ Ngũ Hành dừng lại trước mặt Thiết Kỵ môn chủ, cúi đầu nói:

- Hạ tọa...

Thiết Kỵ môn chủ hét to:

- Những mấy trăm cao thủ mà ngay cả một đứa bé mới đi khỏi chưa lâu cũng chẳng bắt được hả?

- Vâng... hạ tọa bắt tài... nhưng đã tuân theo lệnh dụ của môn chủ, lục soát hết từng tấc đất trong phạm vi trăm dặm mà không thấy bóng dáng hán đầu cả...

- Chẳng lẽ hán đã bay lên trời hay chui xuống đất hay sao?

Đỗ Ngũ Hành bồng quỳ sụp xuống đất, cúi đầu nói:

- Xin môn chủ hãy trị tội hạ tọa!

Năm đường chủ ngoại ngũ đường cũng lần lượt quỳ xuống sau lưng Đỗ Ngũ Hành.

Thiết Kỵ môn chủ buông tiếng thở dài trĩu nặng:

-Thôi, mọi người hãy đứng lên... Ôi! Ấu đó cũng là khí số, khí số...

Hán tử áo gấm nhẹ bước đến gần nói:

- Đại ca không nên tin vào khí số, phải tận nhân lực mới được!

Thiết Kỵ môn chủ gật đầu:

- Tất nhiên... Văn sư gia, chuẩn bị phi vũ truyền thư!

Chỉ thấy một ông lão gầy gò tay phe phẩy quạt xếp, bước đi ngoe nguẩy đến gần, hướng về Thiết Kỵ môn chủ chấp tay xá dài nói:

- Học sinh sớm đã chuẩn bị xong rồi!

Thiết Kỵ môn chủ trầm giọng:

- Thứ nhất, phi thư báo với Thần Phong Môn, Phi Hồ Bảo và Vũ Uy Môn, lập tức phái thuộc hạ bủa giăng khắp mọi nơi, quyết phải bắt kỳ được Mạnh Niệm Từ. Thứ nhì, tả rõ diện mạo và đặc trưng của Mạnh Niệm Từ. Phi thư báo với bảy đại môn phái và các bang giáo khác, nhờ họ giúp sức truy tìm. Phàm ai bắt được Mạnh Niệm Từ đưa về bốn môn đều được trọng thưởng vạn lạng vàng ròng. Còn như chứa chấp bao che, biết mà không báo, bất kỳ môn phái, giáo bang nào, nhất luật xem như kẻ thù vừa bốn bang, xuất binh thảo phạt ngay.

Văn sư gia vâng dạ lia lịa, đoạn chấp tay xá dài rồi quay người bỏ đi.

Hán tử áo gấm mỉm cười, vẻ tự tin nói:

- Vậy là tên tiểu tử kia dù có chấp cánh cũng chẳng tào nào trốn thoát được!

Thiết Kỵ môn chủ lại buông tiếng thở dài, lạnh thình quay người trở vào trong trại.

Lát sau, hơn hai mươi con chim ưng lần lượt từ trong Thiết Kỵ Môn bay vút lên không, lượn quanh một vòng rồi chia nhau bay đi bốn phía, thoáng chốc đã mất dạng.

2. Thân Tình, Tử Biệt, Lưu Lạc Giang Hồ

Mạnh Niệm Từ bị hai gã áo đen lôi ra ngoài cổng trại Thiết Kỵ Môn, họ xô chàng ngã lăn ra đất, song chàng cắn chặt răng, lập tức đứng bật dậy.

Sấm rền tia chớp cùng với rừng núi mù mịt tạo thành một cảnh tượng hết sức rùng rợn, như vô vàn u linh cự thú nuốt chửng lấy chàng.

Chàng cảm hận ngoái lại nhìn cổng trại Thiết Kỵ Môn, đoạn cất bước chạy xuống Ngạo Lai Phong.

Vừa được vài trượng, hốt nhiên từ trong bụi cỏ ven đường lao vút ra một bóng trắng, vọt thẳng về phía chàng.

Mạnh Niệm Từ giật mình kinh hãi, chưa kịp cất tiếng tri hô thì đã bị đối phương bùm chặt miệng, một tay nắm lấy bả vai và một giọng nói dịu dàng vang lên:

- Từ nhi, đừng sợ!

Thì ra đó là một người giống hệt như phụ nhân đã bị hành hình vừa qua.

Mạnh Niệm Từ khẽ giẫy giụa:

- Mẹ...

Người đàn bà quét mắt nhìn quanh, hỏi hả nói:

- Đây không phải là nơi chuyện trò, theo mẹ đi mau!

Không màng đến phản ứng của Mạnh Niệm Từ, vòng tay ngang lưng ôm lấy chàng, phi thân phóng xuống Thái Sơn.

Mạnh Niệm Từ chỉ nghe tiếng gió vút vù bên tai và cảnh vật trước mắt bay vút qua, thoáng chốc đã đến một khu mộ địa dưới chân núi.

Khu mộ địa ấy rộng chừng mười mẫu ruộng, từng bách um tùm, hết sức kín đáo.

Người đàn bà đặt Mạnh Niệm Từ xuống đất, đưa tay ấn nhẹ lên tấm bia đá trước một ngôi mộ to, lập tức tiếng ken kệt vang lên, bàn cúng trước mộ bia đã dịch sang một bên.

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên hỏi:

- Mẹ, sao thế này?

- Nơi đây an toàn hơn, mẹ có nhiều điều rất quan trọng cần nói với con!

Đoạn nắm tay Mạnh Niệm Từ đi vào động huyệt. Bên trong là một thang đá nghiêng nghiêng chừng hơn hai mươi bậc, bên dưới là một gian thạch thất trống rỗng, như đã được kiến tạo một cách vội vàng.

Mạnh Niệm Từ đảo mắt nhìn quanh, chau mày hỏi:

- Mẹ có gì hãy nói đi!

Người đàn bà mắt rướm lệ nói:

- Từ nhi... dường như con có vẻ lạnh nhạt với mẹ...

Mạnh Niệm Từ cười chua xòt:

- Con không rõ thật sự mình có bao nhiêu mẹ, mẹ đây... là người thứ ba, mặt mày và tiếng nói đều giống hệt nhau... một đã chết, một bị giết, một...

Người đàn bà thở dài:

- Trong nhất thời mẹ cũng không sao giải thích rõ ràng với con được, mà dù giải thích rõ ràng rồi, có lẽ con cũng chẳng thể tin được...

- Vậy là vĩnh viễn không sao hiểu rõ được rồi...

- Không, khi nào con báo được đại thù, dĩ nhiên sẽ hiểu rõ hết mọi sự.

Mạnh Niệm Từ nghiêng rằng:

- Đương nhiên là con phải báo thù, mẹ con.. không, người mẹ thứ nhì của con chết quá thê thảm, nhất định con phải chính tay giết chết lão tặc Mạnh Công Lăng...

Người đàn bà thoáng chau mày:

- Từ nhi, giết Mạnh Công Lăng không hẳn là để báo thù cho người mẹ giả của con, chủ yếu là cha con...

- Cha con ư? Cha con hiện đang nấu thân đầu dó, mặc dù không thuận hòa với Thiết Kỳ Môn và các vị huynh đệ, song hãy còn sống trên cõi đời, vậy sao lại phải báo thù?

Người đàn bà cười thiếu nảo:

- Cha con đã chết rồi, chính lão tặc Mạnh Công Lăng đã hãm hại...

- Vậy người lẩn trốn kia là ai?

- Không hề có người đó, chẳng qua là do mẹ bịa đặt để cho lão tặc Mạnh Công Lăng sinh nghi mà có phản e ngại, không thì lão ta đâu có buông tha cho con.

Mạnh Niệm Từ nghiêng rằng:

- Cha con chết như thế nào?

- Bị Mạnh Công Lăng dùng rượu độc hại chết. Chính mẹ đã cướp đi thi thể rồi ngụy tạo nghi trận, khiến lão tặc ấy hoang mang, nghĩ là cha con đã giả chết thoát thân.

Mạnh Niệm Từ như sa vào trong sương mù, lòng đầy nghi vấn, nhất thời chẳng biết phải hỏi từ đâu?

Trước sau chàng có ba người mẹ, thật ra người nào là mẹ ruột của chàng?

Phụ thân chàng quả thật đã chết hay vẫn còn sống?

Chàng có nên tin lời người mẹ này chăng? Vì sao bà biết được mình bị đuổi khỏi Thiết Kỳ Môn vào lúc này? Vì sao ba người mẹ đều giống hệt nhau, không sao phân biệt ra được?

Điều trọng yếu nhất là vì sao chàng lại có ba người mẹ?

Nghiêm chỉnh mà nói, tình cảm chàng dành cho người mẹ đã bị giết vẫn sâu đậm hơn, chàng thề quyết định, chàng sẽ hành động đúng theo lời trăng trối của bà...

Bỗng, tiếng vó câu hồi hã lướt nhanh qua.

Người đàn bà thoáng biến sắc mặt khẽ nói:

- Nhất định là bọn họ đuổi bắt con đấy!

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Mạnh Công Lăng đã chấp thuận buông tha cho con với điều kiện là không được trở lại Thiết Kỳ Môn, với thân phận và địa vị của lão ta, có lẽ không tráo trở như vậy đâu.

Người đàn bà cười chua chát:

- Con không hiểu, Mạnh Công Lăng sở dĩ buông tha con vì tưởng con là Mạnh Niệm Từ giả. Nếu lão biết con chính thực là con của Thiết Oản Thư Sinh Mạnh Xuân Từ thì lại khác hẳn.

Mạnh Niệm Từ sững sờ:

- Vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ ngay cả con cũng có giả ư?

Người đàn bà chau mày:

- Hiện tại mẹ cũng không sao giải thích được, giờ con hãy nhớ kỹ người lời mẹ nói đây. Rời khỏi đây hãy tức tốc đến Vu Sơn, dưới chân Khôi Vân Phong có một ngôi Đái Nguyệt Am. Trong am có một lão ni cô độc nhãn, hãy hỏi bà lấy lại Tử Kim Tinh Châu, bửu vật trấn sơn của Thiết Kỳ Môn...

Mạnh Niệm Từ hết sức lấy làm lạ, bởi những gì bà nói giống hệt như người mẹ bị giết của chàng đã nói.

Người đàn bà nói tiếp:

- Quả Tinh Châu ấy tuy nhỏ bé, song bên trong có chứa một quyển Thiên Cương Chân Kinh. Con hãy tìm một nơi thật kín đáo để tham luyện võ công ghi chép trong ấy, rồi sau này hẵng trở lại báo thù.

- Nếu khi con gặp vị lão ni ấy, bà không tin con là Mạnh Niệm Từ thì sao?

- Bà ấy sẽ kiểm tra nốt ruồi son trên lưng con!

Mạnh Niệm Từ rung động cõi lòng, chăm mắt nhìn người mẹ trước mặt, chẳng lẽ bà mới chính là mẹ ruột của mình ư? Nếu không thì làm sao bà biết được trên lưng mình có ba nốt ruồi son?

Đỉnh địa huyết này không dày lắm, có thể nghe được tiếng mưa rơi xối xả và tiếng vó câu từng hồi lướt nhanh qua.

Mạnh Niệm Từ trầm nhủ:

- Xem chừng Mạnh Công Lăng quả đã phản hối rồi, không thì chẳng bao giờ lại có nhiều người Thiết Kỳ Môn lặn lội dưới mưa gió thế này!

Người đàn bà khẽ chau mày, nghiêng răng nói:

- Lão tặc Mạnh Công Lăng đã phá xuất thiết kỵ quyết tìm bắt con mang về, nếu mẹ mà không kịp thời đưa con đến đây, e rằng..

Bỗng hai tay nắm chặt vai chàng, bật khóc nức nở...

Mạnh Niệm Từ chăm mắt nhìn người mẹ này, bất giác nghe lòng xốn xang, nước mắt cũng chảy dài.

Người đàn bà ràn tựa nước mắt buông hai tay nắm vai Mạnh Niệm Từ ra, hé môi gượng cười nói:

- Từ nhi, con đã nhớ kỹ người gì mẹ đã nói rồi chứ?

Mạnh Niệm Từ nghiêm giọng:

- Dù mẹ không nói thì con cũng đã nhớ kỹ từ lâu rồi!

Người đàn bà gạt đầu:

- Đúng vậy, những điều ấy có lẽ người mẹ già của con đã nói với con từ lâu rồi. Cầu mong trời cao phò hộ cho con được thuận lợi học thành thần công, sớm báo được thâm thù!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Mẹ... không cùng con trở về được sao?

Người đàn bà lắc đầu:

- Không thể được..

- Vì sao?

Người đàn bà nghẹn ngào:

- Mẹ có nỗi khổ bất đắc dĩ, rồi đây... sớm muộn gì con cũng sẽ hiểu...

Bỗng đổi giọng vội vã tiếp:

- Con không hề biết võ công, đây cách Vu Sơn hàng mấy ngàn dặm đường, chẳng dễ gì đến được, mẹ phải tìm cách cho con... Hãy thay bộ quần áo này trước đã.

Đồng thời đã từ bên lưng cởi xuống một cái gói vải, lấy ra một bộ quần áo màu lam.

Mạnh Niệm Từ y lời thay lấy bộ quần áo ấy.

Bà lại từ trong lòng lấy ra một chiếc lọ nhỏ và nói:

- Đây là hơn ba mươi viên dịch dung hoàn, mỗi lần dùng một viên thoa lên mặt sẽ khiến diện mạo đổi khác, mỗi ngày một viên có thể sử dụng hơn một tháng, có lẽ đủ thời gian đến Vu Sơn rồi!

Đoạn mở nắp lọ lấy ra một viên thuốc màu đen cỡ hạt đậu, đặt trên lòng bàn tay, dùng nước mưa từ trên huyệt động rỉ xuống hòa tan, sau đó khẽ thoa lên mặt Mạnh Niệm Từ.

Xong xuôi, bà lấy ra một chiếc gương đồng, bật hỏa tập lên cười nói:

- Con hãy ngắm mình xem!

Mạnh Niệm Từ nhìn vào gương đồng, bất giác ngẩn người, thì ra trong gương đã hiện ra một gương mặt đen đúa và loáng thoáng nếp nhăn, tuổi tác ít ra cũng hơn ba mươi.

Người đàn bà cất lấy gương đồng, bỗng thoáng buồn nói:

- Từ nhi, giờ mẹ sẽ truyền nội công chân nguyên cho con, một là để tạo căn bản cho con kuyện võ sau này, hai là giúp con sớm đến được Khởi Vân Phong trên Vu Sơn.

Mạnh Niệm Từ không hiểu hết ý bà, bèn y lời ngồi xếp bằng xuống đất, hai mắt nhắm nghiền.

Chỉ cảm thấy một bàn tay đặt lên huyệt Khí Hải sau lưng, bàn tay ấy như có sức hút, lập tức dính chặt vào người chàng. Rồi thì nơi lòng bàn tay như có một luồng chảy ấm áp, xuyên qua kinh mạch, chảy vào trong cơ thể chàng.

Mạnh Niệm Từ giạt mình kinh hãi, định giãy giụa kêu la, song lúc này chỉ cảm thấy tay chân bải hoải, không sao nhúc nhích và cất tiếng kêu la được.

Luồng chảy nóng ầm đó nhanh dần lên, rồi thì dập dồn như sóng dữ, Mạnh Niệm Từ chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực cơ hồ muốn nổ tung, song ngoài cổ chịu đựng ra, chàng chẳng còn cách nào hơn.

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, Mạnh Niệm Từ bỗng cảm thấy luồng chảy nóng trong cơ thể chia ra làm hai, một xông lên sinh tử huyền quang, một ập xuống hai huyết Nhâm Đốc. Rồi thì “ầm” một tiếng, chàng hôn mê bất tỉnh.

Lại chẳng rõ trải qua bao lâu, chàng dần hồi tỉnh, mở bừng mắt ra, bắt giác sững người tại chỗ.

Trong huyết động vốn dĩ tối mật, nhưng giờ đây chàng lại trông rõ mồn một, thì ra chàng vẫn chưa biết mẫu thân đã truyền hết cho mình hàng mấy mươi năm nội lực chân nguyên, giúp chàng đã thông sinh tử huyền quang và hai mạch Nhâm Đốc.

Ngay sau đó, chàng đã phát giác ra thi thể của mẫu thân.

Mạnh Niệm Từ bật lên một tiếng kinh hoàng, nhào tới cúi xuống nhìn, chỉ thấy bà ta mặt trắng bệch, hai mắt thụt sâu vào, đã chết tự lâu rồi.

Mặc dù chàng không biết võ công, nhưng cũng hiểu đây là sự việc gì, bắt giác xót xa ngập lòng, nằm mọp lên tử thi khóc gào lên:

- Mẹ... tại sao lại làm như vậy...

Hồi lâu, chàng ngưng khóc, lại chú mắt nhìn vào mặt tử thi, lẩm bẩm:

- Đây có thật là mẹ ruột mình không?

Chàng biết, hiện tại chàng không sao khẳng định được, tạm không kể bà có phải là mẹ thân sinh của chàng hay không. Nội ân đức của bà đối với mình thì cũng đáng kể được là thân mẫu của mình rồi.

Bỗng chàng phát giác bên cạnh bà còn có một lá thư máu chưa khô, hiển nhiên là bà đã viết trước khi chết, sau khi chàng bất tỉnh.

Chàng run run cầm lá thư máu lên, chỉ thấy nét chữ xiêu vẹo viết là: “Từ nhi, hãy nhớ kỹ lời nói của mẹ, tức tốc đến Khởi Vân Phong trên Vu Sơn. Khi nào báo được đại thù thì con sẽ hiểu rõ mọi sự. Giang hồ hiểm ác, lòng người khó lường, con phải hết sức thận trọng. Mẹ...”

Lá thư đến đó dở dang, chứng tỏ bà đã chết ngay lúc ấy.

Mạnh Niệm Từ nghiêng chặt răng, quỳ bên tử thi khóc nói:

- Mẹ, con nhất định sẽ tuân theo di ngôn của mẹ, quyết không phụ kỳ vọng của mẹ...

Chàng lắng tai nghe, mưa gió bên ngoài đã dứt, bốn bề tĩnh lặng.

Chàng buông tiếng thở dài thậm thượt, cất lấy lá thư máu và lọ thuốc dịch dung, sửa thi thể nằm lại ngay ngắn, lấy chiếc áo mình đã thay ra đắp lên, đoạn lẩm bẩm cầu khẩn:

- Mẹ, con sắp phải rời xa mẹ đây, khi nào báo xong đại thù, con sẽ trùng tu mộ phần cho mẹ!

Sau đó, chàng với nỗi lòng đau xót quay người bước lên bậc cấp. Được chừng mười bước, bỗng nghe tiếng kèn kẹt vang lên, cửa huyết động đã mở ra.

Mạnh Niệm Từ bước nhanh ra ngoài, lại nghe tiếng kèn kẹt vang lên, cửa huyết động đã tự đóng lại.

Quay đầu nhìn quanh, lúc này trời vừa hừng sáng, trong rừng sương sớm dày đặc, gió mưa đã ngưng dứt từ lâu.

Chàng thầm ghi nhớ địa hình khu mộ địa, đoạn quay người phóng đi. Lúc này chàng đã nội lực tinh thâm, mặc dù chưa luyện võ công, song cũng phóng đi nhanh như tên bắn.

Chẳng mấy chốc chàng đã đặt chân trên đường cái quan nam bắc. Trời sáng dần, trên đường đã có người và xe ngựa qua lại lưa thưa. Mạnh Niệm Từ tuy mới lần đầu bước chân vào chốn giang hồ, không rõ đường

đi nước bước, song chàng biết chỉ cần mình đi về phía nam, đến Trường Giang rồi dọc theo bờ sông đi về phía thượng du, là sẽ đến được Vu Sơn.

Đến gần trưa, chàng đã đi được hơn năm mươi dặm đường.

Bỗng, cát bụi tung bay mù mịt, tiếng vó ngựa rầm rập vọng đến.

Mạnh Niệm Từ giắt mình kinh hãi, không cần suy nghĩ, qua tiếng vó ngựa chàng cũng biết chắc chắn đó là bộ thuộc của Thiết Kỵ Môn.

Xe và ngựa đi đường lập tức tránh sang hai bên, Mạnh Niệm Từ chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ thì hơn hai mươi con ngựa to khỏe đã lao đến trước mặt.

Người trên ngựa cả thầy đều võ phục đen gọn gàng, đao kiếm bên lưng, nhất loạt đầu chích khăn đỏ, khí thế hết sức hùng tráng.

Mạnh Niệm Từ nghiêng người đứng bên lề đường, nhìn thoáng qua chàng cũng đã nhận ra được bọn kia chính là bộ thuộc của Hắc Kỳ Đường trong ngoại ngũ đường.

Chàng vốn định chờ cho bọn người của Thiết Kỵ Môn qua khỏi rồi hẵng đi tiếp. Nào ngờ tiếng vó ngựa chợt ngừng, hơn hai mươi bộ thuộc Thiết Kỵ Môn cả thầy đều phóng xuống ngựa, kẻ thì quét mắt nhìn khách đi đường, người thì thò đầu ngó vào trong xe.

Những khách thương qua đườn ngoài khiếp hãi bởi uy danh của Thiết Kỵ Môn lại còn bị thái độ hung hãn của bọn người áo đen làm cho kinh hồn bạt vía, không một ai dám tỏ ý phản đối.

Mạnh Niệm Từ bồn chồn lo lắng, không dám quay mặt lại, đứng đờ như phỗng đá.

Bỗng một bàn tay nắm vai chàng quay lại.

Mạnh Niệm Từ giắt nẩy mình, trái tim cơ hồ vọt khỏi lồng ngực. Một gương mặt quen thuộc lập tức hiện ra trước mắt, đó chính là Ba Sơn Xà (Rắn bò núi) Thân Kiện, một đầu lĩnh tuần sơn trong Hắc Kỳ Đường.

Ba Sơn Xà Thân Kiện chòng chọc nhìn chàng quát hỏi:

- Người làm gì đứng thừ ra vậy?

Mạnh Niệm Từ thở hắt ra, ấp úng:

- Tiểu nhân... đã bị oai phong của các vị đại gia... làm cho mất hồn...

Ba Sơn Xà cười lạnh lùng:

- Người làm nghề gì?

- Tiểu nhân... làm nông...

- Người có trông thấy một thiếu niên tuổi chừng mười lăm, mười sáu tuổi đi một mình không?

- Không... không thấy.

Ba Sơn Xà lại buông tiếng cười lạnh lùng, bỗng tung mình lên ngựa, hô to:

- Đi thôi!

Đoạn liền giắt cương dẫn trước phóng đi. Hơn hai mươi tên bộ thuộc Thiết Kỵ Môn cũng lần lượt lên ngựa phóng nhanh đi, thoáng chốc đã mất dạng, chỉ còn để lại bụi cát mịt mù.

Mạnh Niệm Từ lúc này mới hiểu được hiệu quả thần kỳ của thuốc dịch dung, bèn lấy làm an tâm, tiếp tục đi về hướng nam.

Mặt trời đã ngã về tây, khách đi đường thưa dần, Mạnh Niệm Từ vì muốn đi thêm vài dặm nữa, vẫn tiếp tục cuộc hành trình.

Bỗng chàng nghe có tiếng rên rĩ rất khê vọng đến.

Mạnh Niệm Từ vội dừng bước lắng nghe, thì ra tiếng rên rĩ ấy vang lên từ trong một bụi cỏ bên đường.

Mạnh Niệm Từ do dự thầm nhủ:

- Hẳn là có người đã ngã bệnh tại đây. Trời sắp tối rồi, người bệnh hoạn nằm đây một mình không ai chăm sóc, quả là bi thảm.

Song chàng nghĩ lại, chốn giang hồ đầy phong ba hiểm ác, lòng người xảo trá khôn lường, mình đang vai mang gánh nặng, đâu có thời gian mà lo chuyện bao đồng.

Vả lại, trên cõi đời có biết bao nhiêu bi thảm đáng thương, mình can thiệp được bao nhiêu kia chứ?

Nghĩ đoạn, chàng tiếp tục cất bước.

Song đi được vài bước, chàng bỗng quay trở lại, đi thẳng đến bụi cỏ kia.

Thì ra đó là một đạo sĩ tuổi còn rất trẻ đang nằm giữa trong bụi cỏ với chiếc áo bào rộng thùng thình, mái tóc đen dày búi cao, gương mặt rất thanh tú, chỉ tiếc là hơi vàng vọt và dơ bẩn, trông rất đáng thương hại.

Mạnh Niệm Từ đi đến bên cạnh, khẽ cất tiếng hỏi:

- Đạo trưởng... bị bệnh phải không?

Đạo sĩ trẻ chỉ lo rên hừ hừ, không hề hay biết có người bên cạnh, đến khi nghe tiếng hỏi mới gắng gượng đưa mắt nhìn Mạnh Niệm Từ và nói:

- Dĩ nhiên là bệnh rồi, chả lẽ là đùa hay sao?

Xem ra đạo sĩ trẻ này tính nết khá là nóng nảy.

Mạnh Niệm Từ khẽ chau mày:

- Bửu quán của đạo trưởng ở đâu, tại hạ có thể đưa đạo trưởng về đó!

Đạo sĩ trẻ bỗng bật cười:

- Lòng dạ tôn giá tốt thật, đáng tiếc là kẻ này chẳng có bửu quán gì cả, hơn nữa... cho tôn giá biết cũng chẳng sao, thật ra kẻ này không phải là đạo sĩ.

Mạnh Niệm Từ sững sờ:

- Không phải là đạo sĩ sao lại mặc áo đạo trang?

Đạo sĩ trẻ nhún cười:

- Đó chẳng qua để thuận tiện lúc đi đường thôi... Thú thật vì gia phụ quản thúc nghiêm khắc quá, kẻ này lại ao ước được ngao du khắp thiên hạ, nên mới thừa cơ hội trốn nhà ra đi.

- Vậy thì thật là quá quắt, nhà cửa của huynh đài ở đâu?

- Nhà ư?... Xa lắm, hơn nữa kẻ này không muốn và cũng chẳng dám về!

- Huynh đài tôn tánh đại danh?

- Mâu Nam Huê, còn tôn giá?

- Tại hạ...

Mạnh Niệm Từ thầm nhủ: “Hiện Thiết Kỳ Môn đang tìm bắt mình, không thể tiết lộ họ tên thật được!” bèn nói tiếp:

- Tại hạ không có danh tánh, chỉ tự đặt ra biệt hiệu là Phiêu Bình Khách.

Mâu Nam Huê phì cười:

- Vậy thì lạ thật, bất kỳ ai cũng đều có danh tánh, trừ phi tôn giá không có cha mẹ...

Mạnh Niệm Từ buồn bã:

- Tại hạ chính là một cô nhi ngay từ thuở bé!

Mâu Nam Huê buông tiếng thở dài thông cảm:

- Thảo nào... Thôi thì cứ gọi là Phiêu Bình Khách vậy.

Mạnh Niệm Từ thấy đối phương tuy đã tươi tỉnh hơn nhiều song mặt vẫn đầy bệnh hoạn và thỉnh thoảng vẫn rên hừ hừ, hiển nhiên bệnh thể chưa giảm, chàng chẳng tiện bỏ đi, đành lại nói:

- Mâu huynh hãy nên đến một thị trấn gần đây tìm lang y thăm bệnh xem, chứ nằm đây e bệnh tình sẽ càng thêm trầm trọng...

- Hừ, chả lẽ kẻ này muốn nằm đây sao?

Buông tiếng thở dài áo não, nói tiếp:

- Chẳng qua vì... không có tiền bạc!

Mạnh Niệm Từ nghe vậy không khỏi động lòng thương hại, vội thò tay vào lòng lấy ra một nén bạc đưa ra và nói:

- Xin Mâu huynh hãy nhận lấy chút này!

Mâu Nam Huê thoáng đỏ mặt, ngại ngần nói:

- Vậy... nhiều quá tiểu đệ làm sao dám nhận?

Tuy nói vậy, song vẫn đưa tay nhận lấy, lại nói tiếp:

- Không thì thế này vậy, chúng ta kết nghĩa đệ huynh nhé?

Mạnh Niệm Từ ngẩn người:

- Ô... ơ...

Chàng thật không ngờ Mâu Nam Huê lại đưa ra đề nghị đột ngột này, nên nhất thời không biết trả lời thế nào cho phải.

- Tiểu đệ không xứng đáng chứ gì?

- Không... không phải... chẳng qua...

- Chẳng qua sao? Chúng ta một lời đã quyết, tiểu đệ xin ra mắt đại ca!

Mạnh Niệm Từ đành gượng cười:

- Huê đệ, tiểu huynh cùng đệ vào trong trấn chữa bệnh nhé?

Mâu Nam Huê xua tay cười:

- Không cần đâu, tiểu đệ từng theo gia phụ học qua chút ít y thuật, lát nữa vào trong trấn bốc thuốc uống vào là khỏi ngay thôi... Tiểu đệ chỉ vì tối qua bị mắc mưa cảm lạnh, không nặng lắm đâu, chỉ cần có tiền là xong cả!

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Tiểu huynh đang có việc gấp đành đi trước!

Mâu Nam Huê chợt buồn so:

- Giờ chúng ta đã là huynh đệ kết nghĩa rồi, bao giờ thì gặp lại nhau đây?

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Chúng ta cũng như hai chiếc lá rơi, một cơn gió thổi đến gần, một cơn gió thổi đi xa. Nếu hữu duyên thì tự sẽ gặp lại nhau, còn như vô duyên thì đành chịu thôi!

Mâu Nam Huê xoe tròn mắt:

- Đại ca nói cũng đúng, thôi... đại ca đi đi!

- Huê đệ hãy bảo trọng!

Mạnh Niệm Từ không muốn nói gì thêm nữa, dứt lời liền quay người sải bước bỏ đi.

Bởi chàng lúc này đã cải dạng thành một người nhà quê chừng ba mươi tuổi, nen, dọc đường cũng bình an vô sự, mặc dù đâu đâu cũng có người của Thiết Kỳ Môn truy tra, nhưng không ai nhận ra được chàng chính là người mà họ đang tìm.

Ba hôm sau, Mạnh Niệm Từ đã đến bờ Trường Giang. Lẽ ra, theo hành trình của chàng là dọc bờ sông đi về hướng tây, thẳng đến Vu Sơn.

Song ba ngày qua, chàng không hề dừng bước ngơi nghỉ nên giờ đây đã mệt nhoài, lúc này đã gần trưa, cảm thấy bụng đói cồn cào, thấy không xa lắm có một thị trấn, chàng bèn rẽ sang phía ấy.

Thị trấn ấy có tên là Tam Quan Trấn, chẳng những là nơi phải qua của con đường cái quan nam bắc, mà còn là bến cảng của hai đường thủy bộ, thương buôn quy tụ đông đảo, vô cùng náo nhiệt.

Mạnh Niệm Từ chẳng lòng dạ nào ngoạ cảnh phố xá, chỉ muốn ăn một bữa no nê, nhưng khi vừa bước chân vào thị trấn, chàng bất giác ngẩn người.

3. Tế Lăng, Kinh Biển, Cửu U Lệnh

Thì ra trong Tam Quan Trấn ngựa xe như nước, người qua lại tấp nập, quả là hết sức náo nhiệt. Tuy nhiên, chàng thấy hầu hết đều là nhân vật võ lâm giết đao đeo kiếm và đủ các hạng tăng ni đạo tục.

Mặc dù Mạnh Niệm Từ không chút kinh nghiệm giang hồ, song qua trực giác chàng cũng cảm thấy có điều khác lạ.

Chàng thăm nhủ:

- Nơi đây hỗn tạp, hạng người nào cũng có, tuy mình đã dịch dung cải dạng, song cũng nên ít lộ hình tích thì hơn!

Nghĩ vậy, chàng bèn định mua ít thức ăn có sẵn rồi rời khỏi Tam Quan Trấn ngay.

Bỗng nghe một giọng nói lạnh lạnh từ sau lưng vang lên:

- Đại ca, thật là trời xui đất khiến, hai chiếc lá rơi chúng ta lại gặp nhau nữa rồi!

Giọng nói ngập đầy vẻ vui mừng, thì ra chính là chàng đạo sĩ giả Mâu Nam Huê.

Mạnh Niệm Từ cũng vui mừng quay lại nói:

- Huê đệ đã khỏi bệnh rồi ư?

Chỉ thấy Mâu Nam Huê vẫn chiếc đạo bào trên người, song đã thay chiếc mới vừa vắn hơn, mặt mày tươi tắn, đôi mắt trong sáng, hé môi cười nói:

- Khỏi lâu rồi! Nhưng... đã phải khiến đại ca hao tổn tiền bạc... Ủa, đại ca mới đến lại định đi ngay sao?

- Tiểu huynh có việc khẩn cấp cần đến Vu Sơn, nên tranh thủ thời gian thì hơn!

Mâu Nam Huê thoáng ngạc nhiên:

- Vu Sơn ư?... Đường còn xa xôi lắm, việc gì mà đại ca cần phải đến Vu Sơn gấp vậy?

- Ờ... ờ...

Chàng ngập ngừng hồi lâu vẫn không sao trả lời được, bởi chàng không quen nói dối, mà việc đến Nguyệt Am tìm lão ni độc nhãn lại tuyệt đối không thể tiết lộ được, nên nhất thời không biết phải trả lời sao cho phải.

Mâu Nam Huê mỉm cười:

- Đại ca không tiện nói ra thì tiểu đệ cũng chẳng tiện hỏi, nhưng một là hai chiếc lá rơi chúng ta tan rồi hợp, hai là tối nay sẽ có một cuộc vui diễn ra tại Bạch Sa Sơn cách đây ngoài hai mươi dặm về phía bắc. Đại ca dù có việc khẩn cấp đến mấy, bỏ ra một ngày để đến đó xem thì cũng đâu có sao?

Mạnh Niệm Từ chột động tâm:

- Đêm tối thi có cuộc vui gì để mà xem kia chứ?

Mâu Nam Huê trở to mắt tròn trời nhìn chàng:

- Đại ca quả thật không biết hay là giả vờ đó?

Mạnh Niệm Từ nghiêm giọng:

- Tiểu huynh vừa mới đến đây, quả tình đâu biết tý gì, làm sao lại giả vờ với hiền đệ chứ?

- Chẳng lẽ đại ca không nghe nói đến đại hội Tế Lăng tại Bạch Sa Sơn ư?

- O...Tiểu huynh không phải là người trong giới võ lâm, lại lần đầu tiên bước chân vào giang hồ, quả tình chưa hề nghe nói đến!

- Cơ hội hiếm có, vậy thì càng phải đến xem để mở rộng tầm mắt...

Mâu Nam Huê đưa tay chỉ nói tiếp:

- Tửu điểm kia tuy nhỏ nhưng rất thanh tịnh, thật thích hợp cho chúng ta hàn huyên tâm sự...

Đoạn nắm tay Mạnh Niệm Từ đi về phía tửu điểm ấy.

Mạnh Niệm Từ nửa muốn nửa không, để mặc cho Mâu Nam Huê kéo vào. Tửu điểm này hết sức vắng vẻ, mặc dù đã đến giờ ăn trưa, song khách vẫn thưa thớt, thì ra đây là tửu điểm của Thanh Chân Giáo, chỉ bán mỗi món thịt bò thôi.

Mâu Nam Huê qua loa gọi lấy vài món, cùng Mạnh Niệm Từ vừa ăn vừa nói:

- Nói về đại hội Tế Lăng tại Bạch Sa Sơn, trước hết phải nhắc đến Võ Hoàng... Khoảng năm mươi năm về trước, trong giới võ lâm có một vị quái kiệt họ Mạnh tên Thiên Quân, cuộc đời ông ta đã hai lần vang danh thiên hạ...

Mạnh Niệm Từ đương nhiên là biết rõ điều ấy, bởi Mạnh Thiên Quân chính là tổ phụ chàng, song chàng giả vờ không biết, cũng ra chiều thú vị lắng tai nghe.

Mâu Nam Huê hăng giọng nói tiếp:

- Lần thứ nhất là trong cuộc đại hội võ lâm tại Hoa Sơn, Mạnh Thiên Quân đã với thanh đoản kiếm trong tay lần lượt đánh bại tất cả quần hùng tham dự, giành được mỹ danh “Thiên hạ đệ nhất cao thủ”. Lần thứ nhì là dẹp yên loạn Thất Quái Bát Ma... được phong là Võ Hoàng, một danh vị cao nhất võ lâm!

Ngưng chốc lát, lại nói tiếp:

- Võ Hoàng Mạnh Thiên Quân tổng cộng có bảy người con trai, lão đại là Thiết Kỵ môn chủ Mạnh Công Lân, lão nhị Thiết Oản Thư Sinh Mạnh Xuân Từ, lão tam Tiêu Dao công tử Mạnh Đạt Tam, lão tứ Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu, lão ngũ Vũ Uy môn chủ Mạnh Vũ Hùng, lão lục Phi Hổ bảo chủ Mạnh Xung Sơn, người này rất tham lam và hiểm độc nên còn có biệt hiệu là Tiểu Diệt Hổ. Tam môn nhất bảo của lão đại, lão nhị, lão ngũ và lão lục được đương thế gọi là Võ Lâm Tứ Thánh, bất kỳ môn phái, bang giáo nào cũng đều nể sợ?

Mạnh Niệm Từ bỗng hỏi:

- Còn lão nhi, lão tam và lão thất thì sao?

- Lão nhị Thiết Oản Thư Sinh Mạnh Xuân Từ hiện nay đã trở thành một nhân vật thần bí. Có lời đồn là ông đã chết, cũng nghe nói là ông hãy còn sống và đang ẩn náu đâu đó và nghe đồn là ông vẫn còn ở trong Thiết Kỵ Môn, nhưng phu nhân ông thì đã bị Thiết Kỵ môn chủ xử tử hình, bởi việc liên quan đến Tử Kim Tinh Châu, bảo vật trấn sơn của Thiết Kỵ Môn.

Lão tam Tiêu Dao công tử Mạnh Đạt Tam là người vô tích sự nhất, tự mệnh là hiền sĩ vô lâm, mãi mê du hí trụy lạc, không lo chuyện đàng hoàng chính đáng, hơn nữa lại còn hay đặt thị phi, gây xào xáo trong nội bộ anh em, là một người hết sức xấu xa.

Lão thất Ngọc Diện thư sinh cũng là một nhân vật thần bí, không ai biết ông cư trú tại đâu, ngoại trừ hàng năm vào kỳ đại hội Tế Lăng xuất hiện một lần tại Bạch Sa Sơn, rất hiếm người gặp được ông. Nhưng ba năm qua, ngay trong đại hội Tế Lăng cũng không thấy ông xuất hiện, còn như ông tốt hay xấu, khó mà khẳng định được...

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Hiền đệ chỉ biết vậy thôi sao? Còn lão nhị...

Mâu Nam Huê khoát tay:

- Tiểu đệ còn biết nhiều lắm chứ! Võ Hoàng Mạnh Thiên Quân tuy đã đào tạo bảy người con trai làm nên sự nghiệp, song cũng chưa phải là toàn bộ võ học của ông. Toàn bộ võ học của ông đã được ghi chép trong một quyển Thiên Cương Chân Kinh và chứa trong Tử Kim Tinh Châu cho Mạnh Công Lăng và đã trở thành bảo vật trấn sơn của Thiết Kỵ Môn.

Lúc lâm chung, Võ Hoàng có dặn lại là trong con cháu nếu ai dùng tay bóp vỡ được Tử Kim Tinh Châu thì người ấy sẽ là chủ nhân của Thiên Cương Chân Kinh. Thế nhưng, kể cả Mạnh Công Lăng, không một ai có được thần lực đến như vậy. Tuân theo di chúc của Võ Hoàng, Mạnh Công Lăng đã cất giữ Tử Kim Tinh Châu trong Thiết Kỵ Môn.

Năm nọ, lão nhị Thiết Oản Thư Sinh Mạnh Xuân Từ có đến Thiết Kỵ Môn chơi. Sau khi ông rời khỏi, Mạnh Công Lăng liền phát hiện Tử Kim Tinh Châu đã biến mất, bởi ngoài Mạnh Xuân Từ ra, không còn ai khác, Mạnh Công Lăng trong cơn thịnh nộ đã xuất lĩnh thuộc hạ vây bắt vợ chồng Mạnh Xuân Từ cùng đứa con thơ mang về giam giữ trong Thiết Kỵ Môn.

Song Tử Kim Tinh Châu vẫn như đá chìm đáy biển, đến nay vẫn chưa tìm ra được. Do bởi mấy năm qua, Thiết Oản Thư Sinh bị giam cầm biệt vô âm tín, nên đã đồn đãi là ông đã chết, đã đào thoát và vẫn còn bị giam tại Thái Sơn, song phu nhân của ông đã bị xử tử hình cách đây mấy hôm thì mọi người đều biết...

- Tin tức loan nhanh đến vậy ư?

- Chẳng những phu nhân ông bị xử tử mà người con trai độc nhất của ông là Mạnh Niệm Từ nghe đâu cũng đã trốn thoát khỏi Thiết Kỵ Môn, việc này thật hết sức chấn động...

- Hiện nay Thiết Kỵ Môn tung người lùng sục khắp nơi, có lẽ là để tìm bắt Mạnh Niệm Từ phải không?

Mâu Nam Huê gật đầu:

-Không chỉ Thiết Kỵ Môn tung người truy tìm khắp nơi. Chấn Thiên Thần Quân Mạnh Công Lăng cũng đã phi vũ thông tri Thần Phong Môn, Phi Hổ Bảo cùng thất đại môn phái, tam giáo cửu bang, bảo họ phái người giảng bữa khắp mười ba tỉnh đại giang nam bắc, truy nã Mạnh Niệm Từ. Ai bắt được sẽ được trọng thưởng một vạn lạng vàng, nếu chứa chấp bao che thì Thiết Kỵ Môn sẽ xem như tử thù. Vậy xem ra Mạnh Niệm Từ tuy đã trốn thoát khỏi Thiết Kỵ Môn, song cũng khó thể thoát khỏi sự vây bắt của thiên hạ vô lâm, sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt lại.

Mạnh Niệm Từ nghiêng răng trèo treo, niềm bi phần hiện rõ trên mặt.

Mâu Nam Huê lấy làm lạ hỏi:

- Đại ca làm sao thế này?

Mạnh Niệm Từ giật mình:

- Đâu có gì, chẳng qua tiểu huynh nhận thấy Mạnh Công Lăng quá độc ác mà thôi!

Mâu Nam Huê cười:

- Vậy xem ra đại ca cũng là người giàu lòng hiệp nghĩa rồi.

Mạnh Niệm Từ khích động:

- Rất tiếc là tiểu huynh không biết võ công, không thì nhất định phải cho lão tặc ấy rơi đầu mới được!

Mâu Nam Huê hốt hoảng, khê nói:

- Đừng la ó lên như vậy, nếu bị họ nghe được thì khôn!

Mạnh Niệm Từ giật mình im bật, Mâu Nam Huê nói tiếp:

- Theo tiểu đệ thấy thì Mạnh Công Lăng cũng khá là đôn hậu bởi ông ta hãy còn tuân giữ được di ngôn của Võ Hoàng. Thử nghĩ Tử Kim Tinh Châu nằm trong tay ông ta, nếu như ông ta dùng phương pháp khác, không khó mở được Tử Kim Tinh Châu nhưng ông ta lại không chịu làm như vậy, qua đó đủ thấy...

- Hừ, như vậy Mạnh Công Lăng có thể hiệu lệnh thất đại môn phái, tam giáo cửu bang, công thêm Thần Phong Môn, Vũ Uy Môn và Phi Hổ Bảo là đủ cho lão ta tác oai tác phúc, thống trị võ lâm rồi.

Mâu Nam Huê cười:

- Đó cũng chính là chỗ đôn hậu của ông ta. Nếu như ông ta quả muốn thống trị võ lâm, e rằng thiên hạ giang hồ đã đổi khác từ lâu rồi. Song ông ta lại an cư tại Thái Sơn, không hề có dã tâm thống trị thiên hạ. Hơn nữa người của Thiết Kỵ Môn đều nghiêm giữ môn quy, hết sức an phận trong giới võ lâm...

Mắt đảo quanh, nói tiếp:

- Chỉ có ba vị huynh đệ thành danh lập nghiệp kia của ông ta, người nào cũng hung hãn như hùm báo, ôm ấp dã tâm. Sở dĩ chưa dám công khai lộ hành cũng chính vì còn e ngại Chấn Thiên Công Lăng. Giữa huynh đệ họ luôn ganh ghét nghi kỵ lẫn nhau, trước mặt là huynh đệ, sau lưng là kẻ thù, đã sắp đến mức thủy hỏa bất tương dung rồi. Đáng tiếc là Mạnh Công Lăng vẫn chưa hề hay biết, tưởng đâu các huynh đệ của ông đều hết sức thương yêu nhau.

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Ngoài Võ Lâm Tứ Thánh đó ra, chả lẽ trong võ lâm đương kim không ai là đối thủ của họ sao?

- Cũng không hẳn vậy. Cõi đời bao la, biết bao kỳ nhân dị sĩ, không ai dám bảo là võ công của mình cao nhất. Chẳng hạn trong đại hội Tế Lăng, trong ba năm qua lần nào cũng có quái sự xảy ra, khiến Võ Lâm Tứ Thánh bẽ mặt tại chỗ, chứng tỏ võ công của người ấy hẳn là cao mình hơn họ.

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc:

- Trong ba năm qua đã xảy ra quái sự gì vậy?

- Lần thứ nhất, tức là hồi ba năm trước, lúc đại hội Tế Lăng đang được tiến hành, bỗng chẳng rõ từ đâu bay đến một tảng đá to, trúng ngay bàn cúng làm vỡ nát hết mọi vật trên ấy. Người dự tế ngoài lão nhị bị giam, lão thất chưa đến, năm huynh đệ họ đã có mặt, song chẳng tìm thấy bóng dáng kẻ phá hoại đâu cả.

Lần thứ nhì, tức là hồi hai năm trước. Sau khi đại hội Tế Lăng kết thúc, bỗng thấy một mảnh giấy từ trên chính điện lăng mộ rơi xuống, trên viết là “Khỏi phải cúng tế”!

Chữ viết hãy còn chưa ráo mực, chứng tỏ mới vừa viết xong, vậy mà không tìm thấy bóng dáng ai cả, khiến năm huynh đệ họ lại một lần nữa bẽ mặt trước công chúng.

Lần thứ ba, tức là năm rồi. Năm huynh đệ đều đề cao cảnh giác. Trước đại hội đã cho cao thủ mai phục đầy xung quanh lăng mộ Võ Hoàng. Cuộc tế lễ kết thúc êm xuôi, nhưng ngay khi năm huynh đệ họ ra về, đi ngang qua trước mặt quần hùng, Phi Hổ Kiếm Phiền Thiên Mạnh Xung Sơn bỗng ngã nhào. Với một cao thủ tuyệt đỉnh như Mạnh Xung Sơn mà lại bị vấp ngã trên đường bằng thật là một điều khó thể tưởng tượng được, hẳn là phải có cao thủ ngầm ra tay...

Mạnh Niệm Từ tiếp lời:

- Có lẽ là Võ Hoàng hiển linh!

Mâu Nam Huê vỗ tay cười:

- Quả đúng là đã có người nghĩ như vậy. Thế nhưng, một sự thật đã làm tiêu tan ý nghĩ ấy của mọi người, bởi sau khi Mạnh Xung Sơn té ngã, chẳng rõ từ lúc nào đã bị người đặt một mảnh giấy trên ngực.

- Ô! Thật không thể tưởng tượng được, mảnh giấy ấy đã viết gì vậy?

Mâu Nam Huê cười:

- Chỉ ba chữ “Hãy liệu hồn”!

- Có ký tên không?

Mâu Nam Huê gật đầu:

- Có! Cửu U Lệnh Chủ!

- Võ công của người này hẳn là rất cao, chẳng rõ...

Mâu Nam Huê cười ngắt lời:

- Không ai biết Cửu U lệnh chủ là ai, bởi chưa từng nghe nói đến trong giới võ lâm giang hồ có một nhân vật như vậy!

Mạnh Niệm Từ lẩm bẩm:

- Vậy thì quái lạ thật!

Mâu Nam Huê cười thích thú:

- Đại hội Tế Lăng tối nay lại càng náo nhiệt hơn. Nghe đâu ngoài năm huynh đệ họ Mạnh ra, các môn phái giáo bang đều có cho cao thủ hoặc đích thân chưởng môn đến dự, thật chẳng khác nào một đại hội võ lâm... Đại ca, tiểu đệ khuyên đại ca hãy ở lại đây một đêm có đáng hay không?

Mạnh Niệm Từ ngẩn ngang tâm sự, buộc miệng nói:

- Đáng, đáng lắm...

Bỗng nghe Mâu Nam Huê reo lên:

- Xem mau, bọn kia là người của Thần Phong Môn!

Mạnh Niệm Từ liền đưa mắt nhìn ra phố, chỉ thấy một đám đại hán võ phục xanh viền tím, oai phong lẫm liệt, khí thế chẳng kém gì người của Thiết Kỵ Môn.

Lúc này hai người đã ăn uống xong, Mâu Nam Huê xô bàn đứng lên cười nói:

- Giở hãy còn sớm quá, chúng ta hãy tìm một khách điểm nghỉ ngơi cho khỏe khoắn tinh thần, chờ đến đêm hằng đi xem náo nhiệt.

Mạnh Niệm Từ gật đầu lắng thính, thanh toán tiền ăn rồi cùng Mâu Nam Huê rời khỏi tử điểm, tìm một khách điểm trong hẻm vắng ngời ngời.

4. Dự Đại Hội, Sơ Xuất Lộ Hình Tung

Sau hoàng hôn, trên Bạch Sa Sơn đã đèn đuốc sáng choang.

Bạch Sa Sơn không to rộng lắm nhưng trên đỉnh núi hết sức bằng phẳng, cây cối sum suê, cảnh sắc rất tươi đẹp.

Lăng Võ Hoàng nằm giữa đỉnh núi, cơ hồ chiếm hết toàn bộ diện tích. Người và ngựa đã sắp hàng dài từ chân đến đỉnh núi. Lối đi được lát đá trắng phẳng phiu và bóng loáng, hai bên là tùng bách sum suê, hết sức trang nghiêm.

Cuối đường trước hết là một dãy ba gian đại điện, chia ra trưng bày áo mào đồ dùng của Võ Hoàng lúc sinh tiền, cùng các phiến đá khắc chữ ghi lại công tích của đời ông.

Sau ba gian đại diện mới đến tể đài, điện cúng, lạy mộ.

Vô số cao thủ của tam môn nhất bảo đã được bố trí mai phục khắp lăng Võ Hoàng, dù là con ruồi bay qua cũng bị phát giác.

Trong lăng Võ Hoàng sớm đã đông nghịt người, ngoài số tùy tùng của Võ Lâm Tứ Thánh, thất đại môn phái, tam giáo cửu bang và quần hùng khắp nơi, tổng số cũng có hơn hai trăm người.

Bắt đầu từ dưới chân núi, hai bên đường lát đá trắng chia ra đứng đầy võ sĩ tam môn nhất bảo với áo giáp sáng ngời, đao kiếm tuốt trần cho đến trước gian đại diện thứ nhất.

Bỗng, trên lầu chuông cao ngất vang lên ba tiếng chuông lạnh lót. Lập tức, tiếng ồn ào lắng dịu.

Lát sau, một giọng thấp trầm hô to:

- Cuộc tế lễ bắt đầu!

Chỉ thấy trước tể đài chất đầy vật cúng và nhang nến, lập tức có năm người chậm rãi bước đến.

Dưới ánh nến sáng rực, có thể trông thấy rõ ràng người đi đầu chính là Thiết Kỵ môn chủ Chấn Thiên Thần Quân Mạnh Công Lăng với khăn đen che mặt, dáng người phương phi và toàn thân cũng y phục màu đen.

Tiếp theo sau là lão tam Tiêu Dao công tử Mạnh Đạt Tam, lão tứ Thần Phong môn chủ Thần Phong Kiếm Khách Mạnh Bác Cửu, lão ngũ Vũ Uy môn chủ Ngốc Đầu Thái Tuế Mạnh Vũ Hùng, lão lục Phi Hồ bảo chủ Nhất Kiếm Phiên Thiên Mạnh Xung Sơn.

Năm người nghiêm trang đứng sòng vai nhau thành một hàng dài.

Trong đám đông, hai người đang từ từ nhích đến gần, chính là Mâu Nam Huê và Mạnh Niệm Từ.

Mâu Nam Huê kéo vạt áo Mạnh Niệm Từ, khẽ nói:

- Đến gần chút nữa, có thể trông thấy rõ hơn!

Đoạn bèn kéo Mạnh Niệm Từ tiến tới trước. Lát sau, hai người đã lên đến trước đám đông, cách nhóm Mạnh Công Lăng xa chừng hai trượng.

Chỉ nghe người xướng lễ lại trầm giọng hô:

- Người bồi tế vào vị trí!

Chỉ thấy trong đám đông lại có một hàng người tiến ra.

Mâu Nam Huê khẽ nói:

- Xem, lão tăng áo xám kia chính là Ngô Quả đại sư chủ tọa môn Thiếu Lâm...

Mạnh Niệm Từ đưa mắt nhìn, quả thấy người đi đầu hàng người ấy là một lão tăng áo xám thân hình cao to, tiếp theo sau là một lão nhân râu tóc bạc phơ.

Mâu Nam Huê lại khẽ nói:

- Lão già ấy là chủ tọa môn Hoa Sơn Cửu Hoa lão nhân Tổng Bảo Nam... Lão đạo sĩ mặc áo bát quái là chủ tọa môn Võ Đang Tam Dương đạo trưởng. Người cầm phất trần là chủ tọa môn Côn Lôn Thất Hư đạo trưởng, đại hòa thượng kia là chủ tọa môn Nga My Long Hoa thiền sư... còn kia là chủ tọa môn Không Động Bát Cực Tứ, chủ tọa môn Vũ Di Diệu Âm lão ni... Ô! Chủ tọa môn bảy đại môn phái đã có mặt đầy đủ!

Mạnh Niệm Từ chăm chú nhìn đến hoa cả mắt, bởi sau thất đại môn phái lại đến tam giáo cửu bang, cả thấy đều nghiêm trang lạy lễ nối tiếp nhau đi đến trước tể đài.

Mâu Nam Huê ra chiều hết sức thích thú, vừa luôn miệng nói vừa khoa tay múa chân. Mạnh Niệm Từ tuy cũng bị lôi cuốn, song vì lòng có nỗi e sợ, không khỏi có phần hồi hộp, nên chỉ nghe Mâu Nam Huê nói mà không hề lên tiếng.

Dưới tiếng hô của người xướng lễ, buổi cúng tế được tiến hành theo nghi thức, thuận lợi cho đến khi kết thúc, chẳng có một sự cố gì xảy ra cả.

Mâu Nam Huê có phần thất vọng, ngoái lại nhìn Mạnh Niệm Từ nói:

- Lạ quá, Cửu U lệnh chủ sao không thấy đến nhỉ?

Y nói rất khê, chỉ mỗi Mạnh Niệm Từ mới nghe được thôi, vậy mà Chấn Thiên Thần Quân Mạnh Công Lăng ở xa hơn hai trượng lại lướt mắt về phía hai người.

Mạnh Niệm Từ bất giác giật thót người...

Lát sau, chỉ nghe người xướng lễ hô to:

- Lễ tất! Người chủ tế lui!

Nhưng Thiết Kỵ môn chủ chỉ quay người rồi đứng yên, bởi mặt ông che khăn đen nên không ai thấy được thần sắc của ông.

Bầu không khí trong hiện trường lập tức trở nên căng thẳng.

Thiết Kỵ môn chủ không lên tiếng, chỉ chậm chậm quay đầu nhìn quanh, như quan sát tất cả mọi người hiện diện.

Mạnh Niệm Từ bồn chồn lo lắng, trái tim như muốn vọt khỏi lồng ngực.

Hồi lâu, Mạnh Công Lăng mới cất tiếng:

- Chư vị đồng đạo đã chẳng quản xa xôi đến đây bồi tế, Mạnh mỗ xin chân thành cảm tạ!

Đoạn ôm quyền thi lễ.

Chương môn Thiếu Lâm chấp tay, đại diện đáp lễ nói:

- Việc nhỏ mọn đâu dám nhận lời cảm tạ của Mạnh đại hiệp, khi xưa nếu không nhờ tấm lòng nhân nghĩa của Võ Hoàng thì giới võ lâm ngày nay e rằng đã không còn được như thế này từ lâu rồi!

Mạnh Công Lăng nhếch môi cười:

- Công và lỗi của tiên phụ đã được khẳng định, chư vị đồng đạo có lòng kính trọng, ngu huynh đệ vô vàn cảm kích. Tuy nhiên, hẳn cũng có kẻ có lòng ganh ghét, trong ba năm qua đã liên tục có hành động khiêu khích mà lại không chịu lộ diện, chẳng rõ vị đồng đạo ấy thật ra có dụng tâm ra sao?

Toàn trường im phăng phắc, ai nấy đều như đã trở thành phỗng đá, song cũng có người ngoảnh nhìn ra sau, như xem Cửu U lệnh chủ nào đó có phải chẳng đang ở ngay cạnh bên.

Mạnh Công Lăng nói tiếp:

- Tối nay được vị đồng đạo ấy nể mặt, không gây phiền phức cho ngu huynh đệ trong buổi tế lễ, thật vô vàn cảm tạ. Tuy nhiên, hẳn là vị đồng đạo ấy hiện cũng đang có mặt tại đây!

Ngay lập tức, mọi người hiện diện đều kinh hãi, bởi với thân phận và địa vị của Mạnh Công Lăng, tuyệt đối không bao giờ phát ngôn bừa bãi, nhất định lão đã phát giác ra gì đó rồi!

Mạnh Công Lăng lại nói tiếp:

- Tối nay, Mạnh mỗ phải thẳng thắn nói rõ với vị bằng hữu ấy, là bạn hay thù chỉ do ở một ý nghĩ, nếu không có thâm thù đại hận gì với Mạnh mỗ, hãy đổi thù thành bạn, Mạnh mỗ hết sức sẵn lòng. Còn như nhất quyết đối địch, hãy đứng ra nói chuyện trước mặt mọi người, nhờ quần hùng phân định phải trái...

Toàn trường không một ai động đậy, cũng chẳng người nào lên tiếng.

Mạnh Công Lăng hừ một tiếng, rồi nói tiếp:

- Tối nay Mạnh mỗ có lòng muốn hóa giải hận thù nên mới không có hành động đối phó với vị bằng hữu phá bình ấy. Bây giờ, Mạnh mỗ sẽ đếm từ một đến mười, bất luận là bạn hay thù đều xin vị bằng hữu ấy hiện thân ra gặp. Nếu không chịu hiện thân, Mạnh mỗ sẽ xem như cường thù đại địch, chẳng quản dùng mọi thủ đoạn đối phó...

Đoạn nhẹ khoác tay hô:

- Đếm!

Người xướng lễ đứng cạnh lập tức lên tiếng đếm:

- Một...

Toàn trường tĩnh lặng, không một ai dám nhúc nhích.

- Hai, ba, ... bảy, tám, chín, mười!

Đếm đến tiếng mười, toàn trường vẫn im phăng phắc.

Mạnh Công Lăng khẽ thở hắt ra:

- Vị bằng hữu này hẳn xem Mạnh mẽ là cường thù đại địch rồi... Thôi cũng được, để rồi xem!

Người xướng lễ lại lớn tiếng hô:

- Lễ tất... Người chủ tế lui!

Mạnh Công Lăng vẫn đứng yên, quay đầu một vòng, đoạn lại nói:

- Mạnh mẽ hãy còn một việc nhỏ, phiền chư vị hãy nán lại đây một lát...

Mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại căng thẳng như trước.

Mạnh Công Lăng nói tiếp:

- Trong bốn môn có một nghịch đồ Mạnh Niệm Từ mấy hôm trước đã trốn khỏi đây, Mạnh mẽ đã vội phi vũ truyền thư thỉnh cầu các vị đồng đạo giúp sức truy nã...

Mạnh Niệm Từ hết sức kinh hãi, thậm nhủ:

- Chẳng lẽ lão đã phát giác ra mình rồi ư?

Mạnh Công Lăng nói tiếp:

- Theo xét đoán của Mạnh mẽ, có lẽ hắn cũng đang có mặt tại đây và trà trộn trong các vị đồng đạo.

Tiêu Dao công tử Mạnh Đạt Tam vung vẩy chiếc quạt trong tay tiếp lời:

- Dễ thôi, hiện người của tam môn nhất bảo đang vây chặt hoàng lăng. Không có mệnh lệnh của huynh đệ ta, dù con ruồi cũng bay qua không khỏi, hãy kiểm tra kỹ từng người một là ra chứ gì?

Mạnh Công Lăng cười khẩy:

- Đâu thể vậy được! Chư vị đồng đạo đều là đến đây bồi tế, nếu kiểm tra từng người thì thật là bất kính...

Thiếu lâm chưởng môn Ngô Quả đại sư cao giọng niệm Phật hiệu, đoạn nói:

- Mạnh đại hiệp bất tất phải e ngại quá nhiều, việc kiểm tra từng người cũng có thể xóa được mối hiềm nghi của các phái, đâu có ai trách cứ!

Mạnh Công Lăng cười:

- Xin đa tạ đại sư, nhưng Mạnh mẽ tự có cách tìm ra được!

Trong khi nói cất bước đi tới. Mọi người cả thấy đều chú mắt nhìn theo lão, chỉ thấy lão quét mắt thật nhanh, lập tức quay trở về, song bởi lão che mặt nên không ai biết lão đã phát hiện được gì?

Mạnh Niệm Từ ngoảnh mặt đi nơi khác, lòng hồi hộp đến tột độ.

Mạnh Công Lăng bỗng đưa tay chỉ và trầm giọng nói:

- Người kia, lại đây!

Người lão chỉ chính là Mạnh Niệm Từ!

Mạnh Niệm Từ chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, không sao cất lên được.

Chàng không hề sợ chết, song bởi chàng nghĩ đến hai người mẹ đã hy sinh vì chàng, kỳ vọng biết bao ở chàng, vậy mà chàng lại khinh xuất mạo hiểm thế này.

Nhất thời chàng nghe lòng đau thắt, không sao thốt nên lời.

Mạnh Công Lăng lại trầm giọng quát:

- Người không nghe lão phu nói hử?

Mâu Nam Huê không dần được nói:

- Lão gọi đại ca ta chi vậy?

Mạnh Công Lăng giọng lạnh đến rợn người, lại quát:

- Lại đây, luôn cả ngươi nữa!

Mâu Nam Huê kéo tay Mạnh Niệm Từ nói:

- Lại thì lại, sợ gì lão chớ? Trước mặt quần hùng thiên hạ chả lẽ lão dám giết chúng ta hay sao?

Mạnh Niệm Từ biết không nghe lão cũng chẳng được, đành thầm khấn nguyện vong linh song thân phù hộ, cầu cho thuốc dịch dung khiến Mạnh Công Lăng không nhận ra được chàng.

Trong khi suy nghĩ đã theo Mâu Nam Huê đi về phía Mạnh Công Lăng.

Mạnh Công Lăng mỉm cười nhìn Mâu Nam Huê hỏi:

- Tiểu đạo sĩ tại sao lại bênh vực cho hắn?

Mâu Nam Huê ngạo nghễ:

- Đây là đại ca kẻ này, dĩ nhiên kẻ này phải bênh vực!

- Họ tên hắn là gì?

- Phiêu Bình Khách!

- Phiêu Bình Khách?

Mạnh Công Lăng cười nói tiếp:

- Họ tên gì lạ vậy?

- Hừ, việc gì đến lão chứ?

Mạnh Công Lăng quay sang Mạnh Niệm Từ hỏi:

- Bằng hữu năm nay bao nhiêu tuổi?

Mạnh Niệm Từ sửa giọng:

- Ba mươi ba!

Tiêu Dao công tử bỗng xen lời:

- Tiếng nói của gã này lạ quá!

Mạnh Niệm Từ giật mình, lại nghe Mạnh Công Lăng hỏi:

- Bằng hữu là Phiêu Bình Khách thật ư?

- Vâng... vì tại hạ mồ côi từ bé, chẳng biết cha mẹ là ai cả!

- Bằng hữu làm nghề gì?

- Tại hạ... làm ruộng sinh sống!

Mạnh Công Lăng phá lên cười:

- Vậy là càng không đúng rồi...

Quay sang Ngô Quả đại sư và quần hùng nói tiếp:

- Chư vị thử nghĩ, một nhà nông mà lại lấy danh hiệu nặc mùi giang hồ đến đại hội Tế Lăng quấy rối, như vậy có tin được chăng?

Trong quần hùng lập tức có người lên tiếng nói:

- Quả là đáng khả nghi!

Mạnh Công Lăng cười nói tiếp:

- Không chỉ vậy, giọng nói người này rõ ràng là người phương bắc, lại xa xôi đến Trường Giang xưng huynh gọi đệ với một tiểu đạo sĩ, dấu không phải là người Mạnh mỗ cần truy nã thì cũng quyết chẳng phải là kẻ lương thiện.

Mâu Nam Huê bỗng hét to:

- Lão nói bậy... Lão là một đại anh hùng đáng kính, đừng vu oan cho kẻ khác như vậy!

Mạnh Công Lăng không đếm xỉa đến ý, quay ra sau quát:

- Mang một thau nước lạnh đến đây!

Hai gã áo đen tùy tùng lập tức dạ ran, phóng bước đi ngay.

5. Danh Khiếp Võ Hoàng Lăng-uy Trấn Bạch Sa Sơn

Bầu không khí trước tế đàn tĩnh lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi, nặng nề đến cơ hồ ngạt thở.

Lát sau, tiếng bước chân hối hả vang lên, hai gã áo đen quay trở lại, đặt thau nước lạnh lên bậc cấp trước mặt Mạnh Công Lăng.

Mạnh Công Lăng đưa tay chỉ Mạnh Niệm Từ quát:

- Hãy rửa mặt đi!

Mạnh Niệm Từ giật nảy mình, áp ứng:

- Tại hạ... không thể rửa mặt được...

Mạnh Công Lăng cười khẩy:

- Vì sao?

Mâu Nam Huê thắc mắc nhìn Mạnh Niệm Từ hỏi:

- Đại ca cứ rửa đi, có gì phải sợ chứ?

Mạnh Niệm Từ bối rối:

- Không được, vì... vì đó là điều thề nguyện của tiểu huynh.

Mâu Nam Huê ngạc nhiên:

- Thề nguyện gì mà lạ vậy?

Mạnh Niệm Từ thở hắt ra:

- Vì gia mẫu ngã bệnh, đã thề nguyện tại miếu Quan Vương là sẽ ăn chay trong trăm ngày, không được tắm mình rửa mặt, nếu vi phạm sẽ không linh thiêng!

Mạnh Công Lăng cười giòn:

- Hoàn toàn giả dối... Chư vị từng nghe nói có sự thề nguyện như vậy bao giờ chưa?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không một ai lên tiếng.

Mâu Nam Huê cố cãi:

- Thề nguyện trước thánh thần là tùy theo tâm ý mỗi người, ai muốn thề nguyện sao cũng được, việc gì đến lão chứ?

Mạnh Công Lăng hừ mạnh, gần giọng quát:

- Trước mặt lão phu và quần hùng, ngươi không đủ tư cách lên tiếng...

Mạnh Niệm Từ cắn chặt răng, ngậm miệng làm thinh.

Tình thế trước mắt thật rõ ràng, muốn thoát thân khỏi nơi đây còn khó hơn lên trời, khi thân phận bị bại lộ chắc chắn là chỉ có chết mà thôi.

Chàng bắt giác nghe lòng quặn đau như cắt.

Mâu Nam Huê đảo mắt nhìn quanh, vẻ đầy tức giận lẫn lo lắng, song nhất thời cũng chẳng biết tính sao.

Mạnh Công Lăng buông tiếng hừ bực tức, thoáng quay người quát:

- Hắn đã không chịu tự làm lấy, hãy rửa giùm hắn đi!

Hai tùy tùng áo đen đứng sau lập tức dạ ran, sấn tới gần Mạnh Niệm Từ toan ra tay.

Mạnh Niệm Từ hét vang:

- Tránh ra, không được động đến ta!

Đồng thời vận hết toàn lực song chưởng tổng ra.

Hai gã áo đen không ngờ như vậy, liền tức mỗi người lãnh trọn một chưởng, những nghe “bình bình” hai tiếng, hai gã áo đen loạng choạng bật lùi bảy tám bước, một người ngã lộn ra đất, hiển nhiên bị nội thương.

Đám đông lập tức nhốn nháo, song chốc lát lại lắng dịu ngay.

Mạnh Niệm Từ bản thân cũng không khỏi sửng sốt đến bật lên thành tiếng, từ nào giờ chàng chưa hề luyện võ, vừa rồi xuất chưởng chẳng qua là do quá bi phẫn, không ngờ lại đã thương được đối phương.

Mạnh Công Lăng vẫn đứng yên, cười vang nói:

- Vậy là càng không đúng rồi, một nhà nông sao lại có nội lực thâm hậu đến vậy? Chỉ vì một lời thề vớ vẩn mà dám ra tay đã thương thủ hạ của lão phu ư?

Thì ra Mạnh Niệm Từ nào biết mẫu thân chẳng những đã thông sinh tử huyền quang và hai mạch Nhâm Đốc mà còn truyền hết nội lực chân nguyên mấy mươi năm cho chàng. Mặc dù không biết chiêu thức võ công, song chàng vận hết sức mình xuất chưởng, uy lực cũng rất là ghê gớm.

Mâu Nam Huê trở mắt, bỗng vỗ tay cả cười nói:

- Hay quá... Đại ca, không ngờ đại ca còn cao cường hơn tiểu đệ.

Mạnh Công Lăng tức giận quát:

- Đồ tổng hộ pháp!

Tổng hộ pháp Đồ Ngũ Hành tiến ra, khum mình đáp:

- Hạ tọa có mặt!

Mạnh Công Lăng trầm giọng:

- Tiên tiểu tử này khá có sức mạnh, xin tổng hộ pháp hãy bắt lấy hắn và luôn cả tên tiểu đạo sĩ kia mang về bốn môn... Bốn tọa cần phải hỏi chúng, đừng làm chúng tổn thương tính mạng.

- Hạ tọa vâng mạng!

Đồ Ngũ Hành lùi sau ba bước, chậm chậm tiến về phía Mạnh Niệm Từ và Mâu Nam Huê.

Mạnh Niệm Từ biết rõ võ công đối phương trong Thiết Kỳ Môn chỉ kém hơn mỗi mình môn chủ, bèn than thầm:

- Phen này thế là hết...

Mâu Nam Huê trợn trừng mắt khế nói:

- Họ hiệp người quá đáng, chúng ta hãy hợp sức mà chống lại, thà chết chứ không để chúng bắt...

Mạnh Niệm Từ thâm nghĩ, đã vô phương thoát thân thà tự phơi bày thân phận, đứng trước quần hùng trách mắng Mạnh Công Lăng một trận cho hả lòng oán hận.

Trong khi ấy Đỗ Ngũ Hành đã đi đến trước mặt chỉ còn cách chừng vài thước nữa.

Ngay khi Mạnh Niệm Từ vừa định buông tiếng mắng chửi... Thốt nhiên, một vật to đen nhánh kéo theo chiếc đuôi dài thướt, kèm với tiếng rít chói lói, nhanh như chớp bay đến sau lưng Đỗ Ngũ Hành.

Đỗ Ngũ Hành quả là phi thường, nghe tiếng lập tức lẹ làng xoay người, vừa kịp tránh khỏi đòn tấn công đột ngột ấy.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng rền rĩ, cát đá tung bay mịt mù, nền đất lát đá trắng liền tức hiện ra một cái hố to, một quả cầu sắt to như quả dưa hấu lún sâu dưới đất.

Đám đông lập tức nổ ra tiếng la hét kinh hoàng, Mạnh Niệm Từ và Mâu Nam Huê cùng sững sờ đứng thừ ra tại chỗ.

Chỉ thấy trên quả cầu sắt có buộc một sợi dây nhỏ, dài gần bốn mươi trượng, thẳng đến một cây hòe sau lăng mộ.

Trên sợi dây có treo một mảnh vải dài với dòng chữ đỏ rất to là: “Huynh đệ họ Mạnh có dám đến Tam Quan Miếu hội hiện chăng?”. Bên dưới là một bộ xương người màu đen.

Mảnh vải phất phơ theo gió, dưới ánh nến sáng rực, mọi người cả thấy đều nhìn thấy rõ ràng.

Trong đám đông có tiếng thẳng thốt la lên:

- Cửu U lệnh chủ...

Những nghe trên ngọn cổ hòe bỗng vang lên tiếng cười rền rĩ, quả cầu sắt bay vút lên kèm theo tiếng rít chói lói, trở về trên ngọn cổ hòe.

Liền thì một bóng đen từ trên ngọn cổ hòe vọt thẳng lên không, cao hơn mười trượng, lượn quanh một vòng rồi lướt đi như cánh chim bằng, thoảng chốc đã mất dạng.

Tất cả mọi người hiện diện cả thấy đều bàng hoàng trước biến cố kinh người ấy, đứng thừ ra như phỗng đá.

Thiết Kỳ môn chủ Mạnh Công Lăng là người bình tĩnh nhất, như là kẻ bàng quang tự này giờ vẫn đứng yên bất động, đến khi bóng đen trên ngọn cổ hòe khuất dạng, lão mới ngửa mặt buông tiếng cười vang nói:

- Vậy là tốt, chỉ cần người dám hẹn địa điểm gặp gỡ là kể như người đến ngày tận số rồi...

Đoạn lại trầm giọng quát:

- Đỗ tổng hộ pháp!

Đỗ Ngũ Hành liền tiến tới một bước, khom mình đáp:

- Hạ tọa có mặt!

- Bốn tọa phải đi gặp vị khách thần bí kia, việc nơi đây... có lẽ tổng hộ pháp đã biết cách xử lý rồi!

Đỗ Ngũ Hành vội nói:

- Môn chủ vạn an, hạ tọa xử lý được, môn chủ không phải nhọc tâm!

Mạnh Công Lăng hướng về các vị chương môn nhân bày đại môn phái vòng tay thi lễ nói:

- Ngụ huynh đệ đi sẽ về ngay, xin thứ cho đã tạm không thể hầu tiếp!

Đoạn hai tay áo phất mạnh, chỉ nghe “vù” một tiếng, Mạnh Công Lăng đã vọt thẳng lên cao hơn mười trượng, hai cánh tay áo vung động, lướt nhanh về phía bóng đen vừa khuất dạng.

Lão tam Tiêu Dao công tử Mạnh Đạt Tam, lão tứ Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu, lão ngũ Vũ Uy môn chủ Ngốc Đầu Thái Tuế Mạnh Vũ Hùng, lão lục Phi Hổ bảo chủ Mạnh Xung Sơn lần lượt phi thân lướt đi, thoáng chốc đã khuất dạng.

Ngay sau đó, tổng hộ pháp Đỗ Ngũ Hành liền ra vẻ lãnh đạo đông dặc nói:

- Chư vị đồng đạo, vì có sự cố bất ngờ nên xin chư vị hãy chờ tề thượng trở về hẵng thiết đãi yến tế lãng để cảm tạ chư vị đã không quản xa xôi đến đây dự lễ...

Đoạn trầm giọng nói tiếp:

- Các vị đường chủ ngoại ngũ đường hãy tức khắc hợp sức bắt lấy hai người kia, nhưng không được làm tổn thương đến chúng!

Năm vị đường chủ lập tức vâng lời, ào tới bao vây Mạnh Niệm Từ và Mâu Nam Huê.

Lúc anh em họ Mạnh bỏ đi, Mạnh Niệm Từ vốn định cùng Mâu Nam Huê thừa cơ đào tẩu, song bọn tùy tùng của Võ Lâm Tứ Thánh bao vây quá chắc chắn, lại thêm chướng môn nhân bảy đại môn phái và người của tam giáo cửu bang không ai dám để cho trọng phạm của Thiết Kỵ Môn đào thoát, nên hai người không sao tìm được cơ hội đào tẩu, để rồi bị năm vị đường chủ bao vây vào giữa.

Mâu Nam Huê đưa mắt nhìn Mạnh Niệm Từ nói:

- Đại ca, chúng ta liều mạng với họ đi!

Mạnh Niệm Từ nghiêng răng tròng mắt hét to:

- Hiền đệ hãy tránh sang bên, để tiểu huynh liều mạng với họ...

Chưa dứt lời bỗng nghe tiếng rít chói lói vang lên, trên không ánh bạc chớp lóa, rồi thì tiếng binh khí cắm xuống đất phầm phập vang lên liên hồi.

Nhưng thấy quanh Mạnh Niệm Từ và Mâu Nam Huê chùng một trượng bỗng có thêm một hàng rào bằng trường thương cắm xuống đất, trên cán phát phới một lá cờ nhỏ có hình bộ xương người màu đen.

Đám đông lại bật lên tiếng kinh hoàng, có người thảng thốt la lên:

- Cửu U lệnh chủ!

Chỉ nghe một giọng như sấm rền quát vang:

- Tức khắc lui ra xa, cách vùng cấm địa của bốn lệnh chủ ngoài ba trượng!

Tiếng nói sắc lạnh đến rợn người, năm vị đường chủ ngơ ngẩn đưa mắt nhìn Đỗ Ngũ Hành, nhất thời không biết nên tiến hay thoái.

Đỗ Ngũ Hành cũng hoang mang bối rối, không biết nên quyết định thế nào.

Chỉ nghe giọng trầm lạnh kia lại quát:

- Bốn lệnh chủ chưa bao giờ hạ lệnh lần thứ nhì... nếu không làm đúng theo thì hãy xem gương đây!

Những nghe “vũ” một tiếng ghê rợn, quả cầu sắt nhanh như chớp bay xuống, “ầm” một tiếng vang dội, một tảng đá to chùng năm thước lập tức vỡ nát.

Cũng giống như lần trước, quả cầu sắt lại được kéo trở về trên ngọn cổ hòe.

Mọi người lúc này mới trọng thấy đối phương ở trên mái điện gian thứ nhì, vóc dáng cao to, toàn thân đều bao bọc trong vải đen và khăn đen che mặt, hệt như u lùn quỳ mị.

Hiện trường im phăng phắc, Đỗ Ngũ Hành áp ứng nói:

- Tôn giá phải chăng là Cửu U lệnh chủ?

Bóng đen trầm giọng quát:

- Không trông thấy hội kỳ của bốn lệnh chủ sao? Hà tất còn phải hỏi một câu thừa thãi như vậy?

- Tôn giá chẳng phải đã hẹn với tề thượng... gặp gỡ tại Tam Quan Miếu hay sao?

Bóng đen gần giọng:

- Điều ấy người khỏi thắc mắc... các người có chịu lui ra hay không?

Đỗ Ngũ Hành can rằng:

- Đỗ mỗ thân mang chức trách, không dám trái mệnh tề thượng... phải biết trong Thiết Kỳ Môn chỉ có kẻ đầu rơi chứ không có kẻ đầu hàng, nếu tôn giá nhất quyết cạy vào sức mạnh, Đỗ mỗ cũng có thể hầu tiếp vài chiêu.

Bóng đen cười khẩy:

- Người chưa xứng động thủ với bốn lệnh chủ đâu. Nếu các người ngoan cố không chịu lui ra, trong vòng ba trượng ắt sẽ trở thành biển máu.

Vừa dứt tiếng, một bóng đen nhẹ nhàng bay xuống, lướt vào trong vòng rào trường thương.

Đỗ Ngũ Hành dẫn trước xông tới, trầm giọng quát:

- Động thủ!

Nhưng bóng đen ấy động tác quá nhanh, chỉ thấy quả cầu sắt xoay vút, trong phạm vi ba trượng đã trở thành một mạng lưới sáng, tiếng rít vang động như sấm rền.

Đỗ Ngũ Hành, năm đường chủ ngoại ngũ đường cùng một số thuộc hạ của Vô Lâm Tứ Thánh chưa kịp động thủ đã bị quả cầu sắt bức lùi lia lịa.

Đồng thời tiếng rú thảm thiết vang lên, hai đường chủ Hắc Kỳ Đường cùng một thuộc hạ Phi Hồ Bảo đã bị quả cầu sắt đánh trúng đầu, máu óc văng tung tóe, chết ngay tức khắc.

Ngay khi ấy, bóng đen bỗng chớp lấy Mạnh Niệm Từ và Mâu Nam Huê, vọt thẳng lên cao hơn mười trượng, lướt đến trên mái gian điện thứ ba, buông tiếng cười dài, lại tung mình lên không, loáng cái đã mất dạng.

*

* *

Mạnh Niệm Từ chỉ nghe tiếng gió vút vù bên tai, cảnh vật lướt nhanh ra sau, chừng hơn một bữa cơm, người áo đen mới dừng lại, đặt hai người xuống đất.

Mạnh Niệm Từ đứng phắt dậy, khom mình cúi đầu thi lễ nói:

- Đa tạ tiền bối đã cứu mạng.

Ngoảnh lại nhìn, thấy đang ở trong một cánh rừng thưa vắng, ước lượng cách Bạch Sa Sơn ít ra cũng mấy mươi dặm.

Người áo đen đứng lặng, khăn dày che mặt không nhận thấy được diện mạo và thần thái, song dáng dấp có phần giống Thiết Kỳ môn chủ Mạnh Công Lăng.

Mâu Nam Huê lồm cồm bò dậy, cũng cúi đầu thi lễ nói:

- Lão tiền bối tôn tánh đại danh? Vì sao lại ra tay cứu giúp chúng vãn bối vậy?

Người áo đen buông giọng nhạt nhẽo:

- Hừ, hãy gọi ta là lệnh chủ!

Mâu Nam Huê cơ hồ nhảy dựng lên:

- Lão nhân gia chính là Cửu U lệnh chủ thật ư?

- Hừ, chẳng lẽ là mạo nhận hay sao?

Mâu Nam Huê vội xua tay:

- Không, không... nhưng...

- Hừ, người khoan lên tiếng đã...

Quay sang Mạnh Niệm Từ nói:

- Người hãy nói ra danh tánh thật?

Mạnh Niệm Từ giật mình, ấp úng:

- Văn bối quả tình có nỗi khổ bất đắc dĩ, xin lệnh chủ...

Cửu U lệnh chủ bỗng buông tiếng thở dài:

- Đối với bốn lệnh chủ cũng không thối lộ được ư?

Mạnh Niệm Từ không khỏi động tâm trước giọng điệu ôn hòa của đối phương, đồng thời nếu không nhờ đối phương giải cứu, chàng chắc chắn phải chết, nếu giấu giếm danh tánh thì thật là không phải, bèn vội nói:

- Chẳng dám giấu tiền bối, văn bối chính là Mạnh Niệm Từ, đào phạm của Thiết Kỵ Môn!

Cửu U lệnh chủ chẳng chút kinh ngạc, Mâu Nam Huê lại cơ hồ nháy dộng lên, sững sờ nói:

- Thì ra đại ca là Mạnh Niệm Từ vậy thì đâu có cao tuổi thế này?

- Vì để che giấu tai mắt của Thiết Kỵ Môn, tiên mẫu đã cho thuốc dịch dung để văn bối xử dụng.

Cửu U lệnh chủ lại khẽ thở dài:

- Mẫu thân của người cũng đã chết... Cảnh ngộ của người quả là bất hạnh!

Mạnh Niệm Từ lại cung kính thi lễ:

- Lệnh chủ vì sao lại cứu giúp văn bối và hiểu biết về văn bối...

Cửu U lệnh chủ tiến tới một bước, cười nói:

- Bốn lệnh chủ luôn với tôn chỉ giúp người cô thế chống lại cường bạo, còn về việc của người... cũng chỉ ngẫu nhiên nghe biết mà thôi... Song thân người đã tạ thế, hiện nay người lại là đào phạm đang truy nã của Võ Lâm Tứ Thánh và các phái thiên hạ, người còn trẻ tuổi thế này toan tính sao đây?

Mạnh Niệm Từ nghiêng rằng:

- Mạnh Công Lăng có mối hận thù bất cộng đố kỵ với văn bối, văn bối quyết sẽ luyện thành võ công báo phục!

- Lão chẳng phải là đại bá phụ của người hay sao?

Mạnh Niệm Từ cảm hờn:

- Nhưng lão ta cũng là kẻ thù đã sát hại song thân văn bối!

Cửu U lệnh chủ lắc đầu:

- Mạnh Công Lăng là người nhân hậu, hẳn không đến nỗi gây ra điều tác tệ đến vậy... Nếu sau này người luyện thành võ công, trước hết phải tìm hiểu rõ sự thật, không nên mù quáng làm càn.

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Lệnh chủ cũng ... cho lão tặc ấy là người tốt?

Cửu U lệnh chủ bỗng xua tay:

- Thôi bỏ qua điều ấy đi, bây giờ người định đi đâu?

Mạnh Niệm Từ ngập ngừng:

- Vu Sơn... để tìm người bạn của tiên mẫu!

Cửu U lệnh chủ cười:

- Lộ trình còn xa lắm, người hãy sớm lên đường...

Quay sang Mâu Nam Huê nói tiếp:

- Còn người?

Mâu Nam Huê trở mắt:

- Vãn bối ư? Dĩ nhiên là cùng Mạnh đại ca đến Vu Sơn rồi!

- Hừ, người là đạo sĩ thật chẳng?

Mâu Nam Huê không giấu giếm:

- Giả mạo!

Cửu U lệnh chủ mỉm cười, ngắm nhìn Mâu Nam Huê một hồi, gần giọng nói:

- Phụ thân người phải chẳng là Mâu Hương Quý?

Mâu Nam Huê tái mặt sững sốt:

-Ồ! Lão tiền bối... sao biết được vậy?

Cửu U lệnh chủ cười nhạt:

- Người bản lĩnh cũng khá lắm...

Trầm giọng nói tiếp:

- Người tuyệt đối không được đi cùng hắn!

Mâu Nam Huê ré lên:

- Tại sao vậy chứ?

Cửu U lệnh chủ đánh giọng:

- Bỏn lệnh chủ không cho phép!

Mâu Nam Huê cuống lên:

- Không! Lão tiền bối không có quyền...

Cửu U lệnh chủ cười giòn:

- Bỏn lệnh chủ chẳng những không cho hai người đi cùng mà còn phải phái người đưa người về nhà để cho người cha hồ đồ của người dạy dỗ người một trận mới được.

Mâu Nam Huê la to:

- Không, vãn bối không thể về nhà...

Đoạn quay người bỏ chạy.

Cửu U lệnh chủ cười phá lên, chờ cho Mâu Nam Huê chạy xa gần bốn trượng mới nhẹ nhàng vung tay, phóng chỉ điểm vào sau lưng y.

6. Vượt Đường Ngàn Dặm Xa-đêm Nhập Đãi Nguyệt Am

Cửu U lệnh chủ xuất chỉ rất nhẹ nhàng, trông như không hề có chút sức lực. Mạnh Niệm Từ thấy hết sức lấy làm lạ, chẳng hiểu Cửu U lệnh chủ xuất chỉ để làm gì? Kể cũng lạ, chỉ thấy Mâu Nam Huê bỗng ngã lăn ra đất, không còn động đậy được nữa.

Mạnh Niệm Từ kinh hãi, tung mình toan lao tới. Cửu U lệnh chủ bỗng trầm giọng quát:

- Đứng lại... Người định làm gì vậy hả?

Mạnh Niệm Từ áp úng:

- Y là huynh đệ của vân bối, vân bối chẳng thể...

Cửu U lệnh chủ cười rộ:

- Nghĩa huynh đệ hả?... Bồn lệnh chủ có quen biết với cha hần, phải đưa hần về nhà ngay để khỏi gây phiền phức trên chốn giang hồ.

Lúc hai người mới gặp nhau, Mạnh Niệm Từ cũng có nghe Mâu Nam Huê nói là có một người cha rất nghiêm khắc, hần đã lên bỏ nhà ra đi, nên chàng hoàn toàn tin lời Cửu U lệnh chủ, bèn nói:

- Lệnh chủ ... nói có lý...

Cửu U lệnh chủ lại trầm giọng nói

- Người đã cần đến Vu Sơn, vậy thì còn chần chừ ở đây chi nữa, không sợ lại bị Thiết Kỵ Môn bắt hay sao?

Mạnh Niệm Từ như chợt tỉnh trong mơ, vội lại cung kính thi lễ nói:

- Đại ân không dám nói lời báo đáp, nhưng vân bối sẽ mãi mãi khắc cốt ghi tâm!

Cửu U lệnh chủ phát ổng tay áo:

- Khỏi lời thôi, hãy đi mau!

Những thấy ống chân không chạm đất, đầu gối không co, hai vai khẽ động đẩy đã lướt đến bên Mâu Nam Huê, cấp lấy y phóng đi nhanh như cắt, thoáng chốc đã mất dạng.

Mạnh Niệm Từ ngược nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời xanh biếc, thở hắt ra một hơi dài. Mọi sự vừa qua khiến chàng có cảm giác như thật như ảo, Cửu U lệnh chủ như thần như ma, bao nghi vấn quện thắt trong lòng, không sao cởi mở ra được.

Sau cùng, chàng nghe văng vẳng như có tiếng nước chảy, thì ra khu rừng ấy cách Trường Giang chỉ hơn nửa dặm đường.

Mạnh Niệm Từ lập tức nhận định chính xác phương hướng, phóng bước đi về phía thượng du Trường Giang.

Qua kinh nghiệm tại Bạch Sa Sơn, trên đường chàng hết sức thận trọng, luôn chọn nơi vắng vẻ mà đi. Rất may là sau biến cố tại Bạch Sa Sơn, sự truy lùng của Thiết Kỵ Môn đã lơi đi rất nhiều, mặc dầu trên đường cũng có gặp không ít người của Thiết Kỵ Môn, song họ đều có vẻ vội vã lơ là, không nghiêm nhặt tra hỏi như trước đây nữa.

Mạnh Niệm Từ ngày đi đêm nghỉ, sau hơn hai mươi ngày mới đến chân núi Vu Sơn.

Vu Sơn gồm có mười hai ngọn núi trải dài hàng trăm dặm, bên dưới là lòng sông hẹp, nước chảy xiết, trông hết sức hùng vĩ, khiến Mạnh Niệm Từ bất giác cảm thấy lòng ngập hào khí.

Sau vài lần hỏi thăm, sau cùng chàng đã tìm được Khởi Vân Phong.

Khởi Vân Phong tuy không phải là cao và to nhất trong số mười hai ngọn núi thuộc Vu sơn nhưng nằm ngay giữa, bốn bề đồi núi la liệt, khí thế cũng khá đặc thù.

Trong núi rất ít dân cư, đâu đâu cũng nghe tiếng vượn hú hổ gầm, hết sức hoang vắng.

Mạnh Niệm Từ vốn định tìm một nhà tiêu phu hay thợ săn nào đó hỏi thăm nơi tọa lạc của Đái Nguyệt Am, song đi mãi đến mặt trời lặn mà cũng chẳng gặp được một bóng người nào cả.

Chẳng biết sao hơn, chàng đành vòng theo chân núi đi lên.

Khởi Vân Phong quả nhiên danh phù kỳ thực, lúc này trời đã sẩm tối, những thấy sương mù từ dưới chân núi cuộn cuộn dâng lên, mỗi lúc càng thêm dày đặc, rồi thì che khuất hết mọi cảnh vật.

Mạnh Niệm Từ hết sức lo lắng “xem” khó có thể tìm được Đái Nguyệt Am nội trong đêm nay, bất giác lẩm bẩm:

- Đái Nguyệt Am... Đái Nguyệt Am...

Chàng chợt động tâm, đã gọi là Đãi Nguyệt Am, tất nhiên là phải ở nơi đón trăng lên. Lúc này vàng trăng vừa ló dạng, khác nào chỉ cho chàng biết nơi tọa lạc của Đãi Nguyệt Am.

Thế là chàng chẳng chút chần chừ, phóng đi về phía trái Khởi Vân Phong.

Quả nhiên, trong làn sương dày đặc dần hiện ra một bóng đen, chẳng cần nhìn kỹ chàng cũng biết chắc đó chính là Đãi Nguyệt Am.

Thốt nhiên, từ trong tòa kiến trúc đen lù kia, một bóng đen vọt thẳng lên không rồi phóng vút đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Mạnh Niệm Từ giật mình kinh hãi, trông thân pháp người đó ít ra cũng phải là một nhân vật có tiếng tăm trong giới võ lâm, ai thế nhỉ? Chẳng lẽ là Độc Mục lão ni?

Mẫu thân tuy chưa nói rõ Độc Mục lão ni là một nhân vật như thế nào, nhưng chắc hẳn cũng là một người trong giới võ lâm.

Song chàng lại lập tức bác bỏ ý nghĩ ấy, bởi nếu là Độc Mục lão ni, dẫu bà có võ công thì cũng không bao giờ với khinh công đi lại trong am viện mình, bà có thể thư thả đi ngang qua cổng am kia mà.

Vậy thì đó rõ ràng không phải là người của Đãi Nguyệt Am.

Nghĩ vậy, chàng bắt giác lạnh, nếu Độc Mục lão ni chẳng may...

Chàng không dám nghĩ tiếp nữa, vội sải bước đi về phía tòa kiến trúc đen lù kia.

Quả nhiên không sai, đó là một ngôi ni am, trên tấm biển ngang nơi cổng rõ ràng ba chữ “Đãi Nguyệt Am” to lớn.

Mạnh Niệm Từ lắng tai nghe, trong am im lìm không một tiếng động và cũng chẳng thấy có chút ánh sáng.

Đây thật là một điều khác thường, bởi lẽ ra bây giờ đang là lúc tụng kinh tối mới đúng, mà dù không tụng kinh tối, không có tiếng gõ mõ và chuông ngân thì cũng phải có mùi hương hỏa chứ?

Mạnh Niệm Từ do dự đưa tay gõ cửa cổng, lòng chợt cảm thấy bồn chồn lo lắng.

Bàn tay chàng vừa chạm vào cửa cổng, lập tức “kẹt” một tiếng, cánh cửa bật mở, thì ra bên trong không cài khóa, chỉ khép hờ mà thôi.

Phóng mắt nhìn vào, trong am tối mịt, trong cửa nhện giăng bụi bám, như đã lâu không người cư trú.

Mạnh Niệm Từ bắt giác lòng vô cùng hoang mang thắc mắc, nếu trong am không người thì sao lại có bóng người khi này?

Chàng chậm bước đi vào, chỉ thấy Đãi Nguyệt Am không to lắm, trước sau chỉ chừng ba khu điện viện. Mạnh Niệm Từ gắng hết sức đi thật khê, bước vào gian đại điện thứ nhất. Lúc này sinh tử huyền quang của chàng đã thông, tuy trong điện tối mịt, song chàng vẫn trông thấy rất rõ ràng.

Chỉ thấy trong điện không hề có hương hỏa, trên bàn cúng bụi đóng dày cả tấc, ngoài ra chẳng có gì khác lạ.

Chàng thở hắt ra một hơi dài, đi tiếp vào khu điện viện thứ nhì.

Trong gian đại viện thứ nhì cũng tối om nhưng có một nữ ni áo vàng đang ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn to lớn trước thần án.

Ni cô ấy quay mặt vào trong, hai tay chắp trước ngực, đầu cúi rất thấp, như đang cầu nguyện trước đức Phật.

Mạnh Niệm Từ liền nghe lòng yên ổn hơn, thâm nhủ:

- Vị lão sư thái này hẳn là Độc Mục lão ni rồi, bà thật là một người quái dị, trong am không thắp hương hỏa, cũng chẳng niệm kinh mà lại ngồi cầu nguyện trước đức Phật thế này.

Chàng chẳng tiện đến gần quấy rầy, đành lẳng lặng đứng trong cửa điện chờ đợi.

Song lão ni ấy không hề động đây, thậm chí hơi thở cũng chẳng nghe thấy.

Trời gian một bữa cơm trôi qua, Mạnh Niệm Từ không còn nhẫn nại được nữa, bèn cố ý bước mạnh chân đi tới, khẽ cất tiếng gọi:

- Lão sư thái, xin thứ cho vãn bối đã quấy rầy.

Không có tiếng đáp lại, chàng lớn tiếng hơn nói tiếp:

- Lão sư thái... Lão sư thái...

Chẳng những không có tiếng đáp lại, thậm chí không hề nhúc nhích.

Mạnh Niệm Từ hết sức lấy làm lạ, vội vàng đến trước mặt lão ni, lại cất tiếng gọi:

- Lão sư...

Song chàng bỗng im bặt, sững người hồi lâu, thì ra lão ni cô đã chết từ bao giờ.

Mạnh Niệm Từ nghe lòng trĩu nặng, thâm nhủ:

- Độc Mục lão ni đã chết, biết đâu mà tìm Tử Kim Tinh Châu đây? Nếu không luyện thành được tuyệt nghệ thông thiên thì làm sao giết được Mạnh Công Lăng báo thù tiết hận?

Song chàng lập tức nhận ra sai lầm của mình, thì ra người chết không phải là Độc Mục lão ni, mặc dù đã chết hơn nửa tháng, song vẫn nhận thấy được không phải là người một mắt.

Vậy thì Độc Mục lão ni ở đâu?

Chàng tức tốc ra khỏi gian đại điện thứ nhì, sục tìm khắp am viện. Sau gần một giờ, ngoài thi thể của lão ni kia ra, chàng không thấy chỗ nào khả nghi cả.

Mạnh Niệm Từ thất vọng chán chường đến cực độ, chàng đã phải vất vả vượt ngàn dặm xa đến đây, giờ chẳng thấy bóng dáng Độc Mục lão ni đâu cả, vậy thì làm sao trả được thù cho song thân và từ nay biết phải làm sao đây?

Nhất thời chàng nghe lòng ngập đầy xót xa, cơ hồ tuôn trào nước mắt.

Thốt nhiên, chàng nghe có tiếng rít gió vọng đến, dường như có người đang tiến đến Đái Nguyệt Am.

Mạnh Niệm Từ kinh hãi, lúc này đã khoảng canh ba, ai lại đến ni am này làm gì?

Chàng vội nấp vào một bụi hoa trong vườn, vừa xong đã thấy mấy bóng người phi thân vào sân vườn.

Mạnh Niệm Từ đưa mắt nhìn, thấy tất cả gồm sáu người, hai người đi trước áo xanh viền tím, khoác khăn choàng màu tím sẫm, bốn người sau cả thảy đều võ phục xanh viền tím, như là kẻ tùy tùng.

Một trong hai người đi đầu có chòm râu dê, quét mắt nhìn quanh, đoạn nói:

- Nguồn tin này có đáng tin cậy không?

Người kia là một hán tử trung niên râu xồm, vội nói:

- Tin tức của Thượng Quan đường chủ Du Đặc (săn bắt) Đường có lẽ không lầm đâu, hơn nữa theo thuộc hạ suy đoán, lão ni một mắt trong am này rõ ràng chính là Lý Áo.

Người râu dê cười:

- Không sai, không sai... Mạnh Niệm Từ trốn khỏi Thái Sơn đến Trường Giang không phải để xem đại hội Tế Lăng, mà là không quen đường thuộc lối, định dọc theo Trường Giang mà đến Vu Sơn...

Mạnh Niệm Từ giật thót người, đồng thời chợt nhớ ra bọn này chính là người của Thần Phong Môn, song chàng có thể khẳng định, hai người cầm đầu kia không có Thần Phong Kiếm Khách Mạnh Bác Cửu.

Chàng nghe lòng đau không tả, thật quá rõ ràng, Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu và cũng chính là tứ thúc chàng cũng đang ra sức tìm kiếm Tử Kim Tinh Châu.

Người râu dê ngưng chốc lát, lại nói:

- Nhưng Lý Áo đâu?

Người râu xồm vội đáp:

- Đó chính là điều thuộc hạ đã phải bấm báo với đường chủ đến đây tra xét...

Đưa tay chỉ vào điện nói tiếp:

- Không thấy bóng dáng Lý Áo, chỉ có một lão ni đã chết hơn nửa tháng.

Người râu dê bực tức:

- Hừ, rõ ràng đã có kẻ đắc thủ trước chúng ta, giờ chỉ còn am hoang với tử thi, chẳng chút giá trị.

Người râu xồm lắc đầu:

- Không hẳn, theo thuộc hạ được biết, chưa có tin tức tiếp theo đưa đến, hơn nữa nguyên nhân gây ra cái chết của lão ni này rất đáng để nghiên cứu...

- Nguyên nhân sao?

- Bà ta đã chết bởi Âm Dương Chỉ!

- Âm Dương Chỉ?

Người râu dê ra chiều khoái trá nói tiếp:

- Người biết đó là tuyệt kỹ độc môn của ai không?

Người râu xồm bật cười:

- Hẳn đường chủ cũng rõ nhu thuộc hạ, Âm Dương Chỉ chính là môn tuyệt kỹ do Phi Hồ bảo chủ Nhất Kiếm Phiền Thiên Mạnh Xung Sơn đã sáng chế.

- Như vậy món vật kia hẳn đã lọt vào Phi Hồ Bảo rồi?

- Có năm phần khả năng!

- Sao lại chỉ năm phần?

- Bởi ở đây không có thi thể của Lý Áo, hãy còn năm phần là chính mục ta đã mang theo báu vật bỏ trốn.

- Đúng rồi, việc này quan hệ trọng đại, bốn tọa phải tức khắc bấm báo để môn chủ định đoạt.

- Nếu như môn chủ hỏi ý kiến đường chủ về việc này thì sao?

Người râu dê ngăn người:

- Vậy thì... việc này quá hệ trọng bốn tọa đâu dám nói bừa!

- Không! Theo ý thuộc hạ thì dù môn chủ không hỏi, đường chủ cũng nên kiến nghị một kế sách, nếu nhờ vậy mà được báu vật thì cái chức tổng hộ pháp khiếm khuyết đã lâu nhất định sẽ về tay đường chủ.

Người râu dê cười đắc ý:

- Nếu bốn tọa mà được thăng chức Tổng hộ pháp thì cái chức Tuần Quân nhất định sẽ cất nhắc lão đệ nắm giữ!

Người râu xồm vội chấp tay xá dài:

- Thuộc hạ xin đa tạ đường chủ trước!

Thế bốn tọa nên hiến kế sách gì với môn chủ đây?

Người râu xồm cười bí ẩn:

- Như thuộc hạ đã nói, báu vật có năm phần lọt vào Phi Hồ Bảo, năm phần do Lý Áo mang theo bỏ trốn, vậy đương nhiên là phải chia làm hai đường hành động. Một là phái cao thủ đắc lực mang lễ vật đến viếng Phi Hồ Bảo, dĩ nhiên trong số ấy không thể thiếu Phi Thiên Thần Thâu Tiêu Tử Thành...

Người râu dê ngắt lời:

- Ý người là sau khi thăm dò chắc chắn, bảo Tiêu Tử Thành đánh cắp phải không?

Người râu xồm cười:

- Với bản lĩnh của Phi Thiên Thần Thâu có lẽ không gì là khó!

- Nhưng... với lý do gì để đến Phi Hồ Bảo đây?

- Chẳng lẽ đường chủ đã quên 29 tháng 8 là ngày mừng thọ của Phi Hồ Bảo Chủ Mạnh Xung Sơn hay sao?

Người râu dê vỗ tay:

- Hay lắm! Hay lắm!... Còn thứ hai thì sao?

- Nếu Lý Áo mang theo bảo vật bỏ trốn, mọi ta không bao giờ rời xa đây, bởi Mạnh Niệm Từ đã sắp đến đây nay mai, mà mục đích của Lý Áo là phải trao báu vật cho Mạnh Niệm Từ, nếu Mạnh Niệm Từ không gặp được Lý Áo, hẳn cũng không bao giờ bỏ đi, bám chặt lấy Mạnh Niệm Từ, sớm muộn gì cũng được cả người lẫn báu vật.

Người râu dê cười to:

- Hay lắm! Bốn tọa lập tức đến ngay Tiêu Tương Hành Quán gặp môn chủ kiến nghị kế sách này!

- Khoan đã, đường chủ hãy chờ thuộc hạ dẫn người lục soát nơi đây thật kỹ, xem có chỗ nào khả nghi nữa hay không!

Người râu dê gật đầu:

- Có lý, mau lục soát đi!

Người râu xồm liền quay ra bốn đại hán võ phục đang đứng sau lưng, khoát tay quát:

- Lục soát!

Bốn đại hán dạ ran, lập tức chia ra phóng đi. Người râu xồm cũng phi thân về phía điện viện thứ nhất.

Mạnh Niệm Từ vô cùng lo lắng, nếu bị họ tìm gặp nhất định sẽ dữ nhiều lành ít.

May thay, bọn kia chỉ chú trọng đến điện đường và các gian phòng, ngoài sân vườn chỉ lục soát qua loa, nên không phát hiện ra Mạnh Niệm Từ, song cũng khiến chàng hồi hộp đến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Lát sau, bọn kia đã quay về chỗ cũ, hiển nhiên không hề có phát hiện gì khác.

Người râu dê mỉm cười:

- Ta đi thôi!

Đoạn quay người bước đi. Bỗng một giọng sắt lạnh quát:

- Đứng lại!

Chẳng những bọn người Thần Phong Môn giật mình kinh hãi, ngay cả Mạnh Niệm Từ cũng giật thót người, bởi tiếng quát chẳng những đột ngột mà còn sắc lạnh đến rợn người.

Người râu dê chừng bước, trầm giọng quát:

- Ai?

Vừa dứt tiếng, một bóng người từ trên mái điện nhẹ nhàng đáp xuống, chỉ thấy người ấy mặc áo dài màu vàng, một thanh trường kiếm giắt chéo trên vai, nhíu mày cười nói:

- Có nhận ra bốn tọa không?

Người râu dê và người râu xồm đều kinh hoàng thất sắc.

7. Huynh Đệ Thành Người Dưng-thủ Túc Hoá Thâm Thù

Mạnh Niệm Từ đưa mắt nhìn, chỉ thấy người đó mũi quặp mắt hí, tướng mạo thâm hiểm, chính là lục thúc chàng, “Phi Hồ bảo chủ” Nhất Kiếm Phiên Thiên Mạnh Xung Sơn.

Người râu dê và người râu xồm vội tiến tới thi lễ, đồng thanh nói:

- Vãn bối kính chào Mạnh bảo chủ!

Mạnh Xung Sơn lạnh lùng:

- Hai vị hẳn là người của Thần Phong Môn, báo ra danh tánh được chăng?

Người râu dê vội nói:

- Vãn bối Âu Dương Hoành, đường chủ Tuần Quán Đường thuộc ngoại ngũ đường của Thần Phong Môn!

Người râu xồm tiếp lời:

- Vãn bối Vũ Trung Thiên, giữ chức phó đường chủ.

Mạnh Xung Sơn tủm tỉm cười:

- Địa vị không phải thấp, nhị vị đêm hôm khuya khoắt đến đây làm gì?

Âu Dương Hoành đáp ứng:

- Đâu có gì, chỉ tình cờ đi ngang qua... Mạnh bảo chủ đại giá đến đây chẳng hay...

Mạnh Xung Sơn bật cười:

- Bồn tọa ư? Vì tệ bảo có người đã làm chuyện ngu ngốc, sử dụng Âm Dương Chỉ, môn tuyệt kỹ độc môn của tệ bảo hạ sát một lão ni. Khi bồn tọa hay biết liền nhận thấy không ổn, mới thân hành đến đây định xóa bỏ tội chứng...

Âu Dương Hoành và Vũ Trung Thiên đều thót người nói:

- Mạnh bảo chủ khéo đùa!

Mạnh Xung Sơn cười nói tiếp:

- Người hạ sát lão ni kia của tệ bảo tuy đã để lại tội chứng, nhưng không hề lấy được Tử Kim Tinh Châu. Nếu ai đó toan viện cớ mừng thọ kẻ này hầu đánh cắp báu vật thì chỉ hoài công thôi!

Âu Dương Hoành và Vũ Trung Thiên nghe nói đến đây mặt mày xám ngắt, cúi đầu lặng thinh.

Mạnh Xung Sơn cười đắc ý nói tiếp:

- Đành rằng điều ấy hết sức bất lợi cho tệ bảo, song lại có một điều khác rất có lợi...

Ánh mắt sắc lạnh nhìn chọi vào mặt hai người, nói tiếp:

- Đó là bồn tọa học được một cách để đoạt được tinh châu, chỉ cần cho người mai phục tại đây chờ Mạnh Niệm Từ và Lý Áo là xong, đúng chẳng?

Âu Dương Hoành đáp ứng:

- O... ơ...

Mạnh Xung Sơn bỗng sầm mặt:

- Bồn tọa nói có đúng hay không?

Âu Dương Hoành toan lên tiếng, Vũ Trung Thiên vội cướp lời:

- Mạnh bảo chủ để cho vãn bối nói được chăng?

Mạnh Xung Sơn cười khẩy:

- Nói đi!

Vũ Trung Thiên đảo tròn mắt:

- Nơi đây thuộc địa phận của Thần Phong Môn, chức vị của chúng vân bối chẳng phải thấp, Mạnh bảo chủ với tề thượng là huynh đệ thủ túc, nhưng đầu sao cũng là khách, Mạnh bảo chủ nên khách sáo hơn...

Mạnh Xung Sơn cười u ám:

- Đúng lắm! Dĩ nhiên bốn tọa phải khách sáo với nhị vị hơn!

Mắt chậm chậm đảo tròn, nói tiếp:

- Thế này vậy, nhị vị có thể tự do mà lựa chọn cách chết!

Âu Dương Hoàn và Vũ Trung Thiên đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh nói:

- Chúng vân bối là người tin cẩn của tề thượng, chẳng lẽ Mạnh bảo chủ không màng đến tình thủ túc, không quản vì chúng vân bối mà làm thương tổn hòa khí huynh đệ hay sao?

Mạnh Xung Sơn cười khẩy:

- Đôi bên xung đột nhau đã đâu chỉ một ngày, tình thủ túc sớm đã không còn. Chẳng dẫu gì nhị vị, huynh đệ bọn này ngoài thuận trong nghịch, đã từ lâu như kẻ lạ người xa... Nhị vị định chọn cách chết ra sao?

Vũ Trung Thiên cắn răng:

- Mạnh bảo chủ bức bách như vậy, có lẽ quyết không tha cho chúng vân bối rồi!

Mạnh Xung Sơn gật đầu:

- Bốn tọa chẳng cần lập lại nữa!

Vũ Trung Thiên bỗng lớn tiếng nói:

- Chẳng hay Mạnh bảo chủ đã dẫn theo bao nhiêu người?

Mạnh Xung Sơn tủm tỉm cười:

- Kể về nhân số, thực lực đủ làm điên đảo vô lâm giang hồ, thừa sức đối phó với các vị, song bốn tọa bỗng cảm thấy hứng thú, muốn đích thân hầu tiếp quý vị.

Vũ Trung Thiên ngẩng ra hiệu với Âu Dương Hoàn, cao giọng nói:

- Đẳng nào cũng chết, thà chết một cách đàng hoàng...

“Choang” một tiếng, trường kiếm trên vai đã rút xuống.

Âu Dương Hoàn cũng tuốt trường kiếm cầm tay nói:

- Dù bọn này có phơi xác tại đây, tề thượng cũng sẽ chủ trì công đạo, tìm bảo chủ để đòi lại món nợ máu này!

Mạnh Xung Sơn lắc đầu cười:

- Điều ấy e không thể đâu, phải biết bốn bảo chủ không đời nào để lại tội chứng nữa, dĩ nhiên sẽ tiêu hủy hoàn toàn thi thể của các vị, không để lại chút dấu vết. Tam ca bốn tọa dù muốn báo thù cho các vị nhưng không biết hung thủ là ai và vì sao mà chết thì cũng chẳng làm gì được.

Trong khi nói đã chậm chậm rút trường kiếm ra, nói tiếp:

- Hai vị và quý thuộc hãy cùng tiến lên đi, nếu có thể tiếp được bốn tọa ba chiêu thì chư vị cứ tự do rời khỏi, bốn tọa quyết không cản ngăn.

Âu Dương Hoàn đưa kiếm lên thủ thế nói:

- Chính miệng Mạnh bảo chủ đã nói, rồi đây chớ phản hồi...

Chưa dứt lời trường kiếm đã vạch ra ba đóa hoa bạc thành hình tam giác chia là ba đường công tới.

Vũ Trung Thiên cũng chẳng chậm trễ, trường kiếm tạo thành một làn sóng bạc, nhắm hạ bàn đối phương quét tới.

Hai người là chánh phó đường chủ trong Thần Phong Môn, đáng kể được là hàng cao thủ bậc nhất trong môn, Thần Phong Môn với kiếm pháp vang danh thiên hạ, dĩ nhiên kiếm pháp của họ cũng chẳng phải tầm thường.

Hơn nữa hai người đã thỏa hiệp ngầm, một tấn công thượng bàn, một tấn công hạ bàn, một tả một hữu, phối hợp với nhau rất chặt chẽ.

Song Mạnh Xung Sơn vẫn thản nhiên tùm tùm cười, bỗng đưa mũi kiếm chĩa thẳng lên không, phát ra âm thanh tựa như rỗng găm.

Âu Dương Hoành và Vũ Trung Thiên thấy vậy không khỏi ngỡ ngẩn, bởi chiêu thức của Mạnh Xung Sơn hoàn toàn là một thế khởi đầu, chẳng phải thế công mà cũng không phải thế thủ, tả hữu hai bên hoàn toàn để trống.

Hai người mừng thầm, trường kiếm nhanh như chớp công tới.

Mạnh Xung Sơn buông tiếng cười khẩy, chờ cho trường kiếm hai người đến gần, bỗng lùi ra sau năm thước, trường kiếm vung động, vạch ra ba vòng sáng bạc.

Những thấy binh khí chạm nhau tóe lửa, hai tiếng rú thảm vang lên, ánh kiếm vụt tắt, máu phun xối xả.

Chỉ thấy trường kiếm của Âu Dương Hoành và Vũ Trung Thiên bay ra xa hơn trượng, hai người bốn tay đều bị tiện lia đến khuỷu, máu tươi đầm đìa.

Mạnh Xung Sơn mỉm cười nhìn lưỡi kiếm đang không ngớt nhỏ từng giọt máu xuống đất, cười nói:

- Hai người thật quá không tự lượng sức mình, danh hiệu Nhất Kiếm Phiên Thiên (lật trời) của bốn tọa chẳng lẽ để mọi người chơi hay sao?

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Bốn tọa không phải người độc ác, thôi cho hai vị chết nhanh chóng vậy!

Trường kiếm lại vạch ra một vòng sáng bạc, bay về phía hai người đang rên la thảm thiết.

Lập tức, tiếng rên la ngưng bật, hai người đã đầu thân mỗi ngã, hồn lìa khỏi xác.

Bốn tùy tùng đi theo thấy chỉ một chiêu chánh phó đường chủ đã táng mạng thê thảm, cả thấy đều hồn phi phách tán, vội quay người tháo chạy.

Mạnh Xung Sơn cười phá lên quát:

- Bốn tọa cũng chẳng muốn lấy mạng các ngươi, nhưng việc này tuyệt đối không thể để tiết lộ, thôi thì các ngươi đành chịu đầu thai sớm vậy.

Trường kiếm vung động, một chòm sáng bạc đuổi theo bốn tên tùy tùng, tiếng rú thảm vang lên liên hồi, bốn người lập tức táng mạng đương trường.

Mạnh Niệm Từ thấy vậy không khỏi rợn người, chàng chưa từng thấy kiếm pháp ghê gớm và một người độc ác đến thế bao giờ.

Thế là chàng nấp trong lùm hoa không dám nhúc nhích, thậm chí chẳng dám thở mạnh.

Mạnh Xung Sơn chậm rãi đi vài bước, bỗng vung tay ném ra một vật dài rít lên như tiếng sáo, bay vút lên không rồi mất hút.

Lát sau, bốn bóng người phóng nhanh tới.

Mọi người đều võ phục màu vàng và vai giắt trường kiếm, dừng lại đứng thành hàng ngang trước mặt Mạnh Xung Sơn, cùng khom mình cung kính nói:

- Thuộc hạ tham kiến bảo chủ!

Mạnh Xung Sơn cười nhạt:

- Miễn lễ, hãy tiêu hủy những tử thi này trước đã!

- Thưa vâng!

Bốn người đồng thanh đáp, đoạn từ trong túi áo lấy ra một chiếc lọ nhỏ, mở nắp ra, rải trên các tử thi dưới đất.

Lập tức, tử thi teo lại, kể cả y phục giày nón đều tan biến thành một bãi nước, chỉ còn lại tám thanh trường kiếm bừa bộn trên mặt đất.

Mạnh Xung Sơn cười hài lòng:

- Nhặt lấy trường kiếm, lau sạch dấu vết... Sau đó truyền lệnh cho bốn điện chủ Thiên, Địa, Huyền, Hoàng mỗi người chọn hai cao thủ cải trang dịch dung, luân phiên canh giữ quang Đãi Nguyệt Am, lưu ý bất kỳ người nào và việc gì khả nghi!

- Thưa vâng!

Bốn người áo vàng lập tức nhặt lấy trường kiếm, thi lễ rồi bỏ đi.

Mạnh Xung Sơn chậm rãi đi vài bước, bỗng vọt thẳng lên không, lướt đi nhanh như cắt, thoáng chốc đã mất dạng.

Mạnh Niệm Từ bỗng nghe lòng ngổn ngang bao cảm xúc, “Phi Hổ bảo chủ” với “Thần Phong môn chủ” xem chừng đã gay cấn đến mức như thù địch, đó là vì sao? Họ chẳng phải là anh em ruột thịt ư?

Chàng buông tiếng thở dài nảo ruột, rón rén đi về phía cổng am, chàng phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Nhưng ngay khi chàng vừa bước chân ra khỏi cổng, bỗng nghe trong bóng tối có tiếng khê nói:

- Mạnh công tử không sao chứ?

Mạnh Niệm Từ giật nảy mình, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy một lão khiêu hòa tuổi trạc ngũ tuần, áo rách lam lũ, mặt mày hiền hậu từ trong bóng tối bước ra.

Mạnh Niệm Từ cố làm ra vẻ thản nhiên cười nói:

- Lão trượng đã nhận lầm người rồi!

Lão khiêu hóa cười:

- Lão khiêu hóa này đi theo từ Võ Hoàng Lăng đến đây, làm sao mà lầm được...

Mạnh Niệm Từ thót tim, lạnh lùng nói:

- Vậy lão trượng là người của Cái Bang?

- Lão khiêu hóa là Độc Cô Quân, một trong tứ trưởng lão của Cái Bang và cũng là người trẻ tuổi hơn hết!

- Độc Cô trưởng lão sao lại theo dõi tại hạ?

Độc Cô Quân cười khê:

- Hoàn toàn vì muốn giúp Mạnh công tử thôi!

Mạnh Niệm Từ khê chau mày:

- Hãn bang chủ quý bang cũng đã có nhận được dụ thiếp của Thiết Kỵ môn chủ Mạnh Công Lăng, trợ lực tìm bắt tại hạ, chả lẽ Cái Bang dám chống lại mệnh lệnh của Thiết Kỵ Môn hay sao?

Độc Cô Quân thở dài:

- Vì tính mạng mấy ngàn đệ tử bốn bang, tuy không dám công khai bên vực Mạnh công tử, song cũng có thể tận lực ngầm giúp đỡ... Chẳng hạn như hiện nay, họ đang truy lùng Mạnh công tử khắp nơi, nhất là quanh Đãi Nguyệt Am này, Mạnh công tử càng không nên nấn ná. Lão khiêu hóa này có thể thu xếp nơi trú cho công tử và điều tra tông tích của Độc Mục lão ni...

Mạnh Niệm Từ có phần hoài nghi nói:

- Đó là ý của lão trượng hay của quý bang chủ?

Độc Cô Quần kích động:

- Là ý của tệt bang chủ và cũng là ý của lão khiêu hóa này cùng toàn thể đệ tử bốn bang!

Mạnh Niệm Từ thoáng cảm động:

- Vì sao? Tại hạ đâu đáng cho quý bang xem trọng đến vậy?

Độc Cô Quần nghiêm giọng:

- Lệnh tiên tôn “Thiết Oản thư sinh” đã có ơn cao dày với tệt bang, tệt bang từ bang chủ “Vạn Lý Thần Cái” La Cùng trở xuống cả thầy đều sẵn sàng ra sức vì Mạnh công tử!

Mạnh Niệm Từ thấy thái độ và lời lẽ Độc Cô Quần đầy thành khẩn, bèn tin ngay, vội chấp tay xá dài nói:

- Vậy xin đa tạ lão trượng!

Độc Cô Quần đảo quanh mắt nói:

- Đây không phải chỗ chuyện trò, ngoài nữa dặm có một sơn động thiên nhiên tạm trú thân được, xin Mạnh công tử hãy đến đó tạm lánh một thời gian ngắn, thế nào?

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Vậy thì xin phiền lão trượng dẫn đường cho!

Độc Cô Quần liền sai bước đi trước dẫn đường. Lát sau đã đến một thung lũng cây cối um tùm, hết sức kín đáo, nằm giữa Khởi Vân Phong và một ngọn núi khác, quả nhiên có một sơn động.

Mạnh Niệm Từ cúi đầu đi vào, trong động cũng khá rộng rãi, có sẵn củi nước và lương khô, chàng không khỏi cảm động đưa mắt nhìn Độc Cô Quần nói:

- Lão trượng đã chuẩn bị từ trước cho tại hạ phải không?

Độc Cô Quần vội nói:

- Nơi đây kín đáo và gần Đãi Nguyệt Am nhất, lão khiêu hóa nhận thấy cũng tiện lợi và an toàn nhất. Khi nào phát hiện được tông tích của Độc Mục lão ni, lão khiêu hóa sẽ đưa công tử đến gặp ngay!

Mạnh Niệm Từ lo âu:

- Hiện có lẽ Đãi Nguyệt Am đã mai phục đầy thủ hạ của Phi Hồ Bảo rồi!

Độc Cô Quần bật cười:

- Lão khiêu hóa này tự sẽ có cách!

Mạnh Niệm Từ thắc mắc:

- Lão trượng có cách gì?

Độc Cô Quần hạ thấp giọng:

- Đây thuộc địa bàn của Thần Phong Môn, “Phi Hồ bảo chủ” dẫn thủ hạ đi qua là phải mượn đường trước, nay họ đã hạ sát sáu thuộc hạ Thần Phong Môn, lại còn bố trí mai phục chờ Độc Mục lão ni, lẽ nào Thần Phong Môn lại chấp nhận được.

Mạnh Niệm Từ vỡ lẽ:

- Lão trượng định báo cho Thần Phong môn chủ biết phải không?

Độc Cô Quần cười:

- Chỉ cần giấu giếm việc chờ đợi Độc Mục lão ni, giữa Thần Phong Môn với Phi Hồ Bảo nhất định sẽ xảy ra một trận kịch chiến, ít nhất cũng đuổi người của Phi Hồ Bảo ra khỏi Vu Sơn.

Mạnh Niệm Từ mừng rỡ:

- Lão trượng quả là kinh nghiệm dồi dào, tính toán thật chu đáo!

Độc Cô Quần bật cười:

- Công tử quên rằng gừng càng già càng cay hay sao?... Trước mắt công tử không nên khinh xuất rời khỏi đây, kẻ gặp điều bất trắc, hãy giao hết mọi sự cho lão khiêu hóa này lo liệu, bất luận tin dù to hay nhỏ, lão khiêu hóa sẽ bảo hết với công tử.

Mạnh Niệm Từ ríu rít cảm tạ. Độc Cô Quần lại kỹ lưỡng dặn dò một phen, đọc cáo từ bỏ đi.

Thế là Mạnh Niệm Từ kiên nhẫn ở lại trong sơn động, mặc dù thời gian trong sự chờ đợi trôi qua rất chậm nhưng rồi bảy ngày cũng đã qua đi.

Trong bảy ngày ấy, qua nhiều phen báo cáo của Độc Cô Quần, chàng biết là ông đã tiết lộ cho Thần Phong Môn biết việc “Phi Hồ bảo chủ” đã sát hại thủ hạ của họ.

Quả nhiên, một trận huyết chiến đã diễn ra trên bờ Trường Giang. Đôi bên điều thương vong trầm trọng, nhưng Phi Hồ Bảo một là đuối lý, hai là đất khách thế cô, sau cùng đã bị đuổi khỏi địa bàn của Thần Phong Môn.

Lẽ dĩ nhiên, “Phi Hồ bảo chủ” không đời nào cho “Thần Phong môn chủ” đoạt được Tử Kim Tinh Châu, do đó cũng không tiết lộ ra việc Độc Mục lão ni đang giữ báu vật và có thể sẽ quay về Đái Nguyệt Am.

Vì vậy, Đái Nguyệt Am đã trở nên hoang vắng, thế là Độc Cô Quần thản nhiên ngồi trước cổng am chờ đợi Độc Mục lão ni.

Mạnh Niệm Từ ở trong sơn động chờ đợi cũng vô cùng sốt ruột, mấy lần định đi cho khuây khỏa, song đều bị Độc Cô Quần cản ngăn, đành ở lại trong sơn động như một tội phạm.

Chiều ngày thứ tám, Mạnh Niệm Từ ngồi nơi cửa động như mọi khi, chờ Độc Cô Quần về báo tin trong ngày.

Song đến khi mặt trời lặn mà vẫn chẳng thấy bóng dáng Độc Cô Quần đâu cả, Mạnh Niệm Từ lòng nóng như thiêu đốt, chàng ước gì được sớm thoát ra khỏi cái sơn động chán ngấy này.

Đột nhiên, tiếng sáo du dương từ đâu vọng lại, Mạnh Niệm Từ chợt động tâm, bất giác cất bước đi ra ngoài.

8. Lữ Ân Vạn Niên Đào-u Cốc Gặp Quỷ Tiên

Một cảnh tượng nên thơ hiện lên trong trí óc Mạnh Niệm Từ.

Trên con đường núi nhạt ánh chiều tà, một cậu mục đồng ngồi trên lưng trâu thổi sáo, ung dung đi xuống núi, thật gợi nhớ cho người về thời thơ ấu.

Chàng không hề có ý ra khỏi động, chỉ muốn ra ngoài lắng nghe một chút thôi, nhưng tiếng sáo như có một sức quyến rũ khôn cùng, khiến chàng không tự chủ được ra khỏi sơn động.

Chàng vừa ra khỏi cửa động, lập tức như ngựa sút dây cương, không còn kềm chế được nữa, bước nhanh về phía tiếng sáo.

Chàng trèo lên thung lũng, băng qua một khu rừng rậm, một quãng đường dài ngoằn ngoèo, mới tìm đến nơi phát ra tiếng sáo. Đó là một sơn cốc nhỏ hẹp như khu vườn thiên nhiên, cửa vào rất hẹp, bốn bề đồi núi bao quanh, ngào ngạt hương thơm hoa quế, cảnh sắc đẹp chẳng khác thế ngoại đào nguyên.

Tiếng sáo du dương lại từ trong cốc vọng ra.

Bỗng Mạnh Niệm Từ giật nảy mình, thì ra trên một tảng đá to cạnh cửa cốc có dòng chữ to như sau:

“Sơn cốc đã phong tỏa, ai tự ý vào sẽ chết”

Chàng thầm nhủ:

- Chủ nhân sơn cốc này đã ngang tàng như vậy, thôi thì mình không vào thì hơn!

Đoạn quay người toan bỏ về, song tiếng sáo quá lôi cuốn, đã khiến chàng quên ngay dòng chữ cạnh cửa cốc, lại quay người đi vào trong cốc.

Chàng vừa đặt chân vào sơn cốc, tiếng sáo bỗng ngưng bật.

Mạnh Niệm Từ đành dừng chân, ngưng thần chờ tiếng sáo lại cất lên.

Nhưng sau một tuần trà vẫn chẳng nghe tiếng sáo cất lên nữa, chàng hết sức thất vọng, ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trước mặt là một khu rừng đào.

Chàng thoáng ngẩn người, hết sức lầy lăm lạ.

Lúc này đã là tháng tám, rừng đào sao lại xum xuê lá xanh hoa đỏ thế này?

Chàng như bước vào trong ảo cảnh, thơ thẩn đi vào trong rừng đào.

Khu vườn rộng bao la, vừa bước vào lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái khôn tả. Tiến dần vào, bỗng ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, chỉ thấy một quả đào đỏ tươi đã chín mùi to cỡ miệng bát lủng lẳng trên cây trông đến phát thèm.

Mạnh Niệm Từ liếm môi thăm nhủ:

- Đây hẳn là vật có chủ, mình không thể ăn trộm được.

Đoạn lại tiếp tục tiến bước, phía trước vẫn bát ngát những cây đào, bỗng chàng lại trông thấy ngọn cây quả đào chín khi nãy.

Chàng bắt giác sững sốt, thăm nhủ:

- Chẳng lẽ mình lại lạc đường trong khu rừng đào này ư?

Đoạn chàng thử đi lại lần nữa, kết quả cũng lại trở về nơi cũ.

Mạnh Niệm Từ không khỏi bồn chồn lo lắng, lúc này trời đã dần tối, xem ra đêm nay phải ngủ lại trong rừng rồi.

Tuy nhiên, chàng chẳng bận tâm vì phải ngủ lại trong rừng, điều chàng lo là khi Độc Cô Quân về đến sơn động mà không thấy chàng, ông sẽ lo lắng đến dường nào.

Hơn nữa, nếu vạn nhất có tin tức về Độc Mục lão ni mà không có mình trong sơn động, vậy chẳng lỡ việc còn gì...

Lúc này chàng đã cảm thấy bụng đói cồn cào, sức lôi cuốn của quả đào lại càng gia tăng, song chàng nghĩ đến đó là vật đã có chủ, đành cố nén cơn thèm khát và mỗi một, tiếp tục đi trong rừng. Nhưng mặc chàng đi như thế nào, cuối cùng cũng quay về ngọn cây có quả đào chín.

Đêm dài đằng đặc qua đi, khi ánh ban mai len vào rừng đào, Mạnh Niệm Từ lại bắt đầu đi trong rừng, song một ngày nữa lại trôi qua, chàng chung quy cũng chỉ hoài công.

Sau cùng chàng đã hiểu là khu rừng đào này rõ ràng là một thế trận kỳ môn, mình không hiểu sự biến hóa của thế trận, thật khó thể thoát ra khỏi được.

Chàng bắt giác nghe lòng se thắt, lúc này cơn đói hoành hành dữ dội khiến chàng cơ hồ không còn dần nén được nữa.

Sau cùng, chàng với bàn tay run rẩy hái quả đào độc nhất kia xuống, một mùi thơm dịu len vào mũi, lập tức cơn thèm thúc đẩy chàng đưa lên miệng ăn ngấu nghiến, thoáng chốc đã hết sạch.

Ngay lập tức, cơn đói khát tan biến, sự mệt mỏi cũng chẳng còn mấy may.

Chàng thở hắt ra một hơi dài, đưa tay vào lòng sờ, thấy gói bạc vẫn còn, nghĩ dù chủ nhân rừng đào có đến, chỉ cần trả tiền hậu hỉ là xong.

Thế là chàng không còn bận tâm đến việc ăn quả đào nữa, chỉ còn lo tìm cách thoát ra khỏi rừng.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một giọng the thé vang lên:

- Chết rồi! Chết rồi!.. Quả đào của ta đâu rồi?

Mạnh Niệm Từ giật mình ngoảnh lại nhìn, bất giác rợn người.

Thì ra người vừa cất tiếng là một ông lão gầy như que củi, tóc bạc cầm nhẫn, mắt nhỏ miệng to, tuy đầy đủ ngũ quan nhưng trông vô cùng ghê rợn.

Mạnh Niệm Từ biết ông lão chính là chủ nhân rừng đào, bèn vòng tay lễ lẽ nói:

- Rừng đào này là của tiền bối phải không?

Lão quái nhân gầm lên:

- Không phải là của ta, chả lẽ của ngươi hay sao?

Mạnh Niệm Từ gương cười:

- Xin lão tiền bối chớ tức giận, tại hạ bởi lạc vào khu rừng này cả một ngày đêm không sao thoát ra được.

Lão quái nhân hét to:

- Một trăm lẻ một cây đào này chính là Huyền Thiên đại trận do lão phu bày bố, ngươi làm sao mà thoát ra được...

Trầm giọng nói tiếp:

- Ngươi đã vào đây bằng cách nào?

Mạnh Niệm Từ ngớ người:

- Tại hạ... đã đi vào từ cửa cốc!

Lão quái nhân tức giận:

- Dĩ nhiên là ngươi đi vào rồi, chả lẽ ngươi bay vào được hay sao? Lão phu muốn hỏi là ngươi có trông thấy hàng chữ ở ngoài cửa cốc hay không?

Mạnh Niệm Từ giật mình:

- Có, nhưng tại hạ không bận tâm đến!

Lão quái nhân quát to:

- Vậy là chính ngươi đã ăn mất quả đào phải không?

Mạnh Niệm Từ ngượng ngùng:

- Tại hạ vì không sao ra khỏi rừng, quá đói khát, không dẫn được nên đã hái ăn...

Đoạn thò tay vào lòng lấy gói bạc đưa ra nói tiếp:

- Tại hạ còn có hơn mười lạng bạc, muốn lấy bao nhiêu tùy ý lão tiền bối, để gọi là bồi thường tổn thất... nếu lão tiền bối lấy hết cũng không sao!

Lão quái nhân trán nổi gân xanh, giận dữ nói:

- Hừ, mấy lạng bạc thói tha của ngươi mà mua được quả đào của lão phu hả? Dù ngươi có mang đến hàng núi bạc thì cũng không mua được quả đào của lão phu, lão phu chỉ dành để tự ăn...

Mạnh Niệm Từ nghĩ phen này mình đã bị lão già bắt chẹt, đành cố nén lòng nói:

- Nhưng tại hạ đã lỡ ăn vào bụng rồi, biết làm sao hơn!

Lão quái nhân cắn răng:

- Vậy thì ngươi chết chắc rồi! Tự ý vào đây đã là đáng chết, trộm ăn tiên đào càng đáng chết hơn, giờ ngươi hãy tự chọn lấy cách chết đi!

Mạnh Niệm Từ lạnh người:

- Tại hạ chết không đáng tiếc nhưng chẳng hay quả đào ấy có gì quý trọng mà khiến cho lão tiên bối tức giận đến vậy?

Lão quái nhân hàn học:

- Quả đào này có tên là Vạn Niên Tiên Đào, ba ngàn ba trăm năm nở hoa, ba ngàn ba trăm năm kết trái, ba ngàn ba trăm năm mới chín, lúc lão phu phát hiện cây đào này thì nó đã kết trái nhưng phải hai ngàn năm trăm năm nữa mới chín, lão phu chẳng thể nào chờ đợi được...

Mạnh Niệm Từ buột miệng:

- Phải rồi, không ai sống được những hơn hai ngàn năm!

Lão quái nhân trừng mắt:

- Nhưng lão phu có cách, lão phu đã trồng thêm một trăm cây đào khác bao quanh cây đào này, không cho chúng kết trái, liên kết hết rễ cái vào cây đào này, để cho nguyên khí mỗi cây đào đều dồn hết vào nó, như vậy một năm sẽ như trăm năm...

Mạnh Niệm Từ bỗng xem lời:

- Phải chi lão tiên bối trồng hai trăm cây thì càng hay hơn!

Lão quái nhân bực tức:

- Tiểu tử, đừng có xen vào... Lão phu chẳng những đã trồng một trăm cây đào mà còn bố trí thành một đại trận Huyền Thiên hết sức tinh diệu, cam đoan một con ruồi cũng chẳng thể bay vào, không ngờ tiểu tử ngươi lại lẩn thẩn đi đúng đường cửa mà vào được đây...

Trùng mắt hậm hực nói tiếp:

- Lão phu đã canh giữ ở đây ngót hai mươi lăm năm, kể cũng như đúng hai ngàn năm trăm năm, hôm nay chính là ngày Vạn Niên Tiên Đào chín mùi. Ba hôm trước lão phu đã bắt đầu chay giới gội rửa, hôm nay lại thấp hương gội rửa lần nữa, sau đó mới đến đây ăn đào, nào ngờ lại vào bụng ngươi trước rồi...

Mạnh Niệm Từ mừng rỡ:

- Vậy thì tại hạ thật có lỗi, nhưng tại hạ đâu cố ý ăn quả đào ấy, mà là...

Lão quái nhân bỗng nhảy dựng lên quát:

- Tâm huyết và hy vọng cả đời lão phu đã hoàn toàn tiêu hủy trong tay ngươi...

Mạnh Niệm Từ thấy đối phương mỗi lúc càng thêm giận dữ, vội đánh trống lảng nói:

- Chẳng hay lão tiên bối tôn tánh đại danh?

Lão quái nhân ngẩn người:

- Lão phu là Quỷ Tiên Đỗ Linh!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Ngươi mộ đã lâu!

Quỷ Tiên Đỗ Linh ngạc nhiên:

- Ngươi từng nghe danh lão phu rồi ư?

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Tại hạ rất nông cạn về lịch duyệt giang hồ, chưa từng nghe nói đến đại danh lão tiên bối!

Quỷ Tiên Đỗ Linh lộ vẻ thất vọng:

- Giới giang hồ chưa từng nghe ai đề cập đến lão phu ư?

- Quả thật là chưa!

Quỷ Tiên dậm chân:

- Đó là bởi lão phu đã canh giữ ở đây suốt hai mươi lăm năm, họ đã quên mất lão phu rồi!

Mạnh Niệm Từ cười:

- Tiên bối hẳn cũng là một nhân vật thành danh trong giới võ lâm, nhưng hiện nay trên chốn giang hồ ngoại trừ Võ Lâm Tứ Thánh, cơ hồ không còn ai đáng để đề cập nữa!

Quỷ Tiên bĩu môi:

- Xí! Nếu lão phu mà được ăn quả kia, trên cõi đời này sẽ không còn ai địch lại lão phu nữa!

Mạnh Niệm Từ thăm dò:

- Ăn quả đào kia rồi sẽ có lợi ích thế nào?

- Khỏe mạnh sống thọ, người luyện võ công lực gia tăng gấp mười lần và còn nhiều lợi ích khác nữa, nhất thời không thể kể xiết.

- Quả có nhiều lợi ích như vậy thật ư?

- Chẳng lẽ lão phu dối gạt ngươi hay sao?

Bỗng như chợt nhớ ra, nói tiếp:

- Tiểu tử, ngươi khoan vội đắc ý, mặc dù ngươi đã ăn quả tiên đào nhưng cũng chẳng lợi ích gì đâu...

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Tại sao? Chẳng lẽ ở trong bụng tại hạ thì lại trở nên vô dụng hay sao?

Quỷ Tiên gằn giọng:

- Vẫn hữu dụng như thường, nhưng lão phu sẽ làm cho nó trở nên vô dụng, vì lão phu phải giết ngươi.

- Tại hạ đã trót ăn rồi, giết tại hạ thì có ích gì?... Hay là thế này, chúng ta hãy kết bạn với nhau, ân tình này để tại hạ thử tìm cách đền bù, thế nào?

Quỷ Tiên ngẫm nghĩ chốc lát, bỗng vỗ tay hơn hởi nói:

- Lão phu đã nghĩ ra hai cách, tùy ý ngươi lựa chọn!

Mạnh Niệm Từ nhẹ gật đầu:

- Chỉ cần hợp tình hợp lý, tại hạ nhất định chấp nhận.

Quỷ Tiên nghiêm giọng:

- Một là bái nhận lão phu làm sư phụ, ngươi bằng lòng không?

Mạnh Niệm Từ sửng sốt, thẳm nhủ:

- Qua danh hiệu cũng như tướng mạo, dù thấy lão không phải là một nhân vật chánh phái, mình đâu thể bái nhận làm sư phụ được!

Đoạn bèn hỏi:

- Còn cách thứ hai thì sao?

- Hai là lão phu sẽ ăn ngươi vào bụng, xương da cũng chẳng thừa!

9. Âm Sơn Tam Quái

Mạnh Niệm Từ kinh hãi:

- Lão tiên bối cũng thích ăn thịt người như là dã thú ư?
- Nói vậy, sở dĩ lão phu ăn người là vì người đã ăn Vạn Niên Tiên Đào, không thì lão phu đâu có vậy.
- Lão tiên bối ăn tại hạ thì có ích gì?
- Ít ra lão phu cũng còn có thể hấp thu được ba phần lợi ích của Vạn Niên Tiên Đào. Hơn nữa lão phu phải phát tiết lửa giận trong lòng, ăn thịt người cũng là một biện pháp hay!

Mạnh Niệm Từ thầm nhủ: “Lão quái này hẳn không phải buông lời hù dọa. Trong khu rừng này e khó thể thoát thân, nhưng nếu nhận lão làm sư phụ, một người quái dị tà đạo như lão, mình làm sao có thể chấp nhận được!” Nhất thời chàng hết sức khó xử.

Quỷ Tiên thấy chàng lặng thinh, buông tiếng hừ mạnh giọng:

- Người bằng lòng nhận lão phu làm sư phụ hay cam chịu để lão phu ăn vào bụng, hãy quyết định mau đi!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Không để cho văn bối suy nghĩ một lát được sao?

Quỷ Tiên ngạc nhiên:

- Nhận lão phu làm sư phụ chẳng những lão phu không truy cứu về Vạn Niên Tiên Đào nữa, mà còn dạy dỗ người nhanh chóng vang danh thiên hạ. Còn như bị lão phu ăn mất, chẳng những tất cả tiêu tan mà thi hài cũng không còn, vậy còn suy nghĩ gì nữa chứ?

Lời lẽ rõ ràng muốn thu nhận chàng làm đồ đệ.

Mạnh Niệm Từ giọng rề rà:

- Không còn cách thứ ba nữa sao?
- Không! Tuyệt đối không!

Mạnh Niệm Từ bậm môi:

- Vậy thì cần phải để cho văn bối suy nghĩ ba hôm!

Quỷ Tiên quắc mắt:

- Không được!

Mạnh Niệm Từ cũng đánh liều quát:

- Vậy thì cứ ăn đi!

Quỷ Tiên ngớ người:

- Người muốn chết thật ư?

Mạnh Niệm Từ ngửa mặt đông dặc nói:

- Đại trượng phu đâu có sợ chết, Mạnh mẽ...

Bỗng Quỷ Tiên xua tay khẽ nói:

- Khoan... Dường như có người vào cốc...

Mạnh Niệm Từ lắng tai nghe, quả như có tiếng bước rất khẽ và xa, bên chau mày lẩm bẩm:

- Dường như còn ở ngoài cốc...

Quỷ Tiên trầm giọng:

- Nhưng đang trên đường tiến vào...

Bỗng ngạc nhiên hỏi:

- Người cũng nghe được ư?

Mạnh Niệm Từ ngó người:

- Vâng!

- Đó là bởi người đã ăn Vạn Niên Tiên Đào của lão phu đấy!

Quỷ Tiên nói với giọng rất gay gắt và đầy ụcm hờn, đồng thời vung tay chụp tới chàng.

Do bản năng, Mạnh Niệm Từ hay tai cùng vung lên, đẩy về phía Quỷ Tiên. “Ầm” một tiếng, cát bụi bay mù, Quỷ Tiên loạng choạng bật lùi hơn trượng, ngã ra đất hồi lâu không bò dậy nổi.

Không chỉ mỗi mình Quỷ Tiên kinh hãi, Mạnh Niệm Từ lại càng kinh hãi hơn. Mặc dù chàng có nội lực chân nguyên mấy mươi năm do mẫu thân truyền cho, nhưng trình độ hãy còn kém xa hiện giờ, nhất thời ngó người tại chỗ.

Quỷ Tiên rồi cũng bò dậy được, hai mắt ti hí trợn to:

- Tiểu tử, trước đây người có công lực như vậy chẳng?

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Quả tình là không!

Quỷ Tiên cắn răng:

- Đó chính là do Vạn Niên Tiên Đào của lão phu... đã vào hết trong bụng người...

Thốt nhiên, lão lướt nhanh tới, vươn tay ra chụp Mạnh Niệm Từ.

Chiêu này lão ra tay rất chậm, giữa chừng đã biến hóa mấy lượt, Mạnh Niệm Từ chỉ thấy bóng chỉ thấp thoáng, chẳng rõ đối phương tấn công vào bộ vị nào.

Chàng chưa từng luyện qua võ nghệ, đâu chịu nổi thế công ảo diệu đến vậy, liền cảm thấy vai phải tê dại, toàn thân mềm nhũn, đã bị Quỷ Tiên nắm giữ.

Bên tai chỉ nghe lão trầm giọng quát:

- Tuy người đã có công lực tuyệt thế nhưng chưa có võ nghệ tuyệt thế, nếu được lão phu chỉ điểm, chắc chắn sẽ trở thành một cao thủ tuyệt thế!

Mạnh Niệm Từ chợt động tâm, vừa định lên tiếng thì nghe Quỷ Tiên hỏi hả nói:

- Đối phương sắp vào đến nơi rồi!

Liền thì, Mạnh Niệm Từ cảm thấy người cất lên không, bị Quỷ Tiên xách lướt đi về phía một cây đào cành lá rậm rạp.

Mạnh Niệm Từ đã bị Quỷ Tiên điểm huyết, không còn tự chủ được nữa, bị Quỷ Tiên đặt lên chạng cây cao, khuất hẳn trong cành lá.

Hai người vừa ẩn thân xong đã nghe tiếng bước chân rậm rịch vang lên, tiến thẳng vào rừng đào.

Qua tiếng bước chân, đối phương có lẽ từ ba người trở lên.

Quỷ Tiên cắn răng khẽ nói:

- Bọn này thật to gan, lại dám xộc vào vùng cấm địa của lão phu!

Mạnh Niệm Từ không động dậy được, nhưng vẫn có thể nghe và nói, chàng nghe vậy không khỏi phì cười.

Quỷ Tiên ngạc nhiên hỏi:

- Người cười cái gì? Tưởng họ đến cứu người hả?

Đoạn trầm giọng nói tiếp:

- Bất luận họ là ai, lão phu không bao giờ để cho một tên sống còn!

Mạnh Niệm Từ thoáng giật mình:

- Lão tiền bối biết họ là ai không?

- Hừ, bất kể họ là ai cũng vậy thôi!

Ngay khi ấy tiếng bước chân đã dừng lại bên ngoài rừng đào, nhưng vì bị cành lá che khuất, không trông thấy được họ là ai.

Chỉ nghe một giọng the thé nói:

- Vạn Niên Tiên Đào chính là ở trong rừng đào này, tiên hạ thủ vi cường, ta vào mau đi!

Quỷ Tiên nghiêng rằng:

- Hừ, quân khốn kiếp, thì ra lại dám dòm ngó tiên đào của lão phu!

Lại nghe giọng thấp trầm nói:

- Lão quái vật ấy đã lợi dụng cây đào bày bố trận Huyền Thiên đại trận, e rằng...

Một giọng nữ trong trẻo liền tiếp lời:

- Đừng nói là Huyền Thiên đại trận, dù là Thiên Cương đại trận thì cũng chẳng làm gì được lão nương!

Giọng thấp trầm lại nói:

- Vậy thì chẳng còn phải e ngại nữa, nhưng ... Vạn Niên Tiên Đào chỉ có một quả, sau khi đắc thủ...

Giọng the thé tiếp lời:

- Dĩ nhiên là chia đều cho cả ba... Hai vị không phản đối chứ?

Giọng thấp trầm tiếp:

- Vậy là hợp lý nhất rồi, còn gì mà phản đối nữa!

Giọng nữ lạnh thính, hẳn là cũng đồng ý.

Mạnh Niệm Từ không nén được, khê cười nói:

- Huyền Thiên đại trận của lão tiền bối không còn tin cậy được nữa rồi!

Quỷ Tiên cười khẩy:

- Đó là họ muốn chết!

Lát sau đã thấy ba bóng người chia thành hình tam giác tiến vào.

Mạnh Niệm Từ trông thấy rõ ràng, người đi đầu mặc áo dài đen, thân hình mảnh khảnh, tuổi trạc lục tuần, mắt tam giác, mày chữ bát, thoáng nhìn cũng biết là người rất gian hiểm.

Quỷ Tiên khê nói:

- Lão phu tưởng là nhân vật nào, ra là Âm Sơn Tam Quái!

Lướt mắt nhìn Mạnh Niệm Từ, nói tiếp:

- Hãy nhìn kia, tên gầy là Truy Hồn Điều Khách Đinh Gian.

Hai người đi sau một có thân hình mập lùn, râu dài gần chấm đất, tuổi cũng trạc lục tuần, còn người kia là một đàn bà ngực to eo mập, có đôi mắt câu hồn nhiếp phách, lại thêm bộ y phục màu đỏ bó sát người, càng thêm hấp dẫn mê hồn.

Quỷ Tiên khê buông tiếng cười khẩy:

- Tên mập kia là Ải Vô Thường Quy Cửu Tuyền, còn ả kia là Ngọc Diện Thiên Hồ Hoa Thường Hồng... tiểu tử, ngươi xem ả kia đã bao nhiêu tuổi?

Mạnh Niệm Từ ngẩn người:

- Tôi đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi!

Quỷ Tiên dẩu môi cười:

- Ít ra là hơn gấp bội, tuổi ả ta đã không dưới năm mươi, nổi tiếng dâm đảng trên chốn giang hồ, biết bao kẻ đã bị hủy trong tay ả ta... Nhưng đáng tiếc hôm nay phải chết trong tay lão phu!

Âm Sơn Tam Quái đi rất chậm, Ngọc Diện Thiên Hồ chỉ trở liên hồi, ra vẻ mình rất am tường về trận thế. Họ đi theo hình tam giác, mỗi bước đi đều rất thận trọng, sẵn sàng tiếp ứng lẫn nhau bất kỳ lúc nào.

Mạnh Niệm Từ thấy Quỷ Tiên vẫn ung dung cười nói, bèn thăm dò hỏi:

- Âm Sơn Tam Quái là nhân vật rất bình thường trên chốn giang hồ phải không?

Quỷ Tiên nghiêm mặt:

- Ít ra cũng khiến người nghe danh mất vía!

- Vậy sao lão tiền bối...

Quỷ Tiên cười ngạo nghễ:

- Hồi hai mươi mấy năm trước, Âm Sơn Tam Quái hoành hành trên chốn giang hồ, ba người liên thủ cơ hồ Vũ Nội vô địch, lừng danh trong giới võ lâm. Nhưng gặp lão phu thì kể như họ đã hết thời rồi!

Âm Sơn Tam Quái đã đến rất gần, hai người không còn có thể nói chuyện với nhau được nữa. Chỉ thấy Truy Hồn Diệu Khách Đinh Gian đi đầu chững bước, bỗng hơ hời la lên:

- Hãy xem... hạt đào...

Thì ra y đã đi đến dưới gốc cây có Vạn Niên Tiên Đào, trông thấy những hạt đào do Mạnh Niệm Từ đã ném xuống đất.

Ải Vô Thường và Ngọc Diện Thiên Hồ cùng bật lên tiếng sững sốt, lập tức chạy đến, nhất thời ba người lặng lẽ nhìn nhau, cả thấy đều lộ vẻ thất vọng ê chề.

Ải Vô Thường cúi xuống nhặt hạt đào đưa lên gần mắt xem một hồi, thở dài nói:

- Chúng ta đã đến muộn mất một giờ, hạt đào hãy còn ướt, đã bị lão quái kia ăn mất rồi!

Ngọc Diện Thiên Hồ nghiêng răng hàm hực:

- Nếu mà không gặp lão già Thiên Nam Thần Kiêu cản trở mất nửa ngày trời thì đâu lỡ việc thế này, lão nương thê sẽ chẳng dễ yên cho lão già ấy đâu... Đi thôi, đừng để cho không ăn được cá mà tay bị dính mùi tanh, Quỷ Tiên Đỗ Linh cũng chẳng phải dễ trêu đâu...

- Khoan đi đã!

Một tiếng quát lạnh đến rợn người vang lên, Quỷ Tiên Đỗ Linh đã im lìm lướt đến cản trước mặt ba người. Mạnh Niệm Từ cũng đã phóng xuống đất, hiển nhiên chàng đã được Quỷ Tiên giải khai huyết đạo.

Âm Sơn Tam Quái cùng lúc bật lên một tiếng sững sốt.

Truy Hồn Diệu Khách Đinh Gian gượng vòng tay nói:

- Đồ lão nhi, chúng ta đã lâu không gặp rồi!

Quỷ Tiên buông giọng sát lạnh:

- Đã hơn hai mươi năm!

Ải Vô Thường tiến tới một bước:

- Nghe nói Vạn Niên Tiên Đào của lão huynh đã sắp chín, ăn vào có thể trường sinh bất lão, cường thân kiện cốt, bọn này đến đây chúc mừng đấy!

- Xí!

Quỷ Tiên bửu môi, không nói gì nữa.

Ngọc Diện Thiên Hồ cười khanh khách:

- Sao? Không thích gặp bọn này phải không?

Quỷ Tiên buông tiếng cười sắt lạnh nói:

- Ngọc Diện Thiên Hồ đã làm điên đảo thiên hạ, lão phu sao lại không thích gặp... Đến đây vì nhớ lão phu hay định ăn trộm đào của lão phu?

Ngọc Diện Thiên Hồ đánh mặt:

- Rõ là mồm chó không bao giờ mọc ra ngà voi, kể gì một quả đào, dù là ba trăm quả thì lão nương cũng chẳng thèm...

Đảo mắt nhìn Truy Hồn Điếu Khách và Ải Vô Thường, nói tiếp:

- Đồ lão nhi rõ là thiếu phép lịch sự, chúng ta đi thôi!

Đoạn quay người bỏ đi trước.

Quỷ Tiên lại quát to:

- Khoan đi đã!

Truy Hồn Điếu Khách cười giòn:

- Đồ lão nhi không để bọn này rời khỏi ư?

Quỷ Tiên lạnh lùng:

- Các vị muốn rời khỏi cũng được nhưng mỗi người phải để lại một món vật!

Ngọc Diện Thiên Hồ chưa hiểu ý, cười khanh khách:

- Đồ lão nhi cần gì cứ nói!

Quỷ Tiên cười vang:

- Các vị nếu khăng khái thì để lại cái đầu trên cổ, còn như tiếc thì tay chân hay tai mũi cũng được.

Âm Sơn Tam Quái cùng biến sắc, đồng thanh nói:

- Vậy là sao?

- Vì lão phu đã có đề chữ ngoài cửa cốc, ai tự ý vào đây là phải chết. Nếu lão phu nói mà không thực hành thì mai này làm sao đứng chân trên chốn giang hồ nữa!

Truy Hồn Điếu Khách mặt tái mét, cất giọng run run:

- Đồ lão nhi chớ hiếp người quá đáng, phải biết Âm Sơn Tam Quái này chẳng dễ hiếp đáp đâu!

Quỷ Tiên gằn giọng:

- Bất luận là ai cũng vậy, nếu lão phu mà không thực hiện được lời thề thì cũng cam đành chết dưới tay các vị.

Ải Vô Thường cũng tái mặt gằn giọng:

- Nếu phải động thủ, lão phu xin tiên phong...

“Choang” một tiếng, rút trường kiếm trên vai xuống, quát:

- Đồ lão nhi, hãy tuốt khí giới ra đi!

Quỷ Tiên cười:

Thiếu 17 trang (173 188)

- Không sai, lòng dạ người quá ngay thẳng...

Đảo quanh mắt, nói tiếp:

- Nhưng người ở đây để làm gì chứ?

Mạnh Niệm Từ thành khẩn:

- Tại hạ sẽ tận lực giúp tiền bối chữa thương. Nếu vạn nhất tiền bối không may tạ thế thì tại hạ sẽ mai táng đàng hoàng, để tiền bối yên giấc nơi chín suối, rồi sau đó...

Quỷ Tiên lộ vẻ vui mừng, bức thiết hỏi:

- Sau đó thế nào?

- Đi tìm Ngọc Diện Thiên Hồ báo thù cho tiền bối!

Quỷ Tiên phấn khởi:

- Được một tri kỷ dù chết cũng chẳng hối tiếc. Lão phu hai mươi lăm năm cực khổ chăm dưỡng tiên đào, bị người ăn mất thì cũng thật xứng đáng.... Đây không phải nơi trò chuyện, hãy theo lão phu đến đây.

Đoạn nắm tay Mạnh Niệm Từ, phóng đi ra ngoài vườn đào.

Nơi đây có một gian nhà nhỏ bằng đá trắng, cảnh sắc xung quanh rất thanh nhã, đó chính là nơi trú ngụ của Quỷ Tiên trong suốt hai mươi lăm năm qua.

Trong nhà tuy bày trí rất sơ sài, nhưng hết sức trang nhã, Quỷ Tiên vừa vào nhà liền ngồi ngay xuống đất, đoạn đưa tay chỉ chiếc bồ đoàn đối diện nói:

- Hãy ngồi xuống đó!

Mạnh Niệm Từ ngồi xuống, chau mày nói:

- Tiền bối tuy bị ả yêu phụ kia ám toán, nhưng trông tiền bối đi đứng và cười nói vẫn như thường, sao tiền bối lại nói gì mà nghiêm trọng đến vậy?

Quỷ Tiên lại thở dài:

- Người đâu biết sự lợi hại của môn tà công này... Cái vật màu đỏ của yêu phụ ấy có tên là Xà Huyết Ma Tâm, rất độc trong tà môn, được chế luyện bằng tim người đã chết sau một năm mà không mục vữa...

- Đã chết sau một năm e rằng không thể có thi thể nào mà chẳng mục vữa!

Quỷ Tiên gật đầu:

- Vì vậy mới hiểm có, trong số mười vạn người có được một. Sau khi moi lấy tim, ngâm trong máu hòa chung của ba mươi hai loại rắn độc suốt mười năm, ít nhất cũng hơn mười vạn con rắn độc, sau đó mới luyện thành một trái tim Xà Huyết Ma Tâm!

- Vậy thì đó là một vật tuyệt độc rồi!

Quỷ Tiên lại thở dài:

- Chẳng những tuyệt độc mà còn không có thuốc giải, dù có linh chi ngàn năm hay sâm qua vạn năm cũng không cứu được... Theo lão phu nghĩ, chừng ba hôm nữa lão phu ắt sẽ độc phát mà chết...

Mạnh Niệm Từ lặng thinh, nhất thời không nghĩ ra được lời gì để mà an ủi Quỷ Tiên.

Quỷ Tiên trầm ngâm một hồi, bỗng cười nói:

- Lão phu không hề sợ chết, huống hồ trước khi chết mà gặp được một người bạn trẻ đáng tin cậy như người, tuy thác xuống suối vàng cũng vui lòng nhắm mắt!

Mạnh Niệm Từ thở dài áo nã, vẫn không lên tiếng.

Quỷ Tiên mỉm cười:

- Tiểu tử, lão phu cả đời tuy không có thành tựu gì to lớn, song cũng sách chế được không ít nghệ xoàng. Hiện giờ công lực của ngươi đã đến mức hóa cảnh nhờ ăn Vạn Niên Tiên Đào, nếu học thêm võ nghệ của lão phu ắt sẽ có thành tựu to tát trên giới giang hồ, ngươi... không bằng lòng sao?

Mạnh Niệm Từ ngập ngừng:

- Nhưng vẫn bối không thể... bái tiền bối làm sư phụ...

Quỷ Tiên bật cười:

- Lão phu biết tính ngươi rất quật cường, không nhất thiết buộc ngươi phải bái lão phu làm sư phụ. Lão phu dạy võ công cho ngươi cứ kể như là điều kiện trao đổi vậy!

- Điều kiện gì?

Quỷ Tiên cười:

- Sau khi lão phu qua đời, ngươi hãy chôn cất đắp mồ cho lão phu, rồi đi tìm Ngọc Diện Thiên Hồ báo thù, vậy chẳng phải một điều kiện rất công bằng ư?

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Không... Đó là sự báo đền về việc văn bối đã ăn tiên đào của tiền bối!

Quỷ Tiên cười:

- Ngươi thật là bướng bỉnh! Thế này vậy, ngươi hãy làm thêm một việc cho lão phu vậy, được chẳng?

- Xin tiền bối cứ dặn bảo!

Quỷ Tiên buông tiếng thở dài nã ruột:

- Ngày nào ngươi rảnh rồi hãy đến Hoàng Sơn Thủy Tín Phong một chuyến...

Bỗng ngưng lời, mắt đầy vẻ bi thiết.

Mạnh Niệm Từ thoáng chau mày:

- Đến Hoàng Sơn Thủy Tín Phong chi vậy?

Quỷ Tiên lại buông tiếng thở dài:

- Để gặp một vị nữ hiệp có tên là Hoàng Sơn Ly Phụ (góa phụ)...

Lại buông tiếng thở dài, ngưng lặng và ra chiều vô vản đau xót.

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Để làm gì vậy tiền bối?

- Để thăm hỏi bà ấy và bảo là trước khi chết lão phu vẫn tưởng nhớ đến bà ấy...

10. Thiếu

11. U Cốc Địch Âm

-Chỉ vậy thôi ư?

- Ngoài ra nếu bà ấy có yêu cầu thì ngươi hãy chấp nhận bà ấy một điều!

- Văn bối đã nhớ rồi, còn gì nữa không?

- Hết rồi! Chỉ cần ngươi thực hiện được những việc ấy là lão phu chẳng còn gì hối tiếc nơi chín suối nữa!

Mạnh Niệm Từ trịnh trọng:

- Văn bối chỉ cần một ngày còn hơi thở nhất định sẽ hoàn thành hết tâm nguyện của tiền bối!

Quỷ Tiên cười hài lòng:

- Vậy là xong! Thời gian có hạn, người hãy tĩnh tâm mà học tập võ công của lão phu.

Thế là, Mạnh Niệm Từ bình tâm tĩnh trí bắt đầu học tập tuyệt kỹ của Quỷ Tiên Đỗ Linh.

Chàng vốn rất thông minh đỉnh ngộ, lại được ăn Văn Niên Tiên Đào, công lực đã có căn bản thâm hậu, nên chàng lĩnh hội và tập luyện tiến bộ nhanh chóng, khiến Quỷ Tiên hết sức vui mừng.

Thấm thoát ba ngày trôi qua. Lúc chiều tối, ngay khi Mạnh Niệm Từ đang tập luyện đến nhập thần, Quỷ Tiên bỗng dừng lại, thở dài nói:

- Thế là hết!

Mạnh Niệm Từ hoảng kinh:

- Gì hết vậy lão tiền bối?

Bấy giờ chàng mới phát giác dấu đỏ hình quả tim trên mặt Quỷ Tiên đã trở nên bầm đen, ngoài ra đều trắng bệch và hai mắt sâu hoắm vô thần, chứng tỏ chất độc đã phát tác đến mức nguy kịch.

Chàng bắt giác bàng hoàng nói:

- Tiền bối...

Quỷ Tiên cười áo não:

- Võ công đã truyền xong, cuộc đời đã kết thúc, tâm nguyện cũng hoàn tất, tất cả đều đã hết...

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Văn bối không thể tôn tiền bối làm sư phụ được, thật hết sức áy náy, nhưng...

Quỷ Tiên gượng cười:

- Thôi đừng nói nữa, lão phu không trách người đâu... Người còn muốn nói gì nữa?

- Văn bối chỉ còn một điều muốn nói, hôm trước có nghe tiền bối bảo là Cửu U lệnh chủ đã từng đến đây, chẳng hay ông ấy...

Quỷ Tiên tiếp lời:

- Cửu U lệnh chủ một là tiện đường ghé lại, hai là muốn chứng thực một nghi vấn... Điều ấy chẳng liên quan gì đến người, thôi đừng hỏi!

- Văn bối muốn biết võ công giữa ông ấy với tiền bối ai hơn ai?

Quỷ Tiên cười:

- Về võ học thì mỗi người đều có sở trường và sở đoản riêng, lão phu tuy chưa giao thủ với Cửu U lệnh chủ, song hai người đã so nhau hơn kém bằng lời, kết quả...

Mạnh Niệm Từ nôn nóng hỏi:

- Kết quả ra sao?

Quỷ Tiên nghiêm nghị:

- Ông ấy quả là sở học uyên bác, tựa như Thái Sơn bắc đẩu, lão phu không sao lay chuyển được. Nhưng chiêu thuật của lão phu cũng ảo diệu khôn lường, ông ấy không sao nắm bắt được. Nghiêm chỉnh mà nói, hai người không hề phân ra được cao thấp. Nói một câu tự phụ, hai người quả đúng là chính tà song tuyệt!

Mạnh Niệm Từ thở hắt ra:

- Võ Hoàng Mạnh Thiên Quân thì sao?

Quỷ Tiên ngẩn người:

- Võ Hoàng ư? Sao ngươi lại đề cập đến ông ấy...? Ông ấy không phải đã chết rồi kia mà?

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Văn bối muốn biết võ công của tiền bối so với ông ấy...

Quỷ Tiên lắc đầu cười:

- Võ Hoàng Mạnh Thiên Quân là bậc anh hùng cái thế, lão phu đâu thể so sánh với ông ấy!

- Vậy Thiết Kỵ môn chủ Mạnh Công Lăng thì sao?

Quỷ Tiên chau mày:

- Mạnh Công Lăng chẳng phải là con Võ Hoàng sao?

- Vâng, ông ta là con trưởng của Võ Hoàng!

Quỷ Tiên trầm ngâm:

- Hồ phụ vô khuyển tử hãn là không sai, nhưng lão phu chưa từng gặp bao giờ, khó thể khẳng định...

Bỗng thở gấp rút, nghiêng người dựa vào vách, nói tiếp:

- Lão phu đã sắp tiêu rồi!

Mạnh Niệm Từ vô cùng bi thiết nói:

- Tiền bối...

Quỷ Tiên bỗng đưa tay chỉ nói:

- Có thấy cái gói đằng kia không? Hãy mau mang đến đây cho lão phu!

Mạnh Niệm Từ liền đưa mắt nhìn theo hướng chỉ, quả thấy một cái gói vải trên bàn đá, bèn vội đi lấy mang đến đặt xuống trước mặt Quỷ Tiên.

Quỷ Tiên tay phải đề lên trên gói, gằn giọng nói:

- Ngọc Diện Thiên Hồ biết lão phu chắc chắn phải chết sau ba hôm, y thị nhất định sẽ đến đây thăm dò, một là để mai táng thi thể của nhị quái, hai là hủy xác lão phu...

Mạnh Niệm Từ nghiêng răng:

- Y thị mà dám đến đây, văn bối sẽ giết ngay để báo thù cho tiền bối.

Quỷ Tiên xua tay:

- Không... Không, ngươi đừng nên giết y thị!

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Sao vậy? Tiền bối rất mong được trả thù kia mà?

Quỷ Tiên gật đầu:

- Đúng vậy! Chính vì lão phu căm hận y thị thấu xương nên mới không thể để cho y thị chết một cách dễ dàng vậy được!

Đoạn đưa tay chỉ gói vải nói tiếp:

- Trong đó là mặt nạ và áo quần của lão phu, mang mặt nạ vào chẳng khác nào lão phu tái thế. Khi nào Ngọc Diện Thiên Hồ đến, ngươi chỉ cần mang mặt nạ vào là đủ khiến y thị bỏ chạy ngay.

- Nếu để lỡ cơ hội ngày nay, sau này há chẳng khó mà bắt được y thị ư?

- Không đâu, y thị biết rất rõ tính nết của lão phu, đã kết thâm thù đại hận thế này, lão phu ắt sẽ truy tầm y thị đến cùng, phải làm cho y thị đi đến đâu cũng luôn nơm nớp lo sợ, ăn ngủ không yên, hành hạ như vậy

còn khổ sở hơn là chết, lâu ngày y thị hân sẽ phát điên... Lẽ dĩ nhiên, sau cùng người cũng phải giết chết y thị!

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Vãn bối xin tuân lời!

Đồng thời chàng thăm nhủ:

- Đối phó với hạng người gian tà vạn ác thì cũng chỉ có cách đó mới vừa!

Bỗng nghe Quỷ Tiên hét lên một tiếng thảm thiết, Mạnh Niệm Từ giật mình, định hthần nhìn, chỉ thấy gương mặt lão tím đen, hai mắt lòi ra, tứ chi không ngót run rẩy, hiển nhiên kịch độc đã phát tác.

Chàng hốt hoảng kêu lên:

- Tiền bối... tiền bối...

Quỷ Tiên gấn gương nói:

- Hãy... tránh ra... xa một chút... toàn thân... lão phu... đầy kịch độc... hãy nhớ... lời hứa...

Người bỗng hết sức run rẩy, hồn đã lìa khỏi xác.

Qua mấy ngày sống bên nhau, Mạnh Niệm Từ cũng đã sinh lòng cảm mến lão. Mặc dù lão là nhân vật trong giới tà đạo, song lòng dạ cũng có phần lương thiện, khiến chàng bất giác nước mắt chảy dài.

Sau cùng chàng cố nén niềm đau thăm nhủ:

- Quỷ Tiên đã bảo mình giả dạng ông tái hiện trên đời, nếu đắp mộ thì khó tránh khỏi lộ bí mật.

Suy nghĩ hồi lâu, sau cùng chàng quyết định chôn cất Quỷ Tiên ngay trong ngôi nhà đá này và không lập mộ bia, bít kín cửa lại trước khi rời khỏi, như vậy dẫu có người đến đây cũng khó mà phát hiện ra bí mật.

Chôn cất thi thể Quỷ Tiên xong, Mạnh Niệm Từ mới mở gói vải ra bắt đầu cải dạng.

Chiếc mặt nạ được làm thật khéo, ngoài vóc dáng hơi khác, dù là người gần gũi lâu ngày với Quỷ Tiên nếu không chú ý thì cũng khó mà nhận ra được.

Xong xuôi chàng tự giấu mình một hồi, bất giác phì cười.

Bỗng một chuỗi cười dài từ xa vọng đến.

Mạnh Niệm Từ nghiêng chặt răng, thổi tắt nến, nhanh chóng thu xếp một số tạp vật trong nhà, đoạn bít kín cửa, chui vào trong lùm hoa.

Chỉ nghe tiếng cười của Ngọc Diện Thiên Hồ tiếp tục vọng đến và cất tiếng nói:

- Đồ lão quỷ chưa chết hả?

Mạnh Niệm Từ lặng thinh.

Ngọc Diện Thiên Hồ vừa réo gọi vừa tiến tới. Lát sau, tiếng bước chân đã đến gần, chỉ còn cách chừng vài trượng nữa.

Mạnh Niệm Từ vẫn lặng thinh.

Ngọc Diện Thiên Hồ đến cách ngôi nhà đá chừng hai trượng, dừng chân lớn tiếng nói:

- Đồ lão nhi, nếu còn chưa chịu ra đây, lão nương sẽ phóng hỏa đốt nhà đấy!

Không có tiếng đáp lại, Ngọc Diện Thiên Hồ do dự chốc lát, đoạn lảo bảm:

- Thi thể của lão quỷ ấy có lẽ cũng đã mục vữa rồi, người bị Xà Huyết Ma Tâm trúng thì làm sao còn sống được, lão nương rõ là quá thận trọng.

Đoạn lại cất bước tiến tới.

Mạnh Niệm Từ đề khí giới bị, chờ cho Ngọc Diện Thiên Hồ đến gần, bắt thần từ trong lùm hoa lao ra như u linh, đồng thời cất tiếng cười vang dội.

Ngọc Diện Thiên Hồ hét lên một tiếng kinh hoàng, bật ngửa ra đất. Song y thị lập tức vừa lặn vừa bò ra xa ngoài một trượng, lom còm đứng lên, cất giọng kinh hãi:

- Lão... lão... chưa chết...

Mạnh Niệm Từ bắt chước tiếng Quỷ Tiên nói:

- Cứ kể như lão phu chưa chết đi!

Ngọc Diện Thiên Hồ thoái lui lia lịa, lắp bắp nói:

- Người bị Xà Huyết Ma Tâm in trúng, sao lại không chết?

Mạnh Niệm Từ cả cười:

- Vậy thì cứ kể như là linh hồn của lão phu, người đã quên lão phu là Quỷ Tiên rồi hay sao?

Ngọc Diện Thiên Hồ chẳng nói thêm một lời, quay người bỏ chạy.

Mạnh Niệm Từ quát to:

- Yêu phụ! Người biết lão phu sẽ xử trí người thế nào không? Lão phu sẽ lóc thịt người nấu nhấm rượu, còn xương để chó ăn.

Đồng thời tung mình đuổi theo. Ngọc Diện Thiên Hồ hồn phi phách tán bỏ chạy thực mạng.

Mạnh Niệm Từ đuổi theo hơn trăm trượng thì dừng lại, mặc cho Ngọc Diện Thiên Hồ thoát ra khỏi cốc. Theo chàng dự đoán, ít nhất y thị phải chạy xa đến hai ba dặm mới dám dừng chân, ngoái lại nhìn.

Thế là chàng quyền luyện ngoảnh lại nhìn vào cốc lần cuối, đoạn mới chậm rãi bước đi.

Khi chàng sắp đến cửa cốc, bỗng nghe tiếng sáo ai oán vọng đến.

Mạnh Niệm Từ giật mình, bắt giác chững bước, chàng chợt nhớ lại lúc ở trong sơn động, chính tiếng sáo này đã dẫn dắt chàng đến đây và sau đó chàng đã quên khuấy tiếng sáo. Trong ba ngày qua, chàng cũng không còn nghe tiếng sáo ấy nữa, vì sao bây giờ bỗng lại trở lên?

Chàng ngưng thần lắng nghe, tiếng sáo như xa như gần, nhưng rõ ràng là ở ngay trong u cốc này. Vậy thì nơi đây tựa hồ không chỉ mỗi mình Quỷ Tiên Đỗ Linh, người đó là ai?

Song qua tiếng sáo ai oán kia, khiến chàng tưởng tượng đó hẳn là một vị thể ngoại kỳ nhân.

Tiếng sáo ấy tựa hồ có một ma lực vô thượng đối với chàng, chỉ cảm thấy tâm thần ngầy ngất, quyền luyện khó rời. Chàng không tự chủ được ngồi bệt xuống đất, lắng tai nghe tiếng sáo dưới ánh trăng.

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, tiếng sáo bỗng ngưng bật, rồi thì không còn nghe thấy nữa.

Mạnh Niệm Từ chậm rãi đứng lên, thâm nhủ:

- Chỗn giang hồ quả là long tàng ngoại hổ, đâu đâu cũng có cao nhân. Như người thổi sáo này, có ma lực mê hồn như vậy, hẳn là một vị cao nhân thể ngoại.

Đoạn gỡ khinh công phóng đi. Lúc này võ công của chàng đã khác xa trước đây, phóng đi nhanh như gió, thoáng chốc đã ra ngoài sơn cốc.

Chàng đứng lại nhận định phương hướng, đoạn lập tức phóng đi về phía sơn động dưới thung lũng, đồng thời lòng hết sức lo lắng, mình đã đi khỏi bốn ngày, chẳng rõ vị trưởng lão Cái Bang Độc Cô Quân...

Nghĩ đến đây thì chàng đã đến trước sơn cốc, cảnh tượng hiện ra trước mắt chàng thật vô cùng bi thảm.

Máu huyết toàn thân Mạnh Niệm Từ cơ hồ cô đặc, chỉ thấy Độc Cô Quân máu me đầy mình, đã chết từ bao giờ, bên cạnh có dòng chữ "Kẻ giết ta là Thần..."

Hiển nhiên chỉ viết được bấy nhiêu thì đã chết, vậy thì làm sao biết được hung thủ là ai? Vì sao bị giết?

Chàng xem xét trong động hồi lâu, song chẳng tìm được chút dấu vết gì đành nghiêng rằng buông tiếng thở dài, vội vã đào hố chôn xác Độc Cô Quân.

Sau đó chàng lại rời khỏi sơn động, đi về phía Đãi Nguyệt Am.

Lát sau, chàng lại kinh hoàng thất sắc bởi cảnh tượng trước mắt, thì ra Đãi Nguyệt Am đã trở thành một đồng gạch vụn, như là sau khi hỏa thiêu lại còn bị đào xới, những phiến đá lát nền đều bị lật tung lên, hoàn toàn trở thành một nơi hoang phế.

Đây là kiệt tác của ai? Vì sao lại thiêu hủy Đãi Nguyệt Am và đào tung cả nền đất thế này? Thật khó thể nào hiểu nổi!

Ngay khi chàng đang phân vân chẳng biết nên đi về đâu, bỗng thấy bóng người thấp thoáng, hai người áo xanh đã xuất hiện trước mặt.

Mạnh Niệm Từ thoáng giật mình, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy hai người đều áo xanh viền tím, chính là người của Thần Phong Môn.

Hai người áo xanh cũng thoáng kinh ngạc, một lão nhân râu xám tiến tới một bước nói:

- Tôn giá cao tánh đại danh, đến đây làm gì?

Mạnh Niệm Từ bật cười:

- Lão phu cũng đang định hỏi các vị câu ấy!

Lão nhân râu xám ngó người:

- Tại hạ là Thượng Quan Hoằng, đường chủ Du Đặc (săn bắt) Đường của Thần Phong Môn...

Đưa tay chỉ người mập lùn nói tiếp:

- Còn đây là Hoàng Phủ Minh, hộ pháp bốn đường.

Mạnh Niệm Từ thoáng vòng tay thi lễ:

- Rất hân hạnh!

Đoạn lách người toan bỏ đi.

Du Đặc đường chủ Thượng Quan Hoằng lách người ngăn cản nói:

- Tôn giá chưa cho biết danh tánh mà đã bỏ đi ư?

- Hừ, qua tướng mạo của lão phu, có lẽ các vị cũng đoán ra được!

Thượng Quan Hoằng cười khẩy:

- Tôn giá nên biết điều một chút, phải biết đây là địa bàn của Thần Phong Môn, tôn giá nghênh ngang thế này, rõ là chẳng xem tề môn chủ vào đâu cả!

Mạnh Niệm Từ cười ha hả:

- Lão phu chẳng cần biết đây là địa bàn của ai, ngoại trừ thổ phỉ cường đạo, chẳng ai lại không đứng lại cản đường kẻ khác!

Dứt lời liền sải bước đi tới, Thượng Quan Hoằng vừa định phát tác, bỗng cảm thấy một luồng kinh khí im lìm xô tới, khiến lão không sao trụ chân được, bật lùi ra sau liền mấy bước, lập tức ngạo khí tiêu tan, vội khom mình vòng tay nói:

- Xin thứ cho tại hạ vô tri, có mắt mà không biết cao nhân!

Mạnh Niệm Từ chừng bước cười:

- Vậy mới phải chứ! Hai người thậm thà thậm thụt ở đây làm gì?

Thượng Quan Hoằng ngăn người:

- Tại hạ phụng mệnh môn chủ, ở đây... chờ một người bạn!

Mạnh Niệm Từ mỉm cười:

- Quý môn chủ có đây không?

Thượng Quan Hoàng vội đáp:

- Tệ môn chủ hiện đang ở tại Tiêu Tương Hành Quán cách đây không xa, tôn giá... xin cho biết đại danh được chăng?

Mạnh Niệm Từ cao giọng:

- Lão phu là Đỗ Linh, có nghe bao giờ chưa?

Thượng Quan Hoàng sửng sốt:

- Tôn giá... là Quỷ Tiên Đỗ Linh?

- Chính lão phu!

- Tôn giá muốn gặp tệ thượng chăng?

- Phải chăng là Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu?

- Chính là tệ môn chủ!

Mạnh Niệm Từ nhất thời không khỏi lưỡng lự, mục đích chàng đến đây là tìm gặp Độc Mục lão ni để hỏi lấy Tử Kim Tinh Châu, nay Đãi Nguyệt Am đã trở thành nơi hoang phế, mà mình lại với thân phận Quỷ Tiên xuất hiện trên chốn giang hồ, thật là điều chàng không bao giờ ngờ tới, nên phân vân chẳng biết định liệu ra sao.

Thượng Quan Hoàng thấy vậy bèn thăm dò:

- Tệ thượng hùng tài đại lược, oai trấn tây bắc ba ngàn dặm, nếu tôn giá chịu đầu phục, tệ thượng ắt sẽ trọng dụng...

Mạnh Niệm Từ chợt động tâm:

- Lão phu không phải hạng tầm thường, chẳng thể tự động tìm đến cửa, tuy không dám học đòi theo Chư Cát Vô Hưu, để Lưu Sứ Quân phải ba lần đến tận nhà tìm mời, song ít ra quý môn chủ cũng phải đích thân tới đây một chuyến.

12. Thần Phong Môn Chủ

Thốt nhiên, một giọng sang sảng cười to nói:

- Bồn tọa đã đến đây rồi!

Vừa dứt tiếng, một bóng người đã đến trước mặt Mạnh Niệm Từ, chính là Thần Phong môn chủ Thần Phong Kiếm Khách Mạnh Bác Cửu với áo xanh viền tím, ngoài khoác áo choàng oai phong lẫm liệt.

Mạnh Niệm Từ thoáng giật mình, lúc này chàng đã là người biết võ công, thân pháp của Mạnh Bác Cửu đã khiến chàng nhận thức được võ công của lão quả đã đến mức tuyệt đỉnh.

Chàng cố nén cảm giác muốn cười, bởi xét quan hệ, hau người dẫn sao cũng là thúc diệt.

Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu nghiêm nghị vòng tay thi lễ nói:

- Ngưỡng mộ đại danh Quỷ Tiên đã lâu, hôm nay mới hân hạnh được gặp, thật vô cùng sung sướng!

Mạnh Niệm Từ vòng tay đáp lễ:

- Môn chủ quá lời, lão ô làm sao dám nhận!

Thần Phong môn chủ đảo mắt nhìn quanh, cả cười nói:

- Đây không phải là nơi chuyện trò, xin mời lão hiệp sĩ đến khách quán dùng trà đàm đạo...

Quay sang Thượng Quan Hoàng nói tiếp:

- Thượng Quan đường chủ hãy về hành quán trước, bảo nhà bếp tức tốc chuẩn bị tiệc rượu thượng đẳng để khoản đãi khách quý!

Thượng Quan Hoàng như phụng thánh chỉ, lập tức cung kính đáp, lùi sau ba bước, cùng hộ pháp Hoàng Phủ Minh bỏ đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Thần Phong môn chủ nghiêng người tránh sang bên nói:

- Hành quán của tề môn cách đây không xa, tại hạ bởi có việc trọng yếu nên đã nấn ná tại đó, xin mời lão hiệp sĩ hãy đến ở chơi vài hôm, được chăng?

Mạnh Niệm Từ lòng thoáng hồi hộp, bởi chàng sợ trong lúc vô ý bại lộ thân phận và chàng hiểu rất rõ, Thần Phong môn chủ không phải là người dễ dối gạt.

Song Thần Phong môn chủ lại hết sức tin tưởng, trên đường tuy nói rất nhiều, song toàn nói về công nghiệp của Thần Phong Môn, rất ít liên quan đến những vấn đề khác.

Mạnh Niệm Từ chỉ âm ừ đáp lại, theo Thần Phong môn chủ đi vòng qua hai ngọn núi, bỗng trông thấy trước mặt hiện ra ánh đèn chói chang.

Định thần nhìn, chỉ thấy đó là một đại trại rộng thênh thang nằm dưới chân núi, cạnh có giòng sông, qua ánh đèn đầy rẫy, ít ra cũng có hàng ngàn ngôi nhà.

Khi đến gần, đại trại càng thêm có vẻ bất phàm, trông như một thành trì nhỏ.

Mạnh Niệm Từ thầm nhủ:

- Đây chẳng qua chỉ là một biệt quán nhỏ của Thần Phong Môn đã khí phái thế này, chẳng rõ tổng đà quy mô to lớn đến dường nào?

Đến trước cổng trại, chỉ thấy bảy chữ vàng to lớn:

TIÊU TƯƠNG BIỆT QUÁN

THẦN PHONG MÔN

Tả hữu cửa cổng mỗi bên có sáu đại hán vạm vỡ mặc võ phục xanh và giắt đao kiếm đứng trang nghiêm, vừa thấy Thần Phong môn chủ đến, lập tức lớn tiếng hô khẩu lệnh và cung kính thi lễ. Thần Phong môn chủ ngạo nghễ bước tới, mặt lộ vẻ đắc ý. Mạnh Niệm Từ ra chiều hồ hởi, mỉm cười đi bên.

Liên tiếp băng qua mấy tòa sảnh viện, đến một gian hoa sảnh rộng lớn, chỉ thấy trong sảnh bóng người lơ lửng, thị ty sử nữ lẳng xăng, một bàn tiệc thịnh soạn đã được bày sẵn. Hậu hàng nền to cỡ cườm tay sáng rực như thể ban ngày.

Dưới sự nhún nhường của Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu, Mạnh Niệm Từ ung dung chễm chệ ngồi vào thủ vị, nghiêm nhiên ăn uống.

Mặc dù chàng không biết uống rượu, song nhờ nội lực thâm hậu, tuy đã uống vào mười mấy ly, nhưng vẫn bình thường không hề cảm thấy say.

Trong bàn còn có bốn nam nhân vật cao cấp của Thần Phong Môn, cả thấy đều tỏ ra hết sức cung kính với Mạnh Niệm Từ.

Qua tuần rượu thứ ba, Mạnh Bác Cửu bỗng quay sang Ty Lễ đường chủ nội tạng đường ngồi cạnh, khẽ nói:

- Các người hãy tạm lui ra...

Ty Lễ đường chủ liền gật đầu đứng lên đưa mắt ra hiệu với những người kia, lần lượt cáo lui ra ngoài.

Giờ chỉ còn lại Mạnh Bác Cửu và Mạnh Niệm Từ, cùng với bốn thị nữ duyên dáng xinh đẹp.

Mạnh Bác Cửu đứng lên tươi cười nói:

- Tại hạ xin kính lão hiệp sĩ một ly!

Mạnh Niệm Từ cũng thoáng khom mình:

- Đa tạ môn chủ!

Đoạn ngựa cổ một hơi uống cạn. Bốn thị nữ liền tức tranh nhau rót rượu, mùi phấn son ngậy ngát.

Mạnh Niệm Từ chau mày nói:

- Lão ô đã lâu sống một mình, không quen được hầu hạ, xin môn chủ hãy cho bốn mỹ nhân này cũng tạm lui ra, như vậy được chăng?

Mạnh Bác Cửu bật cười:

- Lão hiệp sĩ đạo hành thâm hậu, tại hạ hết sức kính phục...

Trầm giọng quát:

- Các người hãy lui ra!

Bốn thị nữ liền chấp tay xá dài, tha thướt đi ra.

Chờ cho bốn thị nữ ra khỏi sảnh, Mạnh Niệm Từ mới nhếch môi cười nói:

- Vô công bất thọ lộc, lão ô với môn chủ chỉ là bình thủy tương phù, được hậu đãi thế này chẳng hay...

Mạnh Bác Cửu nghiêm mặt:

- Trước hết tại hạ xin hỏi, chẳng hay lão hiệp sĩ định đi đâu?

Mạnh Niệm Từ chợt động tâm:

- Thật không giấu giếm, lão ô định đi đến Thái Sơn, một là thưởng ngoạn cảnh sắc Đông Nhạc, hai là...

Mạnh Bác Cửu ngắt lời:

- Lão hiệp sĩ định đến Thiết Kỵ Môn phải không?

Mạnh Niệm Từ cười:

- Quả đúng là vậy! Thiết Kỵ môn chủ Mạnh Công Lăng là trưởng tử của Võ Hoàng danh chấn thiên hạ...

Mạnh Bác Cửu bủi môi:

- Xí...

Mạnh Niệm Từ vờ ngạc nhiên:

- Thiết Kỵ môn chủ chẳng phải là huynh trưởng của môn chủ sao?

Mạnh Bác Cửu gật đầu:

- Phải, cùng cha cùng mẹ!

Mạnh Niệm Từ nhú mày:

- Đường như môn chủ có vẻ bất mãn về lệnh huynh...

Mạnh Bác Cửu thở dài:

- Thật chẳng giấu giếm, huynh đệ tại hạ hiện nay đã chia rẽ đến mức thủy hỏa bất tương dung...

Mạnh Niệm Từ mừng thầm, song lại giả vờ nói:

- Thật là đáng tiếc!

Mạnh Bác Cửu bỗng đảo tròn mắt hỏi:

- Lão hiệp sĩ tuy đứng trong giới tà đạo, song có nhiều việc làm còn hơn người trong giới hiệp nghĩa, tại hạ thật là vô vàn kính trọng...

- Môn chủ quá khen!

- Việc lão hiệp sĩ chăm dưỡng tiên đào trong u cốc, tại hạ đã biết từ lâu, chỉ bởi chẳng tiện quấy rầy nên mới chưa đến bái viếng...

- Không dám! Không dám!

Mạnh Bác Cửu ngẫm nghĩ chốc lát, lại nói:

- Âm Sơn Tam Quái vào cốc trộm đào, nghe nói lão hiệp sĩ đã bị Âm toán...

Mạnh Niệm Từ giật mình, song lập tức buông tiếng cười rộ.

Mạnh Bác Cửu lại nói tiếp:

- Xà Huyết Ma Tâm đành rằng là thiên cổ độc vật, nhưng tại hạ biết lão hiệp sĩ không bao giờ vong nhân vì nó. Quả nhiên không sai, Ngọc Diện Thiên Hồ vào cốc lần thứ nhì đã phải bỏ chạy thực mạng...

- Môn chủ hay tin nhanh chóng thật, chẳng thế mà...

Mạnh Bác Cửu cười to:

- Rất tiếc là tại hạ hay tin quá muộn nên chưa thể bắt được Ngọc Diện Thiên Hồ!

- Đâu dám làm phiền đến đại giá của môn chủ... Thật ra chính lão ô đã cố ý để cho Ngọc Diện Thiên Hồ đào thoát, bởi... giết chết y thị thật quá dễ dãi, phải để cho y thị ném mùi khở sở vì bị người truy nã...

Mạnh Bác Cửu bật cười:

- Lão hiệp sĩ thật là cao minh!

Mạnh Niệm Từ đảo tròn mắt:

- Môn chủ chưa cho biết ý định bảo lão ô đến đây!

Mạnh Bác Cửu cười:

- Cơ nghiệp của tệt môn tuy không lớn lao, song cũng có được vùng tây bắc ba ngàn dặm, hàng vạn môn nhân thuộc hạ, chẳng kém gì Thiết Kỵ Môn, lão hiệp sĩ...

Mạnh Niệm Từ mỉm cười:

- Môn chủ định kéo lão ô nhập bọn chứ gì?

Mạnh Bác Cửu cười hớn hở:

- Nếu được lão hiệp sĩ giúp sức, thật còn hơn thập vạn đại binh...

Mạnh Niệm Từ cười ơ hờ:

- Chẳng hay môn chủ định sắp xếp lão ô giữ chức vụ gì?

Mạnh Bác Cửu vội nói:

- Ngoài chức tổng hộ pháp, đâu dám khuất tất lão hiệp sĩ!

Mạnh Niệm Từ cười:

- Dưới một người, trên vạn người, chức vị ấy quả là không thấp!

Mạnh Bác Cửu mừng rỡ:

- Vậy là lão hiệp sĩ đã bằng lòng?

- Không!

Mạnh Bác Cửu ngó người:

- Vậy là cự tuyệt?

- Cũng không phải!

Mạnh Bác Cửu ngơ ngác:

- Lão hiệp sĩ lạ quá, chẳng hay ý định của lão hiệp sĩ thế nào?

Mạnh Niệm Từ chậm rãi:

- Lúc lão ô xuất sơn đã có một tâm nguyện, đó là khi đầu nường người thì võ công phải cao hơn lão ô, bằng không...

Mạnh Bác Cửu cười to:

- Lão hiệp sĩ muốn tỉ thí võ công với tại hạ chứ gì?

Mạnh Niệm Từ mỉm cười:

- Ấn chúng mà, chỉ chạm tới là thôi!

Mạnh Bác Cửu đứng lên:

- Cung kính chi bằng từng mệnh, tại hạ có thể hầu tiếp vài chiêu, xin mời ra ngoài...

Mạnh Niệm Từ tiếp lời:

- Lão ô đã nói chỉ chạm tới thì thôi, không cần ra ngoài đâu!

Dứt lời đã cầm lấy ly rượu trước mặt ném vào Mạnh Bác Cửu.

13. Hắc Diêm La

Chẳng rõ chàng đã dùng bao nhiêu sức, chỉ thấy ly rượu bay đi rất chậm và phát ra tiếng “ong, ong” rất chói tai.

Nhìn kỹ mới hay ly rượu xoay tít, vì xoay quá nhanh nên mới phát ra tiếng động chói lói. Tuy nhiên, ly rượu đầy không hề sánh ra một giọt.

Mạnh Bác Cửu nghiêm mặt, cười ha hả nói:

- Lão hiệp sĩ quả là cao minh, chỉ ngón phi bôi kính tửu này cũng đáng kể là độc đáo vô lâm...

Đồng thời thoáng khom mình, đưa hai tay ra đón ly rượu.

Chỉ thấy hai tay lão cách ly rượu chừng nửa thước, ly rượu liền ngừng xoay, dừng lại trên không.

Mạnh Bác Cửu hé môi, ly rượu lơ lửng trên không liền từ từ nghiêng tới, song vẫn không một giọt sánh ra.

Mạnh Bác Cửu bắt giắc ngăn người, chỉ nghe Mạnh Niệm Từ cao giọng nói:

- Nếu lão ô chỉ đùa xấu với ngón phi bôi kính tửu thì thật quá xem thường Mạnh môn chủ, một trong Võ Lâm Tứ Thánh danh lừng thiên hạ.

Thì ra lúc ly rượu bắt đầu nghiêng đi, bỗng biến thành hơi nước bốc lên, chẳng còn giọt nào trong ly nữa.

Mạnh Bác Cửu reo to:

- Chích tửu hóa khí, cao minh lắm...

Trong khi ấy tay trái phóng ra một luồng sáng lạnh nhanh như tia chớp, đồng thời tay phải ngoắc nhẹ, chiếc ly đã nằm trong năm ngón tay.

Những thấy luồng hơi nước bốc lên bỗng biến mất, trở thành rượu rơi xuống trong ly.

Mạnh Bác Cửu giơ cao ly rượu trong tay cười nói:

- Đồ lão hiệp sĩ đã có lòng kính rượu, Mạnh mỗ đâu dám chối từ, xin đa tạ!

Đoạn ngựa cổ nốc cạn. Mạnh Niệm Từ bất giác kinh hãi, bởi thủ pháp ngưng khí hóa tử của Mạnh Bác Cửu quả thật là phi thường, nếu không có nội lực cao siêu, tuyệt đối không sao thi triển được.

Song ngoài mặt vẫn thản nhiên cười nói:

- Mạnh môn chủ thần công cái thể, lão ô hết sức khâm phục!

Mạnh Bác Cửu cười khiêm tốn:

- Chính tửu hóa khí và ngưng khí hóa tửu đều là tuyệt kỹ khi nội gia cương khí đã luyện đến mực tột đỉnh, thành thật mà nói, Đỗ lão hiệp sĩ với Mạnh môn chủ khó phân cao thấp...

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Mạnh môn chủ với Thần Phong Kiếm Khách lừng danh chốn giang hồ, dĩ nhiên sở trường về ba thước thanh phong, vậy mà nội lực lại ngang ngửa với lão ô, kể như lão ô đã thua kém một bậc rồi!

Mạnh Bác Cửu vỗ tay cười:

- Đỗ lão hiệp sĩ lòng dạ khoáng đại, thật chẳng hổ một bậc anh hùng trong giới tà đạo...

Đoạn chậm chậm nhìn Mạnh Niệm Từ, trịnh trọng nói tiếp:

- Vậy đối với lời đề nghị của tại hạ...

Mạnh Niệm Từ sớm đã quyết định, bèn cười dòn nói:

- Môn chủ đã không chê, lão ô bằng lòng chịu sai khiến!

Mạnh Bác Cửu mừng rỡ đứng lên:

- Được Đỗ lão hiệp sĩ gia nhập bốn môn, còn hơn là mười vạn giáp binh, Mạnh môn chủ sẽ lập tức triệu tập thuộc hạ, cử hành đại lễ thọ chúc...

Vỗ tay hô lớn:

- Bây đầu!

Chỉ nghe một tiếng dạ vang, một bóng người phóng vào cửa sảnh, khom mình cao giọng nói:

- Thuộc hạ chờ lệnh môn chủ!

Mạnh Niệm Từ ngẩng lên nhìn, thấy người ấy chính là Ty Lễ đường chủ Thân Bá Ước, khi nãy đã ngồi cùng bàn với chàng.

Mạnh Bác Cửu mặt mày rạng rỡ nói:

- Đỗ lão hiệp sĩ đã bằng lòng gia nhập bốn môn, chức tổng hộ pháp nay đã có người lý tưởng đương nhiệm rồi!

Thân Bá Ước vội nói:

- Xin chúc mừng môn chủ...

Đoạn quay sang Mạnh Niệm Từ vòng tay thi lễ:

- Thuộc hạ xin ra mắt Đỗ tổng hộ pháp!

Mạnh Niệm Từ bỗng có cảm giác đỡ khốc đỡ cười, đành ôm quyền đáp lễ, cười nói:

- Lão ô uống được hư danh, mai này còn phải nhờ Thân đường chủ chỉ giáo...

Thân Bá Ước vòng tay xá lia lia:

- Thuộc hạ đâu dám! Thuộc hạ đâu dám...

Mạnh Bác Cửu nghiêm giọng:

- Cấp tốc bày biện nhang nến, triệu tập môn nhân, chuẩn bị khai đàn cử hành thọ chúc đại điển!

Thân Bá Ước cười xiểm nịnh:

- Khỏi bầm môn chủ, thuộc hạ sớm đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi, xin môn chủ và Đổng tổng hộ pháp di giá đến chính sảnh!

Mạnh Bác Cửu cười hài lòng, cất bước đi trước.

Ngay khi Mạnh Bác Cửu vừa ra đến cửa, bỗng nghe tiếng rít gió lạnh lói, ba luồng sáng cam bay vút lên không, rồi thì từ từ biến mất.

Mạnh Bác Cửu khê bật lên một tiếng kinh ngạc, chẳng bước dừng lại.

Lập tức, tiếng bước chân hối hả vọng đến, chỉ thấy Du Đặc đường chủ Thượng Quan Hoằng cùng năm tùy tùng phóng nhanh tới, dừng lại trước mặt Mạnh Bác Cửu, cúi đầu thi lễ nói:

- Khỏi bầm môn chủ, bốn nơi ngoại tiêu Thụ Tây Môn, Mai Nam Ba, Triều Dương Bình và Nhạn Linh Cương có báo động!

Mạnh Bác Cửu thoáng chau mày:

Bọn nào vậy?

- Bắc Lộ!

Mạnh Bác Cửu sửng sốt:

- Bắc Lộ? Đâu lẽ nào!

Thượng Quan Hoằng khom mình:

- Khi thuộc hạ được báo cũng cảm thấy khả nghi, nhưng qua xác minh, quả đúng là bọn người Bắc Lộ!

Mạnh Bác Cửu liền hỏi ngay:

- Có bắt được người nào không?

- Bọn họ vừa xâm nhập đã rút lui ngay, chưa hề giao chiến!

- Vậy sao lại báo động?

- Vì phía Tây Mai Nam Ba có khoảng mười cao thủ xâm nhập, đã vượt qua ngoại tiêu vào đến khu biệt quán!

- Ồm... vậy cũng chẳng có gì to tát, hãy lệnh cho các nơi gia tăng việc canh phòng được rồi... Tuy nhiên, những kẻ đã xâm nhập cấm khu biệt quán, ít nhất cũng phải sanh cầm ba tên.

Thượng Quan Hoằng cúi đầu:

- Thuộc hạ tuân dụ... Nhưng ngoài ra...

- Hừ, ngoài ra còn gì nữa?

Thượng Quan Hoằng ngập ngừng:

- Phía Nhạn Linh Cương đã phát hiện không phải bọn người Bắc Lộ...

Mạnh Bác Cửu kinh ngạc:

- Vậy chứ là bọn nào?

Thượng Quan Hoằng khê đáp:

- Hắc Diêm La!

Mạnh Bác Cửu giật nảy mình:

- Ồ... Nguồn tin đáng tin cậy chăng?

- Đầu lĩnh ngoại tiêu Nhạn Linh Cương là Thiết Tâm Lữ Cửu đã chính mắt trông thấy, có lẽ chẳng lầm đâu!

Mạnh Niệm Từ chẳng hiểu gì cả, không rõ bọn người Bắc Lộ và Hắc Diêm La là ám chỉ gì? Chỉ nghe Mạnh Bác Cửu hồi hã nói:

- Hãy cấp tốc truyền mệnh lệnh của bốn tọa, các nơi tuần phòng tăng nhân số gấp đôi, bốn tọa sẽ đích thân cùng tám vị Trưởng lão tọa trấn trên Thôi Mai Đài.

- Thừa vâng!

Thượng Quan Hoàng quay người cùng năm tùy tùng phóng nhanh đi.

Mạnh Niệm Từ thăm dò:

- Lão ô đã gia nhập Thần Phong Môn, đã là thuộc hạ của môn chủ, nếu có gì cần sai bảo, lão ô sẵn sàng tuân hành!

Mạnh Bác Cửu ngẫm nghĩ chốc lát, mỉm cười:

- Chưa cần đâu! Lão hiệp sĩ mới gia nhập bốn môn, phải ngơi nghỉ vài hôm. Có điều là... thọ chúc đại diện phải hoãn đến ngày mai mới cử hành được...

Quay sang Thân Bá Ước nói tiếp:

- Hãy đưa Đồ lão hiệp sĩ đến khách xá an nghỉ!

Dứt lời liền sải bước đi ra ngoài. Vậy là đúng ý Mạnh Niệm Từ, bất luận bốn người Bắc Lộ hay Hắc Diêm La là ai thì chàng cũng không muốn xung đột một cách mù quáng với họ.

Thân Bá Ước khom lưng cúi đầu, chờ đến khi Mạnh Bác Cửu đi xa mới quay sang Mạnh Niệm Từ cười xiểm nịnh nói:

- Xin mời Đồ tổng hộ pháp!

Đoạn nghiêng người đứng nghiêm trang, điệu bộ rõ là tuế nhân.

Mạnh Niệm Từ lặng thinh, chỉ gật đầu cười, đi theo Thân Bá Ước đi vào trong.

Đêm thật tĩnh lặng, Mạnh Niệm Từ ngưng thần lắng nghe, không có một chút tiếng động nào cả, như chẳng hề có sự cố gì xảy ra cả.

Lát sau, dưới sự hướng dẫn của Thân Bá Ước, đã đến một tiểu viện trang nhã, cây cối và hoa cỏ thừa thớt, ba gian sảnh chính đèn đuốc sáng choang, bốn thị tỳ xinh đẹp đã chờ đón sẵn trước cửa.

Thân Bá Ước đưa đến trước cửa sảnh, vòng tay thi lễ nói:

- Ngoại tiêu báo động, e cường địch đã xâm phạm, xin thứ cho thuộc hạ không hầu tiếp được nữa!

Mạnh Niệm Từ mỉm cười:

- Xin Thân đường chủ cứ tự tiện!

Thân Bá Ước lại cung kính thi lễ, đoạn mới quay người bỏ đi.

Bốn thị nữ đến gần, người nào cũng mắt lom lom nhìn Mạnh Niệm Từ và bụm miệng không ngớt cười khúc khích.

Mạnh Niệm Từ hết sức ngỡ ngàng. Bốn thị nữ trẻ đẹp sau một hồi ngấm nhìn Mạnh Niệm Từ, dường như không hề chê chàng già nua xấu xí, lập tức xúm đến, người nắm tay kẻ núi áo, kéo chàng vào trong sảnh.

Mạnh Niệm Từ bị lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Xưa nay chàng chưa từng gặp trường hợp thế này, mùi thơm như lan như xạ len vào mũi khiến chàng đầu như mất hoa, những ngón tay mềm mại vào da thịt khiến chàng hết sức ngứa ngáy, thật muốn bỏ đi khỏi đây cho rồi.

Song cuối cùng chàng đã bị kéo vào trong sảnh, chỉ thấy ngay giữa là một chiếc bàn Bát Tiên, trên bàn đã có sẵn vài món điểm tâm bốc khói.

Hai tay Mạnh Niệm Từ vẫn còn bị bốn thị nữ nắm giữ, khiến chàng không khỏi nổi giận, khẽ vùng tay và trầm giọng quát:

- Các người sao thiếu lễ phép thế hả?

Mặc dù chàng vùng tay rất nhẹ, song bốn thị nữ vẫn không chịu nổi, lập tức bị hất đến lão đảo, suýt nữa ngã lăn ra đất.

Bốn thị nữ sững sốt, một nàng chừng đôi mươi, như lớn tuổi hơn hết, với giọng năn nỉ nói:

- Tổng hộ pháp không thích chúng tiểu tỳ ư?

Ba nàng kia cũng ra chiều thiếu năn nỉ cúi gằm mặt, hai tay mân mê tà áo.

Mạnh Niệm Từ bất giác sinh lòng thương hại, bèn cười giòn nói:

- Không phải là không thích, mà là các nàng tinh nghịch quá...

Đoạn cố dịu giọng nói tiếp:

- Nàng tên gì?

- Thưa tổng hộ pháp, tiểu tỳ là Xuân Chi Đào!

- Xuân Chi Đào... Cái tên mới lạ quá... Còn các nàng kia?

Xuân Chi Đào vội giới thiệu:

- Đây là Hạ Chi Hà (sen), kia là Thu Chi Cúc, bé nhất kia là Đông Chi Mai... Tổng hộ pháp có cần dùng điểm tâm không?

Mạnh Niệm Từ xua tay:

- Không cần, lão phu mệt quá, muốn được nghỉ sớm!

Xuân Chi Đào vội nói:

- Chăn chiếu đã được xông hương. Tổng hộ pháp có thể nằm nghỉ bất kỳ lúc nào...

Quay sang ba thị nữ kia nói:

- Hãy hầu Tổng hộ pháp tắm rửa mau!

Ba thị nữ vẻ buồn lập tức tiêu tan, lại vui vẻ cười rộ lên.

Hạ Chi Hà tranh trước nói:

- Ta cởi áo cho Tổng hộ pháp!

Thu Chi Cúc ré lên:

- Ta kỳ lưng!

Đông Chi Mai cũng phụ họa:

- Tiểu mụ xát xà phòng!

Thế là lại xúm vào nín kéo!

Mạnh Niệm Từ hoảng kinh quát:

- Dừng tay ngay... Ai bảo lão phu muốn tắm hả?

Ba thị nữ lại ngớ người. Xuân Chi Đào thắc mắc hỏi:

- Tổng hộ pháp không tắm rửa trước khi ngủ sao?

Mạnh Niệm Từ thoáng đỏ mặt:

- Hôm nay không tắm... Mà dù tắm cũng đâu cần các nàng cởi áo kỳ lưng, những việc đó lão phu tự làm được hết... Hừ, rõ là chẳng còn ra thể thống gì cả!

Bốn thị nữ đều thuôn mặt ra, các nàng thật chẳng thể nào hiểu nổi vị tổng hộ pháp này vì sao lại hỉ nộ bất thường như vậy, hầu hạ tắm rửa mà cũng nổi giận.

Mạnh Niệm Từ thấy vậy bèn dịu giọng:

- Các nàng hãy lui ra đi!

Bốn thị nữ cùng rụt rè đáp, khúm núm thi lễ rồi chậm bước lui ra.

Mạnh Niệm Từ chau chặt mày, chợt động tâm, cất tiếng gọi:

- Xuân Chi Đào!

Bốn thị nữ giật mình chững bước.

Xuân Chi Đào quay lại cúi đầu nói:

- Tổng hộ pháp có điều chi dạy bảo?

Mạnh Niệm Từ thoáng trầm ngâm:

- Nàng... hãy ở lại đây một lát!

Xuân Chi Đào hai má lập tức ửng hồng, lúng búng đáp:

- Vâng!

Ba thị nữ kia cùng liếc mắt nhìn Xuân Chi Đào và nhếch môi cười bí ẩn, đoạn quay người tha thướt bỏ đi.

Xuân Chi Đào cúi gằm mặt, nhẹ nhàng đóng cửa lại, thổi tắt đèn nến, đưa Mạnh Niệm Từ vào trong nội thất.

Trong nội thất màn trướng treo cao, chăn thêu nệm gấm, vô cùng lộng lẫy, mùi thơm ngào ngạt càng thêm ngậy ngất lòng người.

Mạnh Niệm Từ ngưỡng ngưỡng ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường khẽ nói:

- Trong viện này ngoài bốn nàng ra, còn ai khác nữa không?

Xuân Chi Đào đỏ bừng mặt, thấp giọng:

- Không... Mà dù có cũng chẳng ai dám cả gan bén mảng đến phòng của tổng hộ pháp!

Đoạn đi đến cạnh Mạnh Niệm Từ, dịu giọng nói tiếp:

- Để tiểu tỳ cởi áo cho tổng hộ pháp!

Mạnh Niệm Từ vội xua tay:

- Không! Không...

Xuân Chi Đào cúi đầu lui ra hai bước, tự cởi dải áo!

Mạnh Niệm Từ thấy vậy hoảng kinh nói:

- Nàng... làm gì vậy?

Xuân Chi Đào trở to mắt kinh ngạc:

- Tổng hộ pháp chẳng phải giữ tiểu tỳ lại hầu hạ sao?

Mạnh Niệm Từ dờ khóc dờ cười:

- Nàng hiểu lầm ta rồi... Lão phu giữ nàng lại chỉ để hỏi vài điều thôi!

- Tổng hộ pháp ý muốn nói là... không ngủ chung... với tiểu tỳ...

Mạnh Niệm Từ gượng cười:

- Lão phu đã quen sống độc thân, không thích ngủ chung với đàn bà!

Xuân Chi Đào mặt lướt qua vẻ kỳ dị, chẳng rõ vui hay buồn, cúi đầu lúng búng nói:

- Chẳng hay Tổng hộ pháp định hỏi tiểu tỳ điều chi?

Mạnh Niệm Từ vờ ra vẻ khoan thai:

- Nàng đã đến đây được bao lâu rồi?

Xuân Chi Đào vội đáp:

- Thưa, gần ba năm!

- Trước đây đã theo hầu ai?

- Tiểu tỳ với Hạ, Thu Đông đều là nha đầu của phu nhân.

Môn chủ phu nhân ư?

- Vâng!

- Tổng đà của Thần Phong Môn chẳng phải ở Kỳ Liên Sơn ư? Vì sao đại bộ phận môn nhân lại ở đây?

Xuân Chi Đào ngần người:

- Điều ấy... tiểu tỳ cũng không rõ!

Mạnh Niệm Từ nhếch môi cười:

- Đêm nay ngoại tiêu có báo động, không chừng sẽ có cường địch xâm nhập, nàng sợ chẳng?

Xuân Chi Đào hé môi cười đắc ý:

- Không... Việc ấy cũng thường xảy ra, quen rồi cũng không còn thấy sợ nữa!

Mạnh Niệm Từ thăm dò tiếp:

- Thường thì bọn người nào đến đây quấy nhiễu?

- Bọn người Nam Lộ nhiều hơn hết, thỉnh thoảng cũng có bọn Đông Lộ!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Bọn người Nam Lộ là của ai?

Xuân Chi Đào ngạc nhiên:

- Tổng hộ pháp không biết thật ư?

14. Nghi Vấn Ngập Lòng

Mạnh Niệm Từ mỉm cười:

- Nếu lão phu biết thì cần gì phải hỏi!

Xuân Chi Đào thoáng do dự, đoạn hạ giọng thật thấp nói:

- Nam Lộ là Phi Hồ Bảo, Đông Lộ là Thiết Kỵ Môn!

Mạnh Niệm Từ vỡ lẽ, vậy thì Bắc Lộ ắt là Vũ Uy Môn...

Về việc xung đột giữa Võ Lâm Tứ Thánh thì Mạnh Niệm Từ đã biết rất rõ, nhưng về Vũ Uy Môn ở tận Thiên Lang Cốc trên Trường Bạch Sơn xa xôi hàng vạn dặm mà lại xâm nhập Thần Phong Môn thì thật lạ lùng.

Mạnh Niệm Từ lại hỏi:

- Vậy Hắc Diêm La thì là ai?

- Hắc Diêm La...

Xuân Chi Đào lập tức biến sắc mặt, hạ thấp giọng hơn:

- Hắc Diêm La chỉ một mình thôi!

- Biết danh tánh không?

Xuân Chi Đào hai mắt ánh lên vẻ thần bí:

- Đường như không có danh tánh, ngoài cái tên Hắc Diêm La, còn được gọi là Cửu U lệnh chủ!

Mạnh Niệm Từ rung động cõi lòng, mọi sự tại Vô Hoàng Lăng lập tức lại hiện lên trong trí óc, chàng bắt giác cảm thấy lo âu.

Cửu U lệnh chủ thật ra là một nhân vật thế nào? Vì sao lại ra tay giải cứu mình? Và hôm nay lại đến Tiêu Tương Biệt Quán này?

Đồng thời chàng cũng nhớ đến lời kể của Quỷ Tiên, từng một lần gặp gỡ và so cao thấp bằng miệng với Cửu U lệnh chủ, nay mình đang cải dạng Quỷ Tiên, nếu lỡ chạm mặt thì...

Nghĩ vậy, chàng bắt giác thờ người ra.

Xuân Chi Đào khẽ hắng giọng, dịu dàng nói:

- Tổng hộ pháp... đêm đã khuya lắm rồi...

Mạnh Niệm Từ giật mình quay về với thực tại, gương cười nói:

- Nàng cũng về nghỉ đi!

- Tiểu tỷ...

Xuân Chi Đào ngập ngừng một hồi mới nói tiếp:

- Van Tổng hộ pháp đừng xua đuổi tiểu tỷ!

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Vậy là sao?

Xuân Chi Đào mặt đầy vẻ van cầu:

- Nếu môn chủ biết được, nhất định sẽ bảo là tiểu tỷ không khéo hầu hạ Tổng hộ pháp, tiểu tỷ sẽ bị quở phạt!

Mạnh Niệm Từ khó xử:

- Nam nữ thọ thọ bất thân, huống hồ là ngủ chung một phòng, vậy há chẳng tổn hại đến danh tiết của nàng ư?

Xuân Chi Đào cúi gằm mặt:

- Tiểu tỷ là người của môn chủ phu nhân, tất phải chịu sự sai bảo của môn chủ, còn như điều khác thì tiểu tỷ...

Buông tiếng thở dài nào nuốt rồi lặng thinh.

Mạnh Niệm Từ chạnh lòng thương hại, thoáng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Không thì thế này, nàng hãy ngủ ở đây, lão phu ra ngoài sảnh ngồi nghĩ cũng được!

Xuân Chi Đào hoảng kinh thất sắc, bỗng quỳ sụp xuống:

- Xin Tổng hộ pháp hãy rộng lòng thương, đừng giận tiểu tỷ!

Mạnh Niệm Từ sửng sốt, xua tay lia lịa:

- Đứng lên mau, đứng lên mau... Lão phu giận nàng bao giờ?

Xuân Chi Đào ngẩng lên, nước mắt ràn rụa nói:

- Vậy tại sao Tổng hộ pháp lại bảo tiểu tỳ ngủ ở đây, còn Tổng hộ pháp thì ra ngoài sảnh ngồi?

- Đành rằng là nghịch lý, nhưng đó là lão phu thành tâm thành ý chứ không phải những lời giận dỗi!

Xuân Chi Đào hé môi cười:

- Lòng dạ Tổng hộ pháp tốt quá, nhưng tiểu tỳ đâu dám như vậy, nếu mà bị môn chủ biết được, tiểu tỳ ít nhất cũng bị xử tử... Hãy để tiểu tỳ ra ngồi ngoài sảnh, như vậy mới phải lễ!

Mạnh Niệm Từ mỉm cười:

- Vậy cũng được!

Thế là Xuân Chi Đào hớn hở ra khỏi nội thất. Mạnh Niệm Từ đóng cửa lại, mặc nguyên quần áo lên giường ngồi xếp bằng vận khí hành công.

Song tâm trí chàng rối bời, nhất thời không sao ổn định được.

Toàn Tiêu Tương Biệt Quán im phăng phắc, không hề có vẻ bị cường địch xâm nhập, Mạnh Niệm Từ nhớ lại những lời báo cáo của Thượng Quan Hoằng với môn chủ, chẳng lẽ là giả dối ư? Nếu vậy với dụng ý gì?

Còn như không phải giả dối, vậy thì mười cao thủ xâm nhập Tiêu Tương Biệt Quán đã đi đâu?

Thời gian chậm chạp trôi qua, ước chừng đã đến canh ba.

Ngay khi chàng đang mơ màng sắp đi vào giấc điệp, bỗng nghe có tiếng y phục xé gió rất khẽ, chứng tỏ đối phương nội lực đã đến mức xuất thần nhập hóa. Mạnh Niệm Từ giật mình, lập tức đề khí giới bị.

Lát sau, chỉ nghe “vù” một tiếng, một ám khí xuyên qua cửa sổ bay vào, cắm vào thành giường ngay cạnh Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ thót người, định thần nhìn, thì ra đó là một ám khí nhỏ như tỳ tiên (tên dấu trong tay áo), hình dạng như ngọn kích, lấp lánh ánh bạc, nơi chuôi có một lá cờ nhỏ hình tam giác, trên cờ vẽ hình một bộ xương người.

Mạnh Niệm Từ khẽ reo lên:

- Cửu U lệnh...

Liền tức, ngoài cửa sổ một giọng thấp trầm vang lên:

- Phải nói là Cửu U Truy Hồn Lệnh mới đúng!

Mạnh Niệm Từ rung động cõi lòng, khẽ nói:

- Cửu U lệnh chủ đó phải không?

- Hừ, tôn giá hỏi thật thừa thãi!

- Lệnh chủ tìm lão ô có gì chỉ giáo?

- Một là để chúc mừng tôn giá vinh dự nhậm chức tổng hộ pháp Thần Phong Môn, hai là để đưa hồn tôn giá về nơi suối vàng... Cuộc gặp gỡ lần trước chỉ ẩn chứng bằng miệng, phen này bốn lệnh chủ phải xử dụng đến vũ lực thật sự.

Mạnh Niệm Từ hết sức khó xử, xem ra Cửu U lệnh chủ vô cùng căm hận anh em họ Mạnh, hẳn rất tức giận về việc mình nhậm chức tổng hộ pháp Thần Phong Môn, nên mới định ra tay hạ sát.

Lẽ dĩ nhiên Cửu U lệnh chủ không hề biết mình là Mạnh Niệm Từ, tưởng đâu mình chính là Quỷ Tiên Đồ Linh.

Điều khiến chàng khó xử là có nên tiết lộ thân phận hay vẫn tiếp tục giả mạo Quỷ Tiên đến cùng.

Trong khi suy nghĩ, lại nghe Cửu U lệnh chủ nói:

- Thế nào? Sao lại im lặng?

Mạnh Niệm Từ gương cười nói:

- Ấn chúng bằng miệng đã tương đương nhau thì thật sự động thủ cũng khó phân cao thấp, miễn đi là hơn!

Cửu U lệnh chủ cười khẩy:

- Tôn giá tự hiểu, lần gặp gỡ trước bốn lệnh chủ vì muốn giữ tròn thanh danh cho tôn giá nên mới cố ý giữ thế quân bình... Nay tôn giá đã hủy ước, chớ trách bốn lệnh chủ tuyệt tình.

Mạnh Niệm Từ lại rung động cõi lòng, chàng không hề biết Quỷ Tiên đã ước hẹn thế nào với Cửu U lệnh chủ, nhất thời chẳng biết phải trả lời ra sao.

Lại nghe Cửu U lệnh chủ trầm giọng nói:

- Hãy mau theo bốn lệnh chủ ra bờ sông quyết chiến một phen!

Mạnh Niệm Từ bất đắc dĩ, đành xô mở cửa sổ phi thân ra ngoài, thản nhiên cười nói:

- Xin phiền lệnh chủ dẫn đường!

Cửu U lệnh chủ vẫn toàn thân choàng vải xanh và khăn đen che mặt, khẽ buông tiếng cười khẩy, tung mình lướt đi ra ngoài biệt quán.

Mạnh Niệm Từ cũng không chậm trễ, giở hết khinh công theo sau Cửu U lệnh chủ.

Lúc này sương khuya dày đặc, trong Tiêu Tương Biệt Quán tuy canh phòng nghiêm mật, môn nhân đông đảo, song vẫn không ai phát hiện ra hai người.

Cửu U lệnh chủ lướt đi nhanh như cắt, Mạnh Niệm Từ khó khăn lắm mới miễn cưỡng theo kịp. Đến bờ sông, chỉ thấy một bãi cát rộng những mấy mẫu, quả là một nơi giao đấu rất lý tưởng.

Cửu U lệnh chủ dừng lại, đứng sừng sững quát:

- Động thủ đi!

Mạnh Niệm Từ cười đau khổ:

- Ngoài động thủ ra, không còn cách nào khác ư?

Cửu U lệnh chủ cười sắc lạnh:

- Có chứ, đó là tôn giá hãy tự tuyệt!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Vậy thì đâu có giống Cửu U lệnh chủ đã khiến thiên hạ vô lâm kính sợ và khiếp phục!

Cửu U lệnh chủ giật mình, lặng thinh hồi lâu, ánh mắt sáng quắc nằm sau lớp khăn đen nhìn chốt vào mặt Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ không khỏi hồi hộp, gương cười nói:

- Cách lưỡng toàn tốt hơn hết là đôi bên từ bỏ can qua đừng ai phạm đến ai cả!

Cửu U lệnh chủ trầm giọng cười:

- Chính tôn giá nhắc nhở bốn lệnh chủ thái độ và hành vi của tôn giá cũng không giống Quỷ Tiên Đồ Linh, càng không giống hơn nữa là vóc dáng...

Mạnh Niệm Từ giật mình kinh hãi, song vẫn cố trấn tĩnh cười nói:

- Lệnh chủ thắc mắc nhiều quá!

Cửu U lệnh chủ cười:

- Trong lời ước, tôn giá đã hứa người gì với bốn lệnh chủ?

Mạnh Niệm Từ bối rối:

- Lúc này và tại đây, lão ô không muốn trả lời!

Cửu U lệnh chủ giọng sắc lạnh:

- Vậy thì chỉ còn mỗi cách là động thủ thôi, xem chừng!

Đoạn tay phải vung lên, một chưởng nhắm đỉnh đầu Mạnh Niệm Từ giáng xuống.

Mạnh Niệm Từ nghiêng người, tay phải lẹ làng bổ vào cổ tay Cửu U lệnh chủ, đồng thời tay trái vỗ vào sau ót đối phương.

Cửu U lệnh chủ cười ha hả:

- Chiêu thức đúng là của Quỷ Tiên Đồ Linh...

Tay phải bỗng biến chiêu, chộp vào tay phải của Mạnh Niệm Từ, không hề đếm xỉa đến tay trái chàng vỗ đến sau ót, bỗng y phục phồng lên, nội lực xuyên qua huyết đạo phóng ra.

Mạnh Niệm Từ những ngớ đã được chân truyền của Quỷ Tiên, ngờ đâu gặp phải Cửu U lệnh chủ đã trở nên hoàn toàn vô dụng, chỉ cảm thấy toàn thân như bị một tảng đá vạn cân va trúng, tay phải bị Cửu U lệnh chủ nắm chặt.

Mạnh Niệm Từ lặng người, buông tiếng than thầm, nhắm mắt lặng thinh.

Cửu U lệnh chủ khẽ cười nói:

- Nội lực chẳng kém gì Quỷ Tiên nhưng chiêu thức thì chưa được thuần thục lắm...

Đoạn tay phải đẩy tới quát:

- Giờ ngươi hiện nguyên hình được rồi chứ?

Mạnh Niệm Từ loạng choạng bật lùi ra xa năm sáu bước, ngã lảo ra đất. Cũng may là chàng đã được ăn Vạn Niên Tiên Đào, nội lực thâm hậu. Tuy bị Cửu U lệnh chủ dùng nội lực xô đến huyết khí sôi sục và ngã lảo ra đất, song lập tức đứng bật dậy, vận khí điều tức một vòng là phục nguyên ngay.

Cửu U lệnh chủ kinh ngạc:

- Thật không ngờ, xem ra công lực của ngươi còn thâm hậu hơn Quỷ Tiên, lẽ ra phải cao mình hơn mới đúng, vì sao lại giả mạo lão ta?

Mạnh Niệm Từ không do dự nữa, đưa tay gỡ mặt nạ da người xuống tiến tới vòng tay thì lễ nói:

- Văn bối chính là Mạnh Niệm Từ!

Cửu U lệnh chủ sững sốt:

-Ồ, ra là ngươi... sao lại thế này?

Mạnh Niệm Từ cười gượng:

- Việc đông dài lắm...

Đưa tay chỉ ra sau một mỏm đá nói tiếp:

- Xin tiền bối hãy đến kia để văn bối kể tận tường!

Cửu U lệnh chủ khẽ gật đầu, cùng Mạnh Niệm Từ tung mình đến sau mỏm đá.

Cửu U lệnh chủ lặng lặng nghe Mạnh Niệm Từ lược thuật lại mọi sự. Sau lớp khăn đen che mặt, Mạnh Niệm Từ không sao thấy được thần sắc ông, song đôi mắt sáng ngời kia đã khiến chàng ngượng ngập đến cơ hồ muốn độn thổ. Thẳng thắn mà nói, đối với kỳ ngộ của mình vừa qua, chàng cũng chẳng biết là đáng tự hào hay là đáng hổ thẹn.

Hồi lâu, mới nghe không khẽ thở hắt ra nói:

- Bốn lệnh chủ cũng khó thể phê phán, chỉ có thể nói là tạo hóa trớ trêu, quả là huyền diệu... Nhưng người giữ chức tổng hộ pháp Thần Phong Môn với mục đích gì?

Mạnh Niệm Từ đáp ứng:

- Trước đó văn bối không hề có ý định gia nhập Thần Phong Môn, chẳng qua vì hoàn cảnh đưa đẩy mà thôi!

Cửu U lệnh chủ cười:

- Vậy người có ấn tượng thế nào về vị môn chủ tứ thúc này?

- Điều ấy...

Mạnh Niệm Từ ngập ngừng, hồi lâu vẫn không sao trả lời được.

Thì ra ấn tượng của chàng về tứ thúc và lục thúc hết sức mơ hồ, chẳng khẳng định được họ là người tốt hay xấu, bởi chàng sâu sắc cảm hận đại bá phụ Thiết Kỳ môn chủ Mạnh Công Lăng, nên trái lại chàng có ấn tượng khá hơn về các vị thúc phụ ấy.

Cửu U lệnh chủ bỗng tiến tới một bước, lạnh lùng nói:

- Có lẽ người giữ chức tổng hộ pháp Thần Phong Môn là để giúp tứ thúc người đối phó với vị đại bá phụ tội nghiệp kia chứ gì?

Mạnh Niệm Từ rung động cõi lòng, lời nói của Cửu U lệnh chủ chẳng những khiến chàng vô cùng thất vọng, mà còn lấy làm bất mãn về ông.

Thiết Kỳ môn chủ Chấn Thiên Thần Quân Mạnh Công Lăng hiệu lệnh thiên hạ, tác oai tác phúc mà là người đáng tội nghiệp ư?

Độc hại nhị đệ, thăm sát đệ tức (em dâu), thông lệnh thiên hạ truy nã diệt nhi mình, những hành vi ấy đủ khiến nhân thần công phẫn, vậy mà cũng được kể là người tốt ư?

Mạnh Niệm Từ máu nóng sôi sục, không dần được nghiêng răng trèo trẹo, ánh mắt sắc lạnh nhìn Cửu U lệnh chủ, gần giọng nói:

- Văn bối không đồng ý với lời nói của tiền bối!

Cửu U lệnh chủ thoáng ngẩn người, bỗng khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Bốn lệnh chủ bảo ông ấy tội nghiệp tất nhiên là phải có nguyên nhân...

Mạnh Niệm Từ lớn tiếng:

- Nguyên nhân thế nào, thủ đoạn chưa đủ tàn ác, giết người chưa đủ nhiều phải không?

Cửu U lệnh chủ tức giận:

- Mạnh Niệm Từ, người quá là to gan, dám xúc phạm với bốn lệnh chủ thế này hả?

Mạnh Niệm Từ cúi đầu:

- Xin tiền bối lượng thứ, đành rằng tiền bối có ơn cứu mạng văn bối, nhưng về chính nghĩa với tà ác, văn bối không thể nào nhượng được!

Cửu U lệnh chủ đành cười nói:

- Thôi được rồi, giờ hãy quay về vấn đề chính, người định sẽ làm Tổng hộ pháp như thế nào đây?

Mạnh Niệm Từ cười chua chát:

- Văn bối thật khó mà trả lời được, chỉ biết tùy cơ ứng biến thôi!

Cửu U lệnh chủ lại thở dài cảm khái nói:

- Mỗi người có chí hướng riêng, không thể cưỡng ép được. Bốn lệnh chủ chỉ có thể nói đến đây thôi, mặc dù người được kỳ ngộ, nhưng cũng chưa chắc đó là may mắn. Mong người gây thận trọng giữ lấy mình, sáng suốt mà phân biệt thiện ác, vậy mới không phụ lòng bốn lệnh chủ đã cứu người.

Dứt lời liền quay mình toan bỏ đi.

Mạnh Niệm Từ vội gọi:

- Tiền bối hãy khoan!

Cửu U lệnh chủ chẳng bước:

- Người còn gì nói nữa?

- Xin tiền bối hãy cho biết tôn tánh đại danh!

- Hừ, Cửu U lệnh chủ!

- Ý văn bối là...

- Không ai biết danh tánh của bốn lệnh chủ, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cửu U lệnh chủ tuy không phải danh tánh, nhưng giới võ lâm ai ai cũng biết đó là bốn lệnh chủ!

- Tiền bối nói rất có lý... nhưng sao tiền bối lại cứ văn bối? Tiền bối với Thiết Kỳ Môn hẳn là địch chứ không phải là bạn, bằng không cũng chẳng xảy ra rắc rối tại Võ Hoàng Lăng, nhưng vì sao tiền bối lại bênh vực Mạnh Công Lăng? Và tiền bối quan hệ thế nào với anh em họ Mạnh?...

Cửu U lệnh chủ ngắt lời:

- Người hỏi nhiều quá!

Mạnh Niệm Từ vội cười khẩy:

- Tiền bối sợ trả lời phải không?

Cửu U lệnh chủ trầm giọng:

- Người khỏi dùng lời nói khích, bốn lệnh chủ không có câu trả lời vừa ý người đâu...

Bổng hối hả nói:

- Cao thủ Thần Phong Môn đã đến, nếu bốn lệnh chủ không gây ra thương tích cho người, e khó tránh khỏi họ sinh nghi... Hãy đeo mặt nạ vào mau...

Mạnh Niệm Từ cũng đã nghe tiếng chân người từ hướng Tiêu Tương Biệt Quán chạy đến, bèn vội đeo mặt nạ vào, khẽ nói:

- Nếu tiền bối không muốn xảy ra xung đột tại đây, xin hãy rời khỏi!

Cửu U lệnh chủ bỗng quát vang:

- Láo! Đồ lão nhi, bốn lệnh chủ hôm nay dù không lấy được mạng lão thì cũng phải để lại một dấu vết trên người...

Đồng thời đã phóng ra một chưởng.

Mạnh Niệm Từ xoay người lách tránh, vung chưởng nghênh đón.

Nhưng nghe “ầm” một tiếng vang rền, cát đá tung bay mù mịt, trong đêm khuya tĩnh lặng, vang xa đến mấy trăm dặm.

Mạnh Niệm Từ cũng trầm giọng quát:

- Tưởng là Hắc Diêm La gì, thì ra là Cửu U lệnh chủ, kẻ khác sợ người chứ Quý Tiên Đồ Linh này chẳng xem người ra gì đâu...

15. Chuyển Đi Kiểm Các

Mạnh Niệm Từ thoáng dừng, lại nói tiếp:

- Đừng quên là lúc luận chiêu trong u cốc, hai ta đã ngang tay nhau.

Cửu U lệnh chủ quát to:

- Đó là bốn lệnh chủ đã cố ý nhường cho!

Mạnh Niệm Từ cười rộ:

- Thế còn lần này, cũng là nhường lão phu ư?

Cửu U lệnh chủ buông tiếng cười vang dội, bồng hai tay cùng vung lên, đánh mạnh vào một tảng đá to cạnh đó. Thế là, lại hai tiếng rền rĩ vang lên.

Cửu U lệnh chủ trầm giọng:

- Người muốn để lại thương tích ở chỗ nào?

Mạnh Niệm Từ khẽ cười:

- Không phiền tiền bối nhọc tâm, văn bối tự làm được rồi!

Đoạn tay phải một góc vạch vào vai trái, “soạt” một tiếng, vai áo rách toát, máu tươi tuôn trào.

Cửu U lệnh chủ cười to:

- Đồ lão nhi, niệm tình lão chưa gây điều đại ác, hôm nay tạm tha mạng cho lão đó!

Đoạn tung mình phóng đi nhanh như cắt...

Mạnh Niệm Từ theo sau phóng ra, ngay khi ấy một đám người cũng vừa chạy đến, đi đầu chính là Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu với thanh trường kiếm sáng choang cầm sẵn trong tay. Theo sau là tám lão nhân râu bạc, người nào huyết Thái Dương cũng gồ cao, chứng tỏ đều là hàng cao thủ bậc nhất, Mạnh Niệm Từ biết ngay họ chính là bát đại trưởng lão trong Thần Phong Môn.

Mạnh Bác Cửu đến gần liền lo lắng hỏi:

- Đồ Tổng hộ pháp đã thọ thương ư?

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Lão ô bất tài, không bắt được Cửu U lệnh chủ, trái lại còn bị thọ thương...

- Có nặng lắm không?

Mạnh Niệm Từ cười:

- Không nặng lắm, chỉ thọ thương ngoài da thôi!

Mạnh Bác Cửu thở dài:

- Hắc Diêm La hoành hành chốn võ lâm, đã nhiều phen gây thương vong cho đồ chúng bốn môn, lần này nhờ có Đồ Tổng hộ pháp nên người của bốn môn mới tránh khỏi thương vong.

- Y thường đến quấy nhiễu lắm ư?

Mạnh Bác Cửu gật đầu:

- Ít ra cũng hơn bảy lần, lần nào ít ra cũng có hơn ba môn nhân thương vong.

Mạnh Niệm Từ vờ ngạc nhiên:

- Với thần uy của môn chủ và Thần Phong Môn cao thủ như mây, chẳng lẽ lại...

Mạnh Bác Cửu xua tay:

- Thôi, hãy bỏ qua chuyện này đi... Đồ Tổng hộ pháp mau trở về biệt quán điều thương là hơn, các người còn chưa mau diu Tổng hộ pháp về hả?

Thì ra lúc này lại có rất nhiều bộ thuộc Thần Phong Môn phóng nhanh đến, đi đầu là Du Đặc đường chủ Thượng Quan Hoàng.

Thượng Quan Hoàng vội vã bước tới nói:

- Thuộc hạ xin hộ tống Tổng hộ pháp...

Đưa tay ra toan nắm lấy bắp tay phải Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ cười giòn nói:

- Lão ô đâu phải hồ giấy!

Đoạn quay sang Mạnh Bác Cửu thi lễ, sải bước bỏ đi trước.

Mạnh Niệm Từ chỉ bị thương ngoài da thịt, song chàng cố ý để cho máu chảy đầy người, trông hết sức kinh khiếp. Song qua việc chàng một mình chống Hắc Diêm La, cứu vãn tai kiếp cho Thần Phong Môn, đã khiến chàng lập tức trở thành một nhân vật anh hùng trong Thần Phong Môn.

Thương thế chàng tuy nhẹ, nhưng được chăm sóc rất nhiệt tình. Bốn thị nữ Xuân, Hạ, Thu, Đông ân cần hầu hạ, Thần Phong Môn từ phó đường chủ trở lên không ngừng luân phiên thăm hỏi.

Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu cũng đích thân đến an ủi, ngồi chơi đến gần một giờ. Đó là niềm vinh dự lớn trong Thần Phong môn chủ, song Mạnh Niệm Từ lại thắc thỏm lo âu, có cảm giác như càng thêm lún sâu vào vũng lầy nguy hiểm.

Sau ba ngày tĩnh dưỡng, Mạnh Niệm Từ đã hoàn toàn bình phục. Mạnh Bác Cửu liền cho cử hành lễ nhậm chức hết sức long trọng. Thế là, Mạnh Niệm Từ thực thụ trở thành Tổng hộ pháp trong Thần Phong Môn.

Ngoại trừ môn chủ, tất cả mọi người hiện diện tại Tiêu Tương Biệt Quán, bất luận chức vị tôn ti cả thầy đều đến tham yết, bởi địa vị của Tổng hộ pháp chỉ dưới mỗi mình môn chủ, có quyền sinh sát đối với toàn bộ thuộc hạ Thần Phong Môn.

Tuy nhiên, Mạnh Bác Cửu cũng còn giữ gìn khá nhiều đối với chàng. Chẳng hạn như về tình hình của tổng đà ở Kỳ Liên Sơn cùng phân chi đàn đà các nơi, Mạnh Bác Cửu không hề cho chàng biết.

Vào sáng ngày thứ năm, Mạnh Bác Cửu bỗng bước vào gian hoa sảnh Mạnh Niệm Từ đang cư trú.

Mạnh Niệm Từ vừa mới thức dậy, chưa kịp súc miệng rửa mặt, thấy Mạnh Bác Cửu đến, chàng không khỏi lấy làm lạ.

Mạnh Bác Cửu ung dung cười nói:

- Đồ tổng hộ pháp đừng kinh ngạc, bốn tọa chỉ ngẫu hứng đến chơi thôi!

Mạnh Niệm Từ âm ừ đáp, nhưng lòng hết sức hoài nghi.

Mạnh Bác Cửu thư thả ngồi xuống cười nói tiếp:

- Đồ Tổng hộ pháp đã hoàn toàn bình phục rồi chứ?

Mạnh Niệm Từ vội khom mình đáp:

- Nhờ phúc đức của môn chủ, hạ tọa đã khỏe hẳn rồi!

Mạnh Bác Cửu cười thân thiết:

Chức trách của Tổng hộ pháp là giúp môn chủ xử lý sự vụ trong môn, lẽ ra bốn tọa không nên phái ra ngoài...

Mạnh Niệm Từ chợt động tâm, liền nói:

- Môn chủ không nên nói vậy, có nhiệm vụ gì xin cứ sai bảo!

Mạnh Bác Cửu gạt đầu:

- Vì việc này quan hệ trọng đại, đối phương rất khó đối phó, nên bắt buộc phải nhờ đến Tổng hộ pháp đích thân ra tay.

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Xin môn chủ hãy dạy bảo rõ!

Mạnh Bác Cửu khẽ thở dài:

- Cách Kiểm Các về phía bắc ba mươi dặm có một Phiêu Hương Sơn Trang, trang chủ Chương Trường Kiếu, là tử địch của bốn môn. Bốn tọa đã suy nghĩ rất kỹ, phải Tổng hộ pháp thân hành đến đó mới có thể gặt hái thành công.

Chương Trường Kiếu là người lợi hại lắm ư?

Mạnh Bác Cửu lắc đầu:

- Luận võ công thì chẳng phải đối thủ của bất kỳ vị đường chủ nào của bốn môn!

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Vậy là sao?

Mạnh Bác Cửu nghiêm giọng:

- Nhưng bốn tọa đã nhiều lần phái người đến đó hầu hết đều không quay trở về.

- Sao lại như vậy?

Mạnh Bác Cửu thở dài:

- Nghe đâu y có một người con gái rất lợi hại, cao thủ bốn môn bại vong đều là do tay ả nha đầu này.

Mạnh Niệm Từ cảm thấy thú vị:

- Có việc lạ lùng vậy ư?

Mạnh Bác Cửu giọng trịnh trọng:

- Phiêu Hương Sơn Trang đối với bốn môn chẳng khác nào như gai trong mắt, nếu không trừ diệt thật bốn tọa khó thể an tâm.

- Môn chủ định đối phó như thế nào?

Mạnh Bác Cửu nghiêng rằng:

- Giết sạch không chừa một móng... Đỡ Tổng hộ pháp có bằng lòng chịu vất vả một phen chăng?

Mạnh Niệm Từ lòng thầm do dự, song đáp ngay:

- Hạ tọa rất sẵn sàng, nhưng... Phiêu Hương trang chủ Chương Trường Kiếu là người như thế nào? Vì sao lại chống đối gây thù với bốn môn? Hơn nữa lại nằm trong phạm vi thế lực của bốn môn?

Mạnh Bác Cửu lắc đầu thở dài:

- Phiêu Hương Sơn Trang sở dĩ cả gan dám ngang nhiên chống đối bốn môn là vì có thế lực hùng mạnh hậu thuẫn.

- Thế lực nào vậy?

Mạnh Bác Cửu nhếch môi cười nham hiểm:

- Đâu có thế lực nào đủ sức thị thiên cho Phiêu Hương Sơn Trang chống lại bốn môn ngoài Thiết Kỵ Môn ra. Người đứng sau lưng Chương Trường Kiếu chính là Chấn Thiên Thần Quân.

- Là Thiết Kỵ môn chủ ư?

Mạnh Bác Cửu gật đầu:

- Rất có thể trong Phiêu Hương Sơn Trang có tiềm phục cao thủ của Thiết Kỵ Môn... Đỡ Tổng hộ pháp bằng lòng chấp hành chăng?

Mạnh Niệm Từ vội đứng lên thi lễ, rồi nói:

- Hạ tọa lễ nào lại không tuân hành thượng mệnh!

Mạnh Bác Cửu cười hài lòng:

- Đồ Tổng hộ pháp liệu nhất định đánh thắng, mã đáo thành công chẳng?

Mạnh Niệm Từ nghiêm giọng:

- Nếu bất thành, hạ tọa bằng lòng chịu chết!

Mạnh Bác Cửu cười giòn:

- Đồ Tổng hộ pháp định bao giờ thi hành?

- Ngay bây giờ!

Mạnh Bác Cửu hớn hử:

- Ngay bây giờ? Đồ Tổng hộ pháp quả là tri kỷ của bốn tọa!

Đoạn lớn tiếng gọi:

- Bậy đâu!

(Thiếu một đoạn)

- Tốt lắm, người lại đây!

Đầu lĩnh kia hoảng kinh:

- Thuộc hạ ư? Thuộc hạ đâu biết Ninh trưởng lão...

Mạnh Niệm Từ gắt giọng:

- Trước mặt bốn tọa mà người dám cãi à?

Đầu lĩnh kia không dám nói nhiều, run rẩy đi đến gần.

Mạnh Niệm Từ lớn tiếng nói tiếp:

- Cung Khả Minh, Truyền Lập Thăng, Hồng Cửu Bảo, Đinh Thành, Mã Đại...

Liên tiếp gọi tám môn nhân!

Tám người bị gọi tên không dám lên tiếng tranh biện, cũng run rẩy đi đến gần.

Mạnh Niệm Từ đánh giọng:

- Theo lời khai của Ninh trưởng lão, các người đều là đồng lõa...

Tám môn đồ Thần Phong Môn đồng thanh nói:

- Thuộc hạ oan quá!

Rồi cùng quỳ thụp xuống đất.

Mạnh Niệm Từ quát to:

- Im ngay!

Lập tức không một ai dám lên tiếng nữa, bầu không khí căng thẳng đến ngột ngạt.

Mạnh Niệm Từ dần mạnh từng tiếng:

- Các người động thủ tự tuyệt hay cần bốn tọa phái người hành hình?

16. Giết Người Không Thấy Máu

Mạnh Niệm Từ tuy ngoài mặt ra vẻ dữ tợn, song cõi lòng vô cùng trữu nặng. Nếu không vì hoàn cảnh bắt buộc, chàng không bao giờ giết người một cách khinh suất.

Tám môn đồ cùng gã đầu lĩnh Thần Phong Môn mặt mày xám ngắt, đầu cúi xuống sát đất không ngớt van xin.

Mạnh Niệm Từ bầm bụng quay sang hai mươi mấy môn đồ khác gần giọng nói:

- Bốn tọa với Kim Phê Lệnh Tiễn của môn chủ hạ lệnh cho các người tức khắc hành quyết chín người kia!

Hai mươi mấy môn đồ cũng mặt mày xám ngắt. Sau một thoáng do dự, liền tức thì đồng thanh dạ ran, mỗi người tự rút đao tuốt kiếm, chia ba mặt vây tới, vung khí giới hạ sát chín người kia.

Thì ra trong Thần Phong Môn môn quy rất nghiêm, thông dịch phản môn thấy đều bị xử tử. Hai mươi mấy môn đồ đều mừng thầm đã không dính líu đến tội hiểm trọng đại ấy, làm sao dám trái lệnh Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ quát mắt nhìn thi thể ngổn ngang trên mặt đất, liền thở hắt ra một hơi dài, vẫn vói về mặt âm trầm nói:

- Trong các người phải chăng còn có kẻ phản môn thông dịch mà chưa bị bốn tọa phát giác!

Hai mươi mấy môn đồ kinh hãi, lập tức quỳ sụp xuống đất, đồng thanh nói:

- Xin Tổng hộ pháp minh xét!

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Phản môn thông dịch nhẹ nhất cũng là tử tội, chín người kia là một ví dụ điển hình, những kẻ chưa bị bốn tọa phát giác, dĩ nhiên là đầu chịu thừa nhận.

Hai mươi mấy môn đồ thấy đều như bị sét đánh, cúi đầu sát đất chẳng dám nhìn lên.

Mạnh Niệm Từ lại trầm giọng nói:

- Lúc bốn tọa rời khỏi Tiêu Tương Biệt Quán đã phụng nghiêm dụ của môn chủ, Phiêu Hương Sơn Trang là một đe dọa lớn đối với bốn môn, phải tận diệt với bất kỳ thủ đoạn nào, chẳng may môn chủ đã dùng lầm người. Ninh trưởng lão phản môn thông dịch trước tiên, để khiến trong các người có kẻ đồng lõa.

Không một ai dám lên tiếng, mặc dù biết rõ vị Tổng hộ pháp mới nhậm chức này có ý đồ chẳng lành, song người nào cũng thầm mừng cho bản thân, đâu dám lăm lờ khéo mang họa vào thân.

Mạnh Niệm Từ đảo quanh mắt, lắc đầu nói tiếp:

- Đã không thể tìm ra phản đồ trong số các người, bốn tọa bắt buộc phải xử dụng biện pháp bất đắc dĩ...

Trầm giọng quát:

- Hãy tự tuyệt hết thầy!

Hai mươi mấy môn đồ đều giật bắn người, song ánh mắt chuyển động, lần lượt ngẩng lên, trên mặt thầy đều thoáng hiện sát khí.

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Bốn tọa được liệt danh đứng đầu trong giới tà đạo, từng một mình trục thoái Cửu U lệnh chủ xưng hiệu là Hắc Diêm La tại Tiêu Tương Biệt Quán, nếu các người định vọng động thì chỉ tự chuốc lấy đau khổ thôi... Nếu các người cam nguyện tự tuyệt, bốn tọa sẽ liệt các người vào danh sách những kẻ tuần nạn trong cuộc tấn công Phiêu Hương Sơn Trang, phong thê ám tử, chết một cách vinh dự. Còn không các người đầu chết đi cũng không khỏi liên lụy đến thê tử, các người hãy suy nghĩ kỹ đi!

Hai mươi mấy môn đồ lại cúi thấp đầu lặng thinh.

Mạnh Niệm Từ cười khẩy nói ;

- Bồn tọa đã hết lời, các người liệu mà tự xử!

Bỗng, một người đứng lên nói:

- Tổng hộ pháp không nuốt lời chứ?

Mạnh Niệm Từ nghiêm giọng:

- Bồn tọa xuất ngôn như phá thạch, lẽ nào lại thất tín với các người?

Người ấy rơi nước mắt:

- Tiểu nhân vợ yếu con thơ, nếu được Tổng hộ pháp rủ lòng thương, tiểu nhân dưới chín tuổi cũng yên lòng nhắm mắt.

Đoạn hai tay nắm vào nhau, đánh mạnh vào ngực, những nghe “bình” một tiếng, miệng phun máu tươi, nhũn người ngã xuống đất, đã tự chấn vỡ tâm mạch mà chết.

Rồi thì, tiếng “bình, bình” vang lên liên hồi, hai mươi mấy người thấy đều tự chấn vỡ tâm mạch tuyệt mạng, thi thể ngổn ngang trên mặt đất, cảnh tượng thật thảm thương.

Mạnh Niệm Từ cắn chặt răng, đứng phắt dậy, vỗ hai cái vào vai Ninh trưởng lão vẫn đang không ngớt run rẩy, giải khai thủ pháp phân cân tỏa cốt.

Bởi thời gian quá lâu, Ninh trưởng lão tuy không còn đau đớn, nhưng đã yếu đuối đến mức không còn đứng lên được nữa, hai mắt đỏ lửa chăm chăm nhìn Mạnh Niệm Từ, giọng đầy căm hận nói:

- Thủ đoạn thật là tàn ác!

Mạnh Niệm Từ chau mặt mày, giọng khản đặc nói:

- Chẳng còn cách nào hơn... Lão tiền bối... xin hãy lượng thứ cho!

Ninh trưởng lão sững sốt, gấn gượng nói:

- Tôn giá... nói gì vậy?

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Tại hạ không thể giải thích được. Tóm lại, bí mật của tại hạ không thể để cho Thần Phong môn chủ hay biết. Tuy nhiên, tại hạ sẽ báo cáo với môn chủ là lão tiền bối đã trung dũng hy sinh trong lúc tấn công Phiêu Hương Sơn Trang.

Ninh trưởng lão thần trí dần hôn mê, thì ra thủ pháp phân cân tỏa cốt mà Mạnh Niệm Từ đã học được của Quỷ Tiên rất khác lạ, vì bức tử đồ chúng Thần Phong Môn, Mạnh Niệm Từ đã mất quá nhiều thời gian, nên khiến Ninh trưởng lão máu dồn tụ trong tim, khí cô đặc nơi Đan Điền, sắp chết đến nơi, với giọng yếu ớt nói:

- Đó là... tùy... ý tôn... giá...

Mạnh Niệm Từ nhìn đi nơi khác, giọng gượng gạo:

- Nếu lão tiền bối có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, chỉ cần tại hạ đủ sức, nhất định sẽ tận lực thi hành!

Ninh trưởng lão trở mắt run giọng:

- Nếu tôn giá... quả có lòng thành... xin hãy... trông nom... đứa con gái... duy nhất... của lão... phu...

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Xin lão tiền bối yên tâm, nhất định tại hạ sẽ không để cho nàng bị kẻ khác hà hiếp, sẽ tìm cho nàng một người chồng tử tế, nàng cũng ở trong Thần Phong Môn chứ?

Ninh trưởng lão đã suy yếu đến mức không còn nói được nữa, gắng hết sức mới nói được:

- Không... ở...

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Nàng ấy tên là gì và ở đâu?

Ninh trưởng lão mắt đã sụp mí song vẫn gắng sức nói:

- Ninh... Tiểu... Phụng... ở...

Tiếng nói lão khẽ đến độ không sao nghe được và chưa dứt lời đầu đã ngheo sang bên, hồn lìa khỏi xác.

Mạnh Niệm Từ thở hắt ra một hơi dài, quét mắt nhìn tử thi nằm ngổn ngang dưới đất, thầm kêu lên:

- Trời hỡi! Mình đã làm gì thể này, mình là kẻ tàn nhẫn đến vậy ư?

Song sự thật đã xảy ra, không sao thay đổi được. Sau cùng, chàng cố gắng ổn định tâm thần, bẻ lấy vài nhánh cây bắt đầu đào huyệt.

Bởi một là người chết nhập thổ vi an, để họ chết phơi xác thể này thì thật quá tàn nhẫn. Hai là những tử thi này tuyệt đối không thể để cho người của Thần Phong Môn phát giác, kéo chàng khó thể trả lời với môn chủ.

Bỗng nhiên, chàng phát giác có một người đang giúp chàng đào huyệt. Định thần nhìn, thì ra là thiếu niên nho sinh kia cũng đang cầm một nhánh cây lẳng lẳng đào huyệt.

Mạnh Niệm Từ mày kiếm chau chặt, lạnh lùng nói:

- Tôn giá có thể đi được rồi. Mong là tôn giá hãy quên đi sự việc hôm nay, đừng tiết lộ với bất kỳ ai!

Thiếu niên nho sinh thở dài:

- Tại hạ rất... lấy làm áy náy, bởi những người này thấy đều chết vì tại hạ.

Mạnh Niệm Từ cười chua chát:

- Cũng chẳng đáng gì đến tôn giá, đó chẳng qua là do tôn giá mà ra thôi, tại hạ không trách tôn giá đâu!

Thiếu niên nho sinh vẻ cảm kích:

- Tướng công quả là xử lý phân minh!

Mạnh Niệm Từ lại cười chua chát, không muốn nói gì thêm nữa. Chàng chẳng chút thiện cảm với thiếu niên này, hơn nữa lại còn hết sức căm ghét, đành rằng y chỉ là kẻ bị Ninh trưởng lão hà hiếp, nhưng nếu không phải do bởi y thì chàng đâu một lúc giết chết hơn ba mươi mạng người, gây nên đại họa thể này.

Thiếu niên nho sinh cũng chẳng nói gì thêm, chỉ lẳng lẽ đào. Chẳng mấy chốc hai người đã đào được bốn cái hố to, chia ra kéo hơn ba mươi tử thi xuống chôn lấp.

Bởi tinh thần bị đả kích quá sâu nặng, nên khi xong việc, Mạnh Niệm Từ đã mệt lử, đứng dựa vào gốc cây thở hổn hển.

Thiếu niên nho sinh khẽ lắc đầu hỏi:

- Tướng công cao tánh đại danh?

Mạnh Niệm Từ thoáng chau mày, vẻ bức mình khoát tay:

- Tại hạ không muốn nói gì thêm nữa, tạm biệt!

Đoạn kéo lê những bước chân trĩu nặng quay người bỏ đi.

- Tướng công khoan đi đã!

Mạnh Niệm Từ chừng bước, nhưng không ngoảnh lại nói:

- Tôn giá còn nói gì nữa?

- Tại hạ lo cho tướng công quá, rồi đây tướng công định làm sao?

Mạnh Niệm Từ giọng ơ hờ:

- Hảo ý xin tâm linh, tại hạ sẽ tự biết thu xếp!

- Tướng công đã không đương vô cớ hạ sát nhiều người của Thần Phong Môn thế này Thần Phong môn chủ chịu để yên cho tướng công ư?

Mạnh Niệm Từ vẫn ơ hờ:

- Thần Phong môn chủ không bao giờ biết được!

Thì ra chàng sớm đã có quyết định, tuy chàng không phải là người hay nói dối, nhưng phen này bắt buộc phải nói dối mới được. Chàng có thể trở về Kiếm Các triệu tập môn nhân, bảo với họ là Ninh trưởng lão đã xuất lĩnh ba mươi môn nhân xâm nhập Phiêu Hương Sơn Trang trước, tùy cơ hành sự.

Sau khi huyết tẩy Phiêu Hương Sơn Trang, chàng sẽ có thể danh chính ngôn thuận bảo người Ninh trưởng lão đều đã hy sinh, sự thật sẽ không bao giờ bị khám phá.

Đồng thời, chỉ cần hủy diệt được Phiêu Hương Sơn Trang, Thần Phong môn chủ sẽ không bao giờ truy tra căn rễ về sự tuần nạn của nhóm người Ninh trưởng lão. Nào ngờ thiếu niên nho sinh bỗng nói:

- E rằng Thần Phong môn chủ nhất định sẽ hay biết!

Mạnh Niệm Từ giật mình, quay phắt lại quát hỏi:

- Tôn giá nói vậy là sao?

Thiếu niên nho sinh thở dài:

- Kẻ đã đào thoát lẽ nào lại không báo cáo với môn chủ?

Mạnh Niệm Từ giật bắn người:

- Sao? Kẻ nào đã đào thoát?

Thiếu niên nho sinh chau mày:

- Trong số họ rõ ràng đã có một người đào tẩu, chính mắt tại hạ đã trông thấy!

Mạnh Niệm Từ không sao chẳng tin được, bởi trong suốt thời gian xảy ra sự cố, chàng luôn có cảm giác hơi ngây ngẩn, thật khó mà khẳng định được đã có kẻ đào thoát hay không?

Chàng bèn hỏi hă hởi:

- Hắn đã đào tẩu về hướng nào?

Cất chân toan phóng đuổi theo.

Thiếu niên nho sinh lắc đầu:

- Lúc này ít ra hắn đã chạy xa hơn ba mươi dặm, không còn đuổi kịp đâu!

Mạnh Niệm Từ chợt cảm thấy hai chân tê dại, mặt mày choáng váng, người loạng choạng chực ngã.

Thiếu niên nho sinh vội phóng bước tới, đưa tay ra đỡ và nói:

- Tướng công làm sao thế này?

Song ngay khi đưa tay ra, năm ngón tay khê búng ra một lần hơi trắng rất nhạt, phủ trùm lên mặt Mạnh Niệm Từ.

Liền thì Mạnh Niệm Từ nghiêng người ngã lăn ra đất.

Thiếu niên nho sinh nhếch môi cười bí ẩn, đưa tay vuốt lên mặt Mạnh Niệm Từ. Liền tức mặt nạ rơi ra, những thấy chàng mày kiếm chau chặt, hai mắt nhắm nghiền, trán đầy mồ hôi, quả là một thiếu niên anh tuấn.

Thiếu niên nho sinh ánh mắt rực lên vẻ kỳ lạ, trân trối nhìn vào mặt Mạnh Niệm Từ, rất lâu không hề chớp mắt.

Đến khi chàng ta chậm chậm ngẩng lên, chỉ thấy hai má đã đỏ bừng. Sau đó y lẹ làng đeo mặt nạ trở lại cho Mạnh Niệm Từ, đoạn chậm chậm xoa bóp cho chàng.

Lát sau, Mạnh Niệm Từ từ từ hồi tỉnh, mở bừng mắt đúng phất dậy.

Thiếu niên nho sinh liền cất giọng dịu dàng nói:

- Tướng công đã khỏe chưa?

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Đa tạ sự chăm sóc của tôn giá, tạm biệt!

Đoạn lại toan bỏ đi. Thiếu niên nho sinh lại nói:

- Tướng công còn định quay về Thần Phong Môn ư?

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Không, Thần Phong Môn ắt sẽ xem tại hạ như tử địch, không thể gặp lại họ nữa!

- Vậy chứ tướng công định đi đâu?

- Cõi đời bao la, lo gì không có chốn an thân. Vả lại, tại hạ còn rất nhiều việc cần làm!

- Tướng công giờ có thể cho biết danh tánh thật rồi chứ?

Mạnh Niệm Từ thoáng ngần người, đoạn cười chua chát:

- Cho tôn giá biết cũng không hề gì! Tại hạ là Mạnh Niệm Từ, Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu vốn là thúc phụ của tại hạ.

Thiếu niên nho sinh sững sốt:

-Ồ... Tướng công chính là Mạnh Niệm Từ, người bị Thiết Kỳ môn chủ hạ lệnh thiên hạ võ lâm truy nã ư?

Mạnh Niệm Từ gượng cười:

- Không sai... Tôn giá không phải người trong giới võ lâm chứ?

thiếu niên nho sinh xoa tay lia lịa:

- Hàn xá bao đời làm ruộng sinh sống, đâu có bước chân vào chốn giang hồ võ lâm...

Thoáng dừng, lại nói tiếp:

- Hiện nay tướng công không nên đi một mình...

- Hừ, vì sao?

Thiếu niên nho sinh chậm chậm nhìn vào Mạnh Niệm Từ:

- Chả lẽ tướng công không hề hay biết ư?

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Hay biết gì?

- Khi nãy vị trưởng lão gì đó đã lén ném một nắm độc dược vào tướng công...

Mạnh Niệm Từ cả kinh:

- Sao? Thật vậy ư?

- Quả thật tại hạ đã trông thấy lão ta ném vào tướng công một nắm gì trắng trắng, có thể không phải độc dược, tướng công không thấy ra được sao?

Mạnh Niệm Từ nghe nói lập tức nhắm mắt lại, vận tức hành công.

Chàng cả kinh thất sắc, cảm thấy nơi huyết Tam Tiêu đau nhói như bị vật nhọn đâm trúng, suýt nữa đã ngất xỉu.

Chàng trán đầm mồ hôi, mặt mày choáng váng, cắn răng kêu lên:

- Nguy rồi! Thế... là... hết...

Người lão đảo, rồi thì ngã lăn ra đất.

Thiếu niên nho sinh lại vội đến đỡ lấy chàng, khẽ nói:

- Mạnh tướng công, xem ra đành phải đưa về tỵ xá nghỉ ngơi vài hôm thôi...

Mạnh Niệm Từ nửa nghe nửa không, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hoàn toàn không biết gì nữa.

17. Phiêu Hương Sơn Trang

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, Mạnh Niệm Từ từ từ hồi tỉnh. Tuy nhiên, tay chân chàng vẫn bải hoải, đầu óc cũng còn choáng váng, nên chàng vẫn nằm im bất động.

Chàng không biết mình đang ở đâu, nhưng cảm thấy nằm rất thoải mái, dưới lưng mềm mại và hương thơm thoang thoảng, khiến lòng ngáy ngất.

Chàng chợt nhớ ra, vội ngồi bật dậy, lúc này chàng mới thật sự tỉnh táo hẳn.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, bất giác vô cùng kinh ngạc, những thấy màn trướng buông rũ, chằng gấm nệm thêu, rõ ràng đây là phòng the nữ nhân.

Mạnh Niệm Từ rung động cõi lòng, vội vén màn bước xuống giường. Mặc dù người vẫn còn suy yếu, song cũng đã bình phục khá nhiều. Chàng đảo mắt nhìn, quả đúng là mình đang ở trong phòng ngủ của nữ nhân. Gương đồng và bàn trang điểm không một hạt bụi, bốn ngọn cung đăng tỏa sáng lung linh. Trong phòng không một bóng người, bên ngoài im lìm không một tiếng động, hẳn là đang lúc đêm khuya.

Chàng đưa tay kéo cửa phòng, bên ngoài đã khóa chặt, quay người nhìn quanh, ngoài cửa phòng còn có hai cửa sổ tròn to lớn, cánh cửa đều là gỗ đàn rắn chắc.

Chàng bất giác cười thầm, những cánh cửa bằng gỗ đàn này làm sao mà cản trở được mình, khóa cửa bên ngoài thì có ích gì?

Chàng thoáng chau mày, chậm chậm đi loanh quanh trong phòng.

Trước hết, chàng muốn biết đây là đâu? Vì sao mình lại có mặt tại nơi này?

Suy luận hợp lý nhất là thiếu niên nho sinh bởi thấy mình bị độc phát nên đã đưa đến đây cứu chữa và nơi đây dĩ nhiên là nhà của y.

Thế nhưng vì sao y lại để mình nằm ngủ trong khuê phòng nữ nhân?

Ngay khi chàng đang bâng khuâng nghĩ ngợi, bỗng nghe có tiếng bước chân văng vẳng vọng vào.

Tiếng bước chân nghe rất khẽ và khoan thai, thoáng nghe qua cũng biết đó là hai nữ nhân. Phán đoán phương hướng, rõ ràng là đang đi về phía này.

Mạnh Niệm Từ thoáng suy nghĩ, lập tức quay người trở lên giường, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Lát sau, tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa phòng, rồi thì vòng nắm cửa khua động, “kẹt” một tiếng khẽ, cửa phòng từ từ mở ra.

Mạnh Niệm Từ lén nhìn qua khe màn, chỉ thấy hai thị nữ bước vào, thân hình mảnh mai sau chiếc áo tơ dài chấm đất, trông rất duyên dáng xinh đẹp.

Hai nàng một người bưng thau và khăn lược, một người tay bưng chiếc khay đồ, trên có một ấm trà nóng và vài món điểm tâm.

Nàng thị nữ bưng thau rửa mặt khẽ đặt lên trên một chiếc ghế vuông, thấp giọng nói:

- Tiểu Hồng tỷ, chúng ta đã đến sớm rồi, Mạnh tướng công chưa thức mà...

Nàng tỷ nữ có tên là Tiểu Hồng mỉm miệng cười, đặt khay lên bàn nói:

- Thời gian tiểu thư đã dặn không sai được đâu. Tiểu Quyên, hãy gọi Mạnh tướng công dậy rửa mặt đi!

Thị nữ có tên là Tiểu Quyên liền đến gần giường, vén màn lên khẽ gọi:

- Mạnh tướng công, Mạnh tướng công hãy thức dậy đi!

Mạnh Niệm Từ tảng lờ nằm yên.

Tiểu Quyên mày liễu thoảng chau, quay về phía Tiểu Hồng nói:

- Gọi không thức, có lẽ sức thuốc chưa hết!

Tiểu Hồng khúc khích cười:

- Giả vờ đấy, hãy thọc lét cam đoan sẽ thức ngay!

Tiểu Quyên tròn xoe mắt:

- Sao Tiểu Hồng tỷ biết Mạnh tướng công đã thức?

Tiểu Hồng chỉ tay xuống đất:

- Hãy xem đôi giày đâu rồi?

Thì ra Mạnh Niệm Từ khi này trở lên giường đã quên cởi giày, vì vậy mà để lộ chân tướng.

Tiểu Quyên cũng phì cười nói:

- Tiểu Hồng tỷ quả là tinh mắt, Mạnh tướng công sớm đã xuống giường rồi!

- Không phải là tinh mắt, chỉ cần động não một chút là biết ngay, nếu Tiểu Quyên muội hầu hạ tiểu thư một thời gian thì cũng sẽ trở nên thông minh hơn!

Tiểu Quyên cười hì hì, quay sang Mạnh Niệm Từ nói:

- Mạnh tướng công hãy ngoan ngoãn dậy đi thôi, không thì tiểu tỷ thọc lét đấy!

Mạnh Niệm Từ đành ngồi bật dậy, tung mình xuống giường.

Tiểu Hồng khom mình thi lễ nói:

- Mời tướng công rửa mặt rồi dùng điểm tâm!

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Đừng vội, trước hết hãy cho biết đây là đâu?

Tiểu Hồng đành mặt:

- Một nơi rất bình thường, nhà của gia chủ nhân!

Mạnh Niệm Từ thấy nàng ta linh lợi dễ thương, cũng bất giác phì cười:

- Quý chủ nhân đâu? Tại sao Mạnh mô lại ở đây?

Tiểu Hồng vẫn ra chiều nghiêm túc nói:

- Gia chủ nhân đã chữa khỏi độc thương cho tướng công, đến biệt viện nghỉ ngơi rồi! Gia chủ nhân có dặn bảo chúng tiểu tỷ phục vụ Mạnh tướng công, cần trà nước xin cứ sai bảo!

Mạnh Niệm Từ to tiếng:

- Mạnh mô không cần trà nước, chỉ muốn biết đây là phòng ngủ của ai, quý chủ nhân cao tánh đại danh, vì sao Mạnh mô lại ngủ ở đây?

Tiểu Hồng bình thản cười:

- Mạnh tướng công độc thương mới bình phục, tốt hơn không nên bận lòng về những việc ấy, hãy chải rửa rồi dùng chút điểm tâm, yên tâm ngơi nghỉ một đêm, chờ mai gặp gia chủ nhân rồi sẽ hiểu mọi sự.

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Vậy là các nàng sẽ không trả lời Mạnh mẽ câu nào cả phải không?

Tiểu Hồng gật đầu:

- Mạnh tướng công biết như vậy hay lắm, chưa được chủ nhân cho phép, chúng tiểu tỳ không dám nói bừa...

Cười liếng thoảng nói tiếp:

- Mặt nạ của Mạnh tướng công làm khéo thật, ngoài gia chủ nhân có lẽ không ai nhận ra được, nhưng mà ở nơi đây không cần phải ngại ngùng, hãy tạm lấy xuống đi!

Mạnh Niệm Từ đỏ mặt, lập tức gỡ mặt nạ của Quý Tiên xuống.

Đồng thời chàng thầm nghĩ:

- Chủ nhân của hai nàng này hẳn là thiếu niên nho sinh kia, nhưng sự ngại ngùng của mình là do Ninh trưởng lão khám phá, vì sao nàng ta lại bảo ngoài chủ nhân các nàng, không ai nhận ra được? Hơn nữa, các nàng còn nhắc đến vị tiểu thư nào đó, tiểu thư của họ là ai? Chị em của thiếu niên nho sinh ư? Nhưng tại sao y không cho mình ở phòng khách hoặc phòng của y mà lại để mình ngủ trong phòng của chị em y?

Nhất thời bao nghi vấn ngổn ngang.

Tiểu Quyên cũng lên tiếng dục:

- Mạnh tướng công, nước đã nguội rồi!

Mạnh Niệm Từ lắc đầu cười chua chát, chợt động tâm hỏi:

- Bây giờ là lúc nào?

Tiểu Hồng đáp:

- Vừa qua canh hai!

Mạnh Niệm Từ ngẩn người:

- Vậy là Mạnh mẽ đến đây...

Tiểu Hồng hé môi cười:

- Suốt một ngày một đêm!

Mạnh Niệm Từ đảo quanh mắt, bỗng khoát tay nói:

- Xin các nàng lui ra cho!

Tiểu Hồng mặt trở lạnh:

- Mạnh tướng công không cần chúng tiểu tỳ hầu hạ chải rửa ư?

Mạnh Niệm Từ cười:

- Mạnh mẽ hãy còn động thủ được, các nàng cứ lui ra đi!

Tiểu Hồng đưa mắt nhìn Tiểu Quyên, đoạn cùng khom mình thi lễ nói:

- Tướng công đã không có gì sai bảo, chúng tiểu tỳ xin cáo lui!

Thế là hai nàng lui ra khỏi phòng, tiện tay khép cửa lại, tiếng bước chân xa dần rồi mất hẳn.

Mạnh Niệm Từ chẳng chút chần chừ, vội vàng chải rửa xong, lập tức dùng điểm tâm.

Thì ra bụng chàng đã đói meo, những chiếc bánh bông lan thơm ngon thoảng chốc chàng đã ngấu nghiến ăn sạch.

Ăn xong, Mạnh Niệm Từ ngồi ngay bên bàn vận tức hành công. Hành công ba vòng, chàng cảm thấy ngũ phủ thư thái, bát mạch điều hòa, nội kinh cuộn cuộn như sóng xô, chứng tỏ độc thương đã khỏi hẳn.

Chàng đứng lên, lắng nghe chốc lát, đoạn xô mở cửa sổ, tung mình ra ngoài.

Vừa đặt chân vào sân vườn, Mạnh Niệm Từ lập tức ngửi thấy mùi hương ngào ngạt, đảo mắt nhìn quanh, những thấy đầy rẫy hoa cúc và đơn quế, hương thơm ngây ngất lòng người.

Mạnh Niệm Từ phi thân lên mái nhà, phóng mắt nhìn tứ phía, thì ra đây là một trang viện rộng lớn, nhà cửa liên miên, lầu các cao ngất, nhưng khắp nơi đều tối mịt, chỉ có ánh đèn tỏa sáng nơi phía góc phải.

Mạnh Niệm Từ lập tức phóng đi trên mái nhà, tiến về phía có ánh đèn, đến đâu cũng im phăng phắc, chẳng những không người canh phòng, thậm chí không một kẻ tuần canh.

Nổi nghi ngờ trong lòng Mạnh Niệm Từ dần tan biến, thầm nghĩ nơi đây quả đúng là một trang viện lương thiện.

Sau cùng, chàng đã đến nơi có ánh đèn sáng, đó là một khu vườn rất rộng, Mạnh Niệm Từ phi thân lên mái nhà, thì ra nơi đây là nhà bếp, hơn hai mươi người đang lăng xăng bên bếp lửa, cạnh đó là những chiếc bánh bao to chất đống, ước lượng hàng mấy trăm người ăn trong một ngày cũng không hết.

Mạnh Niệm Từ hết sức lấy làm lạ, đang thắc mắc bỗng nghe một gã đại hán ngáp dài rồi nói:

- Hấp thêm cháo này nữa có lẽ đủ cho ngày mai rồi!

Một người khác liền tiếp lời:

- Dân nghèo bốn làng hằng ngàn hằng vạn, dù cho gấp đôi thể này cũng chẳng đủ phát!

Gã đại hán thở dài:

- Lương thực trong kho chẳng còn bao nhiêu nữa, trang chủ chúng ta vẫn cứ ban phát thể này, e rằng một ngày nào đó bốn trang cũng chẳng còn gì để mà ăn!

- Hừ, trang chủ không lo, người lo gì kia chứ?

Mạnh Niệm Từ thầm nhủ:

- Thì ra trang chủ nơi đây là một vị đại thiện nhân!

Đoạn lại phi thân lướt đi, tiến về một nơi có ánh đèn khác.

Nơi đây hết sức yên lặng, chỉ thấy khoảng năm mươi bọc phụ chia nhau ở trong mấy gian nhà to, đang chăm chú đan áo ấm.

Mạnh Niệm Từ bất giác sinh lòng tôn kính vị trang chủ chưa từng gặp mặt này. Trong thời buổi loạn lạc, người nhân từ bác ái thế này thật là hiếm có.

Thế là bao nghi vấn trong lòng đều tan biến, lập tức quyết định trở về phòng ngủ một giấc ngon lành, ngày mai hằng hái kiến vị trang chủ đáng kính kia.

Đoạn chàng liền quay người phóng đi, trở về theo lối cũ.

Khi sắp về đến nơi, bỗng thấy một bóng người thấp thoáng cách ngoài mấy trượng và phóng đi về phía tiền viện.

Mạnh Niệm Từ nghĩ nhanh:

- Trang chủ này là người giàu lòng từ thiện, trong trang không có người canh phòng, vậy đó hẳn là người ngoài xâm nhập. Trong đêm khuya thế này, ngoại trừ trộm cướp, chắc chắn không phải là người lương thiện. Vả lại, mình đã được thiếu trang chủ cứu giúp, ân nghĩa như trời cao đất dày, nay đâu thể mắt thấy kẻ gian đột nhập mà ngoảnh mặt làm ngơ.

Đoạn liền tung mình đuổi theo bóng đen kia.

Những thấy bóng đen kia phóng thẳng về phía cổng trang, thoảng chốc đã ra đến bên ngoài. Mạnh Niệm Từ thấy vậy hoảng kinh, chẳng lẽ hắn đã đắc thủ rồi ư?

Đoạn liền tức tung mình lên không, hết như cánh chim ưng vượt qua đầu kẻ kia, hạ xuống cản trước mặt.

Khi vừa nhìn rõ đối phương, Mạnh Niệm Từ bất giác ngẩn người, thì ra đó là một thiếu nữ trẻ đẹp.

- Nữ tặc...

Mạnh Niệm Từ mắng thầm, quát:

- Nàng là ai? Sao dám cả gan...

Nữ tặc ấy phì cười:

- Mạnh tướng công đã bình phục rồi ư?

Mạnh Niệm Từ sững sốt:

- Cô nương là...

Tiếng nói nghe rất quen, nhưng không phải là Tiểu Hồng hay Tiểu Quyên, nàng là ai với khăn lụa che mặt, nhất thời chàng không sao nhớ ra nàng là ai?

Thiếu nữ cười khúc khích, đưa tay lên gỡ khăn che mặt.

Mạnh Niệm Từ sững sốt reo lên:

- Cô nương... thì ra là...

Thì ra thiếu nữ ấy chính là thiếu niên nho sinh họ!

Thiếu nữ cười ngọt ngào nói:

- Tiểu muội đã được song thân nuông chiều từ bé, rất thích cái nam trang, hôm qua không phải lần đầu!

Mạnh Niệm Từ tim đập dữ dội, chàng đã suy đoán ra phần nào, song vẫn ngập ngừng hỏi:

- Cô nương phương danh là...

- Chương Đài Phụng!

-Ồ...

Mạnh Niệm Từ tức tối đến suýt ngất xỉu, giậm chân nói:

- Mình rõ là ngu ngốc, vậy mà cũng không nghĩ ra, đơn quế tỏa hương, nơi đây đầy rẫy hoa quế, chẳng phải Phiêu Hương Sơn Trang là gì?

Chàng trừng mắt nhìn Chương Đài Phụng mắt hạnh má đào, đẹp như tiên nữ, có cảm giác như đã rơi vào cạm bẫy của nàng.

Chương Đài Phụng vẫn thản nhiên cười nói:

- Oán trách tiểu muội ư?

Mạnh Niệm Từ lắc đầu cười chua chát:

- Trước khi nhận lệnh đến đây, Thần Phong môn chủ từng nhấn mạnh rằng, thiên kim trang chủ Phiêu Hương Sơn Trang Chương Đài Phụng là một người rất khó đối phó, dặn Mạnh mẽ phải hết sức thận trọng, thật không ngờ Mạnh mẽ vẫn rơi vào kế mưu nàng... Chỉ trách Mạnh mẽ tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm, không hiểu sự hiểm trá trên chốn giang hồ...

Bỗng chàng ngưng bật, đỏ mặt không nói tiếp nữa.

Thì ra chợt nhớ Chương Đài Phụng chắc chắn cũng không lớn tuổi hơn mình, lời bào chữa ấy thật không hợp lệ.

Chương Đài Phụng ung dung cười, chỉ tay về phía trước nói:

- Cảnh đêm của tị trang rất đẹp, Mạnh tướng công không muốn thưởng ngoạn ư?

Đoạn cất bước đi tới, Mạnh Niệm Từ bỗng trầm giọng quát:

- Chương Đài Phụng chững bước quay người hỏi:

- Mạnh tướng công có điều chi dạy bảo?

Mạnh Niệm Từ cắn răng:

- Phiêu Hương Sơn Trang phải chăng là một phân đà bí mật của Thiết Kỵ Môn?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Phiêu Hương Sơn Trang không kể được là phân đà của Thiết Kỵ Môn, nhưng tị trang lại nhận viện trợ và tuân theo mệnh lệnh của Thiết Kỵ Môn!

Mạnh Niệm Từ lớn tiếng:

- Vậy là đủ lắm rồi! Tại hạ có điều cần hỏi cô nương!

Chương Đài Phụng thản nhiên:

- Xin Mạnh tướng công cứ hỏi

Mạnh Niệm Từ ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Thiết Kỵ Môn đã hiệu lệnh thiên hạ vô lâm, bất kỳ ai bắt được mạnh mẽ đều được trọng thưởng vạn lượng vàng, tại sao trong lúc Mạnh mẽ bất tỉnh, cô nương lại không bắt mang đến Thiết Kỵ Môn lãnh thưởng?

Chương Đài Phụng cười:

- Cách giải thích tốt hơn hết là không giải thích, tiểu muội không muốn phí lời!

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Vậy thì Mạnh mẽ cũng không muốn hỏi nhiều, tuy nhiên...

Trầm giọng nói tiếp:

- Mạnh mẽ có mối hận thù bất cộng đái thiên với Thiết Kỵ Môn, và cũng có thể bắt lương lập với Phiêu Hương Sơn Trang, hãy mau mời lệnh tôn ra đây quyết một phen tử chiến.

Chương Đài Phụng bỗng khanh khách cười to.

Mạnh Niệm Từ bực tức:

- Hừ, cô nương cười gì thế hả?

Chương Đài Phụng cố ngừng cười nói:

- Tiểu muội cười tướng công quá ư mù quáng, không biết phân tích trắng đen phải trái... Hãy tạm không kể Thiết Kỵ Môn thiện hay ác, chỉ nói về Phiêu Hương Sơn Trang. Thí cơm cho áo, xa gần đều biết, vì lẽ gì tướng công lại nhất quyết đòi huyết tủy tị trang...

Mạnh Niệm Từ ấp úng:

- Ô... ơ...

Chương Đài Phụng khẽ thở dài nói tiếp:

- Thần Phong Môn hùng bá trời tây, cây thế hiếp người, khuấy động giang hồ, Mạnh tướng công nổi giáo cho giặc, cam tâm chịu sai khiến, tại sao tướng công không lấy đó làm nhục?

Mạnh Niệm Từ lặng thinh, lời nói của Chương Đài Phụng chẳng phải vô lý, chàng không biết nhiều về hành vi của Thần Phong Môn, song việc làm từ thiện của Phiêu Hương Sơn Trang thì chàng đã được chứng kiến tận mắt. Minh đâu thể không nói rõ trắng đen, chỉ vì quan hệ với Thiết Kỵ Môn mà ra tay tàn sát.

Vả lại mình đã rơi vào trong tay Chương Đài Phụng, vậy mà nàng lại không bắt mình mang đến Thiết Kỳ Môn lãnh thưởng, chỉ việc ấy mình cũng chẳng thể nào trở mặt động thủ.

Chỉ nghe Chương Đài Phụng thở dài áo não, nói tiếp:

- Gia phụ tuổi đã cao, không chịu nổi can qua nguy hiểm, đã cùng gia mẫu rời khỏi Phiêu Hương Sơn Trang đến nơi khác lánh nạn rồi!

- Đến Thiết Kỳ Môn phải không?

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Ngoại trừ Thiết Kỳ Môn, trên cõi đời này chẳng còn chốn nào an toàn hơn nữa!

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Vậy quý trang ngoài cô nương ra...

Chương Đài Phụng cười thiếu não tiếp lời:

- Gia phụ mẫu chỉ có mỗi mình tiểu muội!

Mạnh Niệm Từ bắt giác sinh lòng kính phục, một người con gái tuổi trẻ yếu đuối như nàng, lúc đại nạn sắp ập đến, đưa cha mẹ đi khỏi, một mình chống chọi sóng gió, mà lại ứng phó ung dung, chiếm hết tiên cơ. Nếu hôm qua mà không xảy ra biến cố, e rằng tòa sơn trang này sớm đã máu chảy thành sông, đắm chìm trong biển lửa rồi!

Chàng buông tiếng thở dài cảm khái nói:

- Cô nương thật không hổ là một kỳ nữ, tại hạ vô vãn kính phục.

Chương Đài Phụng cười xòa:

- Tướng công khỏi phải ca tụng tiểu muội!

Mạnh Niệm Từ nghiêm giọng:

- Tại hạ không quen tán tụng kẻ khác, nhưng đối với cô nương quả tình tại hạ hết sức khâm phục. Bất luận hôm qua cô nương đã dùng mưu lược gì, tại hạ cũng không chấp... Hiện nguy cơ đã qua, cô nương hãy đón lệnh tôn cùng lệnh đường về đây an cư... tại hạ xin cáo biệt!

18. Vì Nghĩa Vong Thân

Mạnh Niệm Từ quay người vừa định bỏ đi. Chương Đài Phụng khẽ cất tiếng gọi:

- Mạnh tướng công khoan đi đã!

Mạnh Niệm Từ chứng bước quay lại nói:

- Cô nương còn điều chi cần nói nữa?

Chương Đài Phụng chột buồn:

- Phiêu Hương Sơn Trang chẳng những nguy cơ chưa qua mà còn sắp trở thành sông máu biển lửa. Nếu Mạnh tướng công có lòng chính nghĩa, hãy ở lại đây trợ giúp tiểu muội mới phải!

Mạnh Niệm Từ phì cười:

- Cô nương tuy tinh tế thông minh, nhưng phen này đã đoán sai rồi!

Chương Đài Phụng chăm chăm nhìn chàng:

- Tiểu muội sao lại đoán sai?

- Rắn nay đã mất đầu, Ninh trưởng lão đã chết, còn lại sáu bảy mươi thủ hạ. Thần Phong Môn chỉ là một lũ ô hợp, đâu còn đủ khả năng tấn công Phiêu Hương Sơn Trang, cô nương quá lo xa đó thôi.

Chương Đài Phụng nghiêm mặt:

- Vậy là Mạnh tướng công đã quá xem thường Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu rồi!

Mạnh Niệm Từ ngó người:

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao?

- Mạnh tướng công tưởng y quả thật chỉ phải mỗi nhóm người của tướng công thôi ư?

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ còn có nhóm khác nữa?

Chương Đài Phụng nghiêm giọng nói từng tiếng:

- Thần Phong Môn xem Phiêu Hương Sơn Trang như gai trong mắt. Qua kinh nghiệm nhiều lần thất bại trong quá khứ, phen này y không bao giờ chỉ phải một đạo quân, bởi y biết rất rõ tiểu muội không phải là một người dễ đối phó...

Mạnh Niệm Từ không tin:

- Nếu cô nương đoán không đúng thì sao?

Chương Đài Phụng cười:

- Nếu không đúng, tiểu muội sẵn sàng chịu móc đôi mắt mình... Mạnh Bác Cửu có tiếng hiem độc, thử nghĩ nếu chỉ phải mỗi một nhóm người, không bao giờ lại để cho công khai đi xuôi theo đại lộ. Hơn nữa lại càng không được nghĩ đêm tại Kiếm Các trước khi mở cuộc tấn công kéo đến đây một cách công khai lộ liễu như vậy há chẳng khiến tiểu muội có sự phòng bị ư?

- Đó quả là sự sơ xuất của Thần Phong môn chủ!

Chương Đài Phụng cười to:

- Không phải sơ xuất mà đó chính là mưu lược của y!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Cô nương nói rõ hơn nữa được chăng?

- Sự thể hết sức rõ ràng, y phải nhóm tướng công đến đây là cố ý để tiểu muội hay biết hầu có sự chuẩn bị trước, tập trung hết toàn lực vào nhóm của tướng công. Khi cuộc chiến xảy ra, đầu tiêu diệt được các vị thì Phiêu Hương Sơn Trang cũng lâm vào tình thế hỗn loạn, bấy giờ Thần Phong môn chủ đích thân suất lĩnh cao thủ tinh nhuệ ập đến, Phiêu Hương Sơn Trang há chẳng lâm nguy...

Mạnh Niệm Từ nghiêng răng:

- Rất có thể như vậy, tại hạ quả không hề nghĩ đến!

Chương Đài Phụng cười ngạo nghễ:

- Kế sách này của Mạnh Bác Cửu quả là thâm độc. Rất tiếc là y vẫn thua mất một nước cờ, không ngờ đội quân tiên phong của y chưa kịp tấn công bốn trang đã bị tiêu diệt mà quân ta không hề hao tổn một mạng người.

Mạnh Niệm Từ thoáng vẻ hổ thẹn:

- Cô nương hẳn đã có sự bố trí an toàn, cho dù Thần Phong môn chủ đích thân đến đây thì cô nương cũng chẳng bận tâm, tại hạ ở lại cũng vô ích, xin cáo từ!

Đoạn ôm quyền thi lễ, lại toan bỏ đi.

Chương Đài Phụng cười khanh khách nói:

- Sao? Tiểu muội đã xúc phạm lòng tự ái của tướng công ư?

Mạnh Niệm Từ bị nàng nói đúng tim đen, thoáng đỏ mặt nói:

- Không... tại hạ...

Chương Đài Phụng ung dung cười:

- Mạnh tướng công vội bỏ đi có lẽ có ba nguyên nhân, xin thứ cho tiểu muội nói thẳng!

Mạnh Niệm Từ đỏ mặt ấp úng:

- Cô nương cứ thẳng thắn nói đi!

- Thứ nhất, Mạnh tướng công hẳn là vì Thiết Kỳ Môn mà có thành kiến với Phiêu Hương Sơn Trang, nên mới làm ngơ bỏ đi...

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Không... tại hạ cảm hận Thiết Kỳ Môn cũng chỉ với một mình Thiết Kỳ môn chủ Mạnh Công Lăng, đâu có...

Chương Đài Phụng cười tiếp lời:

- Theo tiểu muội nghĩ, cũng có thể là không phải, Mạnh tướng công là bậc chính nhân quân tử, lẽ nào lại giận cá chém thớt? Thứ nhì, có thể Mạnh tướng công oán giận việc tối qua, không chịu lượng thứ cho tiểu muội?

Mạnh Niệm Từ vội xua tay:

- Cô nương đừng kể khừ địch, đâu có gì làm lỗi? Vả lại, tại hạ đã được cô nương cứu giúp, vốn là ân nhân, lẽ nào tại hạ dám oán giận về việc tối qua!

Chương Đài Phụng tủm tỉm cười:

- Vậy chứng tỏ Mạnh tướng công lòng dạ độ lượng, quả là một đấng anh hào lỗi lạc... Vậy thì chỉ còn nguyên nhân thứ ba thôi!

Nhìn chăm chú vào mặt Mạnh Niệm Từ, bỏ dở câu nói.

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Sao cô nương không nói tiếp?

Chương Đài Phụng cười gượng:

- Chỉ sợ lại xúc phạm đến lòng tự ái của tướng công nữa!

Mạnh Niệm Từ khẳng khái:

- Nếu đúng sự thật, bất luận cô nương nói gì, tại hạ cũng không bao giờ trách cứ!

Chương Đài Phụng thoáng lưỡng lự:

- Nguyên nhân thứ ba là Mạnh tướng công e sợ Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu!

Mạnh Niệm Từ nhảy dựng lên:

- Sao? Cô nương xem Mạnh mỗ là hạng người gì?

Chương Đài Phụng vội cúi gầm mặt:

- Xin Mạnh tướng công lượng thứ cho tiểu muội đã lỡ lời!

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Cô nương đã nói vậy thì tại hạ cũng chẳng tiện bỏ đi... Đạo quân thứ nhất của tại hạ đã thảm hại, cô nương dự liệu là Thần Phong môn chủ còn kéo quân đến tấn công ư?

Chương Đài Phụng nghiêm giọng:

- Mạnh Bác Cửu tuy mất tiên cơ, nhưng ý đích thân suất lĩnh lực lượng tinh nhuệ đến, lẽ nào lại trở về không, dĩ nhiên là sẽ triển khai một cuộc huyết chiến.

- Cô nương đã chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến rồi chứ?

Chương Đài Phụng cười tự phụ:

- Đành rằng cũng không khỏi sự thiếu sót, nhưng tiểu muội đã cố hết sức mình... Mạnh Bác Cử kiếm thuật vô song, võ công tinh thâm, thuộc hạ bốn trang không ai đủ khả năng tiếp được y ba chiêu... cho nên, tiểu muội đành phải nhờ đến Mạnh tướng công.

Mạnh Niệm Từ khẳng khái:

- Cô nương yên tâm, tại hạ nguyện sẽ liều chết quyết chiến!

Chương Đài Phụng cười cảm kích:

- Mạnh tướng công giàu lòng hiệp nghĩa, tiểu muội xin đa tạ!

Đoạn thoáng khom mình thi lễ.

Mạnh Niệm Từ vội đáp lễ, trầm ngâm nói:

- Thần Phong Môn thế lực lớn mạnh, dù cuộc chiến hôm nay ta giành được thắng lợi thì cũng không tận diệt được Thần Phong Môn, Phiêu Hương Sơn Trang trong tương lai e rằng...

Chương Đài Phụng tiếp lời:

- Chắc chắn dù thắng hay bại thì Phiêu Hương Sơn Trang cũng sẽ không còn tồn tại nữa, chỉ mong đánh bại được Thần Phong môn chủ một lần là đủ mãn nguyện rồi... Mạnh tướng công chẳng những là người Thiết Kỵ Môn truy nã, mà cũng là người Thần Phong môn chủ muốn bắt giữ, tốt hơn hết hãy đeo khăn che mặt vào, hay là thay chiếc mặt nạ khác.

Mạnh Niệm Từ cười giòn:

- Tại hạ ở lại đây đối kháng với Thần Phong Môn là chẳng sợ họ nhận ra diện mạo thân phận, tuy nhiên...

Ngay khi ấy bỗng nghe hai tiếng ếch kêu từ xa vọng đến.

Quanh Phiêu Hương Sơn Trang có rất nhiều sông rạch, tiếng ếch kêu chẳng có gì lạ, song hai tiếng ếch kêu ấy kéo rất dài, nghe rất khác thường.

Chương Đài Phụng thoáng biến sắc mặt nói:

- Quả không ngoài dự liệu của tiểu muội, họ sẽ phát động tấn công vào lúc đúng canh ba!

Mạnh Niệm Từ ngơ ngẩn:

- Tiếng ếch kêu đó là tín hiệu báo động ư?

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Chẳng những là tín hiệu báo động mà còn cho biết rõ đã phát hiện địch tung ở ngoài ba dặm!

Mạnh Niệm Từ giọng khâm phục:

- Thảo nào Thần Phong Môn lần nào cũng bị đại bại dưới tay cô nương, nội sự bố trí chu mật thể này cũng đủ khiến kẻ địch táng đờm kinh tâm rồi!

Chương Đài Phụng cười:

- Mạnh tướng công tuổi tuy trẻ, bất luận phương diện nào cũng đáng kể được là một trang hào hiệp thiếu niên, tuy nhiên tướng công cũng có hai khuyết điểm!

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Dám xin cô nương chỉ giáo cho!

Chương Đài Phụng cười:

- Một là Mạnh tướng công tính quá nóng nảy, gặp chuyện không chịu bình tâm hòa khí dùng khối óc suy nghĩ, hai là Mạnh tướng công quá hay ca tụng kẻ khác!

Mạnh Niệm Từ đỏ mặt, cổ bật lên hai tiếng cười gượng gạo, ậm ừ cho qua.

Chương Đài Phụng cũng cười xòa, lái sang chuyện khác:

- Cường địch đã kéo đến, một trận huyết chiến đã sắp diễn ra, chúng ta hãy lo chuẩn bị ứng phó là hơn!

Đoạn quay người đi vào trong trang. Mạnh Niệm Từ quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy bốn bề tối mịt, im lìm không một tiếng động, vận hết nhãn lực cũng chẳng trông thấy có người canh phòng hay mai phục.

Song chàng tin chắc dưới sự bố trí của Chương Đài Phụng, người của Phiêu Hương Sơn Trang sớm đã bủa giăng thiên la địa võng chờ đợi kẻ địch.

Chàng vừa suy nghĩ vừa đi theo Chương Đài Phụng đi vào trang.

Trang vẫn không chút động tĩnh, vào đến khu vườn thứ nhất mới thấy hai thị tỳ vô phục gọn ghẽ và lưng đeo trường kiếm lướt tới, cùng thi lễ nói:

- Kính chào tiểu thư!

Chương Đài Phụng khẽ gật đầu:

- Hãy truyền lệnh, cường địch đã đến. Mọi người tức khắc vào vị trí sẵn sàng chiến đấu!

- Thưa vâng!

Hai thị tỳ lập tức đưa tay lên chụm môi, phát ra hai tiếng cú kêu vang dội. Chương Đài Phụng vẻ mặt nghiêm nghị ngoảnh lại nhìn Mạnh Niệm Từ nói:

- Chúng ta lên lầu đi!

Đoạn cất bước đi về phía một ngôi lầu nhỏ bên trái.

Ngôi lầu này không cao lắm, nhưng có thể quan sát rõ ràng toàn sơn trang, tất cả các cánh cửa trên lầu đều mở toang, hệt như một ngôi đình cao.

Trên lầu đã có sẵn bàn ghế, trà ngon và trái cây, nếu không có cường địch xâm phạm, đây thật là một nơi thưởng nguyệt lý tưởng.

Chương Đài Phụng nhường Mạnh Niệm Từ ngồi trước, nàng ngồi xuống sau, đoạn quay sang hai thị tỳ theo sau nói:

- Lạc Hà!

Một trong số hai thị tỳ vội thi lễ nói:

- Tiểu tiểu tỳ đây!

Chương Đài Phụng trầm giọng:

- Hãy hỏi các nơi xem đã vào hết vị trí chưa?

- Thưa vâng!

Nàng thị nữ tên Lạc Hà lập tức dùng tay chụm môi, phát ra một chuỗi tiếng hạc kêu đêm.

Lát sau, một tiếng gà gáy từ xa vọng đến.

Lạc Hà liền nói:

- Liễu Đường Khẩu bấm báo tiểu thư, đã tiến vào trận địa!

Lại nghe một chuỗi tiếng hoàng oanh vọng đến.

Lạc Hà lại vội nói:

- Trang Nam Khê bấm báo tiểu thư, đã chuẩn bị sẵn sàng!

Rồi thì, đủ các loại tiếng chim kêu lần lượt vọng đến.

Lạc Hà rành rẽ theo từng loại tiếng chim kêu lần lượt bấm báo với Chương Đài Phụng, tất cả các nơi hiểm yếu trong Phiêu Hương Sơn Trang thấy đều đã được bố trí xong xuôi.

Chương Đài Phụng thở hắt ra một hơi dài, rồi nói:

- Xong rồi, chỉ còn chờ Thần Phong Môn tấn công thôi!

Nhất thời, bầu không khí lại trở nên tĩnh lặng đến khác thường, tựa hồ không hề có biến cố gì xảy ra cả.

Nhưng bầu không khí tĩnh lặng ấy lại khiến người có cảm giác ngột ngạt. Mạnh Niệm Từ có thể cảm nhận được sự tĩnh lặng ngán ngùi ấy chính là báo hiệu cho cơn giông bão sắp ập đến.

Lát sau, bỗng nghe vang lên hai tiếng chó tru lãnh lốt, xé nát bầu không khí tĩnh lặng của đêm khuya, nghe thật rùng rợn.

Chương Đài Phụng vụt đứng lên, cười khẩy nói ;

- Mạnh Bác Cửu nếu là kẻ thông minh, lẽ ra nên rút lui mới phải!

Mạnh Niệm Từ ngơ ngẩn:

- Tin tức thế nào? Thần Phong môn chủ định rút lui ư?

Chương Đài Phụng lắc đầu cười:

- Y đã đến!

Ánh mắt sắc lạnh đảo tròn, lại nói tiếp:

- Dù đánh tan Phiêu Hương Sơn Trang thì Thần Phong Môn cũng phải tổn thất nặng nề, vậy mà Mạnh Bác Cửu chẳng chút e ngại, quả thật y đã hận thấu xương Phiêu Hương Sơn Trang!

Mạnh Niệm Từ phóng mắt nhìn, chớ hề phát hiện được gì, chỉ thấy bóng tối mịt mù, nào có bóng dáng người của Thần Phong Môn.

Đang khi thắc mắc, lại nghe Chương Đài Phụng cất tiếng gọi:

- Lạc Vân!

Thị tỷ kia tiến tới thì lễ nói:

- Tiểu tỷ đây!

Chương Đài Phụng cắn răng:

- Hạ lệnh nghênh chiến!

- Thừa vâng!

Nàng thị tỷ có tên Lạc Vân lập tức đánh ba cái vào chiếc chuông to treo nơi góc lầu phải, tiếng chuông ngân vang làm rung chuyển trời đất, khí thế thật kinh người.

Tiếng chuông chưa dứt, đã nghe tiếng la hét inh ỏi vọng đến.

Mạnh Niệm Từ lập tức nghe lòng căng thẳng, phóng mắt nhìn, chỉ thấy cách cổng trang chừng hơn một dặm, bên ngoài một cánh rừng liễu ánh thép lấp loáng, tiếng la hét, tiếng gào rú thấm thiết hòa với tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, nghe thật rợn người.

Ước tính trận chiến ít ra cũng có khoảng ba bốn trăm người tham dự, quả là một trận chiến hãi hùng.

Chỉ nghe Chương Đài Phụng thở dài nói:

- Thần Phong Môn trước tiên tấn công Liễu Đường Khẩu, tiểu muội đã bố trí tại đó một trăm cao thủ tinh nhuệ, khoảng nửa lực lượng bốn trang...

Mạnh Niệm Từ lo lắng tiếp lời:

- Xem ra Thần Phong Môn người nhiều thế mạnh, trận chiến này e rằng không mấy lạc quan!

Bởi theo ước tính, Thần Phong Môn ít ra cũng từ ba trăm người trở lên.

Chương Đài Phụng vẫn ung dung:

- Thần Phong Môn hùng bá trời tây, thực lực mạnh đến dường nào, Phiêu Hương Sơn Trang nhỏ bé này dĩ nhiên đâu thể kháng cự...

Trầm giọng nói tiếp:

- Tuy nhiên, bốn trang chiếm ưu thế về thiên thời, địa lợi và nhân hòa, trận chiến này ít ra cũng khiến Thần Phong Môn tổn thất trên năm mươi người, còn bốn trang thì thương vong cũng phải từ hai mươi người trở lên!

Tiếng la hét gào rú làm rung động đất trời, thoáng chốc thời gian một tuần trà đã trôi qua.

Chương Đài Phụng chú mắt nhìn về phía chiến trường, bỗng khoác tay nói:

- Hạ lệnh lui nhanh, số người còn lại tức tốc chuyển đến Bách Ngạc Lâu, kẻ thọ thương đưa về chữa trị, người mạnh khỏe chuẩn bị ứng chiến!

- Thừa vâng!

Lạc Hà lớn tiếng đáp, đoạn liền đánh vào chiếc trống to treo cạnh. Trước ti ên là hai tiếng thấp trầm, sau đó là bảy tám tiếng cao thấp liên tiếp, hiển nhiên là đánh trống truyền lệnh.

Tiếng trống vừa nổi lên, lập tức trận chiến nhốn nháo, một số người rút nhanh vào trong rừng liễu.

Tiếng la hét ngưng lặng, số đông người còn lại ngoài rừng liền như làn sóng ập về phía cổng trang, hiển nhiên đó là người của Thần Phong Môn.

Khoảng cách rất gần, đã thấy rõ đám người vẫn còn khoảng ba trăm, họ hung hãn lao tới, nhưng trong và ngoài cổng trang lúc bấy giờ lại hết sức im lặng, không một người ứng chiến.

Chương Đài Phụng vẽ đám chiêu lăm bằm:

- Mạnh Bác Cửu khi đến trước cổng nhất định sẽ chia làm ba cánh, tả hữu với thế gọng kềm hỗ trợ cho trung tuyến đột phá...

Chẳng bao lâu đối phương đã ập đến trước cổng trang, Mạnh Niệm Từ trông thấy rõ ràng, người cầm đầu quả đúng là Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu.

Chương Đài Phụng đoán không sai, người của Thần Phong Môn dưới sự hạ lệnh vội vàng của Mạnh Bác Cửu, lập tức chia làm ba toán, một sang trái và một sang phải, còn lại một toán do Mạnh Bác Cửu đích thân suất lĩnh tiến theo trung lộ.

Chương Đài Phụng vẫn ung dung, mặt nghiêm lạnh như pho tượng đá, cắn răng nói:

- Tả hữu hai cánh không đáng ngại, trong nhất thời họ khó mà tìm gặp đối tượng chiến đấu, đến khi giáp mặt, rất có thể đã lọt vào trong Lương Nghi đại trận, chỉ trung lộ của Mạnh Bác Cửu...

Những thấy Mạnh Bác Cửu suất lĩnh gồm chừng tám mươi người, thấy đều là hàng cao thủ tinh nhuệ, đã ào ạt vượt qua hai khu trang viện, sắp xông thẳng vào hậu viện hội họp với hai cánh tả hữu.

Mạnh Niệm Từ không còn dằn được nữa, trầm giọng nói:

- Thời cơ đã đến, tại hạ phải ra đối đầu với Thần Phong môn chủ!

Đoạn dậm tung mình phi thân xuống lầu.

19. Tình Nghĩa Trong Gian Nguy

Chương Đài Phụng vội lách người cản lại nói:

- Hãy khoan, đợi tiểu muội tìm cách diệt trừ vây cánh của y trước đã!

Quay sang Lạc Hà đứng cạnh quát:

- Phái Tiết Linh Ngọc xuất chiến!

- Thừa vâng!

Lạc Hà lập tức đánh vào chuông to một cao một thấp liên tiếp bốn tiếng.

Liền thì, tiếng la hét vang rền, hơn mười thiếu nữ võ phục cầm trường kiếm ào ạt tiến ra, ngăn cản mũi tấn công của Thần Phong môn chủ.

Một thiếu nữ cầm đầu quát to:

- Mạnh Bác Cửu, lão đã đến ngày tận số rồi, hãy mau nạp mạng cho bốn cô nương!

Mạnh Niệm Từ ở trên lầu cao trông thấy hết sức rõ ràng, chàng bắt giác sửng sờ, thì ra thiếu nữ y giống hệt như Chương Đài Phụng.

Ngay khi ấy, chỉ nghe Chương Đài Phụng buồn bã nói:

- Đó là người giả dạng tiểu muội, với mục đích đánh lạc hướng đối phương, hầu có thể nhất cử diệt trừ đại đa số thuộc hạ của Mạnh Bác Cửu... Chỉ tội nghiệp cho mười hai người con gái tình thân như chị em của tiểu muội cũng phải cùng chết theo họ.

Mạnh Niệm Từ hết sức kinh ngạc, nhưng vẫn có phần thắc mắc không hiểu về những lời nói của nàng.

Chỉ thấy Mạnh Bác Cửu giận dữ quát:

- Tiệp tỷ hãy mau xuôi tay chịu trón bốn tọa đại binh đã đến, Phiêu Hương Sơn Trang sẽ bị tiêu hủy trong chốc lát...

Chương Đài Phụng giả gần giọng:

- Lão thất phu chó buông lời cuồng ngông, có dám đến diễn võ trường quyết một phen tử chiến với bốn cô nương chăng?

Không chờ Mạnh Bác Cửu trả lời đã xuất lĩnh hơn mười thiếu nữ phóng đi như tên bắn, về phía một khu trang viện khác.

- Đuổi theo...

Trong tiếng quát vang, Mạnh Bác Cửu suất lĩnh thuộc hạ đuổi theo ngay.

Song ngay khi bọn thuộc hạ Thần Phong Môn vừa đến khu trang viện kia, bỗng nghe một tiếng nổ vang rền, long trời lở đất, ánh lửa bốc cao.

Mạnh Niệm Từ giật mình kinh hãi, lòng bắt giác trĩu xuống. Chàng hết sức bội phục tài trí của Chương Đài Phụng, song đối với thủ đoạn tàn bạo của nàng cũng không khỏi bất mãn.

Liền sau tiếng nổ long trời đó, lại mấy mươi tiếng nổ nữa liên tiếp vang lên, làm rung chuyển cả Phiêu Hương Sơn Trang. Hiển nhiên khu trang viện ấy đã được chôn sẵn rất nhiều thuốc nổ, chỉ thấy khói lửa ngút trời, chẳng rõ bao nhiêu người đã vùi thây trong ấy.

Chương Đài Phụng mặt trở lạnh, giọng bình thản nói:

- Phen này tuy chưa giết được Mạnh Bác Cửu, nhưng thuộc hạ của y ít nhất cũng tổn thất trên tám phần.

Tòa Phiêu Hương Sơn Trang bình yên thoáng chốc đã trở thành một bãi chiến trường, lửa khói ngút trời, khắp sơn trang đều hỗn loạn.

Lát sau, trong tiếng la hét vang trời, bỗng nghe có tiếng trống canh liên hồi vọng đến. Chương Đài Phụng liền lộ vẻ vui mừng nói:

- Hơn chín mươi thuộc hạ Thần Phong Môn bên cánh trái đã lọt vào trong âm cực của Lương Nghi đại trận, cuộc chiến này kể như đã quân bình...

Bổng ngửa mặt cười vang, lớn tiếng nói:

- Mạnh Bác Cửu, lão là một trong Vô Lâm Tứ Thánh hùng bá trời tây, hắn không ngờ đích thân suất lĩnh hàng mấy trăm cao thủ tinh nhuệ mà lại ngã gục tại Phiêu Hương Sơn Trang...

Bổng lại nghe một chuỗi tiếng thanh la vọng đến.

Chương Đài Phụng lùi sau mấy bước, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế tươi cười nói:

- Thuộc hạ Thần Phong Môn bên cánh hữu cũng đã lọt vào trong đường cực rồi, cộng với số đã ngã gục tại Liễu Đường Khẩu, có lẽ họ chỉ còn chừng ba bốn phần mười thôi!

Mạnh Niệm Từ vẻ mặt âm trầm nói:

- Xin chúc mừng cô nương, Phiêu Hương Sơn Trang đã toàn thắng rồi!

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Không đâu, trận chiến này bốn trang đã dốc hết toàn lực bất quá cũng chỉ tiêu diệt được sáu bảy phần lực lượng của Thần Phong Môn, nhưng đối phương đông đến hàng vạn, chút tổn thất ấy đâu có gì đáng kể... Điều cốt yếu hiện giờ là sự sống chết của Mạnh Bác Cửu, nếu như y cũng đã chết trong biển lửa thì Thần Phong Môn mới thật sự bị hủy diệt, còn không thì chưa thể lạc quan...

Bốn bề vẫn la hét vang trời, cảnh tượng hết sức hỗn loạn.

Bổng, Chương Đài Phụng ngưng thần lắng nghe, và Mạnh Niệm Từ cũng đã nghe thấy, đó là tiếng dê kêu rất yếu ớt, dường như người phát ra đã thọ trọng thương.

Chương Đài Phụng liền thoáng biến sắc mặt, thở dài nói:

- Mạnh Bác Cửu quả nhiên chưa chết, chỉ bị thương nhẹ mà thôi!

Vừa dứt tiếng, bổng nghe tiếng cười khằng khắc vang lên trên mái lầu. Rồi thì một bóng người nhẹ nhàng lướt xuống, trầm giọng quát:

- Chương Đài Phụng, tiện nhân kia, bốn tọa quyết sẽ băm vằm ngươi ra làm muôn mảnh!

Người ấy chính là Thần Phong môn chủ Thần Phong Kiếm Khách Mạnh Bác Cửu, chỉ thấy y áo quần rách bươm, vết máu đầy mình, hiển nhiên đã thọ thương ngoài da thịt.

Song trường kiếm đưa chéo lên cao, ánh mắt sáng quắc, uy thế vẫn hết sức khiếp người.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lập tức khiến y sửng sờ, thi ra y phát hiện Tổng hộ pháp Quỷ Tiên Đồ Linh đang đứng sừng sững với Chương Đài Phụng.

Chương Đài Phụng vẫn điềm nhiên chẳng chút sợ hãi, hai thị tỷ Lạc Hà và Lạc Vân sớm đã trường kiếm tuốt trần, hộ vệ trước mặt Chương Đài Phụng.

Mạnh Niệm Từ cũng thản nhiên ôm quyền nói:

- Xin chào Mạnh môn chủ...

Mạnh Bác Cửu mặt mày tái xanh, giận dữ quát:

- Lão thất phu sao dám bội phản bốn tọa?

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Đâu thể trách lão phu được, chính môn chủ đã buộc lão phu làm như vậy!

Mạnh Bác Cửu giận quá hóa cười, vung vẩy trường kiếm nói:

- Chẳng lẽ ngươi còn có lời biện hộ ư?

- Môn chủ đã giao trọng nhiệm huyết tẩy Phiêu Hương Sơn Trang cho lão phu, vì sao lại đích thân suất lĩnh cao thủ rón rén theo sau, vậy chẳng phải không tín nhiệm lão phu ư?

Lời lẽ tuy có hơi cường điệu nhưng cũng khá hữu lý.

Chương Đài Phụng cười tiếp lời:

- Ngoài ra còn có một nguyên nhân nữa, đó là Đồ lão tiên bối thấu hiểu đại nghĩa, biết phân rõ thiện ác phải trái, nên mới vì nghĩa cả trợ giúp bốn trang.

Mạnh Niệm Từ cười cuồng ngạo:

- Đúng vậy, đó cũng là một nguyên nhân!

Mạnh Bác Cửu cười vang:

- Tốt lắm! Bốn tọa không muốn tranh cãi lời thôi với các ngươi, nhưng bốn tọa sẽ thu xếp cho các ngươi một cách chết vô tiền khoáng hậu... Đó là bốn tọa sẽ lột trần hai ngươi ra, trói lại trên ngai lầu này, cho nhìn đến khi chết. Trong khi đó, bốn tọa cho mở đại yến mười ngày ở trước mặt các ngươi, để chiêm ngắm dáng vẻ đối rét thê thảm của các ngươi.

Mạnh Niệm Từ lạnh lùng quát:

- Ngươi liệu đủ sức chăng?

- Các ngươi cứ thử xem!

Dứt lời, trường kiếm vung lên, ánh thép chớp ngời, cùng lúc tấn công cả Mạnh Niệm Từ với Chương Đài Phụng.

Mạnh Niệm Từ vừa định tiếp chiến, bỗng nghe Chương Đài Phụng hét to:

- Đừng chạm vào kiếm pháp của y, xuống lầu mau!

Đồng thời nắm tay Mạnh Niệm Từ lướt đi, tránh khỏi chiêu kiếm trong đường tơ kẽ tóc, lao nhanh xuống lầu.

Nhưng hai người chân vừa chạm đất đã nghe hai tiếng thét thảm thiết vang lên, thì ra hai thị tỳ Lạc Hà và Lạc Vân đã thảm tử dưới chiêu kiếm của Mạnh Bác Cửu.

Đồng thời, bóng người thấp thoáng, Mạnh Bác Cửu như bóng theo hình đuổi theo đến nơi.

Chương Đài Phụng quát to:

- Mạnh Bác Cửu, hãy xem đây!

Vung tay ném ra một làn hơi sương trắng trắng...

Mạnh Bác Cửu như đã hận thấu xương hai người, không hề màng đến làn sương trắng đó là gì, vẫn lao tới xuyên qua, trường kiếm đuổi theo đâm vào lưng Chương Đài Phụng.

Chiêu kiếm ấy vừa nhanh vừa hiểm. Chương Đài Phụng một nắm sương độc không bức lui được Mạnh Bác Cửu, lòng đã biết nguy tai, vừa quay người thì trường kiếm đã đâm tới, xem ra chắc chắn sẽ tán mạng dưới chiêu kiếm ấy.

Mạnh Niệm Từ thấy vậy chẳng chút chậm trễ, lao nhanh tới tay trái đưa ra xô Chương Đài Phụng, tay phải nắm ngón chia thẳng ra, sẵn tới bổ vào cổ tay phải cầm kiếm của Mạnh Bác Cửu.

Phải biết Quỷ Tiên bình sanh chỉ chuyên nghiên cứu về những chiêu thức ảo diệu tinh xảo, lối đánh thẳng thừng này chưa từng có bao giờ, Mạnh Niệm Từ vì nóng lòng cứu người, đây là một chiêu thức vô cùng mạo hiểm.

Mạnh Bác Cửu cũng không ngờ Mạnh Niệm Từ lại xuất chiêu liều lĩnh như vậy, trong một thoáng ngăn người, Mạnh Bác Cửu đã bị đẩy lùi ra xa năm thước, và cổ tay phải cũng bị Mạnh Niệm Từ đánh trúng, “keng” một tiếng, thanh trường kiếm đã rơi xuống đất.

Thế nhưng, Mạnh Niệm Từ cũng khấp người để trống, chẳng cách nào hồi chiêu tự cứu, chỉ nghe Mạnh Bác Cửu quát to:

- Lão thất phu...chết thật đáng kiếp!

Song chường cùng vung ra, tổng vào hai bên mạn sườn Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ đầu còn cách nào đón đỡ, “bình” một tiếng, lập tức bị đánh trúng, máu miệng phun xối xả và văng bay ra xa ngoài hai trượng.

Mạnh Bác Cửu một chiêu đắc thủ, lệ làng nhạt lại trường kiếm quát:

- Các ngươi còn định... đào...

Nhưng bỗng im bật, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch, người lão đảo chực ngã.

Thì ra khi này y đã xem thường làn sương trắng do Chương Đài Phụng ném ra, giờ thì chất độc đã phát tác, khiến y cảm thấy choáng váng quay cuồng...

Chương Đài Phụng bấy giờ đang định bỗng Mạnh Niệm Từ phóng đi, dù biết đối phương đã thọ độc thương. Song một là nóng lòng cứu chữa cho Mạnh Niệm Từ, bởi chính vì nàng nên chàng mới thọ thương. Hai là Mạnh Bác Cửu nội công thâm hậu, nhất thời cũng khó mà hạ được y, trước mắt hãy lo cứu chữa cho Mạnh Niệm Từ rồi sau hẵng hay.

Thế là, nàng bỗng Mạnh Niệm Từ phóng đi về phía hậu viện. Qua khỏi cổng hậu viện, đến trước một tảng đá to, Chương Đài Phụng đưa tay ấn vào vách đá, lập tức có tiếng kèn kẹt vang lên, rồi thì tảng đá di chuyển sang bên, hiện ra một cửa hang tối om.

Chương Đài Phụng vội vã bỗng Mạnh Niệm Từ bước vào, trước mặt là một thang cấp đá dẫn xuống lòng đất.

Như rất quen thuộc đường lối, Chương Đài Phụng đi nhanh xuống. Bên dưới là một gian thạch thất trống trải, Chương Đài Phụng đặt Mạnh Niệm Từ xuống đất, khẽ cất tiếng gọi:

- Mạnh tướng công... Mạnh tướng công...

Mạnh Niệm Từ hé mở mắt, gắng gượng nói:

- Tại hạ... thật hổ thẹn, chẳng... giúp gì được... cho cô nương...

Chương Đài Phụng đắm mắt nhìn chàng, bỗng xúc động chồm tới, kề tai chàng với giọng thật dịu dàng nói:

- Mạnh tướng công có biết là... tiểu muội chỉ cần có tướng công bên cạnh, không thì tiểu muội đâu có dũng khí đối mặt với cường địch thế này!

Đồng thời, hai giọt nước mắt to lăn dài xuống má, rơi lên mặt Mạnh Niệm Từ.

20. Tan Nhà Nát Cửa Bạt Giang Hồ

Mạnh Niệm Từ tuy thọ trọng thương nhưng thần trí vẫn chưa hôn mê, lời nói của Chương Đài Phụng khiến chàng rung động cõi lòng, nhưng vào lúc này và tại đây, chàng chẳng lòng dạ nào để mà cảm nhận thâm ý của những lời lẽ ấy.

Hai giọt nước mắt của Chương Đài Phụng rơi lên mặt chàng lạnh giá, song lại khiến chàng nghe lòng vô vàn ấm áp.

Chàng thoảng vẻ ngơ ngẩn nhìn vào mặt Chương Đài Phụng, lặng thinh không nói một lời.

Chương Đài Phụng bị chàng nhìn đến đỏ bừng mặt, ngoảnh đi nơi khác, đưa tay lau nước mắt nói:

- Thương thế của Mạnh tướng công... thế nào?

Mạnh Niệm Từ giọng yếu ớt đáp:

- Không... nhẹ...

Chương Đài Phụng chau mặt mày, lại với ánh mắt quan tâm nhìn vào mặt Mạnh Niệm Từ nói:

- Hãy thử xem có thể vận công tự điều trị được chăng?

Mạnh Niệm Từ thở dài chán chường:

- E rằng... không thể được!

Chàng không cần phải thử cũng biết, hai chưởng của Mạnh Bác Cửu chẳng những đã khiến chàng ngũ phủ ly vị, huyết khí ứ đọng, mà còn chấn động đến Đan Điền cơ hồ vỡ nát, không thể nào vận sức được nữa, nếu không nhờ được Vạn Niên Tiên Đào thì đã tuyệt mạng từ lâu rồi.

Chương Đài Phụng thầm thở hắt ra, lại hỏi:

- Nếu tiểu muội dùng nội lực giúp tướng công thì sao?

Mạnh Niệm Từ ném cho nàng một cái nhìn cảm kích:

- Vô... ích, thương thế của tại hạ... có lẽ không chữa khỏi được đâu!

Chương Đài Phụng hé môi gượng cười nói:

- Đừng chán nản, thương thế trầm trọng, cùng lắm là điều dưỡng lâu một chút...

Chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng chân rậm rịt đi ngang qua. Từ khi vào trong thạch thất, đã hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài, chẳng rõ tình hình cuộc chiến giờ đã ra sao, tiếng bước chân đó là người của Thần Phong Môn hay là Phiêu Hương Sơn Trang. Nhưng có thể dự đoán được, ưu thế sau cùng hẳn là thuộc về Thần Phong Môn, Phiêu Hương Sơn Trang chắc chắn sẽ bị hủy diệt.

Mạnh Niệm Từ khẽ gĩ giọng nói:

- Cô nương... hãy để mặc tại hạ... đi khỏi đây mau!

Chương Đài Phụng xốn xang:

- Tướng công bảo tiểu muội bỏ rơi tướng công đào tẩu một mình ư?

Mạnh Niệm Từ giọng khó nhọc:

- Tại hạ đã sắp chết đến nơi, cô nương hà tất cùng chết với tại hạ...

Thở mạnh một hồi, nói tiếp:

- Tại hạ chỉ đơn thân một mình... nhưng cô nương... hãy còn có song thân...

Chương Đài Phụng xúc động nắm lấy hai tay chàng:

- Đừng nói nữa, tiểu muội không thể nào bỏ rơi tướng công được. Nếu không phải vì tiểu muội thì tướng công đâu có đến nông nổi này, nếu chết... tiểu muội cũng phải chết cùng tướng công!

Mạnh Niệm Từ bối rối thở dài!

- Cô nương là người sáng suốt, thông minh tuyệt thế, sao lại ủy mị thế này?

Chương Đài Phụng rướm lệ cười:

- Không phải ủy mị mà đó là trách nhiệm về mặt đạo nghĩa tiểu muội phải làm tròn. Vả lại, tiểu muội không phải cùng chết với tướng công, mà là tìm cách cứu tướng công.

Mạnh Niệm Từ nhếch môi cười chua xót:

- Trong tình huống này, e rằng... không thể nào...

Chương Đài Phụng cười tự tin:

- Đừng sờn lòng, tiểu muội đã sắp đặt sẵn con đường rút lui rồi...

Với ánh mắt u oán nhìn vào mặt Mạnh Niệm Từ nói tiếp:

- Gian thạch thất này hết sức kiên cố, cho dù Thần Phong Môn có phát giác thì nhất thời cũng khó thể công phá vào được. Hơn nữa, họ chưa kịp công vào thì chúng ta đã rời khỏi Phiêu Hương Sơn Trang rồi!

Bỗng, lại nghe tiếng chân hối hả phóng qua, kèm theo tiếng quát tháo văng vẳng, nhưng thoáng chốc đã ngưng lặng, hiển nhiên trận đấu đã sắp đến hồi kết thúc.

Chương Đài Phụng ngưng thần lắng nghe một hồi, đoạn thở dài nói:

- Tội nghiệp cho gia phụ cực khổ cả đời mới tạo lập được cơ nghiệp thế này, vậy mà trong khoảnh khắc đã bị tiêu hủy... Thế nhưng...

Buông tiếng cười vang một hồi, đoạn lại nói tiếp:

- Có thể khiến cho môn chủ, một trong Võ Lâm Tứ Thánh thọ thương, đồ chúng Thần Phong Môn tham dự cuộc chiến bị tổn thương nặng nề, vậy xứng đáng lắm rồi!

Mạnh Niệm Từ bỗng cảm thấy phé phủ như vỡ nứt “òà” một tiếng, lại phún ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch và hơi thở hào hển.

Chương Đài Phụng vội đưa cả hai tay ra đỡ lấy chàng:

- Mạnh tướng công...

Mạnh Niệm Từ gắng gượng mở mắt, uể oải nói:

- Cô nương... hãy... đi mau... đừng bận tâm...

Thở một nhọc không sao nói tiếp được nữa, hiển nhiên thương thế đã trầm trọng đến độ không còn chịu đựng được nữa. Chương Đài Phụng bấm chặt môi, bỗng vung chỉ điểm liên hồi phong tỏa năm nơi đại huyết của Mạnh Niệm Từ, chàng lập tức bất tỉnh nhân sự.

Chương Đài Phụng thở ra một hơi dài, đưa tay sửa lại làn tóc rối, lẩm bẩm:

- Mạnh tướng công... kể từ nay hai ta nguyện sẽ sống chết bên nhau...

Bỗng có tiếng gõ hối hả vào vách đá cạnh bên.

Chương Đài Phụng đứng phắt dậy, đưa tay ấn vào vách đá, tiếng ma sát rất khê vang lên, rồi thì một cánh cửa ngầm vuông vức chừng ba thước mở ra, hai thị tỳ võ phục lướt vào.

Chương Đài Phụng thần sắc thư giãn hơn nói:

- Các người đã đến ư?

Hai thị tỳ cùng cúi mình thi lễ nói:

- Tiểu tỳ Kim Yến, Ngân Yến tham kiến tiểu thư!

Chương Đài Phụng khẽ thở dài:

- Ta đã hạ lệnh cho tất cả những người còn lại của bốn trang khải cấp rút lui, mạnh ai nấy lo tìm đường thoát thân, hai người có gặp họ không?

Hai thị tỳ đồng thanh đáp:

- Thưa tiểu thư, có!

- Còn chừng bao nhiêu người?

- Còn hơn bốn mươi!

Chương Đài Phụng thở dài đau xót:

- Vậy số tử thương là bảy phần...

Nghiến răng nói tiếp:

- Mạnh Bác Cửu, một ngày nào đó sớm muộn gì Chương Đài Phụng này cũng sẽ bắt người đền mạng cho họ!

Kim Yến bỗng giục:

- Tiểu thư, sơn trang đã cháy to, không nên ở đây lâu, tiểu thư hãy...

Chương Đài Phụng ngắt lời:

- Khoan... những người còn lại phải chăng đều đã tự giải tán hết rồi?

Kim Yến khích động:

- Không... Họ cảm niệm ân đức của trang chủ và tiểu thư, chẳng ai chịu bỏ đi cả!

Chương Đài Phụng thở dài xót xa:

- Ngân Yến!

Ngân Yến vội khom mình đáp:

- Tiểu tỳ đây!

Chương Đài Phụng nghiêm giọng:

- Hãy mau truyền lời ta, bảo Phiêu Hương Sơn Trang đã tiêu tan kể từ đây, họ hãy tự lo tìm đường thoát thân và hướng đi khác, ta không còn lo liệu cho họ được nữa!

Ngân Yến nước mắt ràn rụa, nghẹn ngào nói:

- Tiểu tỳ đã nói với họ theo như những lời tiểu thư đã căn dặn, nhưng vẫn không một ai chịu bỏ đi... Họ bảo phải cúc cung tận tụy vì trang chủ và tiểu thư, có chết cũng cam lòng!

Chương Đài Phụng lại thở dài não ruột:

- Tấm lòng trung nghĩa của họ thật đáng quý... Nhưng hãy mau truyền tiếp lời ta, bảo Thần Phong Môn ắt sẽ thừa thắng truy quét lực lượng tàn dư của bọn trang, không nên hy sinh một cách vô ích. Nếu họ quả có lòng trung nghĩa thì hãy nấu thân trong giới giang hồ, chờ khi nào ta truyền Thanh Phụng Lệnh ra hãy tái quy tỵ.

- Thưa vâng!

Ngân Yến dứt lời lập tức quay phắt đi, bước nhanh vào trong cửa ngấm.

Chương Đài Phụng thoáng trông theo, lại cất tiếng gọi:

- Kim Yến!

Kim Yến vội khom mình đáp:

- Tiểu tỳ đây!

Chương Đài Phụng đưa tay chỉ Mạnh Niệm Từ nằm dưới đất:

- Phiên ngươi hãy bồng y đi ra!

Kim Yến thoáng chau mày:

- Tiểu thư, quái nhân này... là ai vậy?

Thì ra hai thị tỳ là người đã mai phục ngoài trang nên chưa được gặp Mạnh Niệm Từ với tướng mạo của Quỷ Tiên Đỗ Linh.

Chương Đài Phụng sầm mặt:

- Không cần hỏi, hãy đi mau!

Kim Yến không dám nói gì nữa, cúi xuống bồng Mạnh Niệm Từ, dậm bước vào trong cửa ngấm.

Chương Đài Phụng thoáng chau mày, bỗng lại gọi:

- Khoan đã!

Kim Yến vội chững bước hỏi:

- Tiểu thư còn điều chi dặn bảo?

- Người này thọ thương rất trầm trọng, người hãy hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được va chạm mạnh.

Kim Yến ngạc nhiên, ấp úng hỏi:

- Người này... quan trọng lắm ư?

- Ủ, vô cùng. Hãy vâng mệnh đi!

Kim Yến quả nhiên hết sức nhẹ nhàng bồng Mạnh Niệm Từ đi vào cửa ngấm. Chương Đài Phụng thở hắt ra một hơi dài, đoạn cũng theo sau đi vào cửa ngấm.

Trong cửa ngấm là một con đường hầm tối om, vừa bước vào là cánh cửa đá lập tức đóng lại.

Đường hầm này khá rộng và phẳng phiu, nhưng ngoằn ngoèo khúc khuỷu hết như mê hồn trận, hẳn đã phải sử dụng rất nhiều nhân công và thời gian mới hoàn thành được.

Chừng sau nửa giờ mới đến cửa ra, đó là một khu rừng rậm rạp, lưng núi mặt sông, như nơi không hề có người đặt chân tới, cửa ra đầy cỏ dại và đá che lấp, nếu không lưu ý cũng khó thể phát hiện.

Ngân Yến đã chờ sẵn trước cửa hầm, Chương Đài Phụng vội hỏi:

- Họ đã đi cả rồi ư?

Ngân Yến giọng xót xa:

- Sau khi tiểu tỳ truyền lời của tiểu thư xong, họ đều rơi lệ bỏ đi... và còn nói...

Chương Đài Phụng thở dài:

- Họ còn nói gì vậy?

Ngân Yến nghẹn ngào:

- Họ còn bảo thầy sẽ chờ đợi trong giang hồ, trông mong tiểu thư sớm truyền Thanh Phụng Lệnh, họ sẽ tức khắc đến phục mệnh ngay!

Chương Đài Phụng cười đau xót:

- Xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi chứ?

- Xong rồi, trên xe đầy đủ lương khô, nước và cỏ...

Ngân Yến vừa nói vừa đưa tay chỉ về phía trước:

- Xe đỗ ở đằng kia!

Chương Đài Phụng đón lấy Mạnh Niệm Từ trong lòng Kim Yến, đoạn nói:

- Hai người... cũng đi đi thôi!

Kim Yến và Ngân Yến cả kinh:

- Hả? Tiểu thư đuổi chúng tiểu tỳ sao?

Chương Đài Phụng thở dài:

- Tình thế bất buộc, chúng ta đành chia tay thôi!

Kim Yến khóc òa:

- Không, dù thế nào tiểu tỳ cũng quyết không rời xa tiểu thư!

Ngân Yến cũng bật khóc:

- Nếu tiểu thư quyết đuổi chúng tiểu tỳ, tiểu tỳ sẽ đâm đầu chết ngay trước mặt tiểu thư!

Chương Đài Phụng cũng rướm lệ:

- Tấm lòng trung nghĩa của các người thật đáng quý, nhưng Thần Phong Môn nhất định sẽ tung người tìm bắt ta, đi chung đông người rất là nguy hiểm, ngay như hai người đây, cũng nên chia nhau ra mà đi... Hai người cũng không nên buồn, trên đời đâu có buổi tiệc nào mà chẳng tàn, đến lúc cần chia xa là phải chia xa, không thể nào cưỡng lại được đâu!

Kim Yến buồn bã:

- Vậy tiểu thư định đi đâu?

Ngân Yến tiếp lời:

- Tiểu thư hãy để lại địa chỉ cho chúng tiểu tỳ. Sau khi chia tay, chúng tiểu tỳ sẽ chia ra theo đường khác tìm đến tiểu thư, chỉ cần ra khỏi địa bàn của Thần Phong Môn thì không còn sợ gì nữa!

Chương Đài Phụng lắc đầu cười chua chát:

- Trước mắt ngay cả ta cũng chưa biết phải đi đâu, làm sao để lại địa chỉ cho các người được. Thế nhưng, các người cũng có thể cải trang dịch dung từ từ dò la tin tức trên chốn giang hồ.

Kim Yến chau mày:

- Tiểu thư không đến Thiết Kỳ Môn ư?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Thiết Kỳ môn chủ Mạnh Công Lăng tuy chính trực trung hậu, nhưng ông ta rất quả đoán và đa nghi, khó mà dung thân được. Hơn nữa...

Quét mắt nhìn Mạnh Niệm Từ, nói tiếp:

- Tạm thời trong một thời gian ngắn, ta sẽ không đến Thiết Kỳ Môn!

Kim Yến quyen luyến:

- Vậy bao giờ tiểu thư mới có thể ban truyền Thanh Phụng Lệnh?

Chương Đài Phụng ngẩn người:

- Cũng chưa biết chừng...

Buông tiếng thở dài áo não, nói tiếp:

- Có thể một hai tháng, cũng có thể một hai năm và cũng có thể mười hoặc hai mươi năm, thậm chí sẽ không bao giờ ban truyền, phải xem vận mệnh tương lai thế nào thì mới liệu định được.

Kim Yến và Ngân Yến nghẹn ngào đồng thanh nói:

- Vậy tiểu thư, xin hãy bảo trọng, tiểu tỳ...

Như có gì chẹn nơi cổ họng, không nói tiếp được nữa.

Chương Đài Phụng cũng ôm mặt nghẹn ngào nói:

- Các người với ta tuy trên danh nghĩa là chủ bộc, nhưng thực tế tình thân như tỷ muội. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng không bao giờ rời bỏ các người... Thôi, các người cũng hãy bảo trọng!

Dứt lời liền ôm Mạnh Niệm Từ bước đi.

Kim Yến và Ngân Yến khản giọng gọi to:

- Tiểu... thư...

Song Chương Đài Phụng không ngoảnh lại, trái lại còn bước nhanh hơn.

Bên ven rừng quả có một chiếc cỗ xe mui với bốn con ngựa khỏe, chúng vừa trông thấy Chương Đài Phụng lập tức rung vó ngừng đầu cất tiếng hí dài.

Sau xe có sẵn cỗ ăn cho ngựa, trong xe thì có nước và lương khô, chăn gối dày êm ái, rèm xe kín mít.

Chương Đài Phụng đặt Mạnh Niệm Từ vào trong thùng xe, để chàng nằm thoải mái. Sau đó từ trong lòng lấy ra một chiếc lọ con, trút ra một viên thuốc màu đỏ, cạy răng Mạnh Niệm Từ lên cho uống vào.

Mạnh Niệm Từ tuy hôn mê bất tỉnh, nhưng sắc mặt vẫn bình thường, hơi thở đều hòa, thương thế tuy nặng nhưng trong thời gian ngắn cũng không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Chương Đài Phụng cảm thấy yên lòng phần nào, bèn bước xuống xe đến ngồi vào chỗ lái, khẽ quát một roi, bốn con tuấn mã lập tức cất tiếng hú dài, tự động lao đi về phía đại lộ cách đó không xa.

Chương Đài Phụng đảo mắt nhìn nhanh, lập tức trèo vào thùng xe ngồi cạnh Mạnh Niệm Từ, để mặc cho bốn con tuấn mã tự động phóng đi.

Chương Đài Phụng ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

Trải qua một đêm vất vả, nàng sớm đã mệt lử, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Trong cơn mơ màng, bỗng nghe tiếng ngựa hí vang, bánh xe rít lên ken két, cỗ xe dừng lại.

Lập tức, một giọng nói rền rĩ quát:

- Trên xe có người không? Hãy ra chịu kiểm soát mau!

Chương Đài Phụng giật mình tỉnh giấc, rón rén qua kẽ rèm nhìn ra ngoài, những thấy ba bốn mươi thuộc hạ Thần Phong Môn đang đứng cản trước đầu xe, hai người cầm đầu một là Độ Kích đường chủ Lữ Cường thuộc ngoại ngũ đường, một là Tổng Tuấn đường chủ Từ Viễn thuộc nội tam đường.

Chương Đài Phụng bất giác lạnh người, song nàng không chần chừ, bỗng chau mày cắn răng vung tay tự đánh vào mũi, liền tức máu tươi chảy ra, lệ làng quệt đầy mặt mình, sau đó vén rèm xe ngắc ngoải bò ra.

Từ Viễn và Lữ Cường đứng trước đầu xe lập tức bật lên một tiếng sững sốt quát:

- Nha đầu, ngươi là ai? Vì sao lại ra nông nổi này?

Chương Đài Phụng cười lạnh lùng:

- Các ngươi không nhận ra bốn cô nương thật ư?

Từ Viễn đưa mắt nhìn Lữ Cường đoạn cười gằn:

- Hừ, tuy không nhận ra những cũng có thể đoán được phần nào. Tuy nhiên, ngươi tự nói ra thì hơn!

Chương Đài Phụng cười:

- Vậy chứ các người đang tìm ai?

Từ Viễn tiếp lời:

- Chương Đài Phụng ở Phiêu Hương Sơn Trang, có lẽ ngươi...

Chương Đài Phụng cười vang:

- Không sai, chính là bốn cô nương đây!

21. Diệu Kế Giải Gian Nan

Từ Viễn đưa mắt nhìn Lữ Cường nói:

- Trời xui đất khiến ả nha đầu này phải lọt vào tay chúng ta...

Đoạn quay lại Chương Đài Phụng quát:

- Trong xe còn ai nữa không?

Chương Đài Phụng không giấu giếm:

- Còn Quỷ Tiên Đỗ Linh, Tổng hộ pháp của Thần Phong Môn các người!

- Ồ!

Từ Viễn và Lữ Cường cùng bật lên tiếng sững sốt, bất giác lùi ra sau một bước nói:

- Lão ta... vì sao không ra đây?

Chương Đài Phụng vẫn cười vang:

- Chả lẽ các người chưa nghe nói, ông ấy đã bị môn chủ các người đánh trúng hai chưởng tại Phiêu Hương Sơn Trang, trọng thương đến hôn mê bất tỉnh, đã sắp chết đến nơi rồi!

Từ Viễn cười vang:

- Đó là do lão ta tự chuốc lấy, đáng kiếp:

- Trầm giọng quát:

- Nha đầu, hẳn người đã biết rõ tội trạng mình rồi, chưa chịu xuống xe chịu trói, còn chờ gì nữa hả?

Chương Đài Phụng ngừng cười:

- Dễ dàng như vậy sao?

Đảo quanh mắt, nói tiếp:

- Ngay như môn chủ các người đích thân suất lĩnh mấy trăm cao thủ tinh nhuệ mà còn bị bốn cô nương đánh cho tan tác, bằng hai đường chủ con con các người thì làm gì được...

Lữ Cường bỗng nói:

- Nha đầu này quỷ kế đa đoan, Từ đường chủ nên cảnh giác đề phòng!

Đồng thời “choang” một tiếng, đã rút ngọn Thất Bảo Dao bên lưng ra trước.

Từ Viễn nghe nói giật mình, lại bất giác lùi ra sau bước nữa, cũng rút trường kiếm bên lưng ra và lạnh lùng quát:

- Nha đầu, người còn muốn quyết chiến nữa phải không?

Chương Đài Phụng há miệng, nhưng chưa kịp nói thì đã phún ra một vòi máu tươi, nghiêng người ngã trên càn xe, cựa quậy một cái rồi nằm yên.

Từ Viễn và Lữ Cường thấy vậy cùng cười to:

- Nha đầu, người đã chết đến nơi rồi, còn huênh hoang gì nữa chứ?

Trầm giọng quát:

- Các người, hãy mau bắt lấy ả cho ta!

Ba mươi mấy thuộc hạ Thần Phong Môn liền tức dạ ran, vung đao tiến tới.

Chương Đài Phụng rồi cũng gắng gượng ngồi dậy được, mày liễu chau chặt quát:

- Khoan đã!

Đồ chúng Thần Phong Môn bị uy thế của nàng làm cho khiếp vía, cũng chững bước ngó người, tần ngần không dám tiến tới nữa.

Từ Viễn vung trường kiếm quát:

- Nha đầu, nếu có gan thì hãy mau xuống xe quyết chiến, còn không thì hãy xuôi tay chịu trói là hơn!

Chương Đài Phụng uể oải dựa vào càn xe, lắc đầu thở dài:

- Không sai, bốn cô nương cũng biết hôm nay khó mà thoát khỏi tay các người. Thế nhưng, trước khi bị bắt hoặc bị giết, bốn cô nương muốn hiểu rõ một điều.

Từ Viễn ngạc nhiên cười:

- Cứ hỏi!

- Bồn cô nương và Quỷ Tiên Đỗ Linh đều là cường thù đại địch mà Thần Phong Môn phải bắt được mới cam tâm, chẳng hay môn chủ các người có treo thưởng không?

Từ Viễn cười ha hả:

- Nha đầu ngươi lại còn lòng dạ hỏi về điều ấy nữa ư? Chẳng giấu gì ngươi, ai bắt được một trong số hai người sẽ được thưởng ngay ngàn lượng vàng, hai người thì hai ngàn lượng và thăng ba cấp, ngoài ra...

Bật cười ha hả rồi lặng thinh.

Chương Đài Phụng nhìn chột vào mặt Từ Viễn hỏi:

- Ngoài ra còn gì nữa?

Từ Viễn quay nhìn Lữ Cường:

- Ngoài ra môn chủ còn đặc biệt đề xuất, ai bắt được ngươi, môn chủ không giết mà chỉ phế bỏ võ công, đánh ngươi một trận nặng nề rồi thưởng cho kẻ bắt được làm thị thiếp!

Chương Đài Phụng nghiêng răng:

- Phần thưởng ấy cũng chẳng phải nhỏ... Tôn giá làm đường chủ, thăng thêm ba cấp nữa sẽ là chức vị gì?

Từ Viễn cười đắc ý:

- Tất nhiên là chức Tổng hộ pháp rồi!

Ánh mắt đăm đăm nhìn vào người Chương Đài Phụng, nói tiếp:

- Được thăng chức cao, được thưởng ngàn vàng, tuyệt hơn nữa lại còn được một người thiên kiều bá mị như nàng làm thị thiếp, thật vinh hoa phú quý nhất đời!

Chương Đài Phụng buông tiếng cười khẩy, đưa tay chỉ Lữ Cường nói:

- Nhưng hai người đều là đường chủ, lại cùng lúc bắt được bồn cô nương, như vậy thật khiến môn chủ các người khó mà chia phần thưởng.

Từ Viễn ngó người, thoáng biến sắc mặt:

- Vậy thì... vậy thì...

Nhưng ngập ngừng mãi không sao nói tiếp được, ánh mắt sắc lạnh chòng chọc nhìn Lữ Cường, mặt lướt qua một vẻ rất kỳ lạ:

Lữ Cường thoáng giật mình, vội nói:

- Nha đầu này rất hiểm trá, Từ đường chủ không nên để mắc lừa ả, bắt luận phần thưởng chia thế nào, hãy bắt lấy ả và Quỷ Tiên trước là hơn!

Đoạn vung động thanh bảo đao trong tay toan sấn tới, nhưng Từ Viễn đã đưa ngang trường kiếm ngăn lại.

Lữ Cường thu đao chừng bước, lớn tiếng nói:

- Từ đường chủ vậy là ý gì?

Từ Viễn cười khẩy:

- Nhờ nha đầu này nhắc nhở huynh đệ mới nghĩ đến, hai ta cùng bắt được họ thì phần thưởng phải phân chia thế nào?

Lữ Cường mặt biến sắc liên hồi:

- Hiện tại chúng ta không nên tranh luận về vấn đề ấy, cứ để môn chủ phân chia được rồi!

Từ Viễn sắc mặt sắc lạnh:

- Không môn chủ đã quy định phần thưởng, nếu hai ta cùng lúc bắt được họ thì phần thưởng phải do hai ta thỏa thuận phân chia mới đúng!

Lữ Cường sầm mặt cười:

- Vậy Từ đường chủ muốn được gì?

Từ Viễn cười hề hề:

- Chúc Tổng hộ pháp và con nha đầu này thuộc về huynh đệ, còn hai ngàn lượng vàng tiền thưởng thì Lữ đường chủ hãy hưởng trọn.

Lữ Cường thoáng biến sắc cười khẩy:

- Từ đường chủ phân chia thật hết sức công bằng, nhưng...

Ánh mắt sắc lạnh đảo quanh, nói tiếp:

- Huynh đệ không chút hứng thú về vàng bạc, hay là chúc Tổng hộ pháp thuộc về huynh đệ, còn vàng và mỹ nhân xin trao hết cho Từ đường chủ, thế nào?

Từ Viễn gằn giọng:

- Hừ, vậy là các hạ không hài lòng với sự phân chia của bốn tọa chứ gì?

Lữ Cường cười khẩy:

- Thằng thẳng mà nói, đúng là như vậy!

Chương Đài Phụng bỗng xen lời:

- Từ đường chủ thuộc nội tam đường, theo lẽ phải có đủ quyền ưu tiên hơn, Lữ đường chủ cũng phải lẽ nhượng một chút mới đúng, điều kiện như vậy là hợp lý lắm rồi!

Lữ Cường gằn giọng quát:

- Nha đầu, thân người đã như cá chậu chim lồng, chờ định đoạt số phận, đâu còn tư cách mà xen vào!

Từ Viễn cười lạnh lùng:

- Nha đầu này nói chẳng phải vô lý, dù tranh chấp ngay trước mặt môn chủ thì các hạ e cũng không giành được phần hơn!

Lữ Cường tái mặt:

- Địa vị tuy có chênh lệch, nhưng công lao thì tương đồng. Từ đường chủ không nên hiếp người quá đáng:

Từ Viễn tái mặt vùng động trường kiếm:

- Nếu Lữ đường chủ không đồng ý giải pháp ấy, bốn tọa còn có một giải pháp khác nữa!

Lữ Cường cười khẩy:

- Xin Từ đường chủ hãy nói rõ!

Từ Viễn gằn giọng:

- Tất cả phần thưởng thuộc hết một người, khỏi phải tranh chấp!

Lữ Cường chau mày:

- Từ đường chủ khiêu chiến với Lữ môn chủ phải không?

Từ Viễn vùng động trường kiếm, tạo thành ba đóa hoa bạc, cười khẩy nói:

- Chỉ giải pháp đó là nhanh chóng và dứt khoát thôi!

Lữ Cường lắc đầu thở dài:

- Đó chính là ý đồ của ả nha đầu này, ả muốn hai ta tàn sát lẫn nhau hầu thừa cơ đào tẩu, nếu Từ đường chủ xem trọng đại cuộc thì hãy...

Từ Viễn cười phá lên cướp lời:

- Lữ đường chủ lo xa quá, đừng nói ả ta đã trọng thương sắp chết, cho dù còn mạnh khỏe thì có lẽ bất kỳ người nào trong hai ta cũng chẳng xem vào đâu!

Dứt lời liền xắn tới, lại vung kiếm tạo thành ba đóa hoa bạc, vẽ hết sức kiêu ngạo.

Lữ Cường không còn nhẫn nhịn được nữa, quát to:

- Từ đường chủ nhất quyết động thủ ư?

Từ Viễn cười âm trầm:

- Trừ phi Lữ đường chủ bằng lòng từ bỏ mọi phần thưởng.

Lữ Cường cười khẩy:

- Từ đường chủ đừng hiếp người quá đáng, nên biết Lữ mỗ cũng chẳng phải kẻ dễ hiếp đáp đâu!

Từ Viễn cười vang:

- Vậy thì tốt quá, Lữ đường chủ hãy động thủ...

Chưa dứt lời, trường kiếm trong tay đã chớp người, một chiêu Dư Ngư Xuất Thủy đâm vào ngực Lữ Cường.

Lữ Cường cũng không chậm trễ, những chiếc khoen trên thanh Thất Bảo Dao kêu leng keng, quét ngang ra đỡ gạt trường kiếm đối phương, “choang” một tiếng vang dội, hai món binh khí chạm nhau tóe lửa, đôi bên đều lùi ra sau một bước, bất phân thắng bại.

Lữ đường chủ trợn mắt hét to:

- Từ đường chủ hãy suy nghĩ kỹ, nếu môn chủ mà biết được, e rằng hai chúng ta đều không khỏi bị trách phạt nghiêm khắc.

Từ Viễn cười to:

- Họ Lữ kia, e rằng môn chủ sẽ không bao giờ biết được!

Lữ Cường cả kinh:

- Vậy nghĩa là...

- Hừ, giữa hai ta phải có một người chết tại đây!

Lữ Cường tức giận:

- Vậy thì đừng trách Lữ mỗ tàn ác!

Tiếng khoan đồng trên lưng đao reo vang, liên tiếp sáu bảy chiêu tới tấp công ra.

Từ Viễn hét to:

- Khá lắm!

Trường kiếm lẹ làng vung lên nghênh đón. Tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, chiêu thức mỗi lúc càng thêm nhanh, những ánh thép loang loáng, thoáng chốc đã qua trăm chiêu.

Chương Đài Phụng điềm nhiên bàng quan, xem xét rất rõ ràng, Từ Viễn võ công cao hơn một bậc, đã dồn Lữ Cường lùi sau liên hồi, giành hẳn thế thượng phong. Nàng bất giác hé môi cười đắc ý.

Quả nhiên, đến hơn một trăm năm mươi chiêu, bỗng nghe một tiếng rú thảm thiết, Lữ Cường Thất Bảo Dao đã rơi xuống đất, máu văng tung tòe, cánh tay phải bị chém lìa đến tận vai.

Từ Viễn thu kiếm cười to:

- Họ Lữ kia, giờ người còn dám trang giành với bốn tọa nữa không?

Lữ Cường vận công cầm máu xong, nói:

- Tại hạ chịu thua, tất cả phần thưởng xin nhường hết!

Từ Viễn khoái trá cười to:

- Vậy thì bốn tọa có thể tha mạng cho người!

Đoạn quay người, đi về phía xe ngựa. Chương Đài Phụng quét mắt nhìn y, bỗng buông tiếng cười vang không ngớt.

Từ Viễn ngạc nhiên quát:

- Nha đầu, người cười gì thế hả?

Chương Đài Phụng vẫn cười nói:

- Bốn cô nương cười tôn giá hữu đồng vô mưu, không bao giờ làm nên chuyện lớn...

Từ Viễn tái mặt:

- Bốn tọa hữu đồng vô mưu như thế nào, nếu người nêu ra được điểm nào cụ thể bốn tọa sẽ phục người. Bằng không, bất kể người bị thương nặng đến mấy thì cũng cho người một trận đòn roi trước rồi hẵng hay!

Chương Đài Phụng ngừng cười:

- Tôn giá đã thắng, đương nhiên phần thưởng đều thuộc về tôn giá theo như đã cam kết. Tuy nhiên, tôn giá lại chặt mất Lữ đường chủ một cánh tay!

Từ Viễn cười rộ:

- Vậy càng khiến y tâm phục khẩu phục!

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Nhưng việc ấy sẽ đưa đến hai điều chẳng lành cho tôn giá... Thứ nhất, khi về đến Thần Phong Môn, tôn giá sẽ trả lời thế nào với môn chủ?

Từ Viễn trợn mắt:

- Việc động thủ giao đấu vì tranh cãi nhau vẫn thường xảy ra trong Thần Phong Môn, môn chủ cũng chẳng hề trách cứ bốn tọa.

Chương Đài Phụng cười:

- Nhưng tôn giá đã không nghĩ đến đó là một vị đường chủ ngoại ngữ đường. Thần Phong môn chủ sau khi bị tổn thất nặng nề tại Phiêu Hương Sơn Trang, hai người lại tàn sát lẫn nhau, chặt mất cánh tay phải một đường chủ của lão ta, e lão ra chẳng vui gì đâu!

Lữ Cường thở hổn hển xen lời:

- Đây đều là quỷ kế của ả tiện tì đó, Từ đường chủ không nên nghe theo lời xúi bẩy của ả ra nữa, tại hạ sẵn sàng nhường hết mọi phần thưởng, và về việc đứt tay... tại hạ sẽ bịa ra một nguyên nhân khác, không...

Từ Viễn mắt chơm chớp gật gù:

- Ồ nha đầu này nói chẳng phải vô lý...

Bỗng trầm giọng quát:

- Còn điều thứ hai thì sao?

Chương Đài Phụng chậm rãi đáp:

- Điều thứ hai thật dễ hiểu, tôn giá hãy thử tự nghĩ xem, giả sử kẻ bị chặt tay là tôn giá, tôn giá sẽ nghĩ thế nào? Hẳn là luôn nuôi dạ phục thù chứ?

Đảo quanh mắt, nói tiếp:

- Sự thế đã đến nước này, hai người không thể nào cùng đứng chân trên cỏi đời được nữa, bằng không... là để lại mầm tai họa.

Từ Viễn bưng tỉnh ngộ:

- Đúng vậy, bất luận có phải người xúi bẩy hay không, điều người nói quả là hữu lý...

Quay sang Lữ Cường quát:

- Hẳn người đã hiểu rõ kết cuộc của mình rồi! Thế nào? Người tự động thủ hay muốn bốn tọa thưởng thêm một kiếm nữa?

Lữ Cường tự biết không phải địch thủ, cảm hờn quát:

- Lão thất phu, sớm muộn gì người cũng sẽ gặp báo ứng... Á nha đầu này rất tinh ranh độc ác, mặc dù đang thọ trọng thương, nhưng quỷ mưu xảo kế của ả chính là một ngọn đao vô hình, giết người bất cứ lúc nào.

Từ Viễn vung kiếm quát:

- Thôi, hãy chết quách đi, còn khua môi múa mép gì nữa hả?

Lữ Cường ngược mặt thở dài:

- Cũng được! Lão thất phu, bốn tọa sẽ chờ người dưới âm ty!

Tay trái còn lại vung lên, vỗ xuống đỉnh đầu, “bụp” một tiếng, máu óc tung tóe, chết một cách thê thảm.

Từ Viễn buông tiếng cười ngạo nghễ, tra kiếm vào vỏ, quay sang bốn thuộc hạ Thần Phong Môn quát:

- Các người hãy giữ kín việc này, người nào bép xép tiết lộ ra, ta giết ngay tức khắc.

Quay sang Chương Đài Phụng nói tiếp:

- Giờ người xuôi tay chịu trói hay cần bốn tọa phải động thủ?

Chương Đài Phụng cười áo nảo:

- Bốn cô nương đâu còn khả năng chống cự nữa, hãy ra tay đi!

Đoạn tự đưa hai tay ra sau, quay lưng về phía Từ Viễn.

Từ Viễn khoái trá cười to:

- Các người hãy trói ả lại cho ta!

Lập tức hai người tay cầm dây từ trong bọn bước ra, đến trói Chương Đài Phụng, nàng ngồi yên để mặc cho họ hành động.

Sau đó, Từ Viễn ngồi lên chỗ lải cạnh Chương Đài Phụng, lớn tiếng quát:

- Nào, lên đường!

Song y vừa vung roi, bỗng Chương Đài Phụng cười nói:

- Còn bọn bộ hạ của Đột Kích Đường thì sao? Họ...

- Ồ!

22. Cường Phục Độc Dược Thành Nô Lệ

Từ Viễn giật mình đứng phắt dậy, lăm lăm:

- Đây quả là một vấn đề!

Chương Đài Phụng cười:

- Vấn đề ấy có thể khiến Từ đường chủ thân bại danh liệt, đầu lia khỏi cổ...

Ba mươi mấy môn đồ Thần Phong Môn lúc này đang lẳng lẳng đứng quanh xe, vẻ mặt thấy đều hết sức nặng nề, vừa nghe Chương Đài Phụng nói vậy, lập tức mười mấy người trong bọn bước ra, cùng quỳ sụp xuống trước xe, dập đầu lạy và nói:

- Xin đường chủ minh xét, chúng thuộc hạ bất luận theo vị đường chủ nào cũng vậy. Hơn nữa, chúng thuộc hạ đâu có cơ hội tiếp xúc với môn chủ, không bao giờ...

Chương Đài Phụng khẽ cười nói:

- Đây là cơ hội tốt nhất để diệt trừ chúng, vĩnh viễn dứt tuyệt hậu hoạn, không thì Từ đường chủ suốt đời thắc thỏm lo âu, tai họa có thể giáng xuống đầu bất cứ lúc nào.

Từ Viễn ngẫm nghĩ một hồi, đoạn quát to:

- Có lý... giết...

Đồng thời trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, tung mình xuống xe, những thấy ánh thép chớp ngời, đã có ba bộ hạ Đột Kích Đường tán mạng tức khắc.

Từ Viễn lại quát vang:

- Người của Đột Kích Đường không để cho một tên sống sót, hãy giết hết cho ta mau!

Bọn thuộc hạ của Tổng Tuần Đường dĩ nhiên đâu dám chậm trễ, lập tức vung động vũ khí, máu văng tung tóe, thoáng chốc người của Đột Kích Đường thấy đều chết sạch, tử thi ngổn ngang mặt đất.

Cuộc chiến kết thúc, hiện trường chỉ còn lại mười bốn thuộc hạ Tổng Tuần Đường.

Từ Viễn quét mắt nhìn những kẻ xấu số, chau mày nói:

- Cứ bỏ mặc chúng, đi thôi!

Thế là dưới sự hộ tống của mười bốn người thuộc hạ Tổng Tuần Đường, cỗ xe ngựa lại lăn bánh.

Chương Đài Phụng ngồi lặng thính, tuy hai tay bị trói ra sau, nhưng trên môi lại hé nở vẻ cười đắc ý, khi xe chạy được hơn một dặm đường, nàng mới khẽ cười nói:

- Từ đường chủ, ta còn quên hỏi đường chủ một điều!

Từ Viễn lúc này đã thấy lòng nhẹ nhõm, nghe nói vội hỏi:

- Điều gì vậy?

Chương Đài Phụng hạ thấp giọng:

- Bình nhật đường chủ đã đối với thuộc hạ ra sao?

Từ Viễn ngạc nhiên:

- Có công thì thưởng, có lỗi thì phạt, nhưng...

Chau mày suy nghĩ một hồi rồi nói tiếp:

- So với các đường khác thì nghiêm khắc hơn!

Chương Đài Phụng thở hắt ra:

- Vậy thì nguy tai!

Từ Viễn giạt mình!

- Gì mà nguy tai?

- Nếu bình nhật mà đường chủ đối với thuộc hạ khoan dung độ lượng, luôn bên vực và giúp đỡ họ, tử tế hơn so với các đường khác thì có lẽ không hề gì, nhưng đường chủ lại nghiêm khắc với họ, khó khổ khiến họ sinh lòng oán giận...

Càng hạ thấp giọng hơn nói tiếp:

- Nếu trong số mười mấy người này có kẻ báo cáo lại việc hôm nay với môn chủ thì đường chủ sẽ...

Từ Viễn tái mặt, song vẫn dốp dự nói:

- Họ không dám đâu!

- Hiện tại thì không dám, nhưng khi gặp môn chủ thì e lại khác, rất có thể...

Buông tiếng cười nhẹ rồi lặng thinh. Từ Viễn sắc mặt biến đổi liên hồi, cùng hạ thấp giọng nói:

- Nhưng... việc này không dễ đối phó như với bộ hạ của Đột Kích Đường, lúc ấy, nhờ có mười mấy thuộc hạ này giúp sức, còn bây giờ...

Chau chặt mày nói tiếp!

- Chỉ cần một người chạy thoát là hỏng bét!

Chương Đài Phụng bủ môi cười:

- Theo ta thì rất là dễ dàng, vấn đề là Từ đường chủ có quyết ý hạ thủ hay không?

Từ Viễn vội hỏi:

- Cô nương có cách gì?

Chương Đài Phụng ngược nhìn lên trời:

- Bây giờ là khắc gì rồi?

Từ Viễn cũng ngược nhìn lên trời một hồi rồi nói:

- Sắp đến giờ Ngọ!

Chương Đài Phụng cười:

- Phía trước kia là bãi bình nguyên, Từ đường chủ hãy bảo với họ là vì tranh thủ hành trình, ăn uống tại đó rồi tiếp tục lên đường.

Từ Viễn ngơ ngẩn:

- Vậy có ích gì?

Chương Đài Phụng cười:

- Trong xe có sẵn lương khô cho họ ăn, một lu nước đủ cho họ uống...

Trầm giọng nói tiếp:

- Ta có một gói thuốc độc cực mạnh, chỉ cần bỏ vào trong nước uống là đủ khiến họ thủng ruột chết hết, và thuốc ấy không có mùi vị, dù là tay giỏi xử dụng chất độc cũng khó mà phát hiện ra được!

Từ Viễn mừng rỡ:

- Thuốc ở đâu?

Chương Đài Phụng đỏ mặt:

- Trong túi áo ngực, một cái gói màu vàng ấy!

Từ Viễn chẳng chút ngần ngại, thò tay vào lòng Chương Đài Phụng, quả nhiên móc ra một gói vải màu vàng, mở ra xem, trong ấy là một nhúm bột trắng.

Từ Viễn thắc mắc hỏi:

- Chút thuốc thể này thì làm gì được?

Chương Đài Phụng cười:

- Dù không làm được, thử thì có sao đâu?

Từ Viễn không nói gì nữa, chui vào thùng xe, quả thấy một lu nước trong góc, liền mở nắp ra trút hết gói thuốc vào.

Một kế hoạch được tiến hành thuận lợi, không bao lâu đã đến một bãi thảo nguyên hoang vắng. Từ Viễn ra lệnh dừng xe, bảo bộ hạ bưng lương khô và nước uống xuống, ăn uống ngay trên bãi cỏ.

Mười bốn người đang đói khát hết mức, lập tức tranh nhau ăn uống, một lu nước thoáng chốc đã hết sạch.

Ngay khi chuẩn bị lên đường, bỗng một người chừng hai mươi tuổi thét lên:

- Ôi da, đau bụng quá... đau chết đi được...

Lão đảo rồi ngã lăn ra đất, máu và nước từ trong thất khiếu chảy ra, chết ngay tức khắc.

Và rồi, tiếng thét đau đớn vang lên liên hồi, trong thoáng chốc, mười bốn thuộc hạ thuộc Tổng Tuần Đường thấy đều thất khiếu lưu huyết, chết một cách thê thảm.

Từ Viễn đảo mắt nhìn quanh, trầm ngâm nói:

- Chết bởi trúng độc, không phải bị giết, để bọn tọa chôn họ đi mới được!

Chương Đài Phụng nghiêng người vào xe, mỉm cười lặng thinh.

Từ Viễn lập tức bắt tay đào huyết, chẳng bao lâu đào xong một cái hố to, chia nhau chôn hết mười bốn môn đồ. Sau đó, lên xe cười to nói:

- Vậy là không còn lo ngại gì nữa, có thể yên tâm đi được rồi!

Đoạn vùng roi, bốn con tuấn mã lập tức cất vó lao đi trong tiếng hí vang, tiếp tục lên đường.

Chương Đài Phụng dựa sát người vào Từ Viễn nói:

- Giờ ta là người của đường chủ, khi về đến Thần Phong Môn, đường chủ có thể xin cho ta khỏi trận đòn chăng?

Từ Viễn cười rộ:

- Môn chủ xưa nay nói một không hai, nói là thực hành, huống hồ môn chủ căm hận nàng thối xương, trận đòn này không sao tránh khỏi được đâu!

Chương Đài Phụng chau mày:

- Ta đã thọ thương trầm trọng thế này, nếu còn phải chịu đòn thì làm sao sống nổi? Vậy thì ta không đi đâu!

Từ Viễn cười vang:

- Đi hay không đâu có tùy ý ở nàng. Nàng đừng lo, bọn tọa sẽ xin với môn chủ, ông ấy không nặng tay đâu, sau đó thì là hạnh phúc suốt đời.

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Bất luận Từ đường chủ nói sao ta cũng không đến Thần Phong Môn, giờ Từ đường chủ hãy đưa ta đi tìm Trường Hận Phong chủ!

Từ Viễn kinh ngạc:

- Trường Hận Phong chủ? Tại sao lại đi tìm Trường Hận Phong chủ?

Chương Đài Phụng bình thản, lạnh lùng đáp:

- Chữa trị vết thương thế cho Quý Tiên Đỗ Linh!

Từ Viễn phá lên cười:

- Bọn tọa không còn lòng dạ để mà đùa đâu...

Chương Đài Phụng nghiêm mặt:

- Bồn cô nương không hề đùa, Từ đường chủ nên nhớ, việc hạ sát bộ hạ thuộc Đột Kích Đường cùng độc chết mười bốn thủ hạ, bồn cô nương tận mắt chứng kiến.

Từ Viễn tức giận:

- Nàng nói vậy nghĩa là sao?

Chương Đài Phụng cất tiếng cười khanh khách:

- Nghĩa là sao ư? Nếu Từ đường chủ dám xúc phạm đến bồn cô nương, bồn cô nương có thể báo cáo với Mạnh Bác Cửu!

Từ Viễn tái mặt:

- Rất tiếc nàng là kẻ dối địch, môn chủ không bao giờ tin lời nàng đâu!

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Nhưng nếu có chứng cứ cụ thể, chắc chắn Mạnh Bác Cửu sẽ tin...

Mỉm cười nói tiếp:

- Những kẻ trún độc chôn dưới đất kia chính là những chứng cứ hết sức cụ thể!

Từ Viễn ngoảnh mặt nhìn nàng, mặt vụt hiện sát cơ, giọng sắc lạnh:

- Vậy bồn tọa không thể nào để cho nàng sống còn...

Chương Đài Phụng bật cười:

- Từ đường chủ định giết bồn cô nương diệt khẩu ư?

Từ Viễn gằn giọng:

- Đúng vậy, Lữ Cường nói không sai, ngươi quả là tinh ranh độc ác nhưng...

Nghiến răng quát:

- Trước khi giết ngươi, bồn tọa phải hành hạ đến thỏa thích, không để ngươi được chết nhẹ nhàng. Giết ngươi xong, bồn tọa vẫn xin môn chủ lãnh thưởng như thường.

Chương Đài Phụng cười phá lên:

- Những điều ấy Từ đường chủ chỉ có thể tưởng tượng trong mơ thôi, kiếp này không thể được đâu!

Từ Viễn điên tiết, vung tay năm ngón như móc câu chộp vào vai nàng.

Nào ngờ Chương Đài Phụng xoay người quát:

- Lão thất phu, nếu không muốn chết thì đừng vọng động!

Từ Viễn cảm thấy nơi cổ lạnh buốt, một ngọn trủy thủ sáng loáng đã dí sát vào huyệt Nào Hộ, chỉ cần đâm nhẹ là y sẽ tán mạng ngay.

Từ Viễn hoảng kinh thu tay về. Chương Đài Phụng lạnh lùng nói:

- Từ đường chủ muốn sống hay muốn chết?

Thì ra nàng vốn không hề thọ thương, một sợi giây tầm thường thì làm sao trói giữ nàng được, chỉ cần vận công một chút là đứt ngay. Thế là nàng đã lên rút trủy thủ trong tay chờ đợi thời cơ ra tay.

Từ Viễn tức giận run:

- Ngươi muốn gì?

Chương Đài Phụng nhếch môi cười:

- Muốn sống thì từ nay tuyệt đối vâng lệnh bồn cô nương, nhất nhất không được cãi lời. Bồn cô nương làm gì cũng không được thắc mắc. Lão là nô bộc, bồn cô nương là chủ nhân, thế nào?

Từ Viễn tức giận đến cơ hồ vỡ lồng ngực, nhưng chẳng biết làm sao hơn, thầm nghĩ:

- Ta cứ giả vờ chấp nhận điều kiện của ả, sau đó hạ thủ giết ả đi cũng chẳng muộn!

Bèn ra vẻ đau khổ gật đầu nói:

- Thôi được, bồng tọa bằng lòng!

Chương Đài Phụng cười, một tay giữ nguyên trủy thủ, tay kia xòe ra, trên tay có một viên thuốc màu đỏ và nói:

- Hãy uống viên thuốc này trước đã!

Từ Viễn do dự:

- Thuốc gì đây? Bồng tọa không thể uống được!

Chương Đài Phụng thản nhiên cười:

- Không uống thì chết, lão chọn con đường nào?

Đồng thời khẽ dùng sức khích nhẹ trủy thủ. Từ Viễn liền cảm thấy đau nhói, hoảng kinh nói:

- Thôi được, bồng tọa uống!

Đoạn chậm rãi đưa tay lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt chửng. Chương Đài Phụng bỏ trủy thủ xuống, cười nói:

- Kể từ nay lão đã là nô bộc bồng cô nương rồi!

Song nàng vừa dứt lời, Từ Viễn bỗng đứng phắt dậy, đồng thời hai tay cùng lúc vung lên, song chưởng bổ xuống.

23. Cửu Đỉnh Tầm Thần Y

hương Đài Phụng chẳng chút sợ hãi, xua tay cười nói:

- Khoan đã, để nói hết rồi hẵng động thủ cũng chẳng muộn!

Từ Viễn dừng tay lại trên không, gằng giọng:

- Nói mau đi!

Chương Đài Phụng ung dung:

- Võ công của lão tuy khá, nhưng bồng cô nương cũng chẳng kém cỏi, nếu thắng thắn giao đấu cũng chưa biết chắc ai sẽ chết về tay ai!

Từ Viễn tức tối:

- Vậy thì hãy cứ thử xem:

Vận công vào song chưởng, lại toan giáng xuống.

Chương Đài Phụng cười:

- Dù lão giết chết bồng cô nương thì chính lão cũng chẳng sống được, bởi viên thuốc lão đã uống vào vừa rồi là một trong mười loại thuốc độc hại nhất đời, sau ba hôm ắt sẽ phát tán. Nếu giết chết bồng cô nương thì sẽ không có ai cung cấp thuốc giải cho lão, cho dù lão tìm được người tinh thông y đạo, nhưng không biết đã uống loại thuốc độc nào thì cũng vô phương cứu chữa. Còn như lão không giết bồng cô nương, một khi tức giận, bồng cô nương không cho lão thuốc giải thì lão cũng chết...

Từ Viễn nghiêng rằng trừng mắt, chẳng nói một lời.

Chương Đài Phụng nói tiếp:

- Chết tốt chi bằng sống khó, theo bồng cô nương thì lão nên suy nghĩ kỹ là hơn!

Sau cùng, Từ Viễn buông hai tay xuống, thở dài nói:

- Thật ra Chương tiểu thư đã cho lão nô uống loại thuốc gì vậy?

Chương Đài Phụng cười to:

- Không thể cho lão biết được... Giờ lão nghe ta hỏi, đường lối đến Xuyên Trung Cửu Đỉnh Sơn, hẳn lão rất quen thuộc phải không?

Từ Viễn vội đáp:

- Dù nhắm mắt, lão nô cũng có thể mò đến được!

- Vậy thì hãy đánh xe tới Cửu Đỉnh Sơn, càng nhanh càng tốt. Tuy nhiên, dọc đường sẽ còn gặp rất nhiều thủ hạ Thần Phong Môn, trước khi việc này bị khám phá, có lẽ lão vẫn ứng phó được chứ?

- Chỉ cần Thần Phong môn chủ chưa hạ lệnh bắt giữ lão nô, lão nô cam đoan lo liệu được hết, nhưng sau này...

Lắc đầu thiếu não nói:

- Sớm muộn gì môn chủ cũng sẽ hay biết, lúc ấy lão nô không thể nào dung thân tại vùng miền tây này được nữa!

Chương Đài Phụng cười ung dung:

- Việc sau này để sau này sẽ hay... Bây giờ hãy tức tốc lên đường, tranh thủ ngày đêm đến Cửu Đỉnh Sơn!

- Lão nô tuân mạng!

Đoạn ra roi cho xe ngựa tiến thẳng về hướng Cửu Đỉnh Sơn. Trên đường quả nhiên gặp rất nhiều môn đồ Thần Phong Môn tra hỏi, nhưng Từ Viễn lúc này vẫn còn là Tổng Tuần đường chủ nên không hề vị cản trở. Chiều hôm thứ ba, xe ngựa đã tiến vào một khu rừng bừa bộn và đá núi ngổn ngang dưới chân Cửu Đỉnh Sơn.

Lúc trưa Chương Đài Phụng đã cho Từ Viễn uống một viên thuốc giải, tuy y hết sức nếm thử, nhưng không sao nhận ra được đó là loại thuốc gì.

Trong suốt ba ngày, Mạnh Niệm Từ vẫn hôn mê bất tỉnh, Chương Đài Phụng đã mấy phen định giải huyết cho chàng hồi tỉnh một lúc, nhưng lưỡng lự mãi rồi thôi.

Bởi giải huyết tuy có thể khiến chàng tạm thời hồi tỉnh, nhưng lại khiến cho thương thể nghiêm trọng nhanh hơn, đe dọa đến tính mạng của chàng.

Từ Viễn cho xe dừng lại dưới chân núi, cất tiếng nói:

- Tiểu thư, xe chỉ có thể đến đây thôi, không thể đi tiếp được!

Chương Đài Phụng vén rèm xuống xe, chau mày nói:

- Lão có biết Trường Hận Phong nằm ở đâu không?

Từ Viễn ngẩn người:

- Trường Hận Phong? Lão nô chưa nghe nói bao giờ!

Lúc này mặt trời đã lặn về non tây, sương mù dần dày đặc, cảnh tượng thật ảm đạm, cộng thêm gió thu hiu hắt, lá vàng tung bay, càng thêm tiêu điều hoang vắng.

Chương Đài Phụng thở dài buồn bã:

- Ta cũng biết có lẽ không có tên ấy...

Đoạn đôi mày liễu chau chặt, ra chiều tư lự.

Từ Viễn lấy làm lạ hỏi:

- Tiểu thư, cái tên ấy tiểu thư nghe ở đâu vậy?

Chương Đài Phụng cười héo hắt:

- Nghe đâu có một vị danh y từ trường thất ý, đã lên ẩn cư trên một ngọn núi trên Cửu Đỉnh Sơn, và đổi tên ngọn núi ấy là Trường Hận Phong!

Từ Viễn ngẫm nghĩ:

- Lão nô chưa từng nghe nói đến sự tích ấy bao giờ... Tiểu thư có biết tên ngọn núi ấy trước đó là gì không?

Chương Đài Phụng cười áo nảo:

- Nếu biết thì ta đâu phải nói đến cái tên kỳ lạ ấy!

Từ Viễn lắc đầu dậm chân:

- Vậy thì khó quá...

Chương Đài Phụng bỗng nhượng mảy nói:

- Lão hãy kể hết các tên núi trên Cửu Đỉnh Sơn mà lão biết thử xem!

Từ Viễn ngẫm nghĩ:

- Cửu Lão Phong, Song Huê Phong, Lý Phụ Phong, Nhất Trụ Phong, Đoạn Vân Phong... Chương Đài Phụng ngắt lời:

- Thôi đủ rồi, Lý Phụ Phong nằm ở đâu?

Từ Viễn vội nói:

- Vượt qua Song Huê Phong, Nhất Trụ Phong, vòng qua Phục Bông Cốc, Ngọc Giao Hạp thì đến Lý Phụ Phong!

Chương Đài Phụng trầm ngâm:

- Được rồi, hãy đến Lý Phụ Phong!

Từ Viễn thắc mắc:

- Chẳng lẽ Lý Phụ Phong chính là Trường Hận Phong?

- Có thể!

Từ Viễn lắc đầu:

- Tiểu thư sao tự tin vậy, đoạn đường núi ấy rất khó đi, nếu đoán sai thì sẽ vất vả mà hoài công đấy!

Chương Đài Phụng sầm mặt:

- Từ Viễn!

Từ Viễn giật mình:

- Lão nô đây!

Chương Đài Phụng gắt giọng:

- Đường như ta đã có căn dặn rồi, bất kỳ ta làm gì lão cũng không được thắc mắc hỏi, tại sao lão lại vi phạm?

Từ Viễn mặt tái nhợt:

- Lần sau lão nô không dám nữa!

Chương Đài Phụng giọng sắc lạnh:

- Hãy mau bẩm Mạnh thiếu hiệp xuống xe, chúng ta cùng lên Lý Phụ Phong!

- Lão nô tuân mạng!

Thì ra trên đường đi Chương Đài Phụng đã kể rõ với Từ Viễn về việc Mạnh Niệm Từ cải trang Quỷ Tiên, đồng thời cũng đã gỡ bỏ mặt nạ của chàng, khôi phục lại mặt thật.

Từ Viễn vâng lời lên xe bỗng Mạnh Niệm Từ xuống, đến trước mặt Chương Đài Phụng trầm ngâm nói:

- Còn chiếc xe này sao đây?

Đảo quang mắt, nói tiếp:

- Nếu bị người phát hiện, khó khỏi sinh nghi...

Chương Đài Phụng chẳng chút do dự tiếp lời:

- Đuổi hết ngựa đi rồi phóng hỏa đốt xe!

Từ Viễn ngớ người:

- Vậy thì đâu còn có xe mà quay về nữa?

Chương Đài Phụng thản nhiên:

- Khi nào quay về hẵn hay, hãy thi hành mau!

- Lão nô tuân mạng!

Từ Viễn khê khàng trao Mạnh Niệm Từ vào tay Chương Đài Phụng, rồi vội vàng lo đuổi ngựa đốt xe. Lát sau, chiếc xe ngựa trở thành tro bụi.

Từ Viễn lại đón lấy Mạnh Niệm Từ trong tay Chương Đài Phụng và nói:

- Lão nô dẫn đường cho!

Đoạn bằng cật bước ra đi. Đường núi gấp ghe, nhưng Từ Viễn rất quen thuộc đường lối, hiểm trở đến mấy cũng tìm được lối đi bằng phẳng.

Nhưng thế núi mỗi lúc càng thêm hiểm trở. Lát sau, trước mặt hiện ra một sơn cốc kỳ dị chắn ngang, đồng thời ánh lửa lấp loá, có tiếng người ồn ào vọng đến.

24. Trước Lý Phụ Phong

Chương Đài Phụng vội lùi nhanh hai bước, nấp vào sau một tảng đá to, khê nói:

- Không được để lộ hành tung!

Từ Viễn là đường chủ Thần Phong Môn, võ học đáng kể vào bậc nhất, không chờ Chương Đài Phụng nhắc nhở đã nhanh nhẹn lui về ẩn nấp rồi.

Định thần nhìn kỹ, trong cốc có mười mấy người đang ngồi vây quanh một đồng lửa, hiển nhiên là có ý nghỉ đêm trong cốc.

Bởi khoảng cách xa gần sáu mươi trượng và bị cây cối che khuất, nên nhất thời không trông rõ họ là những người nào.

Chương Đài Phụng quay sang Từ Viễn khê nói:

- Vàng này thuộc địa bàn của ai?

Từ Viễn vội đáp:

- Vùng này nằm trong phạm vi thế lực của Thần Phong Môn, lão nô với chức trách Tổng Tuần đường chủ nên rất quen thuộc đường lối!

- Cách đây có nhà thợ săn nào không?

Từ Viễn lắc đầu:

- Vùng núi nơi đây hiểm ác, theo như lão nô biết, quanh đây trong vòng sáu mươi dặm không hề có dân cư.

Chương Đài Phụng lẩm bẩm:

- Nếu những người này không phải là thợ săn thì thật là khả nghi... Để bớt rắc rối, ta hãy đi vòng đường khác là hơn!

Từ Viễn gật đầu, chỉ tay ra sau nói:

- Hãy lui về Hoàng Thạch Lĩnh, vòng qua Ngọa Giao Hạp, nhưng khoảng ba bốn mươi dặm mới đến Lý Phụ Phong...

Chương Đài Phụng vội nói:

- Vậy thì đi mau!

- Lão nô tuân mạng!

Từ Viễn liền quay người đi trở lui, nhưng vừa cất bước, bỗng nghe tiếng chân hối hả vọng đến.

Chương Đài Phụng khoác tay nói:

- Hãy khoan!

Từ Viễn lập tức chững bước lại, chỉ thấy một bóng người từ xa lao nhanh đến.

Những người quanh đồng lửa cũng đã đứng phắt dậy, rút vũ khí ra cầm tay, đứng thành một hàng ngang.

Khi người kia còn cách khoảng chừng hai mươi trượng, một người bên đồng lửa thở phào nói:

- Ra là Ngốc Đầu Ưng Quan Ngũ!

Những nghe tiếng choang choang liên hồi, mười mấy ngọn binh khí lại được tra trở vào bao, hiển nhiên người kia là đồng bọn của họ.

Lát sau, người kia đã đến bên đồng lửa, thở hổn hển hướng về người vừa lên tiếng thi lễ nói:

- Bẩm điện chủ, thuộc hạ đã phát hiện ra hành tung của môn đồ Thiết Kỵ Môn cách đây ngoài mười dặm và đang tiến về hướng này. Hiện có lẽ chỉ còn cách năm sáu dặm nữa thôi!

Người được gọi là điện chủ lẩm bẩm:

- Sao Thiết Kỵ Môn cũng phái người đến đây nhỉ?

Song không chờ người khác trả lời, lại nói tiếp:

- Hãy mau dập tắt lửa, lấp cát lên để xóa dấu vết!

Mọi người lập tức bắt tay hành động. Điện chủ đứng cạnh chấp tay sau lưng, chau mày gọi:

- Quan Ngũ!

Người báo tin Quan Ngũ vội đáp:

- Thuộc hạ đây!

- Người có dò la được nhân số của Thiết Kỵ Môn và do ai cầm đầu không?

- Thuộc hạ không biết chính xác, nhưng ít ra cũng hơn năm mươi người, cầm đầu nghe đâu là Tổng hộ pháp Đồ Ngũ Hành!

Điện chủ giật mình sửng sốt:

-Ồ! Vậy xem ra mục đích của Thiết Kỵ Môn cũng là...

Đột nhiên đổi sang trầm giọng nói:

- Mỗi người hãy mau tìm nơi ẩn nấp, nếu không có lệnh của bản điện chủ, không ai được vọng động!

- Vâng!

Mười mấy người chia nhau ra ẩn nấp vào rừng và đá. Điện chủ quay mặt chậm chậm nhìn quanh, hết như u linh biến mất trong bãi đá ngổn ngang.

Đồng lửa đã được dập tắt và lấp hẳn, sơn cốc lại trở nên yên lặng, tưởng chừng như một tử cốc không chút sinh khí.

Chương Đài Phụng và Từ Viễn đã nghe và trông thấy rất rõ ràng. Chương Đài Phụng khẽ lẩm bẩm:

- Người cầm đầu là một điện chủ, có lẽ họ là người của Phi Hồ Bảo!

Từ Viễn tiếp lời:

- Chẳng những là người của Phi Hồ Bảo, mà lão nô còn nhận ra người đó chính là Huyền Điện điện chủ Phi Thiên Ngô Công Đơn Vu Hồ!

- Hừ, rất tiếc là y không nói ra mục đích đến đây của Thiết Kỵ Môn, thiết nghĩ hẳn không phải cũng là tìm Trường Hận Phong chủ nhờ trị thương chứ!

Từ Viễn hạ thấp giọng:

- Tiểu thư, chúng ta...

Chương Đài Phụng chau mày:

- Người của Phi Hồ Bảo đã ẩn thân chờ đợi, ắt chú ý đến cả bốn phương tám hướng, lúc này mà động dậy nhất định sẽ bị phát giác, hãy tạm chờ một lát đã!

Rồi thì, tiếng ồn ào vọng đến, mấy mươi bóng người phóng nhanh đi dọc theo ven Phục Long Cốc, hẳn đó là người của Thiết Kỵ Môn. Điều khác lạ là họ không đi ngựa, xông thẳng về phía ẩn nấp của Chương Đài Phụng và Từ Viễn.

Từ Viễn khẽ nói:

- Họ đang tiến về phía chúng ta... Tiểu thư có định gặp họ không?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Không, không gặp được đâu!

Từ Viễn ngạc nhiên:

- Nghe đâu tiểu thư cũng là thuộc hạ của Thiết Kỵ Môn, và cũng chính là vì Thiết Kỵ Môn mà chống lại Thần Phong Môn đến nỗi nhà tan cửa nát, vì sao tiểu thư lại không gặp họ được?

Chương Đài Phụng đưa tay chỉ Mạnh Niệm Từ trong lòng y nói:

- Y là người Thần Phong môn chủ đang nghiêm lệnh tầm nã. Đỗ Ngũ Hành lại rất khó đối phó, gặp họ là rắc rối to!

Từ Viễn chau mày:

- Đã không gặp được thì cần phải đi mau, ở đây nhất định sẽ bị họ phát giác...

Trong khi khoảng cách đôi bên chỉ còn khoảng ba mươi trượng nữa thôi.

Từ Viễn giọng hối hả:

- Tiểu thư...

Chương Đài Phụng thản nhiên cười:

- Lão khỏi lo, ta tự có cách đối phó!

Khoảng cách đã rút ngắn còn chừng mười lăm trượng.

Chương Đài Phụng ung dung cầm lấy một hòn đá, nhẹ nhàng ném vào trong Phục Long Cốc, mục tiêu chính là nơi ẩn thân của cánh Phi Hồ Bảo.

Bởi nàng ném đi rất nhẹ, lại thêm bóng đêm dày đặc, không thấy được hòn đá phát ra từ đâu, nhưng khi rơi xuống đất thì vang lên một tiếng giòn giã, lập tức làm kinh động nhóm Thiết Kỵ Môn.

Mấy mươi bóng người tức khắc dừng lại, trong số đó có một lão nhân râu bạc dáng người nhỏ thó nhanh chóng lên tiếng ra lệnh:

- Hãy lục soát ngay!

Liền thì dẫn trước phóng mình vào trong cốc, mấy mươi bóng người cũng liên tiếp nối theo sau.

Chương Đài Phụng khẽ cười nói:

- Phen này có trò vui xem rồi!

Vừa dứt lời, lập tức nghe tiếng bọn Thiết Kỵ Môn la ầm lên:

- Ra là bọn Phi Hồ Bảo...

Tiếp theo là một giọng sang sảng cười to nói:

- Huynh đệ là Đỗ Ngũ Hành, Tổng hộ pháp Thiết Kỵ Môn, chẳng hay Phi Hồ Bảo là vị đương gia nào lãnh đạo?

Một giọng cười thấp trầm liền đáp:

- Lão ô Đơn Vu Hồ, Huyền Điện điện chủ Phi Hồ Bảo!

Đỗ Ngũ Hành cười rộ:

- Đều là người nhà cả! Tệ thượng cùng quý bảo chủ là thân huynh đệ, chúng ta cũng nên thân thiết với nhau mới phải, chẳng hay Đơn Vu điện chủ...

Đơn Vu Hồ ngắt lời:

- Đỗ Tổng hộ pháp nói rất đúng...

Buông tiếng cười giòn nói tiếp:

- Đỗ Tổng hộ pháp trong Thiết Kỵ Môn dưới một người, trên vạn người, địa vị tôn cao, đích thân suất lĩnh mấy mươi cao thủ xa xôi đến đây hẳn là có sự cố trọng đại?

Đỗ Ngũ Hành lạnh lùng:

- Hừ, đúng vậy!

Đơn Vu Hồ cười:

- Dám hỏi Đỗ Tổng hộ pháp đó là việc gì vậy?

- Hừ, chính lão ô cũng đang định hỏi, Đơn Vu điện chủ đến đây làm gì?

Đơn Vu Hồ cười khàng khặc:

- Lão ô hỏi tôn giá trước, tôn giá phải trả lời lão ô mới đúng chứ!

Đỗ Ngũ Hành sầm mặt:

- Thiết Kỵ Môn là dòng chính thống của Võ Hoàng, tệ thượng là người đứng đầu Võ Lâm Tứ Thánh, địa vị Tổng hộ pháp của tại hạ trong Thiết Kỵ Môn cũng cao hơn chức điện chủ của tôn giá trong Phi Hồ Bảo... Do đó, tôn giá cũng phải trả lời câu hỏi của lão ô trước mới hợp lý!

Đơn Vu Hồ cười phá lên:

- Đỗ Tổng hộ pháp nói sai rồi, Võ Lâm Tứ Thánh chẳng có sự phân biệt chánh thống hay không, giữa hai ta mỗi người phụng sự một chủ, không thể luận về địa vị cao hay thấp...

Đỗ Ngũ Hành cao giọng:

- Thiết Kỵ Môn thống ngự võ lâm thiên hạ, đó là sự thật khỏi tranh cãi chứ?

Đơn Vu Hồ cười u ám:

- Trên danh nghĩa quả đúng là vậy!

Đỗ Ngũ Hành tức giận:

- Thực tế thì sao?

Đơn Vu Hồ cười to:

- Có lẽ tôn giá biết rõ hơn lão ô, còn hỏi làm gì?

Đỗ Ngũ Hành đánh giọng:

- Tôn giá đã vô lễ thế này, lão ô đành phải với danh nghĩa Thần Phong môn chủ mà thay Phi Hồ bảo chủ giáo huấn tôn giá một phen, để xem...

Đơn Vu Hồ giận dữ quát:

- Im ngay, Thiết Kỵ Môn chẳng qua chỉ có hư danh. Tệ thượng đã căn dặn từ lâu, trừ phi Thiết Kỵ Môn với lễ đối xử, nếu không cứ động thủ giao chiến.

Đỗ Ngũ Hành buông tiếng thở dài cười nói:

- Tốt lắm, giờ có thể động thủ được rồi...

Quay về bọn thủ hạ nghiêm giọng nói:

- Bất kể sống hay chết, không được để lại một người nào của Phi Hồ Bảo!

Lập tức, tiếng quát tháo la hét ầm ĩ, hiển nhiên đôi bên đã diễn ra một cuộc hỗn chiến.

Chương Đài Phụng nhìn Từ Viễn cười nói:

- Không cần xem tiếp nữa, ta đi thôi!

- Lão nô tuân mạng!

Đoạn liền đứng lên, lùi về phía Hoàng Thạch Lĩnh!

Lát sau, tiếng quát tháo mỗi lúc một xa.

Thật ra không cần xem kết quả, Thiết Kỵ Môn người nhiều thế mạnh, Đỗ Ngũ Hành là Tổng hộ pháp, hãn võ công cao hơn Đơn Vu Hồ một bậc, chắc chắn Phi Hồ Bảo phải bại trận.

Bởi thế núi hiểm trở, gập ghềnh lại khó đi, lại thêm Từ Viễn sợ chấn động Mạnh Niệm Từ trong lúc hôn mê, do đó hai người đi rất chậm, chừng sau canh hai mới qua khỏi Ngọa Giao Hạp, đến dưới một chân núi.

Chương Đài Phụng đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Đây chính là Lý Phụ Phong rồi chứ gì?

Từ Viễn gật đầu:

- Vâng.... Tiểu thư khẳng định đây chính là Trường Hận Phong ư?

Chương Đài Phụng cười áo nảo:

- Hiện tại tuy chưa dám khẳng định nhưng rất có thể...

Châm chập nhìn vào mặt Từ Viễn nói tiếp:

- Lão quen thuộc vùng núi này lắm phải không?

Từ Viễn vội vã:

- Vâng, nhưng...

Từ Viễn trầm ngâm:

- Quanh Lý Phụ Phong đều là núi hoang, ngay cả tiều phu và thợ săn cũng ít đặt chân đến, lão nô chưa từng biết có người ẩn cư tại đây.

- Uờm, lão thử tả cảnh quanh Lý Phụ Phong xem!

Từ Viễn ngó người:

- Hai mặt đông nam đều là rừng nguyên thủy, cây cối um tùm, một dòng thác từ trên núi đổ xuống, chảy vào rừng,, còn trong rừng thì...

Khẽ cười nói tiếp:

- Đừng nói là lão nô, e chưa có người nào bước chân vào, bởi trong rừng chẳng có gì cả...

Chương Đài Phụng ngạc nhiên:

- Không có người bước chân vào thì sao biết không có gì cả?

Từ Viễn ngó người, ấp úng:

- Ô... ơ... Chẳng qua nghe đồn vậy thôi!

Chương Đài Phụng cười:

- Còn hai phía tây và bắc thì sao?

- Phía tây toàn là đá núi ngổn ngang, phía bắc là vực sâu thăm thẳm!

- Vậy hãy đi vào rừng tìm thử xem!

Từ Viễn liền sải bước đi trước. Bỗng lại nghe có tiếng người vọng đến.

Từ Viễn giật thót mình nói:

- Nhất định là bọn người Thiết Kỵ Môn!

Thì ra Chương Đài Phụng cùng Từ Viễn đi rất chậm và lại phải bọc vòng. Nếu mục tiêu của Thiết Kỵ Môn cũng nhắm vào Lý Phụ Phong thì sau khi sát hại bọn Phi Hổ Bảo, rất có thể đã kéo đến đây trước.

Chương Đài Phụng chau mày:

- Lạ thật, họ đến đây làm gì thế này? Ẩn nấp mau!

Liền tức, hai người ẩn nấp vào trong một góc, lát sau, đã nghe tiếng y phục bay phần phật, mười mấy bóng người phóng đi rất nhanh vượt qua nơi ẩn nấp của họ, tiến về phía Lý Phụ Phong, và mục tiêu chính là khu rừng phía đông nam.

Chờ cho bọn kia vượt xa hơn hai mươi trượng, Từ Viễn mới kinh ngạc nói:

- Tiểu thư, không phải là người của Thiết Kỵ Môn...

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Đúng rồi, ta cũng thấy rõ, họ là người của Phi Hổ Bảo!

Thì ra nhóm người kia chính là nhóm thuộc hạ Phi Hổ Bảo do Phi Thiên Ngô Công Đơn Vu Hồ suất lĩnh đã mai phục trong Phục Long Cốc khi nãy, đó quả là một điều kỳ lạ.

Lúc hai người bỏ đi, rõ ràng là hai phe Thiết Kỵ Môn cùng Phi Hổ Bảo đã xảy ra xung đột võ lực. Theo lẽ Thiết Kỵ Môn hơn hẳn về thực lực, Phi Hổ Bảo ắt phải thảm bại, vì sao họ lại chẳng tổn thất một người mà kéo nhau đến đây thế này?

Từ Viễn ngó người:

- Sao... lại thế này được? Họ...

Chương Đài Phụng thần nhiên cười:

- Chẳng có gì lạ cả, bọn Phi Hổ Bảo kéo đến đây không chỉ có nhóm mười mấy người đâu!

Từ Viễn vỗ lẽ:

- Vậy là lúc giao tranh, Phi Hồ Bảo đã có thợ thủ kéo đến.
- Rất có thể Phi Hồ bảo chủ Nhất Kiếm Phiên Thiên Mạnh Xung Sơn cũng có mặt!

Từ Viễn sững sốt:

- Ồ... Họ đến đây để làm gì thế nhỉ?
- Đó chính là điều ta lấy làm lạ!

Mắt đảo tròn, bỗng nói tiếp:

- Địa vị của lão trong Thần Phong Môn chẳng phải thấp, chả lẽ chưa từng nghe nói đến Lý Phụ Phong trên Cửu Đỉnh Sơn có chuyện gì hấp dẫn hay sao?

Từ Viễn lắc đầu:

- Lão nô quả tình chưa nghe nói bao giờ!

Chương Đài Phụng thoáng ngẫm nghĩ:

- Vậy hãy vào trong rừng hẩn liệu!

Đoạn tung mình phóng đi trước. Hai người chỉ còn cách khu rừng vây quanh Lý Phụ Phong cả hai mặt đông nam không đầy trăm trượng, chẳng bao lâu tiến vào bìa rừng.

Bọn Phi Hồ Bảo sau khi tiến vào rừng chẳng còn thấy bóng dáng và nghe một tiếng người nào nữa, chẳng rõ họ biến mất vào đâu.

Chương Đài Phụng tiến vào rừng trước, bên trong cây cối um tùm, cành lá dày đặc, quả đúng là một vùng đất nguyên thủy chưa từng có người đặt chân đến.

Từ Viễn chau mày nói:

- Khu rừng này ít ra cũng trên ngàn mẫu, trải dài lên tận Lý Phụ Phong, dù chứa thiên binh vạn mã cũng khó phát hiện.

Chương Đài Phụng chau mày nói:

- Lão chẳng bảo là có dòng thác sao?

Thì ra ngoài tiếng gió vút vù và tiếng côn trùng nỉ non, không hề có tiếng thác nước chảy. Từ Viễn vội nói:

- Đây là phía tây nam, dòng thác nằm ở phía đông bắc...
- Hẩn là tiếng thác nước bị ngọn núi ngăn cản... Ta hãy đi sang phía đông!

Thế là hai người lần mò về phía đông. Khu rừng này thật quá rậm rạp, dù ban ngày cũng khó thấy ánh nắng, lúc này lại là đêm tối mù mịt, bước đi thật hết sức gian nan. Lát sau, hai người quả đã nghe văng vẳng tiếng thác nước chảy.

Từ Viễn vội nói:

- Tiểu thư đã nghe rồi chứ? Hiện giờ có lẽ chúng ta đang ở phía đông nam Lý Phụ Phong... Nhưng mà... theo lão nô thấy, Trường Hận Phong chủ e rằng không ở trong khu rừng hoang vu này đâu!

Chương Đài Phụng cười nhạt, không màn đến lời nói của Từ Viễn, tiếp tục tiến tới.

25. Quái Thú Trong U Cốc

Khu rừng mỗi lúc càng thêm rậm rạp, lá khô chồng chất, dây leo chằng chịt, không hề có dấu vết đi qua. Phóng mắt nhìn quanh, không hề có đường lối mà đi.

Chương Đài Phụng thăm nhủ:

- Hay là mình đã đoán sai, Lý Phụ Phong không phải là Trường Hận Phong? Trường Hận Phong chủ không phải ẩn cư tại đây, không thì sao nơi đây không có dấu chân người?

Nhưng mục tiêu của Thiết Kỳ Môn và Phi Hồ Bảo rõ ràng cũng là nơi đây, họ đến đây để làm gì?

Tuy nhiên, nỗi thắc mắc của nàng không lâu sau sẽ được giải đáp. Tiếp tục tiến tới không xa, một quang cảnh lạ đã hiện ra trước mắt, khiến nàng bất giác sửng sờ.

Chương Đài Phụng chừng bước, quay người nhìn Từ Viễn nói:

- Lão đã trông thấy nơi đây bao giờ chưa?

Từ Viễn cũng dừng bước ngó ngán, ấp úng:

- Thật là kỳ diệu, nơi đây...

Thì ra trông từ xa, ngọn núi này chẳng có gì đặc thù, nhưng lúc này, trông ngọn núi lồm vào trong, hết như một chiếc chậu khổng lồ, ba mặt bị Lý Phụ Phong vây bọc, chỉ một mặt bị rừng rậm che khuất, quả là một nơi hết sức bí mật kín đáo.

Chương Đài Phụng thở dài cảm khái:

- Vị Trường Hận Phong chủ này tuy tình trường thất ý, nhưng ông ấy tìm một nơi ẩn cư lý tưởng thế này cũng thật thanh thản suốt đời.

Từ Viễn tiếp lời:

- Lão nô cũng từng biết bao lần đi ngang qua nơi này, cứ tưởng đây là một vùng nguyên thủy hoang vu, thật chẳng ngờ lại có một nơi như thế này!

Chương Đài Phụng cười:

- Rất tiếc rồi cũng bị người phát giác, e rằng từ nay ông ấy sẽ không còn được yên ổn nữa!

Đoạn cất bước tiến tới. Vùng đất hình chậu ấy giống như một sơn cốc, ngõ vào rộng hơn hai mươi trượng, cây cối um tùm đến cửa cốc thì hết, bên trong trăm hoa đua nở, thật chẳng khác bồng lai tiên cảnh.

Chương Đài Phụng đi trước, Từ Viễn bồng Mạnh Niệm Từ theo sau, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa cốc.

Chỉ thấy trên mặt đất dấu chân bừa bộn, hiển nhiên đã có rất nhiều người đặt chân đến đây rồi.

Chương Đài Phụng liền chau chặt mày lắm bầm:

- Nếu bảo Đơn Vu Hồ đến đây nhờ chữa thương, còn Thiết Kỳ Môn đến đây làm gì? Nếu bảo họ đến nhờ chữa thương xin thuốc thì thật không hợp tình hợp lý, trên đời đâu có một sự trùng hợp đến ngẫu nhiên đến thế...

Nàng đứng thừ ra nơi ngõ vào một hồi lâu không nhúc nhích và cũng chẳng thốt một lời, đắm chìm trong giòng suy tư.

Từ Viễn nóng lòng cất tiếng:

- Tiểu thư, chúng ta hãy...

Chương Đài Phụng nhẹ thở hắt ra:

- Có lẽ nơi đây đúng là nơi ẩn cư của Trường Hận Phong chủ... Hãy vào trong rồi hẩn liệu.

Đoạn lướt nhanh vào trong. Bốn bề im phăng phắc không chút động tĩnh.

Chương Đài Phụng lắm bầm:

- Lạ thật...

Đồng thời lách mình nấp vào trong một lùm cây hoa thắp.

Từ Viễn lẹ làng theo sau đến, khẽ nói:

- Tiểu thư, có điều gì khác lạ vậy?
- Theo dấu chân ngoài ngõ, chứng tỏ bọn Phi Hồ Bảo đã vào đây rồi, tại sao lại...
- Tiểu thư muốn nói là không thấy động tĩnh phải không?

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Đó là điều khả nghi thứ nhất, điều ta thắc mắc hơn nữa là tại sao Đơn Vu Hồ không cho người canh chừng tại ngõ vào?

Từ Viễn gật gù:

- Quả là kỳ lạ thật, lẽ ra...

Bống chỉ tay về phía một cánh rừng trúc ở ngoài mây trắng, nói tiếp:

- Nơi đó đối diện với ngõ vào, thuận lợi cả công lẫn thủ, nếu là lão nô, nhất định đã cho người canh giữ tại đó!
- Không sai, nhưng tại sao hai ta vào đến đây mà họ chưa phát giác?

Sự thật quả đúng như vậy, ngoài ngõ tuy rất rộng, nhưng không có gì che chắn, hai người tiến vào đây, chẳng lý gì lại không bị phát giác. Vậy mà trong rừng trúc im lìm không một tiếng động, chẳng có dấu hiệu có người canh giữ.

Từ Viễn trầm ngâm nói:

- Tiểu thư có cần lão nô thăm dò trước không?

Chương Đài Phụng lưỡng lự:

- Cũng được...

Đưa tay đón lấy Mạnh Niệm Từ, nói tiếp:

- Dù có người canh giữ thì cũng chẳng có cao thủ hơn được lão, không được để cho đối phương báo động, phải chớp nhoáng diệt ngay, lão làm được chứ?

Từ Viễn vội nói:

- Nếu ba người trở lại thì lão nô chắc chắn được, còn như trên ba người thì lão nô không dám chắc chắn!

Chương Đài Phụng cười:

- Bọn Phi Hồ Bảo vào đây chỉ có mười mấy người. Theo ta thấy, tối đa cũng chỉ có hai người canh giữ thôi!

Từ Viễn gật đầu:

- Tiểu thư liệu sự như thần, không thể sai trật được!

Đoạn liền phóng nhanh về phía rừng trúc.

Chương Đài Phụng chú mắt nhìn theo, chỉ thấy Từ Viễn nhanh chóng quan sát trong rừng trúc, liền tức khê bật lên một tiếng sững sốt, quay về phía Chương Đài Phụng ngoắc tay ra hiệu.

Chương Đài Phụng lập tức hai tay nâng ngang Mạnh Niệm Từ, tung mình phóng nhanh tới, khi vào đến trong rừng trúc, nàng cũng bắt gặp sững người.

Nàng đoán chẳng lầm, Phi Hồ Bảo quả đúng đã để lại hai người ở đây canh gác, nhưng giờ đây đã nằm chết dưới đất tựa bao giờ.

Hai người này đều lực lưỡng, tuổi ngoài ba mươi, binh khí hãy còn nắm chặt trong tay, hai mắt lờn ra và miệng há hốc, đáng chết rất là ghê rợn.

Về nguyên nhân gây ra tử thương là hai lỗ thủng nơi lưng, to chừng nửa thước, máu thịt nhầy nhụa, không phải do binh khí mà cũng chẳng phải do quyền cước.

Từ Viễn lấp bắp:

- Cái chết của hai người này thật là quái lạ, tiểu thư có nhận ra được...

Chương Đài Phụng chau mày khẽ lắc đầu, nàng tuy thông minh tuyệt thế, nhưng cũng không tài nào nhận ra được nguyên nhân chết của hai người này. Nhưng qua vẻ chết trợn mắt há mồm, tay vẫn nắm chặt binh khí của họ, rõ ràng bị tấn công từ phía sau, chưa kịp hoàn thủ thì đã táng mạng.

Cánh rừng trúc không rộng, tuy chỉ có hơn một trăm khóm, đảo mắt nhìn quanh, có thể nhìn thấy rõ mọi cảnh vật trong sơn cốc.

Trong sâu, gần vách núi có một khu rừng tạp, loáng thoáng có thể trông thấy một khu nhà trúc, hẳn đó là nơi cư trú của Trường Hận Phong chủ.

Trước khu rừng tạp là một hồ nước rộng hơn mười mẫu, trong hồ có năm nhà thủy tạ bằng bành trên mặt nước, rất trang nhã nên thơ.

Ngoài ra đâu đâu cũng đầy rẫy hoa rừng, cùng những cánh rừng trúc và cây tạp.

Chương Đài Phụng khẽ nói:

- Nơi đây thần bí kỳ kỳ và nguy cơ trùng trùng, phải thận trọng đề phòng mới được!

Từ Viễn vội nói:

- Lão nô hiểu rồi!

Đồng thời đưa tay ra đón Mạnh Niệm Từ.

Chương Đài Phụng khẽ lắc đầu:

- Không cần, nếu gặp cường địch đột kích còn phải nhờ đến lão ra tay ứng phó. Thành thật mà nói, võ công của ta hãy còn kém lão xa lắm!

Từ Viễn vừa định lên tiếng, bỗng nghe tiếng chân rậm rịt từ ngoài cửa cốc vọng đến?

Chương Đài Phụng nhướng mày ngạc nhiên:

- Lại bọn người nào nữa đây?

Từ Viễn tiếp lời:

- Tất nhiên là bọn Thiết Kỳ Môn rồi!

Trong khi ấy, đã thấy bảy tám bóng người nối tiếp nhau phóng nhanh vào.

Từ Viễn kinh ngạc kêu lên:

- Ồ! Không phải là bọn Thiết Kỳ Môn...

Chương Đài Phụng tiếp lời:

- Cũng chẳng phải bọn Phi Hồ Bảo, lão biết nhiều hiểu rộng, có nhận ra lai lịch của họ không?

Từ Viễn lắc đầu nguầy nguậy:

- Lão nô không nhận ra được!

Chương Đài Phụng lẩm bẩm:

- Vậy thì lạ thật...

Chỉ thấy nhóm người kia dừng lại chốc lát nơi cửa cốc, một người dừng lại, số còn lại men theo vách núi phóng nhanh như gió cuốn.

Người còn lại rõ ràng để canh gác, chỉ thấy y đảo mắt nhìn quanh, rồi thì ẩn nấp vào bãi đá.

Ngay khi Chương Đài Phụng và Từ Viễn chăm chú theo dõi, thốt nhiên, một bóng đen khổng lồ chẳng rõ xuất hiện từ đâu, nhanh như tia chớp lao bổ vào người kia.

Hai người thấy vậy đều giật mình kinh hãi.

Từ Viễn khê kêu lên:

- Con vật gì thế này?

Thì ra bóng đen ấy cao gấp đôi người thường, động tác lại nhanh khôn tả, nhất thời không nhận ra đó là loại động vật gì?

Người kia không cất lên được tiếng nào, đã rơi bình xuống đất chết ngay, và trong chớp nhoáng bóng đen kia đã biến mất.

Từ Viễn kinh hoàng khê nói:

- Tiểu thư có nhận ra được nó là...

Chương Đài Phụng chau mày:

- Dứt khoát không phải là người...

- Không phải là người ắt là ma quỷ, nhưng...

- Ta không tin có chuyện ma quỷ thần thánh. Vả lại, dù là ma quỷ cũng không thể ra tay giết người được...

Chương Đài Phụng bỗng hơ hãi nói tiếp:

- Đây không phải là chốn hiền lành, ta đi thôi!

Từ Viễn kinh ngạc:

- Đi ư? Tiểu thư chẳng phải đang cần đi tìm Trường Hận Phong chủ để điều thương cho Mạnh công tử hay sao?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Hiện tại tình thế rất hiểm ác bất lợi. Có nhiều khả năng, một là ta phán đoán sai lầm, đây không phải là Trường Hận Phong. Hai là, đây có thể là Trường Hận Phong mà không phải là nơi cư trú của Trường Hận Phong chủ. Thứ ba, có thể là nơi cư trú của Trường Hận Phong chủ, nhưng ông ấy không còn là một thần y cứu nhân tế thế nữa... Mà cho dù tất cả đều không sai, nhưng hiện tại nơi đây đang gặp nhiều phe cánh, một cuộc đại biến đã sắp xảy ra. Dù có tìm gặp Trường Hận Phong chủ thì ông ấy cũng không sao yên tâm mà chữa trị cho Mạnh công tử, tốt hơn thì hãy rời khỏi đây rồi hẩn liệu!

Từ Viễn giọng e dè:

- Tiểu thư liệu sự như thần, nhưng sao biết Trường Hận Phong chủ không còn là một vị thần y cứu nhân tế thế nữa?

- Bởi ta nhận ra bóng đen khi nãy là một con thú, loại thú to lớn mà lại nhanh nhẹn thế kia mà lại xuất hiện trong sơn cốc nhỏ này, tất nhiên là chủ nhân nơi đây nuôi dưỡng...

Một mình ở chốn thâm sơn, nuôi dưỡng vài con mãnh thú thì đâu có gì là không phải?

- Hừ, loại mãnh thú này nhất định đã được nghiêm khắc huấn luyện lâu ngày. Thử nghĩ một vị thần y hiền từ nhân đức, sao lại nuôi loài thú huấn luyện để hung bạo thế này?

Từ Viễn gật gù:

- Vậy xem ra chủ nhân nơi này dù có là Trường Hận Phong chủ hay không đều không phải người tốt, thôi thì hãy để lão nô bông Mạnh công tử đi khỏi đây là hơn...

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Lúc ra đến cửa cốc rất có thể sẽ bị tấn công, lão toàn lực cự địch thì đảm bảo an toàn hơn...

- Vậy lão nô mở đường cho tiểu thư!

Từ Viễn dứt lời, lập tức dợm phóng đi.

Chương Đài Phụng trầm giọng:

- Hãy khoan!

Từ Viễn chứng người lại:

- Tiểu thư còn dặn bảo điều gì nữa?

- Để ta đi trước...

Từ Viễn sửng sốt:

- Con thú đó rất nhanh nhẹn, tiểu thư bồng Mạnh công tử mà lại đi trước, nếu gặp đột kích thì làm sao ứng phó được..

Chương Đài Phụng nghiêm giọng:

- Không hề gì, nếu gặp đột kích thì ta cũng tạm chống đỡ được, rồi sau đó lão hãy dồn hết toàn lực tấn công, chỉ cần bức lui được đối phương, tức khắc rút lui...

Từ Viễn không dám tranh cãi, đành để cho Chương Đài Phụng đi trước mở đường.

Chương Đài Phụng tay bồng Mạnh Niệm Từ ra khỏi rừng trúc, lại đi chậm hơn về phía cửa cốc, Từ Viễn theo sau ngưng thần hết sức giới bị.

Ngay khi vừa đến cửa cốc, bỗng nghe “vù” một tiếng, từ trong đồng loạn thạch bên cạnh đột nhiên phóng ra một con thú khổng lồ toàn thân đen đúa, lao ngay vào Chương Đài Phụng.

Chớp nhoáng liếc nhìn, chỉ thấy con thú ấy giống như loài vượn người, toàn thân lông đen muốt, hai mắt to tròn phát ra ánh sáng xanh rờn, dưới chécc mũi tẹt là một chiếc miệng to đỏ lòm, hai hàm răng sắc nhọn trông thật khủng khiếp.

Chương Đài Phụng chứng bước, lệ làng vung tay, lập tức một làn khói trắng phủ trùm cả đầu lẫn mặt con thú, đồng thời cấp tốc lùi chéo ra sau ba bước.

Con quái thú không ngờ đến vậy, thế lao tới khựng lại, Chương Đài Phụng vừa vặn tránh khỏi đòn tấn công.

Chương Đài Phụng trầm giọng quát:

- Ra tay tấn công mau!

Từ Viễn không chờ nhắc nhở, quyền chưởng cùng lúc tung ra, nhanh như chớp tấn công vào quái thú ba chưởng năm quyền, kinh phong vùn vụt, vô cùng hung mãnh.

Quái thú gầm vang liên hồi, nhưng đôi mắt đã bị bột trắng của Chương Đài Phụng lọt vào, nhất thời không mở ra được, chỉ còn biết vung động loạn xạ hai cánh tay dài.

Từ Viễn tuy liên tiếp đánh trúng vào mình quái thú, nhưng quái thú chẳng hề hấn, còn Từ Viễn cảm thấy hai tay đau buốt, hồ khẩu cơ hồ nứt toác bởi sức phản chấn.

Bên tai chỉ nghe Chương Đài Phụng hét to:

- Hãy thừa cơ chạy mau!

Thì ra, thừa lúc Từ Viễn ra tay tấn công quái thú, nàng đã phóng vọt ra xa ngoài một trượng.

Từ Viễn đâu dám chậm trễ, lập tức tung mình theo sau.

Chương Đài Phụng giở hết khinh công phóng đi, ngay khi sắp ra khỏi cửa hang bắn vào rừng, nàng bỗng bật lên một tiếng kinh hãi, chứng bước đứng thừ ra.

Thì ra, sáu quái thú khổng lồ giống hệt nhau đang đứng thành hàng ngang chắn ngay trước cốc.

Sáu quái thú gầm lên một tiếng thấp trầm, rồi thì cùng lao nhanh đến.

Chương Đài Phụng cắn chặt răng, tay phải vung liên hồi, những luồng phấn trắng tung ra mù mịt.

Nhưng sáu con quái thú tuy bị phấn trắng che chắn, song vẫn ào ạt xông tới.

Chương Đài Phụng và Từ Viễn cũng đều bị phần trắng phủ trùm, nhưng lại khó né tránh những đòn tấn công hung mãnh của sáu con quái thú, hai người đều cảm thấy khắp người đau nhức nhiều nơi, lần lượt ngất xỉu.

Chẳng rõ trải qua bao lâu, Từ Viễn bỗng giật mình hồi tỉnh, lập tức ngồi bật dậy, kinh ngạc đưa mắt nhìn, chỉ thấy mình đang ở trong rừng, Chương Đài Phụng ngồi bên với mặt mày phờ phạc, tóc tai rối bời.

Y bèn dè dặt hỏi:

- Tiểu thư... không việc gì chứ?

Chương Đài Phụng thở dài náo ruột:

- Không việc gì... dẫu sao hai ta cũng đã thoát nạn!

Từ Viễn đảo mắt nhìn quanh, sửng sốt hỏi:

- Mạnh tướng công đâu?

Chương Đài Phụng rơm rớm nước mắt thở dài:

- E dữ nhiều lành ít rồi...

Thì ra nàng đã tỉnh lại trước, bây giờ sáu con quái thú đã biến mất, nhưng Mạnh Niệm Từ trong vòng tay cũng chẳng thấy đâu nữa.

Từ Viễn nằm sóng soài cách ngoài một trượng, trên mình chỉ có một vết thương, vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng nguyên nhân là do thuốc mê cực mạnh của Chương Đài Phụng.

Điều nàng quan tâm nhất là sự an nguy của Mạnh Niệm Từ, nhưng sau khi lục tìm xung quanh, không thấy thi thể của chàng, thế là trong cơn tuyệt vọng, nàng hãy còn chút hy vọng mong manh.

Không tìm được tông tích của Mạnh Niệm Từ, nàng đành kéo Từ Viễn ra khỏi rừng, cho y uống vào thuốc giải.

Từ Viễn nghe nàng kể xong, đôi mày rậm chau chặt nói:

- Lũ quái thú ấy hết sức hung tàn, tại sao chúng lại buông tha cho tiểu thư và lão nô thế này?

- Chỉ có một cách giải thích, đó là do công hiệu của thuốc mê mà ta rải ra, tuy không thể khiến chúng hôn mê, nhưng cũng làm thay đổi hành động của chúng, có lẽ...

Bỗng thở dài náo ruột, bỏ lỡ câu nói.

Từ Viễn ngẫm nghĩ một lát, bỗng khảng khái nói:

- Tiểu thư hãy ở đây chờ, để lão nô trở vào trong cốc lần nữa, quyết tìm ra Mạnh công tử giải cứu!

Chương Đài Phụng cười áo não:

- Lão biết như vậy là nguy hiểm chẳng?

Từ Viễn rắn giọng:

- Lão nô biết, nhưng không hề khiếp sợ!

Chương Đài Phụng thắc mắc:

- Vì lẽ gì? Đúng ra lão cấm hận ta mới phải, vì sao lại chủ động xả thân liều chết giúp ta?

Từ Viễn nghiêm giọng:

- Lúc mới bị tiểu thư kèm chế, lão nô quả tình có cấm hận tiểu thư, nhưng bây giờ đã khác... Bởi chẳng những sự thông minh tài trí của tiểu thư đã khiến lão nô hết lòng kính phục, mà tấm lòng nghĩa hiệp của tiểu thư cũng khiến lão nô vô vàn cảm động. Vừa qua, nếu không nhờ tiểu thư viện thủ thì lão nô cũng đã táng mạng dưới nanh vuốt của lũ quái thú kia rồi!

Chương Đài Phụng cười thâm não:

- Lão nói thật lòng đó chứ?

Từ Viễn khích động:

- Nếu có một lời giả dối, lão nô sẽ chết một cách thê thảm...

Đứng phắt dậy, khẳng khái nói tiếp:

- Trễ lắm là sau thời gian một bữa cơm, lão nô sẽ quay lại, nếu không thì đã...

Nhưng Chương Đài Phụng đã xua tay:

- Đó là một phương cách ngu xuẩn nhất, chỉ có chết uổng mạng chứ không được lợi ích gì khác. Tuy lão có lòng hy sinh, nhưng ta không chấp nhận.

Từ Viễn chau mày:

- Vậy tiểu thư...

Chương Đài Phụng trầm ngâm:

- Ta muốn xem xét một vòng quanh Lý Phụ Phong trước, lão dẫn đường cho ta được chăng?

Từ Viễn sốt sắng:

- Dễ thôi, lão nô tuy chưa đặt chân quanh Lý Phụ Phong bao giờ, nhưng có thể tìm ra được lối đi, chẳng hay tiểu thư muốn đi về phía nào trước?

Chương Đài Phụng tiện tay chỉ:

- Đi vào phía nào cũng vậy thôi, phía bắc trước đi!

Từ Viễn lập tức cất bước đi trước. Lúc này trời đã rạng sáng, sau khi băng qua khu rừng, trước mắt rực sáng, cảnh tượng vẫn là những ngọn cây cao thấp một đều và những tảng đá gồ ghề quái dị.

Từ Viễn đi trước dẫn đường, men theo Lý Phụ Phong tiến thẳng về hướng bắc.

26. Ngọc Lạp Lão Nhân

Chương Đài Phụng mím chặt môi đào, hai mắt nhìn quanh, kỹ lưỡng xem xét thể núi Lý Phụ Phong, không bỏ sót dù chỉ một ngọn cỏ.

Đi một mạch chừng hai dặm đường, hai người đã đến chân núi phía bắc.

Đột nhiên hai người nghe có tiếng ca từ xa vọng đến.

Chương Đài Phụng dừng bước, nhìn Từ Viễn hỏi:

- Quanh Lý Phụ Phong không có nhà ở sao?

Từ Viễn lắc đầu:

- Vùng núi này rất là hiểm ác, ngay cả thợ săn còn không dám đặt chân đến, làm gì có nhà ở?

Chương Đài Phụng chau chặt mày lẩm bẩm:

- Những sự việc đã gặp hôm nay thật mỗi lúc càng lạ...

Bèn ngưng thần lắng nghe:

”Tuổi già nhàn cư chốn sương mây,

Trời nước mệnh mang chỉ có đây!

Ngao du thiên hạ bao cảnh sắc,

Một chiếc thuyền con ngắt ngưỡng say!”

Chương Đài Phụng lẩm bẩm:

- Lạ thật, vị ẩn sĩ này là ai thế nhỉ?

Quay sang Từ Viễn hỏi:

- Gần đây có sông hồ gì không?

Từ Viễn ngẫm nghĩ chốc lát:

- Trong vùng Cửu Đỉnh Sơn này đâu có sông hồ, chỉ có một khe núi khá to, thuyền con đi được, ở đây ngoài mười dặm...

Lúc này tiếng hát đã ngưng, bỗng nghe một giọng già nua nhưng hùng hồn nói:

- Tùng Phong, hãy thử khúc sáo mà sư phụ đã dạy cho, xem có tiến bộ chút nào không?

Chỉ nghe một tiếng đồng tử đáp:

- Sư phụ, đệ tử đã thuần thuộc lắm rồi.

Liền thì tiếng sáo lãnh lót vang lên, khiến người lập tức thấy tinh thần phấn chấn.

Nhưng tiếng người già đã ngăn lại:

- Đồ nhi không cần thổi tiếp nữa.

Tiếng sáo ngưng bật, tiếng gã tiểu đồng hỏi:

- Sư phụ, đệ tử đã thổi sai chỗ?

- Đúng như người đã nói, đã thuần thuộc lắm rồi.

Tiểu đồng có vẻ nghi hoặc:

- Đệ tử biết sư phụ không phải khen thật lòng đâu, nhất định là có chỗ sai rồi?

Tiếng lão nhân cười ha hả:

- Điểm trọng yếu của âm luật học là có thể tạo ra một thứ cảm xúc kèm chế tâm thần con người, khúc sáo người thổi tuy rất thuần thuộc, nhưng không hề có cảm xúc cho nên...

Tiểu đồng thất vọng:

- Vậy là đệ tử không sao học thành bản lĩnh của sư phụ rồi.

Tiếng lão nhân thở dài cảm khái:

- Mỗi người có tài trí riêng, tuy về mặt âm luật học người khó có hy vọng thành đạt, nhưng sư phụ có thể truyền đạt cho người bản lĩnh khác... Hãy đưa sáo đây, để sư phụ thổi một bài cho người nghe thử.

Rồi thì tiếng sáo du dương thánh thót cất lên.

Quả nhiên tiếng sáo ấy khác hẳn, Chương Đài Phụng và Từ Viễn bất giác rung động cõi lòng.

Tiếng sáo mỗi lúc càng gấp, như thể gió táp mưa sa, Chương Đài Phụng hai mắt nhìn thẳng, mặt đầy vẻ kỳ dị, không tự chủ được cất bước đi tới.

Từ Viễn hai mắt nhắm nghiền như kẻ mộng du, cũng cất bước đi theo sau Chương Đài Phụng.

Lát sau, hai người đã đến một nơi dưới vách núi hết sức yên tĩnh, chỉ thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ ngồi xếp bằng trên một tảng đá rất phẳng phiu, tay cầm một ngọc sáo ngọc đưa ngang miệng thổi.

Đứng cạnh lão là một tiểu đồng thất bím, đang mặt đầy vẻ sững sờ nhìn Chương Đài Phụng và Từ Viễn.

Lão nhân ngưng tiếng sáo, bỗng ngửa mặt buông tiếng cười vang.

Tiếng cười như một liều thuốc giải mê, khiến Chương Đài Phụng và Từ Viễn lập tức tỉnh táo trở lại.

Chương Đài Phụng thoáng định thần, vội cung kính thi lễ nói:

- Nạn nữ Chương Đài Phụng xin kính chào lão tiên bối.

Lão nhân cười ha hả:

- Hạnh ngộ! Hạnh ngộ! Trong thâm sơn cùng cốc khó mà gặp được nhã khách, nhị vị cũng có chút hứng thú đối với tiếng sáo của lão đó ư?

Chương Đài Phụng vội đáp:

- Âm luật học của lão tiên bối đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, nạn nữ thật lòng khâm phục... Dám hỏi lão tiên bối tôn tánh đại danh?

Tiểu đồng đứng cạnh tiếp lời:

- Gia sư họ Ô, tên Thống, tự xưng Ngọc Lạp Lão Nhân!

Lão nhân liền nạt:

- Im! Người rõ là búp xép...

Quay về Chương Đài Phụng nói tiếp:

- Người thôn dã dấu có nêu ra danh tánh cũng chẳng mấy ai biết, cho nên lão ô xưa nay không thích nói ra tên họ mình...

Chương Đài Phụng vội cười giả lả:

- Lão tiên bối khiêm tốn đó thôi, với tài năng như lão nhân gia nếu bước vào chốn giang hồ, nhất định sẽ lừng danh thiên hạ ngay.

Ngọc Lạp Lão Nhân Ô Thống phì cười:

- Rất tiếc lão ô đã nhạt lòng danh lợi, không hề có ý tranh hùng tranh bá trên chốn giang hồ.

- Lão tiên bối tấm lòng quả là thanh cao, thật là đáng kính. Nơi tiên tu của lão tiên bối ở gần đây phải không?

Tiểu đồng Tùng Phong lại xen lời:

- Chúng tôi không có nơi trú nhất định, mới từ Vu Sơn đến đây hồi mười hôm trước.

Ngọc Lạp Lão Nhân quát:

- Tùng Phong, nếu người còn búp xép nữa, sư phụ sẽ phạt con mặt vách ba năm đấy.

Tùng Phong thè lưỡi:

- Sư phụ dọa dè tử đó thôi.

- Hừ, ta không dọa đâu, lát nữa ít nhất cũng phải đánh người mười lăm cây mới được.

Tùng Phong cười liếng thoảng, bỗng nắm tay áo Ngọc Lạp Lão Nhân phụng phịu:

- Sư phụ thương đệ tử lắm mà, không bao giờ đánh phạt đệ tử đâu, sư phụ... đúng không... sư phụ?

Ngọc Lạp Lão Nhân đành bật cười nói:

- Thôi được rồi, được rồi... sư phụ tha cho lần này đó.

Tùng Phong cười đắc ý, đoạn mới lui ra xa.

Ngọc Lạp Lão Nhân cười hiền từ nói:

- Lão ô bình sanh thích vân du đây đó, nên cả đời thích phiêu bạt khắp chân trời góc biển, Tùng Phong nói cũng không phải ngoa, hiện lão ô cũng sắp rời khỏi đây rồi...

Ngưng chốc lát, bỗng hỏi:

- Vừa rồi cô nương đã tự xưng là nạn nữ, phải chăng đã gặp điều chi bất hạnh ư?

Chương Đài Phụng ứa lệ chấp tay xá dài:

- Lão tiên bối là bậc cao nhân thế ngoại, nạn nữ cũng chẳng giấu giếm...

Thế là nàng bèn lược thuật lại những gì đã gặp vừa qua.

Nghe xong, Ngọc Lạp Lão Nhân chau mày nói:

- Cô nương khinh xuất quá, Tiên Viên Cốc đâu phải là nơi cô nương cần tìm đến?

Chương Đài Phụng sửng sốt:

- Tiên Viên Cốc? Ra mấy con quái thú kia là loài vượn... Nạn nữ bối nóng lòng cầu y nên đã không hỏi thăm kỹ trước, đến đổi...

Ngọc Lạp Lão Nhân bỗng đứng lên, cười nhẹ nói:

- Nặng đã lên cao, lão ô xin cáo biệt.

Tay phải đặt lên vai Tùng Phong, dậm cất bước bỏ đi.

Chương Đài Phụng vội tiến tới cản lại nói:

- Lão tiên bối khoan đi đã, nạn nữ còn có điều cần bẩm cáo.

Ngọc Lạp Lão Nhân ngẩn người, đành dừng bước lại.

27. Cẩm Y Tú Khẩu

Chương Đài Phụng cười giả lả:

- Lời chưa cạn ý, lão tiên bối sao vội bỏ đi thế này?

Ngọc Lạp Lão Nhân cười:

- Lão ô là người thế ngoại, không muốn can dự vào những ân oán xung đột của trần thế.

Chương Đài Phụng nhướn mày:

- Người thế ngoại thì càng nên có lòng trắc ẩn, lão tiên bối đã biết rõ cảnh ngộ của nạn nữ, chẳng lẽ lại làm ngơ được sao?

- Lão ô chẳng qua tình cờ gặp cô nương, chuyện trò đôi câu, sao cô nương lại định lôi kéo lão ô vào cuộc?

Chương Đài Phụng nghiêm mặt:

- Chính lão tiên bối đã định tham dự vào, tại sao lại còn thoái thác đẩy đưa như vậy?

Ngọc Lạp Lão Nhân trở mặt:

- Cô nương nói vậy là sao?

Chương Đài Phụng cười khúc khích:

- Lão tiên bối muốn nạn nữ nói huych tệt ra ư?

Ngọc Lạp Lão Nhân chau mày:

- Cô nương hãy nói nghe thử.

Chương Đài Phụng chậm rãi:

- Nơi đây là rừng sâu nước độc, không phải là một chốn du ngoạn lý tưởng, mà dù là du sơn ngoạn thủy thì chẳng thể vào lúc sáng sớm thế này, bởi quanh đây đâu có chỗ trú...

Ngọc Lạp Lão Nhân cười xòa:

- Cô nương thật là tinh tế.

Chương Đài Phụng mỉm cười nói tiếp:

- Vùng núi này cơ hồ hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, chưa từng có người đặt chân đến, vậy mà lão tiên bối lại biết đến Tiên Viên Cốc, chứng tỏ tiên bối hiểu biết rất nhiều...

Đảo quanh mắt về bí ẩn nói tiếp:

- Điều quan trọng hơn hết chính là lão tiên bối đã dùng tiếng sáo dẫn dắt nạn nữ đến đây.

Ngọc Lạp Lão Nhân cười phá lên:

- Sai rồi, lão ô dạy đồ đệ luyện tập âm luật, sao cô nương lại bảo lão ô đã dùng tiếng sáo dẫn dắt hai người đến đây?

Chương Đài Phụng vẫn mỉm cười bình thản:

- Lão tiên bối đã bảo vị tiểu huynh đệ này không có tài năng về âm luật học, tất nhiên đâu cần dạy nữa, vậy mà lão tiên bối lại thổi một bài sáo, chẳng phải cố ý dẫn dắt nạn nữ đến đây thì là vì lẽ gì?

Từ Viễn bỗng tiếp lời:

- Tiểu thư nói không sai, khi nghe tiếng sáo tại hạ đã mơ mơ màng màng đến đây.

Ngọc Lạp Lão Nhân lắc đầu cười:

- Vậy là cô nương nhất định đổ vạ cho lão ô chứ gì?

Chương Đài Phụng nghiêm mặt:

- Nạn nữ chỉ suy luận theo thực tế thôi. Nếu bảo nạn nữ đổ vạ cho lão tiên bối, nạn nữ thật không kham nổi... Nạn nữ không bao giờ cưỡng ép hay đổ vạ cho người, xin cáo biệt...

Vòng tay thi lễ, quay sang Từ Viễn nói:

- Nào, ta đi!

Đoạn quay người dẫn trước phóng đi. Từ Viễn cũng chẳng chậm trễ, nổi gót theo sau ngay.

Ngọc Lạp Lão Nhân cũng không ngăn cản, chỉ buông tiếng cười vang dội.

Thoảng chốc hai người đã ra xa hơn trăm tên bắn, Từ Viễn vượt nhanh tới nói:

- Tiểu thư, dường như lão ta cũng chẳng phải kiên quyết cự tuyệt, sao tiểu thư không dùng lời khích động lão ta, với âm luật học của lão ta, rất có thể giúp ích cho tiểu thư.

Chương Đài Phụng phì cười:

- Ông ấy muốn ta cầu khẩn, nhưng ta không bao giờ...

Từ Viễn chau mày:

- Nếu tiểu thư với đại cuộc làm trọng, thì có cầu khẩn lão ta vài lời cũng đâu hề gì?

Chương Đài Phụng sầm mặt:

- Từ Viễn, lão giáo huấn ta đó phải không?

Từ Viễn giật mình kinh hãi vội cúi đầu nói:

- Lão nô không dám!

Chương Đài Phụng ung dung cười nói:

- Khi này ta đã vạch trần nỗi lòng của lão ấy, đó chẳng qua là lão ấy làm bộ làm tịch, định đùa cợt chúng ta một phen mà thôi.

Từ Viễn ngăn người:

- Tiểu thư muốn bảo là lão ấy rồi đây sẽ giúp chúng ta ư?

- Có lẽ chẳng sao được đâu? Nhưng lão ấy giúp không phải là vì hai ta, mà là vì Mạnh tướng công.

Từ Viễn ngơ ngác:

- Làm sao tiểu thư biết được?

Chương Đài Phụng mỉm cười chậm rãi:

- Gã tiểu đồng đã bảo là họ từ Vu Sơn đến, khi ta kể về Mạnh tướng công, lão ấy đã có vẻ khích động, còn khi kể về Mạnh tướng công đã giả dạng Quỷ Tiên Đỗ Linh, lão ấy không hề có chút vẻ ngạc nhiên, tựa hồ lão ấy đã biết trước rồi. Đồng thời sự có mặt tình cờ của lão tại đây thật hết sức đáng ngờ, rõ ràng đã ngầm ngầm bám theo Mạnh Niệm Từ, chẳng qua chưa đến lúc cần thiết nên chưa chịu ra tay đó thôi.

- Vậy là lão ta hẳn có mối quan hệ sâu xa với Mạnh tướng công.

- Đó cũng chưa biết chừng...

Chương Đài Phụng bỗng cười đắc ý nói tiếp:

- Mặc lão ấy, chúng ta đi thôi.

Chẳng mấy chốc hai người đã vượt qua hơn nửa dặm đường.

Thốt nhiên, một chuỗi cười rộ vang lên trước mặt, Ngọc Lạp Lão Nhân như từ dưới đất chui lên, hiện thân cản lối hai người.

Chương Đài Phụng chẳng chút ngạc nhiên, ơ hờ vòng tay thi lễ nói:

- Lão tiên bối định theo con đường nào đi vậy?

Ngọc Lạp Lão Nhân cười giả lả:

- Lão ô chợt nhớ ra đã quên hỏi cô nương một điều.

Chương Đài Phụng mỉm cười:

- Lão tiên bối cứ hỏi.

- Cô nương định mạo hiểm vào Tiên Viên Cốc để cứu Mạnh... gì đó phải không?

Chương Đài Phụng thản nhiên cười:

- Cũng chưa chắc, nạn nữ cũng chưa quyết định dứt khoát.. Lão tiên bối không hứng thú về việc ấy, hỏi để làm gì chứ?

Ngọc Lạp Lão Nhân thoáng chau mày nói:

- Cô nương quả là lợi hại, tâm cơ thật là thâm trầm.

Chương Đài Phụng cười khúc khích:

- Đa tạ lời khen của lão tiên bối, nạn nữ xin cáo từ.

Quay người lại toan bỏ đi. Ngọc Lạp Lão Nhân vội đưa tay ra cản và nói:

- Cô nương quyết tuyệt như vậy thật ư?

Chương Đài Phụng cười:

- Chính lão tiên bối mới quyết tuyệt, phải biết nạn nữ chưa từng quỳ lạy van xin ai bao giờ, lão tiên bối đã không muốn giúp thì thôi, nạn nữ xin cáo biệt.

Ngọc Lạp Lão Nhân thở dài:

- Cô nương quả là rắn rỏi, nhưng lại hợp ý lão ô.

Chương Đài Phụng cười phá lên:

- Lão tiên bối thích nạn nữ ư?

Ngọc Lạp Lão Nhân quả quyết:

- Đúng vậy, lão ô chưa từng gặp một người thông minh mà láu lỉnh như là cô nương.

Chương Đài Phụng càng cười to hơn:

- Lão tiền bối đã ngưỡng mộ sự láu lỉnh của nạn nữ, chẳng hay...

Ngọc Lạp Lão Nhân xua tay ngắt lời:

- Lão ô chưa quả quyết gì cả, trước mắt hãy nói về tình hình trong Tiên Viên Cốc trước đã.

Chương Đài Phụng cười liếng thoảng:

- Nếu lão tiền bối bỗng dưng lại có hứng thú, nạn nữ xin kính cẩn lắng nghe.

Ngọc Lạp Lão Nhân lại thở dài:

- Chủ nhân Tiên Viên Cốc tên là Quản Lộ Dao, tự xưng Trường Hận Phong chủ là bởi...

Chương Đài Phụng cười tiếp lời:

- Việc ấy nạn nữ đã biết rồi, xin lão tiền bối hãy nói về tình hình hiện nay thôi.

Ngọc Lạp Lão Nhân lắc đầu:

- Lão ô cũng không hiểu rõ hết tình hình hiện nay, chỉ nghe đâu Quản Lộ Dao có một mảnh ôn ngọc địa cực. Bằng vào mảnh ôn ngọc ấy là có thể luyện thành võ công tuyệt thế và còn phản lão hoàn đồng, trường xuân bất lão.
- Ô, thảo nào các nhân vật võ lâm đã kéo nhau đến đây, thì ra chính mảnh ôn ngọc địa cực kia cám dỗ, đưa người vào chỗ chết.

Ngọc Lạp Lão Nhân gật đầu:

- Đúng vậy! Kể nào đã đặt chân vào trong cốc là khó hy vọng sống còn. Nghe đâu Quản Lộ Dao ở trong Tiên Viên Cốc suốt ba mươi năm qua đã gây ra rất nhiều điều quái gở và tâm tính hoàn toàn đổi khác, trở nên hết sức tàn bạo, loài vượn vốn có trong cốc cao chưa đầy năm thước, sau khi được Quản Lộ Dao nuôi dạy đã trở nên to lớn gấp đôi người thường và thân thể kim cang bất hoại.
- Lão tiền bối đã gặp Quản Lộ Dao bao giờ chưa?

Ngọc Lạp Lão Nhân thở dài:

- Có một lần, nhưng qua đó đã trở thành thù địch... Chính vì vậy mà lão ô không tiện vào trong cốc, không thì lão ô có thể khuyến cáo y một phen.

Chương Đài Phụng trầm ngâm:

- Nạn nữ dù phải hy sinh thân mình cũng phải vào cốc giải cứu cho Mạnh Niệm Từ, lão tiền bối có thể giúp gì cho nạn nữ chăng?

Ngọc Lạp Lão Nhân thò tay vào lòng lấy ra một nắm như hạt kim châu trao cho Chương Đài Phụng và nói:

- Số ám khí này có thể giúp cho cô nương chống lại lũ thú vật, còn về Trường Hận Phong chủ Quản Lộ Dao, với trí khôn của cô nương hẳn là ứng phó được. Ngoài ra lão ô còn phải dặn cô nương một điều, khi cứu được Mạnh Niệm Từ là phải tức khắc lui ra...

Chương Đài Phụng bỗng hỏi:

- Lão tiền bối thì sao? Rời khỏi đây ngay hay là chờ nạn nữ quay ra?

Ngọc Lạp Lão Nhân thở dài:

- Thú thật, lão ô chỉ đặt có bấy phần hy vọng vào cô nương, khi cần thiết, lão ô còn phải đích thân ra tay.

Chương Đài Phụng cười hài lòng:

- Vậy là nạn nữ hết sức yên tâm... Con đường ngầm ở đâu vậy lão tiền bối?

Ngọc Lạp Lão Nhân bật cười:

- Sao cô nương biết là có đường ngầm?

- Rất rõ ràng, nếu chỉ có mỗi lối ra vào từ cửa cốc thì lão tiền bối đâu có ở đây chờ đợi.

Ngọc Lạp Lão Nhân vỗ tay cười:

- Khá lắm, lão ô càng thích cô nương hơn...

Đưa tay chỉ nói tiếp:

- Có thấy cây du to lớn đằng kia không?

Chương Đài Phụng nhìn theo hướng chỉ, quả thấy dưới vách núi cách ngoài mười trượng có một cây du to cỡ một vòng tay ôm, nằm giữa những khóm trúc xanh rì.

Ngọc Lạp Lão Nhân nói tiếp:

- Cạnh cây du đó có một hang động nhỏ, thoạt nhìn chỉ tưởng là một hang động thường, nhưng thật ra nó thông đến tận Tiên Viên Cốc. Tuy nhiên trong hang có hai con vượn canh giữ, phải hết sức thận trọng mới được.

Chương Đài Phụng gật đầu cười:

- Đa tạ lão tiền bối, vậy là đủ lắm rồi.

Đoạn cùng Từ Viễn đi đến cạnh cây du, quả nhiên nơi vách núi có một hang động vuông vức rộng chừng ba thước, một giòng nước từ trong hang chảy ra.

28. Trường Hận Phong Chủ

Nơi cửa hang tuy rất hẹp, nhưng vào đến bên trong thì rộng dần ra. Trong hang tối om và ẩm ướt, nơi góc có tiếng nước chảy róc rách, dưới đất mọc đầy rêu xanh, rất trơn trượt và gập ghềnh khó đi.

Chương Đài Phụng và Từ Viễn thận trọng từ bước, ngưng thần sáng sàng ứng biến, phải mất thời gian nửa tuần trà mới đi được hơn hai mươi trượng.

Càng vào sâu hang động càng tối, đến mức đưa tay ra không thấy năm ngón, và hang động mỗi lúc một rộng hơn.

Từ Viễn bỗng khẽ nói:

- Tiểu thư, hang động này xem ra...

Chương Đài Phụng ngắt lời:

- Im nào!

Đồng thời vung tay phóng ra một chỉ, liền thì tiếng ì ầm vang lên, nước sinh và cát văng tung tóe, nhưng chỉ chốc lát đã ngưng lặng.

Thì ra đó là một con rắn to dài những hai trượng bị Chương Đài Phụng một chỉ điểm trúng đầu, gãy giữa một lúc rồi chết.

Từ Viễn cúi xuống nhìn, chỉ thấy con rắn to ấy trên đầu có một chiếc sừng, rõ ràng là con vật tuyệt độc, bất giác lạnh người mừng thầm vì mới thoát hiểm.

Bỗng, tiếng chít chít vang lên ầm ỉ, trong mơ hồ chỉ thấy vô số bóng đen bay vút tới.

Chương Đài Phụng hít hắt hắt to:

- Nằm xuống mau...

Thì ra đó là một đàn dơi hàng mấy trăm con bị kinh động, hốt hoảng bay qua đầu hai người, ra ngoài hang động.

Chương Đài Phụng chậm rãi đứng lên, thở hắt ra một hơi dài, tiếp tục lần mò đi tới. Từ Viễn cất tiếng thăm dò:

- Tiểu thư...

- Gì đó?

- Hang động này rõ ràng chưa có ai vào bao giờ, hẳn là không thông đến Tiên Viên Cốc...

Chương Đài Phụng cau mày:

- Sao lão biết?

- Lão nô chỉ suy đoán thôi, nếu đây là một con đường ngầm bí mật, dù không được quét dọn sửa chữa thì cũng đâu đến nỗi có dơi rần...

Chương Đài Phụng cười nhạt:

- Lão muốn nói là Ngọc Lạp Lão Nhân đã dối gạt chúng ta chứ gì?

Từ Viễn cười giả lả:

- Lão nô đâu dám, ý của lão nô là... có lẽ Ngọc Lạp Lão Nhân cũng phán đoán sai lầm, chỉ phát hiện ra hang động chứ không biết đây là một cái hang cụt.

Chương Đài Phụng chững bước:

- Theo lão thì nên thế nào?

Từ Viễn ngập ngừng:

- Tốt hơn là... hãy lui ra khỏi cái hang động khủng khiếp này, rồi... tìm cách khác...

Ngưng chốc lát, gom hết can đảm nói tiếp:

- Mạnh công tử đã bị lũ vượn hung bạo kia bắt đi thế này... Xin thứ cho lão nô nói một câu chẳng lành, cho dù tìm cho được Mạnh công tử, e rằng chỉ còn là một đồng xương trắng.

Chương Đài Phụng thở dài:

- Vậy thì chúng ta không cần phải mạo hiểm nữa, rời khỏi Cửu Đỉnh Sơn là xong.

Từ Viễn ngơ ngẩn:

- Vậy là tốt hơn hết, tiểu thư xử xử quả quyết, đúng là trang nữ trung trượng phu.

Chương Đài Phụng bật cười khanh khách:

- Lão quá khen, ta chưa nói hết lời kia mà.

Từ Viễn kinh hãi:

- Lão nô... đã nói sai ư?

Chương Đài Phụng nghiêm mặt:

- Nếu Mạnh tướng công quả thật đã chết trong cốc, tất nhiên chúng ta phải rời khỏi Cửu Đỉnh Sơn, tìm một nơi thanh tịnh dưới chân Lý Phụ Phong, xây một ngôi mộ...

Từ Viễn ngạc nhiên:

- Ý tiểu thư là... thu táng Mạnh công tử ư?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Không, mai táng chính ta... Nói thật cho lão biết. Nếu Mạnh công tử đã chết thật thì ta cũng nguyện theo bầu bạn chàng ở chốn suối vàng, vậy thì lão cũng không còn thuốc ỨC CHẾ ĐỘC trong người để mà uống nữa.

Từ Viễn cả kinh:

- Tiểu thư...

Chương Đài Phụng lạnh lùng:

- Chúng ta hãy lui ra!

Từ Viễn hai tay xua lia lia:

- Không, không... đó chẳng qua là lão nô suy đoán thôi, có thể Mạnh công tử cát nhân thiên tướng, vẫn bình yên ở trong sơn cốc... Vừa rồi là bởi đầu óc lão nô đã mù mẫm. Mạnh công tử đã quan trọng đối với tiểu thư như vậy, lão nô dù tan xương nát thịt cũng quyết phải dọ ra tung tích của Mạnh công tử.

Chương Đài Phụng cười nhạt:

- Giờ thì lão đã rõ mối quan hệ giữa ba người rồi chứ?

- Lão nô đã rõ, để lão nô mở đường cho tiểu thư...

Đoạn vượt qua Chương Đài Phụng, đi trước mở đường.

Chương Đài Phụng theo sau nói:

- Đây là một hang cụt thì cần gì phải tìm kiếm nữa?

Từ Viễn giọng không được tự nhiên nói:

- Dù có phải hang cụt hay không, lão nô cũng quyết tìm kiếm cho ra kết quả.

Chương Đài Phụng mỉm cười, không nói gì thêm nữa.

Hai người đi thêm chừng được hai mươi trượng, bỗng thấy trước mặt có ánh sáng yếu ớt, Chương Đài Phụng liền ngừng bước nói:

- Khoan đi đã!

Nàng đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy hai bên là vách núi trơn trượt và lởm chởm những mầm đá hình thù kỳ dị, trông thật ghê rợn. Ánh sáng là từ nơi một khe núi soi vào, tuy yếu ớt nhưng trắng như bạch ngọc, hết sức kỳ lạ.

Từ Viễn lộ vẻ vui mừng, bên lên nhìn Chương Đài Phụng nói:

- Ngọc Lạp Lão Nhân nói quả không sai, con đường ngầm này đúng là thông đến Tiên Viên Cốc.

- Hừ, lão tưởng đây là trong cốc ư?

Từ Viễn ngăn người:

- Rõ ràng đây là ánh nắng soi qua khe núi, không phải trong cốc thì là ở đâu?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Ánh nắng không phải màu như thế này, lão không chú ý sao?

Từ Viễn chú mắt nhìn đoạn chau mày nói:

- Dù không phải là ánh nắng thì cũng chẳng phải là ánh lửa, tiểu thư...

Chương Đài Phụng cũng thoáng chau mày:

- Bất luận đó là ánh sáng gì thì cũng chứng tỏ chúng ta đang đến gần nơi cư trú của Trường Hận Phong chủ, càng phải thận trọng hơn.

Từ Viễn vội nói:

- Vâng, lão nô biết rồi.

Chương Đài Phụng đảo mắt nhìn quanh, bỗng thò tay rút ra một ngọn trủy thủ, tay trái cầm sẵn một nắm ám khí do Ngọc Lạp Lão Nhân tặng cho, hạ thấp giọng nói:

- Lão hãy đoạn hậu cho ta, nhưng không được mạo muội ra tay.

Đoạn nhẹ bước đi về phía có ánh sáng, khi đến gần mới thấy phía trước tách ra làm hai đường. Nhìn qua ánh khe núi có ánh sáng soi vào, song tầm nhìn bị vách đá ngăn cản, chẳng trông thấy được gì, thì ra luồng ánh sáng ấy soi vào đường hầm do khúc xạ.

Chương Đài Phụng thăm ước lượng, đoạn nhẹ bước đi theo con đường bên trái. Từ Viễn chẳng tiện hỏi nhiều, cũng liền tiếp bước theo sau.

Con đường ấy mỗi lúc càng sáng hơn, trên vách núi có rất nhiều khe hở soi sáng, song khe hở nào cũng bị vách núi ngăn cản, chẳng trông thấy được gì, lắng tai nghe thì cũng chẳng có chút động tĩnh.

Chương Đài Phụng quay người, cười nhẹ nói:

- Từ Viễn, lão nhận ra nguyên nhân chưa?

Từ Viễn tiến tới một bước nói:

- Lão nô ngu xuẩn, quả tình chưa hận ra được gì cả!

- Trong vách núi này có một khoảng trống thiên nhiên, được tu sửa thành động thất dựa vào địa thế, trong cốc tuy có nhà cửa, nhưng động thất này mới chính là nơi cư trú của Trường Hận Phong chủ Quần Lô Dao!

Từ Viễn thắc mắc:

- Dù là động thất gì, đã có ánh sáng xuyên qua lỗ ra phải trông thấy được cảnh tượng bên trong ấy, tại sao mỗi khe hở đều bị vách đá ngăn cản thế này?

Chương Đài Phụng thở dài:

- Bởi Trường Hận Phong chủ này chẳng những là một danh y, mà còn am tường về âm dương ngũ hành. Thạch thất bên kia đã được xây cất dựa theo bát quái cửu cung, từ trong nhìn ra thì mỗi khe hở đều là cửa sổ, còn từ ngoài nhìn vào thì lại bị vách đá chắn cản.

Từ Viễn chau mày:

- Vậy thì phải làm sao đây?

Chương Đài Phụng cười khê:

- Ta đã nhận ra được trận thế, tất nhiên cũng có thể tìm ra cửa ngõ...

Đoạn lại tiếp tục đi tới, chừng hơn năm trượng, con đường lại rẽ làm hai.

Chương Đài Phụng chẳng chút do dự, lập tức rẽ theo con đường bên trái. Lúc này đường hầm đã là nửa nhân tạo nửa thiên nhiên, có dấu đục đẽo rất rõ trên vách.

Chương Đài Phụng như rất quen thuộc đường lối, liền tiếp rẽ qua ba con đường mới dừng bước, ngoảnh lại nhìn Từ Viễn, đưa tay chỉ và nói:

- Đây là cung càn vị đoái, có lẽ đã nhìn thấy được bí thất của Trường Hận Phong chủ rồi đấy!

Chỉ thấy địa thế phía trước đã đổi khác, như là có một chỗ khuyết trên vách núi, tiến tới ba bước thì đến dưới một cửa sổ tròn.

Khung cửa tròn ấy hoàn toàn dính liền nhau như đục thủng qua một tảng đá to, bên trong có một bức màn the mỏng, rất có thể trông rõ mọi cảnh vật.

Chương Đài Phụng và Từ Viễn nhón nhón đến gần, đưa mắt nhìn vào, bất giác giật mình sửng sốt.

Thì ra bên kia cửa sổ chính là một gian sảnh rất rộng, hình bát giác, xung quanh đều có treo màn the màu vàng, chính giữa cũng là một hồ nước hình bát giác rộng chừng năm trượng, nơi giữa có một bình đài bằng đá, trên có một chiếc ghế dựa to lớn, ngồi trên ghế là một lão nhân gầy guộc nhưng hai mắt sáng quắc.

Lão nhân ấy chẳng khác gì người thường, nhưng mặt dài như ngựa, vẻ mặt nghiêm lạnh và đượm sát khí, cộng thêm chòm râu dê dưới cằm, trông hết sức kỳ khôi.

Trong thạch sảnh rộng thênh không hề có đèn nến cũng chẳng có mặt trời, ánh sáng là do hồ nước phát ra.

Dưới hồ nước chẳng rõ có vật gì, chỉ thấy làn ánh sáng xuyên qua mặt nước, soi khắp đại sảnh.

Lão nhân mặt ngựa hai mắt khép hờ ngồi ngay ngắn, chiếc bào đen trên mình lúc phình lúc thóp, trông hết sức khiếp người.

Nơi tám góc quanh đại sảnh, mỗi góc đều có một chiếc đỉnh cao cỡ thân người, trong đỉnh đang bốc khói lam nhàn nhạt, tỏa khắp đại sảnh, gây cảm giác như đang trong ảo ảnh.

Càng kinh khiếp hơn nữa là cạnh mỗi chiếc đỉnh đều có hai con vượn khổng lồ ngồi xếp bằng như người, hai cánh tay dài thượt khoanh trước ngực.

Vậy là trong thạch sảnh này gồm có một người và mười sáu con vượn cùng ngồi im lặng, bầu không khí ngập đầy vẻ thần bí và ghê rợn.

Từ Viễn hạ giọng thật thấp nói:

- Tiểu thư... Lão già này có lẽ chính là Trường Hận Phong chủ phải không?

Chương Đài Phụng khẽ gật đầu:

- Có lẽ không sai!

- Lão ta đang làm gì thế nhỉ?

Chương Đài Phụng chau mày:

- Có lẽ đang luyện tà công gì đó!

Bỗng thấy lão nhân mặt ngựa mở bừng mắt ra, hay tay từ từ nâng cao, rồi thì hai cánh tay áo phát nhanh, vỗ về phía hồ nước. Những nghe “ầm” một tiếng vang dội, nước trong hồ sôi lên sùng sục.

Lão nhân mặt ngựa hét to:

- Mở ra!

Lập tức, hai con vượn ngồi cạnh mỗi cái đỉnh cùng lúc đưa tay nhanh chóng mở chiếc đỉnh ra.

Lão nhân mặt ngựa hai tay đưa thẳng ra, vụt đẩy mạnh lên trên. Liền tức, từ mỗi chiếc đỉnh bay ra một hỏa cầu rực rỡ, vạch thành một hình vòng cung ngoạn mục, rồi thì rơi vào trong hồ nước.

Nhất thời tiếng nước ào ào, ánh sáng đỏ chập chóa, cộng thêm ánh sáng trắng đục từ dưới nước tỏa ra, khiến cho Chương Đài Phụng và Từ Viễn đứng ngoài đều chói cả mắt.

Tiếng nước lặng dần, ánh sáng đỏ dần tụ lại. Lão nhân mặt ngựa lại vung tay hét to:

- Lên!

Những nghe “vù” một tiếng, từ trong hồ bay lên một vật tròn màu đỏ, lên cao hơn hai trượng, rơi vào trong miệng lão nhân mặt ngựa đang há to.

Ánh sáng đỏ hoàn toàn tan biến, tất cả trở lại như trước. Lão nhân mặt ngựa lộ vẻ đắc ý, liếm môi chép miệng như vẫn còn dư vị.

Mười sáu con vượn đây nấp đỉnh lại, ngồi xếp bằng như trước, nhưng thấy đều nhìn chăm chú vào mặt lão nhân mặt ngựa.

Lão nhân mặt ngựa ngồi yên lặng một hồi, bỗng buông một tiếng cười đỉnh tai nhức óc.

Chương Đài Phụng rúng động cõi lòng, bởi tiếng cười ấy ngập đầy tức giận, oán thù, kiêu ngạo và tư mãn. Nghiêm chỉnh mà nói, đó là tiếng cười của một kẻ cuồng điên.

Một hồi thật lâu, lão nhân mặt ngựa mới ngừng cười, buông tiếng thở dài uể oải, lại hô:

- Khai quan!

Mười sáu con vượn cùng reo lên mừng rỡ, lần lượt đứng dậy chạy về ba phía khác nhau, chỉ nghe tiếng kèng kẹt vang lên, ba cánh cửa đã mở ra, mười sáu con vượn lập tức biến mất sau cửa đá.

Trong thạch sảnh rộng thênh chỉ còn lại mỗi một mình lão nhân mặt ngựa, chỉ thấy lão chậm chậm nhắm mắt lại, thần sắc lộ vẻ chán chường.

Bỗng, tiếng bước chân vang lên, năm đại hán tuổi trạc tứ tuần từ một cửa đá mở sẵn bước vào.

Chương Đài Phụng chau mày thâm nhủ:

- Thì ra Trường Hận Phong chủ này không phải ở đây một mình, lão ta thu nạp không ít vây cánh!

Chỉ thấy trong số họ có bốn người mặc áo trắng, một người mặc áo đen. Lão nhân mặt ngựa vẻ chán chường liền biến mất, rướn người nói:

- Những kẻ xâm nhập đã bắt hết chưa?

Năm đại hán cùng quỳ xuống. Người áo đen lên tiếng:

- Khải bẩm phong chủ, thuộc hạ bắt tài...

Lão nhân mặt ngựa chính là Trường Hận Phong chủ Quản Lộ Dao cười ôn tồn nói:

- Đừng sợ, hãy báo cáo theo đúng sự thật!

Đại hán áo đen vội nói:

- Trước sau xâm nhập vào cốc gồm chừng bảy mươi người, đã bắt giữ hơn ba mươi, hạ sát hơn mười người, hãy còn hai mươi mấy đang tiềm phục trong cốc chưa bắt được.

- Đã phong bế cửa cốc chưa?

- Theo chỉ thị của phong chủ đã cho sáu con vượn canh giữ cửa cốc, cho vào chứ không cho ra...

Trường Hận Phong chủ cười ha hả:

- Tốt lắm, miễn là tiêu diệt hết những kẻ xâm nhập, dù có kéo đến nhiều hơn nữa cũng chẳng sao!

Đại hán áo đen ấp úng:

- Nhưng... nhưng...

Trường Hận Phong chủ gằn giọng:

- Nhưng sao? Nói mau!

Đại hán áo đen kinh hãi thất sắc:

- Nhưng cũng có điều ngoài ý muốn...

Trường Hận Phong chủ thất sắc:

- Điều gì ngoài ý muốn?

Đại hán áo đen cúi đầu sát đất, thấp giọng:

- Có hai người vào trong cốc rồi lại thoát ra.

- Hả? Sáu con vượn tiên canh giữ cửa cốc đâu? Người không bảo chúng ngăn chặn sao?

- Thuộc hạ đâu dám chảnh mắng việc canh phòng...

Trường Hận Phong chủ gằn giọng:

- Dưới sự canh giữ của sáu con vượn tiên mà có kẻ thoát ra được ư?

Đại hán áo đen ấp úng:

- Hai người ấy đã ném phần độc vào sáu con vượn tiên, khiến chúng điên cuồng chạy vào cốc, mê man một hồi mới bị hai người ấy tẩu thoát, nhưng...

Trường Hận Phong chủ tức giận:

- Lại nhưng gì nữa?

Đại hán áo đen vội nói:

- Đã bắt được một người thọ thương do hai người ấy mang theo.

- À, họ là thần thánh phương nào mà lại có bản lĩnh đã vào đây rồi trở ra được?

- Họ là... một nam một nữ, chẳng rõ từ đâu đến!

Trường Hận Phong chủ đứng phắt dậy:

- Một nam một nữ? Lại để cho nữ nhân thoát ra đây hả?

Đại hán áo đen dập đầu lạy:

- Thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ đáng chết...

Bốn đại hán áo trắng cũng dập đầu lạy lia lịa.

Trường Hận Phong chủ chậm chậm ngồi trở xuống, sắc mặt hòa dịu hơn, nói:

- Đứng lên đi, cũng chẳng thể trách các người được, đó là vì kẻ xâm nhập quá ư lợi hại!

Đại hán áo đen lúng túng:

- Tạ ơn phong chủ!

Đoạn cùng bốn đại hán áo trắng đứng lên.

Trường Hận Phong chủ lại lạnh lùng nói:

- Hai người kia đã tẩu thoát, cũng chẳng làm sao hơn được, nhưng phải bắt cho kỳ được những kẻ còn ở trong cốc, không để cho tẩu thoát một người nào nữa.

Đại hán áo đen vội đáp:

- Thưa vâng!

Trường Hận Phong chủ nghiêm giọng:

- Lập tức phái nhiều vượn tiên nghiêm mật lùng bắt, và đưa những kẻ bị bắt đến đây ngay!

- Thưa vâng!

Đại hán áo đen vòng tay thi lễ, đoạn cùng bốn đại hán áo trắng ra khỏi thạch sảnh.

Lúc này chỉ còn mỗi mình Trường Hận Phong chủ trong đại sảnh. Ngoài cửa sổ, Chương Đài Phụng và Từ Viễn đều hết sức hồi hộp, bởi hai người đã nghe thấy rõ ràng, Mạnh Niệm Từ vẫn còn sống và đang bị bắt giữ.

Chỉ thấy Trường Hận Phong chủ nhìn xuống hồ nước, cười ha hả nói:

- Người chết vì tài, chim chết vì ăn! Mảnh ôn ngọc địa này dù ta có tặng cho các người, xem các người làm thế nào mà lấy đi được...

Đoạn lại buông tiếng cười vang dội....

29. Diệu Thuật Linh Đơn

Lát sau, lại có tiếng bước chân pha lẫn tiếng kêu chí chóc vọng đến.

Rồi thì, gã áo đen khi nãy lại bước vội vào, theo sau là mười mấy con vượn khổng lồ, mỗi con đều có cặp dưới nách hai người.

Chương Đài Phụng và Từ Viễn đều nhìn thấy rõ ràng, trong số đó có người của Thiết Kỳ Môn, của Phi Hồ Bảo, và thật bất ngờ có cả người của Vũ Uy Môn. Ngoài ra còn có ba bốn người chẳng rõ môn phái, thấy đều hôn mê như đã bị điểm huyết, những con vượn tiên lần lượt bỏ họ xuống bên cạnh hồ nước.

Chú ý đếm kỹ, tổng số gồm ba mươi hai người, tuổi tác khác nhau từ tam tuần đến lục tuần.

Chương Đài Phụng rung động cõi lòng, nàng đã trông thấy Mạnh Niệm Từ, chàng được đặt ngay hàng đầu.

Chỉ thấy gã áo đen nói:

- Đây chính là người thọ thương mà hai kẻ tẩu thoát để lại!

Mạnh Niệm Từ nằm úp xuống đất không động đậy, nhưng có thể sau lưng pháp phòng khe khẽ, chứng tỏ hơi thở chưa ngưng, hẳn còn sống.

Từ Viễn khê cất tiếng:

- Tiểu thư...

- Gì?

- Mạnh công tử kia kìa, để lão nô xông vào giải cứu nhé?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Không được, một là Trường Hận Phong chủ thần công huyền, hai ta quyết không phải là đối thủ, huống hồ còn biết bao thuộc hạ và vượn tiên, xông vào giải cứu khác nào tự nộp mạng. Hai là gian đại sảnh này ngầm chứa sự biến hóa của thể trận bát quái cửu cung, một khi phát động, ngay cả ta cũng không ứng phó nổi.

Từ Viễn chau mày:

- Vậy thì phải làm sao? Mạnh công tử xem ra dữ nhiều lành ít...

Chương Đài Phụng cười áo nảo:

- Hãy tùy cơ ứng biến, để xem lão ta xử trí thế nào?

Ngưng chốc lát, như nói một mình, lẩm bẩm:

- Mạnh công tử trọng thương sắp chết, dẫu cứu được thì cũng khó sống!

Từ Viễn sửng sốt:

- Tiểu thư muốn nói là...

Chương Đài Phụng cười xót xa:

- Trường Hận Phong chủ là một danh y, ngoài lão ra e khó có ai cứu được Mạnh công tử!

Từ Viễn lắc đầu trầm nghĩ:

- Ả nha đầu này có lẽ điên mất rồi, trong tình huống này thoát khỏi miệng hùm là may lắm rồi, nếu cầu mong lão ta cứu chữa thì rõ là mơ tưởng!

Song y chẳng nói gì, hai mắt chăm chăm vào Mạnh Niệm Từ.

Chỉ nghe Chương Đài Phụng cất tiếng khê nói:

- Hai ta tuy đứng ngoài cửa sổ, nhưng gần đây có cửa ngõ thông nhau...

Từ Viễn quay đầu nhìn quanh, ngạc nhiên nói:

- Lão nô chẳng thấy cửa ngõ đâu cả!

Chương Đài Phụng cười:

- Chúng ta đang ở trong trận, dĩ nhiên không trông thấy cửa ngõ, nhưng ta thì trông thấy được, khi cần thì ta sẽ cùng lão xông vào, bây giờ lão phải hoàn toàn hành động theo lời ta, tuyệt đối không được vọng động.

- Lão nô tuân mạng!

Trong đại sảnh im phăng phắc, Trường Hận Phong chủ bồng đứng lên, chậm rãi bước xuống bình đài, đi xuống hồ nước.

Từ Viễn hai mắt trở to, sửng sốt đến chẳng nên lời.

Thì ra Trường Hận Phong chủ đã đi trên mặt nước, xem lão đặt chân rất mạnh, song nước không hề văng lên, hết như bước đi trên đất bằng. Lão qua khỏi hồ nước, đi một vòng xem xét những người bị bắt, vẻ mặt trầm lạnh như tượng đá, sau đó quay lên bình đài, ngồi trở xuống ghế, lẳng lặng như đang ngẫm nghĩ chi đó?

Hồi lại, gã đại hán áo đen không dần được nữa, vòng tay thi lễ nói:

- Phong chủ, những người này...

Trường Hận Phong chủ lộ vẻ kỳ dị, hai mắt trở to nói:

- Sao?

- Những người này hầu hết là thủ hạ của Võ Lâm Tứ Thánh, nếu như...

Trường Hận Phong chủ gằn giọng quát to:

- Hừ, Võ Lâm Tứ Thánh thì có thể hiếp đáp lão phu sao? Họ thèm khát địa cực ôn ngọc của lão phu, phái người xâm nhập vào đây cướp đoạt, ha ha ha ha... Lão phu sợ gì Võ Lâm Tứ Thánh... Bọn họ thấy đều đáng chết...

Bồng tay phải vung lên, tay áo quét ra một luồng kinh phong.

Chương Đài Phụng giật mình kinh hãi, bởi luồng kinh phong ấy nhằm quét về phía Mạnh Niệm Từ.

Chỉ thấy người Mạnh Niệm Từ khẽ run lên, lật lại thành nằm ngửa.

Trường Hận Phong chủ vụt đứng lên, lớn tiếng nói:

- Lạ quá! Lạ quá!

Hai luồng ánh mắt sắc lạnh nhìn chót vào Mạnh Niệm Từ, nói tiếp:

- Hồi Toàn (xoáy vòng) chuồng lực của lão phu sao không lay động được hần thể này?

Mạnh Niệm Từ ngoại trừ còn hơi thở, không có chút phản ứng, dĩ nhiên đâu có thể vận công chống lại Hồi Toàn chuồng lực của lão.

Đại hán áo đen cũng không khỏi sửng sốt, bèm khom mình thi lễ nói:

- Phong chủ có cần thuộc hạ ném hần xuống không?

Trường Hận Phong chủ xua tay:

- Không, hãy kéo hần sang bên lão phu nhất định sẽ tìm ra nguyên nhân!

- Vâng!

Đại hán áo đen liền nắm lấy hai tay Mạnh Niệm Từ kéo ra xa ngoài một trượng.

Trường Hận Phong chủ lại vung tay, một luồng kinh phong liền tức cuốn bay người nằm cạnh Mạnh Niệm Từ, như một tảng đá rơi xuống hồ.

Chương Đài Phụng và Từ Viễn bất giác rùng mình, chỉ thấy người nọ khi rơi xuống hồ, nước văng tung tóe, lập tức sôi lên sùng sục.

Lát sau, nước hồ lắng dịu, nhưng người nọ đã biến mất, xương thịt quần áo thấy đều tan rã trong nước.

Trường Hận Phong chủ cười ha hả, tay phải lại vung lên, lại một người nữa rơi xuống hồ, như lần trước, hoàn toàn tan biến trong nước.

Thả là lần lượt ba mươi mốt người đều bị rơi xuống hồ dưới chưởng kinh của Trường Hận Phong chủ, chết mất xác trong nước.

Sau đó, trong tiếng cười vang dội, Trường Hận Phong chủ lại bước xuống bình đài, ra khỏi hồ nước, cúi xuống tỉ mỉ xem xét Mạnh Niệm Từ, lại sờ vào mạch máu chân, sau cùng đứng thẳng lên, buông tiếng thở dài:

- Thật hiếm có! Đáng tiếc, đáng tiếc quá...

Đại hán áo đen ngạc nhiên hỏi:

- Phong chủ định phá lệ để hãn lại ư?

Trường Hận Phong chủ không đáp, mà lại hỏi:

- Hãy xem hãn đã bao nhiêu tuổi?

Đại hán áo đen vội ngẩng nhìn, Mạnh Niệm Từ một hồi, đoạn nói:

Hãn còn rất trẻ, có lẽ không quá hai mươi!

Trường Hận Phong chủ vuốt chòm râu dê dưới cằm nói:

- Đúng vậy! Hãn tuổi chưa đầy hai mươi lại có công lực trên hai giáp tý, tuệ căn tiên cốt khác hãn người, thảo nào Hồi Toàn chưởng lực của lão phu đã không lay động được hãn.

Gã đại hán áo đen thăm dò:

- Chẳng hay vì sao phong chủ lại bảo là đáng tiếc?

Trường Hận Phong chủ lắc đầu:

- Đáng tiếc là thương thế của hãn quá nặng, ngũ phủ đã vỡ nát, lục mạch gần đứt đoạn, e không thể sống được nữa!

Chương Đài Phụng nghe vậy bất giác lặng người.

Đại hán áo đen lại nói:

- Y thuật thần kỳ của phong chủ có thể cải tử hoàn sinh, người này tâm mạch chưa đứt, hơi thở hãy còn, chả lẽ phong chủ không cứu được sao?

Trường Hận Phong chủ cười áo nảo:

- Với y học của lão phu, việc cải tử hồi sinh không phải là khó, có điều muốn giữ gìn khí chất bẩm sinh và một thân công lực của hãn thì chẳng phải dễ dàng.

- Không còn cách nào khác nữa chẳng?

Trường Hận Phong chủ gật đầu:

- Cách thì có, nhưng lão phu tiếc lắm!

Đại hán áo đen lại ngạc nhiên:

- Chẳng hay phong chủ định dùng cách gì vậy?

Trường Hận Phong chủ chau mày:

- Trừ phi cho hấn hấp thụ tinh hoa của địa cực ôn ngọc, sau đó lão phu dùng phương pháp bổ kinh tục mạch và cho uống vào Bách Hoàn Đơn thì mới có thể bình phục... Nhưng tổn thất đó quá lớn đối với lão phu, lão phu chẳng dại gì cứu sống hấn, như vậy thiệt thòi quá!

Đại hán áo đen thăm dò:

- Vậy để thuộc hạ ném hấn xuống hồ nhé?

Trường Hận Phong chủ chau mày hồi lâu, ngập ngừng nói:

- Thôi được... không cần hấn nữa...

Đại hán áo đen ngần ngừ đến kéo Mạnh Niệm Từ, nhưng khi vừa gần chàng, bỗng nghe Trường Hận Phong chủ quát to:

- Dừng động đến!

Đại hán áo đen giật mình, vội chững lại nói:

- Thuộc hạ chưa động đến...

Trường Hận Phong chủ thở dài:

- Để cho hấn chết đi thì thật đáng tiếc...

Chương Đài Phụng khẽ thở dài nói:

- Vậy là Mạnh công tử được cứu rồi!

Trường Hận Phong chủ lại đến gần Mạnh Niệm Từ, lẩm bẩm nói:

- Ngàn quân dễ có, một tướng khó được! Nếu huấn luyện thiếu niên này thành công, cho dù Võ Lâm Tứ Thánh liên hiệp kéo đến tấn công cũng chẳng đáng lo ngại.

Đại hán áo đen bỗng tiến tới một bước nói:

- Thừa phong chủ...

Trường Hận Phong chủ quay người nói:

- Người muốn nói gì?

- Thuộc hạ chỉ muốn nhắc nhở phong chủ một điều. Thiếu niên này không như kẻ chịu người sai khiến, phong chủ hao tổn tâm huyết tài bồi hấn, nếu hấn không tuân lời phong chủ thì sao?

Trường Hận Phong chủ cười ha hả:

- Đinh Huê Dương, người thật là trung thành, lúc nào cũng lo nghĩ cho lão phu!

Đinh Huê Dương vội cúi đầu:

- Mang ơn tri ngộ của phong chủ, thuộc hạ tất phải một dạ trung thành!

Trường Hận Phong chủ bỗng sầm mặt:

- E rằng người tâm khẩu bất nhất, trong lòng người không phải nghĩ vậy... Có lẽ người sợ hấn mai sau sẽ thay thế địa vị của người, khiến người không thừa kế được y bát của lão phu, địa cực ôn ngọc không về tay người phải không?

Đinh Huê Dương biến sắc quỳ sụp xuống, đập đầu lạy nói:

- Xin phong chủ minh xét, thuộc hạ nếu có lòng dạ như vậy, trời đất chẳng dung...

Trường Hận Phong chủ cười nhạt:

- Không có lòng như vậy thì tốt, đứng lên đi!

Đinh Huê Dương chậm chậm đứng lên, vẫn cúi thấp đầu nói:

- Xin đa tạ phong chủ!

Trường Hận Phong chủ cười ung dung nói:

- Thật ra niềm lo lắng của người chẳng phải thừa, nhưng lão phu đã nghĩ đến trước rồi! Chỉ cần cho hần uống vào Thất Úc Tán là hần vĩnh viễn chỉ biết đi theo lão phu, suốt đời tôn lão phu làm chủ, không bao giờ có ý nghĩ khác!

Đinh Huê Dương kinh ngạc:

-Ồ, phong chủ đã luyện thành Thất Úc Tán rồi ư?

Trường Hận Phong chủ cười to:

- Lão phu không cho người uống vì biết người không bao giờ phản bội...

Đưa tay chỉ mười mấy con vượn to đang lẳng lặng đứng sau lưng hần nói:

- Lũ thú vật kia vốn rất hung tàn, nếu chưa uống vào Thất Úc Tán của lão phu thì đâu có ngoan ngoãn thế kia!

Đinh Huê Dương mỉm cười ngượng ngùng:

- Lẽ ra thuộc hạ phải sớm nghĩ đến...

Trường Hận Phong chủ cười vui vẻ:

- Hãy mau đi lấy Bách Hoàn Đơn mang đến đây!

- Thừa vâng!

Đinh Huê Dương đáp xong lập tức bỏ đi, Trường Hận Phong chủ lúc này ra chiều rất vui vẻ, cúi xuống xách lấy Mạnh Niệm Từ đi qua hồ nước, đặt chàng ngồi lên ghế.

Mạnh Niệm Từ vẫn hơn me bất tỉnh, tuy được đặt ngồi lên ghế, song đầu cứ ngoẹo sang bên, nếu không còn hơi thở, thật giống người chết.

Trường Hận Phong chủ lay động tay ghế mấy cái, bỗng hai tay vung động, liên tiếp phóng ra mười mấy chưởng đánh xuống hồ nước.

Sau khi lão lay động tay ghế, ánh sáng trắng đục phát ra từ hồ nước bỗng biến thành ngũ sắc chói lói.

Chưởng kinh của Trường Hận Phong chủ đã đánh tung nước hồ và sôi sục lên, đồng thời ánh sáng ngũ sắc bỗng biến thành một vòng sáng to lớn, không ngớt quay quanh trên hồ nước.

Vòng ngũ sắc mỗi lúc càng quay nhanh và nhỏ dần, sau cùng đường kính chỉ còn chừng năm thước, bỗng hạ xuống chồng vào người Mạnh Niệm Từ.

Thế là vòng sáng bắt đầu xoay quanh Mạnh Niệm Từ, chừng sau nửa tuần trà, cái đầu ngoẹo sang bên của chàng bắt đầu từ từ ngẩng lên.

Trường Hận Phong chủ bật cười ha hả, hai tay ấn xuống ghế, vòng sáng chậm và nhạt dần, sau cùng hoàn toàn tan biến.

Những thấy Mạnh Niệm Từ tuy hai mắt nhắm nghiền, song hơi thở đều đặn và thở hắt ra một hơi dài, tay chân khẽ động đậy.

Trường Hận Phong chủ hai tay nhẹ nhàng kéo chàng xuống ghế, để chàng nằm ngửa trên bình đài, bắt đầu xoa bóp.

Thủ pháp xoa bóp của lão rất khác lạ, chỉ thấy năm ngón tay không động đậy, cách người Mạnh Niệm Từ chừng nửa thước, như không hề liên can với nhau.

Thế nhưng, theo sự chuyển động của năm ngón tay, Mạnh Niệm Từ dần dần có phản ứng.

Chỉ thấy chàng trước tiên là toàn thân co rúm, sau đó tay chân vung vẩy, sau cùng người chàng cất lên khỏi mặt đất, lơ lửng trên không.

Trường Hận Phong chủ như phải dùng sức rất nhiều, trên mặt mồ hôi nhễ nhại, song năm ngón tay mỗi lúc càng nhanh, và người Mạnh Niệm Từ cũng cất lên cao dần.

Sau chừng một bữa ăn, động tác của Trường Hận Phong chủ mới chậm dần, đến khi người Mạnh Niệm Từ hạ xuống chấm đất, lão mới ngưng hẳn cử động, thở hắt ra một hơi dài, ngồi xếp bằng lẳng lẳng nhắm mắt, hiển nhiên bởi dùng sức quá độ, cần phải vận công điều tức.

Trong đại sảnh nhất thời tĩnh lặng lạ thường, có thể nghe rõ tiếng hơi thở nặng nề của Trường Hận Phong chủ.

Đinh Huê Dương lúc này đã quay trở lại, bỏ trên tay một chiếc hộp nhỏ được gói trong gấm, nhưng lặng lẽ đứng yên gần hồ nước.

Sau chừng một tuần trà, Trường Hận Phong chủ bỗng mở tròng mắt quát:

- Đưa Bách Hoàn Đơn đây mau!

Đinh Huê Dương vội đáp:

- Thuộc hạ đã mang đến rồi đây!

Trường Hận Phong chủ không ngoảnh lại, trở tay bắt lấy hộp gấm và mở ra ngay.

Chỉ thấy hai mắt lão nhìn dán vào trong hộp, vẻ luyện tiếu thở dài nói:

- Lão phu mất mấy mươi năm trời chỉ luyện được chín hoàn này, phúc đức người tu từ kiếp nào mà lại được hưởng trọn một lúc thế này...

Do dự một lúc, lại thở dài nói:

- Trong đời lão phu có khuyết điểm duy nhất là cứ hay phân vân do dự, sự việc đã làm được nửa chừng rồi, đâu có thể nào do dự được nữa.

Đoạn đưa tay ấn vào huyệt Yết Hầu của Mạnh Niệm Từ, khiến chàng há to miệng, trút hết chín hoàn Bách Hoàn Đơn vào. Sau đó lại xoa bóp nơi cổ họng chàng một hồi, để cho chín hoàn linh đơn trôi hết xuống bụng.

Cơ hồ ngay khi chín hoàn linh đơn trôi xuống bụng Mạnh Niệm Từ, Trường Hận Phong chủ vung tay điểm huyệt liên hồi, giải khai huyệt đạo cho chàng.

30. Môi Kiếm Lưỡi Dao

Mạnh Niệm Từ khẽ cựa mình, mí mắt động đậy.

Trường Hận Phong chủ vỗ lên vai chàng hai cái quát:

- Hãy tỉnh lại đi!

Mạnh Niệm Từ vươn vai đứng lên, mở bừng mắt ngơ ngác nhìn quanh, đoạn dừng lại trên mặt Trường Hận Phong chủ, vòng tay thi lễ nói:

- Lão tiên bối cao tánh đại danh? Nơi đây... là đâu? Vì sao vãn bối lại có mặt tại nơi này? Còn Chương cô nương đâu?

Trường Hận Phong chủ trệ mặt:

- Hôn mê lâu vậy mà mới tỉnh lại đã nhớ rõ ràng thế này, nếu không xử dụng Thất Ưc Tán thì làm sao không chế được người...

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Lão tiên bối nói gì vậy?

Trường Hận Phong chủ cười:

- Lão phu nói là vị cô nương mà người vừa hỏi... họ gì vậy?

- Họ Chương...

Mạnh Niệm Từ lại dáo dác nhìn quanh, nói tiếp:

- Đây có phải Phiêu Hương Sơn Trang không?

Thì ra kể từ khi bị Chương Đài Phụng điểm huyết tại thạch thất trong Phiêu Hương Sơn Trang, chàng đã mê man suốt cho đến giờ, mọi sự xảy ra đã qua hoàn toàn không hay biết.

Trường Hận Phong chủ cười ha hả:

- Phiêu Hương Sơn Trang ư?

Quay sang Đinh Huê Dương đứng bên kia hồ nói:

- Biết Phiêu Hương Sơn Trang là nơi nào không?

Đinh Huê Dương ngẫm nghĩ chốc lát rồi đáp:

- Phiêu Hương Sơn Trang ở phía bắc Kiếm Các là một phân đà bí mật của Thiết Kỵ Môn!

Trường Hận Phong chủ hậm hực:

- Thiết Kỵ Môn? Một nam một nữ đã trốn thoát kia hẳn là người của Thiết Kỵ Môn!

Đinh Huê Dương lúng búng:

- Xét theo tình lý thì đúng như vậy!

Mạnh Niệm Từ thoáng biến sắc mặt, lập tức ngưng thần vận tụ công lực, trầm giọng hỏi:

- Đây thật ra là nơi nào? Gì mà đã trốn thoát một nam một nữ...

Trường Hận Phong chủ vội cười nói:

- Hãy tạm gác qua vấn đề ấy đi, Chương cô nương đã chết rồi!

Mạnh Niệm Từ vội hỏi:

- Đã chết rồi ư? Nàng đã chết như thế nào? Thi thể giờ ở đâu?

Trường Hận Phong chủ cười nhạt:

- Ở ngay sau lưng mà người không thấy sao?

Mạnh Niệm Từ bật lên một tiếng kinh ngạc, lập tức ngoảnh nhìn ra sau. Song ngay khi ấy, Trường Hận Phong chủ lẹ làng vung chỉ điểm vào năm nơi yếu huyệt của chàng, thế là Mạnh Niệm Từ lại ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Trường Hận Phong chủ nhanh chóng từ trong lòng lấy ra một chiếc lọ nhỏ bằng bích ngọc, lắc lắc phần tím bên trong, cười đắc ý lắm bầm:

- Chỉ cần uống vào số Thất Ưc Tán này, xem người còn lải nhải thôi được nữa hay không!

Đoạn liền đưa tay mở nắp lọ. Đột nhiên một giọng trong trẻo vang lên:

- Hãy khoan!

Trường Hận Phong chủ và Đinh Huê Dương giật nảy mình như sấm nổ ngang tai, sững sờ thừ ra tại chỗ.

Thì ra Chương Đài Phụng và Từ Viễn đã đến bên hồ chẳng rõ từ lúc nào.

Trường Hận Phong chủ tức giận quát:

- Nha đầu, người là ai?

Chương Đài Phụng cười hề hề:

- Bồn cô nương là Chương Đài Phụng, chính là Chương cô nương mà vị công tử kia vừa đề cập đến!

Quay lại đưa tay chỉ Từ Viễn, nói tiếp:

- Người này nguyên là Tổng Tuần đường chủ thuộc nội tam đường Thần Phong Môn, nhưng bây giờ là nô tài của bồn cô nương!

Trường Hận Phong chủ kinh ngạc:

- Ổ.. một nam một nữ đã trốn thoát ngoài cửa cốc chính là các người chứ gì?

Chương Đài Phụng cười ung dung:

- Nếu bảo là “trốn” thì xem thường bồn cô nương quá!

Trường Hận Phong chủ tức giận:

- Vậy chứ người giải thích thế nào?

Chương Đài Phụng cười:

- Không cần giải thích, chỉ cần cứ vào sự thật!

Kể từ khi Chương Đài Phụng và Từ Viễn hiện thân, ánh mắt rùng rục của Trường Hận Phong chủ cứ chốt chặt vào mặt Chương Đài Phụng, trên mặt lộ vẻ rất kỳ lạ. Cái vẻ ấy tưởng chừng như con dao nhọn muốn xuyên thủng Chương Đài Phụng, và cũng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Chương Đài Phụng sớm đã nhận thấy thần sắc của đối phương bèn cười chế nhạo:

- Lão điên đầu rồi phải không?

Trường Hận Phong chủ như chợt tỉnh cơn mơ, giận dữ quát:

- Người dám sỉ nhục lão phu, thật là to gan... Hãy cho biết bằng cách nào mà người vào được đây?

Chương Đài Phụng thản nhiên cười:

- Có gì mà lạ, bồn cô nương có đôi chân, chính nó đã đưa bồn cô nương vào đây!

Trường Hận Phong chủ ngớ người:

- Lão phu biết người vào đây bằng đôi chân rồi, nhưng xung quanh đây đều nằm trong trận thế của lão phu, chả lẽ người cũng hiểu biết về trận thế ấy sao?

Chương Đài Phụng bỗng buông tiếng cười ngặt nghẽo, hồi lâu vẫn chưa ngừng.

Trường Hận Phong chủ điên tiết quát:

- Người cười gì thế hả?

Chương Đài Phụng cố nén cười:

- Trận thế tầm thường này ngay cả trẻ con lên ba cũng chẳng thể gạt được, vậy mà ngăn cản được bồn cô nương sao?

Trường Hận Phong chủ tức tối nghiến răng:

- Nha đầu, người có biết sơn quy của lão phu không?

Chương Đài Phụng thản nhiên cười:

- Đang muốn thỉnh giáo đây!

Trường Hận Phong chủ hừ một tiếng thật mạnh:

- Phàm kẻ xâm nhập bồn cốc, chỉ giết không tha... Riêng đối với nữ nhân thì càng nghiêm khắc hơn!

Chương Đài Phụng vẫn bình thản:

- Hãy nói rõ nghe xem!

Trường Hận Phong chủ cau mày:

- Đã thấy những con vượn tiên kia rồi chứ? Khi nào bắt được nữ nhân, lão phu giao cho chúng tha hồ tận hưởng cho đến chết, sau đó ném xuống hồ nước cho tan xương nát thịt.

Chương Đài Phụng đỏ mặt:

- Đó là hành vi của dã thú, nhưng lão không bao giờ thực hiện được đâu!

Trường Hận Phong chủ cười khẩy:

- Nha đầu, điều lão phu vừa nói chính là số mệnh của ngươi, lão phu sẽ thực hành ngay đây!

Chương Đài Phụng nhướng mày:

- Lão không thực hiện được đâu!

Trường Hận Phong chủ giận dữ:

- Tại sao lão phu không thực hiện được?

Hai tay vung mạnh, tựa hồ sẵn sàng ra lệnh cho mười sáu con vượn to đang lăm le chờ đợi. Song Trường Hận Phong chủ lại uể oải buông hai tay xuống. Chương Đài Phụng cười:

- Lời nói của bốn cô nương thế nào?

Trường Hận Phong chủ thần thờ lẩm bẩm:

- Sao lão phu cảm thấy ngươi mặt quen quen .

Chương Đài Phụng bật cười:

- Rõ là nực cười, không thể nào có chuyện ấy được, bộ mặt ngựa của lão, bốn cô nương chưa gặp bao giờ... Thế nhưng, bốn cô nương lại biết rõ nguyên nhân.

Trường Hận Phong chủ thích thú:

- Ngươi thử nói nghe xem!

Chương Đài Phụng bỗng hỏi:

- Lão đã ở dưới chân Lý Phụ Phong này bao lâu rồi?

Trường Hận Phong chủ tức giận:

- Trường Hận Phong chứ không phải Lý Phụ Phong!

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Cũng được, cứ xem như là Trường Hận Phong, lão đã ở đây bao lâu rồi?

Trường Hận Phong chủ chau mày:

- Đã hơn ba mươi năm!

- Trong hơn ba mươi năm qua lão chưa từng bước chân ra khỏi đây ư?

- Lão phu đã thể vĩnh viễn không ra khỏi cốc, dĩ nhiên là chưa từng rời xa một bước rồi!

- Trong thời gian ấy cũng chưa từng có nữ nhân vào trong cốc sao?

- Chưa từng, nếu có thì lão phu đã thưởng cho lũ vượn tiên rồi!

Chương Đài Phụng cười phá lên:

- Vậy là đúng rồi!

Trường Hận Phong chủ ngó người:

- Gì mà đúng?

Chương Đài Phụng giọng rề rà:

- Trên giang hồ đồn rằng, lão bối thất tình, bị một người đàn bà xinh đẹp hất hủi, quá đau lòng nên mới lui ra khỏi chốn giang hồ, đến đây ẩn cư, lão không phải nhận điều ấy chứ?

Trường Hận Phong chủ buông tiếng thở dài:

- Cũng có thể nói như vậy!

Chương Đài Phụng nghiêm nghị nói tiếp:

- Bất kể hai người khi xưa đã yêu đương thế nào, nhưng qua việc lão đã đổi tên Lý Phụ Phong thành Trường Hận Phong, và thế suốt đời không rời xa, đủ hiểu tâm linh lão đã bị tổn thương sâu nặng. Người đàn bà kia quả có phần lỗi với lão, cho nên bốn cô nương cảm thấy lão rất đáng tội nghiệp.

Trường Hận Phong chủ lim dim mắt, buông tiếng thở dài nãy nuốt nói:

- Người ấy đúng là có lỗi với lão phu... Ôi, đừng nhắc đến quá khứ nữa...

Mở choàng mắt, nói tiếp:

- Người chưa nói ra nguyên nhân đã khiến lão phu cảm thấy người quen mặt.

Chương Đài Phụng cười:

- Nói đến ngay đây! Sau khi thất tình, lão đến đây ẩn cư ngay. Hơn ba mươi năm dài ép buộc bản thân thay đổi lý tưởng sống. Thế nhưng, hình bóng người đàn bà kia vẫn đeo đẳng trong cõi sâu tâm hồn, khiến lão đau khổ...

Khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Nhưng bởi thời gian quá lâu nên hình bóng kia đã phai mờ, trong ký ức lão chỉ còn là một hình ảnh đẹp...

Trường Hận Phong chủ bỗng reo to:

- Đúng rồi, người nói không sai...

Nhìn thẳng vào mặt Chương Đài Phụng, nói tiếp:

- Người quả là xinh đẹp, giống hệt như hình bóng trong ký ức lão phu. Thế nhưng, lão phu vô vàn căm hận hình bóng ấy, nếu y thị ở trước mặt, lão phu tức khắc giết chết ngay!

Chương Đài Phụng cười:

- Đó là lão tự lừa dối mình thôi! Sự thật thì chẳng những lão không giết mà còn khóc lóc thảm thiết, mong bà ta trở về vòng tay... Bởi có yêu mới hận, nếu lão không yêu người ấy thì sẽ không bao giờ hận, đúng chẳng?

Trường Hận Phong chủ bỗng gần giọng:

- Bất luận đúng hay không, lão phu cũng chẳng buông tha cho người được!

Chương Đài Phụng thản nhiên cười:

- Bốn cô nương cũng biết vậy, nhưng không hề bận tâm!

Đoạn cất bước toan đi xuống hồ. Trường Hận Phong chủ quát:

- Đứng lại!

Chương Đài Phụng bật cười:

- Sao vậy?

- Nước hồ sẽ làm cho người xương tan thịt nát, vậy thì nhẹ nhàng cho người quá và cũng làm hồng mắt sơn quy do lão phu đã đặt ra!

Chương Đài Phụng mỉm cười:

- E chẳng phải vậy đâu!

Đoạn liền bước chân xuống hồ, những thấy nàng vững vàng đi trên mặt nước, không hề gợn sóng, đứng đĩnh đi qua bình đài.

Trường Hận Phong chủ khê buông tiếng thở dài, không ra tay ngăn cản.

Chương Đài Phụng cười nhẹ:

- Xin thứ cho đã vạch trần bí mật của lão, có lẽ bọn thuộc hạ và lũ vượn của lão đều không dám liều lĩnh bước chân xuống hồ cho nên đã tôn sùng lão như thể thần tiên!

Trường Hận Phong chủ lom khom nhìn vào mặt Chương Đài Phụng, cười nói:

- Lại thật, sao ngươi biết hồ nước này có thể đi trên mặt?

Chương Đài Phụng cười nhạt:

- Rất đơn giản, trong hồ có địa cực ôn ngọc, khiến mặt nước có sức nổi cao hơn, chỉ cần có chút nội lực là đi qua được dễ dàng như đất bằng, đúng vậy chẳng?

Trường Hận Phong chủ cười:

- Đúng, nhưng nước hồ cũng có thể khiến người tan xương nát thịt nữa, ngươi biết chẳng?

- Khi này bốn cô nương đã chứng kiến việc lão liên tiếp giết chết ba mươi một người rồi, nhưng đó chẳng qua là do bị lão ném xuống, sức rơi quá mạnh nên mới như vậy, chứ như đề khí đi thì bình an vô sự.

Trường Hận Phong chủ gật gù:

- Không sai, ngươi nói rất có lý... Mục đích của ngươi là gì? Cũng nhắm vào địa cực ôn ngọc phải không?

Chương Đài Phụng lắc đầu cười:

- Bất kỳ báu vật gì cũng chẳng thể khiến cho bốn cô nương động lòng. Mục đích của bốn cô nương là chỉ muốn nhờ lão chữa thương cho Mạnh công tử kia thôi...

Mắt đảo tròn, cười nói tiếp:

- Giờ thì lão đã chữa khỏi rồi, bọn này xin cáo từ!

Dứt lời liền định đi đến giải huyệt cho Mạnh Niệm Từ.

Trường Hận Phong chủ tức giận quát:

- Láo, ngươi nghĩ dễ dàng quá, đơn giản quá!

Chương Đài Phụng nhướng mày:

- Vậy chứ phải đền trả bằng gì?

Trường Hận Phong chủ cười khanh khách:

- Đền trả ư? Tên tiểu tử này được lão phu chữa trị bằng cách hấp thụ ba phần tinh hoa của địa cực ôn ngọc và uống vào chín hoàn Bách Hoàn Đơn do lão phu phải tốn mấy mươi năm tâm huyết mới luyện thành. Sự đền trả phải suốt đời trọn kiếp đi theo lão phu, nghe lão phu sai bảo, còn về người...

Ánh mắt sắc lạnh nhìn hốt vào mặt Chương Đài Phụng, nói tiếp:

- Lão phu có hai con đường để ngươi chọn lựa, một là lão phu muốn hình bóng trong tâm trí kia về bên lão phu, có lẽ lão phu sẽ có thể tái xuất Trường Hận Phong, thứ hai là ngươi phải chết!

Chương 32

TRĂM MƯƠI NGÀN KẾ

Chương Đài Phụng thản nhiên mỉm miệng cười.

Trường Hận Phong Chủ gần giọng:

- Hừ, nói mau, người chọn con đường nào?

Chương Đài Phụng ung dung cười:

- Bỏn cô nương đã biết trước lão sẽ nói như vậy, nhưng trước khi trả lời, có thể đưa ra một điều kiện chẳng?

Trường Hận Phong Chủ thoáng trầm ngâm:

- Người nói đi!

- Bất luận bỏn cô nương chọn con đường nào thì lão cũng không được cho Mạnh công tử uống Thất Úc Tán!

- Không được!

Chương Đài Phụng chẳng màng đến lão, nói tiếp:

- Và trước hết lão phải giải huyệt cho chàng!

Trường Hận Phong Chủ bật tức:

- Đó lại là mơ tưởng... Bởi người xinh đẹp thông minh nên lão phu mới nhân nhượng thế này, nhưng người cũng đừng được một thuốc mà lần lượt một trượng.

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Không đâu...

Ánh mắt dịu dàng nhìn Trường Hận Phong Chủ, chậm rãi nói tiếp:

- Thử nghĩ lão ẩn cư tại nơi hoang vắng này suốt hơn ba mươi năm dài, đó là điều đau khổ đến dường nào. Huống hồ trong bao năm qua hình bóng kia không hề buông tha lão, khiến lão phải sống khắc khoải trong niềm đau hận khôn cùng. Nay lão đã có hy vọng khiến cho bóng hình kia sống lại, nếu niềm ước mong ấy trở thành hiện thực, lão có thể rời khỏi sơn cốc này, sống hạnh phúc trong cõi đời, như vậy chẳng lẽ sự đền trả không đủ sao! Không xứng đáng sao?

Trường Hận Phong Chủ ngậy ngẩn nhìn nàng, lẩm bẩm như trong mơ nói:

- Nói nghe hay lắm, có lẽ người không chọn con đường chết rồi!

Chương Đài Phụng lạnh lùng:

- Cũng không hẳn, bỏn cô nương chỉ nói chắc chắn sẽ chọn một trong hai con đường, vậy có nghĩa là lão có nửa phần hy vọng thực hiện được ước muốn.... Lão đừng quên, đây là điều kiện giữa chúng ta, lão phải giải huyệt cho Mạnh công tử trước rồi bỏn cô nương mới có thể cho biết câu trả lời.

Trường Hận Phong chủ vểnh râu:

- Không được... hẳn... hẳn...

Chương Đài Phụng khúc khích cười:

- Khỏi hẳn nữa, bỏn cô nương biết lão muốn nói gì rồi. Mạnh công tử đã có công lực trên hai giáp tý, võ nghệ cao cường, sau khi giải huyệt không thể nào kềm chế được nữa, phải không nào?

Trường Hận Phong chủ đỏ mặt hét:

- Láo, lão phu lại sợ hẳn hay sao?

- Nếu không sợ, sao không giải huyệt?

Trường Hận Phong Chủ giậm chân:

- Thôi được, để lão phu giải huyệt cho hẳn!

Đoạn liên vùng chỉ điểm giải huyệt đạo cho Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ được giải huyệt, liền vận công điều tức, đứng lên quát:

- Lão thất phu, tại sao lại phong bế huyệt đạo của Mạnh mỗ?

Vung tay xuất chưởng toan lao tới tấn công. Chương Đài Phụng vội hét to:

- Mạnh công tử, chớ nóng nảy!

Mạnh Niệm Từ sững người, bấy giờ mới trông thấy Chương Đài Phụng, vội chững lại nói:

- Chương cô nương... Vậy là sao? Đây là đâu? Tại sao...

Chương Đài Phụng nhoẻn miệng cười ngắt lời:

- Hãy thử xem thương thế của công tử đã hoàn toàn bình phục và công lực còn nguyên vẹn hay không?

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Tại hạ đã vận công thử, đã hoàn toàn bình phục rồi!

Chương Đài Phụng gật đầu cười:

- Vậy thì tốt...

Đưa tay chỉ Trường Hận Phong chủ nói:

- Đây là Trường Hận Phong chủ Quản Lộ Dao lão tiên bối, ân nhân cứu mạng của công tử, phải mất biết bao tâm lực và được vật quý báu mới cứu được công tử từ Quỷ Môn Quan về đây...

Mạnh Niệm Từ vội bước về Trường Hận Phong chủ vòng tay xá dài nói:

- Đa tạ Quân lão tiên bối đã cứu mạng, vừa rồi vì tại hạ không rõ có sự nên mới hiểu lầm, xin lão tiên bối chớ trách!

Trường Hận Phong chủ buông tiếng hừ khê:

- Hà tất khách sáo!

Chương Đài Phụng khúc khích cười nói tiếp:

- Tiểu muội chưa nói hết lời mà! Ông ấy tuy có ơn cứu mạng công tử, nhưng đồng thời cũng là kẻ địch mạnh nhất của công tử...

Trường Hận Phong chủ tức giận:

- Người nói vậy nghĩa là sao?

Mạnh Niệm Từ cũng ngạc nhiên nói:

- Chương cô nương có thể nói rõ hơn chăng?

Chương Đài Phụng chậm rãi nói:

- Rất đơn giản, ông ta đã chẳng tiếc thuốc quý, nội lực và ba phần tinh hoa của địa cực ôn ngọc để cứu mạng công tử, đó không phải vì ông ta là một vị thần trứ danh, cũng chẳng phải có lòng nhân từ bác ái, mà là có mục đích rất khó thể thông cảm....

Trường Hận Phong chủ mặt mày tái ngắt, chẳng nói một lời.

Mạnh Niệm Từ ngơ ngẩn:

- Cô nương thật ra muốn nói gì vậy?

Chương Đài Phụng cười:

- Ông ta định cho công tử uống vào loại thuốc làm mất hết trí nhớ, trở thành nô bộc trung thành, cả đời làm tay sai cho ông ta.

Mạnh Niệm Từ thoáng tái mặt, lặng thinh trầm ngâm.

Chương Đài Phụng nói tiếp:

- Do đó, thăng thắng mà nói, ơn cứu mạng của ông ta đã bị lòng mong muốn xấu ác ấy xua tan, kể như ân oán tương đồng!

Trường Hận Phong chủ tức giận:

- Nha đầu, vì chờ sự chọn lựa của ngươi, lão phu đã nhẫn nhịn đủ lắm rồi! Nếu ngươi còn...

Chương Đài Phụng cười ngắt lời:

- Vậy cũng đâu hề gì? Chẳng lẽ lão còn sợ ta thoát khỏi lưới rập của lão hay sao? Trước khi uống thuốc tỉnh táo một lúc cũng đâu có sao?

Mạnh Niệm Từ mặt hiện sát cơ, nhìn Chương Đài Phụng nói:

- Tại hạ mới hồi tỉnh, nhất thời chưa hiểu rõ được tự sự, chẳng hay cô nương...

Chương Đài Phụng tiếp lời:

- Nếu Trường Hận Phong chủ không ngăn cản, tiểu muội có thể sơ lược cho công tử biết. Đây là một sơn động trong Tiên Viên Cốc, nằm tại Trường Hận Phong trên Cửu Đỉnh Sơn. Đại sảnh này đã được xây dựng dựa theo sự biến hoá của bát quái cửu cung, vị Trường Hận Phong chủ này võ công siêu phàm, và trong cốc còn có lũ vượn nhiều vô số kể, chúng sức mạnh ghê gớm...

Trường Hận Phong chủ bỗng cười to:

- Ngươi biết vậy tốt lắm!

Mạnh Niệm Từ ra chiều phân vân:

- Dù là đầm rồng hang hổ thì tại hạ cũng chẳng sợ, nhưng cô nương...

Chương Đài Phụng cười tiếp lời:

- Nếu công tử tin tiểu muội, thì hãy nghe lời tiểu muội có được không?

Trong khi nói mắt nàng đảo quanh liên mấy lượt.

Mạnh Niệm Từ hiểu ý, bèn cười nói:

- Hẳn là cô nương đã vượt ngàn dặm xa xôi, trải qua biết bao hiểm nguy đưa tại hạ đến đây nhờ cứu chữa, tại hạ được may mắn sống sót là nhờ cô nương ban cho, lẽ đương nhiên tại hạ phải nghe lời cô nương rồi!

Chương Đài Phụng vui sướng:

- Vậy thì tốt lắm!

Trường Hận Phong chủ bực mình nói:

- Giờ trả lời lão phu được rồi chứ?

Chương Đài Phụng cười mỉa mai:

- Thật ra thì lão đã biết trước câu trả lời rồi, đúng chẳng?

Trường Hận Phong chủ mặt bỗng rạng rỡ, lim dim mắt nói:

- Con người ai chẳng ham sống sợ chết, dĩ nhiên là ngươi chọn con đường sống rồi!

Chương Đài Phụng lắc đầu cười:

- Không phải, bỗng cô nương chọn con đường chết!

Trường Hận Phong chủ nhảy dựng lên:

- Chọn con đường chết? Nha đầu ngươi rõ là điêu ngoa, nếu lão phu mà biết trước như vậy thì đã bỏ chết ngươi rồi!

Chương Đài Phụng thần nhiên cười:

- Tuy bốn cô nương chọn con đường chết, nhưng có cách để sống còn trong cái chết.... Lão hãy cho biết sẽ đối phó với bốn cô nương như thế nào?

Trường Hận Phong chủ mặt tái ngắt:

- Lão phu sẽ cho mười sáu con vượn tiên cùng lúc dày vò ngươi cho đến khi chết mới thôi.

- Nếu lũ vượn của lão không làm gì được bốn cô nương thì sao?

Trường Hận Phong chủ hét to:

- Tuyệt đối không thể vậy được!

- Vạn nhất có thể thì sao?

- Nếu đúng vậy thì lão phu sẽ tước khắc để cho các ngươi rời khỏi đây!

Chương Đài Phụng nghiêm giọng:

- Chính miệng lão đã nói, đừng phản hồi đó!

- Hừ, lão phu là hạng người nào mà đi nuốt lời với ngươi!

Mạnh Niệm Từ thấy mười sáu con vượn to lớn và khỏe mạnh chẳng khác nào hung thần ác sát, hoảng kinh nói:

- Không được, Chương cô nương đừng....

Chương Đài Phụng xua tay ngắt lời:

- Công tử đã quên lời hứa rồi ư? Hãy nghe lời tiểu muội, toàn thân giới bị, sẵn sàng ứng biến.

Mạnh Niệm Từ lòng đầy thắc mắc nhưng đành phải im miệng, chỉ nghe Chương Đài Phụng buông tiếng quát lạnh lạnh, người vọt thẳng lên không, phi thân đến bên kia hồ nước.

31. Trăm Mươi Ngàn Kế

Chương Đài Phụng thản nhiên mỉm miệng cười.

Trường Hận Phong Chủ gần giọng:

- Hừ, nói mau, ngươi chọn con đường nào?

Chương Đài Phụng ung dung cười:

- Bốn cô nương đã biết trước lão sẽ nói như vậy, nhưng trước khi trả lời, có thể đưa ra một điều kiện chẳng?

Trường Hận Phong Chủ thoáng trầm ngâm:

- Ngươi nói đi!

- Bất luận bốn cô nương chọn con đường nào thì lão cũng không được cho Mạnh công tử uống Thất Úc Tán!

- Không được!

Chương Đài Phụng chẳng màng đến lão, nói tiếp:

- Và trước hết lão phải giải huyết cho chàng!

Trường Hận Phong Chủ bực tức:

- Đó lại là mơ tưởng... Bởi ngươi xinh đẹp thông minh nên lão phu mới nhân nhượng thế này, nhưng ngươi cũng đừng được một thước mà lần lướt một trượng.

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Không đâu...

Ánh mắt dịu dàng nhìn Trường Hận Phong Chủ, chậm rãi nói tiếp:

- Thử nghĩ lão ẩn cư tại nơi hoang vắng này suốt hơn ba mươi năm dài, đó là điều đau khổ đến dường nào. Huống hồ trong bao năm qua hình bóng kia không hề buông tha lão, khiến lão phải sống khắc khoải trong niềm đau hận khôn cùng. Nay lão đã có hy vọng khiến cho bóng hình kia sống lại, nếu niềm ước mong ấy trở thành hiện thực, lão có thể rời khỏi sơn cốc này, sống hạnh phúc trong cõi đời, như vậy chẳng lẽ sự đền trả không đủ sao! Không xứng đáng sao?

Trường Hận Phong Chủ ngậm ngẩn nhìn nàng, lẩm bẩm như trong mơ nói:

- Nói nghe hay lắm, có lẽ ngươi không chọn con đường chết rồi!

Chương Đài Phụng lạnh lùng:

- Cũng không hẳn, bốn cô nương chỉ nói chắc chắn sẽ chọn một trong hai con đường, vậy có nghĩa là lão có nửa phần hy vọng thực hiện được ước muốn.... Lão đừng quên, đây là điều kiện giữa chúng ta, lão phải giải huyết cho Mạnh công tử trước rồi bốn cô nương mới có thể cho biết câu trả lời.

Trường Hận Phong chủ vẻn râu:

- Không được... hẳn... hẳn...

Chương Đài Phụng khúc khích cười:

- Khỏi hẳn nữa, bốn cô nương biết lão muốn nói gì rồi. Mạnh công tử đã có công lực trên hai giáp tý, võ nghệ cao cường, sau khi giải huyết không thể nào kèm chế được nữa, phải không nào?

Trường Hận Phong chủ đỏ mặt hét:

- Láo, lão phụ lại sợ hẳn hay sao?

- Nếu không sợ, sao không giải huyết?

Trường Hận Phong Chủ giậm chân:

- Thôi được, để lão phụ giải huyết cho hẳn!

Đoạn liên vùng chỉ điểm giải huyết đạo cho Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ được giải huyết, liên vận công điều tức, đứng lên quát:

- Lão thất phu, tại sao lại phong bế huyết đạo của Mạnh mẽ?

Vùng tay xuất chưởng toan lao tới tấn công. Chương Đài Phụng vội hét to:

- Mạnh công tử, chớ nóng nảy!

Mạnh Niệm Từ dừng người, bấy giờ mới trông thấy Chương Đài Phụng, vội dừng lại nói:

- Chương cô nương... Vậy là sao? Đây là đâu? Tại sao...

Chương Đài Phụng nhoẻn miệng cười ngắt lời:

- Hãy thử xem thương thế của công tử đã hoàn toàn bình phục và công lực còn nguyên vẹn hay không?

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Tại hạ đã vận công thử, đã hoàn toàn bình phục rồi!

Chương Đài Phụng gật đầu cười:

- Vậy thì tốt...

Đưa tay chỉ Trường Hận Phong chủ nói:

- Đây là Trường Hận Phong chủ Quản Lộ Dao lão tiền bối, ân nhân cứu mạng của công tử, phải mất biết bao tâm lực và được vật quý báu mới cứu được công tử từ Quỷ Môn Quan về đây...

Mạnh Niệm Từ vội bước về Trường Hận Phong chủ vòng tay xá dài nói:

- Đa tạ Quân lão tiền bối đã cứu mạng, vừa rồi vì tại hạ không rõ có sự nên mới hiểu lầm, xin lão tiền bối chớ trách!

Trường Hận Phong chủ buông tiếng hừ khê:

- Hà tất khách sáo!

Chương Đài Phụng khúc khích cười nói tiếp:

- Tiểu muội chưa nói hết lời mà! Ông ấy tuy có ơn cứu mạng công tử, nhưng đồng thời cũng là kẻ địch mạnh nhất của công tử...

Trường Hận Phong chủ tức giận:

- Người nói vậy nghĩa là sao?

Mạnh Niệm Từ cũng ngạc nhiên nói:

- Chương cô nương có thể nói rõ hơn chăng?

Chương Đài Phụng chậm rãi nói:

- Rất đơn giản, ông ta đã chẳng tiếc thuốc quý, nội lực và ba phần tinh hoa của địa cực ôn ngọc để cứu mạng công tử, đó không phải vì ông ta là một vị thần trứ danh, cũng chẳng phải có lòng nhân từ bác ái, mà là có mục đích rất khó thể thông cảm....

Trường Hận Phong chủ mặt mày tái ngắt, chẳng nói một lời.

Mạnh Niệm Từ ngơ ngẩn:

- Cô nương thật ra muốn nói gì vậy?

Chương Đài Phụng cười:

- Ông ta định cho công tử uống vào loại thuốc làm mất hết trí nhớ, trở thành nô bộc trung thành, cả đời làm tay sai cho ông ta.

Mạnh Niệm Từ thoáng tái mặt, lặng thinh trầm ngâm.

Chương Đài Phụng nói tiếp:

- Do đó, thẳng thắn mà nói, ơn cứu mạng của ông ta đã bị lòng mong muốn xấu ác ấy xua tan, kể như ăn oản tương đồng!

Trường Hận Phong chủ tức giận:

- Nha đầu, vì chờ sự chọn lựa của người, lão phu đã nhẫn nhịn đủ lắm rồi! Nếu người còn...

Chương Đài Phụng cười ngắt lời:

- Vậy cũng đâu hề gì? Chẳng lẽ lão còn sợ ta thoát khỏi lưới rập của lão hay sao? Trước khi uống thuốc tỉnh táo một lúc cũng đâu có sao?

Mạnh Niệm Từ mặt hiện sát cơ, nhìn Chương Đài Phụng nói:

- Tại hạ mới hồi tỉnh, nhất thời chưa hiểu rõ được tự sự, chẳng hay cô nương...

Chương Đài Phụng tiếp lời:

- Nếu Trường Hận Phong chủ không ngăn cản, tiểu muội có thể sơ lược cho công tử biết. Đây là một sơn động trong Tiên Viên Cốc, nằm tại Trường Hận Phong trên Cửu Đỉnh Sơn. Đại sảnh này đã được xây dựng dựa theo sự biến hoá của bát quái cửu cung, vị Trường Hận Phong chủ này võ công siêu phàm, và trong cốc còn có lũ vượn nhiều vô số kể, chúng sức mạnh ghê gớm...

Trường Hận Phong chủ bỗng cười to:

- Người biết vậy tốt lắm!

Mạnh Niệm Từ ra chiều phân vân:

- Dù là đầm rồng hang hổ thì tại hạ cũng chẳng sợ, nhưng cô nương...

Chương Đài Phụng cười tiếp lời:

- Nếu công tử tin tiểu muội, thì hãy nghe lời tiểu muội có được không?

Trong khi nói mắt nàng đảo quanh liên mấy lượt.

Mạnh Niệm Từ hiểu ý, bèn cười nói:

- Hẳn là cô nương đã vượt ngàn dặm xa xôi, trải qua biết bao hiểm nguy đưa tại hạ đến đây nhờ cứu chữa, tại hạ được may mắn sống sót là nhờ cô nương ban cho, lẽ đương nhiên tại hạ phải nghe lời cô nương rồi!

Chương Đài Phụng vui sướng:

- Vậy thì tốt lắm!

Trường Hận Phong chủ bực mình nói:

- Giờ trả lời lão phu được rồi chứ?

Chương Đài Phụng cười mỉa mai:

- Thật ra thì lão đã biết trước câu trả lời rồi, đúng chẳng?

Trường Hận Phong chủ mặt bỗng rạng rỡ, lim dim mắt nói:

- Con người ai chẳng ham sống sợ chết, dĩ nhiên là người chọn con đường sống rồi!

Chương Đài Phụng lắc đầu cười:

- Không phải, bỗng cô nương chọn con đường chết!

Trường Hận Phong chủ nhảy dựng lên:

- Chọn con đường chết? Nha đầu người rõ là điêu ngoa, nếu lão phu mà biết trước như vậy thì đã bỏ chết người rồi!

Chương Đài Phụng thản nhiên cười:

- Tuy bỗng cô nương chọn con đường chết, nhưng có cách để sống còn trong cái chết.... Lão hãy cho biết sẽ đối phó với bỗng cô nương như thế nào?

Trường Hận Phong chủ mặt tái ngắt:

- Lão phu sẽ cho mười sáu con vượn tiên cùng lúc dầy vò người cho đến khi chết mới thôi.

- Nếu lũ vượn của lão không làm gì được bỗng cô nương thì sao?

Trường Hận Phong chủ hét to:

- Tuyệt đối không thể vậy được!

- Vạ nhất có thể thì sao?

- Nếu đúng vậy thì lão phu sẽ tức khắc để cho các người rời khỏi đây!

Chương Đài Phụng nghiêm giọng:

- Chính miệng lão đã nói, đừng phản hồi đó!

- Hừ, lão phu là hạng người nào mà đi nuốt lời với người!

Mạnh Niệm Từ thấy mười sáu con vượn to lớn và khỏe mạnh chẳng khác nào hung thần ác sát, hoảng kinh nói:

- Không được, Chương cô nương đừng...

Chương Đài Phụng xua tay ngắt lời:

- Công tử đã quên lời hứa rồi ư? Hãy nghe lời tiểu muội, toàn thân giới bị, sẵn sàng ứng biến.

Mạnh Niệm Từ lòng đầy thắc mắc nhưng đành phải im miệng, chỉ nghe Chương Đài Phụng buông tiếng quát lạnh lạnh, người vọt thẳng lên không, phi thân đến bên kia hồ nước.

32. Địa Cực Ôn Ngọc

Chương Đài Phụng vừa đặt chân xuống đất, mười sáu con vượn to lập tức tủa đến bao vây cùng với tiếng kêu âm ỉ, chúng dang rộng hai tay, miệng kêu chí chóe hết sức ghê rợn.

Chương Đài Phụng nhỏ thó đứng giữa vòng vây của lũ vượn to lớn, trông hết mười sáu con chó săn to lớn bao vây một chú thỏ con, tình thế xem ra nàng khó thể thoát chết.

Mạnh Niệm Từ mày kiếm chau chặt, mấy phen toan lao vào giúp sức. Chàng không hiểu vì sao Chương Đài Phụng lại tự dẫn thân vào tuyệt cảnh, song nhớ lại sự chỉ huy vững vàng của nàng đại phá Thần Phong Môn lúc ở Phiêu Hương Sơn Trang, nên cuối cùng chàng đã dằn nén.

Mười sáu con vượn tuy ra vẻ hùng hổ song chưa phát động thế công, hiển nhiên chúng đang chờ mệnh lệnh tối hậu của Trường Hận Phong chủ.

Trường Hận Phong chủ thần thái rất khích động, gương mặt ngựa càng trở dài hơn, nghiêng răng nói:

- Nha đầu kia, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, chỉ cần lão phu hạ lệnh một tiếng, ngươi tức khắc sẽ phải chết một cách thê thảm nhất trên đời...

Chương Đài Phụng lớn tiếng:

- Nếu lão không chịu từ bỏ ý định lệch lạc của mình thì lão sẽ chuốc lấy một sự thua bại chưa từng có... Lão không quên lời cam kết của mình chứ?

Trường Hận Phong chủ cắn răng thở dài:

- Ngươi đã quyết tâm muốn chết thì chẳng biết sao hơn!

Hai tay vụt giơ cao, rồi thì hạ nhanh xuống quát:

- Ra tay!

Lũ vượn dường như nghe hiểu tiếng người, ba mươi hai cánh tay dài đầy lông lá lập tức cùng một lúc vươn ra, tranh nhau toan thỏa mãn thú dục.

Chương Đài Phụng buông tiếng cười vang, vụt người xoay nhanh, những thấy một chùm sáng bạc tung ra như mưa bắc. Lũ vượn kinh hoảng như chuột gặp mèo, trong tiếng kêu chí chóe đua nhau chạy loạn xạ, song xa nhất cũng chỉ được hơn trượng là lăn ra chết ngay. Trước ngực mỗi con đều có một lỗ máu tuôn chảy xối xả, vị trí trúng ngay tim, thảo nào lũ thú hung hãn này chết nhanh đến như vậy.

Mạnh Niệm Từ thấy vậy, lập tức cảm thấy nhẹ người. Trường Hận Phong chủ thoát tiên ngó người, liền sau đó phi thân qua hồ nước giận dữ quát:

- Ngươi... đã giết chúng bằng cách nào?

Đinh Huê Dương cũng sững sờ biến sắc, thù người tại chỗ. Từ Viễn điềm nhiên khoanh tay đứng nhìn, dường như mọi sự đã nằm trong sự tiên liệu của y.

Chương Đài Phụng đảo mắt cười vang nói:

- Lẽ dĩ nhiên là đã xử dụng ám khí!

Trường Hận Phong Chủ trợn trừng mắt:

- Chúng da rắn thịt dày, đao kiếm không thủng, bất kỳ ám khí nào cũng không thể gây thương chúng được, ngươi đã xử dụng ám khí gì mà giết chết được chúng hả?

Chương Đài Phụng giọng lạnh nhạt:

- Lão hãy tự mà xem xét!

Trường Hận Phong chủ hậm hực:

- Ám khí đã thũng sâu vào trong thân, lão phu không trông thấy được!

- Thôi, hiện tại không cần phải tìm hiểu đó là ám khí gì, nên biết là lũ vượn già của lão không phải là kim cương bất hoại chi thể, đừng nói là ám khí của bốn cô nương giết chết được chúng, mà còn rất nhiều ám khí cũng như khí giới khác có thể giết chết được chúng, nếu chỉ cậy vào chúng bảo vệ sơn cốc này thì không xong đâu...

Giọng trầm xuống nói tiếp:

- Lời cam kết của lão có thể thực hiện rồi chứ?

Trường Hận Phong chủ sắc mặt biến đổi liên hồi, sau cùng cười lên khàng khặc nói:

- Nha đầu, trò bịp của ngươi quả là cao minh, nhưng rất tiếc lão phu không bị mắc lừa đâu!

Chương Đài Phụng thản nhiên cười:

- Bốn cô nương đã biết trước là lão sẽ nói vậy, vì Trường Hận Phong chủ bây giờ không còn là nhân y Quân Lộ Dao khi xưa nữa!

Trường Hận Phong chủ mặt tái ngắt:

- Ngươi nói vậy là sao?

Chương Đài Phụng cười cười:

- Nhân y Quân Lộ Dao xưa kia giàu lòng bác ái, nhất ngôn cửu đỉnh, còn Trường Hận Phong chủ ngày nay hung ác ngang tàng, phản phúc vô lương. Ôi, cũng chẳng thể trách lão được, chính người đàn bà kia đã khiến trở nên thế này!

Mạnh Niệm Từ nhún mình phi thân qua hồ nước, quay sang Chương Đài Phụng nói:

- Khỏi cần hao hơi tổn tiếng, chúng ta đi thôi!

Trường Hận Phong chủ bỗng buông tiếng cười khanh khách, không hề ngăn cản.

Chương Đài Phụng khẽ nói:

- Đừng vội, lão già này không dễ yên cho chúng ta rời khỏi đây đâu, hãy xem lão còn thủ đoạn gì nữa.

Trường Hận Phong chủ niềm khích phần dần ổn định, bỗng lớn tiếng quát:

- Đinh Huê Dương!

Đinh Huê Dương vội khom mình đáp:

- Thuộc hạ có đây!

Trường Hận Phong chủ hần học:

- Còn phải chờ lão phu sai bảo nữa hả? Sao không kéo xác lũ vượn đi đi?

Đinh Huê Dương vội cúi gập người đáp:

- Thuộc hạ tuân mạng!

Đoạn lùi sau ba bước, quay người cất lên một tiếng huýt dài. Tiếng huýt vừa dứt đã thấy lại mười mấy con vượn tiên ngoe nguẩy đi vào. Đinh Huê Dương đưa tay chỉ xác lũ vượn ngổn ngang nói:

- Khiêng đi mau!

Lũ vượn chẳng tỏ vẻ gì khác, y lời khiêng xác đồng loại đi ra, thật trùng hợp chúng cũng đúng mười sáu con, mỗi con khiêng một xác, chốc lát chúng đã đi khỏi.

Trường Hận Phong chủ ánh mắt sắc lạnh nhìn vào gương mặt của Chương Đài Phụng trầm giọng hỏi:

- Chương cô nương ám khí lợi hại, thủ pháp độc đáo, có thể một lúc giết chết mười sáu con vượn tiên, khiến lão phu được mở rộng tầm mắt, chẳng hay... đó là ám khí gì vậy?

Chương Đài Phụng ơ hờ:

- Ám khí đó không phải của bốn cô nương, mà do một vị lão tiền bối tặng cho, cũng chẳng biết ám khí đó tên gì!

- Người đã tặng ám khí đó cho cô nương danh táng là gì vậy?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Chưa được vị tiền bối ấy cho phép, bốn cô nương không tiện thổ lộ!

Trường Hận Phong chủ thăm dò:

- Vậy thì ám khí đó kích cỡ bao nhiêu mà có uy lực lớn như vậy?

Chương Đài Phụng bỗng ngửa mặt cười vang:

- Quân Lộ Dao, lão già tắt quan co, sao không hỏi thẳng bốn cổ nương có bao nhiêu ám khí, vậy chẳng tốt hơn ư?

Trường Hận Phong chủ mặt trở nên hết sức kỳ khôi, gằn giọng nói:

- Không cần phải hỏi, lão phu chỉ cho biết trong cốc này có hơn ba ngàn con vượn tiên, có lẽ cũng đủ rồi!

Chương Đài Phụng thâm kinh hãi, song ngoài mặt vẫn ra chiều ung dung, cười khẩy nói:

- Vậy là lão định xua hết chúng nạp mang ư?

Trường Hận Phong chủ phá lên cười:

- Chỉ cần cô nương có đủ khả năng. Nhưng chỉ e cô nương không có nhiều ám khí đến thế!

Mạnh Niệm Từ bỗng cao giọng xen lời:

- Cũng chẳng cần xử dụng ám khí, lũ súc sinh kia chưa chắc gì giữ chân chúng ta được!

Trường Hận Phong chủ tức tối:

- Tiểu tử, rõ ràng lấy oán báo ân, nếu không nhờ lão phu hết lòng cứu chữa thì ngươi đã chết từ lâu rồi!

Nghiến răng nói tiếp:

- Vậy các ngươi hãy thử xem!

Mạnh Niệm Từ bắt giác nghe lòng hổ thẹn, dầu thế nào thì Trường Hận Phong chủ cũng kể được là ân nhân cứu mạng của chàng. Mặc dù lão dụng ý bất chính, nhưng việc cứu sống chàng đó là sự thật. Chỉ bấy nhiêu chàng cũng lễ nhượng ba phần, do đó nhất thời chàng chẳng biết nói sao cho phải.

Chương Đài Phụng lớn tiếng cười khẩy:

- Quân Lộ Dao, chúng ta đã nói rõ ràng, lão tuy thật sự cứu người, nhưng lại không có lòng cứu người, hành động như vậy đâu có thể bù lại được âm mưu độc ác của lão... Nếu lão còn kể được là một bậc quân tử, biết tôn trọng thân phận khi xưa thì nên đưa bọn này rời khỏi đây!

Mạnh Niệm Từ khẽ buông tiếng thở dài:

- Mặc cho tôn giá nuôi dạ bất lương, nhưng tại hạ vẫn ghi nhớ ơn cứu giúp, mai sau ắt sẽ báo đền. Nhưng bây giờ, xin thứ cho, tại hạ phải cáo từ!

Trường Hận Phong chủ dang ngửa hai tay, cười chua chát:

- Thôi được, các ngươi... hãy đi đi...

Quay sang Đinh Huê Dương trầm giọng quát:

- Còn thù ra đó hả? Đi...

Chưa dứt lời đã như một luồng khói xanh biến mất qua cánh cửa đang mở, Đinh Huê Dương ném cho nhóm Mạnh Niệm Từ cái nhìn sắc lạnh, đoạn cũng liền theo sau đi khỏi.

Giờ đây trong thạch sảnh chỉ còn lại Mạnh Niệm Từ, Chương Đài Phụng và Từ Viễn ba người. Mạnh Niệm Từ vẻ mặt nặng nề khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Chương cô nương dường như rất am tường về trận pháp, chẳng hay...

Ngay khi ấy bỗng nghe tiếng chân vọng đến từ xa đến gần, và có người trầm giọng nói:

- Chính là nơi đây...

Rồi thì một người đi nhanh vào, tiến thẳng đến hồ nước.

Mạnh Niệm Từ thoáng kinh ngạc, vội cùng Chương Đài Phụng lách nhanh sang bên, chỉ thấy đối phương gồm có hơn hai mươi người, thật bất ngờ họ là người của Vũ Uy Môn.

Bọn họ chỉ sơ hờ quét mắt nhìn Mạnh Niệm Từ ba người, rồi lập tức túa đến bao vây chặt hồ nước. Chỉ thấy người cầm đầu là một lão nhân tuổi ngoại ngũ tuần, tay cầm một thanh trường kiếm sáng loáng, đảo mắt nhìn quanh, ngạc nhiên nói:

- Tại sao ở đây cũng chẳng thấy bóng dáng của Quân Lộ Dao thế nhỉ?

Một lão nhân nhỏ thó khác cười xiểm nịnh:

- Mặc Quân Lộ Dao có ở đây hay không, tiên hạ thủ vi cường, hạ tọa xin chúc mừng đường chủ đã đến trước...

Lão nhân cầm kiếm được gọi là đường chủ bật cười:

- Cung phó đường chủ không lầm địa cực ôn ngọc quả đúng dưới hồ nước này chứ?

Lão nhân nhỏ thó vội nói:

- Đây chắc chắn là nơi tập công luyện thuốc của Quân Lộ Dao, ánh sáng từ trong hồ tỏa ra kia dĩ nhiên là địa cực ôn ngọc rồi... Các lộ quản hùng tuy thương vong trầm trọng, song đa số đều không tổn thương thực lực, có lẽ cũng sắp tìm đến nơi này, hãy mau ra tay lấy địa cực ôn ngọc, sớm rời khỏi đây là hơn!

Lão nhân cầm kiếm gật đầu:

- Việc ấy có lẽ phải phiền Cung phó đường chủ ra tay thì ổn hơn, vạn nhất trong hồ có bố trí bẫy rập thì không đến nỗi nào!

Lão nhân nhỏ thó vội nói:

- Hạ tọa tuân mạng!

Chương Đài Phụng lên tiếng:

- Hãy khoan!

Lão nhân nhỏ thó thoáng ngạc nhiên, quay sang lão nhân cầm kiếm nói:

- Họ quyết không phải thủ hạ của Quân Lộ Dao, hẳn cũng là kẻ muốn tranh đoạt địa cực ôn ngọc, xin đường chủ hãy ngăn cản họ!

Rồi bất chấp mọi sự, tung mình nhảy xuống hồ.

Chương Đài Phụng thở dài:

- Đó là số mệnh lão phải vậy!

Những thấy nước văng tung tóe, tiếng xì xào vang lên, lão nhân nhỏ thó Cung phó đường chủ Vũ Uy Môn chỉ sủi lên một bãi nước bọt, rồi thì thân xác hoàn toàn tan biến trong hồ.

Hai mươi mấy thủ hạ Vũ Uy Môn thất sắc, những tiếng bâng hoàng vang lên ầm ĩ. Lão nhân cầm kiếm đến trước mặt Chương Đài Phụng gầm lên:

- Thế này là sao?

Chương Đài Phụng thở dài:

- Người chết vì tài, chim thác vì ăn, quý thuộc hạ nóng lòng lấy địa cực ôn ngọc mang về hiến công, đâu ngờ xương tan thịt rã thế này...

Lão nhân cầm kiếm hần học:

- Sao cô nương không nói sớm?

Chương Đài Phụng buông tiếng cười khẩy:

- Bỏn cô nương đã nói muộn ư? Chính lão ta bất chấp sống chết phóng bữa xuống hồ, biết làm sao được?

Lão nhân cầm kiếm chau mày:

- Tiểu cô nương, các vị...

Lướt mắt nhìn Mạnh Niệm Từ và Từ Viễn ngưng lặng chờ trả lời, thì ra Vũ Uy Môn ở tận Bạch Trường Sơn, lão nhân cầm đầu là đường chủ Kim Long Đường, rất ít đi về phía tây nên không biết Từ Viễn ở Thần Phong Môn.

Chương Đài Phụng cười đáp:

- Hôm nay rất nhiều người kéo đến đây còn sống hay đã chết có lẽ đều nhằm vào địa cực ôn ngọc trong hồ này, chỉ có chúng tôi là vì một nguyên nhân khác...

Lão nhân cầm kiếm sẵn giọng:

- Vì nguyên nhân gì?

- Nhờ chữa trị thương thế!

- Cô nương có biết trong hồ là chất độc gì không?

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Tôn giá đã không biết thì làm sao dám đến đây lấy địa cực ôn ngọc?

Lão nhân cầm kiếm hoang mang:

- Chỉ có Cung phó đường chủ biết, rất tiếc là y đã chết...

Chương Đài Phụng phá lên cười:

- Nếu ông ta biết thật thì đâu có chết dưới hồ nước này!

Lão nhân cầm kiếm đỏ bừng mặt, song lập tức quay sang bọn thủ hạ quát:

- Hãy mau tát cạn nước trong hồ cho lão phu!

Hai mươi mấy thủ hạ Vũ Uy Môn dạ ran, chia nhau đi tìm vật múc nước.

Chương Đài Phụng tiến tới vài bước, cười khẩy nói:

- Dù có tát cạn nước thì các người cũng chẳng lấy được địa cực ôn ngọc nữa!

Lão nhân cầm kiếm quắc mắt:

- Tại sao?

Hai mươi mấy thủ hạ Vũ Uy Môn vừa định bắt tay múc nước, cũng đồng thời dừng lại.

Chương Đài Phụng giọng lạnh nhạt:

- Quân Lộ Dao ở đây hơn ba mươi năm, sớm đã luyện thành võ công kinh người, cộng thêm hơn ba ngàn con vượn hung hãn trợ sức, ngay dù quý môn chủ đích thân suất lĩnh cao thủ đến đây cũng chẳng dễ gì lấy đi được địa cực ôn ngọc...

Lão nhân cầm kiếm vô hình trung đã sinh lòng khâm phục Chương Đài Phụng hoang mang hỏi:

- Trong cốc quả có nhiều tinh tinh đến vậy thật ư?

- Tin hay không là tùy ở tôn giá. Thật ra ba ngàn con vượn tiên chẳng đáng sợ, đáng sợ là Quân Lộ Dao, bây giờ tốt hơn hết là tôn giá tìm cách thoát khỏi đây, đừng nghĩ đến việc đoạt lấy địa cực ôn ngọc nữa.

Lão nhân cầm kiếm ngẩn người, đoạn buông tiếng cười vang:

- Bồn tọa vượt vạn dặm xa đến đây chính là vì địa cực ôn ngọc này, giờ nó ở ngay trước mắt, lại còn tìm cách đào tẩu, há chẳng quá khôi hài và... bồn tọa lấy gì mà trở về phục mạng môn chủ?

Chương Đài Phụng lắc đầu thở dài:

- Vậy là các người không chết tại đây hẳn chẳng cam lòng.

Bổng Mạnh Niệm Từ lệ làng quay đi, nhanh chóng lấy mặt nạ da đeo lên, lại trở thành Quỷ Tiên Đồ Linh.

Thì ra lúc này lại có một đám người đi vào, người cầm đầu chính là Đồ Ngũ Hành, Tổng hộ pháp Thiết Kỳ Môn, theo sau là hai mươi mấy thủ hạ đáng vẻ thiếu não. Hiển nhiên họ vừa trải qua một trận ác chiến, xem chừng cũng phải có mấy mươi người đã táng mạng dưới nanh vuốt của lũ vượn hung mãnh.

Gian thạch sảnh rộng thênh lập tức trở nên căng thẳng, người của phe Thiết Kỳ Môn và Vũ Uy Môn cùng đưa mắt nhìn nhau, nhất thời đều thờ ra tại chỗ.

Càng ngạc nhiên hơn nữa là lão nhân cầm kiếm, bởi đang tập trung sức chú ý vào bọn người Thiết Kỳ Môn, loáng cái lại xuất hiện Quỷ Tiên Đồ Linh, còn chàng thiếu niên tuấn tú thì biến đâu mất.

Thế nhưng, sự việc ấy không khiến lão bận tâm nhiều, bởi quá nhiều việc quan trọng, đối phó với Thiết Kỳ Môn và lấy đi địa cực ôn ngọc mới là cần thiết.

Thiết Kỳ Môn Tổng hộ pháp Đồ Ngũ Hành đảo mắt nhìn quanh, buông tiếng cười giòn, trước tiên hướng về lão nhân cầm kiếm thoáng ôm quyền thi lễ nói:

- Sử đường chủ! Hạnh ngộ! Hạnh ngộ!

Liền sau đó quay sang Mạnh Niệm Từ xá dài đến đất nói tiếp:

- Đồ lão hiệp, tiểu lão nhi ngưỡng mộ từ lâu!

Mạnh Niệm Từ hặn thấu xương, cắn chặt răng không thềm đáp lễ, lạnh nhạt đáp:

- Không dám!

Đồ Ngũ Hành không chút tức giận, vẫn cười nói tiếp:

- Đồ lão hiệp đã tận lực giúp Phiêu Hương Sơn Trang, tề môn chủ hết sức cảm kích và ngưỡng mộ, có ý mời lão hiệp giữ cao vị thủ tịch trưởng lão của tề môn!

Mạnh Niệm Từ lại càng lạnh nhạt hơn:

- Đó lại càng không dám!

Đồ Ngũ Hành lại quay sang Chương Đài Phụng cười nói:

- Chương cô nương lực cự cường địch, đã ứng phó hết sức chững chạc, tài hoa của cô nương đã khiến môn chủ hết sức hài lòng, khi nào đến Thái Sơn thì cũng sẽ được chức cao vị trọng.

Chương Đài Phụng cười lạnh lùng:

- Song thân ta đã đến nơi bình an chưa?

Đồ Ngũ Hành vội đáp:

- Đã bình an đến nơi từ lâu, môn chủ đã đặc biệt cho mở tĩnh viện, đối đãi với lệnh tôn đường với lễ thượng khách, xin cô nương hãy yên lòng...

Hai mắt đảo quanh, nói tiếp:

- Cô nương đến đây thật đúng lúc, sau khi hay tin địa cực ôn ngọc đang ở trong tay Quân Lộ Dao dưới Lý Phụ Phong, môn chủ lập tức dẫn người đến đây lấy...

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Đường đường một Thiết Kỵ môn chủ mà cũng dòm ngó đến tài vật thân ngoại ư?

Đỗ Ngũ Hành nghiêm mặt:

- Không phải vậy, chỉ bởi địa cực ôn ngọc này là một vật luyện công thượng đẳng...

Mạnh Niệm Từ lạnh lùng cướp lời:

- Vì vậy quý môn chủ đã tự thấy võ công của mình chưa cao chứ gì?

Đỗ Ngũ Hành cười gượng:

- Tệ môn chủ uy phú hải nội, đức trù võ lâm, đâu có lòng tham bất chính, chẳng qua vì đây là vật luyện công hiếm chế, nếu để rơi vào tay bọn tà ác thì hậu quả thật hết sức tệ hại. Do đó, môn chủ mới phải lão ô lấy về, buộc trên gác cao, không bao giờ dùng đến...

Mạnh Niệm Từ buông tiếng cười khẩy, song chẳng nói gì. Chương Đài Phụng cười nhạt nói:

- Đỗ Tổng hộ pháp tự tin đủ khả năng lấy đi được ư?

Đỗ Ngũ Hành thoáng ngập ngừng:

- Lão ô quả tình không dám chắc chắn, nên lúc thọ mạng đã hết sức lo lắng...

Y cười xiểm nịnh nói tiếp:

- Nhưng bây giờ gặp được Đỗ lão hiệp và Chương cô nương, tình thế hoàn toàn đổi khác!

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Đáng tiếc là ta chẳng giúp gì được cho các vị, đồng thời có vài lời không phải, nói ra xin Đỗ Tổng hộ pháp chớ trách!

Đỗ Ngũ Hành vội nói:

- Xin cô nương cứ nói!

- Hiện cách tốt nhất là tìm cách cấp tốc đào tẩu!

Đỗ Ngũ Hành sửng sốt:

- Đào tẩu ư? Sao cô nương nói vậy?

Chương Đài Phụng ung dung:

- Hãy trở về báo lại với Thiết Kỵ môn chủ, cứ bảo là Quân Lộ Dao đã tà công đại thành, cộng thêm hơn ba ngàn con vượn tiên hung mãnh, không có cách nào đoạt được địa cực ôn ngọc...

Ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào mặt lão nói tiếp:

- Chỉ có vậy mới có thể giữ được tính mạng cho các thủ hạ còn lại của Tổng hộ pháp thôi!

33. Thạch Sảnh Thọ Khố

Đỗ Ngũ Hành chau chặt mày:

- Người của Thiết Kỵ Môn lẽ nào lại có hành động hèn nhát đến vậy. Vả lại, địa cực ôn ngọc này mà bị kẻ khác lấy đi thì lão ô biết trả lời thế nào với môn chủ?

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Không bao giờ có kẻ khác lấy được... Nếu Đỗ Tổng hộ pháp không chịu hợp tác, chúng ta đành đi trước một bước thôi!

Đoạn ra hiệu cho Mạnh Niệm Từ và Từ Viễn, liền dậm bước đi.

Đỗ Ngũ Hành vội lách mình cản lại nói:

- Cô nương khoan đi đã, dù cô nương không muốn trợ giúp thì cũng xin tạm chờ chốc lát...

Chương Đài Phụng thở dài:

- Cũng được, có lẽ Đỗ Tổng hộ pháp chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Đoạn quay người, khoanh tay đứng yên không nói gì nữa.

Đỗ Ngũ Hành chấp tay xá dài, quay sang lão nhân cầm kiếm đang đứng bên hồ nước cười nói:

- Sử đường chủ đã vượt vạn dặm xa xôi dẫn thuộc hạ đến đây chỉ vậy?

Kim Long đường chủ Sử Vô Ngân vênh mặt:

- Đỗ Tổng hộ pháp hỏi thật thừa thôi...

Đỗ Ngũ Hành cười nham hiểm:

- Vậy là Sử đường chủ cũng đến đây định lấy địa cực ôn ngọc chứ gì?

Sử Vô Ngân cao giọng:

- Sử môn phụng mệnh tể môn chủ, mục đích chính là vậy!

Đỗ Ngũ Hành sầm mặt:

- Thiết Kỵ Môn là dòng chính thống của Võ Hoàng, tể thượng đứng đầu Võ Lâm Tứ Thánh, tể môn chủ đã ban nghiêm lệnh lão ô đến đây lấy ngọc, lẽ ra các hạ phải hiệp trợ mới đúng!

Sử Vô Ngân cười cười:

- Đỗ Tổng hộ pháp nói tuy hữu lý, nhưng khi Sử môn trở về bốn môn thì sẽ phải trả lời thế nào với tể môn chủ đây?

Đỗ Ngũ Hành buông tiếng cười khẩy, từ trong tay áo lấy ra một lệnh tiễn ánh vàng lấp lánh, hai tay giơ cao khỏi đầu, gằn giọng quát:

- Đây là Kim Tỳ Lệnh Tiễn của tể môn chủ, cho dù quý môn chủ đích thân có mặt tại đây, khi thấy lệnh tiễn này còn phải cúi đầu tuân mạng, chả lẽ các hạ định kháng mệnh ư?

Sử Vô Ngân thoáng ngẩn người, liền tức buông tiếng cười to nói:

- Võ Lâm Tứ Thánh thật sự chia rẽ từ lâu. Kim Tỳ Lệnh Tiễn của tôn giá nên cất đi thì hơn!

Đỗ Ngũ Hành chậm chậm cất lại lệnh tiễn, giọng âm trầm khôn tả nói:

- Các hạ khinh thị Kim Tỳ Lệnh Tiễn của Thiết Kỵ Môn, đó chẳng khác gì một tên nghịch đồ trong dòng Võ Hoàng.

Sử Vô Ngân cười khẩy:

- Tôn giá khỏi phải nói nghiêm trọng đến vậy, Sử môn chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của tể môn chủ thôi!

Đỗ Ngũ Hành quát to:

- Lão phu đã nói rõ rồi, các hạ đã là nghịch đồ của dòng Võ Hoàng thì lão phu có quyền diệt trừ.

Sử Vô Ngân cũng chẳng chịu kém, giận dữ quát:

- Sử mỗ cũng được lệnh tể môn chủ, nếu có người nào cản trở Sử mỗ hành sự, bất luận thân phận thế nào, nhất luật xem như tử thù!

Đỗ Ngũ Hành cười khàng khặc:

- Tốt lắm, xem ra lão phu đành phải diệt trừ nghịch đồ trước rồi mới lấy ngọc...

Ngay khi lão vừa định hạ lệnh động thủ, bỗng nghe tiếng người ồn ào, lại có thêm sáu bảy người nữa xông vào thạch sảnh.

Trong thạch sảnh lập tức nhốn nháo, thì ra họ là người của Phi Hồ Bảo hùng bá nửa vùng trời nam, cầm đầu chính là bảo chủ Nhất Kiếm Phiền Thiên Mạnh Xung Sơn.

Mạnh Xung Sơn có vẻ hết sức thâm nã, thanh trường kiếm sáng loáng cầm chắc trên tay, trên chiếc áo dài có nhiều đường rách toát và vết máu chưa khô hẳn.

Sáu bảy tên thủ hạ lại còn thâm nã hơn, người nào cũng máu me đầy mình, đủ biết họ sau cuộc chiến với phe Thiết Kỵ Môn tại Phục Long Cốc. Khi vào cốc lại phải trải qua một cuộc ác chiến với lũ vượn hung mãnh, do đó mới ra nông nỗi này.

Thủ hạ Thiết Kỵ Môn dưới sự ra hiệu của Đỗ Ngũ Hành, lập tức lui nhanh sang bên.

Phi Hồ bảo chủ Mạnh Xung Sơn buông tiếng cười dài sắc lạnh, cao giọng nói:

- Các vị khá lắm, lại đến trước bốn bảo chủ một bước.

Đỗ Ngũ Hành với Sử Vô Ngân đều lặng thinh.

Mạnh Xung Sơn ánh mắt sắc lạnh quét quanh một vòng, bỗng quát vang:

- Lui ra xa hồ nước!

Câu ấy nhằm vào người Vũ Uy Môn, Sử Vô Ngân tuy không lên tiếng, song lập tức dùng tay ra dấu, cùng thủ hạ lui ra.

Mạnh Xung Sơn dường như không ngờ họ lại lui ra dễ dàng như vậy, thoáng ngẩn người, song chẳng chút trù trừ đến đứng gần hồ nước quát:

- Đơn Vu điện chủ... hãy xuống hồ lấy địa cực ôn ngọc, bốn bảo chủ đích thân lượt trận, xem ai dám chống đối.

Vung động trường kiếm trong tay, chỉ thấy ánh thép chớp ngời, đồng thời ánh mắt quét quanh một vòng thật nhanh.

Bọn thủ hạ Phi Hồ Bảo tuy đáng vẻ thâm nã, song tinh thần sung mãn, bảy người lập tức đứng quanh hồ nước với vũ khí lấp lăm trong tay, sát khí đằng đằng, qua khí độ của họ, rõ ràng đều là cao thủ bậc nhất của Phi Hồ Bảo.

Huyền Điện điện chủ Đơn Vu Hồ hướng về Mạnh Xung Sơn cung kính thi lễ:

- Thuộc hạ tuân mạng!

“Bốp” một tiếng, đã phóng xuống hồ. Kết quả dĩ nhiên cũng giống nhau, sau một hồi tiếng xì xèo, thân xác Đơn Vu Hồ hoàn toàn tan biến trong nước.

Mạnh Xung Sơn vốn đứng quay lưng về phía hồ nước, nghe tiếng động khá lạ, vội quay phắt lại nhìn, bất giác kinh hãi quát:

- Đơn Vu điện chủ!

Ngoài tiếng nước động rất khê, không một tiếng trả lời. Tất cả mọi người hiện diện ánh mắt đều tập trung dưới hồ nước.

Đột nhiên một giọng thâm trầm cười nói:

- Khởi gọi nữa, quý thuộc hạ hóa kiếp lâu rồi!

Cánh cửa Mạnh Niệm Từ nghe rõ đó là tiếng nói của Trường Hận Phong chủ Quân Lộ Dao. Mạnh Xung Sơn thoáng kinh ngạc, trầm giọng quát:

- Ai?

Quân Lộ Dao cười vang:

- Đã xâm nhập vùng cấm địa của lão phu mà không đoán ra lão phu là ai sao?

Mạnh Xung Sơn hét to:

- Vậy tôn giá chính là Quân Lộ Dao ư?

- Chính thị lão phu!

- Bồn bảo chủ đã đích thân dẫn bộ thuộc đến đây, sao không hiện diện tương kiến?

Quân Lộ Dao cười:

- Đó chỉ trách bảo chủ dụng ý bất chính, định lấy trộm địa cực ôn ngọc của lão phu, cho nên lão phu cũng chẳng cần phải đối đãi với bảo chủ theo thân phận của một trong Vô Lâm Tứ Thánh!

Mạnh Xung Sơn tức giận quát:

- Bồn bảo chủ chẳng những lấy đi bảo ngọc mà còn phải phá tan nơi này...

Quân Lộ Dao cười phá lên:

- Xin cứ tự tiện...

Rồi thì tiếng nói im bặt.

Mạnh Xung Sơn đảo mắt nhìn quanh, bỗng quát to:

- Mọi người hãy tránh ra!

Thủ hạ Phi Hồ Bảo lập tức lui nhanh ra xa. Mạnh Xung Sơn tra kiếm vào bao, liền thì vung tay một chưởng phóng xuống hồ. “Ầm” một tiếng, nước văng tung tòe, một cột nước bắn vào bên kia bờ. Mạnh Xung Sơn hai tay vung động, thoáng chốc nước hồ đã vơi đi nửa phần. Y hết sức đắc ý, hai tay càng vung động nhanh hơn, tiếng nước ì ầm đình tai nhức óc.

Song ngay khi hồ nước sắp cạn, bỗng một chuỗi cười to lại vang lên, Quân Lộ Dao nói:

- Mạnh bảo chủ, lão phu cảnh cáo các hạ hãy dừng tay ngay và tức tốc lui ra xa!

Mạnh Xung Sơn hai tay càng vung nhanh hơn, đồng thời gằn giọng nói:

- Trên cõi đời này chưa một ai dám nói với bồn bảo chủ bằng giọng điệu như vậy!

- Vậy thì chớ trách lão phu thủ đoạn tàn ác!

Bỗng, ánh sáng trong hồ rực lên, phún lên hai cột nước to phủ trùm lên đầu Mạnh Xung Sơn cùng bọn thủ hạ Phi Hồ Bảo.

Mạnh Xung Sơn biết nước trong hồ lợi hại, vội hét to:

- Lui mau!

Đồng thời đã trước tiên tung mình lùi ra sau ngoài ba trượng. Tuy y phản ứng nhanh nhẹn tránh khỏi được nước độc, song bọn thủ hạ của y thì vô cùng thâm hiểm, chỉ nghe tiếng rú thảm thiết vang lên ầm ỹ, sáu tên thủ hạ Phi Hồ Bảo đều ngã ra dây giữa và không ngớt kêu la, tay chân tróc da bắt đầu mục rữa.

Quay nhìn xuống hồ, nước lại đầy như trước.

Khi sáu thủ hạ Phi Hồ Bảo hết rên la dây giữa thì hồn đã lìa khỏi xác, tay chân gãy lìa, tử trạng vô cùng ghê rợn thảm thiết.

Mạnh Xung Sơn nghiêng răng quát:

- Quân Lộ Dao, Phi Hồ Bảo thề không đội chung trời với tôn giá, nếu không san bằng nơi đây, Phi Hồ Bảo kể từ đây vĩnh viễn lui ra khỏi chốn giang hồ.

- Đó là Mạnh bảo chủ đã xem trọng lão phu! Ha ha ha ha...

Tiếng cười vừa dứt, bỗng nghe tiếng ì ầm vang dội, trên bình đài giữa hồ nước đột nhiên thò lên một trụ đồng, tỏa sáng chói lọi.

Mạnh Xung Sơn tuốt kiếm ra quát:

- Quân Lộ Dao, tôn giá làm gì vậy hả?

Quân Lộ Dao cười to:

- Đó là Tứ Bửu Thần Trụ, có thể phún ra độc dịch, độc hỏa, độc khí và độc tiễn, chỉ cần trong khoảnh khắc là diệt sạch tất cả mọi người trong đại sảnh... Chư vị có di ngôn gì không?

Mạnh Xung Sơn tức giận, bỗng chop lấy một tấm mặt bàn đá, hai tay ném mạnh vào trụ đồng. Tấm mặt bàn đó chẳng phải nhỏ bé, ít ra cũng trên hai trăm cân, Mạnh Xung Sơn toàn lực ném đi, xem ra trụ đồng ắt sẽ gãy nát. Ngờ đâu chỉ nghe một tiếng “ầm” giòn giã, đá vụn tung bay như mưa, tấm mặt bàn đá vỡ nát, song trụ đồng lại chẳng hề hấn gì.

Mạnh Niệm Từ thấy vậy chau chặt mày quay sang Chương Đài Phụng khê nói:

- Chúng ta đã không tranh đoạt địa cực ôn ngọc, thừa lúc hỗn loạn đi khỏi đây thì hơn!

Chương Đài Phụng nhẹ lắc đầu:

- Không được đâu, hiện Quân Lộ Dao đã khống chế cơ quan máy móc trong thạch sảnh này rồi, nếu xông ra ắt gặp bất trắc...

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Chẳng lẽ ở đây bó tay chịu chết hay sao?

Chương Đài Phụng ung dung cười:

- Không hẳn vậy, tình thế hiện giờ còn nhiều chuyển biến, hãy chờ đợi thời cơ thật có lợi hẳn đi khỏi cũng chẳng muộn!

Tất cả thủ hạ của Mạnh Xung Sơn đều đã tán mạng, thi thể ngổn ngang, chỉ thấy y hai mắt đỏ quạnh, ra chiều căm tức đến tột độ, song nhất thời lại không có đất dụng võ.

Người của Thiết Kỳ Môn và Vũ Uy Môn chia ra đứng hai bên bàn quan, hiển nhiên đều nuôi dạ chờ thời cơ ngư ông đắc lợi.

Tiếng nói Quân Lộ Dao lại vang lên:

- Lão phu không thích buông lời hăm dọa, Tứ Bửu Thần Trụ bất luận phóng ra thứ gì cũng đều có thể giết sạch mọi người.

Mạnh Xung Sơn giận dữ quát:

- Vậy tôn giá còn chờ gì mà không mau phóng ra đi?

Quân Lộ Dao cười to:

- Hối đúng lắm! Lão phu cũng định hỏi các người, có phải các người thật sự chịu chết tại đây hay không?

- Nếu tôn giá quả thật có khả năng ấy!

Quân Lộ Dao cười ha hả:

- Phi Hồ Bảo chỉ còn lại mỗi mình Mạnh bảo chủ, hiện tại còn rất nhiều người, lão phu đâu phải chỉ nghe riêng mỗi câu trả lời của bảo chủ.

Mạnh Xung Sơn tức giận như con thú dữ nổi điên, quay phắt người, phóng đi ra cửa.

Ba cánh cửa đá vẫn chưa đóng, nhưng khi Mạnh Xung Sơn vừa đến gần, lập tức bị một sức mạnh vô hình đẩy bật trở lại, và liên tiếp ba lần đều như vậy cả.

Thế là cả người của Thiết Kỵ Môn và Vũ Uy Môn cũng đều đâm ra hốt hoảng. Vừa rồi mặc dù họ đã nghe rõ những lời của Quân Lộ Dao, song thâm nghĩ cùng lắm là lui ra khỏi đây là xong, giờ đây mới biết gian thạch sảnh này cơ quan trùng trùng, ngay cả đường rút lui cũng bị phong bế rồi.

Thế là mọi người lập tức nhốn nháo, không còn màng đến địa cực ôn ngọc nữa, dưới sự ra hiệu của Đỗ Ngũ Hành và Sử Vô Ngân đổ xô xông ra cửa.

Mạnh Xung Sơn nhất thời như cũng mất chỉ định, cầm kiếm đứng thừ ra, mặt đầy hoang mang bối rối. Chỉ có Chương Đài Phụng là bình thản hơn, cùng Mạnh Niệm Từ và Từ Viễn vẫn đứng yên tại chỗ.

Quân Lộ Dao lại cười to:

- Bây giờ có thể trả lời câu hỏi của lão phu rồi chứ?

Mạnh Xung Sơn bây giờ như quả bóng bị xì hơi nói:

- Tôn giá nêu điều kiện đi...

Quân Lộ Dao cười khoái trá:

- Đã trông thấy chiếc đỉnh màu đỏ ở cửa chính rồi chứ? Trong đó có một ngàn viên thuốc, chỉ cần mỗi người uống một viên, lão phu cam đoan sẽ đưa mọi người bình an rời khỏi đây.

Mạnh Xung Sơn lúc ấy đang đứng cạnh chiếc đỉnh ấy, liền mở nắp ra xem, quả thấy bên trong đầy những viên thuốc màu đỏ to cỡ quả anh đào.

Mạnh Xung Sơn quay lại quét mắt nhìn bốn người Thiết Kỵ Môn và Vũ Uy Môn nói:

- Các vị có uống không?

Trong tình huống này, người của ba phe dường như đã tạm bỏ lập trường đối địch. Thiết Kỵ Môn Tổng hộ pháp Đỗ Ngũ Hành lắc đầu nói:

- Đó không phải là thuốc độc cũng là loại thuốc mê khắc chế, nếu uống vào không chết thì cũng bị khống chế...

Vũ Uy Môn Kim Long đường chủ Sử Vô Ngân cũng tiếp lời:

- Thuốc ấy không nên uống là hơn!

Mạnh Xung Sơn hậm hực:

- Bốn bảo chủ cũng biết thuốc này tuyệt đối không thể uống. Hủy nó đi thôi!

Hai tay vung lên, “bùng” một tiếng vang lên, chiếc đỉnh nát vụn và hàng ngàn viên thuốc trong ấy cũng biến thành bột phấn tung bay đi.

Mạnh Xung Sơn đánh vỡ chiếc đỉnh, lửa giận trong lòng đã tựa hồ nguôi đi phần nào, quét mắt nhìn mọi người nói:

- Hiện tại tốt hơn hết là chúng ta hãy chung sức tìm cách rời khỏi đây trước, sau đó bốn bảo chủ sẽ gom hết toàn bộ lực lượng bốn bảo kéo đến san bằng vùng này...

Đỗ Ngũ Hành vội nói:

- Lực lượng của quý bảo dù san bằng Cửu Đỉnh Sơn cũng chẳng khó gì, vấn đề là bây giờ phải thoát thân bằng cách nào đây?

Mạnh Xung Sơn gật đầu:

- Ủm! Bao nhiêu người đây chả lẽ không ai hiểu biết về cơ quan trận pháp sao?

Chương Đài Phụng với Mạnh Niệm Từ đi chậm chậm lại gần nói:

- Tiểu nữ cùng Quý Tiên Đồ lão hiệp đây cũng có hiểu biết chút ít về cơ quan trận pháp, nhưng cơ quan ở đây hơi khác!

Mạnh Xung Sơn lúc này cũng chẳng còn màng đến thân phận nữa, vội vàng cười nói:

- Thì ra Đồ lão hiệp, ngưỡng mộ đã lâu...

Quay sang Chương Đài Phụng nói tiếp:

- Cô nương phương danh xưng hô thế nào?

Chương Đài Phụng cười:

- Tiểu nữ là Chương Đài Phụng ở Phiêu Hương...

Không chờ nàng dứt lời, Mạnh Xung Sơn cười giòn nói:

- Bồn bảo chủ đã nghe đại danh từ lâu... Nhị vị có biết là cơ quan gì không?

Chương Đài Phụng chau mày:

- Thoáng trông thì đây là bát quái cửu cung hồ tương nhau, nhưng tiểu nữ quan sát kỹ, phát giác bên trong có sự biến hóa của thất tuyệt...

Ánh mắt ơ hồ đảo quanh một vòng, nói tiếp:

- Trong gian đại sảnh hình bát giác này chỉ có mỗi một cửa sống, nếu đi lầm vào bất kỳ nơi nào khác, đều có thể tan xương nát thịt, dù là Đại La Kim Tiên cũng e khó thoát!

Mạnh Xung Sơn thâm kinh hãi, song vẫn thản nhiên nói:

- Quả lợi hại đến vậy thật ư?

Chương Đài Phụng mỉm cười:

- Tiểu nữ nhận thấy là như vậy, tin hay không thì tùy ở Mạnh bảo chủ!

Mạnh Xung Sơn vội nói:

- Bồn bảo chủ hoàn toàn tin lời cô nương, chẳng hay cô nương có thể tìm ra được cửa sống chăng?

- Để tiểu nữ thử xem, nhưng...

Chương Đài Phụng bỗng bỏ dỡ câu nói, lặng thinh nghĩ ngợi.

Mạnh Xung Sơn chau mày:

- Nếu cô nương có điều chi yêu cầu, bồn bảo chủ sẵn sàng đáp ứng!

Chương Đài Phụng nhếch môi cười:

- Một cây làm chẳng nên non, nếu quý vị hiện diện chịu nghe theo sự điều khiển tạm thời của tiểu nữ, có hy vọng thoát khỏi nơi này...

Mạnh Xung Sơn đảo quanh mắt một vòng, đoạn nói:

- Bồn bảo chủ xin thay mặt mọi người trả lời. Từ bồn bảo chủ trở xuống, tất cả xin nghe theo sự điều phối của cô nương...

Hai phe Thiết Kỵ Môn và Vũ Uy Môn đều không ai lên tiếng bằng lòng hay phản đối, hiển nhiên người nào cũng muốn được sớm thoát ra khỏi vùng nguy hiểm.

Chương Đài Phụng ung dung cười:

- Tuy tiểu nữ không tìm ra được cửa sống, nhưng lại tìm ra được một cách sống còn. Mạnh bảo chủ!

34. Ngọc Đá Cùng Tan Nát

Mạnh Xung Sơn vội đáp:

- Xin cô nương cứ dặn bảo!

- Bởi thất tuyệt được bố trí trong thất quái cửu cung nên che khuất cửa sổ, ngoài bản thân Quân Lộ Dao, dù ai tinh thông trận pháp đến mấy cũng chẳng thể tìm được. Tuy nhiên, giữa mỗi cửa ngõ đều có một khoảng không mà uy lực trận pháp khó tới được...

Mạnh Xung Sơn gật gù:

- Cô nương nói rất hữu lý!

Chương Đài Phụng cười:

- Khoảng trống ấy đều là những phiến đá to chồng chất lên nhau dày hàng trượng, với sức một người chẳng thể nào xô ngã được, nhưng nếu tất cả mọi người hiện diện chung sức lại thì lại khác.

Mạnh Xung Sơn mừng rỡ:

- Đúng rồi! Bỏ bảo chủ bằng lòng làm tiên phong, xin cô nương hãy chỉ cho biết khoảng trống ở đâu?

Bỗng nghe Quân Lộ Dao hét to:

- Nếu dám cả gan vọng động là tự chuốc lấy cái chết!

Mạnh Xung Sơn nóng nảy giục:

- Cô nương hãy mau tìm ra vị trí trống đi!

- Không nên nóng lòng, Quân Lộ Dao vì tình diên đảo, trở thành một người cuồng loạn, ngoài việc phá vách thoát thân, còn phải đề phòng lão ta giở thủ đoạn khác nữa!

Mạnh Xung Sơn nhẹ gật đầu:

- Đó cũng xin cô nương chỉ đạo cho!

Chương Đài Phụng mỉm cười:

- Từ Viễn!

Từ Viễn vội tiến đến khom mình nói:

- Lão nô đây!

- Lão với Đỗ lão hiệp hai người liên thủ, có ngăn cản được bất kỳ sự tấn công đột xuất của cây trụ đồng kia không?

- Lão nô sẽ cố gắng hết sức mình...

Mạnh Niệm Từ cười tiếp lời:

- Trong thời gian hai tuần trà, bất luận trụ đồng kia phóng ra vật gì, lão ô cũng có thể chống đỡ được, còn như lâu hơn thì không dám chắc.

Chương Đài Phụng cười hài lòng:

- Không cần lâu đến như vậy, chỉ cần nửa tuần trà là đủ rồi!

Quay sang Mạnh Xung Sơn nói tiếp!

- Mạnh bảo chủ, xin hãy tạt sang trái năm bước!

Mạnh Xung Sơn lập tức làm theo y lời.

Chương Đài Phụng lại nói tiếp:

- Đi thẳng đến trước, vách đá ngay trước mặt chính là khoảng trống giữa hai cửa, với sức trên mười vạn cân có lẽ xô ngã được...

Đưa mắt nhìn Đỗ Ngũ Hành và Sử Vô Ngân, nói tiếp:

- Chư vị cũng xin hãy dốc hết sức lực!

Đỗ Ngũ Hành sốt sắng:

- Tất nhiên!

Liên đưa hai tay đặt lên sau lưng Mạnh Xung Sơn. Thế là mọi người lần lượt đặt hai tay lên lưng người trước, tiếp nối nhau thành một hàng dài, dồn hết sức mình truyền tới trước.

Tiếng nói Quân Lộ Dao lại vang lên:

- Dừng lại ngay... bằng không lão phu tức khắc ra tay đấy!

Chương Đài Phụng quát to:

- Cố lên!

Mọi người lập tức vận hết công lực toàn thân đẩy mạnh tới trước. Ngay khi ấy, chỉ nghe Quân Lộ Dao buông tiếng cười vang, từ trong trụ đồng phát ra một chùm sáng bạc, như mưa bắc bắn tới.

Từ Viễn hét vang:

- Tên độc!

Đồng thời hai tay múa tít, phóng chưởng chống đỡ. Mạnh Niệm Từ sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, hai tay chậm vung, song chưởng kinh mạnh hơn của Từ Viễn nhiều. Thế là chưởng lực hai người kết hợp nhau, tạo thành một bức kinh phong.

Những nghe tiếng lộp độp liên hồi, vô số tên nhỏ bật ra tứ phía, lả tả rơi xuống đất, nhưng chỉ chốc lát đã ngưng.

Liên sau đó, lại “phụ” một tiếng, một luồng khói dày đặc phun ra.

Từ Viễn lại hét to:

- Khói độc!

Mạnh Niệm Từ vẫn thư thả vung động hai tay, lớp lớp chưởng kinh tạo thành một bức tường chắn, khói mù chẳng thể qua được.

Bấy giờ mọi người đã có thành tích, những nghe một tiếng rền rĩ như trời long đất lở, nửa bức vách đá dày hơn trượng đã đổ sụp.

Lập tức, tiếng reo mừng vang động, mọi người định phóng ra, bỗng thấy một người hiện ra đứng cản, khiến mọi người lại lui trở vào.

Người ấy toàn thân đều phủ kín trong chiếc áo đen rộng thùng thình và cũng che mặt bằng khăn đen, vóc người vạm vỡ uy nghi, chậm chậm bước qua chỗ sụp lỗ tiến vào.

Mạnh Niệm Từ vừa lo vung chưởng đón cản khói mù vừa ngoảnh mặt nhìn lại, vừa trông thấy người áo đen, bất giác chàng rung động cõi lòng, thì ra đó là Cửu U lệnh chủ.

Cửu U lệnh chủ quát vang:

- Tránh ra!

Mọi người kể cả Mạnh Xung Sơn đều sợ hãi tránh lui, tránh ra một lối đi.

Cửu U lệnh chủ dưới nách trái có cặp bảy tám ngọn thương sắt thô to, cầm lấy một ngọn, vung tay ném vào trong khói mù.

“Choang” một tiếng, rồi thì là tiếng nước chảy ào ào.

Tiếng nói Quân Lộ Dao gay gắt vang lên:

- Các hạ là ai?

Cửu U lệnh chủ lạnh lùng đáp:

- Hẳn tôn giá đã có nghe nói đến, lão phu chính là Cửu U lệnh chủ!

Quân Lộ Dao cười ghê rợn:

- Hay lắm! Đường Cửu U lệnh chủ mà cũng dòm ngó địa cực ôn ngọc của lão phu!

Cửu U lệnh chủ quát to:

- Nói càn!

Lúc này khói mù đã tan biến, hồ nước hiện ra rõ ràng, cây trụ đồng đã bị trường thương làm gãy đôi, ngã nằm ngang trong hồ, nước đã cạn không còn một giọt.

Dưới bình đài giữ hồ có một phiến ngọc vuông chừng hơn thước, tỏa sáng rực rỡ, được kẹp bởi bốn miếng kim loại lấp lánh.

Mạnh Xung Sơn mừng rỡ reo lên:

- Địa cực ôn ngọc!

Rồi thì mọi người lập tức ồa tới, toan phóng xuống hồ đoạt lấy.

Cửu U lệnh chủ quát vang:

- Đứng lại!

Mọi người bất giác đều chững bước bởi tiếng quát như sấm rền ấy, lui ra hai bên, ánh mắt khiếp hãi nhìn Cửu U lệnh chủ.

Cửu U lệnh chủ tay cầm ngọn trường thương to lớn nặng nề, trầm giọng nói:

- Địa cực ôn ngọc quả là một bảo vật trong đời, lẽ ra lão phu không nên phá hủy...

Mạnh Xung Sơn sửng sốt la lên:

- Tôn giá nói vậy là sao?

Cửu U lệnh chủ gằn giọng:

- Bảo chủ tốt hơn hãy ngậm miệng lại.

Mạnh Xung Sơn ngớ người, song quả không nói gì nữa.

Cửu U lệnh chủ nói tiếp:

- Ngọc này tuy quý báu, song hại người vô kể, chẳng hạn như ngày nay, vì tranh đoạt nó, ít ra cũng đã hơn trăm người mất mạng...

Mọi người im phăng phắc, bởi Cửu U lệnh chủ nói quả đúng sự thật, không ai có thể phản bác.

Cửu U lệnh chủ cười khẩy nói tiếp:

- Vật này nếu không hủy đi, chẳng rõ sẽ còn bao nhiêu người tán mạng vì nó...

Chưa dứt lời đã vung tay ném ra, ngọn trường thương bay thẳng về phía phiến ngọc trong hồ.

“Cong” một tiếng vang rền, ngọn trường thương tuy trúng ngay vào phiến ngọc, song chẳng hề hấn chút nào cả.

Chỉ nghe Quân Lộ Dao cười rộ:

- Cửu U lệnh chủ thật uổng mang hư danh, tôn giá tuy thần công cao cường, nhưng cũng chẳng thể làm gì được địa cực ôn ngọc của lão phu. Ngọc này đã được linh khí dưới lòng đất hung đúc hàng vạn năm, một thanh sắt thường thì làm gì được!

Cửu U lệnh chủ không nói một lời, chỉ buông tiếng hừ thật mạnh, đột nhiên vung tay liên tiếp ném ra trường thương, ngọn trường thương nào cũng xoáy tít, phát ra tiếng “ong ong” bay đi.

Mọi người thấy vậy hết sức làm lạ, bởi Cửu U lệnh chủ ném ra trường thương không phải nhắm vào địa cực ôn ngọc trong hồ, mà là ném về bốn phương tám hướng.

Song nỗi thắc mắc của mọi người lập tức được giải đáp, thì ra những ngọn thương bay đi với tốc độ rất chậm, chưa chạm vào vách đá quanh đại sảnh thì đã từ từ chuyển hướng, cùng lúc bay vào trong hồ.

Mọi người hiện diện thấy đều sửng sốt bàng hoàng, bởi thủ pháp ném thương thế này, mọi người đều mới trông thấy lần đầu, nếu không tận mắt chứng kiến, hẳn chẳng có ai tin được.

Những thấy sáu ngọn trường thương cùng lúc đổi hướng nhắm vào một mục tiêu, đó chính là phiến ngọc gắn trên bốn miếng kim loại trong hồ.

Lần này cũng như lần trước, tiếng ngọc sắt chạm nhau lạnh lói, và rồi sau một tiếng vỡ giòn giã, phiến ngọc quý hiếm đã trở thành một đồng vụn nát, đồng thời ánh sáng vụt tắt, cả đại sảnh lập tức trở nên tối mịt.

Chỉ nghe tiếng Quân Lộ Dao gào lên:

- Cửu U lệnh chủ, lão phu thề một mất một còn...

Cửu U lệnh chủ cười rộ:

- Bốn lệnh chủ rất cảm thông cảnh ngộ của tôn giá, chỉ phá hủy ngọc thạch chứ không có thành kiến gì với tôn giá, là bạn hay thù đều là do sự suy nghĩ của tôn giá...

Quay về phía mọi người, trầm giọng nói tiếp:

- Bốn lệnh chủ hôm nay không rảnh để luận phải trái với chư vị... tạm biệt!

- Lệnh chủ!

Cửu U lệnh chủ liền cười ha hả ngắt lời:

- Trong cốc hãy còn hơn ba ngàn con vượn hung mãnh, trong lúc Quân Lộ Dao phát cuồng, chưa biết sẽ giở ra thủ đoạn gì nữa, Đồ lão hiệp cũng nên sớm rời khỏi đây là hơn...

Vội vã tiếp thật nhanh:

- Đã bình phục rồi chứ?

Mạnh Niệm Từ đỏ mặt:

- Đa tạ lệnh chủ quan tâm...

Song Cửu U lệnh chủ đã phi thân qua chỗ sụp lở ra ngoài.

Chương Đài Phụng đứng cạnh Mạnh Niệm Từ khẽ nói:

- Đi thôi!

Rồi cùng Từ Viễn ba người phi thân ra ngoài.

Bởi ngọc báu đã tan nát, Mạnh Xung Sơn và mọi người hiện diện đã không còn gì lưu luyến, cũng đổ xô nhau phóng ra chỗ sụp lở ra ngoài.

Bên ngoài không phải là nhà cửa mà là dưới chân một mồm núi, lúc này hãy còn đêm khuya, trong sơn cốc sương giăng mịt mù, cảnh sắc trông hết sức thần bí. Nhưng ngay khi mọi người vừa ra khỏi thạch sảnh, bỗng nghe tiếng gầm rú rền rĩ vang lên bốn phương tám hướng.

Chương Đài Phụng chau chặt mày nói:

- Nguy rồi, Quân Lộ Dao quả thật đã sử dụng lũ vượn để đối phó với chúng ta!

Quét mắt nhìn quanh, chỉ thấy vô số bóng đen lũ lượt lao tới, quả đúng là đàn vượn to lớn hung mãnh, tiếng gầm rú của chúng thật vô cùng ghê rợn.

Chương Đài Phụng vội quay sang Mạnh Niệm Từ nói:

- Đừng nên xem thường lũ thú này, chúng đều được Quân Lộ Dao tốn nhiều tâm huyết luyện...

Mạnh Niệm Từ trầm tĩnh:

- Cô nương hãy an tâm, chúng ta có thể vừa chiến đấu vừa rút lui... Cô nương có biết cửa cốc ở hướng nào không?

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Lẽ ra có một con đường bí mật thông ra ngoài, nhưng vừa rồi Quân Lộ Dao đã phát động trận thế, con đường hắc đã bế tắc, đành phải mạo hiểm tiến về phía cửa cốc thôi!

Vừa dứt lời, hơn hai mươi con vượn tiên đã lao tới.

Chương Đài Phụng liền vung tay, lập tức, tám con ngay trước mặt ngã lảo ra, nơi ngực mỗi con đều có một lỗ máu, chết ngay tức khắc.

Chương Đài Phụng hét to:

- Chạy mau!

Thừa lúc thế công của đàn vượn thoáng chững lại, phóng nhanh tới trước hơn mười trượng. Nhưng lại có đàn vượn mấy mươi con khác hàng hàng lớp lớp tiến tới, con nào con nấy nhe răng trợn mắt, dang hai cánh tay dài lao tới.

Chương Đài Phụng hồi hã nói:

- Ám khí đã dùng hết rồi, Mạnh công tử, giờ thì phải cậy vào võ công của công tử thôi!

Mạnh Niệm Từ liền rút trường kiếm vung lên, ánh thép chớp ngời nói:

- Chương cô nương, hãy theo sát sau lưng tại hạ!

Rồi thì liên tiếp tung ra mấy chiêu kiếm, quả nhiên đẩy lùi được lũ vượn trước mặt lùi ra sau vài bước.

Thế nhưng chàng không khỏi trầm kinh hãi, bởi qua mấy chiêu kiếm vừa rồi, chàng đã nhận ra lũ vượn này da thịt rất cứng rắn, đao kiếm không thể nào xuyên thủng được.

Hơn nữa, lũ vượn càng lúc càng nhiều, đầy nghịt khắp nơi, chẳng thể nào đếm xuể.

Chỉ nghe tiếng gào rú vang lên cùng khắp, hiển nhiên người của Thiết Kỵ Môn và Vũ Uy Môn đã có kẻ thương vong dưới nanh vuốt lũ vượn.

Ngay khi nguy cơ trùng trùng, bỗng nhiên, tiếng sáo cao vút từ xa vọng đến...

35. Thiếu Nữ Tuyệt Sắc

Tiếng sáo ấy cao vút tận mây xanh, không nhanh, không chậm, khiến mọi người bất giác chấn động tâm thần. Đồng thời quái sự đã xảy ra, lũ vượn hung ác vừa nghe tiếng sáo lập tức trở mắt vĩnh tai lắng nghe, con nào con nấy thừ ra như bị điểm huyết vậy.

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc nói:

- Chương cô nương, tiếng sáo sao lạ lùng quá...

Trí nhớ của chàng hãy còn mơ hồ cảm thấy tiếng sáo này rất là quen thuộc. Sau cùng chàng đã nhớ ra, mình đã nghe thấy tiếng sáo này tại trong u cốc của Quỷ Tiên, lúc bấy giờ nếu không có tiếng sáo ấy thì chàng đâu vào trong u cốc.

Chương Đài Phụng tươi cười:

- Lúc này là dịp may hiếm có, hãy đi mau!

Mạnh Niệm Từ cũng chẳng hỏi thêm, luồn lách qua chỗ lũ vượn đang như ngây dại tiến về phía trước, chẳng mấy chốc đã ra đến cửa cốc, thẳng một mạch vào trong khu rừng bên ngoài.

Chương Đài Phụng thở hào hển nói:

- Vậy là thoát...

Mạnh Niệm Từ thắc mắc hỏi:

- Cô nương biết tiếng sáo từ đâu ra không?

Chương Đài Phụng cười:

- Do một vị tiền bối võ lâm đã thổi. Chẳng dẫu gì công tử, trước khi từ con đường bí mật vào cốc, tiểu muội chính là được ông ấy chỉ điểm và tặng ám khí khắc chế lũ vượn, bằng không có lẽ cũng chẳng cứu được công tử!

Mạnh Niệm Từ thoáng đỏ mặt:

- Tại hạ thật mắc nợ cô nương nhiều quá!

Chương Đài Phụng cười ngọt ngào:

- Đừng nên nói những lời phạm tục như vậy... nơi đây cũng chưa phải là chốn an toàn, tốt hơn hãy sớm rời khỏi Cửu Đỉnh Sơn, kéo Quân Lộ Dao đuổi theo báo phục!

Đoạn liền giả khinh công phóng đi xuống núi trước.

Trong bóng đêm nhập nhòa vẫn có thể trông thấy không ít bóng người lục đục từ trong cốc phóng ra và tản đi tứ phía, hiển nhiên đó là người của Thiết Kỳ Môn và Vũ Uy Môn.

Lúc này vẫn còn nghe rõ tiếng sáo, Mạnh Niệm Từ đuổi theo đến gần Chương Đài Phụng hỏi:

- Vị tiền bối kia đã cứu giúp thế này, chúng ta có nên gặp ông ấy cảm tạ chăng?

Chương Đài Phụng đảo tròn mắt:

- Vị lão tiền bối ấy đã có nói, bảo chúng ra sau khi ra khỏi cốc phải cố đi thật xa, khỏi cảm tạ lời thôi!

Mạnh Niệm Từ thở dài cảm khái:

- Đó hẳn là một cao nhân thế ngoại, không gò bó bởi nghi tiết thế tục, chẳng hay ông ấy có cho cô nương biết danh tánh chăng?

Chương Đài Phụng thoáng ngẫm nghĩ:

- Ông ấy có danh hiệu là Ngọc Lạp Lão Nhân, nếu ông ấy có ý gặp công tử, mai sau hẳn sẽ có ngày gặp gỡ!

Mạnh Niệm Từ nhẹ gật đầu, không nói gì thêm. Lòng chàng đang có rất nhiều điều lo nghĩ, đồng thời cũng nghĩ đến Cửu U lệnh chủ, chàng thật muốn được trò chuyện với ông một phen, nhưng ông đã bỏ đi quá vội vã, không cho chàng cơ hội thỏa mãn ý muốn.

Vừa suy nghĩ vừa cùng Chương Đài Phụng phóng nhanh đi. Chưa đầy một giờ họ đã phóng nhanh đi xuống đến chân Cửu Đỉnh Sơn.

Nơi ấy cách chỗ họ đốt xe đuổi ngựa không xa lắm, những thấy giữ khu rừng có một túp lều, ánh lửa bập bùng và mùi thịt nướng thơm phức theo gió thoảng đến.

Ba người đã hơn một ngày chưa ăn uống gì, mùi thịt thơm quyến rũ kia đã khiến họ thèm thuồng khôn tả.

Từ Viễn liếm môi nói:

- Đó hẳn là túp lều tạm dựng của thợ săn... Ôi, mùi thịt nướng thơm quá!

Chương Đài Phụng bật cười, quay sang Mạnh Niệm Từ nói:

- Mạnh công tử hẳn cũng đói rồi phải không?

Mạnh Niệm Từ lúng túng nói:

- Tại hạ hãy còn vài lượng bạc, nếu đúng là thợ săn thì hỏi họ mua lấy một ít ăn tạm...

Chương Đài Phụng đảo mắt nhìn quanh, đoạn quay sang Từ Viễn nói:

- Lão hãy đến nói chuyện với họ trước đi!

Từ Viễn chỉ chờ có vậy, lập tức sải bước bỏ đi. Song y lập tức quay về, ấp úng nói:

- Tiểu thư, trong liều là một phụ nữ, lão nô không tiện nói!

Chương Đài Phụng kinh ngạc nói:

- Thợ săn mà cũng có phụ nữ ư?

Nói xong ra chiều phân vân, như có ý bỏ đi cho xong.

Từ Viễn vội nói:

- Đó hẳn là người nhà của thợ săn, ở đây canh lều và nướng thịt thú rừng!

Chương Đài Phụng đảo mắt liên hồi, sau cùng cười nhẹ nói:

- Thôi, để kẻ này đi vậy!

Dứt lời liền cất bước đi về phía túp lều, Mạnh Niệm Từ và Từ Viễn cũng nói gót theo sau.

Chỉ thấy trên đồng lửa trong lều có một tảng thịt nai to lớn đã nướng chín. Trong lều chỉ có một thiếu nữ che mặt bằng lụa xanh, y phục vải thô và mái tóc rối bời, đang loay hoay thoa gia vị lên thịt.

Chương Đài Phụng khẽ đằng hắng rồi nói:

- Cô nương, xin lỗi đã làm phiền!

Thiếu nữ bịt mặt giật mình, quay phắt lại nói:

-Ồ, các vị đây là...

Chương Đài Phụng cười tiếp lời:

- Chúng tôi đi đêm bị lạc, đói quá nên xin cô nương chia lại ít thịt nướng ăn tạm, chúng tôi sẽ trả tiền nhiều hơn...

- À, không hề gì, xin mời các vị vào đây ngồi!

Chương Đài Phụng thoáng lưỡng lự, đoạn cùng Mạnh Niệm Từ và Từ Viễn đi vào trong lều.

Thiếu nữ bịt mặt khăng khái ung dung, cười lãnh lút nói:

- Thịt nai chín rồi, nếu quý vị không chê, xin hãy dùng tạm!

Vừa nói vừa cắt đĩa thịt nướng xuống trước mặt ba người.

Chương Đài Phụng trong lòng hết sức hoài nghi, vừa ăn vừa hỏi:

- Cô nương nhà ở gần đây phải không?

Thiếu nữ bịt mặt gật đầu cười:

- Vâng, vì theo gia phụ và gia huynh đi săn, nên đã dựng lều nghỉ qua đêm tại đây!

- Lệnh tôn và lệnh huynh đã đi săn lâu lắm rồi phải không!

Thiếu nữ bịt mặt gật đầu:

- Có lẽ cũng sắp về rồi!

Trong khi nói lại cắt thêm một đĩa thịt đầy nữa.

Chương Đài Phụng đưa mắt nhìn thẳng vào gương mặt che lụa xanh của thiếu nữ, cười nói:

- Cô nương chỉ là người nhà thợ săn, có sao lại phải che mặt?

Thiếu nữ bịt mặt cười ảo não:

- Thuở bé tôi chẳng may gặp hỏa hoạn, mặt mày bị cháy bỏng, cho nên...

Chương Đài Phụng thở dài cảm khái:

- Thiên tai nhân họa, cũng đành chịu thôi!

Mạnh Niệm Từ và Từ Viễn đang lẳng lặng ăn, nghe nói cũng bất giác sinh lòng thương hại, cùng quay nhìn thiếu nữ bịt mặt.

Chương Đài Phụng không nói gì nữa, cũng lo cắm cúi ăn.

Lát sau, chỉ nghe thiếu nữ bịt mặt khẽ buông tiếng cười. Chương Đài Phụng giật mình, ngẩng phắt lên hỏi:

- Cô nương cười gì vậy?

Thiếu nữ bịt mặt vẫn cười đáp:

- Tôi cười Chương cô nương cả đời thông minh lại hồ đồ nhất thời...

Không chờ nàng ta nói dứt lời, Chương Đài Phụng ném bỏ miếng thịt trong tay, năm ngón nhanh như chớp vươn ra, nhắm chớp vào cổ tay phải của thiếu nữ bịt mặt.

Thiếu nữ bịt mặt không phản kháng, để mặc cho Chương Đài Phụng chớp vào cổ tay, vẫn thản nhiên mỉm cười.

Chương Đài Phụng gần giọng:

- Cô nương bị hỏa thương, hẳn không chỉ cháy bỏng khuôn mặt thôi chứ?

Thì ra thiếu nữ bịt mặt hai tai, cổ và đôi tay trắng nuốt, không hề có vết bỏng.

Thiếu nữ bịt mặt bỗng đổi sang dùng truyền âm nhập mật nói:

- Không sai, thật ra tôi đã lừa dối cô nương, không ngờ cô nương lại dễ dàng mắc lừa như vậy!

Chương Đài Phụng cũng dùng truyền âm nhập mật quát:

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ bịt mặt cười:

- Nói ra cũng vô dụng, bởi cô nương chưa hề gặp và nghe nói đến danh tánh của tôi bao giờ!

Chương Đài Phụng buông tiếng cười gần, đưa tay định gỡ khăn che mặt của đối phương. Thiếu nữ bịt mặt nhanh nhẹn lách mình tránh và quát:

- Hãy khoan!

Chương Đài Phụng gần giọng:

- Không dám lộ mặt thật ư?

Thiếu nữ bịt mặt cười:

- Vì cô nương đó thôi, nếu tôi bỏ khăn che mặt ra, e rằng tình lang như ý của cô nương sẽ không còn trong vòng tay của cô nương nữa!

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Vậy là cô nương tự phụ mình xinh đẹp, cho rằng tất cả đàn ông trên đời đều say mê chứ gì?

Thiếu nữ bịt mặt cười:

- Có thể nói là như vậy!

Cuộc đối thoại giữa hai người đều là dùng truyền âm nhập mật, Mạnh Niệm Từ và Từ Viễn tuy thấy môi họ mấp máy, song chẳng nghe rõ hai nàng đã nói những gì.

Tuy nhiên, Mạnh Niệm Từ và Từ Viễn đều đề phòng sẵn sàng, chẳng những phòng thiếu nữ bịt mặt mà còn phòng trong lều có người ẩn nấp.

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Bỏn cô nương không tin!

Đoạn liên vung tay chop vập mặt đối phương, “soạt” một tiếng, khăn che mặt của thiếu nữ đã bị cởi phăng ra.

Không chỉ Mạnh Niệm Từ và Từ Viễn sửng sốt, ngay cả Chương Đài Phụng cũng bàng hoàng sửng sốt. Thiếu nữ ấy quả không nói khoác, nàng ta thật quá ư xinh đẹp, bất kỳ bộ phận nào trên mặt cũng có sức lôi cuốn không sao cưỡng lại được.

Từ Viễn hai mắt trừng trừng, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào mặt thiếu nữ, chẳng thốt được một lời. Mạnh Niệm Từ cũng thần thờ nhìn thiếu nữ ấy như kẻ mất hồn.

Sau một lúc sửng sốt, Chương Đài Phụng khẽ vỗ vai Mạnh Niệm Từ, lớn tiếng nói:

- Mạnh công tử, đường đường một nam nhi nhiệt huyết, chả lẽ bị mê hoặc bởi một ả nha đầu thật ư?

Mạnh Niệm Từ bừng tỉnh, lập tức hai má đỏ bừng, thẹn đến cơ hồ muốn độn thổ.

36. Giai Nhân Phân Tranh

Từ Viễn vẫn trợn mắt há mồm, một dòng nước dãi từ khóe môi chảy xuống, điệu dạng hết như phải tà, nhìn vào gương mặt thiếu nữ ấy không chớp mắt.

Chương Đài Phụng cười khẩy nói:

- Xem ra cô nương chẳng những xinh đẹp mà có lẽ còn sở trường về tà thuật làm mê hoặc đàn ông, nếu không thì lão này đâu có mê mẩn đến như vậy!

Thiếu nữ thần nhiên cười:

- Cô nương đã quá khen, thuật mê hoặc đàn ông thì tôi không biết, nhưng cũng biết chút ít về tâm pháp di thần...

Đoạn nhoẻn miệng cười tươi như hoa hàm tiếu, đôi mắt lúng liếng tình tứ nhìn Từ Viễn, càng khiến y như ngây dại, nước dãi càng chảy ra nhiều hơn.

Chương Đài Phụng tức giận quát:

- Rõ là đồ vô tích sự!

Đồng thời vung tay tát mạnh, “bốp” một tiếng giòn giã, Từ Viễn lập tức bừng tỉnh, bật lên một tiếng sửng sốt, mặt mày tái ngắt, ngượng đến chẳng thốt nên lời.

Chương Đài Phụng đánh mặt lại nói lớn:

- Thứ độc nhất thường là thứ đẹp nhất, lão từng tuổi này mà không hiểu điều đó hay sao?

Từ Viễn xấu hổ gục đầu:

- Lão nô đáng chết!

Đoạn chậm chậm quay người đi, không dám nhìn thiếu nữ khiến thần hồn mê loạn ấy nữa.

Mạnh Niệm Từ đứng ngồi không yên, sau cùng đứng lên lấy ra chùng nén bạc hai lạng, nhẹ đặt lên chiếc bàn thấp trước mặt nói:

- Chút tiền mọn đèn đáp thịnh tình, xin cô nương vui lòng nhận lấy!

Quay sang Chương Đài Phụng nói tiếp:

- Chúng ta lên đường được chưa?

Thiếu nữ lắc đầu cười:

- Xin vị công tử này hãy cất bạc lại đi!

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Cô nương chê ít ư?

Thiếu nữ cười khúc khích:

- Hai lạng thịt nai nhiều lắm cũng chỉ hơn mười đồng tiền, đây là những hơn hai lạng bạc, vậy là nhiều lắm rồi! Việc tiền bạc chỉ là thứ yếu, tiểu nữ đâu có mở quán ăn, đâu thể nhận tiền của công tử được!

Mạnh Niệm Từ hết sức khó xử, bỏ lại không được mà lấy về cũng chẳng xong, nhất thời ngớ người ra.

- Vậy thì... vậy thì...

Thiếu nữ cười nói tiếp:

- Tiểu nữ thấy ba vị bị lạc đường, quá đói mới tìm đến đây, chút ít thịt rừng mà lấy tiền công tử thì chẳng đơm ra là kẻ tham tiền còn gì?

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Công tử hãy lấy lại bạc đi, người ta thấy chúng ta đói tội nghiệp, mới thưởng cho một bữa ăn, đâu có thèm hai lạng bạc của công tử.

Mạnh Niệm Từ ngượng ngừng lấy bạc về, cất trở vào lòng, vòng tay thi lễ nói:

- Vậy thì xin đa tạ cô nương!

Đoạn liền cất bước toan bỏ đi. Nhưng Chương Đài Phụng lại không có ý định bỏ đi, nên ung dung cười nói:

- Khoan đã! Vị cô nương này đã gây hứng thú cho tiểu muội, xin công tử hãy chờ một lát, để chúng ta có dịp kết thân với nhau.

Mạnh Niệm Từ bởi đã bị sắc đẹp của thiếu nữ khiến cho mê mẩn tâm thần, hết sức ngượng ngừng xấu hổ, không muốn nấn ná, nhưng nghe Chương Đài Phụng nói vậy, dừng chân chừng bước đứng lại.

Chương Đài Phụng đưa mắt nhìn kỹ thiếu nữ, bỗng đổi sang truyền âm nhập mật nói:

- Giờ chúng ta có thể thẳng thắn nói chuyện với nhau được rồi! Làm sao cô nương biết tôi họ Chương?

Thiếu nữ cũng với truyền âm nhập mật nói:

- Thiếu trang chủ Phiêu Hương Sơn Trang đại danh lừng lẫy trong giới giang hồ, tiểu nữ sao dám không biết!

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Đa tạ lời ca tụng của cô nương! Đã có thể thi triển truyền âm nhập mật thì cũng chẳng phải kẻ tầm thường trong giới võ lâm, giờ thì hãy nói ra thân phận được rồi chứ?

Thiếu nữ ung dung cười:

- Tiểu nữ chỉ là con cái người thợ săn, đã nói rồi kia mà!

Chương Đài Phụng đành mặt:

- Thôi được, vậy thì phương danh của cô nương xưng hô thế nào?

- Văn Vô Cửu!

Chương Đài Phụng khẽ lạnh lùng lậo lại:

- Văn Vô Cửu (tai họa)... mới được nghe danh lần đầu?

Văn Vô Cửu cười:

- Con gái nhà thợ săn, dĩ nhiên Chương cô nương làm sao biết được!

Chương Đài Phụng sầm mặt:

- Người này không nói quanh co, Văn cô nương thẳng thắn nói rõ mục đích đi!

Văn Vô Cửu nhướng mày:

- Thôi được, Chương cô nương đã mau mắn như vậy thì tiểu nữ không cần phải quanh co... Xin cho tiểu nữ mượn tạm Mạnh công tử một thời gian được chăng?

Chương Đài Phụng sửng sốt:

- Cho mượn Mạnh công tử...? Vậy nghĩa là sao?

Văn Vô Cửu cười cười:

- Chẳng nghĩa là sao cả, chỉ hỏi cô nương có bằng lòng hay không?

Chương Đài Phụng khẽ nhướng mày:

- Dừng lều tại đây giả mạo gái thợ săn, dùng thịt nai làm mồi, thì ra là để câu trai... Rất tiếc là cô nương khó có thể như nguyện!

Văn Vô Cửu thản nhiên cười:

- Chương cô nương tự phụ thông minh tuyệt thế, e phen này đã nhận xét sai lầm!

- Sai lầm thế nào?

- Thứ nhất, tiểu nữ mượn Mạnh công tử là có một lý do trọng đại và chính đáng, nhưng rất tiếc là không thể cho cô nương biết được. Thứ nhì, tiểu nữ quyết định làm điều gì phải được như ý mới thôi. Vả lại...

Nhoẽn miệng cười, thoáng vẻ ngạo nghễ liếc nhìn Chương Đài Phụng, nói tiếp:

- Bất luận cô nương bằng lòng hay không thì tiểu nữ cũng có thể đem Mạnh công tử đi một cách dễ dàng.

Chương Đài Phụng cười khanh khách lạnh lùng:

- Lần đầu tiên trong đời tôi mới gặp một điều lạ lùng đến vậy! Chẳng hay bằng vào võ công hay bằng vào sắc đẹp mê hồn?

Văn Vô Cửu nghiêm chỉnh:

- Cả hai tiểu nữ đều không sử dụng, chỉ cần tiểu nữ nói vài lời là Mạnh công tử sẽ từ biệt cô nương và ngoan ngoãn đi theo tiểu nữ ngay.

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Vậy là tôi đã gặp phải cao nhân lợi hại rồi, nhưng... tôi chẳng tin cô nương lại có bản lĩnh đến vậy!

Văn Vô Cửu nghiêm túc:

- Vậy thì chúng ta đánh cuộc, thế nào?

- Đánh cuộc sao?

- Khi tiểu nữ nói xong, nếu Mạnh công tử ngỏ lời từ biệt, cô nương không được ngăn cản từ chối, còn như Mạnh công tử không có ý từ biệt, tiểu nữ cam nguyện tự tuyệt tại chỗ.

Chương Đài Phụng cười:

- Vậy thì nghiêm trọng quá, dù Mạnh công tử không từ biệt thì Văn cô nương cũng đâu hổ thẹn đến nỗi tự sát tại chỗ...

Mắt lão liên hồi, đoạn cười nói tiếp:

- Thôi được, tùy cô nương!

Văn Vô Cửu nghiêm nghị:

- Hai ta tuy là hạng nữ lưu, nhưng Chương cô nương là trang hiệp nữ giang hồ, hào tình vạn tượng, có lẽ sẽ không phản đối...

Chương Đài Phụng sầm mặt:

- Văn cô nương xem thường tôi quá...

Đưa tay chỉ Mạnh Niệm Từ nói tiếp:

- Muốn gì nói mau đi!

Văn Vô Cửu cười đắc ý, lập tức dùng truyền âm nhập mật nói với Mạnh Niệm Từ, chỉ thấy chàng lập tức biến sắc mặt, lộ vẻ vui tươi và nôn nóng, ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn quay sang Chương Đài Phụng chấp tay xá dài nói:

- Chương cô nương, tại hạ mang ơn cứu mạng của cô nương, xin ghi lòng tạc dạ...

Chương Đài Phụng lập tức lặng người, cảm thấy chân tay lạnh ngắt, song vẫn gượng cười nói:

- Có lẽ không muốn cảm tạ tiểu muội chứ?

Mạnh Niệm Từ lúng túng:

- Cô nương đoán không sai, tại hạ có việc cần bàn với cô nương!

- Hừ, công tử nói đi!

Mạnh Niệm Từ thoáng tần ngần:

- Tại hạ định cáo từ cô nương!

Chương Đài Phụng cắn chặt răng:

- Tiểu muội có thể hỏi vì sao không?

Mạnh Niệm Từ cười gượng:

- Vì... vì...

Chương Đài Phụng quay người, khoác tay ngắt lời:

- Thôi, khỏi cần nói nữa!

Mạnh Niệm Từ vẻ khổ sở:

- Vậy thì...

Chương Đài Phụng lớn tiếng:

- Khỏi cần nhiều lời, công tử có thể đi được rồi. Mặc dù việc tiểu muội đưa công tử đến Cửu Đỉnh Sơn chữa thương không phải dễ dàng, nhưng công tử thọ trọng thương là vì cứu tiểu muội, có thể kể như hai đảng hòa nhau, chẳng ai mắc nợ ai cả!

Mạnh Niệm Từ mấp má môi, như còn muốn nói gì nữa, nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ khẽ buông tiếng thở dài, vẻ áy náy cất bước đi ra lều.

Văn Vô Cửu cười thật ngọt khẽ nói:

- Chương cô nương, tạm biệt!

Chương Đài Phụng mặt trắng bệch, chẳng nói một lời, trơ lạnh như pho tượng đá. Trong làn gió hắt hiu, chỉ nghe tiếng bước chân hai người chậm chậm xa dần, hồi lâu mới hoàn toàn ngưng lặng. Chương Đài Phụng vẫn đứng thừ ra tại chỗ, hai mắt trợn trừng không chớp, tưởng chừng đã bị điểm huyết.

Từ Viễn thấy vậy sợ hãi cất tiếng gọi:

- Tiểu thư, tiểu thư...

Chương Đài Phụng không chút phản ứng, như chó hề nghe thấy. Từ Viễn lại gọi:

- Tiểu thư...

Chương Đài Phụng nhếch môi, bỗng òa lên khóc nức nở, khiến Từ Viễn cuống quýt chỉ còn biết vò đầu gãi tai mà thôi. Từ khi chào đời đến nay nàng chưa từng bị thua thiệt như thế bao giờ, bằng vào trí tuệ thông minh và nhạy bén, nàng luôn giành phần thắng và thành công trong mọi sự. Chẳng ngờ hôm nay lại bị vấp ngã bởi tay một ả nha đầu vô danh và còn hết sức thâm hiểm này.

Sau cùng Chương Đài Phụng ngưng khóc và lau khô nước mắt, khóe môi lại hiện lên vẻ kiên nghị. Từ Viễn thấy vậy đã có phần yên tâm, bèn lên tiếng thăm dò:

- Tiểu thư...

Chương Đài Phụng chớp mắt hậm hực nói:

- Đốt lều rồi chúng ta đi.

Từ Viễn lúng búng:

- Chúng ta đi đâu?

- Hừ, đi tìm Ngọc Lạp Lão Nhân chết tiệt kia.

Từ Viễn ngớ người:

- Tìm lão ta làm gì? Bí cốt ở Lý Phụ Phong đã...

Chương Đài Phụng nghiêng răng:

- Hành tung của chúng ta ngoài lão quỷ ấy ra, có ai biết chứ?

Từ Viễn giờ mới vỡ lẽ, lòng đầy tức giận nói:

- Tiểu thư muốn nói ả nha đầu họ Văn là đồng bọn của lão quỷ kia phải không?

Chương Đài Phụng chau mày:

- Ít ra cũng do lão quỷ ấy đã tiết lộ hành tung của chúng ta, nếu không ả nha đầu kia chẳng thể nào chờ đón chúng ta tại đây một cách chắc chắn như vậy... Món nợ này không chừng phải thanh toán với lão quỷ ấy mới được.

Từ Viễn thoáng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Tiểu thư nói có lý, chúng ta hãy đi đập nát cây sáo cũ rích ấy đi...

Y chau lấy chân mày, nói tiếp:

- Nhưng mà, lão nô thấy lạ lùng quá.

- Gì mà lạ lùng?

- Lão nô lạ là tại sao Mạnh công tử lại đi theo ả nha đầu kia, chả lẽ...

Y vốn định nói chả lẽ quả thật đã bị sắc đẹp của ả ta mê hoặc, nhưng lời đến miệng đã kịp nén lại.

Chương Đài Phụng hai mắt nhìn thẳng, như để trả lời câu hỏi của Từ Viễn, lại như lẩm bẩm một mình:

- ả nha đầu ấy quả là một cường địch duy nhất mà bình sanh ta đã gặp, từ nay đã có đối thủ để phân cao thấp rồi...

Nghiến răng ken két, chậm rãi nói tiếp:

- Lần này tuy ngươi đã thắng, nhưng chỉ kể được là đã lên ra tay thừa lúc ta chưa phòng bị, lần sau gặp lại e ngươi sẽ chẳng thể thắng ta dễ dàng vậy đâu.

Từ Viễn không dám hỏi gì thêm nữa, nhanh chân lấy hỏa tập ra đốt cháy túp lều, lập tức lửa cháy ngàn ngọn kèm theo tiếng nổ lộp bộp.

Trong ánh lửa soi rọi, Chương Đài Phụng cùng Từ Viễn trở lại Lý Phụ Phong.

Lúc này trời đã sáng tỏ, Chương Đài Phụng cùng Từ Viễn lùng sục quanh khắp Lý Phụ Phong, nhưng chẳng tìm thấy bóng dáng hai sư đồ Ngọc Lạp Lão Nhân đâu cả.

Từ Viễn không nén được nói:

- Tiểu thư, lão quỷ ấy có lẽ đã rời khỏi nơi đây lâu rồi.

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Lão quỷ ấy cũng là người khó đối phó, tất nhiên đâu ở lại đây chờ chúng ta đến tìm.

- Vậy tiểu thư hà tất phải vất vả tìm kiếm làm gì?

Chương Đài Phụng thở dài nảo nuột:

- Đó chẳng qua cố gắng hết sức mình mà thôi, lão quỷ ấy cùng ả nha đầu họ Văn có lẽ từ nay khó mà tìm gặp...

Mây liễu chau chặt, lại lạnh lùng lẩm bẩm:

- Nhưng Chương Đài Phụng này cũng chẳng phải là người dễ trêu vào, mặc cho các những cao chạy xa bay đến tận chân trời góc biển thì bốn cô nương cũng quyết tìm cho ra.

- Tiểu thư...

Chương Đài Phụng lừ mắt:

- Lão muốn nói gì?

Từ Viễn ấp úng:

- Lão nô thấy việc tìm kiếm Ngọc Lạp Lão Nhân cùng ả nha đầu họ Văn tuy không dễ, nhưng Mạnh công tử thì có nơi để mà tìm.

Chương Đài Phụng thoáng cảm thấy thú vị:

- Thử nói nghe xem, có thể tìm Mạnh công tử ở đâu?

- Thiết Kỳ Môn!

Chương Đài Phụng cười khanh khách:

- Ngươi khôn trầm tư bách kế cũng có lúc thất bại, kẻ ngu trăm lần thất bại cũng phải có một lần thắng, lão nói rất đúng, Mạnh công tử sớm muộn gì cũng phải có ngày đến Thiết Kỳ Môn... Thế nhưng, ta lại không muốn đi tìm Mạnh công tử như vậy.

Từ Viễn chau mày:

- Vậy thì tiểu thư...

Chương Đài Phụng nghiêng rằng:

- Ta phải đấu với Văn Vô Cửu, bất luận phương diện nào cũng phải thắng ả, nếu chỉ tìm gặp Mạnh công tử không thôi thì có ý nghĩa gì?

Đưa tay chỉ về hướng xa nói tiếp:

- Nào, chúng ta hãy trở lại xem thử Trường Hận Phong chủ Quân Lộ Dao thế nào rồi?

Từ Viễn giật mình:

- Ô... có lẽ nào cấm hận chúng ta đến tận xương tủy, còn gặp lão ta để làm gì nữa?

Chương Đài Phụng điềm nhiên:

- Cũng không hẳn vậy, ít ra chúng ta với lão cũng là đồng nệnh tương lân, bởi chúng ta cũng đã bại dưới kẻ khác, và bại một cách thảm hại.

Không màng đến ý kiến của Từ Viễn nữa, dần bước tiếp vào cửa cốc.

37. Tái Xuất Giang Hồ

Trong cốc giờ đây đã yên tĩnh hơn nhiều, nhưng lũ vượn tiên vẫn còn ở trong đó, đông một tốp, tây một đàn, đang nhàn nhả rải rác khắp mọi nơi.

Đi vào không xa lắm thì đã thấy Trường Hận Phong chủ Quân Lộ Dao đang ngồi một mình dưới một gốc cây, mặt lão càng trở dài hơn, mắt nhắm nhắm nhìn về phía năm nhà thủy tạ trên hồ nước và những mái nhà lá xa xa, thừ ra như kẻ xuất thần.

Chương Đài Phụng và Từ Viễn tuy đã đến bên cạnh, song lão vẫn không hề hay biết.

Chương Đài Phụng đứng lặng một hồi, bỗng buông tiếng thở dài áo nào rồi nói:

- Quân Lộ Dao!

Quân Lộ Dao như bị sét đánh, đứng phắt dậy vung tay toan tấn công, nhưng nhìn rõ là Chương Đài Phụng, cánh tay lại uể oải buông xuống, song lại ngửa mặt buông tiếng cười vang như điên dại.

Chương Đài Phụng chờ đến khi lão ngừng cười mới nói:

- Bốn cô nương lại đến, lão không ngờ tới chứ?

Quân Lộ Dao mắt trừng trừng nhìn chót vào mặt Chương Đài Phụng:

- Quả là không ngờ tới, có lẽ cô nương định xem lão phu đã chết hay chưa phải không?

Chương Đài Phụng ánh mắt u oán nhìn Quân Lộ Dao lắc đầu:

- Không, lòng dạ bốn cô nương đâu độc ác đến vậy!

- Hừ, vậy thì cô nương hà tất quay trở lại đây, còn tên tiểu tử họ Mạnh đâu?

Chương Đài Phụng cười chua chát:

- Thương thế y đã lành, đương nhiên phải chia tay với bốn cô nương rồi!

Quân Lộ Dao thoáng ngẩn người:

- Thật là vô lương tâm...

Ánh mắt lạ lùng nhìn vào mặt Chương Đài Phụng nói tiếp:

- Nếu người quay trở lại không phải là cô nương, chắc hẳn lão phu phải băm vằm ra muôn mảnh thì mới hả dạ. Nhưng riêng với cô nương, lão phu không đành tâm hạ thủ!

Chương Đài Phụng cười thê lương:

- Vậy chúng tôi lão còn trông mong ta trở lại!

Quân Lộ Dao lại ngẩn người, hai giọt nước mắt lại tràn khỏi bờ mi, một hồi thật lâu mới nghẹn ngào nói:

- Có lẽ cô nương nói đúng, mặc dù cô nương là kẻ thù của lão phu, nhưng lão phu quả tình rất muốn được gặp cô nương lần nữa, đó là vì sao?

Chương Đài Phụng cười:

- Khó giải thích lắm! Có lẽ trên cõi đời này chỉ có lão với ta mới liên hiệp nhau, bởi số phận hai người hết sức giống nhau.

Quân Lộ Dao bỗng ngửa mặt cười vang, hồi lâu ngưng cười nói:

- Hay cô nương bị tên tiểu tử kia bỏ rơi rồi phải không?

Chương Đài Phụng lắc đầu cười:

- Hãy bỏ qua vấn đề ấy đi, bàn về việc giữa chúng ta thì hơn, được chăng?

Quân Lộ Dao thần sắc lại lộ vẻ hưng phấn, lắm bầm:

- Việc giữa chúng ta? Hay cô nương...

Chương Đài Phụng tiếp lời:

- Vì người đàn bà bạc bẽo kia, hơn ba mươi năm qua lão đã ở đây sống cô đơn và khổ sở, nay...

Quân Lộ Dao giọng căm giận tiếp lời:

- Lão phu ẩn cư tại đây hơn ba mươi năm, thật chẳng ngờ nhiều người đến thế kéo đến quấy rầy, phá hủy nơi cư trú và bảo ngọc của lão phu, tàn sát vượt tiên trong cốc, suýt chút nữa lại còn lấy mạng lão phu.

Chương Đài Phụng nhẹ gật đầu:

- Ta muốn nói chính là những việc ấy...

Ánh mắt đảo quanh thăm dò:

- Trong tương lai, lão dự tính như thế nào?

Quân Lộ Dao thờ thẩn thờ dài:

- Thú thật, lòng lão phu giờ đã rối bời, đang chẳng biết tính sao cả!

Chương Đài Phụng đảo mắt nhìn quanh một vòng:

- Lão định tiếp tục ở lại đây ư?

Quân Lộ Dao lắc đầu:

- Địa cực ôn ngọc đã bị Cửu U lệnh chủ khốn kiếp kia phá hủy rồi, tiếp tục ở lại đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa!

- Chẳng lẽ lão không nhớ mối hận thù ngày hôm nay ư?

Quân Lộ Dao cơ hồ nháy dựng lên:

- Lão phu một ngày còn sống cũng không bao giờ quên...

Nghiến răng trèo treo nói tiếp:

- Nhưng phải báo thù bằng cách nào, chẳng lẽ lão phu lần lượt hạ thủ với Võ Lâm Tứ Thánh và còn Cửu U lệnh chủ nữa...

Chương Đài Phụng cười:

- Lão sợ họ ư?

- Sợ?

Quân Lộ Dao ngửa mặt cười vang, nói tiếp:

- Lão phu từ bé đã không biết có tiếng sợ, nhưng có điều... Võ Lâm Tứ Thánh thế lực hùng mạnh giăng bủa khắp thiên hạ, lão phu đơn thân độc mã, muốn báo thù cũng chẳng dễ!

Chương Đài Phụng nghiêm giọng:

- Đó chính là điều mà chúng ta cần bàn bạc, một mình lão chẳng dễ báo thù, nhưng nếu liên kết với ta thì lại khác.

Quân Lộ Dao lộ vẻ mừng:

- Cô nương muốn nói là sẽ cùng lão phu tung hoành thiên hạ ư?

Chương Đài Phụng tròn xoe mắt:

- Lão không chịu ư?

- Chịu, chịu, đó chính là lão phu hằng mơ ước!

Chương Đài Phụng nghiêm giọng:

- Giờ thì chúng ta hãy bàn về điều kiện!

Quân Lộ Dao chau mày:

- Còn bàn điều kiện gì nữa?

- Ít ra giữa hai người phải có một lãnh đạo chứ!

- Dĩ nhiên là lão phu rồi! Cô nương còn trẻ mà lại là phận nữ lưu, bất luận võ công hay kinh nghiệm đều kém xa lão phu...

Chương Đài Phụng cười khanh khách:

- Bấy nhiêu là đủ ư?

Quân Lộ Dao ngó người:

- Vậy chứ cần gì nữa?

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Điều kiện tất yếu của người lãnh đạo là phải có khối óc linh hoạt, lão có chăng?

Quân Lộ Dao chau mày:

- Nếu bàn về sự khôn ranh, lão phu quả không bằng cô nương!

Chương Đài Phụng cười:

- Sự việc tối qua, nếu đổi ta, quyết chẳng thảm bại đến vậy!

Quân Lộ Dao gật đầu:

- Đúng!

- Đó là điều kiện cần bàn giữa hai ta, nếu lão bằng lòng hợp tác với ta thì phải tôn ta làm lãnh đạo, bằng không thì dẹp bỏ hết!

Quân Lộ Dao thoáng tần ngần:

- Cũng chẳng có gì quan trọng, chỉ cần được cùng cô nương tung hoành trên chốn giang hồ một phen là đủ rồi! Thôi thì giao quyền lãnh đạo cho cô nương đây!

Chương Đài Phụng cười khúc khích:

- Vậy chúng ta đi thôi!

Quân Lộ Dao lại ngó người:

- Đi ư? Nhưng cơ nghiệp hơn ba mươi năm chẳng thể...

Chương Đài Phụng chau mày:

- Hơn ba mươi năm cơ nghiệp cũng chẳng có gì đáng luyến tiếc, vấn đề quan trọng là lũ vượn đầy rẫy trong cốc kia, phải thu xếp chúng thế nào đây?

Quân Lộ Dao vội nói:

- Điều ấy rất dễ dàng, chỉ cần bảo Đinh Huê Dương ở đây quản lý chúng là được rồi!
- Đinh Huê Dương đâu?
- Đang thu dọn tàn cuộc cho lão phu ở trong kia!

Chương Đài Phụng nhếch môi cười:

- Vậy thì hãy đi mau mà dặn bảo y, ta sẽ chờ lão ở ngoài cửa cốc, hạn định trong nửa giờ, nếu quá hạn sẽ không chờ nữa!

Dứt lời, cùng Từ Viễn trở ra cửa cốc. Quân Lộ Dao chẳng dám chần chừ, cũng liền giở khinh công phóng đi về phía dãy nhà lá trong khu rừng thưa.

Chưa đầy thời gian một tuần trà, đã thấy Quân Lộ Dao vai vác một cái bao nhỏ bằng vải dầu phi thân đến, lão phấn khởi và cảm khái nói:

- Lão phu những ngỡ chết già tại đây, thật không ngờ hôm nay lại rời khỏi sơn cốc này!

Chương Đài Phụng cười u oán:

- Điều bất ngờ còn nhiều lắm, đi thôi!

Thế là ba bóng người dưới ánh nắng chan hòa, cùng phóng đi xuống Cửu Đỉnh Sơn.

*

* *

Giờ thì nói về Mạnh Niệm Từ theo Văn Vô Cửu ra đi, sau hai giờ đã vượt qua gần chín mươi dặm đường, đến dưới một ngọn đồi.

Nơi đây đã xa ngoài phạm vi Cửu Đỉnh Sơn, thuộc một vùng núi khác.

Văn Vô Cửu dừng bước, mỉm cười hỏi:

- Mệt không?

Mạnh Niệm Từ ngoảnh nhìn đi nơi khác đáp:

- Dù đi tiếp một ngày một đêm nữa cũng chưa thể mệt!

Văn Vô Cửu cười:

- Tiểu nữ cơ hồ quên mất công tử đã được ăn Vạn Niên Tiên Đào và hấp thụ phần tinh hoa của địa cực ôn ngọc... So với công tử tiểu nữ hãy còn kém xa!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Cô nương dường như đã biết rất nhiều về tại hạ, chẳng hay cô nương...

Văn Vô Cửu cười tiếp lời:

- Tiểu nữ đã nói rồi, chỉ nghe người ta nói thôi!

Mạnh Niệm Từ đắm mắt nhìn quanh một lượt nói:

- Người mà cô nương định đưa tại hạ đến gặp đâu?
- Đây chính là Ráng Vân (mây đỏ) Sơn, Xuất Tự Động hãy còn ở sau núi...

Ánh mắt ơ hồ đảo quanh một vòng, nói tiếp:

- Nhưng bây giờ chưa thể đến được!

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Đành rằng nơi ấy kín bí, nhưng cũng chưa chắc hoàn toàn không ai biết, vạn nhất bị người theo dõi, trái lại sẽ làm hại bà ấy, vả lại...

Đảo mắt nhìn quanh một vòng, đoạn hạ thấp giọng nói tiếp:

- Nơi đây tuy xem ra là một vùng núi hoang, nhưng ai dám bảo là không có người theo dõi chúng ta, nếu bị người phát hiện hành tung thì rắc rối lắm!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Theo cô nương thì ai có nhiều tai mắt đến vậy?

Văn Vô Cửu ngáy mắt:

- Dĩ nhiên là Vô Lâm Tứ Thánh! Đây là nơi nằm ngoài phạm vi quản hạt giữa Phi Hổ Bảo và Thần Phong Môn, chẳng những thủ hạ của Đỗ Ngũ Hành thường lai vãng mà ngay cả người của các môn phái khác cũng thường xuất hiện.

- Vậy theo cô nương thì ta phải làm sao?

Văn Vô Cửu ngược lên nhìn trời:

- Giờ hãy còn sớm, gần đây là Hoàng Thạch Trấn, chúng ta hãy đến đó chờ đến đêm hẵng quay trở lại.

Mạnh Niệm Từ chẳng biết sao hơn, đành gật đầu:

- Xin theo lời cô nương!

Đoạn cất bước toan đi, Văn Vô Cửu cười nói:

- Hãy khoan!

Mạnh Niệm Từ chững bước ngạc nhiên:

- Sao? Hay cô nương đổi ý?

Văn Vô Cửu mỉm cười:

- Đâu có, nhưng chúng ta như thế này mà vào thị trấn thì có điều không ổn!

- Vì sao vậy?

- Tiểu nữ đã nói thủ hạ của Vô Lâm Tứ Thánh vẫn thường xuất hiện tại vùng này, bộ dạng công tử như thế này sẽ lập tức khiến họ chú ý...

Mạnh Niệm Từ phân vân:

- Vậy thì khó quá...

Đảo mắt nhìn quanh rồi nói tiếp:

- Không thì thế này, tại hạ ở lại đây tìm một nơi nào đó ẩn thân chờ cô nương, cô nương đi một mình được rồi!

Văn Vô Cửu cười cười:

- Tiểu nữ đã có chuẩn bị trước rồi!

Đoạn cởi chiếc bao nải bên lưng xuống trao cho Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ thắc mắc hỏi:

- Đây không phải là y phục của cô nương sao?

- Hãy mở ra xem thì rõ chứ gì!

Mạnh Niệm Từ y lời mở ra xem, chỉ thấy bên trong một chiếc áo dài lụa xanh, một chiếc mặt nạ da người tinh xảo, đeo mặt nạ vào lập tức trở thành một nho sinh tuần tú tuổi ngoài hai mươi.

Văn Vô Cửu dăm dăm mắt nhìn chàng cười nói:

- Vậy thì được rồi, cho dù vị Chương cô nương kia có gặp lại công tử cũng khó mà nhận ra được!

Dứt lời, cũng lấy khăn che mặt ra đeo lên.

Thế là hai người sóng bước đi về phía Hoàng Thạch Trấn.

Thị trấn Hoàng Thạch này không đông lắm, song là vì nơi xung yếu nên tửu điểm hiệu buôn đầy rẫy, hết sức sầm uất.

Mạnh Niệm Từ chú ý quan sát người đi đường, song chẳng thấy có gì khác lạ, bèn thả bước theo Văn Vô Cửu lên một tửu lầu.

Tửu lầu này cũng khá đông khách, đủ mọi hạng người, rất ồn ào náo nhiệt.

Văn Vô Cửu gọi lấy vài món thức ăn và rượu, rồi cùng Mạnh Niệm Từ ngồi thư thả ăn uống.

Mạnh Niệm Từ tâm sự ngổn ngang, rượu vào càng dễ say, ba ly vào bụng đã đầu choáng mắt hoa. Văn Vô Cửu tửu lượng cũng khá, nằng ngồi nhẩn nha uống, song khăn vẫn che mặt.

Thực khách tuy đa số là nhân vật võ lâm, nhưng ngồi ăn uống mà che mặt thế này thì chưa từng có bao giờ, hơn nữa Văn Vô Cửu lại là phụ nữ, nên càng gây người chú ý hơn.

Lát sau, chỉ thấy một tửu khách chệnh choạng đi tới, mắt hấp hủi cười nói:

- Nhị vị đi chung phải không?

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Vâng, huynh đài có điều chi chỉ giáo?

Người ấy tuổi trạc tứ tuần. Mày rậm mắt to, lưng đeo trường kiếm. Nhìn qua cũng đủ biết là một nhân vật võ lâm thường xuyên bốn tẩu giang hồ, chỉ thấy y cười ha hả nói:

- Đúng là thư sinh, mở miệng chưa lờm, thật khó chịu...

Đưa tay chỉ Văn Vô Cửu nói tiếp:

- Đây là vợ ngươi phải không?

Mạnh Niệm Từ cố nén giận, lạnh lùng đáp:

- Không phải!

- Không phải? Vậy hẳn là tình nhân rồi!

Mạnh Niệm Từ tức giận:

- Tôn giá không được nói năng bừa bãi, xúc phạm đến người khác!

Đại hán ấy thoáng ngẩn người, đoạn lại cười to hơn:

- Xúc phạm đến người... Đại gia còn chưa nói đến những lời thậm tệ kia mà! Có lẽ người đã giả mạo nho sinh, dụ dỗ con gái nhà lành, không thì sao lại phải che mặt thế này?

Mạnh Niệm Từ thật muốn tặng cho y vài cái tát tai, song vừa định ta tay đã bị Văn Vô Cửu ngậm cản lại, chỉ thấy nằng nhoẽn miệng cười nói:

- Cãi với kẻ say làm gì, đừng đếm xỉa tới y là xong!

Lúc này, mọi thực khách đều đã chú ý đến họ, nghe nói vậy liền cười rộ lên.

Đại hán ấy tức giận quát:

- Đại gia vốn tưởng ngươi bị bắt cóc, thì ra đại gia đã lầm, các ngươi là hai kẻ ngoại tình vụng trộm, rủ nhau bỏ trốn...

Mạnh Niệm Từ lại định tát tai y, nhưng lại bị Văn Vô Cửu ngăn cản, đành lạnh lùng cười nói:

- Nếu tôn giá lại làm nữa thì sao?

Đại hán ấy ngẩn người:

- Không thể làm được, nếu không sao các người lại che mặt trong khi ăn uống?

Văn Vô Cửu gần giọng:

- Hừ, tôn giá không có quyền thắc mắc!

- Đại gia cứ thích thắc mắc!

- Vậy thì tôn giá muốn thế nào?

- Trước người hãy bỏ khăn che mặt xuống cho đại gia xem thử có quen biết không?

Văn Vô Cửu cười khẩy:

- Việc ấy dễ thôi, nhưng sợ tôn giá không chịu nổi!

38. Cổ Nhân Trùng Phùng

Đại hán ấy buông tiếng cười vang, lắc lư người nói:

- Người tự thấy mình đẹp, sợ đại gia say mê hay là xấu xí mà không dám gặp người?

Văn Vô Cửu vẫn bình thản:

- Tôn giá nhất thiết muốn xem phải không?

- Dĩ nhiên... nếu người không chịu tự động giở ra thì đại gia sẽ ra sức cho!

- Nếu xảy ra điều không hay thì đại gia đừng trách!

Đại hán vỗ bàn quát:

- Thôi, đừng cãi nhảm nữa!

Văn Vô Cửu buông tiếng cười khẩy, quả đưa tay nhẹ nhàng kéo khăn che mặt xuống.

Lập tức, đại hán ấy như bị thôi miên, mắt trừng trừng, miệng há hốc, nước dãi nhỏ xuống ròng ròng. Đồng thời, tất cả những người ngồi đối diện mà trông thấy được mặt nàng đều giống như gã đại hán kia, ngây ra bất động như bị điểm huyết. Liền thì, thực khách cả tứ lều đều bị kinh động, kéo nhau đến gần để xem rõ có sự, song vừa trông thấy mặt Văn Vô Cửu, lập tức trở nên thất hồn lạc phách, cơ hồ không một ai ngoại lệ.

Mạnh Niệm Từ thấy vậy thoáng chau mày, truyền âm nhập mật nói:

- Văn cô nương, không nên như vậy để gặp điều không may!

Trong khi nói, đôi mắt chàng vẫn nhìn đi nơi khác.

Văn Vô Cửu miệng mỉm cười, lại nhẹ nhàng đeo khăn che mặt trở lại.

Sau một hồi rất lâu, những kẻ hồn phi phách tán mới lần lượt trở về thực tại, cùng đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau như vừa từ trên trời rơi xuống.

Văn Vô Cửu không thềm đếm xỉa đến họ, khẽ nói:

- Thật là mất hứng. Thôi, chúng ta đi nơi khác!

Mạnh Niệm Từ đang muốn sớm rời khỏi, nghe nói liền ngoắc hầu bàn đến tính tiền, đứng lên toan bỏ đi.

Bỗng thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ nhưng da mặt hồng hào đi tới cản lại nói:

- Nhị vị hãy khoan!

Mạnh Niệm Từ thoáng chau mày:

- Lão trượng có điều chi chỉ giáo?

Lão nhân ấy cười sắc lạnh:

- Xin nhị vị hãy lưu lại danh tánh!

Mạnh Niệm Từ xằng giọng:

- Chúng tại hạ tình cờ đi ngang qua đây, cùng lão trượng không hề quen biết, hà tất phải thông danh báo tánh?

Lão nhân ấy buông tiếng cười gằn:

- Nhị vị đã bốn cột vị bằng hữu này, bỏ đi như vậy dễ dàng quá, ít ra có Thiết Tâm Lão Tây Môn Long này ở đây, không thể trở mặt nhìn được!

Văn Vô Cửu kinh ngạc:

- Ồ... Lão trượng chính là Thiết Tâm Lão Tây Môn Long ư?

Lão nhân buông tiếng hừ thật mạnh:

- Đã biết lão phu ở đây thì phải vị nể phần nào chứ?

Đoạn ra chiều hết sức ngạo nghễ.

Văn Vô Cửu cười khẩy:

- Vậy thật ngưỡng mộ đại danh tiền bối, người có thể đấu với Cửu U lệnh chủ liên tục ba trăm chiêu mà không thắng bại, trong võ lâm đương kim quả chẳng có mấy ai!

Mạnh Niệm Từ tuy không biết Thiết Tâm Lão Tây Môn Long này là nhân vật thế nào, song nghe Văn Vô Cửu nói vậy cũng không khỏi giật mình kinh hãi.

Thiết Tâm Lão Tây Môn Long càng ra chiều kiêu ngạo hơn, vênh mặt nói:

- Biết vậy sao còn chưa chịu mau mau ngoan ngoãn nghe lời lão phu báo ra danh tánh?

Văn Vô Cửu lại cười khẩy:

- Đó chỉ là lời đồn đại, thực tế chưa chắc đã đúng như vậy!

Tây Môn Long trợn trừng mắt:

- Cô nương không tin, định tỉ đấu với lão phu ư?

Văn Vô Cửu bình thản cười:

- Tiểu nữ tuy bất tài, nhưng cũng sẵn sàng hầu tiếp! Xin lão trượng cho biết thời gian và địa điểm.

- Cô nương mau mắn lắm! Đêm nay canh đầu sẽ gặp nhau tại khu nghĩa địa hoang tại Lưu Gia Oa, cách Hoàng Thạch Trấn này mười dặm về phía tây, thế nào?

Văn Vô Cửu lạnh lùng:

- Xin chấp nhận!

Tây Môn Long cười đắc ý:

- Vậy thì nhị vị có thể tự do hành động rồi!

Văn Vô Cửu cười khẩy:

- Chúng ta đi!

Đoạn cùng Mạnh Niệm Từ một trước một sau đi xuống lầu.

Trên đường phố người xe tấp nập, kẻ qua người lại chen chúc. Nhưng hai người đi không được bao xa đã phát giác dường như đang có ba bốn người theo dõi.

Mạnh Niệm Từ thoáng chau mày nói:

- Văn cô nương đã trông thấy rồi chứ?

Văn Vô Cửu thản nhiên cười:

- Dĩ nhiên đó là thuộc hạ tay sai của Tây Môn Long đang theo dõi chúng ta!

Mạnh Niệm Từ khẽ thở dài:

- Cô nương tuy là người thông minh nhưng hành động này phải chăng không được khôn ngoan?

Văn Vô Cửu cười khúc khích:

- Nếu công tử không trách, tiểu nữ xin nói rõ, đó là chính do tiểu nữ sắp đặt!

- Ồ...

Mạnh Niệm Từ suýt nữa nhảy dựng lên, đồng thời có cảm giác bị làm nhục và lừa dối, lúng túng nói:

- Vì sao cô nương lại làm như vậy?

Văn Vô Cửu cười:

- Thiết Tâm Lão Tây Môn Long cậy tài kiêu căng, định nhân đây dạy cho lão một bài học, từ nay lão không còn dám tự cao tự đại nữa.

- Cô nương đã bảo lão từng giao đấu với Cửu U lệnh chủ ba trăm chiêu mà bất phân thắng bại, chẳng hay thật hay giả vậy?

Văn Vô Cửu gật đầu:

- Thật! Luận võ công, người này quả là một kinh địch... Nhưng phân thắng bại đâu cần cậy vào võ công.

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Tại hạ biết ít hiểu cạn, chẳng rõ Tây Môn Long này trên chốn giang hồ...

Văn Vô Cửu cười tiếp lời:

- Không phải hiệp cũng chẳng phải đạo, không chính cũng không tà!

- Thêm một việc chi bằng giảm một việc, hướng hồ chúng ta đang có việc cần, sao không bỏ qua việc này...

Văn Vô Cửu bồng thờ dài:

- Ngoại trừ dạy cho lão một bài học, hãy còn một lý do quan trọng khiến tiểu nữ phải giao đấu với lão, lão chính là kẻ thù của tiểu nữ!

Mạnh Niệm Từ sửng sốt:

- Ồ... vậy tại hạ không cần cô nương nữa!

Bây giờ hai người đã đi đến một khách điểm, Văn Vô Cửu không hề hỏi ý Mạnh Niệm Từ đã tự ý sai bước đi vào, thuê lấy một gian phòng, cười nói với chàng:

- Nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, chúng ta hãy ngồi xuống điều tức một hồi đi!

Mạnh Niệm Từ tuy lòng không muốn, nhưng chẳng tiện phản đối, đành ngồi xuống một chiếc ghế dựa trong phòng, nhắm mắt lại điều tức.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Văn Vô Cửu tuy ở trong phòng mà cũng chẳng bỏ khăn che mặt xuống, nàng cũng chẳng nói lời gì với Mạnh Niệm Từ.

Chẳng rõ trải qua bao lâu, bỗng nghe có tiếng cãi vã vang lên trước khách điểm.

Mạnh Niệm Từ vốn không thích đa sự, nhưng trong tiếng cãi vã ấy có một giọng nói rất quen, song nhất thời chàng chưa nhận được là ai.

Sau cùng, Mạnh Niệm Từ đứng lên khẽ nói:

- Tại hạ ra ngoài một chút, sẽ trở vào ngay!

Văn Vô Cửu cười:

- Thì ra công tử thích xem chuyện thiên hạ thế này!

Song nàng vẫn ngồi yên, hiển nhiên không chút hứng thú về việc này.

Mạnh Niệm Từ khẽ mở cửa phòng đi ra, vừa đến cửa khách điểm, lập tức một bóng người quen thuộc đập vào mắt, thì ra là Mâu Nam Huê đã chia tay với chàng ở ngoài Tam Quan Trấn.

Mâu Nam Huê lúc này đã đổi cách ăn mặc, áo quần sang trọng, vẻ thư sinh rất tuấn nhã, nhưng lúc này đang cãi nhau với người.

Đối phương là bốn đại hán khinh trang, một trong số hùng hổ nói:

- Mắng người là khách sáo lắm rồi, lão tử bảo người dắt ngựa ra chỗ khác, vậy là xúc phạm người hả?

Mâu Nam Huê cũng lớn tiếng:

- Không khách sáo thì sao? Chẳng lẽ các vị dám ra tay đánh người giữa đường phố hay sao?

Đại hán đó tức giận quát:

- Sao lại không dám, nếu người còn dám buông lời xằng bậy nữa, lão tử sẽ đập gãy giò người ngay!

Mâu Nam Huê chẳng chịu kém, hét to:

- Thử đập xem nào?

Đại hán gầm lên:

- Vậy là thật sự người muốn lãnh đòn rồi!

Chưa dứt lời đã phóng chân đá tới, bộ vị đúng là nhắm vào đầu gối Mâu Nam Huê.

Mâu Nam Huê buông tiếng cười khẩy, lùi sau nửa bước, tay phải nhanh như chớp từ dưới chộp lên, nắm lấy cổ đối phương, hất nhẹ một cái, gã đại hán lập tức lăn kềnh ra đất.

Lúc này người xem náo nhiệt đã xúm quanh một vòng to, thấy vậy lập tức reo to như sấm rền.

Mạnh Niệm Từ không đến gần, chỉ đứng nhìn từ xa.

Ba đại hán kia thấy vậy liền cùng nhào tới quát:

- Tiểu tử, không ngờ người cũng biết chút võ nghệ!

Ba người quyền chưởng nhất tề tung ra, loáng cái mỗi người đã liên tục công ra hơn mười chiêu.

Mâu Nam Huê ứng phó ung dung và không ngớt cười khẩy, những thấy y nhanh nhẹn như cánh bướm vờn hoa, luồn qua lách lại giữa ba người, bức họ lùi ra sau lia lịa.

Gã đại hán bị đẩy ngã lúc này đã bò dậy, cùng với bộ mặt đỏ bừng gia nhập vòng chiến, song chẳng làm gì được Mâu Nam Huê.

Ngay khi trận đấu đang kịch liệt, bỗng có người lớn tiếng quát:

- Dừng lại!

Bốn đại hán lập tức nghe như thánh chỉ, cùng liên tiếp công ra ba chiêu rồi phi nhanh ra sau.

Mâu Nam Huê buông tiếng cười gằn, cũng dừng tay ngay.

Chỉ thấy người lên tiếng đó là một lão nhân nhỏ thó mặc áo màu vàng đất, tay nắm một ống điếu dài hơn thước, với giọng nghiêm lạnh nói:

- Rõ là vô tích sự, rút ngay cho ta!

Bốn đại hán riu rú vâng dạ, lui thủ đi.

Lão nhân nhỏ thó trông theo đến khi bốn đại hán đi xa, mới quay sang Mâu Nam Huê cười nói:

- Tiểu ca tôn tánh đại danh?

Mâu Nam Huê ngạc nhiên:

- Tôn giá không phải đồng bọn của họ sao?

Lão nhân nhỏ thó mỉm cười:

- Kể được là phải mà cũng kể được là không!

Mâu Nam Huê ngớ người:

- Vậy nghĩa là sao?

- Lão phu là tổng quản của Thiết Tâm Sơn trang, họ là tráng đinh của Thiết Tâm Sơn Trang, cùng là thủ hạ của Tây Môn trang chủ, dĩ nhiên kể được là đồng bọn...

Mâu Nam Huê cười khẩy:

- Rồi sao không được kể là đồng bọn?

- Địa vị của lão phu cao hơn họ, sao thể kể được là đồng bọn!

Mâu Nam Huê lại cười khẩy:

- Rõ là hồng hách, thì ra cũng là chó canh cửa cho người!

Lão nhân nhỏ thó tức giận:

- Lão phu có ý định cắt nhắc ngươi, vậy mà ngươi lại quá xúc xược không biết điều!

Mâu Nam Huê khinh khỉnh:

- Muốn đánh nhau thì tại hạ sẵn sàng hầu tiếp, không thì tại hạ xin cáo từ!

39. Phó Hẹn Chỗ Hoang Mồ

Lão nhân nhỏ thó giọng sắc lạnh:

- Muốn đi đâu dễ dàng như vậy được!

Mâu Nam Huê tức giận la to:

- Vậy tôn giá muốn sao? Muốn đánh nhau thì cứ động thủ!

Hai tay nắm chặt, thủ thế chờ đợi.

Lão nhân nhỏ thó trầm giọng quát:

- Nếu muốn động thủ với lão phu, đó là ngươi tự chuốc khổ vào thân!

Mâu Nam Huê bực tức quát vang, nhắm ngực đối phương một quyền tống thẳng tới.

Chỉ thấy lão tổng quản của Thiết Tâm Sơn Trang như quỷ mị thân hình nhấp nhô, đã tránh khỏi quyền thế của Mâu Nam Huê, liền thì vung tay, nắm ngón như móc câu chộp vào sau cổ Mâu Nam Huê.

Mâu Nam Huê đánh hụt một quyền, người chúi tới trước, toàn thân để hở, mắt thấy chắc chắn sẽ bị đối phương thọc trúng cổ.

Thốt nhiên, một bóng người thấp thoáng lao tới, chộp lấy cổ tay lão nhân nhỏ thó quát:

- Tôn giá như vậy là không đúng luật lệ giang hồ rồi!

Lão nhân nhỏ thó không ngờ có vậy, chỉ thấy cổ tay như bị gọng kèm kẹp chặt, không thể nào vùng ra được, tức giận hét to:

- Lão phu ra tay giáo huấn tên nhãi ranh này, can gì đến bằng hữu?

Người này chính là Mạnh Niệm Từ, chàng cười khẩy nói:

- Liên quan chứ sao không? Y chính là bạn của tại hạ!

Vừa dứt lời, chẳng những khiến lão nhân nhỏ thó kinh ngạc, ngay cả Mâu Nam Huê cũng ngẩn người, bởi lúc này Mạnh Niệm Từ đang cải trang dung dịch, không thể nào nhận ra được chàng.

Lão nhân nhỏ thó bị người kèm chế, đầu dám phát tác, đành hậm hực nói:

- Lão phu làm sao mà không đúng luật lệ giang hồ?

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Y động thủ với bốn người kia chẳng qua là vì nhất thời bồng bột, cùng lắm cũng chỉ thọ thương sơ sài, vậy mà tôn giá lại đành tâm hạ thủ.

Lão nhân nhỏ thó đã nhận ra Mạnh Niệm Từ chính là một trong hai người đã hẹn ước với Thiết Tâm Lão Tây Môn Long trên lầu lầu bổng lúng túng nói:

- Lão phu bằng lòng chịu thua, xin hãy buông tay cho!

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Đâu dễ dàng vậy được, ít ra tôn giá phải xin lỗi người bạn của tại hạ trước đã!

Trong khi nói, năm ngón tay hơi tăng thêm sức. Lão nhân nhỏ thó bật lên một tiếng đau đớn, vội nói:

- Cũng được, để lão phu xin lỗi!

Mâu Nam Huê hai mắt trở to bỗng kêu lên:

- Đại ca...

Thì ra y đã nhận ra giọng nói của Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ cười to:

- Không sai! Hiền đệ khỏe chứ?

Mâu Nam Huê cười phấn khởi:

- Khỏe lắm, nhưng nếu không nhờ đại ca có mặt đúng lúc, e đã bị lão cẩu này đả thương rồi!

Mạnh Niệm Từ cười:

- Hiền đệ định trừng phạt lão thế nào?

Mâu Nam Huê thoáng ngẫm nghĩ:

- Hãy phạt lão quỳ giữa đường phố và tự vả miệng mình hai cái!

Mạnh Niệm Từ quay sang lão nhân nhỏ thó cười nói:

- Tôn giá đã nghe rõ rồi chứ?

Lão nhân nhỏ thó như không ngờ như vậy, hốt hoảng nói:

- Không được! Lão phu chỉ có thể ngỏ lời xin lỗi thôi, chứ quỳ giữa đường phố và tự vả miệng, cho dù lão phu có thể chấp nhận, nhưng chủ nhân lão phu không thể nào chấp nhận.

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Vậy thì thế này, để tại hạ xin giùm tôn giá, chỉ cần quỳ xuống đường thôi, không cần vả miệng.

Mâu Nam Huê nói ngay:

- Cũng được, nể lời đại ca, như vậy đi!

Lão nhân nhỏ thó vẫn kiên quyết:

- Không được, lão phu thề chết cũng không quỳ!

Mạnh Niệm Từ lại bóp mạnh nói:

- Vậy thì chớ trách tại hạ không nường tay!

Lão nhân nhỏ thó đau đến đổi mồ hôi đầm đìa, song vẫn kiên quyết không chịu quỳ. Bỗng, một giọng sắc lạnh quát:

- Cứ quỳ xuống đi!

Lão nhân nhỏ thó giật mình:

-Ồ...

Đoạn ngoan ngoãn quỳ xuống, lúng túng nói:

- Lão nô tuân mạng!

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc ngẩng lên nhìn, chỉ thấy Thiết Tâm Lão Tây Môn Long đang lạnh lùng đứng ngay đối diện. Mạnh Niệm Từ cười gượng nói:

- Đây là quý thuộc hạ ư?

Tây Môn Long đang giọng:

- Đã biết rõ còn hỏi, khi nãy y chẳng đã nói rồi hay sao?

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Đó chỉ trách tôn giá bình nhật không nghiêm chỉnh quản giáo thuộc hạ thôi!

Tây Môn Long tái mặt:

- Các hạ dạy rất phải, nhưng dẫu sao lão phu cũng còn một điểm đáng tự hào, y đã thà chết chứ không chịu khuất phục, vậy cũng đủ giữ thể diện cho lão phu rồi!

Mạnh Niệm Từ cười gượng:

- Vậy thì sự việc vừa rồi kể như bỏ qua, hãy bảo quý thuộc hạ đứng lên được rồi!

Tây Môn Long bỗng buông tiếng cười vang:

- Chưa có lệnh của lão phu, y không dám quỳ, chưa có lệnh của lão phu, y cũng không dám đứng lên.

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Vậy đủ thấy tôn giá oai phong khiếp người.

Tây Môn Long thần nhiên trước lời mỉa mai của chàng, mỉm miệng cười từ từ bước tới. Mạnh Niệm Từ vội thủ thế đề phòng, sẵn sàng nghênh địch.

Không khí mỗi lúc càng thêm căng thẳng, tiếng bước chân gần dần, đôi bên chỉ cách nhau chưa đầy năm thước. Những người đứng xem khi thấy Tây Môn Long xuất hiện đã lần lượt bỏ đi, chứng tỏ hết sức khiếp sợ uy thế của lão, không muốn chuốc họa vào thân.

Nhưng đột nhiên, Tây Môn Long vụt xoay người, nhanh như chớp vung tay chụp lấy cổ tay phải Mâu Nam Huê, thì ra lão đã dùng kế dương đông kích tây.

Mâu Nam Huê đang hết sức chăm chú vào cuộc chiến sắp bùng nổ giữa Tây Môn Long và Mạnh Niệm Từ, nằm mơ cũng chẳng ngờ có vậy, cổ tay phải lập tức bị Tây Môn Long nắm giữ. Mạnh Niệm Từ cũng chẳng ngờ Tây Môn Long lại nhắm vào Mâu Nam Huê hạ thủ, nhất thời cũng chẳng kịp cứu viện.

Tây Môn Long xiết chặt tay, Mâu Nam Huê đau đớn đến cúi gập người, rên la không ngớt. Mạnh Niệm Từ giận sôi gan, trầm giọng quát:

- Lão tặc rõ là dê hèn, buông tay ra mau!

Tây Môn Long cười to:

- Đây gọi là ăn miếng trả miếng, có qua có lại!

- Lão không thấy như vậy là quá mất thân phận ư?

Tây Môn Long cười to:

- Đừng quên lời phê bình trong giới giang hồ về lão phu, không hiệp cũng chẳng đạo, không chính cũng chẳng tà, bất kỳ việc gì lão phu cũng làm được cả.

Mạnh Niệm Từ trầm giọng:

- Vậy tôn giá định thế nào?

- Rất đơn giản, sau cuộc hẹn lại Lưu Gia Oa, hãy đến Thiết Tâm Sơn Trang mà nhận lại người... Đừng vọng tưởng ám toán sau lưng, kéo lão phu vận công chặn đứt tâm mạch hắn.

Mạnh Niệm Từ tức muốn nổ lồng ngực, nhưng chẳng biết làm sao hơn.

Tây Môn Long đảo mắt nhìn quanh, bỗng quay nhìn Mâu Nam Huê cười nói:

- Chúng ta đi nào, sơn trang của lão phu cảnh trí thanh nhã, nhất định không bạc đãi người đâu!

Đoạn kéo Mâu Nam Huê bước nhanh đi. Mạnh Niệm Từ thoáng ngẫm nghĩ, đoạn dợm đuổi theo, song một bàn tay thon thả đặt trên vai chàng, chỉ nghe tiếng Văn Vô Cửu khẽ nói:

- Không nên manh động!

Mạnh Niệm Từ hậm hực:

- Tại hạ thật có lỗi với y!

Văn Vô Cửu cười:

- Cũng chẳng trách công tử được, hà tất phải tự trách mình... Y là gì của công tử vậy?

- Nghĩa đệ kết bái!

Văn Vô Cửu lại cười:

- Nghĩa đệ... Thôi, chúng ta hãy vào trong đi.

Quay người cùng Mạnh Niệm Từ trở vào khách điểm. Mạnh Niệm Từ lòng hết sức bức rức, cùng Mâu Nam Huê mới vừa gặp lại nhau, không ngờ lại có biến cố đột ngột, bị Tây Môn Long bắt đi thế này.

Văn Vô Cửu nhẹ khép cửa phòng và nói:

- Công tử hiểu biết nhiều về y lắm ư?

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Cô nương quen biết với y sao?

Văn Vô Cửu lắc đầu cười:

- Tiểu nữ đâu có nói vậy!

Mạnh Niệm Từ lo lắng:

- Nếu tại hạ không cứu được y, lòng thật áy náy...

- Cứu y rất dễ, nhưng...

- Nhưng sao? Cô nương nắm chắc thành công ư?

- Sau khi cứu được y, công tử phải hứa với tiểu nữ một điều!

Mạnh Niệm Từ sốt sắng:

- Xin cô nương cứ nói, bất luận điều gì tại hạ làm được hay không thì cũng dốc hết sức mình!

- Đơn giản thôi, chỉ cần sau khi cứu thoát y, công tử phải từ biệt y ngay, và từ nay về sau không được tiếp xúc nữa dù với bất cứ lý do gì!

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Vì sao vậy?

- Đừng hỏi, chỉ biết công tử có bằng lòng hay không?

Mạnh Niệm Từ tuy hết sức thắc mắc, nhưng chẳng chút do dự nói:

- Được, tại hạ bằng lòng!

- Công tử không phản đối chứ?

Mạnh Niệm Từ nghiêm giọng:

- Tại hạ đường đường là một trang nam tử, lẽ nào lại tráo trở nuốt lời!

Văn Vô Cửu cười:

- Vậy thì tốt!

Mạnh Niệm Từ nôn nóng:

- Cách cứu y thế nào? Cô nương chuẩn bị...

Văn Vô Cửu ngắt lời:

- Công tử đừng nóng, chờ đêm nay đi phỏ hẹn với Tây Môn Long, sẽ hoàn trả cho công tử một Mâu đệ không mấy may suy suyển, chả lẽ công tử không tin sao?

Mạnh Niệm Từ đỏ mặt, không nói gì thêm nữa, nhắm mắt lại điều dưỡng tức thần.

Thời gian chậm chạp trôi qua, sau cùng trời đã tối.

Văn Vô Cửu chậm rãi đứng lên, khẽ cười nói:

- Đã sắp đến giờ hẹn rồi!

Mạnh Niệm Từ khẽ gật đầu, thế là hai người phi thân ra khỏi phòng, dưới sự che chở của bóng tối phóng đi về phía Lưu Gia Oa.

40. Diễm Độc Thần Công

Lưu Gia Oa là một vùng đất trũng rộng hàng mấy mươi dặm, cây cỏ um tùm, mờ mả bừa bộn, rất hoang vắng rùng rợn.

Khi đêm đến, khắp nơi bóng đen chập chờn ma trời chập chóa, càng thêm phần khủng khiếp.

Nơi đây vốn là vùng đất của lũ chồn chuột, rất hiếm người đặt chân đến, nhưng đêm nay lại hoàn toàn khác biệt, trong bóng tối có rất nhiều bóng người thấp thoáng, song chỉ thoáng chốc đã biến mất hết như u linh quỷ mị.

Đúng canh một.

Vàng trắng đầu tuần từ trong mây ló ra, ném vào rừng vô số bóng đen bừa bộn, cộng thêm từng cơn gió tây hiu hắt và lá vàng lả tả rơi, cảnh tượng càng thêm rùng rợn thê lương.

Bỗng, hai bóng người phóng nhanh đến, dừng lại bên ven khu mộ hoang. Hai người ấy một nam một nữ, chính là Mạnh Niệm Từ và Văn Vô Cửu.

Mạnh Niệm Từ quét mắt nhìn quanh, thở dài nói:

- Hẳn chính là đây rồi!

Tiếng nói chàng thấp trầm, như bị cảm nhiễm bởi bầu không khí hoang vắng thê lương, khiến lòng chàng dậy lên một niềm thương cảm vu vơ.

Văn Vô Cửu bỗng nói:

- Nơi đây thê lương quá!

Đồng thời cất bước chầm chậm đi tới.

Ngoại trừ tiếng gió và tiếng côn trùng, không còn nghe tiếng động gì khác.

Văn Vô Cửu đã vào đến trong khu mộ địa, những ngôi mộ cao thấp to nhỏ khác nhau, điểm giống nhau là thấy đều phủ đầy cỏ dại và không có mộ bia. Qua đó đủ biết, những người được mai táng tại đây nếu không phải khách tha hương thì cũng là người không có con cái nối dõi, chẳng có lấy một người cúng tế và quét dọn.

Mạnh Niệm Từ đến gần Văn Vô Cửu, chau mày nói:

- Nơi đây không dưới hàng vạn ngôi mộ, vậy mà không có lấy một tấm bia, xem ra đều là cô hồn dã quỷ cả!

Văn Vô Cửu nhếch môi cười:

- Không vậy thì đâu có gọi là khu mộ địa hoang!

Lúc này hai người đang đứng trước một ngôi mộ to, cạnh đó có một cây bạch dương to cao, những cành cây khô theo gió khua động, tiếng vang hết như ma quỷ khóc gào.

Mạnh Niệm Từ lại quét mắt nhìn quanh rồi nói:

- Tây Môn Long đã bắt mất Mâu huynh đệ của tại hạ, có lẽ lão không đến đâu!

Văn Vô Cửu cười hàm súc:

- Sự suy xét của công tử e rằng không chính xác như vị Chương cô nương kia!

Mạnh Niệm Từ thoáng vẻ hổ thẹn:

- Tại hạ ngu xuẩn, quả thật mặt nào cũng thua kém mọi người!

Giọng nói có vẻ bất mãn bởi lòng tự tôn bị xúc phạm.

Văn Vô Cửu thoáng ngạc nhiên, đoạn khúc khích cười:

- Cũng không hẳn vậy! Kẻ hay giả mạo vật, có thể là kẻ ngu xuẩn nhất, người bề ngoài trông ngu xuẩn, có thể là người thật sự khôn ngoan, phải xem công tử nhận xét về phương diện nào mới được...

Mạnh Niệm Từ cười gượng:

- Văn cô nương định nói lòng vòng để ca tụng tại hạ phải không?

Văn Vô Cửu lắc đầu:

- Chẳng đâu gì công tử, tiểu nữ cũng là người rất cao ngạo, ít có ai được tiểu nữ ca tụng, nhưng công tử quả có một khí chất khác thường...

Mạnh Niệm Từ ngượng ngùng, vội đáng trống lảng nói:

- Đã quá canh một rồi, sao chưa thấy bóng dáng Tây Môn Long đâu cả thế này?

Văn Vô Cửu quả quyết:

- Cơ nghiệp của Tây Môn Long ở tại đây, theo thân phận của lão ít nhất cũng phải dẫn theo một số tùy tùng, tuyệt đối không bao giờ phó hèn một mình.

- Vậy lẽ ra càng phải đến sớm hơn mới đúng chứ!

Văn Vô Cửu buông tiếng cười khê, hạ giọng thật thấp nói:

- Sao công tử biết là họ chưa đến?

Mạnh Niệm Từ giật mình, cũng hạ thấp giọng nói:

- Chẳng lẽ họ đã đến rồi ư?

Đoạn lại quét mắt nhìn quanh, song những ngôi mộ hoang hàng hàng lớp lớp, cộng thêm cây cỏ um tùm, dù có mai phục thiên binh vạn mã, chỉ cần không lên tiếng thì cũng khó thể phát hiện.

Mạnh Niệm Từ chau chặt mày kiếm, lập tức ngằm vận công lực, sẵn sàng ra tay ứng biến.

Văn Vô Cửu khê cười nói:

- Nơi đây tuy hoang vu, nhưng trăng trong đêm lạnh, quả cũng có một phong vị đặc biệt, chúng ta hãy ở đây tạm nghỉ một hồi đã!

Mạnh Niệm Từ cười nhăn nhúm:

- Cô nương có nhã hứng, nhưng tại hạ thì không muốn nấn ná lâu ở đây, hãy sớm giải quyết việc này, rời khỏi cái nơi gớm ghiếc này càng sớm càng tốt!

Văn Vô Cửu cười:

- Vậy cũng dễ thôi...

Hai mắt đảo quanh, vẻ trầm ngâm nói tiếp:

- Mạnh công tử có quen sử dụng ám khí không?

Mạnh Niệm Từ thắc mắc:

- Tại hạ cũng biết đại khái... Nhưng sử dụng ám khí chi vậy?

Văn Vô Cửu cười bí ẩn:

- Dĩ nhiên phải có chỗ sử dụng... Thế này nhé, ở đây chẳng thiếu đá và cỏ, hãy gom cỏ bó vào một hòn đá to cỡ nắm tay, chừng hai mươi bó như vậy để chuẩn bị dùng đến.

Đoạn liền cúi xuống bắt tay làm trước. Mạnh Niệm Từ như chợt hiểu ra, cũng liền bắt chước làm theo, thoáng chốc đã được gần hai mươi bó.

Văn Vô Cửu vẫn cười nói:

- Cũng tạm đủ rồi đấy!

Thò tay vào lòng lấy hỏa tập ra, Mạnh Niệm Từ không chờ Văn Vô Cửu ra hiệu, đã cầm sẵn mỗi tay một bó, Văn Vô Cửu mỉm cười, bật cháy hỏa tập.

Mạnh Niệm Từ hành động cực nhanh, những bó cỏ vừa được Văn Vô Cửu đốt cháy, chàng lập tức lần lượt ném ra, thoáng chốc bốn bề đã bốc cháy, ánh lửa soi sáng như thể ban ngày.

Văn Vô Cửu cười khanh khách nói:

- Vậy là lũ thổ chồn kia không còn giấu được hành tung nữa rồi!

Vừa dứt lời đã nghe tiếng la ó ầm ỉ, bóng người thấp thoáng, từ sau các ngôi mộ phóng ra ba bốn mươi đại hán khinh trang.

Vì lửa bốc cháy tứ phía, những người đó không tránh kịp, đã có mười mấy người bị bén lửa, mặt mày cháy nám hết sức thảm não.

Văn Vô Cửu lại càng buông tiếng cười to, sự thật thì đây cũng là một việc hết sức nực cười, song nàng chưa dứt tiếng cười, bỗng nghe một tiếng quát vang như sấm rền, Tây Môn Long đã xuất hiện ngay trước mặt hai người.

Mạnh Niệm Từ bất giác giật mình kinh hãi!

Tuy chàng đã hai lần gặp gỡ Tây Môn Long vào lúc ban ngày, song chàng vẫn chưa có chút nhận định về trình độ võ công của lão. Giờ đây, thân pháp xuất hiện của Tây Môn Long thật đáng kinh dị, với trình độ của Mạnh Niệm Từ mà không hề nhận ra được lão đã từ đâu xuất hiện.

Tây Môn Long mặt đầy vẻ tức giận gằn giọng quát:

- Thủ đoạn thật đê hèn...

Văn Vô Cửu càng cười tợn hơn, không sao kèm chế được.

Tây Môn Long trầm giọng quát:

- Nha đầu, ngươi cười gì thế hả?

Văn Vô Cửu cố nén cười nói:

- Bỏn cô nương cười lời nói của tại hạ thật là khôi hài.

Tây Môn Long ngớ người:

- Khôi hài sao?

- Tại Hoàng Thành Trấn, đã dùng kế dương đông kích tây bắt giữ Mâu Nam Huê, tại đây lại mai phục từ trước, nếu không dùng lửa buộc các người ra mặt, chẳng rõ tôn giá còn giở trò quái quỷ gì nữa, chẳng lẽ những hành vi như vậy là quang minh lỗi lạc ư?

Trầm giọng tiếp:

- Đó gọi là đối với người sao thì dùng thủ đoạn vậy, tôn giá hiểu rồi chứ?

Tây Môn Long cả giận:

- Nha đầu rõ là bẻm mép, lão phu phải vả tét miệng ngươi mới được!

Văn Vô Cửu cười khẩy:

- Tôn giá khoác lác quá, mặc dù tôn giá từng đấu với Cửu U lệnh chủ ba trăm chiêu bắt phân thắng bại, nhưng tôn giá vẫn chưa biết trời bao cao, đất bao dày!

Tây Môn Long phá lên cười:

- Vậy là ngươi tự cho mình là cao minh hơn Cửu U lệnh chủ chứ gì?

- Bỏn cô nương không hề nói vậy. Theo bỏn cô nương được biết, lúc bấy giờ nếu Cửu U lệnh chủ mà không cố ý nhường tôn giá, e rằng tôn giá đã mất mạng lâu rồi!

Tây Môn Long cười gằn:

- Láo! Cửu U lệnh chủ đã giao đấu với lão phu, tại sao lại nhường?

- Đó là bởi tôn giá đứng giữa chính tà và lại nằm giữa sự kềm kẹp của hai đại thế lực của tôn giá, xem có dùng gì được hay không...

Lại buông tiếng cười to, chậm rãi nói tiếp:

- Đến khi đã dò xét ra trình độ võ công của tôn giá, không đã thất vọng bỏ đi, bởi tôn giá quả thật là một kẻ vô dụng, nhưng qua đó đã để lại cho tôn giá cái cớ để mà huênh hoang khoác lác.

Tây Môn Long giận run, hét to:

- Ngươi dám sỉ nhục lão phu đến thế, hửn là chán sống lắm rồi!

Văn Vô Cửu cười lạnh băng:

- Cho dù bỏn cô nương chán sống thì tôn giá cũng chẳng đủ bản lĩnh để mà giết chết bỏn cô nương!

Lúc này lửa đã tắt dần, chỉ còn khói mù lãng đãng theo gió, ba bốn mươi đại hán khinh trang đứng vây sau lưng Tây Môn Long thành một bức tường người.

Tây Môn Long cười tức tối:

- Nha đầu, bắt tất phải khua môi múa mép nữa, hãy mau động thủ sớm quyết thắng bại!

Văn Vô Cửu chỉ ra sau lưng lão nói:

- Tôn giá dẫn theo nhiều thuộc hạ thế này là để giúp sức hay nhắc xác tôn giá?

Tây Môn Long diên tiết quát:

- Cứ kể như là nhắc xác lão phu đi. Hai người ai động thủ trước?

Mạnh Niệm Từ cười ngạo nghễ:

- Tại hạ xin được lĩnh giáo trước!

Đoạn liền cất bước tiến tới. Tây Môn Long khẳng khặc cười to:

- Cũng được, việc làm nhục thủ hạ của lão phu tại Hoàng Thạch Trấn, tổn thương đến thanh danh của Thiết Tâm Sơn Trang, người phải đền trả bằng cái chết. Người sử dụng binh khí gì?

Mạnh Niệm Từ chưa kịp đáp đã nghe Văn Vô Cửu cười nhẹ nói:

- Đừng vội...

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Cô nương còn gì dặn bảo nữa?

Văn Vô Cửu cười:

- Công tử là một nhân vật anh hùng chấn động võ lâm, chả lẽ lại đi hơn thua với một lão già đã thọ trọng thương sắp chết hay sao?

Mạnh Niệm Từ ngó người:

- Cô nương muốn nói...

Tây Môn Long quát to:

- Nha đầu, nếu như người không phục thì hãy động thủ với lão phu trước!

Văn Vô Cửu nhạt giọng:

- Thật chẳng giấu diếm, khi nãy bốn cô nương động thủ rồi!

Tây Môn Long ngó người:

- Đã động thủ rồi? Người nói vậy nghĩa là sao? Dùng quỷ kế sỉ nhục lão phu hả?

Văn Vô Cửu cười:

- Tôn giá lắm rồi, bốn cô nương đã sử dụng công phu độc môn, chân tài thực học hẳn hoi!

- Hừ, lão phu chẳng hiểu người nói gì cả!

Văn Vô Cửu cười đắc ý:

- Tôn giá hãy thử vận công xem có gì khác lạ không?

Tây Môn Long tuy không tin, nhưng nghe Văn Vô Cửu nói một cách nghiêm chỉnh và cũng nhận thấy thiếu nữ này chẳng phải tầm thường, nên lão bèn y lời thử vận công.

Lập tức, Tây Môn Long kinh hoàng thất sắc.

Mạnh Niệm Từ thấy vậy cũng không khỏi sửng người.

Văn Vô Cửu nhếch môi cười nói:

- Chỗ huyết khí giao nhau nơi huyết Phúc Kết là một trong số ba mươi sáu đại huyết, nếu cảm thấy tê ngứa thì nghiêm trọng lắm đấy!

Tây Môn Long mặt mày tái ngắt:

- Nha đầu, người đã sử dụng thủ pháp tàn độc gì vậy hả?

- Tôn giá hãy cho biết có cảm giác gì trước đây!

Tây Môn Long tiu nghỉu:

- Như người đã nói, nơi huyết Phúc Kết hơi có cảm giác tê ngứa, huyết khí như đã bị bế tắc.

Văn Vô Cửu lắc đầu:

- Vậy là cương khí hộ thân của tôn giá đã không mấy có tác dụng, huyết Phúc Kết tê ngứa, huyết khí bế tắc, đó là “Diễm Độc Thần Công” của bốn cô nương đã có hiệu nghiệm.

Tây Môn Long bàng hoàng:

-Ồ... Diễm Độc Thần Công...

Văn Vô Cửu nhát giọng:

- Đã từng nghe nói đến chưa? “Diễm Độc Thần Công” là một trong ba đại thần công trên đời, có thể đả thương người trong vô hình, sai dịch ngoài mười trượng... Theo trình độ công lực của tôn giá, có lẽ còn sống được mười ngày nữa, vậy đủ cho tôn giá lo liệu hậu sự rồi!

Tây Môn Long mặt trắng bệch, lúng búng nói:

- Có cách giải cứu không?

Văn Vô Cửu phá lên cười:

- Tôn giá sợ chết ư?

Tây Môn Long thoáng đỏ mặt, nghiêng răng nói:

- Tuy lão phu không sợ chết, nhưng chết như vậy không cam lòng!

Văn Vô Cửu quay sang Mạnh Niệm Từ nói:

- Ý Mạnh công tử thế nào?

Mạnh Niệm Từ nghiêm nghị:

- Nếu người này không có đại ác, tha chết một lần cũng không sao, nhưng Mâu Nam Huê hiện đệ hiện đang bị lão bắt giữ, bảo lão phải thả ra trước mới được.

Văn Vô Cửu cười:

- Đó là lẽ tất nhiên...

Liền quay sang Tây Môn Long nói tiếp:

- Có lẽ tôn giá đã nghe rõ rồi, hãy thả Mâu Nam Huê ra trước rồi bốn cô nương sẽ cho tôn giá biết phương pháp điều thương.

- Y hiện còn đang giam trong Thiết Tâm Sơn Trang, cô nương hãy cho biết phương pháp điều thương trước, lão phu sẽ lập tức phóng người thả y ra.

Văn Vô Cửu rần giọng:

- Không được, trừ phi tôn giá thả người ra trước, ngoài ra miễn bàn!

Tây Môn Long thở dài:

- Thôi được, lão phu tức khắc phóng người về trang truyền lệnh thả y ra, cô nương có thể cho biết phương pháp điều thương rồi chứ?

Văn Vô Cửu cười phá lên:

- Tây Môn Long, vậy là tôn giá không hề có thành ý!

Tây Môn Long ngớ người:

- Sao lão phu lại không có thành ý?

- Mâu Nam Huê rõ ràng là đã được tôn giá đưa theo đến đây, tại sao lại còn phải sai người về trang truyền lệnh phóng thích, tôn giá tưởng kẻ khác đều ngu ngốc cả hay sao?

Tây Môn Long biến sắc mặt:

- Sao cô nương biết? Chẳng lẽ cô nương đã sớm khám phá ra hành tung của lão phu ư?

Văn Vô Cửu lắc đầu cười:

- Việc quá rõ ràng, tôn giá vốn là người ngoài cứng trong mềm, mặc dù đã thách đấu với bọn này, nhưng lại không dám nắm chắc phần thắng, có sinh mạng của Mâu Nam Huê uy hiếp, ít ra cũng có thể trao đổi được cái mạng già của tôn giá, dĩ nhiên tôn giá đâu có dại gì buông bỏ biện pháp vững chắc ấy!

Tây Môn Long thở dài:

- Sao cô nương biết lão phu ngoài cứng trong mềm, có lòng khiếp sợ?

Văn Vô Cửu cười:

- Bỏn cô nương tuy không biết xem tướng người, song qua đôi mắt lão liên của tôn giá cũng có thể nhận ra được phần nào. Vả lại tôn giá phò hên mà dẫn theo nhiều thuộc hạ và mai phục trước thế này, vậy thì càng rõ rệt hơn, mặc dù họ chẳng giúp được gì cho tôn giá nhưng ít ra cũng có thể phô trương thanh thế và tăng thêm lòng can đảm cho tôn giá!

41. Độc Mục Lão Ni

Tây Môn Long cười chua chát:

- Một đời uy danh của lão phu đã hoàn toàn tiêu tan bởi tay cô nương, nhưng lão phu thật tâm khâm phục cô nương, kể từ nay lão phu sẽ từ bỏ lòng tranh thắng trong giới võ lâm, tìm nơi thanh vắng ẩn dật hưởng già, không màng đến việc giang hồ nữa!

- Đó là một biện pháp thông minh nhất... Mâu Nam Huê đâu?

Tây Môn Long thở dài khoác tay:

- Hãy thả Mâu Nam Huê ra!

Những nghe tiếng dạ ran, hai gã đại hán khinh trang lập tức hiện ra từ sau một ngôi mộ to, trong sự kèm chế của họ chính là Mâu Nam Huê.

Mâu Nam Huê trong sự kèm giữ của hai người, kéo lê đi hệt như một xác chết, hiển nhiên y đã bị điểm huyệt.

Tây Môn Long nghiêm lạnh như một tượng đá, chìa tay cản hai đại hán lại, nhẹ vỗ vào sau lưng Mâu Nam Huê một cái, sau đó lui về chỗ cũ.

Mâu Nam Huê rướn người duỗi tay, thoáng đưa mắt nhìn quanh, đoạn liền chạy về phía Mâu Nam Huê, khích động nói:

- Đại ca, đa tạ đại ca đã cứu hiền đệ...

Hai mắt đảo tròn, nói tiếp:

- Chúng ta cách biệt chưa bao lâu mà võ công của đại ca đã cao đến vậy, thật khó thể tưởng tượng được... có lẽ trước đây đại ca đã cố tình giấu giếm phải không?

Mạnh Niệm Từ lòng vô vàn cảm khái khẽ thở dài:

- Ngu huynh không có thời gian giải thích, còn người cứu hiền đệ... không phải ngu huynh...

Mâu Nam Huê sững sốt:

- Không phải đại ca thì là ai?

Đồng thời liếc mắt nhìn Văn Vô Cửu đang đứng cạnh.

Văn Vô Cửu mặt che khăn xanh, chỉ trông thấy được thân hình yếu diệu của nàng, mặt Mâu Nam Huê lập tức tối sầm.

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Chính là Văn cô nương đấy!

Chàng tưởng Mâu Nam Huê ắt sẽ ngỏ lời cảm tạ, nào ngờ Mâu Nam Huê toàn thân khẽ rung động, khẽ buông tiếng hừ, thoáng hần học nói:

- Nàng ta là người thế nào?

Mạnh Niệm Từ hết sức ngượng ngừng lẩn thắc mắc nói:

- Ngu huynh đã ngẫu nhiên gặp...

- Hừ, gặp nhau đã bao lâu rồi? Quan hệ rất sâu phải không?

Mạnh Niệm Từ hết sức lấy làm lạ và khó xử, Mâu Nam Huê chẳng những không cảm tạ Văn Vô Cửu, trái lại còn hỏi này hỏi nọ với giọng điệu gay gắt, thật là thiếu lễ độ đối với Văn Vô Cửu.

Ngay khi chàng đang bẽ bàng khó xử, may thay Tây Môn Long đã cất tiếng nói:

- Lão phu đã y lời thả người rồi, giờ cô nương hãy cho biết phương pháp trị thương được rồi chứ?

Văn Vô Cửu cười nhẹ, quay sang Mạnh Niệm Từ nói:

- Hãy xem Mâu thiếu hiệp bình an vô sự hay không?

Mạnh Niệm Từ ngáp ngừng chưa kịp lên tiếng, Mâu Nam Huê đã xẵng giọng nói:

- Kẻ này rất bình an, đa tạ cô nương đã quan tâm!

Văn Vô Cửu điềm nhiên mỉm cười, quay sang Tây Môn Long nói:

- “Diễm Độc Thần Công” khác hẳn với mọi môn công phu khác, phương pháp giải cứu dĩ nhiên cũng phải không giống nhau...

Tây Môn Long sốt ruột nói:

- Xin cô nương hãy nói mau đi!

Văn Vô Cửu cười:

- Thuốc giải có tên là “Canh Tam Hoa Tứ Phần”, tam hoa là kim hoa, ngân hoa và hồng hoa, tứ phần là phân quạ, phân bồ câu, phân gà và phân chó. Tam hoa mỗi thứ ba chỉ, tứ phần mỗi thứ bốn lạng, dùng lửa riu riu nấu sệt ra và uống lúc còn nóng, liên tục trăm ngày sẽ khỏi.

Tây Môn Long toàn thân run lấy bầy, mặt mày xám ngắt, ấp úng nói:

- Thuốc giải này lạ quá... lạ quá...

- Thuốc hay là phải đắng rồi... Chẳng còn cách nào hơn, nếu tôn giá thấy thuốc này không tốt thì xin hãy đi nhờ danh y nào đó bổ thuốc khác cho!

Tây Môn Long thở dài:

- Cô nương không dối gạt lão phu chứ?

Văn Vô Cửu nghiêm chỉnh:

- Nếu bốn cô nương đổi gặt tôn giá, nguyện sẽ bị sét đánh nát thân!

Tây Môn Long gật đầu lia lịa:

- Lão phu đã tin rồi!

Văn Vô Cửu lại trầm giọng nói:

- Ngoài ra hãy còn hai điều cần ghi nhớ nữa!

Tây Môn Long giật mình:

- Xin cô nương cho biết!

- Một là về mặt ăn uống, tôn giá chỉ có thể ăn cơm không uống nước lã, kiêng cử mặn ngọt, hai là trong vòng ba năm không được gần nữ sắc...

Tây Môn Long lặng thinh.

Văn Vô Cửu cười nói tiếp:

- Nếu tôn giá mà không nén được sự thèm muốn, ăn uống không kiêng cử thì võ công sẽ bị phế, dù chữa khỏi độc thương thì cả đời cũng là phế nhân.

Tây Môn Long ấp úng nói:

- Nếu phạm vào điều thứ hai thì sao?

- Hừ, nếu trong vòng ba năm mà tôn giá phá sắc giới, nội trong ba ngày sẽ chết vì huyết khô khí cạn, nếu không tin thì hãy cứ mà thử!

Tây Môn Long cắn chặt răng, sau cùng vòng tay nói:

- Lão phu đã ghi nhớ!

Đoạn quay người, sải bước bỏ đi. Bọn thuộc hạ Thiết Tâm Sơn Trang không một người dám hó hé, vội theo sau chủ nhân bỏ đi.

Văn Vô Cửu buông tiếng cười khẩy, như nói một mình:

- Lão ta mang danh “Thiết Tâm” thật không tương xứng...

Đoạn dùng truyền âm nhập mật nói với Mạnh Niệm Từ:

- Công tử còn nhớ lời hứa chứ? Giờ hãy cáo từ Mâu thiếu hiệp đi thôi!

Mạnh Niệm Từ giật mình, nhưng chẳng chút lưỡng lự quay sang Mâu Nam Huê nói:

- Hiền đệ...

Mâu Nam Huê đành mặt:

- Đại ca...

Mạnh Niệm Từ đáp ứng:

- Hiền đệ đã trở về nhà rồi kìa mà, sao lại có mặt tại đây?

Mâu Nam Huê thở hắt ra một hơi dài nói:

- Cũng chỉ vì đi tìm đại ca đó!

Mạnh Niệm Từ giật mình:

- Tìm ngu huynh ư? Vì sao?

Mâu Nam Huê bỗng kéo áo Mạnh Niệm Từ nói:

- Chúng ta đi thôi... Tiểu đệ có hàng ngàn vạn lời muốn nói với đại ca... Đi nào!

Mạnh Niệm Từ vẻ mặt nặng nề lắc đầu:

- Hiền đệ, ngu huynh xin có vài lời khuyên...

Mâu Nam Huê trừng mắt:

- Khuyên tiểu đệ gì kia?

- Hiền đệ tốt hơn nên trở về nhà, đừng lang bạt trên chốn giang hồ nữa!

Mâu Nam Huê cười khúc khích:

- Kể từ nay tiểu đệ không còn lang bạt một mình nữa, chúng ta là huynh đệ kết nghĩa, tiểu đệ sẽ mãi mãi cận kề bên đại ca, cùng hành đạo giang hồ...

Mạnh Niệm Từ xua tay lia lịa:

- Đừng nói bừa, vậy lại càng không thể được!

Mâu Nam Huê nước mắt chảy dài, giậm chân la lớn:

- Tiểu đệ không nói bừa, đó là những lời thật lòng, vì sao đại ca lại bảo là không thể được, chẳng lẽ đại ca sợ tiểu đệ làm vướng bận, không chịu cho tiểu đệ đi cùng?... Tuy rằng võ công tiểu đệ không bằng đại ca, nhưng sự hiểu biết trên chốn giang hồ cũng giúp được cho đại ca chứ!

Mạnh Niệm Từ bùi ngùi:

- Hiền đệ, ngu huynh không thể giải thích được. Ngu huynh có nỗi khổ bất đắc dĩ, chẳng thể đi cùng hiền đệ, còn sau này...

Buông tiếng thở dài thậm thượt khó khăn, nói tiếp:

- Tốt hơn chúng ta cũng đừng nên gặp lại nhau nữa!

Mâu Nam Huê hai mắt trợn trừng, lắp bắp:

- Chẳng lẽ tiểu đệ... đã làm gì sai trái...

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Không, hiền đệ chẳng có gì sai trái cả, nhưng ngu huynh...

Chàng không sao nói ra được lời đã hứa với Văn Vô Cửu, ngập ngừng một hồi mới nói tiếp:

- Ngu huynh đã nói rồi, ngu huynh có nỗi khổ bất đắc dĩ, xin hãy lượng thứ cho ngu huynh!

Mâu Nam Huê mắt đảo tròn, nước mắt lã chã, bỗng nắm áo Mạnh Niệm Từ gào lên:

- Không được, tiểu đệ đã phải trải qua biết bao vất vả mới tìm gặp được đại ca, bây giờ... không thể nào chia tay với đại ca một cách lẩn thẩn vậy được, trừ phi đại ca tuyệt giao với tiểu đệ!

- O... ơ...

Mạnh Niệm Từ đang khó xử, bỗng nghe Văn Vô Cửu truyền âm nhập mật nói:

- Mạnh công tử phải dứt khoát mới được!

Mạnh Niệm Từ đành cắn răng nói:

- Thôi được, hiền đệ đã nói vậy thì ngu huynh cũng chẳng biết làm sao hơn!

Mâu Nam Huê gào to:

- Sao? Đại ca... đại ca... tuyệt giao với tiểu đệ thật hả?

Mạnh Niệm Từ lúng búng:

- Hiền đệ... xin hãy lượng thứ cho ngu huynh!

Mâu Nam Huê sững người, nén nước mắt, hậm hực lườm Văn Vô Cửu bỗng buông tiếng cười vang!

- Ta hiểu ra nguyên nhân rồi... Mạnh Niệm Từ ta hận ngươi...

Đoạn liền quay người chạy đi, không quay đầu nhìn lại nữa.

Mạnh Niệm Từ lòng đau như cắt, dậm bước toan đuổi theo, há miệng toan nói, song đó chẳng qua chỉ là động tác, lập tức dừng lại ngay.

Văn Vô Cửu lách người đến gần, nhoẻn cười nói:

- Đã canh hai rồi, chúng ta hãy đến Xuất Tụ Động đi!

Mạnh Niệm Từ lòng vô vàn trĩu nặng, nhẹ gật đầu, cùng Văn Vô Cửu phóng đi.

Gần canh ba thì hai người đã có mặt tại Xuất Tụ Động phía sau Ráng Vân Sơn. Xuất Tụ Động nằm dưới một khe núi, bởi quanh năm sương mù giăng bủa, lại thêm cây cối um tùm, hết sức khuất kín khó tìm, nếu không có Văn Vô Cửu đi trước dẫn đường, tuyệt đối không thể nào tìm được!

Văn Vô Cửu dừng bước, ngoảnh lại nhìn Mạnh Niệm Từ nói:

- Nơi đây tuy kín đáo nhưng cũng đừng nên khinh xuất, phải lục soát xung quanh trong phạm vi năm mươi trượng mới được.

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Cô nương nói rất phải!

Đảo quanh mắt, thoáng ngẫm nghĩ, nói tiếp:

- Cô nương hãy ở lại đây, để tại hạ lục soát trong cốc rồi sẽ quay lại gặp cô nương, sau đó hẳn vào Xuất Tụ Động!

Văn Vô Cửu nhẹ gật đầu:

- Mặc dù biết rõ nơi đây rất hiểm người đặt chân đến, nhưng công tử cũng phải hết sức thận trọng.

- Vâng!

Mạnh Niệm Từ dứt lời lập tức vận tụ công lực, cất bước bỏ đi... nhưng vừa đi được hai bước, bỗng quay lại khẽ nói:

- Vạn nhất có biến cố, cô nương hãy cất lên ba tiếng ếch kêu để báo động, tại hạ tức khắc quay lại ngay!

Văn Vô Cửu nhếch môi cười:

- Mạnh công tử đã học được cái lối chim trùng kêu ở Phiêu Hương Sơn Trang phải không?

Mạnh Niệm Từ đỏ mặt, không nói gì nữa, quay người bỏ đi.

Phạm vi khe núi không rộng lắm và cũng chẳng có nơi nào hiểm trở khó đi, khắp nơi lởm chởm đá núi và rải rác những lùm cây bừa bộn. Nhưng bởi mây mù dày đặc, việc lục soát cũng hết sức vất vả. Đi được chừng hơn ba mươi trượng, Mạnh Niệm Từ bỗng chững bước ngăn người...

Đó chẳng phải chàng đã phát giác điều gì đáng chú ý, mà là chàng vừa nghe một chuỗi tiếng cú kêu rất khác lạ. Chàng không sao phân biệt được đó là tiếng chim hay tiếng người, nhưng lại khiến chàng linh cảm có điều gì chẳng lành sắp xảy đến.

Chàng đứng lặng hồi lâu, nhưng không còn nghe tiếng động gì khác nữa. Thế là chàng lại tiếp tục tiến bước, đến khi sắp lục soát xong khe núi, bỗng lại nghe vang lên hai tiếng sói gầm.

Trong núi rừng có sói là điều rất bình thường, nhưng hai tiếng sói gầm đó lại khiến chàng linh cảm đã xảy ra sự cố bất thường.

Chẳng có phát hiện gì trong khe núi, thậm chí không một dấu chân người, chứng tỏ nơi đây là một vùng hoang vu không người lai vãng.

Chỉ có điều khả nghi là tiếng cú kêu và tiếng sói gầm.

Mạnh Niệm Từ thoáng cảm thấy bồn chồn, lập tức phi thân trở về chỗ chia tay với Văn Vô Cửu, thấy nàng đang đứng dựa vào một tảng đá to, ra chiều rất an nhàn, lập tức nghe lòng nhẹ đi phần nào.

Văn Vô Cửu đã cởi bỏ khăn che mặt, thấy chàng quay về liền tươi cười nói:

- Có phát hiện gì không?

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Không... nhưng... cô nương có nghe tiếng cú kêu và tiếng sói gầm không?

Văn Vô Cửu thản nhiên cười:

- Trong chốn sơn lâm đừng nói là chim cú với lang sói, có cả hổ báo cũng là chuyện thường, có chi mà lạ? Thôi, chúng ta có thể yên tâm vào động rồi!

Đoạn liền cất bước. Mạnh Niệm Từ lòng nóng như thiêu đốt, vội theo sau ngay.

Xuất Tụ Động quả là danh phù kỳ thực, chỉ thấy sương mây từ trong động cuộn cuộn bay ra, đủ thấy trong động hẳn hết sức ẩm ướt.

Mạnh Niệm Từ bỗng chạnh lòng thăm nhủ:

- Sơn động thế này đâu có thích hợp cho người cư trú, bà ấy quả là chịu đựng quá nhiều đau khổ!

Sơn động ấy sâu chừng hơn ba trượng, đường hang khúc khuỷu, nơi tận cùng là một thạch thất thiên nhiên.

Trong thạch thất không có một vật bày trí, thậm chí cỏ khô cũng chẳng có, chỉ mỗi một lão bà mặc chiếc áo xanh rộng thênh đang ngồi xếp bằng trên phiến đá phẳng sạch.

Mạnh Niệm Từaget cùng xúc động, chỉ thấy lão bà đầu nhẵn bóng, một khuôn khăn lụa che hết cả gương mặt.

Bước chân của hai người hiển nhiên đã khiến lão bà giật mình, chỉ thấy toàn thân bà run rẩy, hét to:

- Ai đó!

Đồng thời lệ làng rút ra một ngọn trủy thủ dí vào tim mình, hét to tiếp:

- Đứng lại mau, không thì lão thân tự sát ngay tức khắc!

Mạnh Niệm Từ thất thanh nói:

- Đừng sợ, văn bối là người lão nhân gia đang chờ đợi đây!

Lão bà sững sốt:

- Ô! Công tử nói sao?

Mạnh Niệm Từ thở dài bùi ngùi:

- Lão nhân gia phải chăng chính là Độc Mục lão ni ở Đãi Nguyệt Am dưới Khởi Vân Phong trên Vu Sơn?

- Không sai, lão nhân đúng là chỉ có một con mắt!

Ngọn trủy thủ trong tay vẫn đặt trên ngực.

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Vậy lão nhân gia cũng chính là Lý Áo, từng theo song thân tiểu bối khi xưa phải không?

Lão bà giật mình lấp lấp:

- Vậy... công tử là...

Mạnh Niệm Từ rơi nước mắt:

- Văn bối là Mạnh Niệm Từ!

- Chính là công tử ư?

Giọng nói của lão bà đầy khích động, nghẹn ngào nói tiếp:

- Cuối cùng rồi công tử cũng đã đến, lệnh đường...

Mạnh Niệm Từ cũng nghẹn ngào nói:

- Gia mẫu đã tạ thế rồi!

Lão bà run người, bật khóc nói:

- Thật là trời cao không phò hộ cho người tốt...

Mạnh Niệm Từ tiếp lời:

- Văn bối đang có nhiều điều cần hỏi, lão nhân gia là lão bộc đã theo song thân đến nhiều năm, hẳn là biết rõ tình trạng gia đình văn bối. Vì sao văn bối lại có đến ba vị mẫu thân, người thứ nhất bệnh chết, người thứ hai bị giết, người thứ ba tự vận.. Thật ra người nào mới là thân mẫu của văn bối? Vì sao họ lại giống hệt nhau? Còn gia phụ, phải chăng đúng là đã bị Mạnh Công Lăng hại chết?...

Bao điều thắc mắc chôn tận đáy lòng, nhất thời tuôn ra như nước chảy.

Lão bà lắc đầu thở dài:

- Công tử hỏi dồn dập thế này, lão thân làm sao mà trả lời...

Ngừng chốc lát, nói tiếp:

- Những điều ấy, hãy để lão thân từ từ trả lời, giờ hãy nói về việc chính trước đã!

Mạnh Niệm Từ thở hắt ra:

- Xin lão nhân gia cứ dạy bảo!

Lão bà người khê run rẩy nói:

- Tử Kim Tinh Châu do Võ Hoàng để lại, đã được lệnh đường giao cho lão thân bí mật mang đi, định chờ khi nào công tử thoát khỏi lưới rập, an tâm luyện Thiên Cương Chân Kinh...

- Tinh Châu ấy ở trên mình lão nhân gia ư?

Lão bà lắc đầu:

- Vật trân quý thế kia, lão thân nào dám mang theo bên mình, đã chôn cất tại một nơi bí mật kín đáo, lát nữa lão thân sẽ cho công tử biết địa điểm... Năm xưa lúc lệnh đường trao Tử Kim Tinh Châu cho lão thân, còn đưa thêm một hoàn Bách Bồ Đơn, đó cũng là do Võ Hoàng để lại, có công dụng cường thân tráng cốt, gia tăng tuổi thọ...

Trong khi nói đã từ trong tay áo lấy ra một cái gói vải trắng đã ố vàng, thận trọng mở ra, trong lớp sáp dày quả thấy có một hoàn thuốc màu đỏ tía.

Mạnh Niệm Từ chau mày nói:

- Tiên bối lấy hoàn thuốc này ra chi vậy?

Lão bà thoáng ngạc nhiên:

- Đây là vật khi xưa lệnh đường đã trao cho lão thân để chuyển giao cho công tử uống vào... Đẳng kia có nước suối rỉ xuống, hãy mau uống vào đi!

Mạnh Niệm Từ đón lấy hoàn thuốc, chau mày nói:

- Tiên bối vì gia đình văn bối đã phải gánh chịu quá nhiều khổ cực kinh hiểm, hoàn thuốc này đã có công dụng gia tăng tuổi thọ và cường gân tráng cốt, xin tiên bối hãy uống lấy.

Đoạn trao trả hoàn thuốc cho lão bà.

Lão bà xua tay lia lịa nói:

- Vậy đâu được, đây là việc khi xưa lệnh đường đã trình trọng dặn bảo, nếu lão thân mà không cho công tử uống vào, mai này còn mặt mũi đâu mà gặp lại chủ nhân dưới chốn suối vàng.

Mạnh Niệm Từ khăng khái:

- Thật chẳng giấu giếm, văn bối đã được ăn một quả niên tiên đào, công dụng ít ra cũng bằng trăm hoàn thuốc này, xin tiền bối hãy yên tâm uống lấy!

Lão bà thoáng run người:

- Không hẳn vậy, hoàn thuốc này ngoài công dụng gia tăng tuổi thọ và cường gân tráng cốt, còn một công dụng to lớn hơn hết là có thể giúp công tử tốc thành võ công trên Thiên Chương Chân Kinh. Nếu uống vào hoàn thuốc này, mọi võ công trong chân kinh đều có thể luyện thành trong một thời gian ngắn, bằng không có lẽ cả đời cũng chẳng luyện được.

Mạnh Niệm Từ thoáng do dự:

- Vậy thì văn bối tạm giữ lại hoàn thuốc này, khi nào lấy được Tử Kim Tinh Châu, bắt đầu luyện tập thần công hằng uống!

Trong khi nói đã bỏ hoàn thuốc vào trong lòng.

Lão bà có vẻ bồn chồn nói:

- Nhớ lúc còn bé công tử cũng rất là bướng bỉnh, giờ đã trưởng thành cũng vẫn chứng nào tật nấy... Thôi, hãy mau uống vào đi!

Mạnh Niệm Từ cười cười:

- Sao lại phải gấp gáp thế này?

- Thuốc này kỳ nhất là hơi ẩm, một khi lớp sáp bọc ngoài đã vỡ mà không uống ngay, bị mất mùi là kể như vô dụng.

Mạnh Niệm Từ lại cười:

- Ra vậy...

Mắt đảo tròn bỗng lái sang chuyện khác:

- Tiền bối đã là cự tộc trung thành của song thân văn bối, lẽ dĩ nhiên lòng dạ hết sức kiên trung phải không?

Lão bà ghen ngào:

- Đó còn phải hỏi nữa? Vì việc của chủ mẫu và công tử, lão thân dù dấn thân vào lửa đỏ, muôn thác cũng chẳng từ nan.

- Nhưng tiền bối đã thiếu sót một điều, văn bối không phải là Mạnh Niệm Từ thì sao?

Lão bà kinh hãi:

- Ồ... Công tử không phải là Mạnh Niệm Từ?

Không chờ Mạnh Niệm Từ lên tiếng, lại lắc đầu cười nói:

- Tuyệt đối không thể làm được, người đưa tin đó chẳng thể làm lẫn được!

- Tiền bối đã nhờ ai đưa tin cho văn bối?

- Cửu U lệnh chủ!

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc:

- Ông ấy đã có đến đây ư?

Lão bà gạt đầu, Văn Vô Cửu tự nãy giờ lặng thinh, giờ mới lên tiếng nói:

- Chính Cửu U lệnh chủ đã bảo tiểu nữ chuyển cáo với công tử đây!

Mạnh Niệm Từ ra chiều bắn khoăn, đảo quanh mắt rồi lại cười nói:

- Văn bối hãy còn một điều thắc mắc... Tiền bối đã ở trong sơn động này, sao còn phải che mặt làm gì?

Lão bà thở dài đau xót:

- Điều ấy... phải kể từ lúc lão thân rời khỏi Đái Nguyệt Am... Lúc bấy giờ bất luận Thiết Kỳ Môn, Thần Phong Môn, Phi Hổ Bảo hay Vũ Uy Môn đều có vô số công khai hoặc âm thầm truy tìm lão thân, nếu không nhờ trời cao phò hộ, e đã bị họ bắt đi từ lâu rồi...

Lại buông tiếng thở dài thê lương nói tiếp:

- Bấy giờ, lão thân vì không để hẹn nhận ra chân tướng, nên đã... nên đã...

Mạnh Niệm Từ tiếp lời:

- Tiền bối đã tự hủy mặt mày phải không?

Lão bà lại thở dài:

- Ngoài ra vậy, lão thân còn cách nào khác hơn nữa!

Mạnh Niệm Từ khẽ thở dài:

- Vậy thì khổ cho tiền bối quá... Tuy nhiên...

Ánh mắt nhìn thẳng vào khăn che mặt đối phương, nói tiếp:

- Lúc tiên mẫu bảo văn bối đến đây có dặn văn bối phải bằng vào một dấu vết kín trên mình để hỏi lấy Tử Kim Tinh Châu, có lẽ tiền bối chẳng thể không biết trên mình văn bối có...

Lão bà áp ứng:

- Đó thì... đó thì...

Mạnh Niệm Từ bỗng gần giọng:

- Hừ, bà thật ra là ai? Tại sao lại giả mạo Lý Áo?

Văn Vô Cửu cũng buông tiếng cười khẩy, đột nhiên tranh trước nắm giữ cổ tay lão bà quát:

- Bồn cô nương đã sớm nhận ra người là giả mạo rồi!

Lão bà đau đến run lấy bấy, gấn gượng nói:

- Tiểu thư... buông ta ra...

Mạnh Niệm Từ quát to:

- Nói mau, bà chịu sự sai khiến của ai?

Văn Vô Cửu lạnh lùng quát:

- Khốn kiếp, bồn cô nương siêu độ cho người!

Vung tay phóng chưởng, vỗ thẳng vào ngực lão bà.

Mạnh Niệm Từ vội hét to:

- Cô nương, đừng giết...

Song đã nghe “bình” một tiếng, lão bà đã trúng chưởng ngay ngực, há miệng phun ra một vòi máu tươi, người nhũn ra ngã xuống.

Mạnh Niệm Từ vội bước tới, chỉ thấy lão bà đã hồn lìa khỏi xác rồi.

Nhất thời chàng sầm mặt lặng thinh, ánh mắt đầy vẻ trách móc nhìn thẳng vào mặt Văn Vô Cửu.

Văn Vô Cửu khẽ thở dài nói:

- Mạnh công tử hẳn là trách tiểu nữ phải không?

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Lẽ ra cô nương không nên giết y thị sớm như vậy, ít nhất cũng phải hỏi ra kẻ chủ mưu và với mục đích thế nào mới phải!

Văn Vô Cửu buồn bã:

- Chỉ trách tiểu nữ đã quá tức giận nhất thời lỡ tay, chẳng ngờ đã giết chết y thị... Thế nhưng, tiểu nữ đã nhận ra lai lịch của y thị rồi!

Mạnh Niệm Từ lại hỏi:

- Ai đã sai khiến y thị vậy?

Văn Vô Cửu quả quyết:

- Hết sức rõ ràng, chính Chương Đài Phụng!

Mạnh Niệm Từ sững sờ:

-Ồ, không thể như vậy được...

Bèn đến gần kéo khăn che mặt của lão bà xuống, quả đúng là một lão bà một mắt; nhưng có thể nhận ra đó là mặt nạ.

Mạnh Niệm Từ lại giở bỏ mặt nạ, bất giác sửng sờ.

Thì ra sau chiếc mặt nạ là gương mặt một thiếu nữ trẻ đẹp, tuổi chưa đầy hai mươi, đầu tròn là đội lên một lớp da giả, bên dưới là mái tóc dài óng mượt.

Mạnh Niệm Từ chau mày hồi lâu, nhất thời chưa thể khẳng định được thiếu nữ phải chăng là người của Phiêu Hương Sơn Trang.

Văn Vô Cửu khẽ thở dài nói:

- Có lẽ Mạng công tử chưa tin phải không?

Mạnh Niệm Từ nghiêm mặt:

- Tại hạ quả là không hiểu nổi, vì sao Chương Đài Phụng lại biết Cửu U lệnh chủ đã truyền tin cho cô nương?

Đồng thời, trong lòng chàng còn có một điều hoài nghi khác nữa. Đó là lúc ở dưới Lý Phụ Phong, chàng đã có gặp Cửu U lệnh chủ, vì sao ông ấy lại không đích thân cho chàng biết việc này, mà lại phải nhắn gởi qua Văn Vô Cửu, một thiếu nữ chàng không hề quen biết?

Văn Vô Cửu trịnh trọng nói:

- Đâu có gì khó hiểu, có thể là Chương Đài Phụng đã luôn bám sát chúng ta, mọi hành động và lời nói đều không thoát khỏi sự theo dõi của y thị, và y thị đã hạ thủ trước...

Mạnh Niệm Từ cũng không khỏi dăm ra hoài nghi, chàng nhớ lại lúc mình lục soát trong khe núi, đã nghe tiếng cú kêu và tiếng sỏi gầm. Đó phải chăng chính là ám hiệu liên lạc của Phiêu Hương Sơn Trang sao?

Do đó, nhất thời chàng không khỏi băng khoăn nghĩ ngợi. Một hồi lâu, chàng mới ngẩng lên nói ;

- Cửu U lệnh chủ đã nhờ cô nương đưa tin cho tại hạ, hẳn là việc Lý Áo có mặt tại đây không phải là giả rồi!

- Lẽ dĩ nhiên!

- Vậy thì Lý Áo đâu? Chẳng lẽ bà ấy đã bị mưu hại rồi sao?

Mạnh Niệm Từ nói xong, lập tức định đi tìm kiếm thi thể ở xung quanh.

Văn Vô Cửu xoa tay ngăn lại nói:

- Công tử khỏi phải mất thời giờ, Chương Đài Phụng tinh khôn đường nào, Lý Áo là một người trọng yếu, Tử Kim Tinh Châu lại càng là vật khao khát của nhân vật vô lâm, lẽ nào y thị lại chịu bỏ qua dễ dàng.

Mạnh Niệm Từ cả kinh:

- Vậy là Tử Kim Tinh Châu và cả Lý Áo cũng đã bị Chương Đài Phụng mang đi rồi ư?

Văn Vô Cửu gật đầu:

- Điều ấy đã rất là rõ ràng, nhưng...

Mắt chăm chăm nhìn vào mặt Mạnh Niệm Từ, nói tiếp:

- Có lẽ y thị không hề có dã tâm học luyện võ công trong Thiên Cương Chân Kinh đâu!

Mạnh Niệm Từ nghiêng rằng:

- Y thị với mục đích gì?

Văn Vô Cửu nhún cười:

- Nếu tiểu nữ đoán không lầm có lẽ y thị đã yêu Mạnh công tử rồi!

Mạnh Niệm Từ đỏ mặt:

- Y thị định dùng phương pháp này để uy hiếp tại hạ ư?

Văn Vô Cửu cười:

- Đó là một biện pháp tối thông minh, nếu y thị muốn làm vợ công tử, chỉ cần lấy đó uy hiếp, chẳng sợ công tử không ngoan ngoãn mà ngã vào vòng tay y thị.

Mạnh Niệm Từ tức tối:

- Tiện nhân thật là vô sỉ, tại hạ thề quyết phải báo mối thù này!

Văn Vô Cửu đành mặt:

- Chương Đài Phụng rất tinh ranh xảo quyệt, lại có Thiết Kỳ Môn hậu thuẫn, e chẳng dễ đối phó...

Mạnh Niệm Từ nghiêng rằng:

- Nếu y thị mà chịu ngoan ngoãn trao ra Lý Áo thì vẫn có thể bỏ qua hết, còn không tại hạ sẽ xem y thị như kẻ tử thù!

Văn Vô Cửu đồng tình:

- Hơn nữa, tiểu nữ xin nói rõ thêm một điều, lúc công tử với thân phận Tổng hộ pháp Thần Phong Môn dẫn thủ hạ toan tấn công Phiêu Hương Sơn Trang, vậy chớ ai đã giở quỷ kế khiến công tử tiến thoái lưỡng nan, bắt buộc phải để cho y thị lợi dụng?

Mạnh Niệm Từ nhớ lại chuyện cũ, như vỡ lẽ nói:

- Không sai, lúc bấy giờ đều là do ả tiện nhân ấy đã giở quỷ kế. Khi ở trong thành Kiếm Các, người đã thật sự phát giác sự giả mạo của tại hạ chính là y thị chứ không phải là Ninh trưởng lão. Ôi... Họ chết thật là oan uổng!

Văn Vô Cửu mỉm cười:

- Giờ thì công tử đã hiểu ra rồi!

Mạnh Niệm Từ khích động:

- Cô nương cũng rất là thông minh, biết phải như thế nào mới tìm ra được ả tiện nhân ấy không?

Văn Vô Cửu chau mày:

- Khó khăn định lắm! Nha đầu ấy vô cùng xảo quyệt, khó ai đoán được y thị sẽ giở thủ đoạn gì. Tuy nhiên, có thể an tâm một điều...

Mạnh Niệm Từ vội hỏi:

- Điều gì?

- Với sự thông minh tài trí của y, việc bảo vệ sự an toàn cho Lý Áo và Tử Kim Tinh Châu có lẽ không thành vấn đề, không đến nỗi bị kẻ khác cướp mất.

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Điều tại hạ nóng lòng là bao giờ mới tìm được y thị?

- Cũng dễ thôi, chỉ e kẻ nóng lòng trái lại là y thị, bởi mục đích của y thị là công tử, tất nhiên y thị sẽ tìm thời cơ thích hợp và thỏa đáng nhất để gặp công tử.

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Rất có thể là như vậy!

Lời đã thốt ra khỏi miệng, chàng mới thấy mình lỡ lời, bởi nói như vậy chẳng khác nào thừa nhận Chương Đài Phụng quả đúng là đã đem lòng thương yêu mình, nhất thời bất giác đỏ bừng mặt, hết sức ngượng ngùng.

Văn Vô Cửu tủm tỉm cười:

- Tiểu nữ còn một điều nữa cần nhắc nhở công tử trước!

- Cô nương nói đi!

- Sở trường của Chương Đài Phụng là tâm cơ sâu sắc, nhạy bén linh lợi, nếu công tử còn nhớ sự việc đã xảy ra lúc ở ngoại thành Kiếm Các, có lẽ phải hiểu rõ con người của y thị thể nào rồi!

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Vâng! Lúc bấy giờ tại hạ hoàn toàn rơi vào gian kế của y thị, chẳng chút hoài nghi chính y thị đã ngấm ngầm quấy nhiễu.

- Đó là bởi nha đầu ấy quá là lợi hại, dù sự thật thế nào, y thị đều có thể khéo léo che đậy, mai này không chừng công tử vẫn còn sẽ sa vào bẫy rập đấy!

Mạnh Niệm Từ nghiêng rằng:

- Tại hạ giờ đã nhận xét rõ bộ mặt thật của y thị, bất luận y thị giải thích hay biện hộ thể nào cũng vô ích.

Văn Vô Cửu lắc đầu:

- Chưa chắc đâu, với tài năng của Chương Đài Phụng, chỉ cần vài lời nhẹ nhàng là đủ điên đảo càn khôn, đối phó với y thị chỉ có mỗi một cách mới thu được hiệu quả!

- Cách gì?

Văn Vô Cửu âm trầm:

- Tuyệt đối không để cho y thị có cơ hội lên tiếng!

Mạnh Niệm Từ giật mình:

- Cô nương muốn nói là vừa gặp là giết ngay ư?

Văn Vô Cửu nghiêm giọng:

- Nếu để cho y thị lên tiếng, chỉ e lại tái diễn sự việc như lúc ở ngoại thành Kiếm Các nữa!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Nhưng còn hạ lạc của Lý Áo và Tử Kim Tinh Châu thì sao?

Văn Vô Cửu cười:

- Việc ấy tuyệt đối không phải chỉ một mình Chương Đài Phụng gây ra, giết Chương Đài Phụng đi, chẳng sợ không tìm được hạ lạc của Lý Áo và Tử Kim Tinh Châu, chỉ cần qua các thuộc hạ thân tín của y thị là có thể tìm ra được.

Mạnh Niệm Từ lặng thinh gật đầu, ý kiến của Văn Vô Cửu, chàng đã tán thành đến tám phần.

Chàng chậm rãi đứng lên, cười áo não nói:

- Bây giờ Mạnh mẽ nên đi đâu?

Chàng như nói một mình, lại như hỏi đối phương.

Văn Vô Cửu cười tiếp lời:

- Hiện tại việc cấp thiết nhất của công tử hẳn vẫn là tìm kiếm Lý Áo và Tử Kim Tinh Châu phải không?

- Lẽ tất nhiên!

Văn Vô Cửu trầm ngâm:

- Chương Đài Phụng không phải đoạt lấy Tử Kim Tinh Châu để tập luyện thần công, mục đích của y thị chỉ là tìm cơ hội thích hợp để đàm phán với công tử hầu hỏa mẫn ước muốn. Do đó dù công tử đi đến đâu y thị cũng có thể tìm gặp, lúc ấy kể như đã có hạ lạc của Lý Áo và Tử Kim Tinh Châu rồi!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Nhưng Thiết Kỵ Môn cùng thiên hạ võ lâm đều đang truy nã tại hạ khắp nơi, mặc dù tại hạ chẳng sợ họ, nhưng khó tránh khỏi đâu đâu cũng gặp phiền phức.

Văn Vô Cửu cười:

- Vậy cũng dễ thôi, chỉ cần ra khỏi phạm vi thế lực của Thiết Kỵ Môn là công tử có thể trở lại với thân phận Quý Tiên mà đi lại trên chốn giang hồ, như vậy sẽ nhất định nhanh chóng có kết quả.

Mạnh Niệm Từ thoáng ngẫm nghĩ:

- Cô nương nói rất có lý, tại hạ định đến Hoàng Sơn một chuyến để hoàn tất một tâm nguyện, ngoài ra trên bước đường giang hồ, còn định hỏi thăm về một người con gái tên là Ninh Tiểu Phụng.

Văn Vô Cửu kinh ngạc:

- Ninh Tiểu Phụng ư? Nàng ta là ai vậy?

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Nàng ta chính là con gái của Ninh trưởng lão Thần Phong Môn mà tại hạ đã giết chết ở ngoài thành Kiếm Các!

Do bởi lòng hối hận sâu nặng đối với Ninh trưởng lão, chàng bất giác cũng nảy sinh mối thương hại sâu sắc đối với Ninh Tiểu Phụng, ước gì tức khắc gặp được nàng ngay.

42. Tá Tửu Tiêu Sầu

Văn Vô Cửu chau mày:

- Có biết nàng ta ở đâu không?

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Lúc bấy giờ Ninh trưởng lão chưa kịp nói ra nơi cư trú của nàng thì đã tắt thở chết, chẳng rõ nàng ở phương nào cả!

Văn Vô Cửu mỉm cười:

- Chỉ bằng vào danh tánh thì quả là hết sức khó tìm!

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Cũng đành cố gắng hết sức mình thôi!

Ôm quyền thi lễ nói tiếp:

- Trong những ngày qua đã phiền cô nương hao thần tổn sức, tại hạ vô vàn cảm kích, mai sau có dịp ắt sẽ báo đền, giờ xin tạm biệt cô nương!

Đoạn sải bước ra ngoài động, chỉ thấy màn đêm mịt mùng, sương mây lãnh đăng, nhưng sau cơn gió lạnh lạnh thổi qua, lập tức chàng cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn.

Mạnh Niệm Từ hít sâu một hơi không khí, vừa định cất bước đi, chợt ngửi thấy mùi hương ập đến, Văn Vô Cửu đã nhẹ nhàng lướt đến gần.

Mạnh Niệm Từ vội quay người lại cười giả lả nói:

- Cô nương cũng ra đi ư?

Nói xong liền tức nhận thấy câu hỏi của mình thật ngớ ngẩn, nơi đây chỉ là một sơn động hoang vắng, Văn Vô Cửu đã nhiệt tình đưa mình đến đây tìm Lý Áo, đành rằng đã xảy ra biến cố, nhưng đó thấy đều do Chương Đài Phụng gây ra, dĩ nhiên Văn Vô Cửu phải rời khỏi, chả lẽ ở luôn đây sao?

Bèn vội ngừng lời, định tìm lời giải thích, nhưng nhất thời chàng chẳng biết nói sao cho phải, cứ ấp úng mãi.

Văn Vô Cửu không hề có ý giận, chỉ buồn bã nói:

- Tiểu nữ xin đưa Mạnh công tử một quãng!

Mạnh Niệm Từ đỏ mặt:

- Tại hạ chưa hỏi Văn cô nương, chẳng hay cô nương định đi đâu?

Văn Vô Cửu cười náo ruột:

- Tiểu nữ không đi đâu cả!

Mạnh Niệm Từ sửng sốt:

- Văn cô nương nói vậy là sao?

Văn Vô Cửu cười chua xót:

- Tiểu nữ chưa kể về thân thế của mình với công tử, tiểu nữ...

Nước mắt ràn ràn, nghẹn ngào nói tiếp:

- Tiểu nữ cũng là một kẻ bạc phước, đã mồ côi từ bé, cha mẹ là ai cũng không rõ. Về sau, may được gia sư thu nạp, tiểu nữ mới khỏi cảnh đói lạnh, và từ đó trưởng thành, bây giờ...

Bỗng ngưng bật, bỏ dở câu nói, mặt ràn rụa nước mắt, ánh ngập về ai oán, khiến Mạnh Niệm Từ bất giác mủi lòng, không nén được, hai hàng nước mắt chảy dài.

Chàng tha thiết hỏi:

- Cô nương bây giờ... thì sao?

Văn Vô Cửu cười héo hắt:

- Bây giờ tiểu nữ đã hiểu thấu nhân tình thế thái, trên cõi đời chẳng một người thân, lang bạt trên chốn giang hồ thế này thì có ý nghĩa gì?

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Cô nương tuổi hãy còn trẻ, chả lẽ có ý định ẩn cư hay sao?

Văn Vô Cửu thở dài:

- Không phải ẩn cư mà là cạo tóc làm ni cô!

Mạnh Niệm Từ sững sốt:

- Làm ni cô ư? Tuyệt đối không thể được... Cô nương đang độ tuổi hoa niên, sao lại có ý nghĩ tự hủy tiền đồ như vậy chứ?

Văn Vô Cửu giọng náo nùng:

- Một người con gái thân cô thế yếu, sống trong thời thế nhiễu nhương ngoại trừ bị người hiếp đáp, lợi dụng, nghi kỵ và ganh ghét, còn tiền đồ gì nữa...

Văn Vô Cửu đảo mắt nhìn quanh, nói tiếp:

- Nơi đây tuy là chốn rừng sâu nước độc, nhưng rất thanh tịnh kín đáo. Sơn động này chỉ cần tu sửa qua là sẽ trở thành một nơi tham tu hết sức lý tưởng. Cạo sạch ba ngàn sợi dây tơ phiền não, sống thanh nhàn hơn nửa đời còn lại, vậy chẳng phải cũng là một điều tốt hay sao?

Mạnh Niệm Từ khích động la lên:

- Không được, tại hạ không cho cô nương làm vậy!

Văn Vô Cửu ánh mắt thê thiết đăm đăm nhìn chàng:

- Công tử quan tâm cho tiểu nữ như vậy thật ư?

Mạnh Niệm Từ khẳng khái:

- Tại hạ cảm thấy có trách nhiệm ngăn cản hành động dại dột của cô nương, tại hạ phải trông nom cô nương...

Văn Vô Cửu thở dài:

- Rất tiếc là lòng tuổi nữ đã nguội lạnh, e đành phụ lòng công tử thôi!

Mạnh Niệm Từ xua tay lia lịa, giọng dứt khoát:

- Không, non thanh biển tú có thể chữa khỏi vết thương lòng của cô nương, người đời tuy lắm hiểm trá, nhưng dù sao cũng không ít người tốt...

Văn Vô Cửu lặng thinh hồi lâu, sau cùng xúc động nói:

- Công tử thật lòng chứ?

Mạnh Niệm Từ rần giọng:

- Tại hạ không phải là kẻ khoác lác, nói ra ắt phải làm được!

Văn Vô Cửu bùi ngùi:

- Mạnh công tử đã chân thành khuyên lơn thế này, tiểu nữ đâu dám tự khinh tự tiện, nhưng mong rằng công tử chớ quên những lời hôm nay!

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Cô nương an tạm! Thật ra với tài hoa và thần kỹ hiếm thế của Văn cô nương, chẳng cần bao lâu chắc chắn sẽ trở thành một nữ anh hào được mọi người kính ngưỡng trên chốn giang hồ.

Văn Vô Cửu đưa tay lau nước mắt, cười ngọt ngào nói:

- Mạnh công tử khen quá lời... Chúng ta đi thôi!

Mạnh Niệm Từ lặng thinh, cùng Văn Vô Cửu sóng vai cất bước rời khỏi sơn cốc.

*

* *

Trên đường đến Hoàng Sơn, xuất hiện một cỗ xe mui.

Cỗ xe mui ấy không có điểm gì lạ, song lại khiến cho khách đi đường dừng bước ngắm nhìn, thì ra cỗ xe không lạ mà lạ ở người đánh xe, bởi đó là một thiếu nữ đẹp tuyệt trần.

Thiếu nữ ấy đẹp đến mức độ nào, thật chẳng bút nào tả xiết, chỉ thấy những kẻ dừng chân ngắm nhìn mãi đến khi cỗ xe đi xa mà vẫn còn đứng ngơ ra tại chỗ như phỗng đá.

Dĩ nhiên, đó chính là Văn Vô Cửu và người ở trong xe là Mạnh Niệm Từ.

Đây là ý kiến của Văn Vô Cửu, Mạnh Niệm Từ được nhàn hạ cũng khỏe, tự mình ngồi trong xe suy tư.

Chiều hôm ấy, cỗ xe đang đi qua bên ven một khu rừng tùng.

Văn Vô Cửu bỗng ghìm cương cho hai con ngựa dừng lại, ngoảnh vào trong xe nói:

- Phải hơn bảy mươi dặm nữa mới có thị trấn, đêm nay chúng ta nghỉ tạm ở đây nhé?

Mạnh Niệm Từ thò đầu ra cười nói:

- Văn cô nương thật khéo chọn địa điểm, nơi đây cảnh sắc xinh đẹp, quả là một chốn nghỉ ngơi ngoài trời lý tưởng!

Dứt lời liền tức phóng xuống xe, chỉ thấy khu rừng tùng rộng bao la và rất rậm rạp. Một mặt giáp sông, một mặt dựa núi, xa xa thuyền bè lấm chấm, cộng thêm ánh chiều tà phản chiếu lóng lánh, vô cùng ngoạn mục.

Văn Vô Cửu cho xe vào trong rừng tùng, cười nói:

- Đất nơi đây khô ráo, dầu nằm lên đó ngủ một đêm cũng không đến nỗi bị nhiễm lạnh.

Nói xong lại từ trong xe lấy ra hai tấm chăn khá dày, trải trên mặt đất. Sau đó, nàng lại lấy xuống nào thịt cá và gà vịt nướng, cùng một hũ rượu ngon.

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương đã chuẩn bị nhiều thức ăn thế này từ lúc nào vậy?

Văn Vô Cửu thoáng đỏ mặt:

- Đã chuẩn bị lâu rồi, nhưng đó là để dự bị vạn nhất lỡ đường không kịp đến quán ăn, không ngờ hôm nay lại cần đến.

Vừa nói vừa bày thức ăn ra, sau đó nàng rót đầy hai ly rượu.

Mạnh Niệm Từ thoáng chau mày nói:

- Tại hạ không quen uống rượu, e đành phải phụ lòng cô nương!

Văn Vô Cửu cười khúch khích:

- Vạn sự bắt như bôi tại thủ, nhân sinh kỷ kiến nguyệt đương đầu (Vạn sự chi bằng ly rượu trong tay, đời người mấy khi được thấy trăng treo đỉnh đầu). Mạnh công tử là người trong giới giang hồ, chẳng lẽ một chung rượu nhạt cũng không uống được sao?

Mạnh Niệm Từ thở dài cảm khái:

- Cô nương nói phải lắm!

Bèn đón lấy chung rượu, một hơi uống cạn. Thì ra chàng cũng đang đầy lòng sầu bi, mượn rượu say sưa một phen cũng là điều rất hấp dẫn đối với chàng.

Văn Vô Cửu mỉm cười, cũng nâng ly lên uống cạn.

Mạnh Niệm Từ tay cầm chiếc ly không, bỗng vô vờ cảm khái thở dài nói:

- Tá tửu tiêu sầu sầu canh sầu (mượn rượu giải sầu lại càng sầu hơn), e rằng rượu này cũng khó mà xua tan được những nỗi niềm chất chứa trong lòng.

Văn Vô Cửu lại rót đầy ly cho chàng, nói:

- Cũng không hần vậy, công tử hãy uống thêm vài ly nữa thử xem!

Mạnh Niệm Từ uống một ly vào bụng, cảm thấy lồng ngực nóng như lửa đốt, song chàng lại cảm thấy càng thêm rượu hơn, thế là liền đón lấy ly rượu Văn Vô Cửu trao cho, lại uống một hơi cạn sạch.

Văn Vô Cửu cười ngọt lịm, dịu dàng tình tứ, chẳng mấy chốc Mạnh Niệm Từ đã say khướt.

Văn Vô Cửu ngừng rót rượu, khẽ cất tiếng gọi:

- Mạnh công tử! Mạnh công tử!

Mạnh Niệm Từ lè nhè nói:

- Rượu ngon quá... sao không rót thêm ly nữa...

Văn Vô Cửu cười:

- Rượu uống phải có chừng mực, uống nhiều quá chẳng những vô ích mà còn có hại!

Mạnh Niệm Từ vẫn la to:

- Không... không.... rượu... rượu...

Song tiếng nói chàng nhòe đi dần, sau cùng đã ngủ say sưa.

Văn Vô Cửu mới nở nụ cười thắng lợi, đỡ Mạnh Niệm Từ nằm lại ngay ngắn, để chàng nằm thoải mái trên chần.

Thốt nhiên, từ ngoài rừng vang lên một giọng cảm tức nói:

- Tiện tỳ, hãy rút ra đây mau!

Văn Vô Cửu chau chặt mày liễu, thoáng ngẫm nghĩ rồi lập tức phóng ra ngoài rừng, đúng như nàng đã đoán, đối phương chính là Chương Đài Phụng.

Chỉ thấy Chương Đài Phụng trừng mắt bặm môi, Từ Viễn đứng sau lưng mặt cũng đầy vẻ căm giận.

Văn Vô Cửu cười khẩy nói:

- Chương cô nương có lẽ chưa từng rời xa bọn này phải không?

Chương Đài Phụng nghiêng rằng:

- Phải, thủ đoạn của ngươi thật là độc ác, ngươi cướp đi Mạnh Niệm Từ, ta không giận, nhưng ngươi không nên vu oan giá họa hãm hại ta... Sự việc trong Xuất Tự Động là độc kế của ai?

Văn Vô Cửu cười khẩy:

- Sao cô nương không đi mà nói với Mạnh Niệm Từ?

Dứt lời liền cất bước chậm rãi đi tới.

Chương Đài Phụng không lui tránh, gần giọng nói:

- Sự hiểu lầm và vu khống, sớm muộn gì cũng có ngày được cởi mở, và chiếc đuôi chồn của ngươi cũng sẽ có ngày hiện nguyên hình.

Văn Vô Cửu thản nhiên mỉm cười:

- E cô nương không có cơ hội đâu, bởi Mạnh Niệm Từ không gặp cô nương thì thôi, hễ gặp là giết ngay tức khắc, tuyệt đối không để cho cô nương có cơ hội biện hộ giải thích...

Ánh mắt sắc lạnh đảo một vòng, nói tiếp:

- Còn cô nương, e cũng chỉ còn sống được mười hôm nữa thôi, bởi đã trúng phải Diễm Độc Thần Công của ta rồi!

43. Lưỡng Bại Câu Thương

Chương Đài Phụng chẳng chút vẻ khiếp hãi, cười nhạt nói:

- Diễm Độc Thần Công là một trong ba đại kỳ công trong thiên hạ, có lẽ không phải lời hù dọa, vậy quả thật ta chỉ còn sống được mười hôm nữa thôi!

Văn Vô Cửu thoáng chau mày:

- Có lẽ cô nương không tin ư?

Chương Đài Phụng ung dung:

- Ta đã biết rất rõ về việc của “Thiết Tâm Lão” Tây Môn Long, chẳng chút hoài nghi về uy lực của “Diễm Độc Thần Công”...

Ánh mắt liếng thoảng đảo tròn, nói tiếp:

- Có lẽ người cũng định bỏ một thang thuốc Tam Hoa Tứ Phần cho ta phải không?

Giọng nói của nàng ngập đầy vẻ chế nhạo. Văn Vô Cửu như vừa từ trên trời rơi xuống, lòng thắc mắc đến cực độ.

Nàng xem Chương Đài Phụng như kẻ tử thù, “Diễm Độc Thần Công” đã thi triển đến chín thành, song qua thái độ và lời lẽ của Chương Đài Phụng, chẳng có vẻ gì là trọng thương cả, vậy thì...

Mặc cho Văn Vô Cửu thông minh đến mấy, nhất thời cũng không sao hiểu ra được nguyên do.

Chương Đài Phụng lịm vẻ chế nhạo, lại nghiêng răng quát:

- Tiện tì, người chẳng những xảo quyệt mà lòng dạ còn vô cùng độc ác, Tây Môn Long có thâm thù đại hận gì với người mà người lại sử dụng “Diễm Độc Thần Công” hại mạng ông ta. Hơn nữa lại còn bỏn cợt ông ta trước khi chết thế kia, chẳng lẽ người không sợ báo ứng hay sao?

Văn Vô Cửu cười khanh khách:

- Nha đầu, người chưa đủ tư cách giáo huấn ta đâu, sự việc đã xảy ra ở ngoài thành Kiếm Các chưa đủ ác độc. Ninh trưởng lão Thần Phong Môn cùng hơn ba mươi thủ hạ thảm tử, đó chẳng phải là kiệt tác của người ư?

Chương Đài Phụng thoáng sửng sốt, bỗng cắn răng thở dài:

- Hai ta quả kỳ phùng địch thủ, kẻ tám lạng, người nửa cân. Ta thừa nhận người là cường địch duy nhất của ta, nhưng người nên biết, ta cũng chẳng phải yếu kém đâu!

Buông tiếng cười khẩy, nói tiếp:

- Nha đầu, “Diễm Độc Thần Công” của người quả đúng là đã trúng vào ta, nhưng người chó đick ý, nên biết là trong giới võ lâm không phải ai cũng sợ tà công của người đâu!

Văn Vô Cửu gật đầu:

- Ta biết, phàm cao thủ nội gia đã luyện thành đến mức tam hoa tụ đỉnh, hoặc cương khí hộ thân đã tụ được thành hình thì đều không bị tổn thương, nhưng người...

Nhìn Chương Đài Phụng với ánh mắt khinh bỉ, nói tiếp:

- Có lẽ chưa đạt đến mức độ ấy đâu.

Chương Đài Phụng cười gằn:

- Ta hỏi người, “Diễm Độc Thần Công” của người chuyên công vào bộ vị nào trên thân thể?

Văn Vô Cửu đảo tròn mắt:

- Ba mươi sáu đại huyệt, bất luận huyệt đạo nào cũng vậy!

Chương Đài Phụng cười:

- Vậy chữ “Diễm Độc Thần Công” có xuyên thủng được thiên niên hàn thiết không?
- Thiên niên hàn thiết ư?

Văn Vô Cửu đảo mắt tròn lia lịa, đoạn cười phá lên nói tiếp:

- Thiên niên hàn thiết là thứ kim loại cứng rắn nhất trên cõi đời, đừng nói là “Diễm Độc Thần Công”, e dù là bảo kiếm thượng đẳng cũng chẳng thể làm suy suyễn mấy may... Người hỏi vậy nghĩa là sao?

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Người tự phụ thông minh, chả lẽ vậy mà không hiểu sao?

Đoạn cởi áo ngoài ra, nói tiếp:

- Giờ người đã hiểu rồi chứ?

Chỉ thấy sau lớp áo ngoài là một chiếc áo lưới bằng tơ thô, trên đầy những mảnh sắt to cỡ đồng tiền. Những mảnh sắt ấy tuy sáng lấp lánh nhưng lại đen ngòm.

Văn Vô Cửu sửng sờ:

- Bản lĩnh của người quả là không nhỏ, lại có thể lấy được chiếc hàn thiết cấm y này....
- Những mảnh hàn thiết này chẳng những bảo vệ ba mươi sáu đại huyệt, mà còn bảo vệ cả kinh mạch toàn thân, “Diễm Độc Thần Công” của người hoàn toàn vô dụng.

Văn Vô Cửu thất vọng cười:

- Thôi được, kể như mạng người còn dài...

Quay người đi, ơ hồ nói tiếp:

- Mạnh công tử đang say rượu, cần người chăm sóc, sáng sớm mai còn phải đi đường, ta cũng cần ngơi nghỉ một lúc, nếu Chương cô nương không còn điều chi khác chỉ giáo nữa, xin cáo từ!

Đoạn liền cất bước toan đi vào rừng.

Chương Đài Phụng cười khẩy quát:

- Khoan đã!

Văn Vô Cửu chẳng bước cười:

- Chương cô nương chưa chịu thôi ư?

Chương Đài Phụng tức giận:

- Vừa gặp mặt đã được người thưởng cho một đòn “Diễm Độc Thần Công”, nếu không đáp lại thì thật thất lễ...

Văn Vô Cửu thản nhiên cười:

- Vậy là Chương cô nương muốn động thủ giao đấu ư?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Không cần phiền đến vậy...

Từ trong tay áo lấy ra hai vật giống như hạt quả táo, để trên lòng bàn tay, hươ hươ nói:

- Biết đây là gì không?

Văn Vô Cửu cười:

- Hạch táo tiêu, có lẽ đó là ám khí chuyên môn của Chương cô nương?

Chương Đài Phụng đành giọng:

- Đúng vậy! Hạch tảo tiêu của ta có hai loại, một loại bằng thép thường, một loại có tẩm kịch độc, gặp máu là chết ngay.

Văn Vô Cửu đưa mắt nhìn hai ngọn ám khí lấp lánh ánh sáng màu lam trên tay Chương Đài Phụng, buông tiếng cười sắc lạnh nói:

- Có lẽ đó là loại có tẩm kịch độc chứ gì?

Chương Đài Phụng gần giọng:

- Đối phó với kẻ độc ác như ngươi dĩ nhiên là phải sử dụng lại ám khí ấy...

Nghiến răng nói tiếp:

- Nếu trúng, đó là ngươi tận số, đã đến lúc đền tội, còn không thì kẻ như ngươi có một lần cảnh cáo.

Văn Vô Cửu nghiêm mặt:

- Vậy hẳn là thủ pháp ném ám khí của cô nương rất độc đáo!

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Ngươi sẽ rõ ngay tức khắc!

Đoạn liền vùng tay, hai đốm sáng cùng lúc bay đi, một trên một dưới, cách nhau chừng một thước, trên nhắm vào yết hầu, dưới nhắm vào bụng.

Thoạt nhìn, thủ pháp ném hết sức bình thường và tốc độ rất chậm, Văn Vô Cửu chỉ cần nghiêng người là tránh được dễ dàng.

Song Văn Vô Cửu hai mắt chăm chăm nhìn vào hai ngọn phi tiêu, không hề động đậy, mãi đến khi hai ngọn phi tiêu còn cách chừng hơn một thước, tốc độ chợt gia tăng và đổi hướng bay sang hai bên.

Bởi Văn Vô Cửu đứng yên nên hai ngọn phi tiêu đã từ hai bên bay qua cạnh người nàng, giá mà nàng lách tránh thì đã bị trúng phải rồi.

Văn Vô Cửu cười khanh khách:

- Tưởng đâu là thủ pháp cao minh thế nào, thì ra cũng chỉ có vậy thôi!

Chương Đài Phụng buông tiếng hừ sắc lạnh:

- Ngươi khoan vội đắc ý, nếu thủ pháp đơn giản tầm thường thì đâu cần bêu xấu với người...

Văn Vô Cửu sững sốt, ngỡ Chương Đài Phụng sẽ phóng tiếp hạch tảo tiêu, vội ngưng thần chú mắt nhìn vào hai tay Chương Đài Phụng.

Song Chương Đài Phụng hai tay buông thõng, thần thái bình thản, không hề có vẻ muốn ra tay nữa.

Ngay khi Văn Vô Cửu tốt cùng kinh ngạc, chợt nghe tiếng rít gió rất khê, hai ngọn hạch tảo tiêu lẽ ra đã phải rơi xuống đất, giờ đây lại từ sau lưng bay tới.

Văn Vô Cửu giật mình kinh hãi, toan quay người ứng biến, song đã muộn, chỉ cảm thấy nơi vai phải tê dại, đã bị hạch tảo tiêu trúng vào.

Chương Đài Phụng bật cười khanh khách:

- Nha đầu, vậy là ngươi cũng thua ta một keo, người đâu có thể ngờ được hạch tảo tiêu của ta lại quay vòng về...

Văn Vô Cửu thần nhiên cười:

- Đó cũng đâu có gì là kỳ lạ!

Cúi xuống nhặt lấy hai ngọn phi tiêu dưới chân, tiện tay ném ra, nói tiếp:

- Hãy mang về đi! Nếu ngươi thích, lần sau gặp lại hãy sử dụng nữa!

Chương Đài Phụng kinh ngạc:

- Chẳng lẽ không trúng người ư?

Văn Vô Cửu ung dung cười:

- Dĩ nhiên là đã trúng!

Đứng đĩnh đi tới vài bước, chậm rãi nói tiếp:

- Lẽ ra người cũng phải biết, bị trúng ám khí thì đâu có nghĩa là chắc chắn thọ thương!

Chương Đài Phụng thoáng vẻ thất vọng nói:

- Chẳng lẽ người đã luyện thành thân thể kim cang bất hoại?

Văn Vô Cửu lắc đầu cười:

- Vậy là người đã sơ xuất rồi, người biết “Diễm Độc Thần Công” của ta phát ra như thế nào không?

Chương Đài Phụng bĩu môi:

- Đó chẳng qua là phương pháp thấu tuyệt truyền lực, cũng đâu phải là tuyệt học yếm thế gì!

Văn Vô Cửu cười:

- Vậy cũng đủ đẩy ra được ám khí của người rồi!

Chương Đài Phụng sửng sốt:

- Người có thể cùng một lúc phóng ra “Diễm Độc Thần Công” qua mọi huyết đạo toàn thân ư?

Văn Vô Cửu cười phá lên:

- Lẽ ra người không nên hoài nghi về điều ấy, bởi người biết rõ võ công của ta cao cường hơn người một chút, những gì ta làm được, chưa chắc người đã làm được!

Chương Đài Phụng lặng thinh, chú mắt quan sát sắc mặt của Văn Vô Cửu, song Văn Vô Cửu vẫn bình thản ung dung, khoé môi nở nụ cười kiêu ngạo và mai mỉa, chẳng có vẻ gì là thọ thương cả.

Sau cùng, Chương Đài Phụng khẽ thở dài nói:

- Thôi được, hai ta kể như tương đương nhau... Tạm biệt!

Quay sang Từ Viễn đang đứng thừ ra như phỗng đá, khẽ quát:

- Đi nào!

Đoạn liền cất bước đi trước...

Văn Vô Cửu trầm giọng nói:

- Chương Đài Phụng, người đừng tự trát vàng lên mặt, ít ra người cũng thua ta một keo vì Mạnh Niệm Từ hiện đang ở bên ta.

Song Chương Đài Phụng không ngoảnh lại, cùng Từ Viễn đi xa dần, sau cùng khuất dạng.

Văn Vô Cửu bỗng cắn chặt răng, đưa tay xé toạc vai áo phải, lộ ra làn da trắng muốt, nhưng có một vết bầm.

Văn Vô Cửu chẳng chút chần chờ, tay trái từ bên lưng rút ra một ngọn trủy thủ, đâm nhanh vào vết bầm và xoay mạnh, lập tức trở thành một lỗ máu sâu hoắm.

Chỉ nghe nằng lằm bằm mắng:

- Chương Đài Phụng, à tiện tì kia, sớm muộn gì cũng có ngày ta cho người chết một cách thê thảm!

Đoạn với bước chân loạng choạng, trán đầm mồ hôi, gấn gượng đi vào rừng.

Mạnh Niệm Từ vẫn đang say khướt, ngủ ngáy khò khò, hiển nhiên không hề hay biết những gì đang xảy ra ngoài rình.

Văn Vô Cửu lúc này như một người máu, dùng sức lay mạnh Mạnh Niệm Từ, lớn tiếng gọi:

- Mạnh công tử, Mạnh công tử... tỉnh lại... tỉnh lại đi...

Mạnh Niệm Từ tuy bị lay đến lảo đảo qua lộn lại, song vẫn ngủ mê man.

Văn Vô Cửu nhú chhặt mày, bỗng chớp lấy túi nước bên cạnh, trút lên mặt Mạnh Niệm Từ.

Sau cùng Mạnh Niệm Từ cũng bị Văn Vô Cửu làm cho tỉnh lại.

Chàng chớp mắt, ngó ra một lúc mới ngạc nhiên ngồi bật dậy, thẳng thốt nói:

- Văn cô nương, sao....

Văn Vô Cửu lắc đầu gượng cười:

- Đùng kinh hoảng, tiểu nữ chỉ bị rắn độc cắn phải...

Thở hắt ra, nói tiếp:

- Đó là một con rắn Bạch Hoa Nương tuyệt độc, cũng may tiểu nữ đã kịp thời vận dụng phương pháp huyền âm bức độc dồn chất độc về một chỗ và dùng thủy thủ khoét bỏ rồi! Bây giờ chỉ cần công tử giúp tiểu nữ cầm máu và băng bó thôi!

Mạnh Niệm Từ chẳng chút ngờ vực, vội nhanh chóng băng bó vết thương cho Văn Vô Cửu.

Văn Vô Cửu mày liễu thư giãn, để yên cho Mạnh Niệm Từ băng bó.

Mạnh Niệm Từ thành thạo băng bó xong, khẽ nói:

- Cô nương hãy vận công điều tức xem chất độc có xâm nhập vào trong người hay không?

Văn Vô Cửu bỗng cười ngọt lịm:

- Tiểu nữ đã vận công thử rồi, không có một giọt chất độc nào vào trong người cả. Tuy nhiên, có lẽ vì mất máu quá nhiều, tiểu nữ... mệt chết đi được...

Dứt lời, bỗng chao người, ngã vào lòng Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ thoáng chau mày, vội nhẹ nhàng đặt nàng nằm lên gối, dịu giọng nói:

- Cô nương hãy ngủ một giấc đi, ngày mai để tại hạ đánh xe cho!

Không chờ Văn Vô Cửu lên tiếng, chàng đứng lên đi ra xa ngoài một trượng, xếp bằng ngồi xuống đất điều tức.

Văn Vô Cửu mấy lần toan lên tiếng, nhưng sau cùng nén lại, buông tiếng thở dài thậm thượt, nhưng chỉ mình nàng nghe được thôi.

Sau đó, nàng cũng nhắm mắt lại.

*

* *

Hãy nói về Chương Đài Phụng và Từ Viễn. Hai người kẻ trước người sau phóng đi. Chương Đài Phụng môi mím chặt, vẻ mặt triu nặng, lẳng lặng không nói một lời, phóng đi một mạch hơn mười dặm đường.

Từ Viễn hết sức lấy làm lạ, rụt rè hỏi:

Tiểu thư... chúng ta không theo dõi họ nữa ư?

Chương Đài Phụng hai mắt đảo quanh, không đáp mà lại nói:

- Mau... Chúng ta hãy vào trong sơn cốc!

Thì ra cách đó không xa là một sơn cốc hẹp, Từ Viễn hết sức thắc mắc nhưng không dám lên tiếng hỏi, đành theo sau phóng nhanh về phía cửa cốc, nhưng chưa kịp đến nơi, Chương Đài Phụng bỗng khụy chân, ngã lăn ra đất.

44. Kim Ngân Nhị Yến

Từ Viễn giật mình kinh hãi, vội lóntiếng gọi:

- Tiểu thư, tiểu thư...

Chương Đài Phụng cắn chặt răng, không nói một lời.

Từ Viễn cúi xuống xem xét, chỉ thấy mặt nàng tái nhợt, mồ hôi đầm đìa.

Y bàng hoàng như vừa sẩy chân xuống vực thăm muôn trùng, bởi nếu Chương Đài Phụng có mệnh hệ gì thì tính mạng lão cũng kết thúc.

Ngay khi ấy, bỗng nghe y phục bạt gió phần phật, hai bóng người phóng đến nhanh như chớp, lao bổ và Chương Đài Phụng.

Từ Viễn lại giật mình kinh hãi, lập tức hai tay vung lên toan động thủ, song y dừng lại ngay, thì ra đó là hai thiếu nữ võ phục xanh, chưa phóng đến nơi đã hơ hải kêu lên:

- Tiểu thư... tiểu thư...

Từ Viễn vô cùng kinh ngạc, bất giác chững tại chỗ.

Hai thiếu nữ khinh trang thấy Chương Đài Phụng không lên tiếng, lập tức cùng ra tay, nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng.

Lát sau, Chương Đài Phụng hồi tỉnh, nàng chồm chớp mắt, chằm chằm quét nhìn hai thiếu nữ khinh trang cùng Từ Viễn, chẳng chút lộ vẻ ngạc nhiên, gượng cười nói:

- Hai người chưa lúc nào rời xa ta phải không?

Hai thiếu nữ đồng thanh đáp:

- Xin tiểu thư thứ tội cho, tiểu tỳ thật... không đành lòng nào xa được tiểu thư.

Thì ra hai thiếu nữ ấy chính là Kim Yến và Ngân Yến, thị tỳ tâm phúc của Chương Đài Phụng.

Chương Đài Phụng thở dài:

- Các người trung thành với ta thế này thật đáng quý!

Kim Yến mặt nhan nhò:

- Tiểu thư làm sao thế này? Thật khiến cho tiểu tỳ hoảng kinh hồn vía!

Chương Đài Phụng cười gượng:

- Không sao cả... Hãy mau đưa ta vào trong sơn cốc!

Đoạn toan gấn gượng đứng lên, Kim Ngân Nhị Yến vội đồng thanh nói:

- Tiểu thư... đừng động dậy, để chúng tiểu tỳ khiêng đi được rồi!

Chương Đài Phụng quét mắt nhìn hai nàng, gượng cười nói:

- Ta chưa đến nỗi tệ như vậy đâu, chỉ cần hai người dìu đi được rồi!

Trong khi nói đã lão đảo đứng lên? Kim Ngân Nhị Yến không dám nói nhiều lời, đành mỗi người một bên dìu Chương Đài Phụng đi vào sơn cốc.

Từ Viễn cũng yên tâm phần nào, đi theo sau được vài bước, bỗng nói:

- Tiểu thư, có cần lão nô lục soát trong cốc trước không?

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Vậy thì càng tốt, nếu tìm được một chỗ kín đáo có thể tránh mưa gió thì càng hay...

Khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Có lẽ chúng ta phải ở đây ít nhất cũng ba bốn hôm!

Từ Viễn lập tức tung mình phóng vào trong sơn cốc.

Sơn cốc này tuy không rộng nhưng hết sức hoang vắng, dưới đáy cốc có một dãy hang rộng so le không đồng đều, nhưng hết sức kín đáo và khô ráo.

Từ Viễn chọn lấy một sơn động trước rồi quay ra đón Chương Đài Phụng.

Chương Đài Phụng sau khi được hai tiểu tỳ xoa bóp, tinh thần đã khá hơn rất nhiều, dưới sự dìu đỡ nhanh chóng đi vào sơn động.

Kim Ngân Nhị Yến đều ra chiều lo âu, đỡ Chương Đài Phụng ngồi xuống, mắt ngấn lệ nói:

- Tiểu thư thật ra đã sao vậy?

Chương Đài Phụng cười áo não:

- Ta đã bị ả nha đầu Văn Vô Cữu ám toán, thọ thương bởi “Diễm Độc Thần Công”!

Từ Viễn không nén được, xen lời:

- Xin thứ cho lão nô lăm mồm tiểu thư chẳng phải có mặc hàn thiết cấm y trên mình sao?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Đó là giả!

Từ Viễn sửng sốt:

-Ồ, vậy là thương thế của tiểu thư đâu nhẹ!

Chương Đài Phụng cười áo não:

- Ắ tiện nhân ấy không nói sai, ta chỉ còn sống được tối đa mười hôm nữa thôi, song...

Thoáng dừng, cười khanh khách nói tiếp:

- Nhưng thần y Quân Lộ Dao đã bị ta giáng phục, thương thế này chưa thể gây khó khăn cho ta được!

Từ Viễn như chợt tỉnh trong mơ reo lên:

- Không sai, thứ tà công này mà gặp tay Quân Lộ Dao thì chẳng gì đáng kể cả!

Đoạn lại chau chặt mày, có vẻ rầu rĩ nói tiếp:

- Nhưng lão ta lại không có ở đây, nước xa không cứu được lửa gần, vậy thì...

Chương Đài Phụng mỉm cười ung dung:

- Khi này ta bị ngất là do huyết khí ứ đọng bởi vội đi đường, chứ đâu chết dễ dàng như vậy được! Bây giờ ta chẳng đã khỏe nhiều rồi đó sao?

Hai mắt đảo tròn, chậm rãi nói tiếp:

- Theo lời tiện nhân ấy thì ta còn sống được mười hôm nữa, nhưng thật ra chỉ cần ba hôm là ta đã khỏe mạnh như trước, rời khỏi đây đến Hoàng Sơn đấu với ả ta một trận nữa!

Từ Viễn vội nói:

- Vậy bây giờ nên đi ngay...

Chương Đài Phụng xua tay ngăn lại, quay lại Kim Ngân Nhị Yến nói:

- Hai người đến thất đúng lúc, hiện ta cũng đang cần đến hai người!

Kim Ngân Nhị Yến vội nói:

- Xin tiểu thư dạy bảo!

Quân Lộ Dao đã được ta phái đến Phục Hồ Sơn Trường Thanh Lãnh...

Kim Yến tiếp lời:

- Nô tỳ tức khắc đi đón ngay...

Thoáng tính toán, nói tiếp:

- Khứ hồi khoảng ba bốn trăm dặm đường, tối đa hai hôm là đủ!

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Không, người đi thì rất tốt, nhưng không cần đón ông ta đến đây!

Kim Yến thắc mắc:

- Sao vậy? Nếu không đón ông ta đến đây thì làm sao chữa thương cho tiểu thư?

- Người chỉ cần nói với ông ta là ta đã thọ thương bởi “Diễm Độc Thần Công”, bảo ông ta chế thuốc mang về được rồi!

- Vậy tiểu tỳ xin lên đường ngay!

Chương Đài Phụng xua tay:

- Khoan đã!

- Tiểu thư còn gì dạy bảo nữa?

- Ngoài ra còn dặn Quân Lộ Dao tức tốc đến ngay Thiết Tâm Sơn Trang!

Từ Viễn xen lời:

- Tiểu thư định cứu “Thiết Tâm Lão” Tây Môn Long ư?

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Tây Môn Long tuy ngoài cứng trong mềm, song võ công trác dị, là người hiện nay ta đang cần thu nạp, độc thương của lão đã sắp phát tác, nếu Quân Lộ Dao không đích thân đến thì chẳng tài nào cứu được lão ta!

- Nhưng sau khi cứu thì sao?

- Bảo Quân Lộ Dao đưa Tây Môn Long đến Phục Hồ Sơn, sau đó chờ chỉ thị tiếp theo của ta!

- Tiểu tỳ nhớ rồi, tiểu thư còn dặn bảo gì khác nữa chẳng?

Chương Đài Phụng nhẹ lắc đầu:

- Người đi được rồi!

Kim Yến vòng tay thi lễ:

- Tiểu thư bảo trọng, muện lắm là hai hôm, tiểu tỳ sẽ mang thuốc về đến!

Đoạn quay người, giở khinh công phóng đi ra khỏi cốc nhanh khôn tả.

Chương Đài Phụng buông tiếng thở dài, lại nói:

- Ngân Yến!

Ngân Yến vội đáp:

- Tiểu tỳ có đây!

- Người hãy truyền xuất Thanh Phụng Lệnh, thông tri tất cả cựu thuộc của Phiêu Hương Sơn Trang, phàm người nào còn muốn theo ta, bảo họ đến ngay Trường Thanh Lãnh trong Phục Hổ Sơn hội họp.

Ngân Yến mừng rỡ reo:

- Ngày ấy rồi cũng đã đến, tiểu tỳ tức khắc thi hành ngay!

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Khi truyền xuất Thanh Phụng Lệnh cần chú ý đến hai điều. Thứ nhất phải nghiêm giữ bí mật, không được để người ngoài cuộc hay biết. Thứ hai là Trường Thanh Lãnh Phục Hổ Sơn cũng phải tuyệt đối giữ cơ mật, không được để bất kỳ ai hay biết.

- Xin tiểu thư an tâm, tiểu tỳ nhất định sẽ không nhục mệnh!

- Vậy thì người cũng có thể đi được rồi!

- Thưa vâng!

Ngân Yến đi được vài bước, bỗng dừng chân quay lại nói:

- Sau khi xong việc, tiểu tỳ phải làm sao?

Chương Đài Phụng ngẫm nghĩ:

- Nếu người bằng lòng đến Phục Hổ Sơn thì hãy đến đó trước chờ ta, không thì đến Hoàng Sơn cũng được, khi ấy ta sẽ liên lạc với người.

Ngân Yến thoáng ngẫm nghĩ:

- Tiểu tỳ muốn đến Hoàng Sơn, đi cùng với tiểu thư!

Chương Đài Phụng tủm tỉm cười, giọng nhẹ nhàng:

- Cũng được, tùy người!

Ngân Yến cũng liền gỡ khinh công phóng đi. Thế là trong sơn động chỉ còn lại Chương Đài Phụng và Từ Viễn.

Chương Đài Phụng nhìn sang Từ Viễn hỏi:

- Lương khô đem theo có đủ dùng cho ba hôm không?

Từ Viễn vội đáp:

- Lão nô luôn dự trữ lương thực đến mười hôm, hiện hãy còn đủ dùng cho bảy tám hôm!

Chương Đài Phụng hài lòng nhắm mắt lại:

- Vậy thì chẳng còn gì đáng lo nữa!

Buông tiếng thở dài nào nuốt, lại lẩm bẩm một mình:

- Việc đời thật khó lường, trước đây ta vốn ngỡ sẽ gặp lại Mạnh Niệm Từ tại Thiết Kỳ Môn ở Thái Sơn, nhưng hiện nay lại hoàn toàn khác...

Từ Viễn chau chặt mày, dè dặt nói:

- Tiểu thư!

Chương Đài Phụng vui vẻ:

- Liên tiếp mấy ngày qua đã bồn ba không ngừng, lão cũng mỏi mệt lắm rồi, hãy nghỉ ngơi đi!

Từ Viễn xua tay:

- Không... Lão nô phải ở cửa động bảo vệ cho tiểu thư!

Trong lòng y có nhiều nỗi lo âu, sợ Kim Yến không kịp trở về, lại sợ thuốc mang về không chữa được độc thương cho Chương Đài Phụng, cũng sợ thương thể của Chương Đài Phụng đột phát... Nhưng điều khiến y thật sự lo sợ vẫn là có người theo dõi đột kích.

Chương Đài Phụng thì lại thản nhiên cười:

- Ta đâu phải là kẻ thiếu thận trọng, nơi đây tuy chưa phải an toàn tuyệt đối, nhưng cũng bảo đảm chín phần bình an vô sự...

Khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Thật ra nếu quả có người theo dõi đến, dù lão ở ngoài động bảo vệ thì cũng vô cùng, hãy nhân lúc này dưỡng thần là hơn!

Thực tế quả đúng như vậy, đành rằng Từ Viễn là đường chủ Tổng Tuần Đường của Thần Phong Môn, nhưng một mình cô thế, song quyền nan địch tứ thủ, hơn nữa lại còn phải bảo vệ cho Chương Đài Phụng trong lúc thọ thương, nếu quả có người công kích thì kết quả cũng như nhau thôi.

Thế là Từ Viễn bèn ngồi xếp bằng xuống đất, nhắm mắt điều tức.

45. Thuốc Đến Bệnh Khỏi

Thời gian tựa hồ qua đi rất chậm chạp, lại dường như rất nhanh chóng, một ngày rưỡi đã trôi qua.

Chiều ngày thứ hai, bỗng thấy một bóng người phóng nhanh vào cốc, thoáng chốc đã đến trước cửa động.

Từ Viễn đang ngồi ngay cửa động, mừng rỡ reo lên:

- Kim Yến, cô nương đã về đến đó ư?

Người ấy chính là Kim Yến, chỉ thấy nàng bụi bám đầy mình, mặt đầy vẻ nôn nóng, hấp tấp hỏi:

- Tiểu thư vẫn mạnh khỏe chứ?

Từ Viễn gật đầu lia lịa:

- Thuốc đâu?

Kim Yến thở phào:

- Đã mang về rồi, chuẩn bị nước uống mau!

Trong khi nói đã cất bước đi vào động.

Chương Đài Phụng đang ngồi dựa vào vách, mỉm cười nói:

- Theo ta ước tính ít nhất cũng phải hai ngày người mới về đến, vậy mà chỉ ngày rưỡi người đã có mặt, chẳng cần hỏi cũng rõ người đi đường gấp rút đến đường nào rồi!

Kim Yến mỉm lòng, hai hàng nước mắt chảy dài, nghẹn ngào nói:

- Tiểu thư thong thương chờ cứu, nô tỳ đâu dám chậm trễ được!

Chương Đài Phụng cười áo não:

- Khùng quá đi, sao lại khóc? Chẳng lẽ Quân Lộ Dao không có thuốc giải ư?

Kim Yến vội nói:

- Không, thuốc đã mang về rồi đây!

Thò tay vào lòng thận trọng lấy ra một cái gói nhỏ bằng gấm, mở ra lấy bốn hoàn thuốc được bọc bằng sấp trắng trao cho Chương Đài Phụng và nói:

- Quân Lộ Dao bảo thuốc này chỉ cần uống vào một hoàn là đủ tiêu trừ hết diễm độc trong người, bất luận thương thể trầm trọng đến mấy cũng lập tức khỏi ngay.

Chương Đài Phụng cười:

- Nếu một hoàn đã đủ dùng, sao lại lấy đến những bốn hoàn?
- Đó là ý của Quân Lộ Dao, ông ta bảo tiểu thư hãy giữ lấy trong mình, phòng khi cần dùng đến.

Chương Đài Phụng cười phá lên:

- Vậy có lẽ là để cho ta dùng để đổi chọi với Văn Vô Cửu nữa đây.

Ngay khi ấy Từ Viễn bưng một ly nước đi vào.

Chương Đài Phụng liền đón lấy thuốc, đập vỡ lớp sáp bọc ngoài một hoàn, dùng nước uống vào.

Sau đó nàng nhắm mắt lặng lẽ điều tức, dẫn thuốc theo nội phủ tâm kinh thẳng đến tứ chi bách mạch, chậm chậm chảy khắp châu thân.

Thuốc ấy quả thần hiệu khôn cùng, vận công quanh ba chu kỳ thì cảm giác khó chịu nơi huyết Phúc Kết đã hoàn toàn tan biến.

Từ Viễn và Kim Yến đều hết sức hồi hộp chăm chú theo dõi sự thay đổi trên mặt Chương Đài Phụng, cơ hồ nín thở.

Chương Đài Phụng bỗng mở choàng mắt, cười nói:

- Xong rồi!

Từ Viễn thở phào:

- Tiểu thư mau vận công thử xem thương thế khỏi hẳn chưa?

Chương Đài Phụng mỉm cười:

- Ta đã thử rồi!

Từ Viễn trố to mắt:

- Đã khỏi hẳn rồi ư?

Chương Đài Phụng đảo tròn mắt, nhoẻn cười:

- Lão lo cho ta hay là lo cho bản thân lão vậy?

Từ Viễn ngớ người, lúng búng:

- Tiểu thư... cười lão nô đó ư?

Chương Đài Phụng cười rạng rỡ:

- Ta biết trước mình không bao giờ chết được. Ít ra, ta mà chết đi thì lòng cũng chẳng cam, bởi ta còn rất nhiều việc cần làm!

Quay sang Kim Yến hỏi:

- Vậy người đã nói với Quân Lộ Dao về việc của Tây Môn Long chưa?

Kim Yến vội nói:

- Tiểu tỳ chưa kịp bẩm báo với tiểu thư, Quân Lộ Dao đã lên đường đến Thiết Tâm Sơn Trang ngay khi tiểu tỳ quay trở về đây rồi!

Chương Đài Phụng nhẹ gật đầu:

- Vậy tốt lắm! Chỉ cần Quân Lộ Dao đến nơi là Tây Môn Long sẽ trở thành người của ta rồi!

Kim Yến tiếp lời:

- Lúc Quân Lộ Dao sắp lên đường có nói là khi nào trị thương cho Tây Môn Long, sẽ cho Tây Môn Long biết chính tiểu thư đã phái ông ta đến, bắt Tây Môn Long hứa là phải suốt đời tận trung thì mới chữa trị.

Chương Đài Phụng cười cười:

- Tây Môn Long tuy mang danh là “Thiết Tâm”, thật ra đó chỉ là tự lừa dối bản thân, lẽ ra phải mệnh danh là “Tao Tâm” mới đúng, bởi trong giới võ lâm, lão ta là kẻ tham sống sợ chết nhất...

Mím cười đắc ý, nói tiếp:

- Nhưng người này nếu biết sử dụng thì lại là thuộc hạ hết sức đắc lực... Ta đã quyết tâm tranh hùng trên chốn giang hồ thì chẳng thể không lôi cuốn những người hữu dụng như vậy!

Kim Yến và Từ Viễn ngơ ngẩn nói:

- Tiểu thư nói phải lắm!

Hai người đưa mắt nhìn nhau, nói tiếp:

- Với tài năng của tiểu thư, chẳng bao lâu là có thể danh chấn giang hồ, khiến mọi người kính phục và ngưỡng mộ, thậm chí Võ Lâm Tứ Thánh cũng chẳng còn gì đáng sợ nữa!

Chương Đài Phụng nghiêm nghị lắc đầu:

- Cũng không hẳn vậy, phải biết trên cõi đời cao nhân vô số kể, chẳng hạn như Văn Vô Cửu, ả ta chính là một kẻ địch khó đối phó nhất của ta...

Buông tiếng thở dài cảm khái, nói tiếp:

- Giờ không nói về những điều ấy nữa, Kim Yến!

Kim Yến vội đáp:

- Tiểu tỳ đây!

- Người không cần theo ta đến Hoàng Sơn!

Kim Yến giật mình:

- Sao vậy? Chẳng lẽ tiểu thư nhận thấy tiểu tỳ vô dụng ư?

Nói xong ra chiều đau buồn đến cơ hồ phát khóc.

Chương Đài Phụng vội cười nói:

- Người lại nghĩ sai nữa rồi. Bất luận quá khứ, hiện tại hay trong tương lai, người với Ngân Yến cũng đều là cánh tay phải, tay trái đắc lực nhất của ta!

Kim Yến lộ vẻ mừng:

- Vậy chứ sao tiểu thư lại tách tiểu tỳ ra?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Luận về võ công, Văn Vô Cửu quả là cao hơn ta rất nhiều, nhưng chơi với ả ta, chỉ đấu trí chứ không đấu lực, đầu óc người nào chậm thì người đó bại. Người đi cùng cũng chẳng có ích gì, bởi về phương diện ấy, dù thế nào người cũng không bằng ta...

Kim Yến vội nói:

- Tiểu thư lòng đầy huyền cơ, tiểu tỳ đâu thể so sánh được!

Chương Đài Phụng cười nhẹ:

- Người cũng đã thừa nhận như vậy thì càng không cần thiết đi cùng ta... Chỉ cần một Từ Viễn đi với ta là đủ!

Kim Yến thở dài:

- Vậy... tiểu tỳ thì sao?

Chương Đài Phụng trịnh trọng:

- Ta có việc quan trọng hơn phái người đi làm....

Kim Yến vui mừng:

- Xin tiểu thư dạy bảo!

Chương Đài Phụng thoáng ngẫm nghĩ:

- Ta đã phái Ngân Yến truyền xuất Thanh Phụng Lệnh...

Kim Yến mừng rỡ:

- Tiểu thư tái xuất giang hồ thật ư?

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Tuy ta không có lòng như vậy, nhưng việc đã đến nước này cũng đành chịu thôi!

Kim Yến cười rạng rỡ:

- Không bao lâu nữa, người của Phiêu Hương Sơn Trang ta sẽ lại được đoàn tụ theo bên tiểu thư rồi!

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Đó chính là việc ta cần phái người làm. Sau khi Thanh Phụng Lệnh được truyền xuất, những người của Phiêu Hương Sơn Trang trôi giạt trên chốn giang hồ ắt sẽ lục tục kéo đến quy tụ tại Trường Thanh Lãnh trong Phục Hồ Sơn theo sự chỉ thị của ta. Người hãy đi tiếp đón và thu xếp nơi ăn chốn ở cho họ trên Trường Thanh Lãnh, điều quan trọng hơn hết là tuyệt đối giữ gìn bí mật, không được để cho bất kỳ môn phái nào hay biết!

Kim Yến vội nói:

- Tiểu tỳ sẽ gắng hết sức mình!

Chương Đài Phụng nghiêm giọng:

- Chỉ cần một chút bất cẩn là có thể gây nên biến cố trọng đại, trách nhiệm ấy không nhỏ đâu!

- Tiểu tỳ hiểu rồi!

Kim Yến vòng tay thi lễ, nói tiếp:

- Tiểu thư hãy bảo trọng, tiểu tỳ xin từ biệt!

Chương Đài Phụng thở dài:

- Chuyến đi Phục Hồ Sơn người đã vất vả quá rồi, không cần phải vội như vậy, hãy nghỉ lại đây một đêm rồi sáng mai hẵng lên đường.

Kim Yến lắc đầu nguầy nguậy:

- Không, tiểu tỳ không hề mệt, hơn nữa trách nhiệm này quá trọng đại, tiểu tỳ phải có sự sắp xếp an toàn tuyệt đối mới được. Cho dù tiểu tỳ có nghỉ lại đây một đêm thì cũng chẳng thể nào an tâm được!

Chương Đài Phụng mỉm cười:

- Thôi thì tùy người vậy!

- Đa tạ tiểu thư!

Lại cung kính thi lễ lần nữa rồi mới quay người phi thân phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng trong màn đêm nhập nhòa.

Chương Đài Phụng chờ đến khi Kim Yến khuất dạng, chậm chậm đứng lên nói:

- Chúng ta cũng phải cấp tốc lên đường. Con tiện tỳ kia có lẽ đã cùng Mạnh công tử đến Hoàng Sơn từ lâu rồi!

Đoạn liền cất bước đi trước về phía cửa cốc.

Từ Viễn vội nhanh bước đi đến trước mặt Chương Đài Phụng nói:

- Lão nô xin đi trước mở đường!

Đoạn bèn sải bước đi trước, ra đến bên ngoài, dưới sự ra hiệu của Chương Đài Phụng, hai người liền thi triển khinh công phóng đi về phía Hoàng Sơn

46. Oan Gia Đường Hẹp

Giờ hãy nói về Mạnh Niệm Từ và Văn Vô Cửu.

Sau một đêm nghỉ trong rừng, Văn Vô Cửu sức khỏe đã hồi phục, song cánh tay phải vẫn chưa động đậy được, đành dùng một chiếc khăn lụa buộc treo trước ngực.

Nàng tuy giấu diếm Mạnh Niệm Từ, nhưng trong lòng thì căm hận Chương Đài Phụng đến cực độ, ước gì nuốt sống được nàng ta ngay tức khắc.

Sáng hôm sau, Mạnh Niệm Từ để cho Văn Vô Cửu ngồi trong xe, do chàng phụ trách đánh xe, vì lý do an toàn, chàng không giả dạng Quỷ Tiên, cũng chẳng xuất hiện với mặt thật, đã thoa cho mặt dày đen đúa và che lên một chiếc khăn đen.

Chàng không vội vã, cho ngựa thư thả cất vó, vừa đi vừa ngắm cảnh. Chiều hôm ấy, xe đến Liễu Diệp Độ, đó là một thị trấn nhỏ, ngoại trừ vài quán ăn, cơ hồ chẳng còn gì khác.

Mạnh Niệm Từ cho xe dừng lại trước một quán cơm, cùng Văn Vô Cửu đi vào. Ngay khi hai người vừa ăn xong, bỗng thấy một người đàn bà nhà quê trung niên dẫn theo một con ngựa khỏe, bụi bám đầy mình đi đến trước quán.

Nhưng con ngựa ấy chẳng rõ mắc bệnh hay bị thương, bước đi chậm chạp, không kéo không đi, người đàn bà trung niên tức giận vung roi quất tới tấp vào bụng ngựa. Thế nhưng, chú ngựa ấy vẫn chẳng tài nào phân chấn lên được, sau cùng đã khuyu vó ngã lăn ra đất.

Người đàn bà trung niên buông tiếng thở dài, hậm hực quất mạnh roi da, ngoe nguẩy đi vào quán.

Hiển nhiên bà ta đã hết sức đói, vừa vào quán đã tru tréo gọi nhiều món ăn, rồi thì ngồi ăn ngấu nghiến.

Cảnh tượng này thật đáng nghi, một người đàn bà nhà quê dắt theo con tuấn mã đã là việc khác thường, lại thêm thái độ lỗ mãng, lớn tiếng la ó, khía cạnh nào cũng chứng tỏ là một nhân vật giang hồ, nhưng vì sao bà ta lại giả làm người nhà quê, thật hết sức khó hiểu.

Mạnh Niệm Từ bất giác nổi tính hiếu kỳ, bèn chú ý xem xét. Thế là chàng liền phác giác người đàn bà này đã mang mặt nạ da người, và nghe tiếng nói rất quen, dường như đã từng gặp bà ta ở đâu rồi.

Sau cùng chàng cũng đã nghĩ ra đối phương là ai, lòng bất giác cười khan, dùng truyền âm nhập mật nói với Văn Vô Cửu một hồi lâu.

Văn Vô Cửu gật đầu liên liên và nhếch môi mỉm cười.

Người đàn bà trung niên ăn uống xong, thanh toán tiền bạc, mắt đảo quanh mấy lượt, đoạn sải bước đi về phía Mạnh Niệm Từ và Văn Vô Cửu.

Mạnh Niệm Từ cười thầm, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên lặng thinh.

Người đàn bà trung niên đi đến trước mặt Mạnh Niệm Từ lớn tiếng nói:

- Này, xe ngựa ngoài kia của các hạ phải không?

Thì ra trong quán cơm ngoài một lão già, chỉ còn Mạnh Niệm Từ và Văn Vô Cửu nữa thôi.

Mạnh Niệm Từ qua khăn che mặt đưa mắt nhìn đối phương, lòng càng khẳng định hơn về nhận xét của mình, bèn với giọng lạnh nhạt đáp:

- Phải!

Người đàn bà trung niên cười giả lả:

- Ngựa của ta đã ngã bệnh, các hạ bán lại cho ta một con được chăng?

Mạnh Niệm Từ lạnh lùng:

- Không!

- Không bán ư?

Người đàn bà như muốn nổi dóa, nhưng rồi lại nén giận nói:

- Ta có thể trả nhiều bạc, các hạ đến nơi khác ít ra cũng mua được hai con. Vả lại, các vị hãy còn một con, vẫn có thể kéo xe được mà!

Mạnh Niệm Từ cười:

- Thôi cũng được, chẳng hay bà có thể trả bao nhiêu?

Người đàn bà thoáng ngẫm nghĩ:

- Theo giá thị trường thì một con ngựa tối đa không hơn mười lăm lạng bạc, ta trả cho các hạ ba mươi lạng, như vậy được chứ?

Mạnh Niệm Từ cười nhạt:

- Chưa được đâu, còn kém xa lắm!

Người đàn bà ngớ người:

- Kém xa ư? Ba mươi lạng bạc một con ngựa mà các hạ còn chưa chịu bán, vậy chứ các hạ muốn bao nhiêu?

Mạnh Niệm Từ lạnh lùng:

- E bà mua không nổi đâu, ba ngàn lạng bạc!

- Ba ngàn lạng bạc?

Người đàn bà vùng tay đập mạnh xuống bàn, gằn giọng:

- Vậy chẳng hóa ra lừa bịp ư?

- Tại hạ chẳng lừa bịp ai cả, chỉ bởi thái độ của bà gần như kẻ cướp, ngựa của tại hạ bao nhiêu tiền cũng chẳng bán, tại sao bà nhất định đòi mua chứ?

Người đàn bà như không còn nén nổi lửa giận nữa, vừa định phát tác thì Văn Vô Cửu đã tươi cười đứng lên nói:

- Xin hỏi vị đại tẩu này định đi đâu vậy?

Người đàn bà liền nguôi giận phần nào đáp:

- Bình Lăng!

Văn Vô Cửu cười:

- Vị đại ca này của tiểu nữ nóng tính lắm, rất khó thỏa thuận với kẻ khác, thế này vậy... Chúng tôi cũng đến Bình Lăng, chung đường với đại tẩu, vậy thì đi cùng một xe được chăng?

Người đàn bà thoáng ngẫm nghĩ:

- Cũng được, khi nào đến nơi ta sẽ trả hậu tiền xe!

Văn Vô Cửu cười:

- Không cần tiền bạc đâu! Chẳng dẫu gì đại tẩu, chúng tôi tuy không giàu có, nhưng mấy mươi lạng bạc cũng chẳng có gì đáng kể, xin đại tẩu cứ lên xe!

Mạnh Niệm Từ không nói gì nữa, hiển nhiên đó là kế sách đã định sau cuộc bàn bạc với Văn Vô Cửu bằng truyền âm nhập mật.

Văn Vô Cửu nói xong, liền tức dẫn trước đi ra ngoài.

Người đàn bà trung niên cũng chẳng khách sáo, ngồi lên chỗ đánh xe, quay nhìn Văn Vô Cửu cười:

- Trong xe ngọt ngạt lắm, để ta đánh xe cho!

Văn Vô Cửu cười:

- Vậy thì làm nhọc đại tẩu quá!

Mạnh Niệm Từ cũng đã bước lên xe, chẳng chút do dự vào ngồi trong thùng xe, Văn Vô Cửu thì ngồi sóng vai với người đàn bà trung niên nơi tay xe. Người đàn bà trung niên chẳng nói nhiều, vung roi quất liên mấy cái. Hai con ngựa lập tức cất vó lao nhanh đi, thoáng chốc chiếc xe ngựa đã ra khỏi thị trấn, phóng đi trên con đường cái quan.

Văn Vô Cửu hai mắt đảo quanh, bỗng nói:

- Vị đại tẩu này xem ra không giống người nhà quê, chẳng hay đại tẩu....

Người đàn bà trung niên nghe Văn Vô Cửu nói năng ôn hòa, nguýt nhìn nàng nói:

- Cô nương khá hơn lệnh huynh nhiều, khi nãy nếu cô nương mà không đứng ra khuyên giải thì hôm nay y nhất định phải gặp đại họa, tối thiểu cũng bị ta tát tai một trận...

Văn Vô Cửu bình thản:

- Đó là nhờ đại tẩu đã rộng lòng lượng thứ cho!

Cất cao giọng hơn nói tiếp:

- Xin hỏi đại tẩu cao tước đại danh?

Người đàn bà trung niên thoáng ngần ngừ:

- Cho cô nương biết cũng không sao, ta vốn là người trong giới giang hồ, chỉ vì trốn tránh một kẻ thù mới phải cải trang thế này... Danh tước của ta là Hoa Thường Hồng!

- Hoa Thường Hồng... Cái tên nghe hay quá... Chẳng hay đại tẩu trốn lánh ai vậy?

- Một đại ma đầu trong giới tà đạo tên là Đỗ Linh, người ta còn gọi là “Quý Tiên”!

- Đại tẩu đã phải trốn tránh lão ta thế này, hẳn là lão ta lợi hại hơn đại tẩu phải không?

- Không sai, phải nói là lão ta ghê gớm hơn mới đúng...

Nghiến răng cắn hờn tiếp:

- Nhưng sớm muộn gì ta cũng sẽ giết chết lão!

Văn Vô Cửu cười:

- Đại tẩu đã muốn giết lão thì tại sao lại cải trang trốn chạy thế này?

Hoa Thường Hồng quắc mắt:

- Cô nương không hiểu, ta lần trốn là bởi võ công của lão cao hơn ta, ta muốn giết lão là phải chờ cơ hội lén lút ra tay!

- Lén lút ra tay ư? Vậy thì thiếu quang minh chính đại quá còn gì?

Hoa Thường Hồng tức giận:

- Nha đầu rõ là cả gan, lại dám phê bình ta ư?

Văn Vô Cửu vẫn thản nhiên cười:

- Đúng rồi, tiểu nữ vừa mới nhớ ra, dường như tiểu nữ cũng có nghe nhắc đến cái tên “Quý Tiên” Đỗ Linh rồi thì phải.

Hoa Thường Hồng giật mình thảng thốt:

- Ô... cô nương đã nghe nói ở đâu?

Văn Vô Cửu giơ tay trái khẽ gõ lên trán, nhíu mày suy nghĩ. Hồi lâu, nàng mới như chợt nhớ ra, reo lên:

- À, chính ca ca của tiểu nữ đã nói!

Hoa Thường Hồng hai mắt tròn to:

- Mau gọi y ra đây, hỏi xem có biết hạ lạc của lão già ấy không?

Văn Vô Cửu lắc đầu:

- Gia huynh ngang bướng lắm, nhất định không chịu ra đâu, đại tẩu vào hỏi thì hơn.

Hoa Thường Hồng quả nhiên liền ghì cương cho xe dừng lại, đứng lên vén rèm xe, đồng thời cất tiếng nói:

- Đây, mau ra đây cho Tử Cốc lão nương hỏi chuyện...

Trong khi nói đã vén rèm xe lên, nhưng y thị lập tức như trông thấy quỷ dữ, kinh hoàng la lên:

- Ô... Ra là... ra là...

Thì ra “Quý Tiên” đang ngồi trong xe!

Hoa Thường Hồng trong cơn kinh hoàng, vội quay người phóng ngay xuống xe, song khi hai chân chạm đất, y thị chẳng còn đứng lên được nữa, ngã lả ra nằm thẳng đuột như xác chết. Thì ra ngay khi y thị quay người, đã bị Văn Vô Cửu cách không điểm vào năm đại yếu huyệt.

Mạnh Niệm Từ bước xuống xe quát:

- Mụ hồ ly kia, lão phu tìm người vất vả quá!

Hoa Thường Hồng tuy huyệt đạo bị khóa, song tai vẫn nghe và miệng vẫn nói được, bèn run giọng van vỉ:

- Đỗ lão anh hùng... xin tha mạng cho...

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Lão phu không phải là người từ bi, van xin cũng vô ích, nhưng... hiện bây giờ thì cũng có thể tha cho người một lần.

Hoa Thường Hồng mừng rỡ:

- Nô gia sẽ trọn đời không quên ơn đức của lão anh hùng. Nếu lão anh hùng muốn, nô gia xin sẵn sàng làm vợ tòng giá, nô gia sẽ trọn đời hầu hạ.

Mạnh Niệm Từ giãn dãn quát:

- Im ngay, thật là vô sỉ!

Hoa Thường Hồng im ngay tức khắc, không ngớt run rẩy.

Mạnh Niệm Từ thoáng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Lão phu báo thù rất có lễ luật, việc người làm tự ý xâm nhập rừng đào toan trộm ăn vạn niên tiên đào. Theo quy định của lão phu, ít ra cũng phải để lại một món vật, rồi người lại thừa lúc lão phu bắt phòng hạ độc thủ, vậy thì tội người là phải lột da...

Ngưng trong chốc lát, trầm giọng nói tiếp:

- Hôm nay lão phu xử tội thứ nhất của người trước, giữ lại một vật gì đó trên thân thể của người, rồi thả cho người đi, lần sau bắt được, lúc ấy hăng sẽ lột da người.

Hoa Thường Hồng giọng thảm nã:

- Lão hiệp sĩ, nô gia biết lỗi rồi, xin hãy tha mạng cho!

Mạnh Niệm Từ gần giọng quát:

- Nói nhiều vô ích, hôm nay lão phu vẫn để cho người tự lựa chọn, người muốn xén bộ phận nào?

Hoa Thường Hồng tự biết không khỏi, nhưng vẫn may Quý Tiên vẫn để lại mạng sống cho mình, cắn răng ngấm ngấm một hồi, đoạn lúng búng nói:

- Một cái vú được chăng?

Mạnh Niệm Từ buông tiếng cười gần, quay sang Văn Vô Cửu nói:

- Lão phu không tiện hạ thủ, có lẽ đành phải nhờ Văn cô nương.

Văn Vô Cửu cười hề hề:

- Hoa Thường Hồng, bà tàn nhẫn với chính mình quá, xẻo cái nào đây?

Hoa Thường Hồng mếu máo:

- Cái... bên trái!

Văn Vô Cửu cười khanh khách, rút ra một ngọn trủy thủ sáng loáng, vén áo Hoa Thường Hồng lên, vung tay “soạt” một tiếng cắt xuống.

47. Hoàng Sơn Ly Phụ

Những nghe một tiếng rú thảm thiết, máu phun xối xả, Hoa Thường Hồng đã bị xẻo một bên vú.

Văn Vô Cửu nhếch môi cười, quay sang Mạnh Niệm Từ nói:

- Đỡ lão tiền bối, giờ phải làm sao?

Mạnh Niệm Từ giọng đánh lại:

- Giải huyết cho y thị dứt đi!

Văn Vô Cửu y lời giải huyết cho Hoa Thường Hồng, cười khẩy nói:

- Giờ bà không đi cùng nữa sao?

Hoa Thường Hồng lặng thinh, tung mình toan phóng đi.

Mạnh Niệm Từ lại quát to:

- Đứng lại!

Hoa Thường Hồng giật mình chững bước, lắp bắp nói:

- Chẳng lẽ... lão anh hùng... lại đổi ý...

Mạnh Niệm Từ vất giọng lạnh như băng:

- Lão phu xưa nay nói một không hai, đâu khi nào đổi ý...

Hoa Thường Hồng mếu máo:

- Vậy sao lão anh hùng?

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Lão phu chỉ muốn nhắc người nhớ lấy một điều, lần sau bắt được người là sẽ lột da người... Giờ người hãy dứt đi!

Hoa Thường Hồng điệu bộ vô cùng thảm não, như được đại xá, liền tức tung mình phóng chạy.

Mạnh Niệm Từ đưa mắt trông theo, buông tiếng cười vang dội.

Văn Vô Cửu cười áo nảo nói:

- Chúng ta đi thôi!

Mạnh Niệm Từ ngưng cười:

- Yêu phụ tự chui đầu vào lưới rập, thật là nực cười... Vết thương nơi tay của Văn cô nương đã lành nhiều rồi chứ?

Văn Vô Cửu khẽ thở dài:

- Lành nhiều rồi, ta đi nào!

Thế là hai người lên xe, trong tiếng bánh xe lăn và tiếng ngựa hí, tiếp tục lên đường.

*

* *

Thủy Tín Phong là ngọn núi chính của Hoàng Sơn, hết sức cheo leo hiểm trở, song trên núi cây cối sum suê, thác ghềnh suối trong, cảnh sắc cũng rất ngoạn mục.

Chiều hôm ấy, hai bóng người tiến vào Hoàng Sơn, phóng thẳng đến dưới Thủy Tín Phong.

Hai người ấy chính là Mạnh Niệm Từ và Văn Vô Cửu, họ sánh vai nhau phóng đi, vẻ hết sức thân mật.

Lúc này hai người đều khôi phục lại mặt thật, đó là ý kiến của Mạnh Niệm Từ, bởi như vậy mới tỏ ra trịnh trọng, kể như thể hiện lòng tôn kính đối với Hoàng Sơn Ly Phụ.

Hai người tiến vào một khu rừng tùng, sau một hồi tìm kiếm mới trông thấy một ngôi nhà lá nằm ở cuối rừng.

Mạnh Niệm Từ ngoảnh lại nhìn Văn Vô Cửu nói:

- Hẳn đúng là đây rồi!

Văn Vô Cửu gật đầu:

- Đêm tối thế này sao không có ánh đèn nhỉ?

Mạnh Niệm Từ nghe nói cũng không khỏi ngạc nhiên, bởi trong nhà tối om không chút ánh đèn, hơn nữa lại còn có tiếng khóc tỉ tê vọng ra.

Mạnh Niệm Từ lòng đầy thăc mắc đưa tay gõ cửa. Lát sau, tiếng bước chân vang lên, cánh cửa mở ra.

Lập tức, hai người thấy trước mắt bừng sáng, thì ra người mở cửa là một thiếu nữ tuổi chừng đôi tám, mày thanh mục tú, rất xinh đẹp duyên dáng, song trên mặt ràn rụa nước mắt, chứng tỏ là nàng đang khóc lóc.

Mạnh Niệm Từ thoáng ngại ngần nói:

- Xin lỗi, dám hỏi cô nương, đây có phải nhà của một vị Hoàng Sơn Ly Phụ nữ hiệp không?

Thiếu nữ giật mình:

- Công tử tôn tách đại danh, tìm gia sư có việc gì?

Mạnh Niệm Từ ấp úng:

- Tại hạ là... Mạnh Niệm Từ, vì phụng mệnh của một vị tiên bối... đến đây xin được gặp lệnh sư!

Thiếu nữ bùi ngùi:

- Gia sư lâm trọng bệnh đã nhiều năm, có lẽ... sắp...

Nghe nói không nói tiếp được nữa, nước mắt lại tuôn trào.

Mạnh Niệm Từ thương hại nói:

- Xin nhờ cô nương hãy bẩm báo giùm cho tại hạ được gặp lệnh sư được chăng?

Thiếu nữ chau mày:

- Gia sư tính rầy quái dị, xưa nay không gặp người ngoài, e rằng...

Mạnh Niệm Từ vội tiếp lời:

- Vậy thì phải phiền cô nương khéo lựa lời nói hộ cho!

Thiếu nữ trầm ngâm:

- Công tử vừa bảo là đã thọ mệnh một vị tiền bối đến đây, chẳng hay vị tiền bối ấy danh tánh là gì vậy?

Mạnh Niệm Từ thoáng lưỡng lự, đoạn nói:

- “Quý Tiên” Đỗ Linh!

Thiếu nữ lẩm nhẩm một hồi mới nói:

- Xin Mạnh thiếu hiệp hãy ở đây chờ chốc lát, để vào bẩm rõ với gia sư rồi sẽ mời vào!

- Vậy thì xin làm phiền cô nương!

Thiếu nữ đưa tay lau nước mắt, quay người đi vào nhà.

Một lát sau thiếu nữ vội vã chạy ra nói:

- Mau lên! Gia sư đã bằng lòng gặp thiếu hiệp rồi... Nhưng lão nhân gia cũng sắp không xong rồi...

Qua vẻ hốt hoảng và mắt ràn rụa nước mắt của thiếu nữ, chứng tỏ chẳng phải giả dối, Mạnh Niệm Từ trong cơn bàng hoàng, vội cùng thiếu nữ chạy nhanh vào nhà.

Trước mặt là ba gian nhà lá đơn sơ, trong nội thất dường như có thấp một ngọn đèn dầu, chiếu ánh sáng yếu ớt lên cửa sổ.

Thiếu nữ vừa vào đến nhà liền hỏi hã nói:

- Theo tôi nhanh lên!

Mạnh Niệm Từ lặng thinh, đi thẳng vào trong nội thất.

Cảnh tượng trong nội thất lập tức khiến chàng sững sốt đến lặng người, chỉ thấy một lão bà gầy quắt queo đang nằm trên chiếc giường tre sơ sài, tóc bạc lưa thưa, trông hệt như một xác chết.

Mạnh Niệm Từ đến bên giường khẽ cất tiếng gọi:

- Lão tiền bối... lão tiền bối...

Lão bà gắng gượng mở mắt, mờ mờ nhìn Mạnh Niệm Từ, uể oải nói:

- Ngươi... đến thật kịp lúc... lão thân... tâm nguyện chưa tròn... khó thể... nhắm mắt...

Mạnh Niệm Từ chau chặt mày:

- Lão tiền bối có phải là Hoàng Sơn Ly Phụ...

Lão bà dường như có vẻ phấn chấn hơn bởi sự có mặt của Mạnh Niệm Từ, nghe hỏi bèn chua xót nói:

- Hoàng Sơn Ly Phụ là một tiểu nhân vật đáng thương xót nhất trên cõi đời... chả lẽ lại còn có kẻ mạo danh nữa sao?

Buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Lão thân tuy có tên là Hoàng Sơn Ly Phụ, nhưng cả đời chưa từng lấy chồng!

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Vậy sao lão tiền bối lại lấy tên là Hoàng Sơn Ly Phụ?

Hoàng Sơn Ly Phụ thở dài thậm thụt:

- Đó là vì lão thân đã đi theo “Quỷ Tiên” Đỗ Linh, nên lấy tên Ly Phụ (góa phụ) để nguyên rửa lão ta!

Mạnh Niệm Từ lại càng thêm thắc mắc, đã không lấy chồng tại sao lại lấy tên Ly Phụ nguyên rửa Quỷ Tiên, xem chừng bà hết sức căm hận Quỷ Tiên, thế tại sao Quỷ Tiên trước khi chết lại trịnh trọng bảo mình đến đây gặp bà ấy?

Hoàng Sơn Ly Phụ lại thở dài nói:

- Người là đồ đệ của lão quỷ già ấy phải không?

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Không phải!

- Không phải ư? Hừ, không phải đồ đệ của lão ta mà đến đây gặp lão thân là vì lẽ gì?

Mạnh Niệm Từ chân thành:

- Văn bói tuy không phải đồ đệ của ông ấy, nhưng ông ấy có một đại ân khó thể báo đền đối với văn bói, và trước lúc từ trần, ông ấy đã trịnh trọng dặn bảo văn bói đến đây xin gặp lão tiên bói.

Hoàng Sơn Ly Phụ sững sờ:

-Ồ... Lão ta đã chết rồi ư?

- Chẳng những đã chết mà còn chết một cách thê thảm...

Thế là bèn lượt thuật về chuyện ngộ hại của “Quỷ Tiên” Đỗ Linh. Lại thay, Hoàng Sơn Ly Phụ nước mắt chảy dài.

Điều này thật khó hiểu, bà ấy đã căm hận Quỷ Tiên, vì sao lại đau lòng đến rơi lệ khi nghe tử tin của ông ta?

Bỗng nghe Hoàng Sơn Ly Phụ cất giọng hỏi:

- Lão ta bảo người đến đây chi vậy?

- Chỉ để hỏi thăm lão tiên bói...

Hoàng Sơn Ly Phụ cười khùng khục đầy đau khổ:

- Thật chẳng ngờ lão ta lại chết trước... Nhưng lão thân cũng sắp chết đến nơi rồi, còn thăm hỏi gì nữa...

Ánh mắt đờ đẫn đảo tròn mấy lượt, nói tiếp:

- Ngoài ra còn gì nữa?

Mạnh Niệm Từ lúng búng:

- Ngoài ra ông ấy còn bảo văn bói phải chấp nhận lão tiên bói một điều.

Hoàng Sơn Ly Phụ hài lòng:

- À, dầu sao lão ta cũng còn chút lương tâm!

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Bệnh trạng của lão tiên bói thế nào? Hãy...

Hoàng Sơn Ly Phụ ngắt lời:

- Bệnh của lão thân không xong rồi, nếu không phải tâm nguyện chưa tròn thì đã nên chết từ lâu rồi... Nào, để lão thân ngắm người trước đã!

Mạnh Niệm Từ đành vâng lời tiến tới một bước.

Hoàng Sơn Ly Phụ ngắm nhìn chàng thật kỹ một hồi, đoạn hài lòng gật gù nói:

- Tốt lắm, lão thân có thể xuôi tay nhắm mắt rồi... Đồ nhi, bên ngoài có ai không?

Thiếu nữ khi nầy vội đáp:

- Có một thiếu nữ đi cùng với Mạnh công tử đây!

Hoàng Sơn Ly Phụ trừng mắt:

- Nàng là gì của người?

Mạnh Niệm Từ vội đáp:

- Chỉ là người đã tình cờ gặp gỡ, không có quan hệ gì cả!

Hoàng Sơn Ly Phụ thở hắt ra một hơi dài:

- Hãy đóng cửa lại, tạm thời đừng cho nữ khách ấy vào!

*

* *

Mạnh Niệm Từ vô cùng thắc mắc, chẳng rõ lão bà này cần nói điều gì mà nghiêm trọng đến mức phải đóng cửa phòng lại.

Thiếu nữ lập tức vâng lời đi ra đóng cửa.

Chỉ nghe tiếng nói Văn Vô Cửu vọng vào:

- Mạnh công tử hãy còn ở trong, sao lại đóng cửa phòng hả?

Thiếu nữ lạnh lùng:

- Gia sư có điều trọng yếu cần nói với Mạnh công tử nên bảo ta đóng cửa lại.

Văn Vô Cửu cười:

- Ta vào được không?

Thiếu nữ vẫn giọng lạnh lùng:

- Không được, gia sư đã dặn bảo, cô nương phải chịu khó tạm ở ngoài chò chốc lát!

Văn Vô Cửu trầm giọng:

- Sao vậy? Ta đã cùng Mạnh công tử đến đây thì cũng có lý do cùng gặp lệnh sư chứ?

- Vậy sao khi nầy cô nương không cùng vào?

- Hừ, trong phòng âm u hôi thối, nếu chẳng phải cần thiết, bỗng cô nương thật chẳng muốn vào chút nào cả!

Thiếu nữ tức giận:

- Hôm nay nếu không phải gia sư bệnh nặng, bỗng cô nương tức khắc đánh đuổi người xuống núi ngay!

Văn Vô Cửu cười khê:

- Cũng chính vì sư phụ người bệnh nặng nên ta mới lượng thứ cho người, nếu không ta đã ra tay dạy cho người một bài học về tội nói năng xúc phạm rồi!

Mạnh Niệm Từ nghe thấy thật rõ ràng, chàng chau mày đưa mắt nhìn Hoàng Sơn Ly Phụ, đoạn bước nhanh ra ngoài.

Chỉ thấy Văn Vô Cửu người nửa trong nửa ngoài, đang gườm nhau gây cản với thiếu nữ kia, mắt thấy sắp động thủ đến nơi...

Mạnh Niệm Từ hết sức khó xử, ấp úng nói:

- Văn cô nương...

Thiếu nữ nọ thấy Mạnh Niệm Từ đi ra, buông tiếng hừ thật mạnh, đành giọng nói:

- Lời dặn của gia sư, hẳn là công tử cũng đã nghe rõ, nếu công tử tôn trọng gia sư thì hãy mời quý hữu ra ngoài và đóng cửa lại, bằng không thì tùy tiện hai người thôi!

Dứt lời liền lập tức quay người, quày quả đi vào trong.

Văn Vô Cửu thoáng ngẩn người, hậm hực nói:

- Ấ nha đầu này cũng chẳng dễ đối phó...

Đua mắt nhìn Mạnh Niệm Từ, nói tiếp:

- Ấ ta đã đỡ trút khó khăn lên đầu công tử, xem công tử giải quyết thế nào đây?

Mạnh Niệm Từ khẽ thở dài:

- Đành phải xin cô nương chịu khó thôi!

Văn Vô Cửu lạnh lùng:

- Công tử cũng đồng ý tôi ở ngoài ư?

Mạnh Niệm Từ cười khổ sở:

- Đó là ý của Hoàng Sơn Ly Phụ tiền bối, bà ấy đã là người sắp chết, thôi thì chịu ý bà ấy đi!

Văn Vô Cửu đảo tròn mắt:

- Ta hoài nghi dụng ý của bà ta, tại sao lại sợ ta nghe được chứ?

Mạnh Niệm Từ lắc đầu, thấp giọng:

- Tại hạ đã hiểu bà ấy đối với “Quý Tiên” vừa yêu lại vừa hận, đã bao năm trời ở đây với nỗi đau khổ mâu thuẫn như vậy, sao khỏi sinh ra tính nết quái dị. Vả lại, bà ấy đã bệnh nặng sắp chết, chẳng lẽ cô nương còn bận tâm đến tiểu tiết ấy hay sao?

Văn Vô Cửu đành thở dài nói:

- Thôi được, nhưng... bất luận bà ấy nói gì thì công tử cũng phải mau chóng ra đây, đừng để ta chờ quá lâu.

Dứt lời liền lui ra ngoài.

48. Dĩ Vãng Tựa Chiêm Bao

Mạnh Niệm Từ thâm thở phào nhẹ nhõm, vẻ áy náy nói:

- Vậy thì xin cảm phiền cô nương!

Đoạn liền vội đóng cửa lại, với cõi lòng trĩu nặng quay trở vào nội thất, chỉ thấy Hoàng Sơn Ly Phụ dường như tinh thần đã khá hơn nhiều, nghiêng người ngồi dựa vào thiếu nữ.

Thấy Mạnh Niệm Từ trở vào, lập tức nghiêm nghị nói:

- Người con gái đi cùng thiếu hiệp quả thật không có chút quan hệ gì với nhau chứ?

Mạnh Niệm Từ nghiêm giọng nói:

- Văn bối chẳng lý do gì phải dối gạt tiền bối, vị Văn cô nương ấy chẳng qua chỉ là người mang tin cho văn bối theo sự ủy thác của một vị lão tiền bối, cho nên mới đi cùng...

Hoàng Sơn Ly Phụ xua tay ngắt lời:

- Vậy thì tốt lắm...

Thở mạnh một hồi, nói tiếp:

- Trước khi chết Đỗ lão nhi có nói chuyện giữa ta với lão không?

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Không, chỉ bảo vẫn bồi đến đây viếng thăm tiền bối một lần và... chấp nhận một điều với tiền bối...

Hoàng Sơn Ly Phụ cười đau xót:

- Lão thân cũng không muốn nhắc nhiều đến chuyện dĩ vãng, nhưng lão thân đã sắp chết, thôi thì sơ lược cho thiếu hiệp biết một ít. Mãi đến hôm nay lão thân vẫn không khẳng định được về Đồ lão nhi, ông ta đã khiến cho lão thân cảm hận, đồng thời cũng khiến cho lão thân nhung nhớ...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Lúc còn trẻ, lão thân là một người đẹp nổi danh khắp miền Kim Lương, và ngay cả vùng Đại Mạc ngoài Ngọc Môn Quan cũng chẳng ai là không biết...

Mạnh Niệm Từ chẳng chút nghi ngờ về điều ấy, bởi Hoàng Sơn Ly Phụ nay tuy đã già nua bệnh hoạn, song những nét xinh đẹp của bà vẫn còn, chứng tỏ lúc còn trẻ bà quả là một mỹ nhân.

Hoàng Sơn Ly Phụ ngưng lặng một hồi lâu, bởi nhắc đến dĩ vãng đã khiến bà hết sức xúc động, gương mặt đầy vết nhăn cũng thoáng ửng hồng.

Chỉ thấy bà hai mắt lim dim, chậm rãi nói tiếp:

- Trong một dịp tình cờ, lão thân cùng “Quý Tiên” Đồ Linh lần đầu gặp gỡ, lúc bấy giờ Đồ Linh cũng hãy còn trai trẻ, vừa gặp lão thân đã lập tức đeo đuổi tán tỉnh...

Khóe môi hé nở nụ cười đắc ý, nói tiếp:

- Lúc bấy giờ, những thiếu niên trong giới võ lâm đã điên đảo vì sắc đẹp của lão thân thật vô số kể, chẳng tài nào nhớ rõ được, lão thân đều không hề để tâm đến. “Quý Tiên” Đồ Linh mạo bất xuất chúng, kể được là người xấu xí nhất trong số những người đã đeo đuổi lão thân, lẽ dĩ nhiên lão thân cũng chẳng đếm xỉa đến ông ta. Chính bản thân Đồ Linh cũng biết vậy, thế là trong cơn thất vọng ông ta đã sinh lòng bất lương...

Về mặt đánh lại, nghiêng rằng nói tiếp:

- Vào một đêm tối trời, Đồ Linh đã dùng võ lực bắt lão thân mang đến một ngôi chùa hoang trong thâm sơn, quỳ dưới chân van xin lão thân về làm vợ, ông ta đã thốt biết bao lời đường mật, và bảo nếu không có được lão thân, ông ta sẽ chẳng đủ can đảm tiếp tục sống trên cõi đời...

Hoàng Sơn Ly Phụ ngưng lời thở một nhọc, Mạnh Niệm Từ liền thừa lúc nói:

- Ông ấy khi xưa hẳn là rất thành tâm, nếu...

Hoàng Sơn Ly Phụ thở dài ngắt lời:

- Lão thân đã chế nhạo, đã mỉa mai, đã dùng những lời lẽ cay độc mắng nhiếc ông ta. Ông ta nói gì lão thân cũng cho là hèn hạ, chối ta. Sau cùng, ông ta đã thật sự nổi giận...

Mạnh Niệm Từ hiểu ngay việc gì đã xảy ra, không nén được lại lên tiếng nói:

- Lẽ ra lúc bấy giờ tiền bối cũng phải nghĩ cho ông ấy, nếu dồn ông ấy vào đường cùng thì hậu quả thật tệ hại!

Hoàng Sơn Ly Phụ nghiêng rằng:

- Không sai, ông ta đã có hành động mê muội đến tột cùng, cưỡng hiếp lão thân!

Mạnh Niệm Từ cúi đầu lặng thinh. Hoàng Sơn Ly Phụ cũng ngưng lời. Nhất thời, bầu không khí trong phòng tĩnh lặng đến ngột ngạt.

Hồi lâu, Hoàng Sơn Ly Phụ mới lại nói:

- Mặc dù ông ta trong lúc tức giận và khích động đã thỏa mãn thú tính, nhưng sau đó cũng có ý hối hận, còn lão thân lúc bấy giờ chỉ mong được chết mà thôi!

Và thế là ông ta đã hết sức kiên nhẫn ngày đêm săn sóc cho lão thân, ngăn cản lão thân tự sát. Nhưng lúc bấy giờ lão thân cảm hận mắng chửi ông ta với những lời cay độc nhất.

Sau cùng, ông ta biết không thể nào giành được sự tha thứ của lão thân, bèn phong bế huyết đạo của lão thân và lén đưa tin về nhà lão thân.

Sau khi lão thân được đón về nhà, mặc dù vẫn được mẫu thân thương yêu, song chẳng thể nào được phụ thân thông cảm, và hơn nữa tin ấy đã nhanh chóng truyền lan khắp giang hồ, tổn thương nghiêm trọng đến thanh danh của cha mẹ lão thân, đó là điều Đỗ Linh đã hại lão thân.

Lão thân không thể nào tiếp tục ở lại trong nhà, và cũng chẳng còn đứng chân trên chốn giang hồ được nữa, thế là lão thân bèn đến Hoàng Sơn và đã ở lại.

Kể từ đó lão thân không còn gặp lại Đỗ Linh nữa, nhưng sau này lão thân mới biết, trong suốt gần năm năm dài ông ta đã luôn ngấm ngấm theo bảo vệ lão thân mà không ra gặp mặt.

Thỉnh thoảng, ông ta có nhờ người gửi cho lão thân món vật gì đó để biểu lộ ý thăm hỏi. Và qua những người ấy, lão thân biết Đỗ Linh chẳng những luôn áy náy đối với lão thân, mà ông ta cũng không hề lập gia đình, vẫn sống độc thân suốt mấy mươi năm dài. Điều ấy thật cũng chẳng phải dễ dàng...

Thần thái đầy xót xa nói tiếp:

- Mặc dù ông ta đã có hành động tồi tệ đối với lão thân, nhưng mối si tình ấy quả cũng hết sức chân thành. Do đó, có lúc lão thân cảm hận và cũng có lúc nhớ đến ông ta...

Mạnh Niệm Từ bỗng nói:

- Vậy là Đỗ lão tiên bối đã phạm một sai lầm to tát, giá mà ông ấy tiếp tục cầu xin tiên bối tha thứ, có lẽ hai người đã không phải ân hận thế này!

Hoàng Sơn Ly Phụ trầm giọng thở dài:

- Lão thân tự xưng là Hoàng Sơn Ly Phụ một là để nguyên rửa ông ta, hai cũng là một ám thị cho ông ta. Nhưng lão quỷ ấy lại quá ngoan cố, không hiểu lão thân tự xưng Ly Phụ có nghĩa đã xem ông ta là chồng rồi...

Hoàng Sơn Ly Phụ lại thở một nhọc, hiển nhiên niềm xúc động đã khiến bệnh tình bà càng thêm trầm trọng.

Thiếu nữ vội nhẹ nhàng xoa bóp sau lưng bà, đồng thời cười khẽ nói:

- Sư phụ đã nói nhiều quá rồi, hãy nghỉ một lát đi!

Hoàng Sơn Ly Phụ cắn răng, gắng gượng nói:

- Đồ nhi, khi sư phụ ngã bệnh, ngươi cũng cực khổ quá rồi! Sư phụ rất hiểu, hôm nay... đại hạn đã đến...

Thiếu nữ rơm rớm nước mắt gượng cười:

- Sư phụ đừng nói vậy, bệnh tình của sư phụ đâu có gì là nghiêm trọng, chỉ cần sư phụ an tâm tĩnh dưỡng thì sẽ nhanh chóng bình phục thôi!

Hoàng Sơn Ly Phụ lắc đầu cười áo não:

- Nếu sư phụ chẳng phải vì tâm nguyện chưa trọn, e đã bỏ lại ngươi ra đi lâu rồi! Thôi tạm gác việc ấy qua đi, bây giờ sư phụ có điều quan trọng cần căn dặn hai người...

Quay nhìn Mạnh Niệm Từ, nói tiếp:

- Đỗ lão nhi đã bảo thiếu hiệp chấp nhận lão thân một điều, có hạn định trong phạm vi nào không?

Mạnh Niệm Từ thoáng ngần người:

- Không!

Thoáng ngẫm nghĩ, khẳng khái nói tiếp:

- Chỉ cần lão tiên bối có tâm nguyện gì chưa tròn, văn bối nhất định sẽ tận lực lo liệu!

Hoàng Sơn Ly Phụ trầm giọng:

- Nếu lão thân muốn lấy thủ cấp của thiếu hiệp, thiếu hiệp cũng bằng lòng cắt xuống ư?

Mạnh Niệm Từ thót người, lòng bất giác trĩu xuống, song chẳng chút do dự nói:

- Lúc dặn bảo mặc dù Đồ lão tiên bối không hề hạn định trong phạm vi nào, nhưng đã bảo văn bối chấp nhận một điều thì có nghĩa là tiên bối đưa ra được... văn bối cũng chấp nhận được... Nếu như tiên bối muốn văn bối chết, văn bối lập tức tự tuyệt ngay!

Hoàng Sơn Ly Phụ mỉm cười hài lòng nói:

- Đâu nghiêm trọng đến vậy...

Quay sang thiếu nữ nói tiếp:

- Đồ nhi, sư phụ nhất định không còn sống được nữa rồi, lời trăng trối sau cùng của sư phụ, ngươi có chịu vâng theo không?

Thiếu nữ ngẹn ngào:

- Bất luận sư phụ dạy bảo điều gì, đồ nhi cũng vâng theo hết!

- Tốt lắm, sư phụ chẳng có vương bận nào khác ngoài đồ nhi, chỉ có ngươi đã khiến sư phụ không thể nào xuôi tay nhắm mắt...

- Sư phụ...

Hoàng Sơn Ly Phụ xua tay ngăn lại nói:

- Lão thân muốn hai người nên duyên chồng vợ!

- Ồ!

Mạnh Niệm Từ chẳng bao giờ ngờ lại như vậy, bật lên một tiếng sửng sốt, còn thiếu nữ thì chẳng nói một lời, mặt nghiêm trang như pho tượng đá.

Hoàng Sơn Ly Phụ cười gằn:

- Sao! Thiếu hiệp không bằng lòng ư?

Mạnh Niệm Từ lúng búng:

- Ồ... ơ....

Hoàng Sơn Ly Phụ giọng sắc lạnh:

- Nếu thiếu hiệp không bằng lòng thì lão thân cũng chẳng thể ép buộc, thiếu hiệp có thể đi được rồi!

Mạnh Niệm Từ nghiêm mặt:

- Tiên bối đã muốn vậy thì văn bối cũng đành tuân mạng...

Liếc mắt nhìn thiếu nữ, nói tiếp:

- Văn bối sợ dĩ do dự chẳng qua vì sợ liên lụy lệnh đồ phải cực khổ, bởi văn bối thân mang huyết thù, sống trôi giạt trên chốn giang hồ, cơ hồ toàn thể võ lâm đều đang tìm bắt văn bối...

Hoàng Sơn Ly Phụ liền nghiêm giọng nói:

- Lão thân không màng đến điều ấy, chỉ cần thiếu hiệp xem tiểu đồ là một người vợ kết tóc, trọn đời không vong phụ là đủ rồi... Đồ nhi, còn ngươi thì sao?

Thiếu nữ bẽn lèn cúi đầu:

- Sư phụ đã quyết định, đồ nhi chỉ biết tuân mạng thôi!

Hoàng Sơn Ly Phụ gật đầu:

- Sư phụ không hại ngươi đâu, nội việc y đã không phản bội lời hứa đến tận Hoàng Sơn này, đủ thấy y là một người chính trực đáng tin cậy...

Nghiêm giọng nói tiếp:

- Nhi nữ giang hồ không cần câu nệ lễ tục, lão thân muốn được chứng kiến hai người giao bái thành hôn trước khi nhắm mắt lìa đời.

Mạnh Niệm Từ sững sốt:

- Chẳng lẽ lại thành hôn sơ sài vậy ư?

Hoàng Sơn Ly Phụ gấn gượng nói:

- Chỉ cần có lòng thành, hôn lễ sơ sài có gì là không thể được... Hai người chỉ cần ở trước mặt lão thân vái lạy trời đất, rồi cùng lạy nhau một lạy là kể như vợ chồng chung thân rồi!

Mạnh Niệm Từ lặng thinh nhưng lòng ngổn ngang trăm mối.

Hoàng Sơn Ly Phụ giục:

- Nhanh lên, một người là võ lâm hào kiệt, một người là cân quốc anh thư, chẳng lẽ lại rụt rè e thẹn sao?

Thiếu nữ nọ chậm rãi bước tới, Mạnh Niệm Từ chẳng còn cách nào hơn, đành theo sự chỉ bảo của Hoàng Sơn Ly Phụ giao bái thành hôn với thiếu nữ, thế là hai người đã nên duyên chồng vợ.

Hoàng Sơn Ly Phụ buông tiếng thở dài, thậm thụt:

- Vậy là tâm nguyện đã tròn...

Tiếng nói bà rất yếu ớt, chứng tỏ bệnh tình bà trầm trọng lắm rồi.

Thiếu nữ hoảng kinh, vội chạy đến hơi hải gọi:

- Sư phụ... sư phụ...

Song Hoàng Sơn Ly Phụ lã dần, sau cùng bờ mi sụp xuống, hôn về với miền cực lạc.

Thiếu nữ khóc nức nở, Mạnh Niệm Từ cũng không cảm được nước mắt.

Bỗng, tiếng đập cửa rầm rầm vang lên, Văn Vô Cửu la lớn:

- Mạnh công tử! Mạnh công tử!

Mạnh Niệm Từ sực tỉnh, vội nói:

- À, Văn cô nương, suýt nữa tại hạ đã quên mất nàng ta rồi!

Đoạn vội vàng đi ra mở cửa, chỉ thấy Văn Vô Cửu mặt đầy vẻ thắc mắc hỏi:

- Hoàng Sơn Ly Phụ đã...

- Đã qua đời rồi!

Văn Vô Cửu khê thở dài:

- Giờ chúng ta đi được rồi chứ?

Mạnh Niệm Từ chau chặt mày:

- Còn một việc này chưa nói với cô nương...

Mặt đỏ bừng không sao nói tiếp được.

Văn Vô Cửu mắt đảo tròn mấy lượt, đoạn hỏi:

- Thật ra việc gì vậy?

Mạnh Niệm Từ cắn răng:

- Bởi một nguyên nhân khó nói, tại hạ...

Bỗng một giọng trong trẻo tiếp lời:

- Đó cũng là việc xấu hổ hay sao? Để thiếp nói thay cho, chúng ta đã nên duyên vợ chồng rồi!

49. Tình Duyên Giải Hận Thù

Thì ra thiếu nữ nọ cũng đã ngưng khóc, ra đứng sau lưng Mạnh Niệm Từ tự bao giờ.

Văn Vô Cửu như sét đánh ngang tai, toàn thân giật bắn lên, đồng thời cũng như bị xối cho một gáo nước lạnh, rợn cả cõi lòng.

Văn Vô Cửu nhíu mày quát:

- Người nói sao?

Thiếu nữ đành mặt:

- Ta đã nói rất rõ ràng rồi mà, chúng ta đã kết duyên vợ chồng rồi...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Tiên sư mới tạ thế, chẳng tiện tiếp khách, nếu phương giá không có điều chi kiến giáo, xin hãy tự tiện!

Văn Vô Cửu nghiêng răng quát:

- Im ngay...

Quay sang Mạnh Niệm Từ, gằn giọng nói:

- Công tử nói đi, vậy là sao?

Mạnh Niệm Từ ngượng ngùng:

- Cô nương ấy nói quả đúng là sự thật!

- Và công tử cũng đã đồng ý?

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Vâng!

Văn Vô Cửu tức giận đến trừng mắt nghiêng răng:

- Hoàng Sơn Ly Phụ chẳng đã chết rồi là gì? Tại sao lại là hai người thành hôn? Vậy là thế nào?

Mạnh Niệm Từ cười khở sở:

- Biết làm sao hơn, chính Hoàng Sơn Ly Phụ đã chủ trì việc này trước khi lìa đời, bảo phải giao bái thành hôn với vị cô nương này.

Văn Vô Cửu hét to:

- Hai người đã giao bái thành hôn rồi ư?

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Vâng, ít ra trên danh phận không còn thhay đổi được nữa...

Ánh mắt đầy thắc mắc nhìn chăm chú vào mặt Văn Vô Cửu, nói tiếp:

- Cô nương làm sao vậy? Tại hạ có vợ rồi, đồng hành với cô nương chẳng càng tiện hơn sao?

Văn Vô Cửu thét:

- Tiện cái móc xì...

Đoạn ngửa mặt cười như điên dại.

Mạnh Niệm Từ chau mày thăm nhủ:

- Nàng ta đã nổi điên rồi sao?

Bèn vội lớn tiếng gọi:

- Văn cô nương... Văn cô nương....

Văn Vô Cửu ngưng cười nói:

- Quả đúng là kẻ khôn đến mấy rồi cũng có lúc thất thố, Chương Đài Phụng chỉ chút sơ xuất đã bại dưới tay ta, nào ngờ giờ đây ta lại sơ xuất dâng hiến cho người...

Mạnh Niệm Từ bối rối:

- Văn cô nương làm sao thế này?

Văn Vô Cửu cười vang dội:

- Thế là hết! Tất cả đều tiêu tan, chẳng còn gì để nói nữa...

Ánh mắt gay gắt nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ, gần giọng:

- Để xem hai người có mỹ mãn được hay không?

Thiếu nữ thản nhiên khẽ buông tiếng cười khẩy, song lại lặng thinh không nói gì cả.

Văn Vô Cửu đã bình tĩnh hơn, nhìn Mạnh Niệm Từ thốt:

- Tạm biệt! Cầu mong công tử được hạnh phúc!

Dứt lời liền quay người phi thân bỏ đi.

Mạnh Niệm Từ sửng sốt, vội cất tiếng gọi:

- Văn cô nương... Văn cô nương...

Đoạn tung mình đuổi theo, bởi lúc ở trước Xuất Tự Động, Văn Vô Cửu có kể với chàng về thân thế của nàng và còn định ở lại đó để thí phát quy y. Chính chàng đã phải hết lời khuyên lơn mới khiến nàng từ bỏ ý định ấy, giờ nàng bỏ đi thế này không khỏi khiến chàng cảm thấy mình chưa tròn trách nhiệm.

Nhưng chàng vừa dậm bước thì đã bị thiếu nữ ghì lại.

Chỉ nghe nàng lạnh nhạt nói:

- Nàng ta không quay lại nữa đâu, đuổi theo chỉ hoài công thôi!

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Vị cô nương ấy thật là quái lạ, mọi khi rất là thông minh lanh lợi, thật không ngờ bây giờ lại hồ đồ như vậy!

Thiếu nữ vẫn giọng lạnh nhạt:

- Thôi đừng nhắc đến nàng ta nữa... Nàng ta đã kiên quyết bỏ đi, muốn giữ lại cũng chẳng thể được... Di hài của tiên sư hãy chưa tẩm liệm, chúng ta hãy đi lo liệu việc ấy trước thì hơn!

Mạnh Niệm Từ sức nhớ:

- À! Phải rồi!

Đoạn bèn cùng nàng quay trở vào nội thất.

Thế là, theo ý của thiếu nữ, đào một huyệt mộ ngay trong phòng, mai táng thi hài của Hoàng Sơn Ly Phụ.

Thiếu nữ khóc đến hai mắt sưng húp, đau lòng đến tột độ.

Mọi việc xong xuôi thì trời đã rạng sáng, Mạnh Niệm Từ đưa tay vỗ vỗ cái đầu nặng trĩu, đoạn nói:

- Cô nương, lệnh sư đã tạ thế, nơi đây chẳng tiện lưu trú, chúng ta...

Thiếu nữ thoáng chau mày:

- Phu quân gọi thiếp là gì?

Mạnh Niệm Từ ngẩn người:

- Ô...

Phì cười nói tiếp:

- Chúng ta đã là vợ chồng mà ta lại còn chưa biết danh tánh của nàng là gì?

Thiếu nữ lí nhí:

- Ninh Tiểu Phụng!

- Ninh Tiểu Phụng?

Mạnh Niệm Từ như bị sét đánh, suýt chút nữa đã ngất xỉu, nhất thời mặt mày trắng bệch, chẳng thốt nên lời.

Ninh Tiểu Phụng kinh ngạc...

Mạnh Niệm Từ lắc đầu cười chua chát:

- Đúng là oan gia hẹp đường...

Ninh Tiểu Phụng ngơ ngác:

- Phu quân nói gì lạ vậy?

Mạnh Niệm Từ cắn răng:

- Thật chẳng giấu giếm, chúng ta vốn là kẻ thù địch!

Ninh Tiểu Phụng sửng sốt:

- Kẻ thù địch ư?

Gượng cười nói tiếp:

- Phu quân đùa đó phải không?

Mạnh Niệm Từ nghiêm nghị:

- Không... Gia đình cô nương gồm có những ai?

Ninh Tiểu Phụng ngơ ngẩn thở dài:

- Chỉ còn mỗi phụ thân...

- Lệnh tôn phải chăng là một vị trưởng lão trong Thần Phong Môn?

Ninh Tiểu Phụng ngập ngừng:

- Có lẽ phải! Nhưng... lúc mẹ thiếp qua đời, thiếp chỉ mới lên mười, không lâu sau lại đã rời xa quê nhà, còn về cha thiếp... thiếp cũng không được rõ lắm!

Mạnh Niệm Từ cười đau khổ:

- Nếu ta nói ra một việc, e rằng ngay lập tức hai vợ chồng sẽ trở thành kẻ thù!

Ninh Tiểu Phụng giật mình:

- Cũng chưa chắc, phu quân thử nói nghe xem!

Mạnh Niệm Từ do dự một hồi mới nói tiếp:

- Lệnh tôn đã chết trong tay Mạnh mẽ rồi!

Ninh Tiểu Phụng sửng sốt:

- Ô... Phu quân nói sao? Phu quân đã giết chết cha thiếp rồi ư?

Mạnh Niệm Từ đã sẵn sàng đón tiếp một cơn bão táp ập đến, chàng tin chắc Ninh Tiểu Phụng nhất định sẽ thí mạng với mình, bèn nặng nề gật đầu:

- Phải, sự thật quả đúng như vậy!

Thế là, chàng bèn lược thuật về việc đã giả dạng Quỷ Tiên giữ chức tổng hộ pháp trong Thần Phong Môn, đến khi Ninh trưởng lão bỏ mạng ở ngoài thành Kiếm Các.

Ninh Tiểu Phụng lẳng lặng nghe xong, hai mắt nhìn thẳng, một hồi lâu mới bật khóc nói:

- Phụ thân, nữ nhi những ngỡ lão nhân gia vẫn bình an vô sự, thật chẳng ngờ cũng đã bất hạnh thảm tử...

Nàng khóc sướt mướt, hết sức đau lòng.

Mạnh Niệm Từ chẳng tiện khuyên lơn, biết nàng khóc lóc xong ắt sẽ thí mạng với mình, chàng hệt như một pho tượng đá, lẳng lặng đợi chờ.

Một hồi thật lâu, Ninh Tiểu Phụng bỗng ngưng khóc nói:

- Ta đi thôi!

Giọng nói vẫn hết sức ôn tồn, khiến Mạnh Niệm Từ bất giác ngớ người, nhất thời chàng không sao thấu hiểu nỗi lòng của người con gái này, thắc mắc hỏi:

- Nàng không hận ta và cũng không định báo thù cho cha nàng sao?

Ninh Tiểu Phụng bậm môi:

- Đó là định mệnh!

Mạnh Niệm Từ cười gượng:

- Tuy rằng nàng có thể nhận chịu nghịch cảnh, nhưng khó khỏi đau khổ trọn đời.

Ninh Tiểu Phụng thở dài:

- Biết làm sao hơn, khi xưa thiếp bỏ nhà ra đi là có lỗi với phụ thân, nay nếu thiếp trở mặt thành thù với phụ quân là có lỗi với ân sư, vậy thì thiếp càng không có đất đứng chân.

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Thì ra khi xưa nàng đã bỏ nhà ra đi, lệnh tôn...

Ninh Tiểu Phụng thở dài u uất:

- Gia phụ đã giết lầm gia mẫu, nên thiếp mới....

Khẽ buông tiếng thở dài, bỏ dở câu nói.

Mạnh Niệm Từ chợt động tâm hỏi:

- Chẳng lẽ nàng vì căm hận lệnh tôn đã giết lầm lệnh đường mà không xem trọng thù giết cha ư?

Ninh Tiểu Phụng trịnh trọng:

- Thiếp đâu phải là người không hiểu đại nghĩa, nhưng... xét cho cùng, hung thủ giết cha thiếp thật sự là một kẻ khác!

Mạnh Niệm Từ ngó người:

- Ta không hề nói dối, chính tay ta đã giết chết phụ thân nàng, nàng nói vậy...

Ninh Tiểu Phụng thở dài tiếp lời:

- Để thiếp kể hết ra thì chàng mới có thể hiểu được...

Về trầm ngâm nói tiếp:

- Trước lúc thiếp mười tuổi, trong ký ức có một mái gia đình rất mỹ mãn. Nhà thiếp nằm cạnh bên sông, cảnh sắc xinh đẹp, quanh năm không lo cơm ăn áo mặc, cuộc sống thật vô cùng sung sướng.

Thế nhưng, điều bất hạnh đã ập đến, Thần Phong môn chủ đích thân đến rủ cha thiếp nhập bọn. Lúc đầu cha thiếp đã từ chối, nhưng không chịu nổi sự uy hiếp và lợi lộc cám dỗ, sau cùng đã đi theo Thần Phong môn chủ.

Sau khi phụ thân đi khỏi, trong nhà chỉ còn lại thiếp với mẫu thân, thế là gia đình không còn niềm vui nữa, chỉ còn biết ngày ngày trông ngóng phụ thân.

Thiếp cùng mẫu thân ngày nào cũng đứng bên bờ sông trông đợi, vẫn hy vọng một ngày nào đó được thấy phụ thân đi thuyền trở về, lại tiếp tục cuộc sống yên vui như trước.

Sau cùng, hai mẹ con thiếp đã trông chờ được phụ thân trở về. Thế nhưng, ông đã trở về với vẻ hằm hằm tức giận, và chẳng hỏi rõ trắng đen đã rút kiếm đâm chết mẫu thân tại bờ sông...

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc:

- Vì sao vậy?

- Đó chính là quỷ kế của Thần Phong môn chủ!

Mạnh Niệm Từ thắc mắc:

- Thật khó hiểu, quỷ kế của Thần Phong môn chủ cho dù cao minh đến mấy cũng chẳng thể khiến lệnh tôn hạ sát lệnh đường. Hơn nữa như vậy thì có ích lợi gì cho Thần Phong môn chủ chứ?

Ninh Tiểu Phụng nghiến răng:

- Thiếp nói ra là chàng sẽ hiểu ngay... Để cho thuộc hạ khỏi vướng bận gia đình, Thần Phong môn chủ đã dùng đủ mọi cách khiến họ trừ khử thân quyến...

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Thần Phong môn chủ dù lợi hại đến mấy cũng chẳng thể nào cưỡng bức được thuộc hạ giết hại vợ con mình...

- Đương nhiên, đó là thủ đoạn của y, chẳng rõ y đã đem đặt thị phi thế nào, bảo mẫu thân thiếp đã ngoại tình sau khi phụ thân rời khỏi nhà. Y bịa đặt chẳng những có tên họ, mà lại còn có cả bằng chứng, khiến phụ thân thiếp chẳng thể không tin. Nhưng sau khi đã giết chết mẫu thân, phụ thân thiếp mới phát giác đó là ngụy tạo...

Giọng vẻ căm hờn nói tiếp:

- Thử nghĩ, giá mà phụ thân thiếp mà không bị Thần Phong môn chủ rủ đi, có lẽ hiện nay gia đình thiếp vẫn sống hết sức vui sướng. Cha mẹ thiếp đâu có chết và thiếp cũng đâu có đến Hoàng Sơn.

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Sự thật quả đúng như vậy, giờ đây ta mới thật sự thấy rõ bộ mặt thật của Thần Phong môn chủ...

Giọng áy náy nói tiếp:

- Dù thế nào ta cũng cảm thấy áy náy trong lòng...

Ninh Tiểu Phụng lắc đầu:

- Tất cả đều là do định số an bài, thôi đừng bận tâm nữa.

- Vậy là nàng quyết định tuân theo di mệnh của tiên sư phải không?

Ninh Tiểu Phụng gật đầu:

- Vâng, miễn là phu quân không chê, thiếp cũng chẳng có gì để nói. Tuy nhiên... thiếp có một điều kiện.

- Phụng muội cứ nói.

Ninh Tiểu Phụng lại nhấn mạnh từng chữ:

- Giúp thiếp hạ sát Thần Phong môn chủ, trả thù cho song thân!

Mạnh Niệm Từ ngấm nghĩ chốc lát, cũng nhấn mạnh từng tiếng:

- Ta xin hứa!

Ninh Tiểu Phụng thở phào:

- Mặc dù phu quân đã sát hại gia phụ, nhưng thiếp vẫn lấy làm mừng là đã không trao thân làm người. Thiếp tin rằng, nhất định là chàng sẽ không phản bội lời hứa!

Mạnh Niệm Từ ngẩn người:

- Phụng muội xem ta là hạng người gì, đối với vợ mình mà còn giả dối thì kể được là con người nữa sao?

Ninh Tiểu Phụng cười nhẹ:

- Lấy chồng là phải theo chồng, bây giờ thiếp xin đi theo phu quân, chúng ta...

Mạnh Niệm Từ trầm ngâm ;

- Cõi đời tuy bao la, nhưng tựa hồ cũng chẳng có chỗ đứng....

Thế là, chàng lại kể rõ về mình cho Ninh Tiểu Phụng nghe.

Ninh Tiểu Phụng lắng nghe xong, nhướn mày nói:

- Vậy là hiện tại, điều quan trọng hơn hết là đi tìm Lý Áo để lấy Tử Kim Tinh Châu, tập luyện võ công trong Thiên Cương Chân Kinh!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Nếu muốn được gặp Lý Áo, trước tiên phải tìm gặp Chương Đài Phụng, hết sức hiền nhiên chính nàng ta đã bắt giữ Lý Áo, chẳng rõ đã giam bà ấy ở nơi nào!

Ninh Tiểu Phụng lắc đầu:

- Thiếp thì không nghĩ như vậy... Muốn cởi mở những điều thắc mắc ấy, tìm gặp Lý Áo, cũng chẳng phải là quá khó khăn!

- Phụng muội có cao kiến gì nào?

Ninh Tiểu Phụng hai mắt đảo tròn:

- Trong giang hồ võ lâm, tin tức linh thông nhất là Cái Bang đứng đầu, đệ tử Cái Bang đầy rẫy khắp mọi nơi, lại độc đáo về phương pháp phi vũ truyền thư, dù là một con kiến nơi góc trời e cũng có thể tìm được.

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Đúng rồi, ta... sao lại quên mất thế nhỉ!

- Ta đi thôi! Trên chốn giang hồ đâu đâu cũng có đệ tử Cái Bang, chỉ cần tìm được một người là có thể nhanh chóng lần ra manh mối ngay!

Thế là, Ninh Tiểu Phụng thu xếp qua loa, lại khóc từ biệt trước mộ phần Hoàng Sơn Ly Phụ, khóa trái cửa rồi cùng Mạnh Niệm Từ nắm tay sống vai nhau đi xuống Hoàng Sơn.

Lúc này ánh nắng chan hòa khắp núi rừng. Ninh Tiểu Phụng khẽ buông tiếng thở dài, ngậm ngùi nói:

- Thiếp đến đây đã tròn sáu năm, chưa từng xuống núi một bước, cơ hồ quên mất chốn giang hồ như thế nào rồi!... Phu quân, trước hết chúng ta đi đâu?

Mạnh Niệm Từ cười:

- Chẳng phải định tìm người của Cái Bang ư?

- Phải chứ, nhưng cũng cần có phương hướng và mục tiêu mới được...

Ninh Tiểu Phụng chỉ tay về hướng xa, nói tiếp:

- Đi đường này thì đến Tam Mưu Trấn, đường kia thì đến Bình Nguyên Thành, và... con đường nhỏ kia thì đến Ô Mã Trang...

Mạnh Niệm Từ cười:

- Hiện giờ đến đâu thì cũng như nhau, ý của Phụng muội thế nào?

Ninh Tiểu Phụng lần đầu tiên hé môi cười thật ngọt:

- Xuất giá tòng phu, bất luận việc to việc nhỏ thì cũng phải do phu quân quyết định mới đúng!

Mạnh Niệm Từ nghe lòng ấm áp chưa từng có, trầm ngâm nói:

- Thành Bình Nguyên hẳn là rộng lớn hơn, chúng ta hãy đến thành Bình Nguyên trước vậy!

Ninh Tiểu Phụng ngoan ngoãn gật đầu, âu yếm nép vào người Mạnh Niệm Từ, chậm rãi đi xuống núi.

50. Hoàng Sơn Kết Minh

Hãy nói về Văn Vô Cửu, nàng có nằm mơ cũng chẳng ngờ Mạnh Niệm Từ lại kết duyên cùng nữ đồ của Hoàng Sơn Ly Phụ, đó thật là điều khó có thể tưởng tượng được, song lại là sự thật hết sức hiển nhiên.

Toàn bộ dây thần kinh nàng cơ hồ tê dại, nàng buông tiếng cười vang như điên cuồng, bước chân thất thiếu, đã xuống đến chân Hoàng Sơn lúc nào không hay.

Văn Vô Cửu đang thần thờ bước, bỗng nghe một giọng sắc lạnh vang lên:

- Đứng lại!

Văn Vô Cửu chững bước, cười vang nói:

- Đúng là oan gia hẹp đường, chúng ta lại đụng đầu nữa rồi!

Thì ra Chương Đài Phụng cùng Từ Viễn đang đứng cách ngoài một trượng.

Chương Đài Phụng thoáng ngơ ngẩn cười khẩy nói:

- Sao ngươi lại thăm nào thế này?

Văn Vô Cửu vẫn cười vang:

- Thăm nào ư? Ta chẳng đang rất vui là gì?

- Ngươi đã gặp ma quỷ phải không?

Văn Vô Cửu ngưng cười:

- Phải rồi, ta đã gặp ma quỷ! Chương Đài Phụng, ngươi nói rất đúng... Hai ta minh tranh hám đấu, kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng chúng ta thật là đáng tội nghiệp... Giờ đây, chẳng còn lý do gì để mà đối chọi nhau nữa, tạm biệt!

Đoạn liền cất bước bỏ đi.

Chương Đài Phụng lách người cản lại, quát:

- Đứng lại!

Văn Vô Cửu chững bước, chẳng chút phòng bị xua tay nói:

- Ta vừa mới nói rồi, không cần phải tranh hơn thua nữa... Giờ đây, trước mặt hai ta có ba con đường...

Chương Đài Phụng gằn giọng:

- Văn Vô Cửu, thật ra ngươi nói gì vậy hả?

Văn Vô Cửu không màng đến nàng, nói tiếp:

- Một là tung hoành giang hồ, quậy cho trời nghiêng đất lở, võ lâm đại loạn, để hả dạ nhất thời. Hai là đi tìm một Mạnh Niệm Từ khác, chúng ta lại cùng gỡ thủ đoạn tranh đoạt...

Chương Đài Phụng chau chặt mày quát:

- Thật là vô sỉ, vậy mà ngươi cũng nói ra được!

Văn Vô Cửu điềm nhiên nói tiếp:

- Còn ba là tìm một nơi nào đó bất luận là sơn minh thủy tú hay sơn cùng thủy ác, định cư bất xuất, sống tại đó cho đến mãn đời!

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Ngươi hãy còn một con đường khác nữa, đó là cạo tóc làm ni cô, vào trong Xuất Tự Động trên Ráng Vân Sơn mà tụng kinh niệm Phật!

Văn Vô Cửu đỏ mặt:

- Hừ, hôm nay ta không muốn đánh nhau với ngươi, ta đi thật đây!

Chương Đài Phụng chau mày:

- Mạnh Niệm Từ đâu?

Văn Vô Cửu lại buông tiếng cười vang, một hồi lâu mới ngưng cười:

- Chúng ta là nghèo sò tương tranh, ngươi hiểu chưa?

Chương Đài Phụng bực tức:

- Ta không hiểu, ngươi hãy nói thẳng ra đi!

- Thôi được, hẳn ngươi biết Hoàng Sơn Ly Phụ chứ?

- Hừ, ngươi chẳng đã cùng Mạnh Niệm Từ đến đây tìm bà ấy hay sao?

- Bà ta chết rồi!

Chương Đài Phụng ngẩn người:

- Chết rồi? Đó cũng đâu phải là chuyện to tát, Mạnh Niệm Từ đã phải ở lại lo liệu hậu sự cho bà ấy phải không?

Văn Vô Cửu lắc đầu cười:

- Bà ta tuy chết, nhưng trước khi chết đã gây ra một việc kinh thiên động địa... đối với hai ta có thể hình dung như vậy!

Chương Đài Phụng chau mày:

- Ngươi nói cái quái quỷ gì thế, chẳng lẽ trước khi chết Hoàng Sơn Ly Phụ đã sát hại Mạnh Niệm Từ hay sao?

Văn Vô Cửu cười phá lên:

- Nếu vậy thì gọn biết mấy, tất cả đều kết thúc, nhưng chẳng may lại không phải như vậy, bà ta đã gả nữ đồ cho Mạnh Niệm Từ...

- Ồ...

Chương Đài Phụng xuyết nửa đã ngất xỉu, bàng hoàng nói:

- Việc ấy... đúng sự thật à?

- Hừ, ngươi nghĩ là ta còn lòng dạ để mà gạt ngươi đùa chẳng?

Chương Đài Phụng cuống quýt:

- Vậy mà Mạnh Niệm Từ cam lòng chấp nhận ư?

Văn Vô Cửu dang ngửa hai tay:

- Cam lòng hay thì ta đâu biết, bởi vì... họ đã nhốt ta ở ngoài, đến khi mở cửa thì Mạnh Niệm Từ cùng đi ra với tiểu hồ ly tinh ấy, cho biết hai việc. Một là Hoàng Sơn Ly Phụ đã chết, hai là họ đã kết duyên vợ chồng.

- Chính miệng Mạnh Niệm Từ nói ư?

- Đúng vậy, có lẽ không ai giả mạo được y!

Chương Đài Phụng bỗng cũng buông tiếng cười vang:

- Văn Vô Cửu, đó là báo ứng, có lẽ người không bao giờ ngờ tới việc ấy lại xảy ra, đúng chẳng?

Văn Vô Cửu nghiêng răng:

- Đó chỉ trách ta nhất thời sơ suất... Thôi, giờ ta đi được rồi chứ?

Chương Đài Phụng lách tránh sang bên:

- Người đi đi! Cuộc tranh chấp giữa hai ta đã kết thúc từ đây... Nhưng người đi đâu? Dù sao thì cũng không đến nổi cạo đầu vào Xuất Tụ Động tu hành chứ?

- Tia định tìm một nơi yên tĩnh để suy nghĩ thật kỹ, hiện giờ lòng ta rối rắm quá!

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Phen này sao người không xử dụng “Diễm Độc Thần Công ” giết quách tiểu hồ ly tinh ấy đi?

Văn Vô Cửu lắc đầu:

- Ta không có cơ hội, ả hồ ly tinh ấy tuy chưa chắc đã cao bao nhiêu, nhưng rất là lão luyện, hai là ta không muốn làm như vậy!

Chương Đài Phụng lạnh lùng:

- Tại sao?

- ả hồ ly tinh ấy đã là vợ của Mạnh Niệm Từ, vậy là ta đã mất y. Nếu giết chết ả ta, chẳng những không giành lại được Mạnh Niệm Từ, trái lại còn có thể trở thành kẻ thù của y, như vậy lại càng thêm thất thiệt... Đạo lý đơn giản ấy, hẳn người cũng hiểu chứ?

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Vậy là ba con đường của người đều đã bế tắc cả rồi!

Văn Vô Cửu quắc mắt:

- Tại sao?

- Rất dễ hiểu, người không dứt khoát với Mạnh Niệm Từ, tức là người vẫn chưa sòng lòng, bằng không với tâm tính của người, ít ra cũng phải xung đột một trận với ả hồ ly tinh kia!

Văn Vô Cửu giọng buông thõng:

- Người muốn nói sao cũng được, nếu người không muốn đánh nhau với ta thì ta đi đây!

Chương Đài Phụng cười áo nảo:

- Người không thấy hai ta nên đoàn kết hay sao?

Văn Vô Cửu bật cười:

- Đoàn kết ư? Người với ta thật sự là hai kẻ thù không thể cùng tồn tại, người không chọn làm đối tượng chứ?

Chương Đài Phụng trịnh trọng:

- Trước đây quả đúng là vậy, nhưng hiện nay đã khác rồi!

Văn Vô Cửu ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ người không chấp nhất việc tranh giành tình yêu và đã ngụy tạo bằng chứng đã hãm hại người tại Xuất Tụ Động sao?

- Mặc dù ta cũng là người hẹp hòi, nhưng đôi lúc cũng có lòng độ lượng... Hiện nay ta nên hoạn nạn tương cùng, bàn tìm một biện pháp hành hạ ả hồ ly tinh kia, không thể để cho ả ta đắc thủ dễ dàng như vậy được!

Văn Vô Cửu lập tức mặt mày rạng rỡ hẳn lên:

- Người nói thật lòng chứ?

- Nếu người còn nghi ngờ thì thật là không nên!

Văn Vô Cửu lắc đầu:

- Chẳng phải ta đa nghi, mà chỉ là trăn trọng... Lời đề nghị của người rất là hợp ý ta. Tuy nhiên, ta cũng có một đề nghị, ít ra chúng ta cũng phải đối mặt nhau lập thề, vậy mới có thể tin nhau được!

Chương Đài Phụng cười:

- Vậy thì dễ thôi!

Thế là, hai nàng bèn vò đất làm nhang, quỳ đối mặt nhau, đồng thanh nói:

- Tiểu nữ là Chương Đài Phụng và Văn Vô Cửu kể từ nay sẽ hoạn nạn tương cùng, phúc họa xẻ chia. Nếu có hai lòng, trời đất chẳng dung, những lời chân thành, xin thần linh chứng giám!

Lạy xong đứng lên, Văn Vô Cửu mặt mày tươi rói nói:

- Kỳ lạ thật, chúng ta vốn hai kẻ thù bất tương dung, chỉ vì ả hồ ly tinh kia mà lại trở thành đội bạn hoạn nạn tương cùng, rõ là khôi hài!

- Giờ thì ta hãy nghiên cứu biện pháp đối phó với ả hồ ly tinh kia!

- Đừng vội, lòng ta đang rối bời, hãy tổ chức ăn mừng rồi hẵng bàn tính, vậy có được chăng?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Vậy thì tiêu cực quá, phải hăng hái lên mới được!

Văn Vô Cửu cười gượng:

- Theo người thì sao?

- Trước tiên vạch ra một kế hoạch, sau đó bắt tay hành động ngay!

- Vậy là người đã có kế hoạch chắc chắn rồi phải không?

Chương Đài Phụng nhẹ gật đầu:

- Kế hoạch thì có rồi, nhưng còn phải bàn bạc với người nữa!

Văn Vô Cửu đảo mắt nhìn quanh, bỗng ngồi xuống một tảng đá to nói:

- Người nói đi!

Chương Đài Phụng trầm ngâm:

- Thật ra người cũng dùng đến ngón đòn ấy rồi, cái mà Mạnh Niệm Từ cần thiết nhất vẫn là Độc Mục lão ni cùng Tử Kim Tinh Châu...

Văn Vô Cửu đỏ mặt:

- Nếu lại xử dụng cách ấy, e sẽ không linh nữa đâu!

Chương Đài Phụng vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Cái khác người đã dùng người giả, phen này chúng ta phải dùng người thật!

Văn Vô Cửu hai mắt trở to:

- Người thật? Người định đi tìm Độc Mục lão ni và Tử Kim Tinh Châu ư?

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Không sai, ngoài vậy ra, thật chẳng còn cách nào khác tốt hơn để dẫn dụ Mạnh Niệm Từ vào tròng!

Văn Vô Cửu lắc đầu:

- Khó lắm... Võ Lâm Tứ Thánh cùng mọi môn phái đều tung người khắp nơi tìm kiếm Độc Mục lão ni và Tử Kim Tinh Châu, đến nay vẫn chưa chút manh mối, chúng ta có tài cán gì mà tìm được chứ?

Chương Đài Phụng cười cười:

- Phải biết thiên hạ vô nan sự, chỉ sợ lòng người ngại khó thôi! Chúng ta cố gắng hết sức mình, dù không tìm được thì cũng có thể tự an ủi. Vả lại chúng ta hãy còn có cách khác...

Văn Vô Cửu ngạc nhiên:

- Còn cách gì khác nữa?

- Chúng ta phiêu bạt giang hồ thế này thì cũng chẳng ổn, tốt hơn là có một cơ nghiệp riêng mình và thuộc hạ có thể điều dụng.

Văn Vô Cửu cười:

- Chả lẽ cô nương định thành lập bang phái ư?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Ta đâu có dã tâm lớn lao vậy, chẳng qua định tìm một nơi bí mật để nương náu. Vạn nhất việc bất thành thì cũng có chỗ để mà an tâm tịnh dưỡng.

- Chẳng dẫu gì Văn cô nương, không những đã có địa điểm mà nhân lực cũng đã có mấy mươi người, đa số đều là thuộc hạ cũ của Phiêu Hương Sơn Trang.

Văn Vô Cửu vỗ tay cười:

- Hay lắm, chỉ tiếc là chưa có cao thủ đặc lực!

Chương Đài Phụng cười đắc ý:

- Cao thủ thành danh cũng có được vài người đáng kể!

- Những ai vậy?

- Trường Hận Phong chủ Quân Lộ Dao, thế nào?

Văn Vô Cửu kinh ngạc:

- Lão quái ấy mà cũng chịu nghe theo cô nương ư?

- Lão vốn đâu chịu nghe, nhưng ta đã dùng lời hơn thiệt khiến lão không cảm lòng được...

Ánh mắt ngạo nghễ nhìn Văn Vô Cửu, nói tiếp:

- Bất luận người cao ngạo cổ quái nào cũng đều có mặt yếu, chỉ cần ta đánh trúng nhược điểm là cúi đầu tuân mạng ngay...

Văn Vô Cửu lặng thinh, bất giác sinh lòng kính phục Chương Đài Phụng. Trước đây nàng luôn tự thị cao mình, lần đầu gặp Chương Đài Phụng, nàng đầu xem Chương Đài Phụng ra gì, qua việc lừa Mạnh Niệm Từ đi theo một cách dễ dàng tại Cửu Đỉnh Sơn, càng khiến nàng kiêu hãnh hơn nữa. Nhưng giờ đây, nàng đã hiểu, sự thông minh tài trí của Chương Đài Phụng dù không hơn cũng chẳng kém nàng.

Văn Vô Cửu lại hỏi:

- Còn ai nữa?

- “Thiết Tâm Lão” Tây Môn Long, thế nào?

Văn Vô Cửu sửng sốt:

- Cô nương đã cứu được lão ư?

Chương Đài Phụng cười đắc ý:

- Có vị thần y Quân Lộ Dao, giải trừ “Diễm Độc Thần Công” của cô nương đâu có gì là khó khăn!

Văn Vô Cửu cười chua chát:

- Đó quả là điểm tiểu muội không bì kịp, lời đề nghị của cô nương rất đúng. Nếu chúng ta liên kết với nhau, ả hồ ly tinh kia khó mà thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta... Địa điểm ở đâu vậy?

- Trường Thanh Lãnh thuộc Phục Hổ Sơn, rất kín đáo và hiểm trở, nếu được bố trí thích nghi, dù thiên binh vạn mã cũng chẳng dễ bị bên ngoài phát hiện.

Văn Vô Cửu bỗng cười phá lên:

- Vậy Chương cô nương đúng là một sơn vương rồi! Còn tiểu muội thì sao? Cô nương định bố trí thế nào? Xem tiểu muội như thuộc hạ ư?

Chương Đài Phụng nghiêm nghị:

- Hai ta đã kết minh cộng sự, dĩ nhiên đâu khuất phục cô nương như vậy, ít ra Văn cô nương cũng là phó của Chương Đài Phụng này!

Văn Vô Cửu mặt đỏ bừng tròn liên hồi, cười nói:

- Vậy là tiểu muội đã trở thành nhị đại vương... Chúng ta đi!

Chương Đài Phụng ngó người:

- Đi đâu?

Văn Vô Cửu cười:

- Dĩ nhiên là đến Trường Thanh Lãnh Phục Hổ Sơn rồi!

Chương Đài Phụng gật đầu cười:

- Phải, hãy để cho ả hồ ly tinh kia tạm đắc ý đi! Hiện nay toàn bộ thuộc hạ của chúng ta có lẽ đã đến Phục Hổ Sơn rồi, hai ta phải đến đó thu xếp mới được!

Văn Vô Cửu bỗng thở dài nói:

- Việc tìm kiếm Độc Mục lão ni, Chương cô nương định tiến hành ra sao?

Chương Đài Phụng vẽ tin tưởng:

- Khi nào đến Phục Hổ Sơn hẵng tính, rất có thể... lúc ấy đã có tin tức của Độc Mục lão ni rồi!

Văn Vô Cửu sắc mặt biến đổi liên hồi, đoạn lại ngửa mặt cười vang, cùng Chương Đài Phụng nắm tay nhau sóng vai bỏ đi.

Từ Viễn tự nãy giờ lẳng lặng đứng bàng quan, đến khi Chương Đài Phụng cùng Văn Vô Cửu bỏ đi mới thoáng nhún mày, sải bước theo sau.

51. Người Khách Bất Ngờ

Hãy nói về Mạnh Niệm Từ và Ninh Tiểu Phụng.

Mạnh Niệm Từ tuy vâng lời Hoàng Sơn Ly Phụ cùng Ninh Tiểu Phụng kết nghĩa phu thê, nhưng lòng chàng vô cùng trĩu nặng bởi nhiều nguyên nhân.

Chẳng hạn như huyết thù chưa báo mà lại kết hôn, khiến lòng chàng không khỏi áy náy, cảm thấy có lỗi với song thân ở chốn suối vàng.

Văn Vô Cữu tức giận bỏ đi, ít nhiều cũng có liên quan đến hôn sự giữa chàng và Ninh Tiểu Phụng. Văn Vô Cữu cô cút bơ vơ, chính chàng đã đưa nàng bốn ba trên chốn giang hồ, vậy mà chưa được bao lâu đã bỏ rơi nàng.

Ngoài ra nguyên nhân khiến chàng khổ sở nhất là phụ thân của Ninh Tiểu Phụng. Mặc dù nàng tỏ ra lỗi lạc quang minh, không chấp hận thù, nhưng lương tâm chàng vẫn ray rứt không yên, bởi dù sao cũng là do chính tay chàng đã hạ sát thân phụ nàng.

Do đó, trên đường đi, Mạnh Niệm Từ luôn chau mày ủ rũ, trầm lặng biếng nói.

Thành Bình Nguyên tuy không rộng lớn, nhưng cũng rất sầm uất buôn bán tấp nập.

Mạnh Niệm Từ lại cải trang thành một thương khách bình thường, còn Ninh Tiểu Phụng ngay từ lúc lên mười đã theo làm đệ tử Hoàng Sơn Ly Phụ, suốt sáu năm trời chưa từng rời xa Hoàng Sơn một bước. Chốn giang hồ không ai biết nàng, do đó trên đường đi không hề gây cho một người nào chú ý cả.

Mạnh Niệm Từ hết sức nóng lòng tìm gặp người của Cái Bang, bởi lời nói của Ninh Tiểu Phụng đã khiến chàng nhớ lại Cái Bang trưởng lão Độc Cô quần. Theo lời ông ấy thì phụ thân chàng Mạnh Xuân Từ từng có ân đức cao dày đối với Cái Bang. Từ bang chủ “Vạn Lý Thần Cái” La Cùng trở xuống đều luôn sẵn sàng tận tụy vì chàng bất cứ lúc nào.

Lúc bấy giờ Độc Cô Quần cũng vì giúp chàng tìm kiếm tông tích của Độc Mục lão ni, chẳng may là về sau đã bắt mình thăm tử trong sơn động nên mới khiến chàng đứt liên lạc với Cái Bang.

Chàng cùng Ninh Tiểu Phụng thong thả đi trong thành Bình Nguyên, băng qua khắp đường lớn hẻm nhỏ tìm kiếm đệ tử Cái Bang. Tuy hai người cũng có gặp vài gã hành khất, song họ đều không phải là đệ tử Cái Bang, nên suốt nửa ngày trời mà cũng chẳng thu hoạch được chút kết quả nào.

Lúc này trời đã dần tối, hai người cũng đã mệt mỏi, bèn tìm một khách điểm, qua loa ăn uống rồi vào phòng nghỉ ngơi.

Mạnh Niệm Từ vừa bước chân vào phòng đã ngượng ngùng bối rối, bởi chàng và Ninh Tiểu Phụng đã thành hôn, việc ngủ chung giường đó là lẽ tất nhiên.

Ninh Tiểu Phụng cũng có vẻ thẹn thùng bối rối, hai má ửng hồng, lặng lẽ cúi đầu mân mê tà áo.

Mạnh Niệm Từ ngồi bên đèn hồi lâu mới ấp úng nói:

- Phụng muội, khuya lắm rồi, ngủ đi thôi... ngày mai còn phải đi đường nữa!

- Vâng!

Ninh Tiểu Phụng đáp khẽ, đoạn đi đến giường, mặc nguyên áo quần nằm xuống.

Mạnh Niệm Từ vẫn thờ thẩn ngồi bên đèn không động đậy.

Ninh Tiểu Phụng không nén được, cũng ấp úng hỏi:

- Phu quân... chàng không ngủ sao?

Mạnh Niệm Từ đỏ bừng mặt:

- Ngụ huynh... xưa nay đều là ngồi điều tức dưỡng thần, không quen ngủ nằm...

Ninh Tiểu Phụng cười bên lên:

- Vậy thì thiếp cũng thức với phu quân cho có bạn!

Mạnh Niệm Từ ngớ người:

- Phụng muội cứ ngủ đi... sáng mai ngụ huynh sẽ gọi dậy!

Ninh Tiểu Phụng giọng chân thành:

- Mặc dù thiếp xa nhà từ thuở bé, nhưng qua sự dạy dỗ của sư phụ cũng hiểu về tam tông tứ đức, lễ nào phu quân thức mà thiếp lại ngủ!

Mạnh Niệm Từ cảm động, bất giác đưa mắt chăm chú nhìn Ninh Tiểu Phụng.

Ánh mắt chàng soi thẳng vào mặt nàng, hồi lâu vẫn chưa dời đi, kỳ thực mãi đến lúc này chàng mới thực sự nhìn rõ diện mạo của Ninh Tiểu Phụng.

Tuy nàng không diễm kiều như Văn Vô Cửu, không xinh đẹp bằng Chương Đài Phụng, song cũng có một nhan sắc quyến rũ, đáng kể được gọi là thiên kiều bá mị.

Ninh Tiểu Phụng thấy Mạnh Niệm Từ nhìn mình chăm bẵm như vậy, không khỏi thẹn đến hai má đỏ bừng, trông càng duyên dáng quyến rũ.

Mạnh Niệm Từ đã có vài ly vào bụng, nhờ vào hơi men đi đến gần Ninh Tiểu Phụng.

Ninh Tiểu Phụng đôi mày liễu thoáng run rẩy, hiển nhiên đây là sự việc lần đầu tiên đã đến với nàng trong đời, không khỏi hồi hộp bối rối.

Mạnh Niệm Từ cố hết sức dịu dàng nói:

- Phụng muội đã hiền đức thế này thì... chúng ta ngủ chung với nhau vậy!

Ninh Tiểu Phụng cúi đầu lặng thinh, e thẹn đến đỏ bừng cả mang tai.

Mạnh Niệm Từ không nói gì nữa, nắm lấy hai tay nàng...

Ngay khi đôi vợ chồng trẻ đang tình mặn ý nồng, bỗng ngoài sân có tiếng khác lạ vang lên.

Mạnh Niệm Từ phản ứng cực nhanh, lập tức phóng ra một luồng chỉ phong, quét tắt ngọn nến trên bàn, cùng Ninh Tiểu Phụng lách sang hai bên cửa phòng.

Song ngọn nến vừa tắt, đã nghe bên ngoài có người khê cật tiếng nói:

- Có một vị đại gia họ Mạnh ở trong ấy không?

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc thoáng ngẩn người, song chẳng chút do dự kéo mở cửa phòng ngay, trầm giọng hỏi:

- Vị nào cần gặp Mạnh mỗ vậy?

Chỉ thấy một bóng người tiến tới, vòng tay thi lễ nói:

- Tôn giá có phải là Mạnh thiếu hiệp không?

Mạnh Niệm Từ chú mắt nhìn, chỉ thấy đó là một người mặc áo xanh, tướng mạo bình thường, chàng chưa từng gặp bao giờ, bèn gật đầu nói:

- Chính tại hạ, chẳng hay tôn giá...

Người áo xanh vội trầm giọng nói:

- Cho tiểu nhân này vào phòng nói chuyện được chăng?

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Có ai đi cùng không?

Người áo xanh trịnh trọng nói:

- Tiểu nhân xin thề, chỉ có một mình tiểu nhân thôi!

Mạnh Niệm Từ lách người sang bên:

- Mời vào!

Người áo xanh vừa vào phòng, lập tức vội đóng cửa lại ngay.

Người áo xanh thoáng đảo mắt nhìn quanh, bỗng nói:

- Tiểu nhân còn một điều thỉnh cầu nữa, xin cho xem mặt thật được chăng?

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Ít ra tôn giá cũng phải cho biết lai lịch và mục đích trước đã!

Người áo xanh lại vòng tay thi lễ:

- Xin Mạnh thiếu hiệp hãy lượng thứ, trước khi xác định thân phận của Mạnh thiếu hiệp, tiểu nhân không thể nào tuân mạng!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Chúng ta chưa hề quen biết nhau, dù Mạnh mỗ lộ ra mặt thật thì tôn giá làm sao mà nhận được?

- Chẳng giấu gì Mạnh thiếu hiệp, thượng cấp của tiểu nhân đã có họa hình Mạnh thiếu hiệp, tiểu nhân chỉ cần nhìn qua là nhận ra được ngay!

Mạnh Niệm Từ hết sức lấy làm lạ, chẳng rõ người này từ đâu đến, thượng cấp của y là ai, vì sao lại họa hình mình?

Sau một lúc đắn đo, rồi thì chàng đã bơi bỏ lớp nguy trang. Người áo xanh chăm chú nhìn chàng một hồi, bỗng quỳ sụp xuống nói:

- Quả đúng là Mạnh thiếu hiệp, xin thí cho tiểu nhân đã thất lễ!

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Tôn giá sao lại thế, xin hãy đứng lên mau...

Đồng thời đưa tay đỡ người áo xanh đứng lên, nói tiếp:

- Tôn giá là người của phe phái nào vậy?

Người áo xanh cung kính:

- Tiểu nhân là Lý Nhất Biểu, đầu mục của Cái Bang!

Mạnh Niệm Từ hỏi:

- Tại hạ đã tìm suốt cả ngày mà cũng chẳng gặp một người nào của quý bang...

Ngưng chốc lát, bỗng thắc mắc hỏi:

- Còn tôn giá sao lại ăn mặc thế này?

Thì ra Lý Nhất Biểu phục trang tuy chưa phải sang trọng, song chẳng chút vẻ lam lũ như người Cái Bang.

Lý Nhất Biểu thở dài:

- Việc đông dài lắm, hiện nay Võ Lâm Tứ Thánh đã có ý không hài lòng về tệ bang chủ, có thể ra tay tàn sát đệ tử tệ bang bất kỳ lúc nào. Bang chủ vạn bất đắc dĩ mới phải hạ lệnh thay đổi trang phục, tạm lánh nguy cơ...

Mạnh Niệm Từ nghiêng rằng:

- Ra vậy, thật không ngờ một tổ chức xưa nay nổi danh hiệp nghĩa như Cái Bang mà lại trở thành cái gai trong mắt Võ Lâm Tứ Thánh... Lúc ở tại Vu Sơn, tại hạ đã từng được Độc Cô trưởng lão của Cái Bang hết sức tương trợ, nhưng ông ấy...

Lý Nhất Biểu vội tiếp lời:

- Việc ấy tệ trưởng môn nhân đã hay biết rồi, Độc Cô trưởng lão chính là đã chết trong tay Thần Phong Môn!

Mạnh Niệm Từ còn nhớ rõ giòong chữ do Độc Cô quân đã để lại lúc sắp chết, đó là “kẻ giết ta chính là Thần...”, giờ nghĩ lại quả đúng là Thần Phong Môn chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Lý Nhất Biều nói tiếp:

- Tệ đương gia hiện đang chờ, có thể xin Mạnh thiếu hiệp dời gót...

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Quý đà ở đâu?

- Thất Lý Ba phía tây thành Bình Nguyên, gần đây thôi!

Mạnh Niệm Từ không chút do dự:

- Vậy thì xin phiền Lý đầu mục dẫn đường dùm cho!

Lý Nhất Biều bèn rời khỏi khách điểm trước, Mạnh Niệm Từ cùng Ninh Tiểu Phụng theo sát phía sau, dưới sự che chở của màn đêm phi thân về phía tây thành.

52. Hoạn Nạn Của Cái Bang

Thất Lý Ba là một thôn làng hẻo lánh, có chừng hơn trăm hộ dân cư trên một ngọn đồi thấp, đa số sinh sống bằng nghề đồn củi và săn bắn.

Lý Nhất Biều đi trước dẫn đường, tiến vào trong làng. Lúc này vào khoảng canh hai, trong làng tối mịt, cư dân đều đã an giấc.

Mạnh Niệm Từ đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy nhà cửa đa số được xây bằng tre gỗ và đất đá, đủ thấy đây là một ngôi làng nghèo khổ.

Lý Nhất Biều quen thuộc đường lối lên tiếp rẽ qua vài khúc quanh, đến trước một ngôi nhà thật thấp, đưa tay khê gỗ lên cửa bốn cái.

Lát sau cửa mở, một hán tử áo cộc vải thô bước ra, thoáng đảo mắt nhìn, đoạn khê nói:

- Xin ra mắt Lý đầu mục.

Lý Nhất Biều trầm giọng hỏi:

- Đương gia đã về chưa?

Hán tử ấy vừa định đáp, bỗng nghe tiếng bước chân nhanh nhẹ vang lên, rồi thì một lão nhân nhỏ thó xuất hiện, hai mắt sáng quắc, hướng về Mạnh Niệm Từ chấp tay xá dài nói:

- Vị này hẳn chính là Mạnh thiếu hiệp phải không?

Không chờ Mạnh Niệm Từ trả lời, nói tiếp:

- Tiểu lão bởi bận việc không đích thân đi đón tiếp được, xin Mạnh thiếu hiệp thứ tội cho!

Mạnh Niệm Từ vội cười đáp lễ nói:

- Đâu dám... Tiễn bồi tôn tánh đại danh?

- Tiểu lão là Lữ Bách Hóa, chấp chương phân đà Bình nguyên. Ngày hôm nay được báo Mạnh thiếu hiệp đã rảo khắp thành Bình Nguyên, mặc dù Mạnh thiếu hiệp cải trang dịch dung, nhưng vẫn còn một số đặc điểm có thể nhận ra được, do đó tiểu lão đã phái Lý đầu mục đến lữ điểm thăm dò thật hư và mời Mạnh thiếu hiệp đến đây tương ngộ...

Đưa mắt nhìn Ninh Tiểu Phụng, nói tiếp:

- Còn vị này là...

Mạnh Niệm Từ thoáng đỏ mặt:

- Là tiện nội... Hãy ra mắt Lữ đương gia đi!

Ninh Tiểu Phụng liền vòng tay xá nhẹ.

Lữ Bách Hóa vội chấp tay xá dài nói:

- Thì ra là Mạnh phu nhân, thật thất kính!

Ninh Tiểu Phụng cũng bất giác đỏ bừng mặt, cúi đầu lặng thinh.

Lữ Bách Hóa tránh sang bên nói:

- Đây không phải chỗ nói chuyện, xin mời hiền khanh lệ vào thảo đường dùng trà!

Mạnh Niệm Từ dưới sự hướng dẫn của Lữ Bách Hóa dẫn trước đi về phía thảo phòng nơi chính điện.

Trong phòng đã thấp sần ngọn đèn dầu, ánh sáng leo lét càng khiến bầu không khí thêm phần thê lương.

Lữ Bách Hóa cung kính nhường ngồi, dâng lên hai chung trà nhạt, cười gượng nói:

- Tệ bang hiện đang gặp hoạn nạn, tiếp đãi không được chu đáo, xin hãy lượng thứ cho!

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Khi nãy cũng có nghe Lý đầu mục nói đến, chẳng hay quý bang thật sự đã...

- Lữ Bách Hóa thở dài:

- Việc đông dài lắm, kể từ khi Võ Hoàng tạ thế, Tứ Thánh mỗi người hùng bá một phương, bốn bang đã bắt đầu lâm vào cảnh khốn cùng, và mỗi lúc càng thêm tệ hại, giờ đây...

Đưa mắt nhìn Mạnh Niệm Từ, hạ giọng thật thấp nói tiếp:

- Chính vì Mạnh thiếu hiệp, Võ Lâm Tứ Thánh đã có ý định tiêu diệt bốn bang...

Mạnh Niệm Từ sửng sốt:

- Vì Mạnh mỗ ư? Lữ đương gia nói rõ hơn được chăng?

Lữ Bách Hóa cười xót xa:

- Lệnh tiên tôn từng có ân đức cao dày với bốn bang, lẽ đương nhiên Võ Lâm Tứ Thánh phải hoài nghi bốn bang ắt sẽ toàn lực giúp đỡ Mạnh thiếu hiệp...

Mạnh Niệm Từ chau chặt mày:

- Vì tại hạ mà khiến cho quý bang gặp nguy cơ nghiêm trọng đến vậy, thật tại hạ hết sức áy náy...

Lữ Bách Hóa vội nói:

- Nếu không nhờ lệnh tiên tôn hết sức giúp đỡ khi xưa thì tệ bang đã tan rã từ lâu rồi. Do đó tệ bang chủ đã ra mật lệnh cho toàn thể đệ tử phải sẵn sàng ra sức vì Mạnh thiếu hiệp, dù phải dấn thân vào lửa đỏ, xương tan thịt nát cũng chẳng ngần ngại...

Khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Điều đáng hổ thẹn là tệ bang tuy đã phải gánh chịu sự nghi kỵ và tàn sát của Võ Lâm Tứ Thánh, nhưng vẫn chưa giúp gì được cho Mạnh thiếu hiệp...

Mạnh Niệm Từ cảm động:

- Được quý bang xem trọng như vậy, thật tại hạ vô cùng cảm kích. Hơn nữa cái chết của Độc Cô trưởng lão đã là một đại ân của quý bang đối với tại hạ, và cũng khiến tại hạ vô cùng áy náy với quý bang...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Lúc ở lăng Võ Hoàng trên Bạch Sa Sơn, tại hạ suýt nữa đã bị Võ Lâm Tứ Thánh bắt giữ, nhưng người cứu tại hạ là Cửu U lệnh chủ, tại sao Võ Lâm Tứ Thánh vẫn hoài nghi quý bang?

Lữ Bách Hóa thở dài:

- Võ Lâm Tứ Thánh không làm gì được Cửu U lệnh chủ nên chỉ đành gây sự với tệ bang và...

Hạ giọng thật thấp, Lữ Bách Hóa lại nói tiếp:

- Võ Lâm Tứ Thánh đều biết rõ, Cửu U lệnh chủ tuy thần bí khôn lường, chưa một ai được thấy mặt thật. Nhưng tề bang chủ thì đã được gặp và hơn nữa còn có mối giao tình đặc biệt, do đó càng khiến cho Võ Lâm Tứ Thánh căm thù tề bang chủ, và càng ngày càng gay gắt bức bách tề bang...

Mạnh Niệm Từ khích động:

- Cửu U lệnh chủ thật là người như thế nào, danh tánh là gì, hẳn Lữ đương gia cũng rất rõ...

Lữ Bách Hóa lắc đầu:

- Đó là điều cơ mật đường nào, tiểu lão đâu có tư cách được biết!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Còn về quá trình trước và sau việc ngộ nạn của tiên phụ, phải chăng Lữ đương gia cũng có nghe biết?

Lữ Bách Hóa lại lắc đầu:

- Việc ấy e rằng tề bang chủ cũng không mấy rõ, chỉ khi nào tìm gặp Lý Áo thì mới có thể giải đáp rõ ràng với Mạnh thiếu hiệp được.

Mạnh Niệm Từ thoáng thất vọng:

- La bang chủ của quý bang hiện nay phải chăng đang có mặt trong tổng đà tại Thái Nhạc sơn?

Lữ Bách Hóa buồn bã:

- Chẳng lẽ Mạnh thiếu hiệp không hay biết chút gì về những sự việc đã xảy đến với tề bang hay sao?

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Quý bang thật ra đã gặp việc trọng đại gì? Tại hạ quả tình không hề hay biết!

Lữ Bách Hóa thở dài:

- Sau khi Độc Cô trưởng lão tuần nạn không lâu, bỗng có một nhóm người bịt mặt xâm nhập tổng đà tại Thái Nhạc Sơn, hạ sát mười bảy người và bắt đi tề bang chủ...

Mạnh Niệm Từ bàng hoàng:

-Ồ... Bọn người bịt mặt ấy thuộc phe phái nào vậy?

- Bọn họ người nào cũng võ công cao cường. Tổng đà của tề bang cũng có không ít cao thủ, song dường như không hề có khả năng kháng cự, qua đường lối võ công thì Trường Thanh Lãnh là thuộc dòng dõi Võ Hoàng...

Mạnh Niệm Từ vỡ lẽ:

- Quý bang chủ đã có manh mối gì không?

- Hiện đang bị giam trong thạch lao của Thiết Kỳ Môn, và nhấn ra là chỉ cần tề bang chủ trao ra Mạnh thiếu hiệp hoặc cung cấp tin tức về hành tung của Mạnh thiếu hiệp, sẽ phóng thích tề bang chủ ngay.

Mạnh Niệm Từ nghiêng rằng:

- Tại hạ đã biết chắc chắn đó là hành vi của Võ Lâm Tứ Thánh, nhưng không ngờ Thiết Kỳ Môn ngang nhiên công khai hành động như vậy!

Ngưng chốc lát, nghiêng rằng nói tiếp:

- Mạnh mẽ chỉ cần một ngày còn hơi thở, thề quyết sẽ giải cứu La bang chủ!

Lữ Bách Hóa hoảng kinh, vội can ngăn:

- Không, tề bang chủ tuy bị bắt giữ nhưng không hề có ý hối hận. Trước khi bị bắt từng liên tiếp mấy lần hạ nghiêm lệnh, bảo toàn thể diện tề bang phải bất chấp mọi hy sinh trợ giúp Mạnh thiếu hiệp. Nếu Mạnh

thiếu hiệp vì tề bang mà mạo hiểm thâm nhập Thiết Kỳ Môn, vạn nhất xảy ra điều bất trắc, há chẳng phụ lòng tề bang chủ... Vả lại Mạnh thiếu hiệp đang có nhiều việc cần làm, cần thiết hơn là việc tìm kiếm tông tích của Độc Mục lão ni...

Ninh Tiểu Phụng tự này giờ vẫn im lặng, bỗng xen lời:

- Chẳng giấu gì Lữ đương gia, sở dĩ chúng ta tìm kiếm người của quý bang chính là với mục đích muốn nhờ quý bang tìm giúp Độc Mục lão ni...

Lữ Bách Hóa vội nói:

- Việc ấy đâu cần Mạnh phu nhân dặn bảo, tề bang chủ sớm đã hạ lệnh cho toàn thể môn nhân tìm kiếm. Nhưng từ khi Đái Nguyệt Am xảy ra biến cố, Lý Áo đột nhiên mất tích, mặc cho bốn bang tung hết toàn lực tìm kiếm, đến nay vẫn chưa thu được chút manh mối...

Ninh Tiểu Phụng lắc đầu cười áo nào:

- Quý bang tin tức linh thông mà còn không tìm được, vậy thì hy vọng mỏng manh quá!

Lữ Bách Hóa trầm giọng:

- Có lẽ Lý Áo cất trong mình báu vật trấn sơn của Thiết Kỳ Môn. Thấy Võ Lâm Tứ Thánh truy tìm ráo riết mới tìm nơi ẩn náu, trước nay chưa từng đổi chỗ, không thì chỉ cần bà ấy xuất hiện trên chốn giang hồ, nhất định không thoát khỏi tai mắt của bốn bang... Theo tiểu lão suy đoán, rất có thể bà ấy chưa hề rời khỏi Vu Sơn Khởi Vân Phong!

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Sao lại thế được?

- Lý Áo tuy là nữ lưu, nhưng khi xưa cũng là một trợ thủ đắc lực của lệnh tiên tôn, bà ấy hiểu rõ trách nhiệm trọng đại, tất nhiên phải tính toán kỹ lưỡng. Câu giải thích hợp lý nhất là bà ấy vẫn còn trên Khởi Vân Phong, nhưng ở một nơi bí ẩn nhất...

Lữ Bách Hóa ngưng chốc lát, trầm giọng nói tiếp:

- Do bởi Võ Lâm Tứ Thánh đều hết sức chú ý về nơi ấy mới khiến Lý Áo không dám khinh cử vọng động, theo tiểu lão dự đoán, một khi sự giám sát lơ là, bà ấy ắt sẽ hiện thân...

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Vậy thì tại hạ sẽ tức khắc đến ngay Khởi Vân Phong, sục tìm thật kỹ một lần nữa.

Lữ Bách Hóa xua tay:

- Không nên... Quyền bang chủ tề bang đã có chỉ thị. Bảo đệ tử tề bang ai gặp Mạnh thiếu hiệp là phải ngăn cản không cho Mạnh thiếu hiệp trở lại Vu Sơn. Đánh rằng Mạnh thiếu hiệp mấy phen được kỳ ngộ đã võ công cao cường, nhưng dấu sao mãnh hổ nan địch quần hồ. Hiện nay Thần Phong Môn, Phi Hổ Bảo và ngay cả Vũ Uy Môn đều có rất nhiều cao thủ tại Vu Sơn, Mạnh thiếu hiệp không nên đến đó thì hơn!

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Lữ đương gia tuy là một phen hảo ý, nhưng tại hạ ngày nào chưa tìm được Lý Áo là ngày đó chưa thể an tâm, phải sớm tìm gặp bà ấy...

Lữ Bách Hóa vội tiếp lời:

- Tề bang cũng có phái xuất ba mươi cao thủ cải trang thành mọi hạng người trà trộn trong vùng núi Vu Sơn, nếu có tin tức gì sẽ tức khắc đến tại Mạnh thiếu hiệp ngay. Mạnh thiếu hiệp hãy chờ đệ tử tề bang dò ra manh mối rồi hẵng đi cũng chẳng muộn... Hơn nữa, tiểu lão nói một câu không sợ Mạnh thiếu hiệp buồn giận. Nếu như người của tề bang phải đi Vu Sơn mà không dò ra được manh mối, thì dù Mạnh thiếu hiệp đích thân đến đó cũng chỉ hoài công thôi!

- Đa tạ Lữ đương gia đã quan tâm... Dám hỏi quyền bang chủ quý bang đại danh xưng hô thế nào?

- Đó là “Cùng Thần” Ngô Tiền, nguyên là thụ tịch trưởng lão tề bang!

- Ngô quyền bang chủ hẳn là hiện đang ở tại Thái Nhạc tổng đà phải không?

Lữ Bách Hóa lắc đầu:

- Từ khi tổng đà bị đột kích, tề bang chủ bị bắt đi, Ngô trưởng lão thay quyền bang chủ đã hạ lệnh phong bế tổng đà, hoàn toàn rút khỏi Thái Nhạc từ lâu rồi!

Mạnh Niệm Từ sững sờ:

- Vậy thì đi đâu mới tìm được Ngô quyền bang chủ?

Lữ Bách Hóa vội hạ giọng thật thấp:

- Tổng đà đã được chuyển đến Khổ Trúc Lãnh trên Lữ Lương Sơn, kể như là tổng đà bí mật lâm thời của tề bang!

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Vật tại hạ đến Lữ Lương một chuyến thì cũng vậy thôi!

Lữ Bách Hóa chau mày:

- Ngoài ra tiểu lão còn có hai nguồn tin quan trọng cần báo với Mạnh thiếu hiệp nữa!

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Tại hạ xin lắng nghe!

Lữ Bách Hóa nghiêm nghị:

- Một là Thiết Kỵ Môn ráo riết ban lệnh truy nã Mạnh thiếu hiệp, họa hình lùng sục khắp nơi, tình hình hết sức gay go. Hai là Thiết Kỵ môn chủ bỗng động tình cốt nhục, định sẽ đoàn tụ với các vị huynh đệ tại Thiết Kỵ Môn vào đêm trừ tịch năm nay!

Mạnh Niệm Từ lộ vẻ thú vị:

- À, thật là một việc hết sức khác thường, theo tại hạ được biết, dường như chưa từng có vậy bao giờ!

Lữ Bách Hóa thở dài:

- Giới võ lâm hiện đang xôn xao bàn tán, hết sức hoang mang lo lắng. Có người bảo Thiết Kỵ môn chủ định nhân cơ hội trừ khử chúng anh em, bởi y phát giác ra họ nuôi lòng bất chính. Kể lại bảo đó là dấu hiệu báo trước một cơn bão tố sắp ập đến. Võ Lâm Tứ Thánh sẽ họp bàn phương sách nuốt chửng toàn bộ võ lâm giang hồ, còn như thật như thế nào thì không ai được rõ!

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Hừ, Mạnh Công Lăng gây nhiều điều bất nghĩa, có thể y sẽ tự chuốc họa vào thân!

Chàng chẳng hiểu vì sao mình lại nói vậy, dường như Cửu U lệnh chủ đã từng nói với chàng, Mạnh Công Lăng là người hết sức đáng tội nghiệp. Đồng thời, ít nhiều chàng cũng hiểu là Mạnh Công Lăng không hề hay biết mấy người anh em kia đã nuôi dã tâm bất chính, vẫn tin tưởng họ đều là những người anh em tốt.

Mạnh Niệm Từ chậm rãi đứng lên nói:

- Tại hạ nóng lòng đến Lữ Lương Sơn để gặp Ngô quyền bang chủ, xin cáo biệt!

- Mạnh thiếu hiệp còn phải quay về thành Bình Nguyên ư?

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Không...

Đoạn móc ra một lạng bạc, nói tiếp:

- Xin phiền Lữ đương gia phái người đi trả tiền khách điểm dùm tại hạ...

53. Ái Thê Thất Tung

Lữ Bách Hóa vội xua tay:

- Việc vật vãn ấy không cần Mạnh thiếu hiệp phải nhọc tâm, tiểu lão tự lo liệu được rồi, tiền bạc xin Mạnh thiếu hiệp hãy thu về, không thì là khiến ngoại đối với tề bang đấy!

Mạnh Niệm Từ chẳng tiện khách sáo quá mực, đành cất lại bạc, vừa định bước đi...

Lữ Bách Hóa lại hấp tấp nói:

- Mạnh thiếu hiệp hãy khoan!

Mạnh Niệm Từ chừng bước, chỉ nghe Lữ Bách Hóa nói:

- Toàn thể đệ tử tề bang đều đã phụng mệnh cải trang dịch dung, để Mạnh thiếu hiệp tiện việc liên lạc, xin hãy mang lấy một tín vật đặc biệt của tề bang.

Đoạn từ trong lòng móc ra một đoạn tre có buộc dây trắng, trao cho Mạnh Niệm Từ và nói tiếp:

- Hãy đeo vật này vào nơi cổ tay, phạm là đệ tử tề bang, Mạnh thiếu hiệp cứ việc sai bảo bất kỳ lúc nào!

Mạnh Niệm Từ đón lấy xem, chỉ thấy đoạn tre vốn mà một vật rất bình thường, nhưng bên trên có một dấu in bằng lửa, bèn y lời đeo vào cổ tay.

Lúc này đêm đã rất khuya, Mạnh Niệm Từ từ biệt cùng Ninh Tiểu Phụng ra khỏi nhà, Lữ Bách Hóa tiễn chân đến tận đầu làng mới bịn rịn chia tay.

Mạnh Niệm Từ với cỡi lòng trĩu nặng cùng Ninh Tiểu Phụng sóng vai nhau đi xuống Thất Lý Ba, nhưng vừa đi được chưa đầy một trượng... thốt nhiên, một tiếng rú thảm thiết từ trong làng vọng ra.

Mạnh Niệm Từ giật mình kinh hãi:

- Nguy rồi, hẳn là đã xảy ra sự cố...

Chưa kịp dứt lời đã cùng Ninh Tiểu Phụng phóng nhanh trở vào làng, khi đến sân nhà khi nãy thì thảm kịch đã xảy ra. Đập vào mắt trước tiên là Lữ Bách Hóa, ông đã bị bổ chéo từ vai xuống thành hai đoạn, máu chảy lai láng, đã chết tự bao giờ.

Mạnh Niệm Từ huyết khí sục sôi, đã kích động đến tột độ, bèn nghiêng răng lao nhanh vào nhà.

Trong nhà cũng ngổn ngang tử thi, hơn hai mươi đệ tử Cái Bang đều đã chết thê thảm, qua thương tích, thấy đều là một kiếm táng mạng.

Mạnh Niệm Từ nghiêng răng nói:

- Chẳng còn người nào sống sót cả...

Quét mắt nhìn quanh, hồi hã nói tiếp:

- Phụng muội, mau đuổi bắt hung thủ...

Chưa dứt lời đã nắm tay Ninh Tiểu Phụng phóng đi.

Chàng không dám để Ninh Tiểu Phụng ở lại một mình, bởi chàng nhận thấy đối phương thân thủ cao cường, sợ Ninh Tiểu Phụng có thể gặp chuyện bất trắc.

Chàng nắm tay Ninh Tiểu Phụng phi thân lên mái nhà, phóng mắt nhìn quanh, những thấy nhiều bóng người loáng thoáng ở hướng bắc, chừng ba hoặc bốn người.

Mạnh Niệm Từ nghĩ thật nhanh, nếu cùng đi với Ninh Tiểu Phụng hẳn là không thể đuổi kịp đối phương, còn như một mình cố sức đuổi theo trước, có thể sẽ đuổi kịp.

Chàng không sao xác định được bọn hành hung là người thuộc phe phái nào. Nếu để họ chạy thoát thì hơn hai mươi tính mạng đệ tử Cái Bang tất sẽ mang hận nơi chín suối, ngay cả hung thủ là ai cũng không biết.

Đồng thời, chàng nhận thấy sở dĩ những đệ tử Cái Bang này táng mạng, bất luận trực tiếp hay gián tiếp đều là do chàng mà ra, chàng có trách nhiệm phải đuổi bắt hung thủ.

Nghĩ đoạn bèn nói:

- Ngu huynh cần phải bắt được bọn hung thủ đó, ít ra cũng phải biết rõ họ thuộc bang phái nào, Phụng muội hãy theo sau, ngu huynh phải đuổi theo trước.

Ninh Tiểu Phụng vội nói:

- Phu quân cứ đuổi theo trước, hãy để mặc thiếp, thiếp tự lo cho mình được rồi!

Mạnh Niệm Từ chẳng chút chần chừ, thi triển khinh công phóng đi như tên bắn, đuổi theo những người kia.

Lúc này công lực của chàng đã đạt đến mức tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, trong thoáng chốc đã rút ngắn khoảng cách chỉ còn chừng năm trượng nữa thôi.

Chỉ thấy đối phương gồm có bốn người, ba người võ phục gọn ghẽ, một người áo gấm sang trọng, dáng vẻ như một công tử ăn chơi trác táng.

Mạnh Niệm Từ như cơn gió cuốn, khoảng cách năm trượng tức khắc đến gần, trầm giọng quát:

- Đứng lại ngay!

Bốn người kia thấy không sao đào thoát, đành chững bước đứng lại. Người mặc áo gấm buông tiếng cười dài:

- Mạnh Niệm Từ, đây là người đã tự chui đầu vào lưới!

Mạnh Niệm Từ thoáng ngẩn người, đoạn cười khẩy nói:

- Thì ra là người!

Người áo gấm tức giận:

- Hừ, người dám xưng hô với ta như vậy hả?

Mạnh Niệm Từ trừng mắt quát:

- Vậy là đã khách sáo lắm rồi, chẳng lẽ người còn muốn ta gọi là tam thúc hay sao?

Thì ra người áo gấm chính là lão tam “Tiêu Dao Công Tử” Mạnh Đạt Tam, ba người kia đều là tùy tùng.

Trong số bảy anh em nhà họ Mạnh, y là người vô tích sự nhất. Tuy nhiên, tuy y chưa gây dựng được cơ nghiệp gì, song cũng rất an nhàn thảnh thơi. Và bất luận thật tình hay giả dối, y luôn đi lại trong Võ Lâm Tứ Thánh, ngoại trừ hàng năm vào tiết Trung Nguyên đến lẫn Võ Hoàng trên Bạch Sa Sơn, y là người thường gặp nhất trong Tứ Thánh.

Những lời lẽ khinh khi của Mạnh Niệm Từ đã khiến y phùng lửa giận, bèn lạnh lùng quát:

- Đồ phản nghịch, danh dự của dòng dõi Võ Hoàng đều bị người làm tiêu tan hết!

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Kể thật sự làm tiêu tan danh dự dòng họ Mạnh chính là người...

Mạnh Đạt Tam hét to:

- Đối với bậc tôn trưởng, người không được vô lễ như vậy!

Mạnh Niệm Từ liền ngửa mặt cười vang:

- Không sai, nhưng nếu bậc tôn trưởng không biết tự trọng thì sao?

Ngưng chốc lát, giọng trầm lạnh tiếp:

- Mạnh Công Lăng tru đệ sát tẩu chẳng ngoài tranh giành quyền vị. Y thông lệnh truy nã diệt nhi, nhất quyết giết đi, há phải là hành vi của đấng anh hùng nhân đức... Tuy nhiên, ít ra y cũng còn có động cơ thúc

đấy. Theo ta được biết, người còn nham hiểm độc ác hơn y gấp nhiều lần, nghe đâu những độc mưu quỷ kế kia đều là do người bày ra, nhưng người vì cái gì?

Võ Lâm Tứ Thánh gắt giọng:

- Lão! Oắt con lại dám nói năng càn bừa đến thế, ta vốn định xin với đại ca tha mạng cho người, nhưng giờ thì người đừng mong sống còn trong tay ta...

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Đó phải xem ai võ công cao cường hơn mới biết!

Mạnh Đạt Tam nghiêng rần:

- Ta biết trong thời gian qua người đã được nhiều kỳ ngộ, đủ sức đối kháng với cao thủ bậc nhất trong võ lâm, nhưng người phải biết, so với anh em họ Mạnh thì người còn kém xa lắm!

Mạnh Niệm Từ nghiêm mặt trầm giọng:

- Mọi sự trong quá khứ hãy tạm gác qua, mấy mươi đệ tử Cái Bang ở Thất Lý Ba phải chăng chính người đã hạ sát?

Mạnh Đạt Tam buông tiếng cười gằn, lặng thinh không đáp.

Mạnh Niệm Từ lạnh lùng nói tiếp:

- Dù muốn chối cũng chẳng thể được, chỉ cần nhìn vết máu trên mình các người cũng đủ chứng minh rồi!

Thì ra Mạnh Đạt Tam cùng ba gã tùy tùng áo trắng đều dính đầy máu, hiển nhiên đã bị dính trong cuộc tàn sát vừa qua.

Mạnh Đạt Tam buông tiếng cười vang:

- Đâu ai muốn chối, chính thúc thúc đã giết họ thì sao nào?

Mạnh Niệm Từ trợn trừng mắt giận dữ quát:

- Giết người thì phải đền mạng!

Mạnh Đạt Tam cười rợn:

- Vậy là người muốn động thủ với thúc thúc chứ gì?

Mạnh Niệm Từ gằn giọng:

- Đâu phải chỉ động thủ thôi, Mạnh mẽ hôm nay quyết phải lấy mạng người. Một là để tể vong linh song thân, hai là báo thù cho những đệ tử đã tử nạn của Cái Bang.

Mạnh Đạt Tam mặt mày tái ngắt quát:

- Phản rồi, phản rồi... Động thủ đi!

Mạnh Niệm Từ nghiêng chặt răng, từng bước tiến tới, dần mạnh từng tiếng nói:

- Từ khi song thân thọ hại, ta với anh em các người đã ân đoạn nghĩa tuyệt, gặp nhau như kẻ thù bất cộng đái thiên, huống hồ người lại còn tàn sát mấy mươi đệ tử Cái Bang vô tội, tội ác tày trời, thật đáng ghê tởm. Dù là người không liên quan ta cũng ra tay can thiệp, trừ hại cho giang hồ võ lâm, hôm nay nếu không giết được người thì thật là có lỗi với trời cao và lương tâm... Hãy mau tuốt thanh kiếm vậy máu của người ra đi!

Mạnh Đạt Tam vênh mặt:

- Người đã muốn động thủ, vậy thì xét theo bối phận, ta nhường cho người ra tay trước!

Mạnh Niệm Từ hét to:

- Ta đã nói rồi, tình cốt nhục đã đứt, ta không thừa nhận anh em các người là hậu duệ của Võ Hoàng nữa, mà là kẻ thù bất cộng đái thiên...

Hai mắt chàng cơ hồ phún ra lửa, nghiêng răng ken két, tuy chàng không phải là một người hung dữ, nhưng dĩ vãng đau thương đã kích động chàng, khiến chàng trở thành một con thú dữ nổi điên.

Mạnh Đạt Tam cười khẩy:

- Vậy ngươi xử dụng binh khí gì?

Mạnh Niệm Từ cười rộ:

- Hôm nay ta thử dùng hai bàn tay xương thịt để tiếp kiếm pháp nhà họ Mạnh của anh em các người xem sao...

Trầm giọng quát:

- Xuất chiêu đi!

Mạnh Đạt Tam cười to:

- Khẩu khí lớn lắm, chẳng lẽ ngươi còn định nhường ta một chiêu hay sao?

Mạnh Niệm Từ ngao nghễ cười vang:

- Đúng vậy, mặc dù hôm nay là diệt trừ kẻ tử thù phản nghịch, nhưng Mạnh Niệm Từ này vẫn không bãi bỏ quy định giao đấu. Dưới mắt ta, ngươi chỉ kẻ được là nhân vật hạng nhì, theo lệ là phải nhường người một chiêu.

Mạnh Đạt Tam chau mày:

- Ngươi thật quá ngông cuồng! Mạnh Niệm Từ, hôm nay ta mà không bắt sống được ngươi, họ Mạnh của ta sẽ viết ngược kể từ đây.

Mạnh Niệm Từ không hề thủ thế, điệu vẻ hết sức bình thản.

Mạnh Đạt Tam ngoảnh lại nhìn ba tên tùy tùng, trầm giọng quát:

- Các người lui ra!

Ba tên tùy tùng vội đồng thanh cung kính đáp:

- Tuân mệnh!

Lập tức tung mình lui ra xa, song họ không dừng lại, tiếp tục phóng nhanh đi, thoảng chốc đã mất dạng trong màn đêm mịt mù.

Mạnh Niệm Từ thoảng kinh ngạc:

- Vậy là thế nào?

Mạnh Đạt Tam cười phá lên:

- Bảo tùy tùng lui đi để cho hai ta chuyên tâm giao chiến, vậy không tốt hay sao?

Ánh mắt u ám đảo quanh một vòng, nói tiếp:

- Nếu như võ công của ngươi đã đạt đến trình độ tương đối thì cuộc chiến hôm nay ít ra phải ngàn chiêu mới có thể phân định thắng bại, chẳng lẽ không nên bảo họ rời đi hay sao?

Mạnh Niệm Từ lặng thinh, chú mắt nhìn đối phương, sẵn sàng ứng biến.

Chỉ thấy Mạnh Đạt Tam buông tiếng cười khằng khặc, “soạt” một tiếng, trường kiếm bên lưng đã tuốt ra cầm tay.

Những thấy ánh thép chớp chóa, ba đóa hoa kiếm nhanh như chớp bay đến Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ bình thản đứng yên, chờ cho ba đóa hoa kiếm đến gần mới như bóng ma nhấp nhোáng, vừa vạn tránh khỏi một chiêu.

Mạnh Đạt Tam thoảng kinh ngạc, đoạn cười nói:

- Tránh được chiêu “Tam nguyên cập đệ” này, đủ thấy võ công của người quả là bất phàm, hôm nay Mạnh Đạt Tam này đã gặp phải kình địch rồi!

Đoạn trường kiếm vung tới, một lần kiếm chớp sáng.

Nhất thời chỉ thấy bóng kiếm chập chùng, ánh bạc loang loáng, chiêu thức mỗi lúc càng thêm dồn dập và hung mãnh, thoáng chốc đã công ra hơn ba mươi chiêu.

Mạnh Niệm Từ bất giác lòng thầm bội phục, xem ra võ công do Võ Hoàng truyền lại quả nhiên bất phàm. “Tiêu Dao Công Tử” Mạnh Đạt Tam là người kém nhất trong số anh em họ Mạnh, vậy mà kiếm pháp thi triển cũng vô cùng hung hiểm, khiến người cảm thấy ngạt thở.

Thế là bèn cũng giở hết sở học do Quý Tiên truyền cho, thân pháp nhanh nhẹ, chập chờn như ảo ảnh lướt quanh Mạnh Đạt Tam.

Mặc dù chàng không thẳng thừng tiếp chiêu, song chiêu phong chỉ kình hết sức chặt chẽ, và chiêu nào cũng không rời sau ót của Mạnh Đạt Tam, bắt buộc y phải luôn hồi chiêu tự cứu, vì vậy kiếm pháp rối loạn, mỗi lúc càng thêm kém thế.

Mạnh Niệm Từ trung khí sung mãn, nội lực dồi dào, bỗng tăng nhanh thân pháp, cơ hồ biến thành một bóng trắng, khiến Mạnh Đạt Tam càng khó nhận định.

Mạnh Đạt Tam chỉ cảm thấy sau ót gió rít vù vù, hiển nhiên ngũ chỉ của Mạnh Niệm Từ mỗi lúc càng thêm chính xác, càng thêm tiếp cận. Nếu tiếp tục giao chiến chẳng những không sanh cầm được Mạnh Niệm Từ, trái lại còn có nguy cơ táng mạng dưới tay chàng là khác.

Ngay khi nguy cơ trùng trùng, bỗng một tiếng huýt sáo từ xa vọng đến.

Mạnh Đạt Tam lập tức phản chấn tinh thần, đột nhiên vung tay, liên tiếp công ra ba kiếm.

Mạnh Niệm Từ thấy đối phương đã sắp thua bại đến nơi, chẳng ngờ y lại đột ngột biến thế, chỉ thấy ánh thép chớp ngời, nhắm đỉnh đầu mình phủ chụp xuống, lập tức kinh hoàng thất sắc.

Thì ra đó là Đoạt Mệnh Tam Kiếm trong số tuyệt chiêu do Võ Hoàng để lại, một khi thi triển ắt là sát thương địch thủ, uy lực hết sức ghê gớm.

Mạnh Niệm Từ trong cơn kinh hoàng cấp tốc lùi sau ba bước, tuy vậy cũng nghe “soạt” một tiếng, vạt áo đã bị rách toát một đường dài hơn thước.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Mạnh Đạt Tam thu kiếm lui nhanh, quay người bỏ chạy.

Mạnh Niệm Từ trầm giọng quát:

- Chạy đâu cho thoát?

Đồng thời đã tung mình đuổi theo...

Mạnh Niệm Từ vốn cũng chưa muốn giết chết Mạnh Đạt Tam, chẳng qua chỉ định cho y nếm chút mùi đau khổ để phát tiết cơn giận trong lòng. Song bởi Ninh Tiểu Phụng chưa đến và hướng chạy của Mạnh Đạt Tam chính là hướng đến của chàng vừa rồi, nên chàng liền đuổi theo ngay.

Mạnh Đạt Tam cố sức cầm cúi chạy, tuy Mạnh Niệm Từ khinh công cao hơn, song thoáng chốc hai người đã cách xa đến những bảy tám mươi trượng.

Mạnh Niệm Từ ngoài việc đuổi theo Mạnh Đạt Tam lại còn chú ý đến Ninh Tiểu Phụng, tính theo khoảng cách thời gian, lẽ ra nàng đã đến nơi rồi mới phải, vì sao đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng nàng?

Chàng đang băng khoăn suy nghĩ, bỗng thấy Mạnh Đạt Tam quay người, rẽ vào một khu rừng cạnh đó, thoáng cái đã mất dạng.

Khu rừng ấy không rộng lắm, Mạnh Niệm Từ lòng phừng lửa giận, lập tức lao đuổi theo vào rừng, song chẳng còn thấy bóng dáng Mạnh Đạt Tam đâu nữa.

Mạnh Niệm Từ nhanh chóng đảo quanh một vòng trong rừng, chẳng tìm thấy chút dấu vết, như thể đột nhiên biến mất trên cõi đời này vậy.

Mạnh Niệm Từ vô cùng thắc mắc, thân pháp của Mạnh Đạt Tam chẳng thể nào nhanh đến vậy được, ngoại trừ vẫn còn ẩn náu trong rừng, y tuyệt đối không thể trốn đi đâu được.

Song chàng cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng, bởi đến lúc này vẫn chưa thấy bóng dáng Ninh Tiểu Phụng đâu cả.

Thế là chàng nhanh chóng quyết định, từ bỏ việc đuổi theo Mạnh Đạt Tam, đi tìm Ninh Tiểu Phụng trước là hơn, bèn lập tức quay người, phóng đi trở về con đường cũ.

Song Ninh Tiểu Phụng cũng giống như Mạnh Đạt Tam, chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Mạnh Niệm Từ giờ đây mới thật sự hốt hoảng, một sự thật rất rõ ràng là Ninh Tiểu Phụng ắt đã gặp điều bất trắc.

Chàng như kẻ nổi điên, vừa chạy vừa lớn tiếng gọi:

- Tiểu Phụng... Tiểu Phụng...

Đêm khuya vắng lặng, tiếng gọi vang xa những mấy dặm, song chớ hề có một tiếng đáp lại của Ninh Tiểu Phụng.

Sau cùng chàng dừng bước, hậm hực nói:

- Nhất định là Mạnh Đạt Tam, tên thú vật nham hiểm ấy!

Chợt nhớ lại tiếng huýt sáo kia, vậy càng chứng tỏ một sự thật, có thể đối phương không chỉ có Mạnh Đạt Tam cùng ba tên tùy tùng thôi.

Nhất thời, chàng hết sức hoang mang, Ninh Tiểu Phụng bị rơi vào trong tay họ sẽ ra sao? Họ sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với nàng? Điều quan trọng hơn hết là biết phải tìm Mạnh Đạt Tam ở đâu?

Lòng chàng rối bời, không ngớt dậm chân, chỉ trách mình quá non kém về kinh nghiệm giang hồ, lẽ ra không nên bỏ Ninh Tiểu Phụng lại mà đuổi theo Mạnh Đạt Tam.

Chàng tiu ngủi thả bước một cách vô mục đích...

Lát sau chỉ thấy một ngôi chùa loáng thoáng hiện ra trong khu rừng tạp bên cạnh đường.

Mạnh Niệm Từ tuy không cảm thấy mỏi mệt, song vì trong lòng lo âu rối rắm, chẳng biết nên đi đâu cho phải, bèn thả bước đi về phía ngôi chùa.

Ngôi chùa ấy không to lắm, trên tấm biển ngang trước cổng có ba chữ vàng to lớn là “Linh Xà Tự”, tiếng mõ văng vẳng từ trong vọng ra.

54. Linh Xà Thiên Tự

Mạnh Niệm Từ thâm nhủ:

- Có lẽ trời đã sắp sáng, tăng lữ trong chùa đã thức dậy niệm kinh rồi!

Đoạn liền đưa tay gõ cửa...

Tiếng mõ lập tức ngưng lặng, một vị hòa thượng trung niên ra mở cửa, chấp tay cao giọng niệm:

- A Di Đà Phật! Thí chủ đêm khuya đến đây chẳng hay có việc chi?

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Tại hạ lạc đường, quá mỏi mệt, một là định hỏi đường, hai là định mượn một góc quý tự nghỉ tạm một lúc!

Hòa thượng trung niên mỉm cười:

- Xin mời thí chủ vào, đừng nói là nghỉ tạm một lúc, dù là mười hôm nửa tháng, tệ tự cũng có thể cung phụng!

Đoạn lách người sang tránh đường và chìa tay mời.

Mạnh Niệm Từ nói vài lời khách sáo lấy lệ, cất bước đi vào và hỏi:

- Đại sư phụ xưng hô thế nào? Phải chăng là trụ trì của tự viện này?

- Tiểu tăng pháp danh Tuệ Tĩnh, tri khách của bốn tự. Tệ phương tượng pháp danh Tuệ Phương, là sư huynh đồng môn của tiểu tăng.

- Thì ra là Tuệ Tĩnh thiền sư, thật thất kính!

- A Di Đà Phật! Không dám...

Mạnh Niệm Từ vừa bước qua cửa cổng, bỗng giật mình kinh hãi, co chân toan tháo lui, song Tuệ Tĩnh hòa thượng lại buông tiếng cười dài.

Mạnh Niệm Từ thở phào chừng bước, thì ra chàng đã trông thấy trên trụ cửa hai bên tả hữu đều có một con rắn khổng lồ dài những hai trượng quấn quanh, ngấn đầu thè lưỡi trông thật khủng khiếp.

Mạnh Niệm Từ bản tính sợ rắn, nên vừa nhác thấy đã kinh hoàng luống cuống, để khiến Tuệ Tĩnh hòa thượng không nén được cười thành tiếng.

Mạnh Niệm Từ lấy lại bình tĩnh, đỏ mặt nói:

- Tại hạ đã thất thái rồi!

Tuệ Tĩnh hòa thượng liền mỉm cười nói:

- Không sao! Bất kỳ ai lần đầu vào bốn tự đều bị hoảng kinh, chứ chẳng phải chỉ mình thí chủ!

Mạnh Niệm Từ lại đưa mắt nhìn hai con rắn giả, chỉ thấy sống động hệt như rắn thật, khó thể phân biệt được chân giả.

Chàng chau mày nói:

- Quý tự vì sao lại làm giả loài rắn thế này?

Tuệ Tĩnh hòa thượng cười:

- Thí chủ không trông thấy biển tên của bốn tự sao? Chẳng giấu gì thí chủ, bốn tự cung phụng cũng đa số loại rắn...

Mạnh Niệm Từ thắc mắc:

- Vì sao vậy?

- Bần tăng đến đây mới chỉ vài năm, cũng chưa rõ lắm về sự thật thế nào. Tuy nhiên, nghe đâu khi xưa nơi đây có một con rắn to đã thành tinh, làm hại rất nhiều mạng người...

Mạnh Niệm Từ không dần được tiếp lời:

- Rắn độc hại người vì sao lại xây chùa thờ phụng?

Tuệ Tĩnh hòa thượng vội cười nói:

- Về sau đã có một vị cao tăng đi ngang qua đây, điểm hóa con rắn to ấy, con rắn ấy đã thông linh tính, sau khi tiếp thu sự chỉ dẫn của vị cao tăng nọ, lại chuyên làm việc thiện cứu người, kết quả đã được chứng đại đạo, bay lên cõi cực lạc, thế là người đời sau đã xây cất ngôi Linh Xà Tự này.

- Ra vậy... Tại hạ chỉ định nghỉ ngơi một lúc, không cần phải làm phiền phương tượng quý tự, và cũng xin đại sư phụ không cần phải nhọc sức vì tại hạ...

Tuệ Tĩnh hòa thượng gật đầu cười:

- Vậy xin mời thí chủ đến khách đường dùng trà!

Đoạn đưa Mạnh Niệm Từ đi về phía khu nhà bên trái. Khu nhà ấy gồm có ba gian tĩnh thất, dường như chuyên dùng để tiếp khách. Trong thất có ánh đèn nhàn nhạt hắt ra, một tiểu sa di đã pha sẵn trà thơm mang đến.

Tuệ Tĩnh hòa thượng đưa Mạnh Niệm Từ vào tĩnh thất, không rời khỏi ngay mà lại ngồi xuống bên cạnh nói:

- Thí chủ có nói là bị lạc và định hỏi đường, chẳng hay thí chủ định đi đâu vậy?

Mạnh Niệm Từ thoáng ngập ngừng:

- Tại hạ định đi đến thành Bình Nguyên!

Tuệ Tĩnh hòa thượng phì cười:

- Thành Bình nguyên ư? Nếu là nơi khác thì còn có thể nói là không thuộc đường, thành Bình Nguyên chỉ cách đây có vài dặm, ban ngày có thể trông thấy rõ ràng, sao thí chủ lại đi lạc đường?

Mạnh Niệm Từ đỏ mặt:

- Tại hạ từ xa đến, lúc đến đây thì trời đã tối, nên mới đi lạc vào đây, chờ mai trời sáng là có thể tìm được.

Tuệ Tĩnh hòa thượng cười:

- Vậy thì thảo nào...

Chậm rãi đứng lên, mắt đảo quanh nói tiếp:

- Bốn tự ở nơi hẻo lánh nên có nhiều thiếu thốn, nếu có chỗ tiếp đãi không được chu đáo, những mong thí chủ rộng lượng cho!

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Không dám...

Chưa dứt lời đã nhanh như chớp bùng ra một chỉ, đồng thời tay trái chộp ra, nắm lấy cổ tay trái Tuệ Tĩnh hòa thượng.

Những nghe “phịch” một tiếng, từ trong tay áo Tuệ Tĩnh rơi ra một con rắn nhỏ toàn thân màu trắng toát dài chừng năm tấc, trên lưng có một đường sọc màu vàng kim, chính là loài rắn tối độc Kim Tuyền Nương.

Con rắn độc ấy đã bị chỉ phong của Mạnh Niệm Từ điểm trúng ngay đầu, máu thịt nhầy nhụa chết ngay tức khắc.

Tuệ Tĩnh hòa thượng chẳng ngờ Mạnh Niệm Từ lại ra tay bất thần như vậy, mà dù có ngờ đến thì cũng chẳng chống nổi, cổ tay trái lập tức bị nắm chặt.

Chỉ nghe y thảng thốt la lên:

- Thí chủ... vậy là sao?

Mạnh Niệm Từ trầm giọng cười:

- Hòa thượng đừng lớn tiếng là hơn...

Lại bùng ra luồng chỉ phong làm tắt ngọn nến trong phòng, kéo Tuệ Tĩnh vào trong góc tường, khẽ quát:

- Hai con rắn đá ngoài kia không có gì lạ, nhưng hòa thượng giấu rắn độc trong tay áo thì giải thích thế nào?

Tuệ Tĩnh hòa thượng nhăn nhó:

- Trong bốn tự đâu đâu cũng có rắn độc, nếu không thì đâu có tên là Linh Xà Tự. Một con rắn nhỏ trong tay áo bần tăng thì cũng đâu có gì lạ!

Mạnh Niệm Từ tức giận:

- Đừng tưởng kẻ này sợ rắn là không hiểu về rắn, Kim Tuyền Nương là loài rắn tuyệt độc và hiếm có, tại sao lại giấu trong tay áo thế này?

Tuệ Tĩnh hòa thượng cố chống chế:

- Vì bốn tự có quá nhiều rắn và lại rất hiền lành, nên bần tăng bắt bừa một con bỏ vào trong tay áo, nào biết đó là Kim Tuyền Nương hay là Ngân Tuyền Nương...

Mạnh Niệm Từ gằn giọng:

- Kẻ này có cách làm cho hòa thượng biết!

Tuệ Tĩnh hòa thượng chưa hiểu ý, lúng búng nói:

- Bần tăng không biết là không biết, thí chủ sao có thể cho bần tăng biết được?

- Hừ, có lẽ hòa thượng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chứ gì?

Năm ngón tay thoáng tăng sức, một luồng kinh lực xuyên qua huyết đạo bắn ra.

Tuệ Tĩnh hự lên một tiếng khô khan, mồ hôi lạnh vã ướt đầm trán, lập tức ngất xỉu.

Mạnh Niệm Từ cười tự mĩa:

- Thì ra chỉ là một phế vật vô dụng, ta rõ là lãng phí thời gian.

Buông tay ra, hai tay xoa bóp vùng ngực Tuệ Tĩnh, lát sau y từ từ hồi tỉnh, mở mắt thấy Mạnh Niệm Từ, vội hốt hoảng nói:

- Thí chủ... xin hãy tha mạng...

Mạnh Niệm Từ gằn giọng:

- Nếu người trả lời đúng sự thật thì ta không lấy mạng người, còn như cố ý ỡm ờ thì đừng trách ta tàn ác!

Tuệ Tĩnh gật đầu lia lịa:

- Tiểu tăng xin cam đoan nói sự thật!

Mạnh Niệm Từ thoáng ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Phương trượng tự viện này là người thế nào? Có thường lai vãng với người giới võ lâm hay không?

- Đó thì... tiểu tăng quả tình không biết, tiểu tăng chỉ mới đến đây được ba năm, trước nay đều ở hậu viện, chẳng biết gì về phương trượng tề tự cả.

Mạnh Niệm Từ quát mắng:

- Lão, người đã là tri khách tăng trong tự viện này, lẽ tất nhiên phải biết rành tất cả chứ?

Tuệ Tĩnh vội nói:

- Thật ra tiểu tăng không phải là tri khách của bốn tự, chỉ vì tiểu tăng không sợ ngũ độc nên phương trượng mới sai bảo tiểu tăng phải...

Ngập ngừng không nói tiếp nữa.

Mạnh Niệm Từ bực tức quát:

- Phải làm gì? Nói mau!

Tuệ Tĩnh thở dài:

- Phải dùng con rắn độc Kim Tuyền Nương cắn chết thí chủ!

- Người biết ta là ai không?

Tuệ Tĩnh lắc đầu nguầy nguậy:

- Tiểu tăng không biết... Trước khi thí chủ đến đây không lâu, tiểu tăng được phương trượng cho gọi, bảo có một ác nhân giang hồ sắp đến bốn tự, dặn tiểu tăng phải giả làm tri khách hòa thượng, dùng Kim Tuyền Nương sát hại thí chủ. Ngoài ra tiểu tăng hoàn toàn không biết gì khác, tất cả những gì tiểu tăng đã nói đều đúng sự thật.

Mạnh Niệm Từ thấy Tuệ Tĩnh sợ đến cơ hồ phát khóc, biết là y không nói dối, bèn lại hỏi:

- Phương trượng hiện giờ ở đâu?

- Ở tịnh viện phương trượng, từ đây băng qua hai khu nhà là đến!

- Hãy đi trước dẫn đường, nếu còn định giở trò gì nữa thì đó là người chán sống đấy!

Tuệ Tĩnh áp ứng:

- Nếu tệ phương trượng mà thấy tiểu tăng chẳng những không sát hại thí chủ mà còn đưa thí chủ đến tịnh thất thì tiểu tăng cũng phải chết.

Mạnh Niệm Từ đành giọng:

- Ta bảo đảm tính mạng cho người, không để phương trượng giết chết người đâu... Đừng có nhùng nhằng nữa, coi chừng trên ta nổi giận thì người chẳng sống nổi đâu!

Tuệ Tĩnh hòa thượng không dám nhiều lời, đành miễn cưỡng gật đầu, rón rén đi ra ngoài.

Linh Xà Tự khắp nơi tối mịt, tưởng chừng tất cả tăng lữ đều đã yên giấc, không một chút tiếng động, yên vắng đến lạ thường.

Liên tiếp băng qua hai khu sân vườn, Tuệ Tĩnh hòa thượng dừng lại trước một tịnh viện cửa hình bán nguyệt, rón rén nấp vào một bên nói với Mạnh Niệm Từ:

- Đến rồi, chính là nơi đây!

Mạnh Niệm Từ thoáng đảo mắt nhìn, đoạn nói:

- Trong vườn có người tuần tra không?

Tuệ Tĩnh lắc đầu:

- Có lẽ không, nhưng tiểu tăng rất ít khi đến đây, không được rõ lắm!

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Trong phòng có đặt bẫy không?

- Theo tiểu tăng biết thì không!

Mạnh Niệm Từ lại cười khẩy:

- Bất luận có đặt bẫy hay không thì cũng phiền người chịu khó đi cùng ta!

Đoạn nắm vai Tuệ Tĩnh quát:

- Đi! Hãy đánh lừa tên giặc trọc Tuệ Phương ra đây!

Tuệ Tĩnh mặt mày xám ngắt:

- Không được đâu, bảo tiểu tăng gặp ông ta như thế này thì kể như là nạp mạng!

- Nếu ta không nhờ đã khám phá ra độc kế thì đã táng mạng trong tay người rồi, người lừa lão trọc Tuệ Phương ra đây có gì là không được!

Trầm giọng quát:

- Nếu không làm theo lệnh ta thì cũng chết, hơn nữa còn phải chết một cách thê thảm!

Tuệ Tĩnh nhăn nhó:

- Sau khi gặp tệ phương trượng là thí chủ phải tha mạng cho tiểu tăng...

- Dĩ nhiên rồi!

Tuệ Tĩnh biết không còn cách nào hơn, đành nhon nhón từng bước đi vào.

Trong khu vườn nhỏ này hoa cây thừa thốt, hết sức thanh nhã và yên tĩnh, trong tĩnh thất hãy còn ánh đèn, dường như Tuệ Phương hòa thượng đang chong đèn chờ đợi.

Tuệ Tĩnh rón rén đến trước cửa, khẽ cất tiếng gọi:

- Phương trưởng sư huynh!

Không có tiếng trả lời.

Tuệ Tĩnh lại khẽ gõ cửa gọi:

- Khỏi bẩm phương trưởng...

Trong phòng vẫn im phăng phắc. Tuệ Tĩnh ngoảnh lại nhìn Mạnh Niệm Từ, như hỏi ý kiến chàng phải làm sao?

Mạnh Niệm Từ thoáng chau mày, ngẫm vận công lực, đưa tay nhẹ xô cửa, “kẹt” một tiếng, cửa phòng mở ngay, thì ra cánh cửa vốn chỉ khép hờ.

Trong phòng không một bóng người, ngọn nến sắp tàn trên bàn lập lòe bất định, mọi cửa sổ đều được đóng chặt.

Mạnh Niệm Từ thoáng đảo mắt nhìn, ngẫm vận cương khí hộ thân, bước nhanh vào phòng, xông thẳng về phía cửa nội thất.

Nội thất không có cánh cửa, chỉ treo một bức màn vải, khả năng duy nhất là Tuệ Phương hòa thượng ở trong nội thất.

Mạnh Niệm Từ đứng tránh sang bên, trầm giọng quát:

- Lão giặc trọc, còn chưa chịu ra đây hả?

Không có tiếng đáp lại. Mạnh Niệm Từ buông tiếng cười khẩy, đưa tay lên kéo mạnh, bức màn cửa rơi xuống đất, bên trong cũng không một bóng người.

Mạnh Niệm Từ hết sức thắc mắc, chả lẽ đã bị lão ta phát giác bỏ trốn rồi hay sao?

Đang lúc phân vân, bỗng nghe một tiếng rú thảm vang lên từ phía sau. Tuệ Tĩnh hòa thượng đã ngã lặn ra đất, thất khiếu ra máu chết ngay tức khắc.

Mạnh Niệm Từ kinh hãi, vội tung mình lao tới, cúi xuống xem xét, chỉ thấy một mũi trên nhỏ cắm nơi sau gáy Tuệ Tĩnh, tên óng ánh, vết thương đã sưng to cỡ nắm tay và bầm tím, chỉ thoáng nhìn cũng đủ biết mũi tên có tầm kịch độc.

Đột nhiên, Mạnh Niệm Từ nghe sau ót có tiếng gió rít, chàng buông tiếng cười gằn, trở tay phất nhẹ, lập tức một luồng kinh lực phóng ra, vài tiếng leng keng vang lên, ba mũi tên nhỏ đã cắm xuống đất ngay cạnh.

Mạnh Niệm Từ đứng phắt dậy, giọng quát to:

- Thủ đoạn thật đê tiện!

Định thần nhìn kỹ lại, bất giác ngớ người.

Thì ra đang có mấy người đứng ngay cửa tĩnh thất, đầu tiên là “Tiêu Dao Công Tử” Mạnh Đạt Tam, sau lưng là một hòa thượng tuổi trạc ngũ tuần, vón người mập mạp, hẳn chính là Tuệ Phương hòa thượng, chủ trì Linh Xà Tự này, ngoài ra là các tùy tùng võ phục màu xanh.

Mạnh Đạt Tam chăm chăm nhìn Mạnh Niệm Từ cười nham hiểm, lặng thinh không nói gì cả.

Mạnh Niệm Từ nghiêng răng quát:

- Lẽ ra ta đã sớm nghĩ đến mối phải, hòa thượng trong chùa này sao cũng cấu kết với ngươi hả?

Mạnh Đạt Tam cười:

- Chưa được kể là cấu kết....

Quay ssang hòa thượng mập cười nói tiếp:

- Vì đại sư phụ này đã cam tâm tình nguyện ra sức với Thiết Kỳ Môn, bắt lấy tên phản nghịch người!

Hòa thượng vội chấp tay nói:

- Được ra sức vì hiền huynh đệ, thật vô cùng vinh hạnh cho lão nạp.

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Vậy ra hòa thượng trong chùa này vốn dĩ không phải kẻ lương thiện, gặp lúc đã bị người lợi dụng!

Mạnh Đạt Tam cười hô hố:

- Người nói sao cũng được... Lời nói ngông cuồng của một tên nhãi ranh, đại sư phụ không trách chứ?

Hòa thượng mập vội cười giả lả, nói tiếp:

- Mạnh đại hiệp khách sáo quá, lão nạp sao dám...

Mạnh Đạt Tam cười ngạo nghễ, quay sang Mạnh Niệm Từ quát:

- Không kể ngươi là một tên phản nghịch của dòng dõi Võ Hoàng, tất phải tru diệt, ngay như thái độ vô lễ đối với ta vừa rồi thì cũng đủ đáng tội chết rồi!

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Nếu ngươi có đủ bản lĩnh!

Mạnh Đạt Tam cười to:

- Mẫu thân chết tiết của ngươi cũng khá là tài giỏi, bố trí chặt chẽ đến mức lừa được cả đại ca, mới để cho ngươi trốn thoát. Nếu ngươi mà lấy được Tử Kim Tinh Châu, luyện thành toàn bộ võ học của tiên phụ Võ Hoàng, vậy là dòng họ Mạnh ắt phải diệt tuyệt...

Giọng trầm xuống nói tiếp:

- Hôm nay ta cũng chưa muốn giết ngươi tại đây, phải giải ngươi về Thiết Kỳ Môn giao cho đại ca, để ngươi cũng phải chết trên đoạn đầu đài!

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Đó cũng là một cơ hội để cho ngươi nở mày nở mặt, chẳng những có thể lấy lòng Mạnh Công Lăng, mà còn tạo điều kiện cho ngươi khoe khoang với các anh em của ngươi, đúng không nào?

Mạnh Đạt Tam cười:

- Đúng vậy! Tiêu Dao Công Tử ta tuy không tạo được cơ nghiệp gì, nhưng lại làm được những việc mà họ không làm được, bắt tên nghịch đồ ngươi mang về trị tội!

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Nói không chẳng ích gì nào, sao ngươi chưa động thủ đi?

Mạnh Đạt Tam đảo quanh mắt:

- Ta sẽ khiến ngươi xuôi tay chịu trói!

Mạnh Niệm Từ thích thú:

- Chẳng lẽ ngươi biết ma thuật, có thể khiến ta mê loạn tâm trí, tự động bó tay đầu hàng hay sao?

55. Tuệ Phương Hòa Thượng

Mạnh Đạt Tam cười đắc ý:

- Đó có mấy nguyên nhân, nói cho người biết, người sẽ không còn ngang bướng như vậy nữa đâu... Một là Linh Xà Tự này tuy nhỏ nhưng cũng kể được là long đàm hổ huyệt. Có lối vào mà không có lối ra, võ công người tuy cao cường, nhưng muốn thoát khỏi đây e cũng chẳng phải dễ. Hai là Tuệ Phương đại sư là tôn sư dùng độc, một khi thi triển là người tức khắc mất sức phản kháng. Ba là... ha ha ha... Người đã có vợ rồi phải không?

Mạnh Niệm Từ bâng hoàng:

- Chẳng lẽ người bắt giữ Ninh Tiểu Phụng? Nàng hiện thế nào rồi?

Mạnh Đạt Tam cười khoái trá:

- Nàng ta vẫn bình thường, hiện đang được ta giữ ở một nơi bí mật và đối xử rất tử tế. Nếu người ngoan ngoãn xuôi tay chịu trói, ta sẽ cho hai người trùng phùng và được chết bên nhau, còn không thì... ha ha ha ha...

Mạnh Niệm Từ hét vang:

- Thủ đoạn thật là bỉ ổi... Nàng hiện ở đâu?

Mạnh Đạt Tam cười:

- Hiện chưa thể cho người biết được, tuy nhiên...

Ngoảnh ra sau bọn tùy tùng quát:

- Hãy đưa tín vật cho hắn xem!

Một tên tùy tùng lập tức vâng mạng tiến tới một bước, vung tay ném ra một vật màu đen.

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc, vội đưa tay đón lấy, thì ra đó là chiếc áo ngoài của Ninh Tiểu Phụng, qua đó đủ chứng minh rằng đúng là đã bị Mạnh Đạt Tam bắt giữ, lập tức chàng nghe lòng đau thắt, hết sức kích động.

Mạnh Đạt Tam cười ngạo nghễ:

- Tiểu tử, giờ người còn dám ra tay kháng cự nữa thôi?

Mạnh Niệm Từ làm thinh, ý nghĩ xoay nhanh trong đầu, song nhất thời cũng chẳng biết nên quyết định thế nào.

Chàng không thể mang tính mạng của Ninh Tiểu Phụng ra mà mạo hiểm, nếu thật sự xảy ra điều bất trắc thì chàng có chết đi cũng mang theo niềm ân hận.

Thế nhưng, chàng cũng không thể xuôi tay chịu trói, bởi như vậy thì chàng cũng chỉ có mỗi con đường chết mà thôi.

Chàng cầm chiếc áo mà hai tay run rẩy, nghiêng rằng ken kết. Bỗng... chàng trông thấy Trên áo có vết máu, bất giác giật mình sững sốt, nhưng nhìn kỹ thì đó là mấy chữ viết nguệch ngoạc, miễn cưỡng có thể đọc được là:

“Đừng bận tâm đến thiếp, thiếp tự sẽ có cách thoát thân và tìm cách liên lạc”.

Hiển nhiên đây là Ninh Tiểu Phụng đã viết lúc bị cưỡng bức cởi áo ra sau khi bị bắt. Hẳn nàng đã biết chiếc áo này dùng để uy hiếp Mạnh Niệm Từ, nên mới lén cắn ngón tay viết vội dòng chữ ấy, và Mạnh Đạt Tam đã không chú ý đến, chỉ trao cho tùy tùng mang theo, do đó đã suông sẽ lọt vào mắt Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Đạt Tam chờ đợi hồi lâu, đoạn trầm giọng quát:

- Đã suy nghĩ kỹ chưa?

Mạnh Niệm Từ đã có phần yên lòng, bèn cười khẩy nói:

- Suy nghĩ gì kia?

Mạnh Đạt Tam thoáng ngẩn người:

- Xuôi tay chịu trời hay là muốn cùng chết thê thảm với vợ người?

Mạnh Niệm Từ ánh mắt sắc lạnh đảo quanh:

- Ta không xuôi tay chịu trời mà cũng chẳng cùng vợ chết thảm, hôm nay ai thắng ai bại cũng chưa biết chừng.

Mạnh Đạt Tam tức giận, quay nhìn Tuệ Phương hòa thượng nói:

- Tên tiểu tử này ngoan cố quá, xin phiền đại sư hãy hạ lệnh hành động!

Tuệ Phương hòa thượng vội nói:

- Lão nạp tuân mạng!

Bỗng cao giọng niệm câu Phật hiệu, đoạn quát:

- Thả nhóm độc trùng đầu tiên!

Lập tức, bốn bề dạ ran, rồi thì gió tanh thổi lên, hàng ngàn rắn độc to nhỏ lúc nhúc từ các cửa sổ bò vào.

Mạnh Niệm Từ vẫn bình thản buông tiếng cười khẩy:

- Chỉ bằng lũ trùng rắn này mà khuất phục được Mạnh mẽ ư?

Đoạn ngồi xếp bằng, nhắm mắt bất động.

Cạnh người chàng bỗng bốc lên một làn sương trắng nhàn nhạt, dày chừng nửa thước, bao phủ toàn thân chàng, hiển nhiên đó là cương khí hộ thân ngưng tụ thành hình.

Lũ rắn độc ào ạt bò vào, nhưng khi đến cạnh làn sương trắng thì như gặp phải tường đồng vách sắt, bật ngược trở ra. Lập tức đàn rắn dồn vào nhau hàng đồng...

Bỗng nhiên, Mạnh Niệm Từ mở bừng mắt, buông tiếng quát vang, âm thanh làm mái nhà rung động, trụ cột lung lay.

Cùng lúc ấy, đàn rắn văng bay ra tứ phía, máu tanh tung tóe, mười phần chết hơn bảy bởi sức chấn động của cương khí hộ thân của Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Đạt Tam và Tuệ Phương hòa thượng đứng ngoài cửa không ngờ Mạnh Niệm Từ lại có thể phóng ra cương khí hộ thân, nhất thời không kịp tránh né, bị máu rắn vàng dính đầy mặt đầy mình, hết sức thảm não.

Ngay khi mọi người đang ngơ ngẩn, Mạnh Niệm Từ đã nhanh nhẹ lướt qua đầu họ, hạ xuống giữa sân, cười khẩy nói:

- Mạnh Đạt Tam, tặc hòa thượng, hai người còn trò quỷ quái gì nữa không?

Tuệ Phương tức giận:

- Mạnh đại hiệp, lão nạp có thể tung ra độc chiêu sát thủ lấy mạng hãn hay không?

Mạnh Đạt Tam xua tay cười:

- Không cần!

Tuệ Phương hòa thượng bởi tôn kính Mạnh Đạt Tam, đành cố nén giận lui sang một bên.

Mạnh Niệm Từ đứng hiên ngang, thần uy凛冽.

Mạnh Đạt Tam cười nham hiểm nói:

- Hiện có rất nhiều biện pháp để giết người, nhưng ta không cần thiết phải làm vậy, mà chỉ muốn mang người ngoan ngoãn giải đến Thiết Kỳ Môn...

Hai mắt đảo tròn, cười nói tiếp:

- Người biết ta dùng biện pháp gì không?

Mạnh Niệm Từ giật mình, cười khẩy nói:

- Với phẩm cách của ngươi, có lẽ chẳng từ bất kỳ thủ đoạn đê hèn bỉ ổi nào!

Mạnh Đạt Tam phá lên cười:

- Đó gọi là mục đích không kén thủ đoạn. Giờ ta lập lại lần cuối cùng, nếu ngươi vẫn chưa chịu cúi đầu tuân mạng thì ta đành đối phó với nàng cháu dâu của ta... Ngươi biết ta sẽ đối phó với nàng ta như thế nào không?

Mạnh Niệm Từ nghiêng răng quát:

- Đúng là loài cầm thú bất phân nhân luân...

Mạnh Đạt Tam tức giận:

- Mạnh gia đã không còn thứ con cháu phản nghịch như ngươi nữa. Kể từ ta, trước tiên đã không thừa nhận ngươi là người của Mạnh gia nữa, ngươi nên đổi họ đi thôi!

Mạnh Niệm Từ cũng tức giận:

- Chính ngươi mới là kẻ nên đổi họ, có thứ con cháu như ngươi thật nhục nhã cho Võ Hoàng!

Mạnh Đạt Tam cười vang:

- Thôi được, bất luận ai nên đổi họ thì cũng tạm gác sang bên, hãy nói về vợ ngươi trước đã... Nếu ngươi mà còn ngoan cố chống lại ta thì ta sẽ hạ lệnh lột hết áo quần ả ta, trần truồng trói trên lưng ngựa mà giải về Thái Sơn...

Mạnh Niệm Từ găm lên:

- Ngươi dám...

Mạnh Đạt Tam cười nham hiểm:

- Có gì mà không dám, ngươi muốn nghe ta hạ lệnh phải không?

Ánh mắt sắc lạnh nhìn chót vào mặt Mạnh Niệm Từ, nói tiếp:

- Còn nữa, ngươi đừng nuôi ý định giải cứu, ả ta không phải ở trong Linh Xà Tự này, mà là ở một nơi bí ẩn khác cách đây những mười dặm, ngươi chẳng thể nào tìm được đâu!

Mạnh Niệm Từ hết sức hoang mang lo lắng, mặc dù Ninh Tiểu Phụng đã có nhắn lời trên áo, song chưa chắc lúc này nàng đã thoát hiểm, nếu mình mà khích nộ Mạnh Đạt Tam, y hạ lệnh như vậy thật thì...

Thế là chàng bèn lạnh lùng nói:

- Mạnh mẽ còn một giải pháp khác, chẳng hay ngươi có chịu chấp thuận hay không?

Mạnh Đạt Tam cười phá lên:

- Nói mau, nếu như hợp lý có thể tiến hành được, ta nhất định chấp thuận!

- Mạnh mẽ thừa nhận đã chịu sự uy hiếp của ngươi, cam nguyện từ bỏ chiến đấu, theo ngươi đến Thiết Kỳ Môn.

Mạnh Đạt Tam cười đắc ý:

- Vậy là ngươi sáng suốt đấy!

- Nhưng Mạnh mẽ cũng có điều kiện, trên đường đến Thiết Kỳ Môn không được trói buộc Mạnh mẽ bằng bất kỳ hình thức nào!

Mạnh Đạt Tam trầm ngâm:

- Đó thì... nếu ta không chấp nhận thì sao?

Mạnh Niệm Từ rần giọng:

- Thì Mạnh mẽ cũng đành buông tay quyết một phen sinh tử, Mạnh Niệm Từ này sá gì một người đàn bà, người muốn quyết định thế nào tùy ý!

Mạnh Đạt Tam thấy Mạnh Niệm Từ có vẻ kiên quyết, đồng thời y cũng có sự toan tính, Mạnh Niệm Từ bảo không chịu trời buột, nhưng có Ninh Tiểu Phụng khống chế trong tay, đó khác nào một chiếc khóa vô hình, liệu hắn cũng chẳng dám sinh lòng tráo trở. Chỉ cần vào đến khu vực Thái Sơn, hoặc gặp được người của Thiết Kỵ Môn thì kể như đại công cáo thành, vậy còn hơn là dồn Mạnh Niệm Từ vào con đường cùng liều chết kháng cự.

Nghĩ đoạn, bèn tươi cười nói:

- Thôi cũng được, hai ta một lời đã định, chỉ cần vào đến khu vực Thái Sơn, lập tức sẽ cho vợ chồng người đoàn tụ, còn về việc xử lý thế nào thì phải do đại ca ta định liệu.

- Bao giờ khởi hành.

- Đương nhiên là càng sớm càng tốt, ngay bây giờ thế nào?

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Mạnh mẽ đã mắc vào độc kế của người, tất nhiên là phải nghe theo người rồi!

Đoạn liền quay người, trầm giọng nói tiếp:

- Đi nào!

Cất bước toan đi, Mạnh Đạt Tam vội hồi hải quát:

- Hãy khoan!

Mạnh Niệm Từ chẳng bước cười khẩy:

- Sao? Người lại đổi ý ư?

Mạnh Đạt Tam cười:

- Với thanh danh và địa vị của ta, chưa đến nỗi nuốt lời bội tín đâu...

Chỉ tay ra ngoài, nói tiếp:

- Khi này ta đã nói rồi, Linh Xà Tự tuy nhỏ nhưng chẳng khác long đầm hổ huyết, dễ vào khó ra, nhắm mắt đi bừa có thể sẽ khiến người táng mạng tại đây.

Mạnh Niệm Từ bĩu môi khinh bỉ nhưng lặng thinh không nói gì cả.

Mạnh Đạt Tam điềm nhiên quay sang Tuệ Phương hòa thượng nói:

- Ta hãy còn một điều thỉnh cầu cần phải làm phiền lão thiền sư.

Tuệ Phương hòa thượng vội mau mắn nói:

- Xin Mạnh đại hiệp cứ dặn bảo, bất luận việc gì nếu có đủ khả năng, lão nạp sẽ tận lực thi hành.

Mạnh Đạt Tam tủm tỉm cười:

- Chuyến đi này tại hạ mang theo người quá ít, từ đây đến Thái Sơn xa hàng vạn dặm...

Tuệ Phương hòa thượng cười sôt sáng:

- Lão nạp từ lâu đã có ý muốn bái kiến Thiết Kỵ môn chủ danh lừng vũ nội, nhân tiện hiệp trợ Mạnh đại hiệp giải tên tiểu tử này đến Thái Sơn, chẳng hay Mạnh đại hiệp vui lòng chăng?

Mạnh Đạt Tam cười:

- Vậy thì còn gì bằng, xin đa tạ thịnh tình của lão thiền sư!

56. Truy Tìm Cội Nguồn

Thế là dưới sự uy hiếp của Mạnh Đạt Tam, Mạnh Niệm Từ lên đường đến Thái Sơn.

Tuệ Phương hòa thượng dẫn theo bốn đệ tử, Mạnh Đạt Tam cùng ba tùy tùng, chia ra tiền hậu tả hữu cách chừng năm trượng bao vây Mạnh Niệm Từ vào giữa, người nào cũng ngưng thần giới bị như gặp đại địch.

Mạnh Niệm Từ môi treo nụ cười khinh miệt, ngẩng cao đầu sải bước như xung quanh không người.

Đi được chừng hơn nửa dặm đường, Mạnh Đạt Tam bỗng chuyển hướng, đi dọc theo chân núi.

Mạnh Niệm Từ buông tiếng cười khẩy, chẳng bước nói:

- Đã đi sai đường rồi!

Mạnh Đạt Tam quay lại cười nói:

- Người quen thuộc đường lối lắm hả?

Mạnh Niệm Từ lạnh lùng:

- Mạnh mẽ tuy không quen thuộc đường lối, nhưng ít ra cũng nên đi theo đường cái quan, đêm nghỉ ngày đi, vượt núi băng rừng và chọn đường nhỏ hẻo lánh thế này, Mạnh mẽ không đồng ý!

Mạnh Đạt Tam mặt thoáng co giật như toan nổi dóa, nhưng sau cùng đã dần nén nói:

- Đành rằng vượt núi băng rừng nhưng đường gần hơn rất nhiều, hơn nữa... hơn nữa...

Mạnh Niệm Từ cười phá lên, tiếp lời:

- Hơn nữa sao? Hơn nữa đi theo tiểu lộ thì sẽ bị ít người phát giác, an toàn hơn phải không?

Mạnh Đạt Tam đỏ mặt quát:

- Lão, Thiết Kỵ Môn đã thông lệnh khắp thiên hạ vô lâm hiệp trợ bắt người mang về Thiết Kỵ Môn, bất kể người phe phái nào cũng đều sẽ bắt người, vậy thì sợ ai trông thấy kia chứ?

Mạnh Niệm Từ cười nhạt:

- Đúng lắm, vậy thì càng nên đi đại lộ hơn!

Đoạn liền tự mình cất bước đi xuống núi.

Mạnh Đạt Tam tức giận quát:

- Đứng lại!

Mạnh Niệm Từ cả cười:

- Nếu Mạnh mẽ không đứng lại, có lẽ người lại dùng việc ngược đãi Ninh Tiểu Phụng để uy hiếp nữa chứ gì?

- Người biết vậy là tốt!

- Hừ, nếu người bức bách quá đáng, có thể Mạnh mẽ sẽ không màng đến một người phụ nữ nữa!

Mạnh Đạt Tam chau chặt mày, cố nén giận nói:

- Ta tin là người có thể làm vậy, nhưng đó là biện pháp duy nhất để khống chế người, ta đành mạo hiểm thử một phen xem sao!

Mạnh Niệm Từ đảo quanh mắt, giọng vô cùng sắc lạnh nói:

- Nếu như Mạnh mẽ không nghe theo sự khống chế của người thì chỉ có ra tay chiến đấu, tuy các người có đến chín người, nhưng nếu thật sự động thủ, cũng chưa chắc ai thắng ai!

Mạnh Đạt Tam sắc mặt biến đổi mấy lượt, giọng âm u nói:

- Sự thật quả đúng như vậy, việc ấy ta không hề muốn...

Mặt sa sầm, nói tiếp:

- Có lẽ người cũng chẳng muốn trở nên tình huống ấy!

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Quả vậy,, nhưng Mạnh mẽ kiên quyết đi theo đại lộ!

Mạnh Đạt Tam bực tức:

- Không trói buộc người đã là điều kiện rộng rãi lắm rồi, đi theo con đường nào, đâu có nằm trong điều kiện người đưa ra.

Mạnh Niệm Từ đánh mặt:

- Cứ kể như là điều kiện bổ xung của Mạnh mẽ đi!

Trầm giọng kiên quyết nói tiếp:

- Ngoài vậy ra thì chỉ còn một con đường là trở mặt động thủ quyết một phen sinh tử... Người muốn chọn sao tùy ý!

Chưa dứt lời đã sải bước đi tới, Mạnh Đạt Tam thoáng lưỡng lự, với ánh mắt vô phương liếc nhanh Tuệ Phương hòa thượng, rồi thì tung mình đuổi theo, cười u ám nói:

- Đại lộ hay tiểu lộ thật ra cũng như nhau, xem ra... đành phải chiều theo ý người thôi!

Mạnh Niệm Từ mặt trở lạnh:

- Có lẽ người đã cho người cấp báo với Thiết Kỵ Môn, khi nào cao thủ Thiết Kỵ Môn đến là kể như người đại công hoàn thành, hiện tại dù thế nào thì người cũng không trở mặt động thủ, đúng chẳng?

Mạnh Đạt Tam giật mình, cười ngượng ngùng:

- Tùy người muốn nghĩ thế nào cũng được!

Đi nhanh đến trước vài bước, cách xa Mạnh Niệm Từ hơn, không đối thoại với chàng nữa.

Mạnh Niệm Từ đã nói đúng tim đen y, chỉ cần cao thủ Thiết Kỵ Môn đến là kể như y trút được gánh nặng, và cũng sẽ trở thành người kiêu hãnh nhất trong số anh em họ Mạnh.

Mạnh Niệm Từ cũng có sự toan tính của mình, chàng đã lén đeo vào cổ tay đoạn tre do Lữ Bách Hóa của Cái Bang trao cho, chỉ cần đi theo đại lộ là hẳn sẽ ngang qua thị trấn chẳng khó gặp được người của Cái Bang. Ninh Tiểu Phụng tuy trên áo không nói rõ cách thức liên lạc, song có lẽ nàng sẽ nhờ vào Cái Bang.

Hễ khi nào được tin Ninh Tiểu Phụng đã thoát hiểm, chàng sẽ tức khắc trở mặt động thủ với Mạnh Đạt Tam, còn không thì cũng tìm cơ hội thoát thân.

Ước tính lộ trình đến Thái Sơn cũng phải mười hôm, nếu mình cố kéo dài thời gian, có thể phải nửa tháng mới đến nơi. Thế là, chàng cùng điềm nhiên tiếp tục tiến bước.

*

* *

Hãy nói về Văn Vô Cửu và Chương Đài Phụng.

Lúc này hai nàng đã có mặt tại Trường Thanh Lãnh Phục Hồ Sơn.

Trường Thanh Lãnh tuy chẳng qua là một ngọn đồi, song vì thế núi đặc thù, hình thành một sơn cốc kín đáo và hiểm trở nơi phía sau sơn lãnh.

Chương Đài Phụng sở dĩ đã chọn nơi đây không chỉ vì thế núi hiểm trở, chủ yếu là Phục Hồ Sơn vốn là một vùng rừng sâu nước độc. Trong núi có rất nhiều loại rắn đuôi đỏ, dài chưa đầy tấc nhưng độc tính cực mạnh, bị cắn phải rất khó trị, sau một ngày một đêm thì độc phát chết ngay.

Loài rắn cực độc ấy chẳng những sinh trưởng trong khe đá và nơi sinh lầy ẩm thấp, mà chúng còn đầy rẫy trong các khu rừng, ẩn náu trong cành lá, rất khó đề phòng.

Phục Hồ Sơn không có gì khác ngoài từng bách rợp trời, khắp Trường Thanh Lãnh cây cối xum xuê, song vì sự hoành hành của loài rắn đuôi đỏ nên các tiểu phu và thợ săn tuyệt nhiên không dám đặt chân đến.

Tuy nhiên, Chương Đài Phụng dễ dàng khắc phục nỗi khó khăn ấy, bởi dưới tay nàng có một thần y Quân Lộ Dao, lập tức chế tạo ra thuốc phòng chống rắn độc.

Thuốc ấu được điều chế bởi vài loại dược thảo có mùi thơm, bỏ vào trong một chiếc túi vải, mỗi người mang theo một chiếc trên mình là có thể khiến cho rắn độc không dám đến gần.

Thế là, loài rắn độc đỏ đuôi ấy lại đã trở thành đoàn quân đặc lực bảo vệ cho Trường Thanh Lãnh.

Lại thêm Chương Đài Phụng hành sự hết sức cẩn mật, mặc dù đã xây dựng đại trại ở sau Trường Thanh Lãnh, song chốn giang hồ hoàn toàn không hề hay biết.

Hoàng hôn hôm ấy, sau Trường Thanh Lãnh đã lên đèn, trong đại trại được dựng bằng tre gỗ, Chương Đài Phụng chễm chệ ngồi trên ngôi cao, Kim Ngân Nhị Yến vô phục đeo kiếm đứng hầu sau lưng.

Ngoài ra, tuần tự là Văn Vô Cửu, Quân Lộ Dao, Tây Môn Long, Từ Viễn. Ngoại trừ những người có ghế ngồi trên, còn có khoảng bốn mươi người xếp thành hàng đứng nghiêm trang, họ đều là cựu thuộc còn sót lại của Phiêu Hương Sơn Trang.

Bởi đại bộ phận đều là thuộc hạ của Chương Đài Phụng, khiến nàng nghiêm nhiên trở thành người lãnh đạo. Văn Vô Cửu hiểu rất rõ hoàn cảnh hiện tại, mặc dù nàng rất không quen dưới quyền Chương Đài Phụng, song bề ngoài nàng vẫn tỏ ra hết sức điềm nhiên.

Với Văn Vô Cửu hiểu rất rõ, hiện tại là hai người lợi dụng lẫn nhau để đối phó với Ninh Tiểu Phụng, sau này rất có thể họ sẽ trở mặt thành thù, chẳng người nào chịu để người nào cướp mất Mạnh Niệm Từ cả.

Chương Đài Phụng đảo tròn mắt, chậm rãi cất tiếng:

- Việc tuần tra đã xong chưa?

Từ Viễn vội đứng lên đáp:

- Bẩm tiểu thư, đã xong!

- Có gì đáng chú ý không?

- Không, chỉ có rắn đuôi đỏ gia tăng nhiều hơn thôi!

Chương Đài Phụng lộ vẻ thích thú:

- À... Nhiều đến mức độ nào?

- Đầy rẫy khắp núi rừng, trên cây trong cỏ, đâu đâu cũng có, cơ hồ nhiều hơn cả kiến!

Chương Đài Phụng đưa mắt nhìn Quân Lộ Dao, cười nói:

- Đó là kiệt tác của lão phải không?

Quân Lộ Dao toét miệng cười:

- Loài rắn đuôi đỏ ở đây cũng giống như loài vượn tiên dưới Trường Hận Phong, nếu biết xử dụng chẳng kém hơn mười vạn giáp binh, cho nên... Lão ô đã cho người rải một loại thuốc có khả năng sinh sản nhanh, tăng dài hình thể và độc tính thêm mạnh, từ nay ngoài những ai có mang trong mình túi thuốc đặc chế, không một ai có thể vào được đây!

Chương Đài Phụng mỉm cười lặng thinh, quét mắt nhìn mọi người, đoạn mới nói tiếp:

- Trạm gác ở trước lãnh cũng nằm trong khu vực có rắn đuôi đỏ ư?

Từ Viễn vội đáp:

- Chỉ ở trong vòng một trượng, nếu có đệ tử Cái Bang hoặc thân hữu khác đến, có thể đón rước bất kỳ lúc nào!

Chương Đài Phụng nhẹ gật đầu:

- Vậy tốt lắm...

Đưa mắt sang Văn Vô Cửu, nói tiếp:

- Văn cô nương có cao kiến gì không?

Văn Vô Cửu nhoẻn cười:

- Chương cô nương điều độ có phương pháp, không hề có chút sai sót, tiểu muội đâu còn ý kiến gì nữa? Tuy nhiên... mục đích của chúng ta không phải là ở đây an cư lập nghiệp, hẳn là Chương cô nương không quên mục đích đã cam kết giữa chúng ta chứ?

Chương Đài Phụng ung dung cười:

- Đó là dĩ nhiên rồi! Hiện tại chỉ là tạm thời ngồi nghỉ, đồng thời đã muốn đoạt lấy báu vật, khó tránh khỏi xảy ra xung đột...

Đưa tay chỉ mọi người trong đại sảnh, nói tiếp:

- Những người này tuy không phải là cao thủ bậc nhất, song nếu được điều dụng thích nghi, có thể đủ để tranh cao thấp với bất kỳ môn phái nào trong võ lâm đương kim.

Văn Vô Cửu gật đầu:

- Tiểu muội nhất trí...

Bỗng đổi truyền âm nhập mật nói tiếp:

- Chỉ bằng Quân Lộ Dao, Tây Môn Long và hai ta là đủ khiến võ lâm chấn động, giang hồ nghiêng ngả. Thế nhưng, chúng ta không phải là vì muốn trở thành nhân vật xuất sắc!

Chương Đài Phụng cũng với truyền âm nhập mật nói:

- Văn cô nương nóng nảy quá, việc ấy cần phải có kế hoạch lâu dài mới được!

Văn Vô Cửu cười khẩy:

- Chấn giang hồ biến đổi nhanh chóng, e chúng ta không có thời gian ung dung vậy đâu... Ít ra tiểu muội cũng phải biết Chương cô nương có cao kiến thế nào, bắt tay vào việc tìm kiếm Độc Mục lão ni và đoạt lấy Tử Kim Tinh Châu ra sao?

Chương Đài Phụng miệng khúc khích cười:

- Tiểu muội đã có một ý kiến, nhưng nhất thời chưa tiện nói với Văn cô nương đó thôi!

Văn Vô Cửu thoáng biến sắc, cười khẩy nói:

- Như vậy thì không đúng với tinh thần kết minh giữa hai ta rồi!

Chương Đài Phụng nhướn mày:

- May là chúng ta nói chuyện bằng truyền âm nhập mật, có nói ra cũng không hề gì!

Văn Vô Cửu bực tức:

- Hừ, đâu có bất lợi nhiều cho tiểu muội thì cũng nên thẳng thắn nói ra là hơn!

Mọi người hiện diện tuy thấy Chương Đài Phụng cùng Văn Vô Cửu nói chuyện với nhau bằng truyền âm nhập mật, nhưng không ai để ý thắc mắc.

Chương Đài Phụng thoáng do dự:

- Trước khi nói ra, tiểu muội muốn hỏi Văn cô nương một điều.

Văn Vô Cửu ngạc nhiên:

- Xin cứ hỏi!

Chương Đài Phụng mỉm cười:

- Cửu U lệnh chủ là một nhân vật thần bí, không ai biết lai lịch và diện mạo, chẳng hay cô nương với Cửu U lệnh chủ...

Văn Vô Cửu nhú mày tiếp lời:

- Vì sao cô nương lại đột nhiên đề cập đến ông ta, phải chăng vì tiểu muội đã từng mượn danh ông ta phỉnh gạt Mạnh Niệm Từ bỏ đi?

Chương Đài Phụng ung dung cười:

- Văn cô nương hiểu lầm rồi! Sở dĩ tiểu muội không tiện nói chính là vì nguyên cớ ấy. Trước hết, xin cô nương hãy quên bỏ việc ấy đi!

Văn Vô Cửu thoáng đỏ mặt:

- Chương cô nương nói tiếp đi!

Chương Đài Phụng cười:

- Tiểu muội muốn hỏi là Văn cô nương nhận xét thế nào về Cửu U lệnh chủ?

Văn Vô Cửu lắc đầu:

- Tiểu muội chỉ biết ông ta là một kỳ nhân võ lâm hành tung thần bí, ngoài ra không hề để tâm tìm hiểu!

- Bây giờ thì phải tìm hiểu rồi... Độc Mục lão ni biệt vô âm tín, bao người tìm kiếm mà cũng chẳng ra được chút manh mối, với lực lượng của chúng ta trong nhất thời quả cũng chẳng biết bắt tay vào đâu, tốt hơn hết là nên suy xét về những nhân vật khả nghi.

Văn Vô Cửu mắt rực sáng:

- Không sai, Cửu U lệnh chủ quả là một nhân vật khả nghi!

Văn Vô Cửu cười đắc ý:

- Vậy là Văn cô nương đã đồng ý với nhận xét của tiểu muội rồi chứ gì? Văn cô nương có biết lai lịch của Cửu U lệnh chủ không?

Văn Vô Cửu lắc đầu:

- Không, đừng nói là tiểu muội, có lẽ khắp giang hồ cũng chẳng một ai hay biết!

- Không sai, chính vì vậy mà chúng ta mới phải suy xét... Cửu U lệnh chủ với kỳ học tuyệt thế đã nhanh chóng làm chấn động giang hồ, nhưng không ai biết sư thừa môn phái và cũng chẳng ai nhận được đường lối võ công của ông, đó là một điều biết bao lạ lùng. Tuy nhiên, mọi người trong giới võ lâm có lẽ đều biết Cửu U lệnh chủ hẳn là có mối quan hệ xấu xa với anh em họ Mạnh dòng dõi của Võ Hoàng.

Văn Vô Cửu tiếp lời:

- Chương cô nương lòng thật tinh tế, lại có thể tìm ra được một nhân vật khả nghi thế này, Cửu U lệnh chủ quả đúng là có mối quan hệ không tầm thường với anh em họ Mạnh...

Chương Đài Phụng trầm ngâm:

- Cửu U lệnh chủ từ khi xuất hiện trên chốn giang hồ đến nay rất ít khi gây sự với kẻ khác, nhưng lại nhiều lần làm bề mặt anh em họ Mạnh. Những năm gần đây, cứ mỗi lần tế lễ vào tiết Trung Nguyên, Cửu U lệnh chủ đều quấy nhiễu một trận, nhưng lại chưa lần nào giáp mặt với anh em họ Mạnh. Qua những điều đã xảy ra, có thể thấy được Cửu U lệnh chủ không có ác cảm với Thiết Kỳ môn chủ Mạnh Công Lăng, chưa hề gây phiền hà cho Thiết Kỳ Môn. Nhưng đối với Thần Phong Môn, Vũ Uy Môn và Phi Hồ Bảo thì lại tỏ

ra hết sức căm thù. Chẳng hạn như Thần Phong Môn, trước nay đã có hàng mấy mươi thuộc hạ chết bởi tay ông ta...

Văn Vô Cửu gật gù:

- Vâng, nguyên nhân bên trong quả là phức tạp!

Chương Đài Phụng mỉm cười:

- Ngoài ra, còn một điều đặc biệt đáng chú ý nữa, Cửu U lệnh chủ mặc dù luôn quấy nhiễu anh em họ Mạnh, nhưng cũng chưa từng thẳng đến mức bắt lương lập, không thì bọn Mạnh Bác Cửu e đã táng mạng từ lâu rồi! Chẳng hạn nơi trú của Quân Lộ Dao dưới Trường Hận Phong, chính Cửu U lệnh chủ đã cứu Phi Hồ bảo chủ “Nhất Kiếm Phiên Thiên” Mạnh Xung Sơn ra khỏi cơ quan trận pháp.

Văn Vô Cửu tiếp lời:

- Có thể là Mạnh Xung Sơn đã hưởng nhờ vào người khác, chính ra Cửu U lệnh chủ không phải là cứu y!

Chương Đài Phụng cười:

- Ít ra điều ấy cũng có thể chứng minh giữa Cửu U lệnh chủ và anh em họ Mạnh chưa đến mức độ thủy hỏa bất tương dung, rất có thể giữa họ đều quen biết nhau, vì một nguyên nhân nào đó đã trở mặt thành thù. Tuy nhiên, bởi mối quan hệ giữa họ mà chưa đến nỗi thật sự chém giết lẫn nhau.

Văn Vô Cửu cười rạng rỡ:

- Tiểu muội đã biết Chương cô nương đang nghĩ gì rồi!

Chương Đài Phụng nhoẻn miệng cười nói:

- Mọi người đều biết Võ Hoàng tất cả có bảy người con trai, ngoài lão nhị đã chết và lão tam bắt thành tài, lão đại đã kế thừa di nghiệp của Võ Hoàng, sáng lập Thiết Kỵ Môn, lão tứ, lão ngũ và lão lục chia nhau sáng lập Thần Phong Môn, Phi Hồ Bảo và Vũ Uy Môn, hiệu xưng Võ Lâm Tứ Thánh, chia nhau hùng bá bốn phương, vấn đề chính là lão thất “Ngọc Diện Thư Sinh” Mạnh Thiếu Nguyên, ông ta đâu?

Văn Vô Cửu thoáng nhíu mày:

- Chương cô nương thắc mắc rất có lý, nhưng có sự sai biệt là vóc dáng của Cửu U lệnh chủ với Mạnh Thiếu Nguyên hoàn toàn khác nhau... Khi xưa không ít người đã từng gặp Mạnh Thiếu Nguyên, nghe đâu ông ta có vóc người nhỏ bé hơn hết trong số bảy anh em, bằng không thì ông ta đâu có danh hiệu là “Ngọc Diện Thư Sinh”. Nhưng Cửu U lệnh chủ vóc người cao to, suýt soát với Thiết Kỵ môn chủ Mạnh Công Lăng. Hơn nữa, nếu Cửu U lệnh chủ quả đúng là Mạnh Thiếu Nguyên thì anh em họ Mạnh quyết chẳng thể không nhận ra được!

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Đó chính là điểm then chốt mà chúng ta cần phải cố gắng điều tra. Ngoài ra còn một điều quan trọng nữa là Cửu U lệnh chủ từ khi giải cứu cho Mạnh Niệm Từ tại lăng Võ Hoàng, luôn hoặc công khai hoặc ngầm ngấm hết sức quan tâm cho chàng, vậy thì giải thích thế nào?

Văn Vô Cửu nhẹ lắc đầu:

- Đó thì có lẽ chỉ bản thân Cửu U lệnh chủ mới có thể trả lời được thôi!

Chương Đài Phụng cười:

- Không sai, chúng ta chính là phải tìm cách làm cho Cửu U lệnh chủ phải tự trả lời... Hiện trước hết phải tìm gặp ông ta rồi hẵng liệu!

Văn Vô Cửu nhắm mắt ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Chúng ta đã đi xa vấn đề rồi, tìm gặp Cửu U lệnh chủ thì có liên quan gì đến việc ấy?

Chương Đài Phụng cười nhạt:

- Tiểu muội chẳng tin là Văn cô nương lại không nghĩ đến điểm ấy, hà tất nhất định phải chính miệng tiểu muội nói ra chứ? Trước nay tiểu muội vẫn hoài nghi Độc Mục lão ni ắt là được sự trợ giúp của Cửu U lệnh chủ, hoặc là còn có mối ân tình nào khác, nhưng đó phải chờ khi nào gặp Cửu U lệnh chủ thì mới có thể xác định được.

Văn Vô Cửu dẫu môi cười:

- Được rồi, giờ có thể nói về cách tìm ông ta rồi chứ?

Chương Đài Phụng vừa định nói tiếp, bỗng nghe tiếng chó sủa dồn dập vọng đến...

57. Thanh Phụng Lệnh

Trường Thanh Lĩnh khắp nơi đầy rẫy loài rết đuôi đỏ kịch độc, bách thú vắng bóng, phi cầm không dám dừng chân, Chương Đài Phụng không hề nuôi chó, tiếng chó sủa từ đâu mà có?

Thì ra đó là tín hiệu liên lạc do Chương Đài Phụng đã quy định với thuộc hạ, tiếng chó sủa ấy là do người ở ngoại tiêu truyền về, nghĩa là có khách đến. Tiếng chó sủa dồn dập nghĩa là khách cầu kiến khẩn cấp.

Mọi người trong đại sảnh thấy đều lộ vẻ kích động, nhưng nghiêm lặng không một tiếng động.

Chương Đài Phụng đứng lên, tiến tới hai bước nói:

- Từ Viễn!

Từ Viễn vội đứng lên thi lễ đáp:

- Lão nô có đây!

- Hãy mau ra đón khách đến! Nếu là người của Cái Bang thì hãy đưa thẳng đến đây, còn như là người khác thì đưa sang khách xá rồi về đây bẩm báo!

- Tuân mạng!

Từ Viễn khom mình thi lễ, quay người bước nhanh ra ngoài.

Trong đại sảnh lập tức ngập đầy không khí căng thẳng, mọi ánh mắt đều không nín được hướng ra ngoài cửa sảnh.

Lát sau, bỗng lại nghe tiếng gà gáy từ xa vọng đến, Chương Đài Phụng thần sắc liền thư giãn nói:

- Ra là một vị trưởng lão của Cái Bang!

Văn Vô Cửu cũng đứng lên cười nói:

- Hẳn là có tin hết sức quan trọng!

Vừa dứt lời đã thấy Từ Viễn đưa vào một lão nhân gầy gò tuổi trên lục tuần, mặc áo dài màu lam sẫm.

Chương Đài Phụng tiến tới nghênh đón, tươi cười nói:

- Tiền bối đi đường vất vả quá!

Lão nhân gầy gò chấp tay xá dài nói:

- Không dám, cô nương có phải là...

- Tiểu nữ là Chương Đài Phụng!

Lão nhân gầy gò lại thi lễ lần nữa rồi nói:

- Phiêu Hương Sơn Trang lực bại Thần Phong Môn, khiến Thần Phong môn chủ thọ thương triệt thoái, tiểu lão ngưỡng mộ đã lâu... Tiểu lão là Vu An Bân, trưởng lão Cái Bang, được mật báo của tổng đà tề bang, biết cô nương thiết doanh lập trại tại đây...

Chương Đài Phụng tiếp lời:

- Được Vu trưởng lão chẳng quản ngàn dặm xa đến đây, tiểu nữ thật lấy làm vinh hạnh...

Đoạn lần lượt giới thiệu Văn Vô Cửu, Quân Lộ Dao, Tây Môn Long v.v... rồi nói tiếp:

- Vu trưởng lão đến đây hẳn là có tin tức kiến cáo?

Vu An Bân gật đầu:

- Vâng, tiểu lão quả là có vài việc trọng đại cần bẩm cáo với cô nương!

Chương Đài Phụng ung dung cười:

- Vu trưởng lão vừa từ xa đến, mời hãy ngồi xuống dùng trà, lát nữa ăn uống xong rồi hẵng thư thả nói cũng chẳng muộn!

Một mặt lập tức dẫn bảo chuẩn bị cơm rượu.

Vu An Bân vội xua tay nói:

- Không dám làm phiền cô nương, tiểu lão cần phải đi gấp, không có nhiều thời gian, hãy để tiểu lão nói xong những điều cần thiết trước thì hơn.

Chương Đài Phụng chau mày:

- Vu trưởng lão việc gì mà phải đi vội vậy?

Vu An Bân thở dài:

- Chẳng giấu gì cô nương, kể từ khi tị bang chủ bị bắt đến Thiết Kỳ Môn, đệ tử bốn bang dưới sự lãnh đạo của quyền bang chủ, mặc dù đã hết sức nhẫn nhịn, cải trang dịch dung chờ đợi thời cơ, xong vẫn chẳng lúc nào không nghĩ đến việc giải cứu tị bang chủ, hiện vừa được mật báo, hàng mấy ngàn đệ tử bốn bang thuộc địa phận Kỳ Lỗ đã bắt chấp lệnh dụ của tổng đà, ngấm ngầm tập kết tiến về Thái Sơn...

Chương Đài Phụng kinh ngạc:

- Chẳng lẽ họ muốn chiến đấu với Thiết Kỳ Môn ư?

Vu An Bân lắc đầu:

- Không phải, họ định yêu cầu Thiết Kỳ môn chủ phóng thích tị bang chủ!

Văn Vô Cửu bỗng xen lời:

- Không thể nào được, Mạnh Công Lăng tuy là người có phần khoan hậu, nhưng cũng không bao giờ phóng thích quý bang chủ dưới phương thức ấy đâu!

Vu An Bân lại buông tiếng thở dài:

- Không sai, nhưng lòng họ đã quyết, nếu sự yêu cầu không được thỏa mãn thì họ sẽ hành đao tự tuyệt, tất cả đều phơi xác dưới Thái Sơn!

Chương Đài Phụng giậm chân thở dài nói:

- Rõ là hồ đồ, chết như vậy thật là không đáng!

Vu An Bân nghẹn ngào:

- Việc liên quan đến hàng mấy ngàn đệ tử bốn bang, nên tiểu lão cần phải đến ngăn cản ngay!

Chương Đài Phụng vội nói:

- Vu trưởng lão liệu ngăn cản được chăng?

Vu An Bân đưa tay vỗ vỗ vào ngực:

- Tiểu lão có mang theo Ô Trúc Lệnh Phù của bao đời tổ sư Cái Bang đã sử dụng. Nếu họ không nghe lời khuyên ngăn, tiểu lão sẽ với Ô Trúc Lệnh Phù tuyên dụ, khai trừ bang tịch toàn bộ, sở dĩ họ không sợ tử nạn là vì muốn giải cứu tị bang chủ, bởi họ là đệ tử của Cái Bang. Nếu như khai trừ bang tịch, việc ấy còn

lớn lao hơn cả cự tuyệt nữa. Hơn nữa, Ô Trúc Lệnh Phù là lệnh phù tối cao của bốn bang, chẳng ai dám bất tuân. Do đó, chỉ cần tiểu lão đến kịp lúc, việc ngăn cản họ vọng động cũng còn có mấy phần hy vọng.

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Đó là việc cấp thiết, dĩ nhiên tiểu nữ chẳng tiện mất nhiều thời gian của trưởng lão, xin Vu trưởng lão nói ngay cho!

Vu An Bần thoáng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Việc thứ nhất là Thiết Kỳ môn chủ Mạnh Công Lăng bỗng thông báo với các người anh em đến Thái Sơn hội tụ vào đêm trừ tịch để ăn một cái tết đoàn viên.

Chương Đài Phụng gật gù:

- Nguồn tin ấy thật là quý báu...

Quay sang Văn Vô Cửu nói tiếp:

- Theo Văn cô nương, những người kia có ý đến Thái Sơn không?

Văn Vô Cửu trầm ngâm:

- Đó là việc chưa từng có, những người kia cho dù hiểu kỳ thì cũng sẽ đến Thái Sơn chỉ trừ lão thất Mạnh Thiếu Nguyên là ngoại lệ.

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Không sai, Vô Lâm Tứ Thánh trước nay đường ai nấy đi, ngoài việc tế lăng mỗi năm một lần, không còn lúc nào gặp nhau nữa. Năm nay Mạnh Công Lăng bỗng dưng muốn anh em đoàn tụ, mấy người em của y chẳng những sẽ đến mà còn tranh nhau nữa, bởi vì không ai đoán ra được nguyên nhân vì sao Mạnh Công Lăng lại có ý định như vậy, e nếu có lợi lộc gì đó thì lại bị người khác đến trước giành lấy mất... Tuy nhiên, Mạnh Công Lăng quyết chẳng phải không dưng mà lại muốn anh em đoàn tụ, xem ra quả đúng là có một sự cố trọng đại gì đó sẽ xảy ra giữa anh em họ rồi đây!

Vu An Bần chờ cho Chương Đài Phụng dứt lời, vội nói:

- Điều thứ nhì là Cửu U lệnh chủ bỗng truyền xuất Cửu U Lệnh, sẽ tổ chức đại hội quần hùng tại trước Nam Thiên Môn Thái Sơn!

-Ồ...

Tất cả mọi người đều bật lên tiếng sững sốt.

Chương Đài Phụng cười nói:

- Đây thật là điều mới lạ, Cửu U lệnh chủ trước nay vẫn đơn thân độc hành, phen này lại định gặp gỡ quần hùng và địa điểm lại chọn ngay trước Nam Thiên Môn Thái Sơn, thật là một điều khó thể tưởng tượng được.

Đưa mắt nhìn Văn Vô Cửu, giọng hàm súc nói tiếp:

- Xem ra chúng ta đã suy đoán đúng rồi!

Vu An Bần nói tiếp:

- Bấy đại môn phái trong võ lâm đương kim, tam giáo cửu bang cùng những nhân vật có tiếng tăm thấy đều nhận được thiệp mời của ông ta!

Chương Đài Phụng mỉm cười:

- Quý bang hẳn là cũng nhận được phải không?

- Tổng đà tề bang mặc dù đã chuyển đến Lữ Lương, nhưng vẫn nhận được!

- Vu trưởng lão có được xem qua thiệp mời không?

Vu An Bần gật đầu:

- Có! Quyền bang chủ đã đưa xem qua rồi!

Chương Đài Phụng có vẻ thích thú:

- Trên ấy đã viết như thế nào?

- Chỉ viết là: “Vào hoàng hôn trừ tịch năm nay sẽ gặp gỡ quần hùng tại trước Nam Thiên Môn Thái Sơn, có chiêu đãi rượu nhạt, phàm vị nào đến dự đều được hoan nghênh khoản đãi. Còn như những ai khinh thường bốn lệnh chủ, không chịu nể mặt thì cũng chẳng cưỡng bách!” Bên dưới chỉ ký danh bốn chữ Cửu U lệnh chủ!

Chương Đài Phụng bỗng nói:

- Vu trưởng lão có thể xác định được thiệp mời ấy không phải là giả chăng?

Vu An Bần chẳng chút do dự đáp ngay:

- Trên thiệp có ký hiệu đặc biệt của Cửu U lệnh chủ, tuyệt đối không thể giả được!

Chương Đài Phụng cười:

- Đó là một tin đáng mừng, có lẽ hôm ấy Cửu U lệnh chủ sẽ công khai thân phận và lai lịch trước mặt quần hùng...

Ngưng chốc lát, bỗng lại hỏi:

- Thiệp mời của Cửu U lệnh chủ đã nhận được lúc trước hay sau việc Thiết Kỳ môn chủ Mạnh Công Lăng thông tri cho các anh em đoàn tụ vào đền trừ tịch?

Vu An Bần thoáng ngẫm nghĩ:

- Đã nhận được tin đoàn tụ của anh em họ Mạnh trước, mấy hôm sau mới nhận được thiệp mời của Cửu U lệnh chủ.

Chương Đài Phụng cười:

- Tất rõ ràng đây là Cửu U lệnh chủ đã khiêu chiến với anh em họ Mạnh... Quyền bang chủ quý bang đã quyết định đi hay không chưa?

Vu An Bần lắc đầu:

- Ngô quyền bang chủ còn phải bí mật bàn bạc với các vị trưởng lão và đường chủ ở tổng đà rồi mới có quyết định, tiểu lão cũng chưa được biết.

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Vu trưởng lão còn tin gì khác nữa không?

- Còn nữa là về Mạnh thiếu hiệp...

Vu An Bần bỗng buông tiếng thở dài bỏ dở câu nói.

Chương Đài Phụng và Văn Vô Cửu cùng giật mình kinh hãi:

- Mạnh Niệm Từ ư? Y thế nào rồi? Đã gặp tai nạn ư?

Vu An Bần chau mày:

- Nhị vị cô nương không hề hay biết thật ư?

Chương Đài Phụng và Văn Vô Cửu đồng thanh:

- Chúng thiếu nữ không hề hay biết, thật sự đã xảy ra việc gì, xin Vu trưởng lão nói mau cho!

- Mạnh thiếu hiệp với... với...

Chương Đài Phụng cười:

- Y vốn là đi cùng với một vị Ninh cô nương, Vu trưởng lão cứ nói thẳng ra đi!

Vu An Bần thở hắt ra:

- Mạnh thiếu hiệp với Ninh cô nương đều bị “Tiêu Dao Công Tử” Mạnh Đạt Tam thông đồng với hòa thượng của Linh Xà Tự dùng kế bắt giữ, hiện giờ đang chia làm hai nhóm áp giải đến Thiết Kỵ Môn...

- Ồ...

Văn Vô Cửu cùng Chương Đài Phụng đưa mắt nhìn nhau, nhất thời cũng chẳng biết đó là tin lành hay dữ, buồn hay vui.

Chương Đài Phụng vội hỏi:

- Tại sao lại phải chia làm hai nhóm?

Vu An Bần liền tường thuật lại những gì biết được.

Chương Đài Phụng ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng hỏi:

- Hiện nay họ còn cách Thái Sơn bao nhiêu ngày đường nữa?

Vu An Bần trầm ngâm:

- Có lẽ không đầy mười ngày nữa, hôm qua họ đã nghỉ chân tại trấn Hoàng Dương, đêm nay có lẽ sẽ đến Liễu Gia Truân...

- Mạnh Niệm Từ và Ninh Tiểu Phụng đã bị chia ra áp giải như vậy, chẳng hay ai trước ai sau và cách nhau bao xa?

- Ninh Tiểu Phụng đi trước, toán áp giải gồm có hai tên thân tín của Mạnh Đạt Tam cùng bốn hòa thượng Linh Xà Tự, còn Mạnh Niệm Từ lại bị Mạnh Đạt Tam cùng chủ trì Linh Xà Tự là Tuệ Phương hòa thượng áp giải... Tuy nhiên, Mạnh thiếu hiệp không hề bị khống chế huyết đạo hoặc trói buộc, chỉ đi trong vòng giầy của họ, khi vào nghỉ trong khách điểm thì Mạnh thiếu hiệp riêng mình trong phòng, bọn Mạnh Đạt Tam chia nhau canh giữ bên ngoài...

Chương Đài Phụng buông tiếng hừ mạnh:

- Việc rất rõ ràng và cũng là vì sao họ lại phải chia ra làm hai nhóm, Mạnh Niệm Từ là vì sự an toàn của Ninh Tiểu Phụng nên mới phải chịu sự uy hiếp của Mạnh Đạt Tam.

Văn Vô Cửu gật đầu lặng thinh.

Vu An Bần vội tiếp lời:

- Cô nương nói không sai, Mạnh thiếu hiệp có nhờ người của tể bang đưa tin, hỏi Ninh cô nương đã thoát hiểm hay chưa?

Văn Vô Cửu tiếp lời:

- Nếu ả nha đầu họ Ninh mà thoát hiểm, có lẽ Mạnh Niệm Từ sẽ tức khắc động thủ với Mạnh Đạt Tam ngay.

Chương Đài Phụng cười khẩy:

- Còn về tình trạng của Ninh Tiểu Phụng thì sao?

Vu An Bần vội đáp:

- Ninh cô nương bị họ điểm huyết bỏ vào trong xe ngựa, đêm nghỉ ngày đi, tình trạng tận tường thì chưa được rõ!

Chương Đài Phụng nhướn mày:

- Phụ thân của Mạnh Niệm Từ khi xưa đã có đại ân với quý bang, hẳn là các vị sẽ dốc toàn lực giải cứu cho y phải không?

Vu An Bần gật đầu:

- Đó là lẽ tất nhiên, tổng đà vừa được tin là quyền bang chủ tề bang đã lập tức hạ lệnh động viên hết tất cả cao thủ bốn bang lân cận, bắt chấp mọi hy sinh phải cứu cho bằng được Mạnh thiếu hiệp và Ninh cô nương, hiện ít nhất cũng có trên trăm người đang ngằm bám theo, đợi thời cơ ra tay!

Chương Đài Phụng cười nhạt!

- E họ không đủ khả năng đâu!

Vu An Bần thoáng ngẩn người:

- Cô nương nói không sai, tề bang quả là không đủ khả năng, chẳng những Mạnh Đạt Tam kiếm thuật cao cường mà hòa thượng Linh Xà Tự cũng chẳng dễ đối phó, vả lại...

Lắc đầu buông tiếng thở dài, lại nói tiếp:

- Mạnh Đạt Tam đã báo tin đến Thiết Kỳ Môn, chỉ e Thiết Kỳ Môn cũng đã phái xuất đông đảo cao thủ đón ở giữa đường rồi. Với Thiết Kỳ thần tốc của họ, mười ngày đường bất quá chỉ hai ngày là đến... Tề bang dù đông người cũng chẳng ích gì!

Văn Vô Cửu cười khẩy:

- Vậy thì các vị hà tất phải hoài công thế này?

Vu An Bần giọng trịnh trọng:

- Dù biết không thể được, nhưng làm thì vẫn phải làm, đó là tấm lòng của toàn thể đệ tử bốn bang để đền đáp phần nào đại ân của Mạnh Xuân Từ đại hiệp...

Chương Đài Phụng trầm ngâm:

- Tiểu nữ biết rồi.

Vu An Bần đảo quanh mắt mấy lượt, đoạn vòng tay thì lễ nói:

- Tiểu lão đã bẩm báo xong, hiện đang vai mang trọng trách, xin cáo từ nhị vị cô nương!

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Vu trưởng lão đang có nhiệm vụ khẩn cấp, chúng tiểu nữ không dám giữ...

Quay sang Từ Viễn cao giọng nói tiếp:

- Hãy mau chọn lấy một con tuần mã cho Vu trưởng lão thay chân!

Vu An Bần vội cảm tạ, đoạn cùng Từ Viễn đi ra.

Chương Đài Phụng chậm chậm đi vài bước, quay sang Văn Vô Cửu nói:

- Chúng ta phải làm sao đây?

Văn Vô Cửu cười điêu:

- Cơ hội hiếm có, thời cơ này thật là có lợi cho chúng ta!

Đoạn thầm thì nói với Chương Đài Phụng một hồi lâu.

Chương Đài Phụng như vừa mừng vừa lo, lúc thì gật đầu, lúc thì lắc đầu.

Văn Vô Cửu cao giọng hơn nói:

- Đó là ý kiến của tiểu muội, Chương cô nương thấy sao?

Chương Đài Phụng cười:

- Kế thì rất hay, nhưng hơi độc ác!

Văn Vô Cửu cười khẩy:

- Nếu tiểu muội không nói ra thì Chương cô nương cũng chỉ có mỗi biện pháp ấy thôi...

Ánh mắt gay gắt nhìn thẳng vào mặt Chương Đài Phụng, nói tiếp:

- Cô nương cũng đâu phải là người có lòng từ thiện!

Chương Đài Phụng lắc đầu cười:

- Được, theo ý của Văn cô nương!

Văn Vô Cửu hài lòng:

- Đã quyết định rồi là phải nhanh chóng tiến hành!

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Tất nhiên...

Ngay khi ấy Từ Viễn đi vào, hướng về Chương Đài Phụng thi lễ nói:

- Bẩm tiểu thư, lão nô đã đưa Vu trưởng lão đi khỏi rồi!

Chương Đài Phụng gật đầu:

- Ngựa hiện thời còn được bao nhiêu?

Từ Viễn ngẫm nghĩ chốc lát:

- Thưa còn chín con.

- Hãy mau chuẩn bị năm con, chúng ta tức khắc lên đường.

Từ Viễn kinh ngạc, nhưng vẫn đáp ngay:

- Lão nô tuân mạng!

Quay người phóng bước đi ra.

Chương Đài Phụng chậm rãi đi đến trước mặt Quân Lộ Dao, cười nói:

- Có bằng lòng theo ta đi một chuyến không?

Quân Lộ Dao trôn trối nhìn nàng một hồi, đoạn mới nói:

- Chương cô nương thật khiến lão phu hết sức thất vọng!

Chương Đài Phụng cười ngọt ngào:

- Ta biết rất rõ ý nghĩ và cảm giác của lão, nhưng lão cần phải nghe theo ta, đúng không nào?

Quân Lộ Dao thở dài:

- Thú thật, lão phu có lúc cũng hoang mang, cô nương không hề thực hiện lời hứa!

Chương Đài Phụng khúc khích cười nói:

- Ít ra chúng ta thường gần gũi bên nhau cũng còn hơn lão ở Trường Hận Phong. Hơn nữa, thế sự biến đổi khôn lường, không ai biết chắc ngày mai việc gì sẽ xảy ra, vả lại chúng ta chẳng đang tiến hành theo đúng kế hoạch đó sao?

Quân Lộ Dao chau mày:

- Tên tiểu tử Mạnh Niệm Từ đã làm cho lão phu đau lòng, lão phu chẳng có chút hứng thú về việc giải cứu hắn!

Chương Đài Phụng cười:

- Nhưng lão bắt buộc phải có hứng thú, vì ta quyết phải cứu y bằng được!

Quân Lộ Dao sẵn giọng:

- Cho nên lão phu hết sức thất vọng về cô nương!

Chương Đài Phụng cười khanh khách nói to:

- Lão khỏi phải thất vọng, cho lão hay, Mạnh Niệm Từ đã có vợ rồi!

Quân Lộ Dao kinh ngạc:

- Thật ư?

Chương Đài Phụng cười:

- Thật hay không rồi đây lão sẽ rõ, ta đâu dại gì làm vợ bé của y! Hơn nữa, phen này chúng ta không chỉ là giải cứu Mạnh Niệm Từ, mà còn là vì báo thù họ đã phá hủy cơ nghiệp của lão!

Quân Lộ Dao vẫn thờ dãi:

- Thôi được, lão phu nói không lại, mọi sự đều nghe theo cô nương vậy!

Chương Đài Phụng cười ngạo nghễ, quay sang Kim Ngân Nhị Yến nói:

- Nơi đây tuy chỉ là chút cơ nghiệp xoàng xĩnh, nhưng cũng phải lo việc phòng giữ, hai người hãy cùng bộ hạ cẩn thận canh phòng, không được khinh xuất rời khỏi.

Kim Ngân Nhị Yến đồng thanh:

- Tiểu thư không cho chúng nô tỳ theo sao?

Chương Đài Phụng nghiêm nghị:

- Trách nhiệm canh phòng nơi đây cũng đâu phải nhỏ, nơi đây chính là Phiêu Hương Sơn Trang thứ nhì!

Kim Ngân Nhị Yến lúng búng:

- Vâng, tiểu tỳ hiểu!

Chương Đài Phụng khẽ gật đầu:

- Tuy là nơi đây có loài rết đuôi đỏ giữ núi, nhưng cũng không được chểnh mảng khinh xuất, hằng ngày phải thường xuyên tuần tra, đồn đốc thuộc hạ cẩn thận canh phòng...

Kim Yến thoáng chau mày, ngẫm nghĩ lại nói:

- Nếu vạn nhất có người tấn công, tiểu tỳ...

Chương Đài Phụng cười:

- Hai người đã theo ta từ thuở bé, hẳn phải biết cách ứng phó thế nào rồi... Ta có thể giao toàn quyền cho hai người, Kim Yến cầm đầu, Ngân Yến phó, mọi sự tùy cơ ứng biến, dầu có bề gì thì ta cũng chẳng trách các người!

Kim Ngân Nhị Yến cúi đầu đáp:

- Tiểu tỳ tuân mạng!

Những nghe tiếng ngựa hí vang bên ngoài, Từ Viễn đã dắt năm con tuần mã đến.

Chương Đài Phụng quay nhìn Văn Vô Cửu cười nói:

- Chúng ta đi nào!

Văn Vô Cửu gật đầu nhoẻn cười, sải bước đi ra.

Chương Đài Phụng cất tiếng gọi:

- Quân Lộ Dao, Tây Môn Long, nhị vị cũng xin khởi hành đi thôi!

Hai người nghe Chương Đài Phụng gọi thẳng họ tên, như thoáng chưng hửng, song chẳng chút chần chừ, cùng đưa mắt nhìn nhau cười, cũng sải bước đi ra.

Kim Ngân Nhị Yến đưa tiền đến ngoài sảnh, toan nói lại thôi.

Chương Đài Phụng chừng bước thoáng lưỡng lự, sau cùng thò tay vào lòng lấy ra một con phụng hoàng nhỏ xinh làm bằng nhung xanh rất tinh xảo, trao ra nói:

- Hãy cất lấy, vậy là hai người có thể thay ta ban lệnh rồi!

Kim Ngân Nhị Yến sững sốt kêu lên:

- Thanh Phụng Lệnh!

Hai người không đón lấy, bỗng cùng quỳ sụp xuống đất.

Chương Đài Phụng cười dịu dàng:

- Hai người là tâm phúc của ta, Thanh Phụng Lệnh giao cho hai người là ta yên tâm hơn hết, đồng thời hai người cũng hiểu ta xem trọng nơi đây đến dường nào, hai người càng phải thận trọng phòng giữ!

Kim Ngân Nhị Yến khích động:

- Tiểu thư đã xem trọng nô tỳ thế này, dẫu tan xương nát thịt chúng nô tỳ cũng khó đền đáp muôn một!

Chương Đài Phụng tươi cười:

- Hãy cất lấy đi!

Kim Yến đi bằng đầu gối tiến lên một bước, hai tay run run đón lấy, trịnh trọng nâng ngang ngực.

Chương Đài Phụng chậm chậm đảo mắt nhìn, thấy Từ Viễn đã dắt ngựa đứng cạnh chờ đợi, bèn bước ngồi lên yên, cho ngựa thông thả bước đi.

Thế là, năm con tuần mã đã công trên lưng Chương Đài Phụng, Văn Vô Cữu, Quân Lộ Dao, Tây Môn Long và Từ Viễn xuống núi, tiếng vó lộp độp xa dần...

58. Giả Tạo Thiết Kỵ

Trên đường cái quan nam bắc dọc theo chân Phục Hồ Sơn, năm con tuần mã phóng đi chừng mười mấy dặm đường, bỗng rẽ vào một khu rừng rậm rạp.

Trên lưng năm con tuần mã ấy chính là nhóm Chương Đài Phụng, sau khi vào rừng, mọi người lần lượt phóng xuống ngựa.

Văn Vô Cữu đảo mắt nhìn quanh, đoạn quay sang Chương Đài Phụng nói:

- Theo lời Vu An Bần nói thì tốp của Ninh Tiểu Phụng đêm nay rất có thể nghỉ lại ở Liễu Gia Truân, nơi đây cách Liễu Gia Truân không đầy hai mươi dặm, lẽ ra người của Cái Bang hẳn đâu đâu cũng có, tại sao chẳng thấy bóng ma nào cả thế này?

Chương Đài Phụng ngẫm nghĩ:

- Hẳn là họ đã lảng tránh bởi chưa rõ thân phận của chúng ta.

Từ Viễn đến gần nói tiếp:

- Có cần lão nô phát tín hiệu liên lạc với Cái Bang không?

Chương Đài Phụng cười, liếc nhìn Văn Vô Cữu nói:

- Có lẽ không cần thiết đâu!

Văn Vô Cữu cười khẩy:

- Khỏi nhiều lời, hãy theo kế hoạch hành động!

Chương Đài Phụng cười nhẹ, quay sang Từ Viễn hỏi:

- Cái gói ấy có mang theo đó chứ?

Từ Viễn vội đáp:

- Có, ở sau lưng ngựa lão nô!

- Hãy mở ra, trong đó có năm bộ dây cương, mau thay vào đi... Ngoài ra còn năm chiếc áo xanh, năm chiếc khăn xanh che mặt, chia ra mỗi người một bộ, hãy mau mặc vào!

Từ Viễn ngơ ngẩn đáp:

- Lão nô tuân mạng!

Đoạn đi làm liền theo lời dặn bảo, những vật trong gói quả đúng như lời Chương Đài Phụng đã nói, Từ Viễn chẳng chút chậm trễ, lẹ làng thay đổi dây cương, chia y phục và khăn che mặt cho mọi người mặc vào. Lát sau, họ đã trở thành năm người áo xanh bịt mặt.

Quân Lộ Dao đi đến bên Chương Đài Phụng, ngượng nghịu nói:

- Chương cô nương, lão phu thật đã bị cô nương bốn cột quá mức, che mặt che mày thế này là trò chơi gì vậy?

Chương Đài Phụng cười khúc khích:

- Ít ra cũng khiến lão cảm thấy vui thú....

Đoạn kể tai Quân Lộ Dao khẽ nói:

- Đây gọi là ngạo tiểu giang hồ, có bốn cô nương ở bên cạnh còn chưa đủ hay sao?

Quân Lộ Dao chẳng biết sao hơn, buông tiếng thở dài:

- Thôi được, kể như lão phu đã bị cô nương sở mũi, không nghe theo cũng chẳng thể được!

Chương Đài Phụng cười khúc khích, đưa tay phất nhẹ vào má Quân Lộ Dao, đoạn ngún nguẩy bỏ đi.

Văn Vô Cửu buông tiếng cười khẩy, nhìn Chương Đài Phụng vẻ khinh bỉ nói:

- Thủ đoạn ấy hèn hạ quá!

Chương Đài Phụng điềm nhiên cười:

- Quân Lộ Dao chẳng người võ công xuất thần nhập hóa, y thuật cũng nhất thiên hạ, chúng ta chẳng thiếu lão ta được, và...

Buông tiếng thở dài thậm thụt, nói tiếp:

- Ngoài vậy chẳng còn cách nào khác lôi kéo được lão, đó cũng là bất đắc dĩ thôi.

Văn Vô Cửu cười:

- Chương cô nương lao tâm tổn sức thế này cũng thật là đáng thương hại, nhưng rất tiếc là...

Cười khúc khích, không nói tiếp nữa.

Chương Đài Phụng cũng cười nói:

- Còn Văn cô nương thì sao? Đòi xuống tóc xuất gia ở trước Xuất Tự Động, say ngủ trong rừng tùng trên đường đến Hoàng Sơn, và...

Văn Vô Cửu ngắt lời:

- Hừ, nói một câu khó nghe, hai ta vốn là cá mè một lứa, thôi hãy bỏ qua đi...

Quay đầu nhìn quanh, đoạn nói tiếp:

- Trời đã sắp sáng rồi, nên đi tìm bọn khiếu hóa của Cái Bang là vừa.

Chương Đài Phụng nhếch môi cười, quay sang Từ Viễn nói:

- Hãy tìm bắt một người của Cái Bang đến đây!

Từ Viễn ngó người, song mau mắn đáp:

- Lão nô tuân mạng!

Lập tức quay người bỏ đi ngay, chỉ thấ ý đi ra khỏi rừng, phóng lên một ngọn đồi thấp, đồng thời phát ra một chuỗi tiếng cú kêu.

Ngay lập tức, một bóng người từ ngoài mấy mươi trượng lao nhanh về phía Từ Viễn. Hai người vừa giáp mặt nhau, tức khắc cùng phóng đi về phía khu rừng.

Khi đến ven rừng mới trông thấy rõ đó là một người trung niên áo đen, cổ tay đã bị Từ Viễn giữ chặt.

Chương Đài Phụng tiến tới, cười nhạt nói:

- Người có phải là đệ tử Cái Bang không?

Gã khiêu hóa cải trang áp ứng:

- Phải... Phải...

Chương Đài Phụng lạnh lùng:

- Người có biết bọn ta là ai không?

Gã khiêu hóa đảo mắt nhìn, lúng búng đáp:

- Thiết Kỵ Môn!

Chương Đài Phụng cười:

- Người biết là tốt, chỉ cần người chịu nói thật, sẽ tức khắc thả người ngay.

Gã khiêu hóa vội nói:

- Tiểu nhân nhất định sẽ nói thật.

- Xung quanh đây tổng cộng có bao nhiêu người của Cái Bang?

- Mười mấy người!

Chương Đài Phụng biết rõ đối phương nói dối, nhưng không bận tâm, cười nhạt hỏi tiếp:

- Các người đến đây để làm gì?

Gã khiêu hóa vẽ ngẫm nghĩ:

- Chúng tiểu nhân đến Thái Sơn triều bái, nghỉ tạm tại đây.

Chương Đài Phụng nghiêm giọng:

- Bốn môn nhận được mật báo, yêu phạm Mạnh Niệm Từ cùng vợ là Ninh Tiểu Phụng đã bị bắt và đang trên đường áp giải, các người hẳn là biết đã đến đâu rồi chứ?

Gã khiêu hóa chau mày lắc đầu:

- Tiểu nhân chưa nghe nói bao giờ.

Chương Đài Phụng sầm mặt:

- Người nói thật chẳng?

- Tiểu nhân đâu dám nói dối.

Chương Đài Phụng ngoảnh mặt ra sau quát:

- Quân Lộ Dao!

Quân Lộ Dao ngoe nguẩy đi tới nói:

- Lại gọi lão phu nữa ư?

Chương Đài Phụng cười:

- Loại thuốc đã nói hôm trước hữu hiệu chẳng?
- Hữu hiệu hay không hữu hiệu, thử sẽ biết ngay!

Quân Lộ Dao vừa nói vừa từ trong tay áo lấy một cái túi lụa trao ra.

Chương Đài Phụng nhìn chột vào mặt tên khiêu hóa kinh hoàng thất sắc, gằn giọng nói:

- Trong túi này là một loại thuốc trắc nghiệm nói dối, nếu người nói sai sự thật, sau khi uống vào viên sẽ không chút ảnh hưởng, còn như người nói dối sẽ tức khắc thủng ruột chết ngay...

Thò tay lấy ra một hoàn thuốc to cỡ long nhãn, nói tiếp:

- Hãy uống mau!

Gã khiêu hóa xua tay lia lịa:

- Tiểu nhân không uống thuốc bao giờ!
- Hừ, lần này thì bắt buộc người phải uống.

Chương Đài Phụng chưa dứt lời đã lệ làng vùng tay điểm vào ba nơi đại huyệt của gã khiêu hóa, sau đó ấn vào huyệt Kết Hâu. Lập tức, gã khiêu hóa miệng há to bất động.

Chương Đài Phụng nhếch môi cười, nhẹ nhàng đặt hoàn thuốc vào trong cổ họng y, sau đó lại ấn vào huyệt Kết Hâu, liền thì ọc một tiếng, hoàn thuốc đã trôi xuống bụng.

Lúc này đã sau canh tư, Chương Đài Phụng đảo mắt nhìn quanh, đoạn quát:

- Lên ngựa!

Mọi người lập tức y lời tung mình lên ngựa, chuẩn bị khởi hành....

Chương Đài Phụng giải huyệt cho gã khiêu hóa, dịu giọng nói:

- Người đã khỏe chưa?

Gã khiêu hóa hai mắt nhắm hờ như bị phải tà, lẩm bẩm:

- Khỏe rồi, rất là thoải mái!

Chương Đài Phụng cười:

- Người còn nhớ hết những gì đã qua chứ?

Gã khiêu hóa tủm tỉm cười:

- Nhớ... nhớ...
- Ninh Tiểu Phụng hiện ở đâu?

Gã khiêu hóa giật mình:

- Ở Chương Thụ Điểm!
- Không phải ở Liễu Gia Truân sao?

- Không phải! Đêm qua lẽ ra là nghỉ lại ở Liễu Gia Truân, nhưng họ đã đi thêm mười lăm dặm đường, nên nghỉ lại ở Chương Thụ Điểm, và hành trình rẽ về hướng tây nam.

- Vậy là họ sẽ không đi ngang qua đây ư?
- Họ theo một đại lộ khác, đến Thái Sơn xa hơn tám mươi dặm.
- Hừ, vậy sao các người canh giữ ở đây?

Gã khiêu hóa lại giật mình:

- Chúng tiểu nhân nhận mệnh lệnh ở đây theo dõi những người đến Thiết Kỵ Môn.

Chương Đài Phụng cười:

- Vậy tốt lắm... Người có thuộc đường đến Chương Thụ Điểm không?

Gã khiêu hóa vội đáp:

- Rất là thuộc!

Chương Đài Phụng khẽ vỗ lên vai y:

- Hãy dẫn đường, lập tức đến Chương Thụ Điểm.

Gã khiêu hóa đưa mắt nhìn trời:

- Không kịp rồi, đến Chương Thụ Điểm thì trời đã sáng, nhất định là họ cũng đã khởi hành rồi.

Chương Đài Phụng cười:

- Vậy thì hãy đón đầu họ, chỉ cần gặp họ là được rồi!

- Được tiểu nhân dẫn đường cho!

Chương Đài Phụng tung mình lên ngựa, cười nói:

- Phiên người phải đi thêm mấy dặm đường nữa.

Gã khiêu hóa chẳng chút chần chừ, lập tức quay người phóng đi ra ngoài rừng. Tuy y không đi ngựa, nhưng cước trình cũng chẳng chậm, tự mình dẫn đầu phóng đi, toàn là theo đường nhỏ rẽ qua ngoặt lại, vượt ruộng băng đồng.

Năm con tuần mã lần lượt theo sau, đi chừng một giờ mới được hơn bốn mươi dặm, lúc này đã đến ngã ba rẽ sang một con đường lớn.

Bấy giờ trời đã hừng sáng, trên đường lác đác khách buôn, những thấy một chiếc xe mui từ ngoài năm mươi trượng đang chạy tới.

59. Biến Cố Bất Ngờ

Chương Đài Phụng nhếch môi cười, nhìn gã khiêu hóa nói:

- Người có thể đi được rồi!

Gã khiêu hóa ngớ người:

- Tiểu nhân đi đâu?

Chương Đài Phụng cười:

- Đến Thái Sơn triều bái chứ đâu!

Gã khiêu hóa mặt biến sắc liên hồi, bỗng ngồi bệt xuống đất, lẩm bẩm nói:

- Mình vậy là sao? Thật ra... mình đã làm gì thế nhỉ?

Chương Đài Phụng ngồi trên ngựa cười nói:

- Người đã làm tốt, dẫn dắt Thiết Kỵ Môn đón vợ chồng Mạnh Niệm Từ, đó là một đại công.

Gã khiêu hóa rồi cũng hiểu ra, bật lên một tiếng thảng thốt, mặt mày xám ngắt, nghiêng răng dậm chân nói:

- Mình thật đáng chết, thật đáng chết...

Bỗng giơ tay lên, vỗ xuống đỉnh đầu...

Chương Đài Phụng và mọi người không ngờ có vậy, toan ra tay cứu thì đã muộn, chỉ nghe “bộp” một tiếng, máu văng tung tóe, gã khiêu hóa đã ngã ra chết tức khắc.

Chương Đài Phụng thở dài nói:

- Người này thật là cương liệt... Từ Viễn, mau kéo y vào rừng và xóa đi vết máu ngay.

Từ Viễn vâng lời xuống ngựa, nhanh chóng kéo thi thể gã khiêu hóa vào khu rừng thưa bên ven đường và xóa sạch vết máu.

Lúc này chiếc xe ngựa chỉ còn cách chừng hai mươi trượng, Chương Đài Phụng đưa mắt nhìn Văn Vô Cửu nói:

- Đi!

Đoạn hai chân kẹp mạnh vào bụng ngựa, dẫn trước phóng đi.

Năm con tuần mã cùng soãi vó, tung bụi mịt mù, lao đi như vậy.

Chiếc xe ngựa phủ kín rèm, đánh xe là hai hán tử trung niên mặc áo dài gấm màu lam, theo sát phía sau là bốn tầng nhân mặc áo bào màu vàng, tất cả đều đứng như Vu An Bần đã nói.

Chương Đài Phụng ra hiệu với Từ Viễn dừng lại, rồi khẽ nói:

- Hãy làm theo lời dặn của ta.

Từ Viễn khẽ đáp, giật mạnh giây cương, cho ngựa lao đến trước đầu xe, quát:

- Các vị là thủ hạ của Mạnh tam gia phải không?

- Thưa phải! Tôn...

Từ Viễn buông tiếng cười gằn:

- Không nhận ra ký hiệu của Thiết Kỳ hử?

Hai hán tử áo lam vội gật đầu nói:

- Bốn tọa là Hồng Kỳ điện chủ Âu Dương Cao.

Hai hán tử trung niên đưa mắt nhìn năm con tuần mã, đoạn thăm dò hỏi:

- Âu Dương đường chủ chỉ mang theo bốn tùy tùng thôi ư?

Từ Viễn cười ha hả:

- Bình cần tinh chứ không cần số nhiều, bốn tùy tùng của bốn tọa đều là cao thủ bậc nhất, hơn cả trăm Thiết Kỳ... Trong xe là vợ của Mạnh Niệm Từ phải không?

- Vâng!

Từ Viễn lại cười ha hả:

- Giao ả cho bốn tọa được rồi!

Hai chân kẹp mạnh vào bụng ngựa, tiến đến gần rèm xe.

Hai hán tử áo lam đưa mắt nhìn nhau, bỗng lách người cản lại và nói:

- Hãy khoan!

Từ Viễn thoáng tức giận:

- Sao vậy?

Một hán tử đáp:

- Tiểu nhân phụng mệnh gia chủ là trực tiếp giải Ninh Tiểu Phụng đến Thiết Kỳ Môn, người mà Âu Dương đường chủ phải đón là Mạnh Niệm Từ. Gia chủ có căn dặn, khi nào gặp người tiếp viện của Thiết Kỳ Môn thì phải báo với họ là tức tốc đến ngay.

Từ Viễn cười:

- Bốn tọa đã đích thân phụng mệnh môn chủ đến đón Ninh Tiểu Phụng, còn Mạnh Niệm Từ thì đã do Đỗ Tổng hộ pháp đích thân xuất lĩnh cao thủ đón rồi.

Hai hán tử áo lam bán tín bán nghi:

- Nếu vậy thì xin phiền Âu Dương đường chủ hãy theo xe hộ vệ.

Từ Viễn buông tiếng hừ thật mạnh:

- Bốn tọa chỉ biết phụng mệnh môn chủ, hai người là cái thứ gì mà lại dám ra lệnh cho bốn tọa hả?

Hai hán tử áo lam kinh ngạc:

- Tôn giá vậy là ý gì?

- Hết sức đơn giản, giao xe cho bốn tọa, hai người đi hay ở tùy ý...

Đưa tay chỉ ra sau xe, nói tiếp:

- Môn chủ rất căm ghét hòa thượng, bảo họ cút khỏi đây ngay!

Bốn hòa thượng tức giận, toan nổi dóa thì hai hán tử áo lam đã ra hiệu dẫn nén, một hán tử áo lam cười giả lả nói:

- Vậy cũng không hề gì, Âu Dương đường chủ đã phụng mệnh môn chủ đến đón Ninh Tiểu Phụng thì chúng tiểu nhân cũng đành phụng mạng, nhưng... Thiết Kỳ Môn hiệu lệnh nghiêm ngặt, từ đường chủ trở lên khi phụng mệnh xuất ngoại hành sự, ắt phải có Kim Phê Lệnh Tiễn của môn chủ...

Từ Viễn hét to:

- Người nói vậy là ý gì?

Hai gán tử ấy ung dung cười:

- Không có ý gì khác, chỉ xin Âu Dương đường chủ đưa lệnh tiễn ra xem thôi!

Từ Viễn gắt giọng:

- Người một không phải người của bốn môn, hai không phải cao thủ thành danh, có tư cách gì mà đòi xem Kim Phê Lệnh Tiễn chứ?

Hán tử ấy cố nén giận:

- Bởi việc này quan hệ trọng đại, chúng tiểu nhân chẳng thể khinh xuất được!

- Hừ, vậy là các người không tin bốn tọa chứ gì?

- Tiểu nhân đâu dám, chẳng qua vì thận trọng thôi!

Từ Viễn thoáng lưỡng lự:

- Thôi được, các người ai muốn xem?

- Bất luận ai xem thì cũng như nhau...

Từ Viễn thò tay vào lòng, chờ cho hán tử ấy đến gần, đột nhiên rút tay ra, nhưng không phải là lệnh tiễn, mà nhanh như chớp tung ra một quyền, đâm thẳng vào ngực hán tử ấy.

Hán tử ấy chẳng ngờ lại có vậy, chỉ nghe “bình” một tiếng, hứng gọn một quyền vào ngực, lập tức miệng phun máu tươi, ngã lả ra đất.

Hán tử kia thấy vậy cả kinh, vội hét to:

- Chạy mau! Đây là...

Đồng thời đã lệ làng phóng lên tay xe toan dong cương bỏ chạy, song y vừa phóng đến giữa chừng đã rơi phịch xuống đất, khẽ giẫy dụa mấy cái rồi chết ngay.

Chỉ thấy trên đầu y có một lỗ máu to cỡ đầu ngón tay, máu tuôn ra xối xả, thì ra đã bị Tảo Hạch Tiêu của Chương Đài Phụng phóng trúng tới yếu hại, xuyên thủng não bộ.

Bốn hòa thượng sau xe đã cùng tuốt giới đao ra sẵn sàng chiến đấu, nhưng thấy hai hán tử áo lam chưa kịp ra tay đã thảm tử, nhất thời khiếp hải đến thừ ra như phỗng đá.

Chương Đài Phụng trầm giọng nói:

- Bốn hòa thượng này cũng không thể sống được, Quân Lộ Dao cùng Tây Môn Long...

Ngay lập tức Quân Lộ Dao cùng Tây Môn Long dong ngựa lao tới.

Bốn hòa thượng đều là bộ hành, làm sao chạy nhanh bằng ngựa, họ chạy chưa được ba trượng thì đã bị hai con tuần mã của Quân Lộ Dao và Tây Môn Long cản lại.

Quân Lộ Dao ngửa mặt cười vang nói:

- Lão phu tái xuất giang hồ hãy chưa khai sát giới, hôm nay phải dùng bốn tên hòa thượng các ngươi tế cờ mới được.

Dứt lời liền tức vung tay phóng ra một chưởng, “bình” một tiếng, một tên hòa thượng ngã lăn xuống đất, vỡ sọ chết tươi.

Ba tên hòa thượng còn lại kinh hoàng thất sắc, cùng lúc vung tay, ném ra một luồng khói mù màu đen.

Quân Lộ Dao quay sang Từ Viễn buông tiếng cười vang:

- Trò chơi này rõ là bàn môn lộng phủ (múa rìu qua mắt thợ)!

Đồng thời vung tay, một làn sương trắng tỏa ra.

Những thấy hai làn sương mù đen và trắng vừa tiếp xúc nhau, lập tức cùng tan biến không còn gì nữa.

Tây Môn Long quay sang Quân Lộ Dao thắc mắc hỏi:

- Ba tên trọc ấy đã dùng cái thứ gì vậy?

Quân Lộ Dao cười đáp:

- Độc dược, trúng vào người là chết ngay!

Tây Môn Long tức giận:

- Lão phu căm thù nhất là kẻ dùng độc, ba tên trọc này phải giao cho lão phu.

Đoạn liền tung mình xuống ngựa, xông vào giữa ba tên hòa thượng.

Ba tên hòa thượng vốn đã hồn phi phách tán, lúc này chỉ muốn tìm cơ hội đào tẩu, đâu còn can đảm giao chiến nữa.

Song như vậy lại càng thêm tệ hại, đã khiến họ cơ hồ hoàn toàn mất khả năng chống trả, chỉ trong thoáng chốc đã tán mạng dưới tay Tây Môn Long.

Mặc dù trải qua một cuộc ác chiến, sáu tử thi nằm sóng soài trên đại lộ, song chỉ mất thời gian một tuần trà mà thôi.

Bấy giờ người đi đường thưa thớt, khi xảy ra sự cố cũng may là không có người đi qua. Chương Đài Phụng quét mắt nhìn quanh, đoạn vội nói:

- Từ Viễn, hãy mau thu dọn sạch sẽ, tử thi phải kéo vào nơi khuất kín hoặc chôn đi, tuyệt đối không để người phát hiện.

Từ Viễn lập tức vâng lệnh thi hành ngay.

Chương Đài Phụng đi đến trước đầu ngựa Quân Lộ Dao, đón lấy cương của lão, nói:

- Phiền lão hãy đánh xe đi mau, rẽ qua tiểu lộ mà đi.

Quân Lộ Dao mỉm cười, từ trên lưng ngựa tung mình lên cao, lướt đến trên tay xe, giật cương cho xe rẽ sang một tiểu lộ.

Tây Môn Long không chờ dặn bảo, xuống ngựa xóa sạch vết máu và vết bánh xe, giúp Từ Viễn khiêng tử thi, Chương Đài Phụng giục ngựa theo sau xe rẽ sang tiểu lộ.

Còn Văn Vô Cữu thì ghìm ngựa đứng giữa đường, đưa mắt giám sát hai phía đại lộ.

Thật may là không xa lắm có một ngôi mộ hoang, bên hông có một hang to, đã trở thành hang ổ của lũ chồn chuột, Từ Viễn thấy vậy mừng rỡ, lập tức ném hết sáu tử thi xuống hang rồi lấp kín lại.

Xong xuôi ba người mới dục ngựa đuổi theo, đi được chừng một tầm tên bắn thì đã đuổi kịp Chương Đài Phụng, bây giờ chiếc xe ngựa đã tiến vào một khu rừng rậm rạp.

Chương Đài Phụng ra hiệu cho mọi người dừng lại, quay sang Văn Vô Cữu khẽ nói:

- Nơi đây vắng vẻ không người, có thể lôi ả nha đầu ấy ra được rồi!

Văn Vô Cữu nhẹ gạt đầu, đưa tay vén mở rèm xe, bên trong quả đúng là Ninh Tiểu Phụng, đang nằm bất động.

Ninh Tiểu Phụng tuy không bị trói, nhưng bị phong bế ba nơi đại huyệt, Văn Vô Cữu vừa trông thấy nàng, lập tức lòng phùng lửa giận song vẫn cố dằn nén, vung tay giải huyệt cho Ninh Tiểu Phụng, đoạn quát:

- Nha đầu, xuống xe đi!

Không có tiếng trả lời, Ninh Tiểu Phụng vẫn nằm yên bất động.

Văn Vô Cữu cười khẩy:

- Người thật là kiêu căng, còn muốn bốn cô nương bồng xuống nữa hay sao?

Dứt lời liền nắm lấy cổ chân Ninh Tiểu Phụng kéo mạnh, “phịch” một tiếng, Ninh Tiểu Phụng đã bị kéo rơi xuống đất.

Thế nhưng, nàng không hề rên lấy một tiếng, thậm chí không động đậy.

Văn Vô Cữu kinh ngạc lắm lắm:

- Là thật!

Cúi xuống xem xét, lập tức giật mình kinh hãi.

Chương Đài Phụng cũng đã xuống ngựa, vội đến gần xem, cũng kinh hãi kêu lên:

- Thế là hết, nha đầu này đã chết từ lâu rồi!

60. Hủ Cốt Sơn Trang

Lúc này Quân Lộ Dao đã xuống xe, nghe vậy liền vội đi đến, cúi xuống tỉ mỉ xem xét một hồi đoạn lắc đầu nói:

- Đã chết hơn một ngày một đêm rồi, Nếu là trong vòng ba giờ thì lão phu còn hy vọng cứu được, bây giờ thì đã quá muộn rồi!

Chương Đài Phụng và Văn Vô Cữu cùng nhìn nhau lặng thinh.

Từ Viễn đến gần, dè dặt hỏi:

- Vậy thì.... thì thế phải giải quyết thế nào? Chôn đi ư?

Chương Đài Phụng ngẫm nghĩ một hồi, đoạn cười chua chát nói:

- Đàng nào thì ả ta cũng đã chết, giải quyết thế nào thì cũng chẳng còn quan trọng nữa!

Văn Vô Cữu nghiêng rằng:

- Tiểu muội thật cảm hận ả nha đầu này đến thâm xương khắc cốt, chết cũng không phải lúc...

Dua mắt nhìn Chương Đài Phụng, nói tiếp:

- Bất luận Mạnh Niệm Từ có biết tử tin của ả hay không thì e sẽ cùng trọn đời thủ tiết vì ả, không bao giờ gần gũi với phụ nữ khác nữa!

Chương Đài Phụng đỏ mặt:

- Tiểu muội cũng không có ý kiến, ả nha đầu này là một then chốt quan trọng, cái chết của ả cũng là một đòn đả kích lớn lao đối với chúng ta, nhưng ít ra cũng phải báo với Mạnh Niệm Từ được biết!

Chương Đài Phụng thở dài:

- Tiểu muội thấy chuyện này thật lắt léo, dường như có chỗ nào đó không đúng.

Văn Vô Cửu cười lạnh lùng:

- Chỗ không đúng là ả đã chết một cách âm thầm lặng lẽ, đối với chúng ta chẳng khác nào một cuộc chiến bại thảm thương.

Chương Đài Phụng cười chua chát:

- Không sai, cái chết của ả đã khiến kế hoạch của chúng ta hụt hẫng... Bây giờ giải quyết thì thể ả thể nào đây?

Văn Vô Cửu cười:

- Tiểu muội cũng nghĩ là phải cho Mạnh Niệm Từ biết tin mới được, ít ra cũng cắt đứt niềm hy vọng của y. Sau đó sẽ tìm cách khiến y lãng quên, bằng không rất có thể Mạnh Niệm Từ sẽ tìm ả cả đời.

Chương Đài Phụng bỗng hạ giọng thật thấp nói:

- Tiểu muội còn một biện pháp nữa là tìm cách bôi xấu Ninh Tiểu Phụng, để cho Mạnh Niệm Từ tin là vợ mình chẳng phải là một phụ nữ trung trinh tiết liệt.

Văn Vô Cửu cười:

- Đúng là tối độc phụ nhân tâm, Chương cô nương ác thật!

Chương Đài Phụng ánh mắt sắc lạnh đảo quanh:

- Nếu Văn cô nương không đồng ý thì thôi, hãy mai táng ả là xong!

Văn Vô Cửu cười:

- Khỏi cần nói móc, hãy làm theo ý Chương cô nương đi!

Chương Đài Phụng thoáng ngẫm nghĩ, đoạn từ trên mình Ninh Tiểu Phụng lấy ra một chiếc khăn lụa, cười nói:

- Hãy tạm giữ cái này là đủ!

Văn Vô Cửu cười:

- Mai này chỉ cần tìm được một người thích hợp là có thể đạt được mục đích rồi, Ninh Tiểu Phụng chẳng những đã chết mà còn mang tiếng bất trinh nữa.

Chương Đài Phụng cười gượng:

- Bất buộc phải vậy thôi, ả nha đầu này dưới tuổi vàng có linh thiêng thì cũng cảm thông cho chúng ta thôi.

Văn Vô Cửu đưa mắt nhìn quanh quất:

- Từ Viễn, hãy chôn ả đi!

Ngay khi ấy, bỗng nghe có tiếng ngân nga vọng đến, rồi thì một người trung niên áo xám, diện mạo bình phàm bước vào rừng.

Chợt trông thấy nhóm Chương Đài Phụng, người áo xám như thoáng ngạc nhiên, vội cười giả lả vòng tay thi lễ nói:

- Xin lỗi, tại hạ đã quấy nhiễu các vị!

Lúc này nhóm Chương Đài Phụng đã cởi bỏ y phục ngụy trang và khăn che mặt. Chương Đài Phụng quét mắt nhìn đối phương, nghiêm giọng hỏi:

- Tôn giá là ai? Vào đây làm gì?

Người áo xám vội đáp:

- Tại hạ là Ninh Ưu Cửu đại đệ tử của Lý Đông Cực, trang chủ Hủ Cốt Sơn Trang, đang đi tìm thu thập xương khô.

- Lệnh sư đã phái đi ư?

Ninh Ưu Cửu cười:

- Vâng, ngu sư huynh đệ tổng cộng mười hai người đều được gia sư phái đi.

- Cũng là đi tìm xương khô ư?

Ninh Ưu Cửu gật đầu:

- Vâng, ngoài việc thu tìm xương khô, chẳng còn việc gì khác...

Khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Tại hạ rời trang đã hơn một tháng, đến nay vẫn chưa tìm được bộ xương khô nào, khi trở về ắt là phải bị gia sư xử phạt.

Văn Vô Cửu hết sức lấy làm lạ hỏi:

- Chương cô nương, vậy là sao thế này? Có thể nói rõ cho tiểu muội biết không?

Chương Đài Phụng bèn truyền âm nhập mật nói:

- Hủ Cốt Sơn Trang còn có tên là Tôn Thi Sơn Trang, chuyên thu tập xác vừa xương khô đã có hơn năm mươi năm lịch sử trên chốn giang hồ, nhưng rất ít ai biết đến.

Văn Vô Cửu cau mày:

- Thu tập xác vừa xương khô dùng để làm gì, thật là quái lạ!

- Nghe đâu là dùng để luyện thuốc, nhưng thật sự là luyện thuốc gì thì chẳng ai được biết, dường như trong hơn năm mươi năm qua, họ đã khắp nơi tìm kiếm thu tập, nhưng chưa hề luyện thành được gì cả, do đó giới võ lâm cũng không còn chú ý đến họ nữa.

Văn Vô Cửu cười, bỗng nhìn Ninh Ưu Cửu hỏi:

- Tôn giá ra đi cả tháng trời mà không tìm được một cái xác hay bộ xương người thật ư?

Ninh Ưu Cửu thở dài:

- Đương nhiên là thật rồi, không thì tại hạ còn lang thang trên giang hồ làm gì?

Văn Vô Cửu cười cười:

- Ngồi một ngày mà không có tử thi, cứ đào lên mà lấy.

Ninh Ưu Cửu lắc đầu nguây nguẩy:

- Nếu dễ vậy thì tại hạ đâu phải bôn ba khắp chốn giang hồ.

Văn Vô Cửu cười:

- Vậy thì là làm sao?

- Gia sư đã nghiêm khắc dặn bảo, tuyệt đối không được đào mồ trộm xác, trừ phi có kẻ đầy tội ác mới chết, hoặc là có người trước khi chết đã tình nguyện tặng xác cho bốn trang, như vậy thi thể mới dùng được.

Văn Vô Cửu nhíu mày:

- Vậy thì khó thật...

Đưa mắt nhìn Chương Đài Phụng, truyền âm nói:

- Thi thể của Ninh Tiểu Phụng bây giờ hữu dụng rồi, hãy tặng cho y đi!

Chương Đài Phụng nhếch môi cười, lớn tiếng nói:

- Đúng vậy, kể như y đã gặp may rồi.

Ninh Ưu Cửu cười ngơ ngẩn:

- Tại hạ đã gặp may gì kia?

Chương Đài Phụng đưa tay chỉ:

- Đã thấy thi thể kia rồi chứ?

Ninh Ưu Cửu gật đầu:

- Thấy rồi! Nhưng...

Chương Đài Phụng mỉm cười:

- Nếu cần thì tôn giá hãy mang về trang để khỏi bị lệnh sư trách phạt.

Ninh Ưu Cửu lắc đầu:

- Không được đâu, tại hạ không thể lấy thi thể này được.

Chương Đài Phụng trở mặt ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Ninh Ưu Cửu trịnh trọng:

- Một là trước khi chết nàng ta không hề nói sẽ hiến di hài cho bốn trang, hai là nàng cũng không phải kẻ đầy tội ác, gia sư không bao giờ chịu nhận thi thể này...

Chương Đài Phụng cười:

- Nếu bảo trước khi chết ả không có nói sẽ hiến thi thể cho quý trang, đó quả là đúng sự thật, nhưng sao tôn giá biết ả không phải kẻ đầy tội ác?

- Vì nàng là bạn của các vị, không thì các vị đâu có xúm quanh thi thể mà khóc một cách đau lòng thế kia?

- Khóc một cách đau lòng ư?

Văn Vô Cửu quát vang:

- Tôn giá rõ là nói năng hồ đồ, ai khóc bao giờ chứ?

Ninh Ưu Cửu ngó người:

- Vậy là tại hạ đã nhìn lầm, bởi tại hạ có đeo mặt nạ da người, ngay cả mặt mũi của các vị cũng không thấy rõ...

Đưa tay chỉ xác Ninh Tiểu Phụng hỏi:

- Nàng ta quả đúng là kẻ đầy tội ác thật ư?

Văn Vô Cửu cười lạnh lùng:

- Có cần bốn cô nương kể cho nghe không?

Ninh Ưu Cửu giọng rề rà:

- Tốt hơn cô nương hãy nói nghe thử!

- Văn Vô Cửu cười khanh khách:

- Ả độc chết mẫu thân, bức chết phụ thân, lập kế hãm hại huynh tẩu, lại phóng hỏa đốt nhà hàng xóm, ngay cả một bé gái đã gặp giữa đường cũng bị ả ném xuống giếng...

Ninh Ưu Cửu ngắt lời:

- Thôi đủ rồi, vậy là đã quá đủ.... cô gái này quả là tội ác đầy mình!

Văn Vô Cửu nghiêng rằng:

- Không sai, dù ả chết vài lần cũng chẳng phải là nhiều. Chẳng giấu gì tôn giá, hiện chúng tôi đang bàn định phải băm vằm ả ra làm muôn mảnh rồi đem cho chó ăn...

Ninh Ưu Cửu vội tiếp lời:

- Cô nương đã căm thù nàng ta như vậy thì hãy giao cho tại hạ mang về nộp cho gia sư.

Văn Vô Cửu đưa tay chỉ Chương Đài Phụng nói:

- Vị cô nương này hẳn đã nghe rõ rồi, có cần tại hạ lên tiếng cầu xin nữa không?

Chương Đài Phụng lắc đầu:

- Nếu tôn giá muốn thì hãy mau chóng mang nàng đi, để chậm trễ rất có thể bốn cô nương sẽ đổi ý!

Ninh Ưu Cửu mỉm cười:

- Tại hạ còn một điều thỉnh cầu không phải nữa, định xin cô nương chấp thuận luôn cho.

Chương Đài Phụng thoáng ngạc nhiên nói:

- Tôn giá cứ nói.

- Chiếc xe ngựa này chẳng hay chứ vị có dùng không?

Văn Vô Cửu bực mình nạt:

- Tôn giá thật là được voi đòi tiên!

Chương Đài Phụng nháy mắt cười:

- Nếu tôn giá thích thì tặng luôn đấy.

Ninh Ưu Cửu mừng rơn:

- Xin đa tạ cô nương!

Thế là không nói gì nữa, bỗng xác Ninh Ưu Cửu lên ném vào trong xe, đoạn tung mình lên tay xe, quay sang Chương Đài Phụng và Văn Vô Cửu vòng tay thi lễ, cười nói:

- Xin hết sức đa tạ nhị vị cô nương.

Đoạn vung động roi da, ngựa phóng nhanh đi.

61. Giữa Đường Sinh Biến

Chương Đài Phụng trông theo cỗ xe ngựa, bỗng buông tiếng thở dài não nuột. Văn Vô Cửu cũng có vẻ thờ thẩn, thở dài lặng thinh. Quân Lộ Dao đứng thừ ra, nhưng mắt đảo tròn liên hồi như có điều suy tư.

Chương Đài Phụng thấy lão có vẻ khác thường, bèn thoáng cau mày đi đến trước mặt lão hỏi:

- Lão làm sao vậy hở?

Quân Lộ Dao lừ mắt:

- Lão phu... đang suy nghĩ về một việc trọng đại.
- Việc trọng đại gì mà lại khiến lão mê mẩn thế này?

Quân Lộ Dao lim dim mắt:

- Việc về... Hủ Cốt Sơn Trang, dường như... dường như...

Chương Đài Phụng ngạc nhiên:

- Hủ Cốt Sơn Trang có gì không ổn, dường như sao?

Quân Lộ Dao đưa tay vỗ trán:

- Hủ Cốt Sơn Trang dường như đã không còn tồn tại từ lâu rồi.

Chương Đài Phụng sắc mặt biến đổi liên hồi, song lập tức lại bật cười nói:

- Lão rõ là nói khùng. Lão đã ở dưới Trường Hận Phong suốt mấy mươi năm thì làm sao biết được?

Quân Lộ Dao nói:

- Hủ Cốt Sơn Trang quả đúng là không tồn tại từ lâu, trang chủ Lý Đông Cực đã chết từ nhiều năm trước rồi.

Chương Đài Phụng thoáng lộ vẻ kinh ngạc:

- Lão làm sao biết được?

Quân Lộ Dao nghiêm giọng:

- Lão cư trú dưới Trường Hận Phong, tuy không lai vãng với người đời, nhưng trong những năm qua cũng có người đến viếng thăm lão phu, trong số có Ngô Vấn Thiên, đại đệ tử của Lý Đông Cực, trang chủ Hủ Cốt Sơn Trang!

Văn Vô Cửu kêu to:

- Khi nãy người đó tự xưng là Ninh Ưu Cửu, đại đệ tử của Lý Đông Cực, tại sao lão không lên tiếng, lão bị ghen hòng hả?

Quân Lộ Dao tức giận:

- Cô nương không được nói năng như vậy với lão phu!

Chương Đài Phụng vội khuyên can:

- Thôi đừng cãi nhau vớ vẩn như vậy, hãy nói về việc chính trước đã.

Quay sang Quân Lộ Dao nói tiếp:

- Nói mau, về sau thế nào?

Quân Lộ Dao chau mày:

- Ngô Vấn Thiên có nói là sư phụ của y đã chết từ mười năm qua và Hủ Cốt Sơn Trang cũng bị lửa trời thiêu rụi, tất cả đều đã trở thành tro bụi...

Chương Đài Phụng giậm chân:

- Thôi rồi ta cũng nghĩ ra một điều sơ hở!

Văn Vô Cửu vội hỏi:

- Chương cô nương vừa nghĩ ra gì vậy?

Chương Đài Phụng cười chua chát:

- Hiện thời là giờ gì rồi?

- Vừa qua giờ mao!

- Vậy là không đúng rồi, bọn họ đêm qua đã nghỉ lại ở Chương Thụ Điểm, sáng nay tiếp tục lên đường, khi lên xe, nếu Ninh Tiểu Phụng đã chết, không thể nào hai tên tùy tùng của Mạnh Đạt Tam và bốn tên hòa thượng hoàn toàn chẳng chút hay biết...

Văn Vô Cửu gật gù tiếp lời:

- Đúng rồi, đó quả là một nghi vấn to tát!

Chương Đài Phụng quay sang Quân Lộ Dao hỏi:

- Khi này xem xét thi thể của Ninh Tiểu Phụng, lão quả có thể nhận ra ả đã chết hơn một ngày rồi ư?

Quân Lộ Dao vẻ không vui:

- Y thuật của lão phu tuy không dám huênh hoang là độc bộ thiên hạ, nhưng ít ra cũng đáng kể được là vào bậc nhất, chả lẽ lại nhìn lầm được sao?

Chương Đài Phụng chau mày:

- Vậy thì lạ quá...

Quân Lộ Dao ngẫm nghĩ một lúc, bỗng ngửa mặt cười vang nói:

- Đúng rồi... đúng rồi...

Chương Đài Phụng quát:

- Đúng rồi cái gì hả?

Quân Lộ Dao ngừng cười, ung dung nói:

- Lão phu đã sơ xuất, quên mất một điều quan trọng:

- Hừ, nói mau, điều quan trọng gì?

- Trong giang hồ có một thứ thần thuật có tên là Quy Tức Đại Pháp...

Chương Đài Phụng sửng sốt:

- Quy Tức Đại Pháp ư? Vậy là ả nha đầu kia có lẽ chưa chết!

Văn Vô Cửu nóng lòng giục:

- Quy Tức Đại Pháp là thế nào?

Quân Lộ Dao lạnh lùng lườm nàng, đoạn chậm rãi nói:

- Quy Tức Đại Pháp thất truyền đã lâu, trong mấy mươi năm gần đây đã không nghe nói có người biết thần pháp ấy. Phàm ai đã luyện thành, chỉ cần phong bế một hơi chân khí trong tim là có thể huyết khí ngưng trệ, giống hệt như đã chết, nhưng sau một thời gian thì bình an vô sự hồi tỉnh.

Chương Đài Phụng nghiêng răng tức tối nói:

- Vậy là đúng rồi, sự thật rất là rõ ràng, ả nha đầu ấy đã đánh lừa chúng ta rồi...

Buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Thật tội nghiệp cho hai ta, tự cho mình thông minh hơn người, vậy mà không đối phó được với ả tiện tỳ ấy!

- Đây thật là một điều nhục nhã, nhưng.... người đã tự xưng Ninh Ưu Cửu là ai?

Chương Đài Phụng cay cú:

- Bất luận hần là ai thì cũng quyết phải đuổi bắt cho bằng được!

Giật mạnh giây cương quát to:

- Đuổi theo ngay! Không tìm được chiếc xe ngựa ấy quyết không dừng lại!

Rồi thì giục ngựa phi nhanh, đuổi theo về hướng xe ngựa đã khuất dạng. Văn Vô Cửu; Quân Lộ Dao, Tây Môn Long và Từ Viễn vung không chậm trễ, lần lượt giục ngựa theo sau phóng đi như gió cuốn.

Thế nhưng, mặc cho họ phi ngựa hết tốc độ, từ sáng đến tối mà vẫn chẳng thấy bóng dáng chiếc xe ngựa đâu cả, như thể đã biến mất trên cõi đời này vậy.

Thì ra chiếc xe ngựa ấy không như nhóm Chương Đài Phụng đã nghĩ, không đi theo phương hướng họ đã hoài nghi, mà là đi được hơn ba dặm thì lại quay về lối cũ, vượt qua Chương Thụ Điểm rồi dừng lại dưới một ngọn đồi.

Trên triền đồi có hai ngọn tùng cao to, cành lá rậm rạp, nếu ẩn mình trên ấy rất khó thể bị phát giác.

Ninh Ưu Cửu từ trong xe kéo ra một cái bao, đoạn khẽ nhún mình, lập tức như luồng khói trắng bay lên ngọn cây.

Chừng sau thời gian hơn hai tuần trà, chỉ thấy một đoàn người chậm rãi đi tới, họ chính là Mạnh Niệm Từ, Mạnh Đạt Tam, Tuệ Phương hòa thượng cùng đệ tử thuộc hạ.

Mạnh Đạt Tam cùng ba tên tùy tùng sải bước đi trước, y vừa trông thấy chiếc xe ngựa không người, lập tức tái mặt chừng bước và nói gì đó, song chỉ chốc lát y lại cất bước đi tới.

Mạnh Niệm Từ thấy vậy, bèn thoảng chau mày cất tiếng:

- Khoan đi đã!

Mạnh Đạt Tam vẫn tiếp tục tiến bước và nói:

- Đã sắp đến Chương Thụ Điểm rồi, chúng ta hãy nghỉ chân tại đó.

Mạnh Niệm Từ dừng chân:

- Không, nghỉ ở đây thì cũng như nhau thôi!

Mạnh Đạt Tam đành quay người lại nói:

- Đói, khát hay là mệt rồi?

Mạnh Niệm Từ thoảng tần ngần:

- Mệt rồi!

Đưa tay chỉ chiếc xe ngựa nói tiếp:

- Chiếc xe kia sao lại không có người lái thế nhỉ?

Mạnh Đạt Tam vội cười nói:

- Hà tất thắc mắc việc vớ vẩn, chúng ta nghỉ một hồi rồi đi thôi!

Mạnh Niệm Từ sẵn giọng:

- Nếu người không chịu xuất tiền thì để ta xuất... Mạnh mẽ muốn đi xe cho khỏe!

Mạnh Đạt Tam cười nhắc nhó:

- Xe này không có người lái, hẳn đã xảy ra biến cố gì đó, e rằng...

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Biết đâu người lái xe đang ngủ trong xe, để Mạnh mẽ đến gọi y ra cho!

Đoạn liền cất bước đi tới.

Mạnh Đạt Tam vội lách người cản lại:

- Dừng vội, để ta đến xem cũng được!

Y nói xong quả đến gần vén rèm xe lên, thoáng đưa mắt nhìn rồi nói:

- Không có, hẳn là y đã đi đâu rồi.

Mạnh Niệm Từ quát mắt tức giận:

- Việc này thật kỳ lạ, nơi đại lộ hẻo lánh mà lại có một chiếc xe ngựa không người lái bỏ lại, xe không hư hỏng mà ngựa cũng không bệnh hoạn, vậy mà người lái xe lại biến mất...

Mạnh Đạt Tam xằng giọng:

- Trong điều kiện giữa chúng ta đâu có khoảng lo chuyện bao đồng.

Mạnh Niệm Từ bướng bỉnh:

- Việc vặt vãnh thế này bỏ ra không cần phải liệt vào trong điều kiện, nhưng nếu người nhất định muốn thì thêm vào cũng được!

Mạnh Đạt Tam chau mày:

- Vậy là người cố ý gây rắc rối cho ta phải không?

Mạnh Niệm Từ cười phá lên:

- Người nói giọng nghiêm trọng quá rồi, một chiếc xe ngựa không người, Mạnh mẽ đến xem thì sao gọi là gây rắc rối chứ?

Mạnh Đạt Tam đảo mắt liên hồi, bỗng đặt tay lên chuôi kiếm quát:

- Bất kể có phải gây rắc rối hay không, nói chung là không được nhúng tay vào việc vớ vẩn này.

Mạnh Niệm Từ nén giận:

- Mạnh mẽ không phải muốn nhúng tay mà chỉ muốn xem qua thôi.

Mạnh Đạt Tam kiên quyết:

- Không được!

Lúc Mạnh Đạt Tam nắm chuôi kiếm cản đường thì Tuệ Phương hòa thượng cùng đệ tử thuộc hạ cũng đã từ phía sau vây đến, ai nấy lăm lăm khí giới sẵn sàng ra tay.

Tuệ Phương hòa thượng tay phải đã giơ lên...

Mạnh Niệm Từ không ngoảnh lại nên chẳng rõ cử động thế của lão hòa thượng ghê gớm dường nào, giá mà chàng trông thấy, cam đoan cũng phải kinh hoàng.

Thì ra nơi lòng bàn tay của Tuệ Phương hòa thượng có một vết đen, hiển nhiên đó là độc chưởng lợi hại của lão, chỉ cần bị chưởng phong quét trúng thì cũng có nguy cơ táng mạng.

Mạnh Niệm Từ mặt lạnh như băng sương, từng bước từng bước đi tới, khiến Mạnh Đạt Tam phải thoái lui đến cạnh tay xe, song y không có ý thỏa hiệp. Trường kiếm đã rút ra nửa phần, hiển nhiên y sẽ chẳng quản động thủ ngăn cản Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ chau chặt mày kiếm, buông tiếng thở dài nói:

- Trong xe thật sự có gì lạ mà người lại sợ Mạnh mẽ xem thấy?

Mạnh Đạt Tam cắn chặt răng:

- Hiện chỉ có hai biện pháp, một là mặc trong xe có gì, hãy theo ta tiếp tục lên đường. Hai là đành phải động thủ, sự thắng bại chưa biết ra sao, song vợ người thì nhất định chết thê thảm...

Mạnh Niệm Từ chừng bước như đã có ý thôi bỏ, song lời lẽ của Mạnh Đạt Tam lại khơi dậy lòng hiếu kỳ của chàng, bởi dường như trong chiếc xe ngựa này có mối quan hệ lớn lao đối với hai người. Nếu không tìm hiểu rõ, có thể sẽ lỡ qua một điều trọng đại.

Do đó, chàng hết sức phân vân, bởi mãi đến giờ chàng vẫn chưa được tin Ninh Tiểu Phụng đã thoát hiểm, nên do dự chưa dám trở mặt động thủ với Mạnh Đạt Tam;

Mạnh Đạt Tam thấy vậy, “choang” một tiếng, thanh trường kiếm đã rút hẳn ra khỏi vỏ, định uy hiếp tinh thần địch thủ.

Thốt nhiên, một tiếng rú thảm thiết vang lên, Mạnh Niệm Từ nhận ngay đó chính là tiếng của Tuệ Phương hòa thượng, Mạnh Đạt Tam cũng bất giác kinh hãi, ngớ tại chỗ.

Mạnh Niệm Từ cũng chẳng chút chậm trễ, nhan như chớp đá vào cổ tay của Mạnh Đạt Tam.

“Keng” một tiếng, trường kiếm trong tay Mạnh Đạt Tam đã rơi xa hàng mấy trượng.

Mạnh Niệm Từ một chiêu đắc thủ, người liền tung vọt lên cao, lướt đến và hạ xuống trên tay xe.

Khi định thần nhìn kỹ, chàng bất giác biến sắc mặt. Chỉ thấy Tuệ Phương hòa thượng tay phải máu tuôn xối xả, hiể nhiên đã bị ám khí xuyên thủng một lỗ to. Mạnh Đạt Tam cùng ba tên tùy tùng đang kinh hoàng luống cuống.

Ngay khi ấy, một chuỗi cười như sấm vang lên từ ngọn cây... rồi thì một bóng người cao to nhẹ nhàng lướt xuống bên cạnh cổ xe.

Mạnh Niệm Từ mừng rỡ, buộc miệng nói:

- Ra là lệnh chủ...

Người ấy chính là Cửu U lệnh chủ!

Mạnh Đạt Tam tay chân như rụng rời, giọng ỉu xìu nói:

- Mặc dù tôn giá đã từng nhiều phen gây sự với ngu huynh đệ, nhưng Mạnh Đạt Tam này không hề nuôi lòng thù oán...

Cửu U lệnh chủ cười to:

- Nhưng các hạ cũng đâu xem bốn lệnh chủ là bạn.

Mạnh Đạt Tam ấp úng:

- Đó thì... nếu lệnh chủ có gì cần Mạnh mỗ giúp sức, quyết không bao giờ từ chối!

Cửu U lệnh chủ cười ha hả:

- Mạnh tam hiệp đã có lòng thì... bốn lệnh chủ cũng ffang chó chút việc mọn cần nhờ...

Mạnh Đạt Tam vội tiếp lời:

- Xin lệnh chủ cứ dặn bảo.

Cửu U lệnh chủ trầm giọng:

- Để lại Mạnh Niệm Từ, dẫn thủ hạ tức khắc đi ngay!

Mạnh Đạt Tam ngẩn người:

- Vậy... vậy...

Cửu U lệnh chủ gằn giọng:

- Hừ, không chịu hả?

Mạnh Đạt Tam vội đáp:

- Không phải vậy, nhưng...

Đưa tay chỉ xe ngựa, nói tiếp:

- Mạnh mỗ phải đánh chiếc xe kia đi!

Cửu U lệnh chủ cười khẩy:

- Không thể được, chiếc xe đó phải để lại luôn...

Mạnh Đạt Tam chau mày:

- Lệnh chủ đừng ức hiếp người quá đáng, phải biết...

Cửu U lệnh chủ quát vang:

- Nếu bốn lệnh chủ mà thật sự hiếp người quá đáng thì hôm nay các hạ ắt phải bỏ mạng tại đây!

Đoạn cất bước tiến tới...

Mạnh Đạt Tam và Tuệ Phương hòa thượng khiếp hãi thoái lui, ba tên tùy tùng cùng bốn tên hòa thượng cũng sợ hãi lùi sau lia lịa, không còn dũng khí chiến đấu nữa.

Cửu U lệnh chủ lại buông tiếng quát vang:

- Muốn chiến đấu thì ra tay, còn không thì rút lui, nhưng nhằng thế này thì kể được là anh hùng hảo hớn gì chứ? Mạnh Đạt Tam, các hạ là dòng dõi Võ Hoàng, vậy mà không cảm thấy nhục nhã đến tổ tiên ư?

Mạnh Đạt Tam đỏ mặt:

- Mạnh mẽ chịu thua, nhưng có một điều thỉnh cầu!

- Nói đi!

Mạnh Đạt Tam thoáng tần ngần:

- Xin hỏi cao tánh đại danh và hiển lộ mặt thật được chăng?

Cửu U lệnh chủ thoáng ngẩn người, đoạn quát to:

- Nếu bốn lệnh chủ không đáp ứng điều thắc mắc của các hạ thì sao?

Mạnh Đạt Tam ấp úng:

- Cũng như lệnh chủ đã nói, giấu đầu lòi đuôi thì chẳng kể được anh hùng hảo hớn.

Cửu U lệnh chủ tức giận:

- Các hạ chưa đủ tư cách để nói với bốn lệnh chủ những lời ấy đâu... Bốn lệnh chủ đã phát thiệp mời võ lâm thiên hạ đến dự đại hội quần hùng, nếu các hạ có nhã hứng, hôm trừ tịch hãy đến Nam Thiên Môn Thái Sơn, tất sẽ được thấy mặt thật của bốn lệnh chủ!

Mạnh Đạt Tam ngửa mặt cười:

- Cũng được, Mạnh mẽ hôm nay xin nhận thua...

Đoạn cùng Tuệ Phương đưa mắt nhìn nhau, hai người quay người bỏ đi.

Cửu U lệnh chủ buông tiếng thở dài não ruột nói:

- Mạnh Niệm Từ, ngươi đã phụ lòng của bốn lệnh chủ rồi!

Mạnh Niệm Từ đỏ mặt cúi đầu nói:

- Vãn bối hết sức lấy làm hổ thẹn!

Cửu U lệnh chủ lại buông tiếng thở dài:

- Nếu như ngươi đến Thái Sơn, có biết kết quả sẽ ra sao không?

Mạnh Niệm Từ nghiêng rằng:

- Mạnh Công Lăng nhất định sẽ xử tử vãn bối!

- Biết vậy sao còn chịu sự uy hiếp của họ?

- Đó là...

Mạnh Niệm Từ vốn định nói ra việc đã thành hôn với Ninh Tiểu Phụng, sau đó Ninh Tiểu Phụng bị bắt và rồi nhận được huyết thư của nàng trên áo, hiện đang chờ tin báo của Cái Bang, song lời đã lên đến cửa miệng rồi cuối cùng chàng đã nén lại.

Cửu U lệnh chủ mỉm cười nói:

- Đó là khuyết điểm mà cũng là ưu điểm của người, đáng bực tức mà cũng đáng thương...

Trầm giọng xuống nói tiếp:

- Người đã hoài nghi chiếc xe này, sao không xem cho rõ đi?

62. Thâm Sơn Cổ Động

Mạnh Niệm Từ vội cung kính thi lễ nói:

- Vãn bối xin đa tạ lệnh chủ đã cứu giúp!

Cửu U lệnh chủ thần nhiên nhận lễ, lại lắc đầu buông tiếng thở dài.

Mạnh Niệm Từ với lòng đầy thắc mắc, đưa tay vén rèm xe lên, lập tức, chàng bật lên một tiếng thảng thốt, mặt mày tái ngắt.

Cửu U lệnh chủ với giọng nhạt nhẽo hỏi:

- Vị cô nương đã chết đó là ai?

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Chẳng dấu gì lệnh chủ, đó chính là... là tiện nội....

Nghiến răng nói tiếp:

- Nhất định là tên súc vật Mạnh Đạt Tam đã hại chết...

Cửu U lệnh chủ lại hỏi:

- Nàng ta là Ninh Tiểu Phụng phải không?

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Sao lệnh chủ biết?

Cửu U lệnh chủ bật cười:

- Nếu muốn người không biết, trừ phi đừng làm, có điều là... người đã kết hôn quá sớm... Được biết là cuộc hôn nhân của hai người là do bởi một lời hứa của Quỷ Tiên với Hoàng Sơn Ly Phụ, như vậy thật không hợp lý...

Mạnh Niệm Từ ấp úng:

- Thì ra lệnh chủ đã biết rõ rồi!

Cửu U lệnh chủ cười:

- Hãy cho bốn lệnh chủ hỏi, người có yêu nàng không?

Mạnh Niệm Từ đỏ mặt thở dài:

- Người đã chết rồi thì còn nói gì đến yêu hay không nữa!

Cửu U lệnh chủ lắc đầu:

- Bốn lệnh chủ chỉ cần người trả lời câu hỏi thôi.

Mạnh Niệm Từ ngó người:

- Văn bối mang nặng huyết thù chưa báo, lẽ ra không nên nói đến chuyện hôn nhân, nhưng một là do bởi lời hứa với Hoàng Sơn Ly Phụ, hai nữa cũng là lời hứa của văn bối với Ninh trưởng lão của Thần Phong Môn...

Cửu U lệnh chủ ngắt lời:

- Bỏ lệnh chủ không phải hỏi về những điều ấy, mà chỉ hỏi người có yêu Ninh Tiểu Phụng hay không thôi!

Mạnh Niệm Từ ngấm nghĩ chốc lát, đoạn cảm khái nói:

- Ninh Tiểu Phụng thông minh sáng suốt, dung mạo cũng không xấu, văn bối có người vợ như vậy thì cũng chẳng có gì ân hận. Nay chẳng may nàng đã chết, xét cho cùng cũng do văn bối mà nên, vì vậy...

Cửu U lệnh chủ mỉm cười:

- Người định suốt đời không cưới vợ nữa chứ gì?

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Tâm ý của văn bối quả đúng là vậy!

Cửu U lệnh chủ cười ha hả:

- Tốt lắm, ta đi nào!

Đoạn bước lên tay xe, nói tiếp:

- Hãy vào trong xe lo chăm sóc cho vợ, bốn lệnh chủ đành phải bắt buộc đánh xe cho các người thôi.

Mạnh Niệm Từ bối rối:

- Vậy... văn bối không dám đâu!

Cửu U lệnh chủ trầm giọng:

- Bốn lệnh chủ ghét nhất là cái lối khách sáo giả dối thế này, mau vào trong xe đi!

Đoạn vung roi vụt ngựa phóng đi, Mạnh Niệm Từ chẳng tiện nhiều lời, đành chui vào trong xe.

Ninh Tiểu Phụng toàn thân lạnh cứng, hơi thở đã ngưng tụ bao giờ, song hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt hết sức bình thản, như thể nàng đã chết một cách rất cam lòng.

Chàng khích động nắm lấy đôi tay lạnh cóng của nàng, lăm bắm:

- Ta tuy chẳng giết nàng, nhưng nàng đã vì ta mà chết! Tiểu Phụng, ta thật có lỗi với nàng...

Xe lao đi rất nhanh, chỉ nghe Cửu U lệnh chủ vung roi quất liên hồi, xe lắc lư nghiêng ngả, như đang chạy trên con đường rất gập ghềnh.

Mạnh Niệm Từ không hề bận tâm đến điều ấy và cũng chẳng nhìn ra ngoài, chỉ nắm chặt đôi tay giá lạnh của Ninh Tiểu Phụng, ngồi thừ ra như kẻ mất hồn.

Bỗng chàng giật mình kinh hãi, thì ra đôi mắt nhắm nghiền của Ninh Tiểu Phụng thoáng động dậy...

Mạnh Niệm Từ thầm nghĩ:

- Không thể nào vậy được, người chết đâu thể nào sống lại?

Thế nhưng, một điều kỳ lạ nữa lại xảy ra, đôi tay Ninh Tiểu Phụng ấm lên dần và sắc mặt cũng mỗi lúc một hồng hào hơn.

Con tim Mạnh Niệm Từ cơ hồ vọt ra khỏi lồng ngực, chàng chẳng hiểu vì sao lại thế này, Ninh Tiểu Phụng đã sống lại thật ư?

Sau cùng, Ninh Tiểu Phụng đã hoàn toàn mở choàng mắt, tay chân cũng không ngớt vung vẩy cho thư dãn.

Mạnh Niệm Từ lăm bắm:

- Phụng muội... Phụng muội...

Ninh Tiểu Phụng chớp mắt, vẻ ngơ ngẩn, nói:

- Phu quân đó ư?... Thiếp chẳng phải đang mơ chứ?

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Phụng muội cảm thấy thế nào?

Ninh Tiểu Phụng cười:

- Thiếp thật ra đâu có việc gì! Bây giờ là...

- Chúng ta đã được Cửu U lệnh chủ giải cứu, nhưng Phụng muội...

Cười ngượng ngùng, nói tiếp:

- Lúc ngu huynh gặp Phụng muội, Phụng muội đã...

Ninh Tiểu Phụng cười ngạo nghễ:

- Đó không phải là chết thật mà là thiếp đã sử dụng “Quy Tức Đại Pháp”, khiến mọi người đều tưởng thiếp đã chết thật, nhưng vài giờ sau thì sẽ sống lại như bình thường...

Bỗng nghe tiếng Cửu U lệnh chủ vọng vào:

- Xe không còn đi được nữa rồi, đành xuống đi bộ thôi.

Rồi thì xe dừng lại, Mạnh Niệm Từ cùng Ninh Tiểu Phụng vội vén rèm lên phóng xuống.

Cửu U lệnh chủ chẳng chút lộ vẻ ngạc nhiên, thản nhiên cười nói:

- Đã sống lại rồi ư?

Ninh Tiểu Phụng mỉm cười, vội cung kính thi lễ nói:

- Xin tạ ơn lệnh chủ đã cứu giúp!

Cửu U lệnh chủ vội xua tay:

- Bất tất phải đa lễ... Hãy phá hủy chiếc xe này đi!

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Vãn bối tuân lệnh!

Đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy đó là trên một ngọn núi, bên trái là vực thẳm muôn trùng, bên phải ngựa ra, song chưởng vung lên đánh vào cổ xe, “bùng” một tiếng, cổ xe liền lập tức lặn xuống vực thẳm.

Cửu U lệnh chủ cười nhạt nói:

- Đi thôi!

Đoạn liền dẫn trước sải bước đi lên đỉnh núi...

Mạnh Niệm Từ cùng Ninh Tiểu Phụng đưa mắt nhìn nhau, đoạn liền cất bước đi theo sau.

Chàng không biết đây là núi gì, và cũng chẳng rõ Cửu U lệnh chủ đưa mình đi đâu, đành lẳng lặng ông đi đâu chàng theo đó.

Thế núi rất hiểm trở, khắp nơi đều là vách núi cheo leo và vực sâu thăm thẳm, trên đỉnh núi cây cỏ um tùm như chồng chất lên nhau, dù ẩn náu, thiên binh vạn mã cũng khó thể phát hiện.

Bỗng trước mắt rực sáng, một động phủ to rộng hiện ra trước mặt.

Sơn động ấy rất rộng rãi và sạch sẽ, nửa thiên nhiên nửa nhân tạo, trên cửa động có khắc ba chữ “Thành Tiên Động”.

Mạnh Niệm Từ ngó ra một hồi, đoạn hỏi:

- Đây là nơi cư trú của lệnh chủ ư?

Cửu U lệnh chủ bỗng buông tiếng thở dài áo não nói:

- Hải tử, ta cũng là một người vô gia cư như ngươi, đây chỉ là nơi cư trú tạm thời thôi!

Đạo đưa tay gõ vào cửa động liên tiếp ba cái. Lát sau, một đạo đồng vội vã chạy ra.

Đạo đồng ấy toàn thân bạch bào, tay cầm phát trần, da dẻ trắng nõn hết sức khả ái.

Chỉ thấy y hai mắt đảo quanh một vòng, bỗng cười khúc khích nói:

- Phen này thì lệnh chủ quả thật đã đưa bạn bè đến rồi!

Cửu U lệnh chủ cười:

- Sư phụ ngươi có trong động phủ không?

Đạo đồng ấy dẫu môi:

- Gia sư có lẽ thành tiên thật rồi, đã ngồi trên bờ đoàn suốt cả nửa ngày hôm nay!

Cửu U lệnh chủ cười cởi mở:

- Vậy thì hãy vào báo với lão ta, bảo là có bốn lệnh chủ giá lâm.

Gã đạo đồng khúc khích cười, lập tức quay người chạy vào trong động.

Cửu U lệnh chủ quay sang Mạnh Niệm Từ nói:

- Sư tôn của y là Nhất Túc Tử, một vị cao đặc huyền thông, bạn tri giao của bốn lệnh chủ.

Mạnh Niệm Từ liền hỏi:

- Hẳn cũng là một vị thế ngoại cao nhân phải không?

Cửu U lệnh chủ cười:

- Mặc lão ta là cao nhân hay ả (lùn) nhân, chúng ta đã đến đây rồi là cứ tự nhiên thôi.

Bỗng, trong động có tiếng cười rộn rã vọng ra và nói:

- Đại lệnh chủ đã đến đó rồi phải không?

Rồi thì một vị đạo sĩ cũng toàn thân đạo bào trắng tươi cười sải bước đi ra. Chỉ thấy vị đạo sĩ này dáng người quắc thước, tuổi ngoài ngũ tuần, chòm râu đen dài ngang ngực, trông rất uy nghi đạo mạo.

Cửu U lệnh chủ cũng chẳng giới thiệu, chỉ cười ha hả nói:

- Hôm nay bốn lệnh chủ đến đây quấy rầy, phiền lão đạo sĩ cho hai gian tĩnh thất và một tháng lương thực.

Nhất Túc Tử cũng bật cười ha hả:

- Hai gian tĩnh thất thì đã có sẵn, một tháng lương thực cũng chẳng có gì khó, có điều là cơm canh đạm bạc, chỉ sợ hai vị tiểu khách này không quen thôi.

Mạnh Niệm Từ và Ninh Tiểu Phụng đồng thanh nói:

- Lão tiên bối nói vậy thật tội cho chúng vân bối, kể chi là còn có cơm canh để ăn, cho dù nhịn đói một tháng thì chúng vân bối cũng có thể chịu đựng được.

Nhất Túc Tử gật gù:

- Chịu đựng được gian khổ thì mới nên người...

Quay sang Cửu U lệnh chủ cười nói tiếp:

- Đại lệnh chủ của chúng ta tính rất nóng nảy, hãy cùng bản đạo đi xem hai gian tĩnh thất nhé!

Đạo liền quay người đi vào động, Cửu U lệnh chủ mỉm cười không nói gì, cùng Mạnh Niệm Từ và Ninh Tiểu Phụng cất bước theo sau.

Trong động có rất nhiều ngõ ngách, rẽ qua hai con đường hầm, Nhất Túc Tử dừng lại trước một gian thạch thất, đưa tay chỉ nói:

- Gian này thế nào?

Cửu U lệnh chủ nhẹ gật đầu:

- Cũng tạm tạm.

Trong thạch thất có một chiếc giường đá, trên có lót cỏ khô, ngoài ra không còn vật gì khác nữa.

Cửu U lệnh chủ nhìn vào mặt Ninh Tiểu Phụng hỏi:

- Ở đây một tháng, cô nương chịu được không?

Ninh Tiểu Phụng vẻ nghiêm túc đáp:

- Kể chi một tháng, cho dù một năm thì vẫn bồi cũng có thể ở được.

Cửu U lệnh chủ gật đầu:

- Vậy thì tốt lắm, ngày ba bữa do lão đạo sĩ chịu trách nhiệm mang vào, ngoài ra bốn lệnh chủ có cách khiến cho cô nương qua tháng như ngày...

Quay sang Nhất Túc Tử nói:

- Bốn lệnh chủ còn phải mượn của lão vài món vật dụng nữa.

Nhất Túc Tử cười sột sắng:

- Chỉ cần bàn đạo có, sẵn sàng cho mượn.

Cửu U lệnh chủ bật cười:

- Nhưng rất có thể lão đạo không có hai món vật này... Bốn lệnh chủ cần một sấp vải lụa, một số chỉ màu và một mũi kim khâu.

Nhất Túc Tử hai tay xua lia lịa:

- Thật đáng tiếc, những thứ ấy không có.

Cửu U lệnh chủ cười:

- Bốn lệnh chủ cũng biết là lão đạo không có, nhưng không có thì lão đạo cũng nghĩ cách tìm cho có. Bốn lệnh chủ đã mở miệng hỏi mà không đạt được mục đích là chẳng chịu thôi đâu.

Nhất Túc Tử lắc đầu cười:

- Thôi được rồi, bàn đạo cũng đành mặt dạn mày dày xuống núi mua lấy vậy.

Cửu U lệnh chủ cười ha hả một hồi, quay sang Ninh Tiểu Phụng nói:

- Ở trong gian thạch thất đóng kín thế này, thời gian rất là dài, nhưng nếu có chút việc gì đó để làm thì lại khác... Khi nào mua được vải kim chỉ rồi, bốn lệnh chủ phải phiền cô nương khâu giúp cho một bức tranh bách điều triều phụng, cô nương biết khâu chứ?

Ninh Tiểu Phụng vội đáp:

- Văn bồi cũng biết sơ qua, chỉ sợ vụng về làm bẩn mắt lệnh chủ thôi.

Cửu U lệnh chủ cười:

- Khâu đẹp hay xấu không thành vấn đề, chỉ cần khâu ra được, là được rồi... Ngoài ra cô nương còn yêu cầu gì không?

- Thừa không!

Cửu U lệnh chủ nhẹ gật đầu:

- Thời gian một tháng qua đi rất nhanh, cửa tỉnh thất phải đóng lại đây!

Ninh Tiểu Phụng đưa mắt nhìn Mạnh Niệm Từ:

- Vãn bối xin tuân mệnh lệnh chủ!

Cửu U lệnh chủ quay người đi ra khỏi tỉnh thất, quay sang Nhất Túc Tử khoác tay nói:

- Đóng cửa lại đi!

Nhất Túc Tử khẽ ấn lên vách đá, những nghe tiếng rì rầm vang lên, một cách cửa đá thò ra, đóng chặt gian tỉnh thất, giam Ninh Tiểu Phụng bên trong.

63. Thiên Cương Chân Kinh

Mạnh Niệm Từ bắt giác nghe lòng trĩu xuống, chàng chẳng rõ vì sao Cửu U lệnh chủ lại nhốt Ninh Tiểu Phụng vào trong tỉnh thất, nhưng chàng không tiện hỏi, đành lặng thinh như không hề trông thấy.

Cửu U lệnh chủ cũng không nói gì, dưới sự hướng dẫn của Nhất Túc Tử lại đi sang một gian thạch thất khác. Chỉ thấy gian thạch thất này cũng gần giống với gian thạch thất khi nãy, cách nhau khoảng ba trượng.

Cửu U lệnh chủ đi vào, thoáng đảo mắt nhìn rồi nói:

- Tốt lắm, chỉ cần có đủ cái ăn, cho dù ở đây một năm cũng chẳng thành vấn đề.

Quay sang Nhất Túc Tử nói tiếp:

- Lát nữa bốn lệnh chủ sẽ tính sổ với lão... giờ thì lão hãy lánh mặt cho!

Nhất Túc Tử cười ha hả, quay người bỏ đi. Thế là trong tỉnh thất giờ chỉ còn lại Mạnh Niệm Từ với Cửu U lệnh chủ.

Cửu U lệnh chủ chờ cho Nhất Túc Tử đi xa mới buông tiếng thở dài nói:

- Giờ chúng ta có thể nói chuyện với nhau được rồi.

Mạnh Niệm Từ ngơ ngẩn:

- Xin lệnh chủ chỉ giáo cho!

Cửu U lệnh chủ trầm ngâm:

- Dẫu có ngàn vạn lời, nhưng nhất thời cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu... Trước hết, bốn lệnh chủ cho người xem vật này.

Đoạn thò tay vào lòng lấy ra một vật lấp lánh ánh vàng to cỡ trứng ngỗng, nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc, nhưng lặng thinh không nói gì.

Cửu U lệnh chủ thở dài nói:

- Người biết đây là gì không?

Mạnh Niệm Từ lòng đã ngờ, nhưng lại dè dặt nói:

- Vãn bối không dám đoán bừa.

Cửu U lệnh chủ nghiêm nghị:

- Đây chính là Tử Kim Tinh Châu, báu vật trấn sơn của Thiết Kỵ Môn!

Mạnh Niệm Từ sửng sốt:

- Ồ... Sao lại ở trong tay lệnh chủ?

- Bốn lệnh chủ đã lấy từ trong tay Lý Áo!

Mạnh Niệm Từ vội hỏi:

- Còn Lý Áo đâu?

Chàng không chỉ tuân theo di mệnh của mẫu thân tìm lấy Tử Kim Tinh Châu, mà cũng nóng lòng muốn biết thân thế của mình và trong số ba vị mẫu thân, ai là người thật sự sanh thành ra mình.

Cửu U lệnh chủ thở dài:

- Hiện bà ta vẫn an toàn sống trên đời, nhưng ở một nơi hết sức bí ẩn, mai này tất sẽ có ngày gặp gỡ.

Mạnh Niệm Từ yên tâm, bèn thăm dò:

- Lệnh chủ lấy Tử Kim Tinh Châu mang đến đây, chẳng hay...

Cửu U lệnh chủ tiếp lời:

- Lúc giải cứu người ở tại lãng Võ Hoàng, bốn lệnh chủ vốn định trực tiếp đưa người đi lấy, nhưng vì muốn người ném trái chùy nghiệm trên chốn giang hồ nên mới không ngăn cản...

Lại khe buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Nào ngờ vì vậy đã gây ra nhiều sự cố thể này!

Sự cố ông muốn nói là cuộc gặp gỡ với “Quỷ Tiên” Đỗ Linh, là việc giả mạo giữ chức tổng hộ pháp Thần Phong Môn, là Chương Đài Phụng lợi dụng tại Phiêu Hương Sơn Trang và thành hôn với Ninh Tiểu Phụng tại Hoàng Sơn v.v....

Mạnh Niệm Từ bất giác hổ thẹn cúi gầm mặt, một hồi lâu mới có thể ngẩng lên nói:

- Văn bối có thể hỏi lệnh chủ một điều chăng?

Cửu U lệnh chủ dịu giọng:

- Người cứ nói đi!

- Lệnh chủ có thể cho biết tôn tánh đại danh chăng?

Cửu U lệnh chủ lắc đầu:

- Một ngày gần đây người sẽ rõ luôn, giờ chưa phải lúc! Trước mắt người hãy lo chuyên tâm học luyện tuyệt kỹ trong Thiên Cương Chân Kinh. Giờ trước hết người hãy bóp vỡ Tử Kim Tinh Châu, như vậy thì mới lấy được Thiên Cương Chân Kinh!

Mạnh Niệm Từ thoáng tần ngần, nhưng rồi cũng y lời nhặt lấy Tử Kim Tinh Châu để trong lòng bàn tay, vận công bóp mạnh, lập tức viên Tinh Châu vỡ ra làm đôi, quả nhiên trong ấy có một quyển sách nhỏ, bằng da dê.

Cửu U lệnh chủ mừng rỡ reo lên:

- Vậy là di học của Võ Hoàng đã có truyền nhân rồi...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Với thời gian một tháng là đủ thấu hiểu sự ảo diệu của Thiên Cương Chân Kinh, đến hôm trừ tịch là có thể tham dự đại hội quần hùng do bốn lệnh chủ phát thiệp mời tại trước Nam Thiên Môn Thái Sơn.

Mạnh Niệm Từ cúi đầu lặng thinh.

Cửu U lệnh chủ ngạc nhiên hỏi:

- Người làm sao thế này?

Mạnh Niệm Từ thở dài áo não nói:

- Võ công trong Thiên Cương Chân Kinh phải do lệnh chủ học luyện mới đúng.

Cửu U lệnh chủ sửng sốt:

- Sao vậy?

- Vì lệnh chủ sợ văn bối bóp không vỡ nên đã tạo sẵn một vết nứt, nếu không văn bối đâu bóp vỡ một cách dễ dàng vậy được!

Cửu U lệnh chủ im lặng một hồi mới nói:

- Quả đúng như vậy, nhưng dụng ý của bốn lệnh chủ lại khác.

- Vậy ý của lệnh chủ là...

- Với võ công của người hiện nay, việc bóp vỡ Tử Kim Tinh Châu chắc chắn không thành vấn đề. Vấn đề chẳng qua là thời gian nhanh hay chậm thôi... Nhưng hôm trừ tịch cách nay chỉ còn một tháng ngắn ngủi, nếu đến lúc mà chưa luyện thành võ công trong Thiên Cương Chân Kinh thì thật là một tổn thất lớn đối với bốn lệnh chủ.

Mạnh Niệm Từ cảm động:

- Ôn tài bồi của lệnh chủ thật khiến văn bối trọn đời ghi lòng tạc dạ, nhưng...

Bỗng ngưng lời bỏ dở câu nói.

Cửu U lệnh chủ bèn dục:

- Có gì người cứ nói thẳng ra đi.

Mạnh Niệm Từ nghiêm nghị:

- Còn nhớ lệnh chủ đã từng bảo Mạnh Công Lăng là người đáng tội nghiệp phải không?

Cửu U lệnh chủ thở dài:

- Đúng vậy!

Mạnh Niệm Từ nghiêng rằng:

- Nhưng khi văn bối luyện thành tuyệt kỹ, người đầu tiên phải giết chính là Mạnh Công Lăng!

Cửu U lệnh chủ lắc đầu:

- Không, người không được giết, Mạnh Công Lăng không phải là kẻ thù chính của người, vả lại dẫu sao ông ta cũng là đại bá phụ của người...

- Không sai, nhưng văn bối xem lão ta chẳng khác loài cầm thú!

Cửu U lệnh chủ thở dài:

- Những kẻ thật sự đáng giết là Mạnh Đạt Tam, Mạnh Bác Cửu, Mạnh Vũ Hùng và Mạnh Xung Sơn... Thế nhưng, hai ta đều không thể giết họ.

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Vậy thì khó quá!

Cửu U lệnh chủ bỗng cười nói:

- Chẳng có gì khó cả, hai ta tuy không thể động thủ, nhưng người khác thì không có gì ràng buộc cả!

- Họ người nào cũng võ công cao cường và đông đảo vây cánh, ngoài lệnh chủ thì còn ai có đủ bản lĩnh giết được họ?

Cửu U lệnh chủ cười:

- Không hẳn vậy, theo như bốn lệnh chủ được biết, hiện nay trong giới võ lâm đã nảy sinh một tổ chức rất hùng mạnh, thừa sức đối phó với họ, chính bốn lệnh chủ cũng đang ngầm vun bồi cho tổ chức ấy...

Mạnh Niệm Từ nóng lòng hỏi:

- Tổ chức ấy là những người nào vậy?

Cửu U lệnh chủ cười bí ẩn:

- Hầu hết đều là người quen biết với người, nhưng hiện tại chưa thể cho người biết được.

Mạnh Niệm Từ thắc mắc:

- Vì sao vậy.

Cửu U lệnh chủ đứng lên:

- Bốn lệnh chủ không muốn tiết lộ, người có hỏi cũng vô ích! Hãy lo tranh thủ thời gian mà luyện tập thân công, chớ để lỡ mất ngày đại hội quần hùng trên Thái Sơn.

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc:

- Lệnh chủ định rời khỏi đây ư?

Cửu U lệnh chủ cười:

- Bốn lệnh chủ còn phải đi phát thiệp mời nữa, đâu thể ở lại đây bầu bạn với người được.

Mạnh Niệm Từ gượng cười:

- Lệnh chủ đã bận việc, văn bối đâu dám lưu giữ, nhưng văn bối muốn hỏi một điều... Văn bối với Võ Lâm Tứ Thánh có mối quan hệ thù địch, hạ thủ sát hại thì e mất nhân luân, nhưng lệnh chủ vì lẽ gì mà không thể giết họ được?

Cửu U lệnh chủ như không ngờ chàng lại đặt câu hỏi như vậy, thoáng ngó người rồi mới nói:

- Người nên tập trung hết trí não vào trong Thiên Cương Chân Kinh, đừng bận tâm tìm hiểu thân phận của bốn lệnh chủ nữa là hơn.

Mạnh Niệm Từ hổ thẹn cúi đầu:

- Văn bối tuân mệnh!

Cửu U lệnh chủ chậm rãi đi vài bước, lại nói:

- Bốn lệnh chủ đã có dặn lão Nhất Túc Tử rồi, một tháng sau lão tất sẽ để cho vợ chồng người rời khỏi đây. Hai người hãy tức tốc đến ngay Thái Sơn, rất có thể bốn lệnh chủ còn có điều cần nhờ đến người.

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Văn bối đã nhớ rồi!

Cửu U lệnh chủ lại trân trọng nói:

- Hãy chuyên tâm luyện tập, đừng suy nghĩ vẩn vơ, nếu để lãng phí một tháng này, người chẳng những có lỗi với bốn lệnh chủ mà còn có lỗi với tổ tiên Võ Hoàng của người nữa!

Mạnh Niệm Từ hốt hoảng:

- Văn bối xin cố hết sức mình, không dám chểnh mảng!

Cửu U lệnh chủ cười hài lòng:

- Giờ người có thể bắt đầu luyện tập được rồi!

Đoạn liền sải bước ra khỏi thạch thất, Mạnh Niệm Từ vừa định thi lễ tiễn chân thì nghe tiếng rì rầm vang lên, một cánh cửa đá đã đóng chặt gian thạch thất.

64. Thần Công Sơ Thành

Mạnh Niệm Từ mắt trân trối nhìn vào cánh cửa khép kín, thừ ra một hồi lâu, nhất thời lòng ngổn ngang trăm mối.

Chàng không thể nào đoán ra được Cửu U lệnh chủ là ai, và cũng chẳng rõ ông ta có quan hệ thế nào với mình, song điều hết sức rõ ràng là Cửu U lệnh chủ đã tận lực giúp đỡ chàng.

Thiên Cương Chân Kinh là vật mà mọi người trong giới võ lâm hằng ao ước, Cửu U lệnh chủ chẳng những không chiếm hữu mà trái lại còn ngấm ngấm tạo ra đường nứt trên Tử Kim Tinh Châu để chàng có thể bóp vỡ dễ dàng, đó là vì lẽ gì?

Ngoài ra còn thân thể mơ hồ của chàng, và bao ân oán chưa đền báo đều khiến lòng chàng trĩu nặng bất an. Chàng không biết Ninh Tiểu Phụng hiện giờ ra sao, nhưng chàng tin chắc Nhất Túc Tử ắt sẽ chăm lo cho nàng một cách chu đáo, chẳng cần chàng phải bận tâm.

Sau cùng, chàng gạt bỏ hết mọi ý nghĩ vướng, dồn hết tinh thần vào quyển Thiên Cương Chân Kinh trong tay.

Chàng thật không ngờ trong võ học lại có trình độ tinh thâm và uyên bác đến vậy, cũng may là hiện nay nội gia chân lực của chàng đã đạt đến mức mấy giáp tý, không cần phải rèn luyện nữa, mà chỉ cần luyện tập chiêu thức thôi.

Thế rồi chàng dần dà bước vào lãnh vực võ học trong Thiên Cương Chân Kinh, cơ hồ quên mất sự hiện hữu của bản thân.

Bên cạnh cửa thạch thất có một cửa nhỏ đóng kín, đến giờ là có người đưa thức ăn, mang đến lại mang nguyên trở về, có khi thì phải ăn cơm nguội canh lạnh, chàng đã hoàn toàn đắm chìm trong kinh thư.

Đại đa số chiêu thức trong Thiên Cương Chân Kinh đều hết sức khó hiểu, khiến chàng phải hao tổn rất nhiều tâm trí não lực, thời gian cứ thế lẳng lặng trôi đi.

Hôm ấy Mạnh Niệm Từ đã hoàn toàn lãnh ngộ hết quyển Thiên Cương Chân Kinh, ngoài việc luyện tập cho thuần thục, có thể nói là đã thập thành toàn bộ rồi.

Mặc dù chàng không rõ thời gian đã qua đi bao lâu, song ước tính có lẽ tối đa không quá mười ngày.

Ngay khi chàng đang vui mừng vì đã tập thành Thiên Cương Chân Kinh trong thời gian ngắn, hết sức lấy làm đắc ý, bỗng nghe tiếng ri rầm vang lên, cách cửa thạch thất rịch mở.

Đó là điều chưa từng có kể từ khi chàng vào trong thạch thất, bèn ngặc nhiên đưa mắt nhìn, đã thấy Nhất Túc Tử đang tùm tùm cười đứng nơi cửa.

Mạnh Niệm Từ vội đứng lên cung kính thi lễ nói:

- Lão tiên bối...

Không chờ Mạnh Niệm Từ dứt lời, Nhất Túc Tử cười ha hả nói:

- Xin chúc mừng thiếu hiệp!

Mạnh Niệm Từ ngặc nhiên:

- Ý của lão tiên bối là...

Nhất Túc Tử tiếp lời:

- Kỳ hạn một tháng đã mãn, hẳn là thiếu hiệp đã đại công cáo thành?

Mạnh Niệm Từ sững sờ:

- Ô... Lão tiên bối nói sao? Đã một tháng qua rồi ư?

Đây là một điều không thể tưởng tượng được, tối đa chỉ có mười hôm mà Nhất Túc Tử lại bảo đã một tháng, sao lại có thể vậy được?

Nhất Túc Tử quả quyết cười nói:

- Không sai, đúng ba mươi ngày đã qua.

Mạnh Niệm Từ đảo tròn mắt cười:

- Lão tiên bói định đùa phải không?

Nhất Túc Tử nghiêm nghị:

- Vậy là thiếu hiệp không chịu tin chứ gì?

Mạnh Niệm Từ áp ứng:

- Chẳng phải không tin mà là...

Nhất Túc Tử cười ha hả:

- Thôi được, mặc thiếu hiệp tin hay không, Cửu U lệnh chủ đã có hẹn với bản đạo chỉ kỳ hạn một tháng, quá hạn không tiếp đãi nữa, xin thiếu hiệp hãy đi theo bản đạo!

Đoạn liền quay người bỏ đi. Mạnh Niệm Từ lòng đầy thắc mắc, đành cất bước đi theo Nhất Túc Tử.

Nhất Túc Tử dừng lại trong một gian thạch sảnh, đưa tay chỉ bức vách bên cạnh cười nói:

- Thiếu hiệp hãy xem!

Mạnh Niệm Từ liền đưa mắt nhìn, thì ra trên vách có treo một bức tranh thêu bách điều triệu phụng hết sức tinh xảo, những cánh chim trong tranh sống động đến mức như muốn vỗ cánh bay đi.

Mạnh Niệm Từ đang xem đến thất thần, bỗng nghe Nhất Túc Tử cười hỏi:

- Thiếu hiệp biết ai đã thêu đó không?

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Chính tiện nội!

- Lệnh chính cũng là kỳ hạn một tháng, đã thêu xong đúng hạn, chẳng hay thiếu hiệp...

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Vậy là đã thật sự một tháng đã trôi qua rồi, tại sao vẫn bói lại cảm thấy chưa đến mười ngày thế nhỉ?

Nhất Túc Tử bật cười:

- Đó là vì thiếu hiệp quá chuyên tâm thôi... Võ công đã học thành chưa vậy?

- Cũng tạm kể được đã học thành, có điều là chưa thuần thục.

- Vậy thì xin chúc mừng thiếu hiệp.... Phu nhân chính sau một tháng cật lực đã hoàn thành kiệt tác này, đó cũng chẳng phải là dễ dàng, hiện đã đi chải rửa, chốc lát sẽ đến, bản đạo có thể đưa nhị vị rời khỏi đây rồi!

Thế là hai người ngồi trong sảnh chờ đợi.

Mạnh Niệm Từ lưỡng lự một hồi, bỗng hỏi:

- Văn bói có một điều chưa rõ, có thể thỉnh giáo tiên bói chăng?

Nhất Túc Tử cười:

- Xin thiếu hiệp cứ nói!

Mạnh Niệm Từ trầm ngâm:

- Tiên bói với Cửu U lệnh chủ quan hệ sâu đậm lắm phải không?

Nhất Túc Tử thoáng ngạc nhiên lẫn trách móc đưa mắt nhìn chàng:

- Câu hỏi của thiếu hiệp lạ quá... Nếu quan hệ không sâu đậm thì bản đạo đâu đối xử tốt với ông ấy như vậy, và cũng đâu tiếp đãi nhị vị ở đây cả tháng trời!

- Nhưng có lẽ tiên bói cũng không biết Cửu U lệnh chủ danh tánh thật sự là gì và diện mạo ra sao...

Nhất Túc Tử trở mắt:

- A ha! Thiếu hiệp định dùng lời khích bác bản đạo phải không?

Ném cho Mạnh Niệm Từ một cái nhìn khô khan, nói tiếp:

- Cho thiếu hiệp hay, trên cõi đời này có lẽ chỉ có mỗi mình bản đạo là biết rõ nguồn gốc lai lịch Cửu U lệnh chủ, ông ấy không hề dấu giếm bản đạo bất cứ điều gì!

Mạnh Niệm Từ vội cầu khẩn:

- Tiền bối có thể cho vãn bối biết chút ít...

Nhất Túc Tử bỗng sầm mặt ngắt lời:

- Không được, bởi bản đạo đã có hứa với ông ấy là phải tuyệt đối giữ bí mật cho ông ấy đến khi nào ông ấy tự tiết lộ thân phận.

Mạnh Niệm Từ thất vọng:

- Tiền bối không chịu cho biết thì dù vãn bối hỏi nữa cũng bằng thừa.

Nhất Túc Tử gật đầu cười:

- Không sai, nhưng bí mật này đã có lẽ sắp được phơi bày rồi, thiếu hiệp hà tất nóng vội làm gì?

Bỗng, cửa rèm vén mở, Ninh Tiểu Phụng tha thướt đi vào.

Sau khi chải chuốt, trông nàng xinh tươi hẳn lên, nàng cười bên lên, hướng về Nhất Túc Tử chấp tay xá dài nói:

- Một tháng quấy rầy, thật hết sức đa tạ lão tiền bối!

Nhất Túc Tử cười dài:

- Bất tất phải khách sáo, bản đạo tự sẽ đòi tiền cơm ở Cửu U lệnh chủ!

Ninh Tiểu Phụng lại tha thướt đi đến gần Mạnh Niệm Từ nói:

- Kính chào phu quân!

Mạnh Niệm Từ ngượng ngừng tiếp lời:

- Ngu huynh cũng đã hoàn thành việc cần làm, chúng ta...

Nhất Túc Tử cười phá lên tiếp lời:

- Xem ra dù bản đạo không đuổi thì nhị vị cũng phải cáo từ đúng chẳng?

Mạnh Niệm Từ vội cung kính thi lễ nói:

- Vãn bối xin cáo biệt, hôm khác sẽ đáp đền đại ân!

Nhất Túc Tử xua tay lia lịa:

- Bản đạo đã nói rồi, món nợ này bản đạo rồi đây sẽ tính với Cửu U lệnh chủ, nhị vị hãy lên đường đi! Nhưng... hiện nay trên giang hồ hết sức hỗn loạn, tốt hơn nhị vị không nên đi đường một cách công khai lộ liễu thế này, để khỏi sinh chuyện rắc rối không đáng, làm trễ nãi hành trình...

Đưa tay chỉ trên một chiếc ghế to nói tiếp:

- Kia có hai bộ y phục và khăn che mặt, tốt hơn hết là nhị vị hãy mặc vào.

Mạnh Niệm Từ đưa mắt nhìn, quả thấy trên ghế có một cái bao vải, bèn vội đến mở ra xem, chỉ thấy một chiếc áo dài và khăn che mặt màu vàng nhạt.

Mạnh Niệm Từ rối rít cảm tạ, cùng Ninh Tiểu Phụng mang mặc vào ngay trong thạch sảnh. Thế là diện mạo hai người đều được che lấp, dù có đi trong phố chợ đông người cũng không còn bị kẻ khác nhận ra nữa.

Xong xuôi, Nhất Túc Tử đích thân đưa hai người ra khỏi Thành Tiên Động, cáo biệt hạ sơn.

Lúc này võ công của Mạnh Niệm Từ đã đạt đến mức tột đỉnh. Ninh Tiểu Phụng như nửa mừng nửa lo, tỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn trộm Mạnh Niệm Từ thật nhiều thì mới thỏa mãn.

Đồng thời, lòng nàng cũng trĩu nặng ưu tư, chẳng rõ những tháng ngày sắp tới Mạnh Niệm Từ sẽ còn gặp những cảnh ngộ gì nữa?

Trong tương lai dài đằng đẵng, hai người sẽ có thể bạch đầu giai lão, vĩnh viễn không cách rời nhau chẳng?

Trong cơn giông bão sắp tới, hai người sẽ ra sao?

Nàng mãi miết suy nghĩ, bất giác thần tha thần thờ như kẻ mất hồn.

Chẳng rõ đã đi được bao lâu, trước mắt hiện ra một thị trấn.

Mạnh Niệm Từ ngược lên nhìn trời, thấy đã là hoàn hôn, bèn nhìn sang Ninh Tiểu Phụng nói:

- Phụng muội có mệt không?

Ninh Tiểu Phụng lắc đầu:

- Không....

Thoáng vẻ trách móc, nói tiếp:

- Phu quân cho thiếp vô dụng đến vậy ư?

Mạnh Niệm Từ cười giả lả:

- Nếu không mệt thì ngu huynh có một đề nghị!

Ninh Tiểu Phụng ra chiều thích thú:

- Chúng ta hãy vào thị trấn này, ăn uống xong chúng ta lại đi tiếp ban đêm, Phụng muội nghĩ sao?

- Chỉ cần phu quân quyết định là được rồi, hà tất phải hỏi thiếp làm gì?

Mạnh Niệm Từ mỉm cười, cùng Ninh Tiểu Phụng đi vào thị trấn.

Trong một quán cơm, hai người gọi lấy một phần ăn đơn sơ, vội vã ăn xong, vừa định trả tiền đi ra thì bỗng thấy năm người đặc dị đi vào, lập tức lôi cuốn sự chú ý của Mạnh Niệm Từ.

Ninh Tiểu Phụng chau mày liếc nhanh về phía năm người ấy, khẽ nói:

- Không nên gây điều rắc rối, ta đi thôi!

Nhưng Mạnh Niệm Từ lại chăm chăm nhìn năm người ấy, không hề động đậy.

Năm người ấy là bốn nam một nữ, bốn nam đều mặc áo dài đỏ rực, lưng đeo đại đao, mặt mày hết sức hung tợn.

Người nữ thì cũng như Mạnh Niệm Từ, mặc chiếc áo dài xanh rộng thính, che mặt cũng bằng lụa xanh, qua dáng đi tiếng nói mới biết là nữ nhân.

Mạnh Niệm Từ bỗng nắm tay Ninh Tiểu Phụng, hai người cùng đi ra khỏi quán cơm.

Khi ra đến ngoài thị trấn, Mạnh Niệm Từ dừng bước, nghiêm nghị nói:

- Phụng muội, ngu huynh có chuyện cần bàn.

Ninh Tiểu Phụng kinh ngạc:

- Quan trọng lắm ư?

Mạnh Niệm Từ gật đầu thay câu trả lời.

Ninh Tiểu Phụng thở dài:

- Phu quân nói đi!

Mạnh Niệm Từ chậm rãi nói:

- Đây cách Thái Sơn không còn bao xa nữa, ngu huynh có chút việc cần giải quyết, Phụng muội hãy đi trước một bước, đến gặp Cửu U lệnh chủ, ngu huynh theo sau đến ngay.

Ninh Tiểu Phụng ngần ngừ:

- Thiếp đi cùng không được ư?

Mạnh Niệm Từ vẻ khó xử:

- Tốt hơn là không!

Ninh Tiểu Phụng thở dài buồn bã:

- Hai ta đã là phu thê, lẽ ra có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, bất luận có sự cố gì thì cũng nên tiến thoái có nhau, không xa rời nhau mới phải.

- Hiền thê nói rất đúng, nhưng lần này tốt hơn là không nên!

- Vì sao vậy?

Mạnh Niệm Từ ấp úng:

- Vì... vì...

Ninh Tiểu Phụng chau chạt mày liễu, cất giọng nói:

- Phu quân đừng tưởng thiếp không biết, vốn ra phu quân không hề có ý định chia tay nhau thế này, chẳng qua vì đã gặp năm quái nhân trong quán cơm khi nãy nên mới...

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Không sai, quả đúng là vì năm người ấy... Hiền thê có biết họ là ai không vậy?

Ninh Tiểu Phụng lạnh lùng:

- Thiếp vừa mới bước chân vào chốn giang hồ, làm sao biết được?

Mạnh Niệm Từ nghiêm giọng:

- Bốn người mặc áo đỏ trong số họ là những kẻ vô cùng độc ác, khét tiếng trong giới giang hồ, chẳng rõ đã gây ra biết bao điều thương thiên hại lý...

- Vậy thì đâu có gì là quan trọng, chúng ta cứ giết quách họ đi, trừ hại cho giang hồ là xong!

- Nhưng hiền thê có biết lai lịch của họ không?

- Bất cứ lai lịch thế nào, hễ không đến nỗi lợi hại hơn Võ Lâm Tứ Thánh chứ?

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Luận về võ công có lẽ họ quyết không phải đối thủ của Võ Lâm Tứ Thánh, nhưng nghe đâu họ mỗi người đều sở trường độc công riêng, chỉ cần thoáng chạm vào là có nguy cơ táng mạng, bởi độc công của họ lợi hại phi thường, trong thiên hạ cơ hồ không ai giải được.

- Đó chính là lý do mà phu quân bảo thiếp đi trước ư?

- Không sai, đó là ngu huynh vì an toàn cho Phụng muội!

Ninh Tiểu Phụng vẻ không vui:

- Phu quân xem thiếp vô dụng quá!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Ngoài ra còn một lý do khác nữa, nếu Phụng muội muốn cho ngu huynh chuyên tâm ứng phó với kẻ địch thì cũng sẽ đồng ý đi trước.

Ninh Tiểu Phụng ngó ra một hồi, bỗng nảy sinh một quyết định, bèn thản nhiên nói:

- Thôi được, thiếp bằng lòng!

Mạnh Niệm Từ thoáng ngạc nhiên, chàng không ngờ bỗng nhiên nàng lại bằng lòng một cách mau mắn thế này, bèn dịu giọng nói:

- Hiền thê giận đó phải không?

Ninh Tiểu Phụng lắc đầu cười:

- Đâu có!

- Nhưng ngu huynh cũng chẳng thể để hiền thê đi một mình thế này, ít ra cũng có một vài người của Cái Bang hộ tống, trong thị trấn này nhất định là có...

Ninh Tiểu Phụng khẽ cười:

- Phu quân hãy yên tâm, thiếp không đến nỗi vô dụng đến vậy đâu... Thôi, thiếp đến Thái Sơn trước chờ phu quân!

Chưa dứt lời nàng đã tung mình phóng đi.

65. Miêu Cương Tứ Độc

Mạnh Niệm Từ hốt hoảng gọi với theo:

- Phụng muội... Hiền thê....

Ninh Tiểu Phụng tăng tốc, vẫn tiếp tục phóng nhanh.

Mạnh Niệm Từ tuy miệng gọi, nhưng vẫn đứng yên, chàng khẽ buông tiếng thở dài, đoạn quay trở về quán cơm khi này.

Song Ninh Tiểu Phụng không thật sự đi xa, nàng đã dừng lại sau một lùm cây, chờ cho Mạnh Niệm Từ quay vào thị trấn, nàng liền rón rén theo từ xa.

Mạnh Niệm Từ đâu có ngờ vậy, nên thẳng một mạch đến trước quán cơm, khi ấy năm người kia đã ăn uống xong, đang nói tiếp nhau bước ra, đi về một hướng khác.

Mạnh Niệm Từ liền thi triển khinh công thượng thừa, lúc phải lúc trái theo dõi họ, tuy khoảng cách chỉ vài trượng, song năm người kia hoàn toàn không hay biết.

Đến một khu mộ địa trong rừng tùng, năm người kia lần lượt ngồi xuống đất.

Mạnh Niệm Từ im lìm lướt đến trên ngọn cây chỗ năm người đang ngồi, mọi cử động và lời nói của họ đều không lọt qua khỏi tai mắt chàng.

Chỉ nghe người áo xanh bật mặt cười nói:

- Các vị đã hẹn với đại vu sư vào lúc nào?

Một trong số người áo đỏ đáp:

- Đúng canh hai, giờ hãy còn sớm, hãy ở đây chờ và đồng thời...

Cười hăng hắc nói tiếp:

- Cũng để bàn kỹ điều kiện giữa chúng ta trước đã!

Mạnh Niệm Từ trầm nhủ:

- Mình đoán quả không sai, nữ nhân ấy chính là “Ngọc Diện Thiên Hồ” Hoa Thường Hồng, chẳng rõ y thị lại định giở trò gì đây?

Chỉ nghe Hoa Thường Hồng cười khanh khách nói:

- Cũng được...

Đưa ngón tay khều mở khăn che mặt, cười tình tứ nói tiếp:

- Ngoài Xà Huyết Ma Tâm ra, chẳng hay bốn vị còn cần gì ở nô gia nữa không?

Đồng thời đôi mắt lúng liếng đưa tình, hiển nhiên định dùng sắc đẹp chinh phục bốn người.

Chỉ nghe bốn người cười khằng khặc, người cầm đầu trong số nói:

- Ngu huynh đệ chỉ cần quả Xà Huyết Ma Tâm thôi, ngoài ra không cần kim ngân châu báu, mà cũng chẳng ngưỡng mộ sắc đẹp của phương giá hay có ý đồ nào khác. Tuy nhiên,...

Giọng trầm xuống nói tiếp:

- Nếu phương giá quả có thành ý, tại sao không mang Xà Huyết Ma Tâm theo bên mình?

Hoa Thường Hồng cười:

- Nô gia đã chẳng nói rồi hay sao? Hiện nay nô gia đang trốn tránh kẻ thù, mang theo bên mình thì có ích gì? Chỉ cần việc các vị hứa hoàn tất, nô gia sẽ tức khắc đi lấy cho các vị, không để các vị thất vọng đâu!

- Miêu Cương Tứ Độc là những nhân vật mà giới giang hồ nghe danh đã vỡ mật, chả lẽ lại có người dám cả gan lừa dối các vị hay sao?

Người nọ cười khanh khách:

- Cũng đúng, trừ khi phương giá muốn chết một cách cực kỳ thảm thiết, bằng không cũng chưa dám phỉnh gạt huynh đệ bọn này đâu! Vậy thì sau khi thành công, phương giá phải tức khắc đi lấy ngay, không được chần chừ khoảnh khắc, nếu quá một ngày một đêm thì phương giá hãy lo mà giữ gìn tính mạng.

- Được, nhưng mà “Song Anh Nguyên Cương” uy lực lợi hại như vậy thật ư?

- Hừ, phương giá không tin đại vu sư của bọn này hay sao?

Hoa Thường Hồng vội nói:

- Tin, tin! Nhưng nô gia chỉ tin độc công của các vị là cử thế vô song, chưa từng nghe nói “Song Anh Nguyên Cương” (trẻ sơ sinh) lại lợi hại đến vậy!

Người nọ cười phá lên:

- Phương giá không biết đó thôi, “Song Anh Nguyên Cương” cần phải là thai song sinh một nam một nữ, và còn là phải là lần sinh đầu tiên mới được, vì tìm một thai phụ thích hợp như vậy mà ngu huynh đệ và đại vu sư đã phải tốn biết bao tâm huyết... Hãy nhớ kỹ, thần công “Song Anh Nguyên Cương” thiên hạ vô địch, nhưng chỉ có thể sử dụng một lần. Sau khi hạ sát kẻ thù thì công lực “Song Anh Nguyên Cương” sẽ liền tức tan biến. Do đó khi chưa gặp kẻ thù, phương giá không nên khinh xuất sử dụng, bằng không công lực sẽ tan biến ngay...

Hoa Thường Hồng gật đầu:

- Vâng! Nếu môn thần công ấy quả thật có uy lực ghê gớm đến vậy, chỉ cần một chiêu là hạ sát được lão thất phu “Quý Tiên” Đỗ Linh, vậy là nô gia yên tâm rồi!

Mạnh Niệm Từ tức giận nhủ thầm trong bụng:

- Mụ yêu dâm này thật chẳng cách nào khiến cho hối cải được, đành diệt trừ mụ ta thôi!

Chàng vừa định phóng xuống ra tay giết sạch bọn gian ác ấy, chợt nhớ hãy còn một đại vu sư nào đó, hẳn cũng là một kẻ hung tàn độc ác, phải diệt trừ luôn thể mới được, bèn lại dẫn nén tiếp tục theo dõi.

Lát sau, chỉ nghe Hoa Thường Hồng lại nói:

- Đã sắp đến giờ rồi!

Người cầm đầu trong Miêu Cương Tứ Độc gật đầu:

- Chúng ta có thể đi được rồi!

Thế là năm người cùng đứng lên, phóng nhanh đi về hướng chính bắc.

Mạnh Niệm Từ bèn phóng xuống dưới đất, vẫn như quỷ mị bám sát theo sau.

Chỉ một tuần trà sau, nam người dừng lại trước một ngôi làng nhỏ.

Chỉ nghe Miêu Cương Tứ Độc nói:

- Đến rồi!

Mạnh Niệm Từ hệt như cánh chim ưng lướt qua đầu họ, vào trong làng trước. Chàng quét mắt nhìn, ngôi làng này chỉ có mấy mươi hộ dân nghèo. Cả làng đều chìm trong bóng đêm tĩnh mịch, dường như đã yên ngủ, chỉ có một ngôi nhà tranh nơi góc tây bắc là có ánh lửa lơ mờ.

Mạnh Niệm Từ trầm nghĩ:

- Có lẽ đây là điểm hẹn giữa họ với đại vu sư kia rồi!

Bèn phi thân phóng nhanh đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn vào, lập tức lửa giận bùng lên. Thì ra dưới ánh đèn leo lét, một màn thảm kịch cực kỳ tàn ác đã sắp diễn ra.

Những thấy trong nhà vật dụng rất đơn sơ, một người đàn ông khỏe mạnh áo quần vải thô đang hôn mê nằm dưới đất. Nơi giữa nhà có một cái chảo to, bên dưới chất đầy củi khô nhưng chưa đốt cháy, trong chảo cũng trống không, chẳng có gì cả, phía trên là một sợi dây thừng treo lủng lẳng trên xà nhà.

Cạnh đó có một lão nhân áo đỏ và khoác áo choàng tím, mặt mày hung ác đang chậm chậm đi qua đi lại.

Điều khiến Mạnh Niệm Từ tức giận là cạnh lão nhân ấy có một thai phụ toàn thân trần trụi, bụng to chênh ề, chứng tỏ đã sắp lâm bồn, tóc tai rũ rượi và mặt rần rụa nước mắt, tay chân đều bị trói ra sau lưng, trông hết sức tội nghiệp.

Mạnh Niệm Từ nghiêng răng, lặng chờ xem diễn biến tiếp đến.

Chỉ nghe tiếng gõ cửa hệt như tiếng chim mổ khe khẽ vang lên. Lão nhân áo choàng tím không có phản ứng gì, song năm bóng người đã đi vào nhà. Hiển nhiên tiếng gõ cửa không phải là cần người mở, mà là ám hiệu liên lạc với Đại Vu Sư.

Chỉ thấy Miêu Cương Tứ Độc cùng hướng về Đại Vu Sư khom mình thi lễ nói:

- Kính chào Đại Vu Sư!

Đại Vu Sư giơ một ngón tay lên đáp lễ, giọng lạnh nhạt nói:

- Người muốn luyện “Song Anh Nguyên Cương” đây phải không?

Hoa Thường Hồng vội cười giả lả nói lớn:

- Vâng, chính là nô gia... Đại Vu Sư đã phải vất vả quá!

- Ờm, bốn sư vụ chẳng phải luyện công không cho thị đâu!

- Đó là lẽ đương nhiên, khi này đã bàn xong điều kiện với bốn vị này rồi!

Đại Vu Sư cười khẩy:

- Không phải bàn điều kiện mà là một cuộc trao đổi...

Quay sang Miêu Cương Tứ Độc hỏi:

- Thị đã đưa Xà Huyết Ma Tâm chưa?

Lão đại trong Miêu Cương Tứ Độc vội đáp:

- Sau khi luyện thành “Song Anh Nguyên Cương” sẽ tức khắc đi lấy ngay!

Đại Vu Sư chau mày:

- Sau khi luyện thành mới đi lấy ư? Có tin tưởng được chăng?

Lão đại vội cười đáp:

- Thị nói là trong vòng mười hai giờ là có thể dâng nổi Xà Huyết Ma Tâm, với tính mạng bảo đảm!

Đại Vu Sư ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn gật đầu nói:

- Thôi cũng được, bốn người phải chịu trách nhiệm đấy!

Miêu Cương Tứ Độc vội đồng thanh nói:

- Xin Đại Vu Sư cứ an tâm!

Đại Vu Sư từ trong tay áo rút ra một thanh đao mộc kiếm, trở vào Hoa Thường Hồng nói:

- “Song Anh Nguyên Cương” là một số thần công tối thượng của Miêu Cương, thị biết luyện như thế nào không?

Hoa Thường Hồng thoáng sợ hãi lùi sau một bước đáp:

- Nô gia không biết!

- Hừ, “Song Anh Nguyên Cương” là một thần công rất bá đạo, nhưng muốn luyện thành thì phải chịu khó một chút!

Hoa Thường Hồng lại sững sờ lùi sau một bước:

- Luyện như thế nào đây?

- Bốn sư vụ không thể giải thích với thị, chỉ hỏi thị có quyết tâm luyện hay không?

- Nô gia đã chấp nhận với Xà Huyết Ma Tâm trao đổi, tất nhiên là quyết tâm luyện rồi!

Đại Vu Sư gật đầu:

- Vậy thì phải hoàn toàn làm theo lời của bốn sư vụ!

- Nô gia tuân mệnh!

Đại Vu Sư bỗng trợn trừng mắt, rục lên hai luồng sáng xanh biếc. Đao mộc kiếm trở lên không quát:

- A mi ba, a khắc y hi!

Lão đại trong Miêu Cương Tứ Độc vội khẽ nói với Hoa Thường Hồng:

- Đại Vu Sư đã hạ pháp dụ rồi, hãy chú ý, không được chống lại dụ mệnh của ông ấy!

Hoa Thường Hồng gật đầu lia lịa, ngưng thần chờ đợi.

Đại Vu Sư đảo mắt nhìn chót vào mặt Hoa Thường Hồng quát:

- Cởi giày vớ ra!

Hoa Thường Hồng giật mình sững sờ:

- Sao? Nô gia là nữ lưu, cởi giày vớ ra thì còn ra thể thống gì nữa!

Đại Vu Sư quát, đao mộc kiếm trong tay trở vào thiên linh Hoa Thường Hồng.

Lão đại tứ độc vội khẽ nói:

- Hãy làm theo mau, pháp dụ của Đại Vu Sư đâu thể chống được!

Hoa Thường Hồng lúng búng đáp:

- Nô gia... tuân dụ...

Đao mộc kiếm của Đại Vu Sư từ từ rút về. Hoa Thường Hồng quả nhiên y lời cúi xuống cởi giày vớ ra.

Đại Vu Sư lại quát:

- Vải quần chân cũng phải cởi ra luôn!

Hoa Thường Hồng lại giật mình tỉnh sốt:

- Sao?...

Song vừa tiếp xúc với ánh mắt sắc lạnh của Đại Vu Sư, y thị bất giác rùng mình, vội y lời cởi vải quần chân ra.

Đại Vu Sư mặt lạnh, lại quát:

- Cởi bỏ áo ngoài!

Hoa Thường Hồng lần này không làm theo nữa, giọng run run hỏi:

- Nếu nô gia không luyện “Song Anh Nguyên Cương” nữa có còn kịp chăng?

Lão đại Tứ Độc lắc đầu tiếp lời:

- Không được, Đại Vu Sư đã hạ pháp dụ là không thu hồi được nữa, bằng không huynh đệ bọn này cũng phải chịu tội cùng với phương giá!

Hoa Thường Hồng đảo mắt nhìn quanh, đoạn tiu nghỉ hỏi:

- Cởi bỏ áo ngoài rồi sao nữa?

Đại Vu Sư trơ lạnh gằn giọng:

- Lột sạch!

Hoa Thường Hồng hoảng kinh:

- Hả? Không thể được! Nếu biết trước như vậy thì nô gia đâu có luyện!

Đại Vu Sư lạnh lùng quát:

- Chống lại pháp dụ hả?

Hoa Thường Hồng hét:

- Phải, ta không luyện nữa!

Đại Vu Sư trầm giọng quát:

- Miêu Cương Tứ Độc!

Miêu Cương Tứ Độc vội đồng thanh đáp:

-Chúng tiểu nhân có đây!

Đại Vu Sư gằn giọng:

- Các người tính sao?

Lão đại Tứ Độc nghiêm giọng:

- Đại Vu Sư vạn an, tiếp tục tiến hành!

Đoạn quay sang ba người em ra hiệu, lập tức chia thành hình vòng cung vây lấy Hoa Thường Hồng.

Hoa Thường Hồng sợ hãi nói:

- Các người...

Lão đại Tứ Độc trầm giọng:

- Hừ! Hoa Thường Hồng, thị muốn chuốc khổ vào thân, vậy thì còn gì dễ bằng...

“Soạt” một tiếng, ngọn đại đao bên lưng đã tuốt ra cầm tay, nhìn thấy trên lưỡi đao lóng lánh màu xanh biếc, rõ ràng là có tấm kích độc.

Ba người kia không chờ dặn bảo cũng đều đã tuốt đao cầm tay, chỉ thấy ánh sáng xanh biếc chói ngời, bao vây Hoa Thường Hồng vào giữa, sẵn sàng ra tay tấn công...

Hoa Thường Hồng kinh hãi, run giọng nói:

- Nô gia cỡi... Nô gia cỡi...

Rồi thì lệ làng cỡi áo ngoài ra, thế là trên người y thị chỉ còn áo lót nữa thôi.

Đại Vu Sư lại quát:

- Cỡi hết mau!

Đoạn lấy ra một sợi giây thường trao cho lão đại Tứ Độc.

Hoa Thường Hồng kinh hãi:

- Làm gì vậy? Chả lẽ... định trói nô gia sao?

Đại Vu Sư nghiêm lạnh:

- Đây là mùi đau khổ phải chịu để luyện thần công “Song Anh Nguyên Cương”. Phải treo thị lên xà nhà, đầu cách chảo ba thước, bốn sư vu lấy thai ra xong, sẽ bỏ vào trong chảo nấu, khói thai bốc lên bao trùm khắp người thị, và do bốn sư vu làm phép thì thần công mới có thể luyện thành.

Lúc là Hoa Thường Hồng đã cỡi trần trụi trụi, bèn cũng chẳng chống đối nữa, đành tui ngầu nói:

- Nô gia không dám chống lại pháp dụ, nhưng Đại Vu Sư đừng làm cho nô giá quá đau khổ!

Đại Vu Sư lạnh lùng:

- Ừm, treo lên!

Tứ Độc cùng lúc ra tay, đè Hoa Thường Hồng xuống đất, trói chặt hai chân, buộc vào sợi dây đang treo sẵn trên xà nhà, rồi y theo lời Đại Vu Sư kéo lên cao, cách chảo ba thước. Sau đó lão đại lấy hỏa tập ra, bật lên đốt cháy đồng cùi dưới chảo.

Đại Vu Sư lại lớn tiếng quát:

- Lấy thai!

Đồng thời ném thanh đao mộc kiếm cho lão đại Tứ Độc.

Lão đại đón lấy, lập tức cầm kiếm di di về phía thai phụ vẫn còn đang mê man bất tỉnh, chẳng chút chán chừ, vung kiếm đâm vào bụng thai phụ...

Liền thì một tiếng thét đau đớn vang lên, máu phun tung tóe.

Nhưng khi nhìn kỹ, thai phụ vẫn bình thường, song thanh kiếm trong tay lão đại đã bay đi, cánh tay phải đứt lìa đến khuỷu, máu tuôn xối xả.

Tam Độc không hện cùng phi thân ra cửa, nhưng lát sau đã tui ngầu quay trở vào.

Đại Vu Sư cười khẩy nói:

- Không bắt được kẻ ám toán hả?

Lão tam lắc đầu đáp:

- Chẳng có một bóng ma nào cả!

Đại Vu Sư quát mắng:

- Vậy chứ cánh tay của lão đại các ngươi tự chém đứt hay sao?

Tam Độc cứng họng, không sao trả lời được.

Đây quả là một điều khó thể tin được, cánh tay của lão đại bị chém đứt mà lại không thấy vũ khí hay ám khí, thậm chí chẳng thấy cả bóng dáng hung thủ.

Lão đại đã vận công cầm máu, nghiêng rằng nói:

- Đường như là tà công gì đó... chỉ cảm thấy một luồng gió mạnh thổi tới là cánh tay bị đứt lìa ngay!

Đại Vu Sư chau chặt mày, buông tiếng cười gằn rồi nói:

- Không thể bỏ cuộc! Lão nhị, lấy thai đi!

Lão nhị trong Tứ Độc bất đắc dĩ, đành nhặt lấy đao mộc kiếm đi về phía thai phụ, vừa đi vừa quay đầu nhìn dáo dác, sợ lại bị giống như đại ca mình, nhưng lão thấy trong nhà không có chỗ nào thông với bên ngoài cả. Thế là lão bèn bạo gan hơn. Đao mộc kiếm với tốc độ nhanh khôn thể tả đâm xuống.

Quái sự lại xảy ra, cũng một luồng gió mạnh thổi tới, cánh tay trái của lão nhị cũng liền đứt lìa.

Lão tam và lão tứ bỗng đồng thanh la lên:

- Ô kìa... có ma...

Thì ra chẳng rõ tự bao giờ một bóng đen đã xuất hiện ở phía sau lưng Đại Vu Sư.

Đại Vu Sư cũng cảm thấy có điều khác lạ, nhưng chưa kịp quay lại đã cảm thấy trên cổ lạnh ngắt, rồi thì đầu lìa khỏi cổ, thân mình ngã xuống đất, máu phun ra lênh láng.

Lão tam và lão tứ chợt hiểu đó không phải là ma quỷ, lập tức cùng vung tay, toan tung ra “Bách Độc Nhiếp Hồn Chưởng” nhưng rất tiếc là thủ pháp của đối phương quá nhanh. Chưởng lực chưa kịp phát ra đã cảm thấy hai luồng chưởng kinh sắc bén như dao đập nhanh tới, liền tức hai người bị tiện làm đôi từ vai xuống lưng, chết một cách thê thảm.

Lão đại và lão nhị thấy tình thế không ổn, vội tung mình ra cửa bỏ chạy...

Bóng đen kia lại vung tay, hai luồng kinh lực phóng vút ra, những nghe một tiếng rú thảm thiết, lão nhị đã ngã xuống nơi cạnh cửa, cũng bị tiện làm hai khúc, song lão đại đã chạy thoát.

Bóng đen ấy chính là Mạnh Niệm Từ, thấy Tứ Độc đã thoát một, toan đuổi theo thì bỗng chững bước, lảo bẫm:

- Thôi thì tha mạng cho lão ta một phen cũng được, đằng nào bị mất đi cánh tay phải thì cũng chẳng làm gì được nữa!

Mọi sự xảy ra Hoa Thường Hồng đều trông thấy rõ ràng, song vì hai chân bị trói treo ngược, chỉ đành biết trơ mắt nhìn, cơ hồ hồn vía lên mây.

Đến khi lão đại Tứ Độc bỏ chạy, y thị vội lớn tiếng nói:

- Đại hiệp khách, thật đa tạ các hạ đã cứu mạng cho, mau thả nô gia xuống trước đã!

Mạnh Niệm Từ cười gằn:

- Hừ, bà là người tốt ư?

Hoa Thường Hồng vội nói:

- Chúng tôi đều là dân lương thiện, bị bọn yêu quái kia xông vào toan sát hại, may nhờ đại hiệp đã kịp thời giải cứu...

Mạnh Niệm Từ cười khẩy:

- Bà nói thật đó chứ?

Hoa Thường Hồng quả quyết:

- Hoàn toàn đúng sự thật!

Mạnh Niệm Từ lạnh lùng:

- Họ tên bà là gì?

- Hoa Thường Hồng!

- Cái tên đầy yêu khí!
 - Đại hiệp khách mau thả nô gia xuống trước đi!
 - Bà biết ta là ai không?
 - Các hạ là một đại kỳ hiệp trong võ lâm đương kim!
- Mạnh Niệm Từ buông tiếng cười khẩy, bỗng đổi giọng già nua nói:
- Lão phu là “Quỷ Tiên” Đỗ Linh đây!

66. Ngày Tàn Của Độc Phụ

Hoa Thường Hồng kinh hãi, toàn thân toát mồ hôi lạnh, lúng búng nói:

- Không thể vậy được, đại hiệp khách thật khéo đùa!

Mạnh Niệm Từ cười to:

- Ta chẳng đùa chút nào cả! Tuy nhiên, ta tuy là “Quỷ Tiên” Đỗ Linh nhưng mà cũng không phải “Quỷ Tiên” Đỗ Linh!

Hoa Thường Hồng kinh ngạc:

- Đại hiệp khách nói gì mà ta không hiểu...

Với giọng ồm ọ nói tiếp:

- Đại hiệp khách hãy thả nô gia xuống trước đi!

Mạnh Niệm Từ lắc đầu, giọng rề rà nói:

- Nói chuyện như vậy tiện hơn, bà hãy chịu khó chút đi!

Hoa Thường Hồng cười nhăn nhó:

- Đại hiệp khách sao vậy? Lại thích nhìn người ta đau khổ thế này hay sao?

Mạnh Niệm Từ cười:

- Nhìn kẻ khác chịu đau khổ thì không đành, nhưng riêng đối với bà thì hết sức vui sướng...

Giọng trầm xuống nói tiếp:

- Bà không luyện “Song Anh Nguyên Cương” nữa sao?

Hoa Thường Hồng kinh hãi:

- Đại hiệp khách... đã biết cả rồi ư?
- Rõ vô cùng! Sau khi luyện thành “Song Anh Nguyên Cương”, chắc chắn là dùng để đối phó ta...

Hoa Thường Hồng thở dài:

- Nô gia chẳng hiểu gì cả... nói rõ hơn nữa được chăng?

Mạnh Niệm Từ gật đầu:

- Cũng được, lần này thì ta có thể nói rõ với mụ được rồi... “Quỷ Tiên” Đỗ Linh đã chết từ lâu rồi!

Hoa Thường Hồng sửng sốt:

- Ồ... Không thể vậy được, nô gia... đã từng gặp lão ta...

Mạnh Niệm Từ cười phá lên:

- Để ta nói rồi mụ sẽ hiểu ngay, “Quý Tiên” Đỗ Linh quả thật đã chết bởi Xà Huyết Ma Tâm kịch độc của mụ rồi...

Đoạn cởi khăn che mặt ra, nói tiếp:

- Có nhận ra ta không?

- Là... người ư?

- Đúng vậy, sau khi “Quý Tiên” Đỗ Linh chết đi, trách nhiệm báo thù đã rơi xuống đầu ta, hôm trước xẻo mất một cái vú của mụ cũng là ta!

Hoa Thường Hồng kinh hoàng, suýt nữa đã ngất xỉu, vội van xin:

- Xin đại hiệp khách hãy tha mạng cho!

Mạnh Niệm Từ lạnh lùng:

- Vốn ta cũng muốn tha mạng cho mụ, giá mà mụ không cùng bọn người Miêu man rợ kia ở đây làm điều thiên thương hại lý, với ý đồ luyện độc công thì ta cũng đâu có truy cứu...

- Xin hãy niệm tình nô gia là phận nữ lưu yếu đuối, buông tha cho nô gia đi!

Mạnh Niệm Từ cười phá lên:

- Hạng nữ lưu yếu đuối như mụ nếu còn sống trên cõi đời thì sẽ còn biết bao người phải khốn khổ bởi tay mụ nữa!

Giọng trầm xuống nói tiếp:

- Còn nhớ tới lời ta nói lần trước không? Lần sau gặp mụ là ta sẽ băm vằm mụ ra làm muôn mảnh...

Hoa Thường Hồng hồn phi phách tán:

- Đại hiệp khách có lẽ đầu tàn ác đến vậy!

Mạnh Niệm Từ thản nhiên ười:

- Có thể còn tàn ác hơn thế nữa...

Đảo quanh mắt, cười nói tiếp:

- Thần công “Song Anh Nguyên Cương” đã không thể luyện được nữa, thôi thì luyện mụ vậy!

Lúc này chiếc chảo đã nung đến đỏ rực, Mạnh Niệm Từ bồng vung tay phất nhẹ, điểm khoá ba nơi đại huyệt của Hoa Thường Hồng.

Rồi thì vung chưởng phạt ngang, “phụt” một tiếng, sợi dây treo đứt đoạn, Hoa Thường Hồng rơi xuống chảo, lập tức tiếng lèo xèo vang lên thật ghê rợn, mùi da thịt khét lẹt khiến người cơ hồ nôn tháo ra...

Hoa Thường Hồng huyệt đạo bị khoá, không la thành tiếng được, sự cháy ngoài da thịt nhất thời chưa thể khiến y thị chết ngay, bị chiền sống thế này thật còn đau đớn hơn phanh da xẻ thịt nhiều.

Mạnh Niệm Từ cười nói:

- Hoa Thường Hồng, có lẽ phải nửa giờ nữa mụ mới chết, kẻ này không có thời giờ ở đây lâu, thôi mụ hãy thư thả mà nếm chịu nhé!

Đoạn lấy thêm củi bỏ vào lửa, rồi từ trong chiếc lu nơi góc nhà múc ra một thau nước lạnh, xối lên mặt người đàn ông đang hôn mê dưới đất.

Lát sau, người đàn ông ấy bật lên tiếng rên khê, mí mắt động đậy, Mạnh Niệm Từ mới hai vai lay động, như bóng u linh bước nhanh ra cửa.

Lúc này canh ba đã qua, trăng thanh bàng bạc, gió bắc lạnh buốt xương..

Mạnh Niệm Từ ngược mặt thở hắt ra một hơi dài, giờ mới cảm thấy lòng có phần nhẹ nhõm hơn, đoạn giở khinh công phóng đi.

Đột nhiên, chàng nghe có tiếng rên yếu ớt theo gió vọng đến, tuy tiếng rên ấy rất khẽ, song Mạnh Niệm Từ nghe thấy hết sức rõ ràng, chàng lập tức phi thân về hướng phát ra tiếng rên.

Tiếng rên ấy phát ra từ bên bờ một con suối nhỏ, khi Mạnh Niệm Từ đến nơi, bất giác giật mình kinh hãi, thì ra một bóng người mảnh mai đang nằm sóng soài bên bờ suối, thoáng nhìn biết ngay đó chính là vợ chàng Ninh Tiểu Phụng.

Mạnh Niệm Từ vội đến gần cúi xuống gọi:

- Phụng muội... Phụng muội sao vậy...

Chỉ thấy mặt nàng trắng bệch, giữa chân mày có một vết bầm đen, hiển nhiên nàng đã bị trúng kịch độc.

- Phu quân... thiếp... thật có lỗi với chàng...

Mạnh Niệm Từ hơ hải:

- Phụng muội đừng nói vậy, hiền thê cảm thấy thế nào? Sao nàng lại bị trúng độc vậy?

Ninh Tiểu Phụng thở hào hển:

- Một người cụt tay... một trong Miêu Cương Tứ Độc...

Mạnh Niệm Từ ngẩn răng:

- Chỉ trách ngu huynh đã không tận diệt chúng, để khiến Phụng muội bị độc thương... Ôi, ngu huynh...

Ninh Tiểu Phụng gấn gượng nói tiếp:

- Lẽ ra thiếp... không nên... cãi lời phu quân... đã lên theo dõi... phu quân, nhưng... nhưng... đó là vì... thiếp không... an tâm...

Mạnh Niệm Từ khẽ khàng đặt nàng xuống, dịu giọng nói:

- Phụng muội cảm thấy trong người thế nào?

Ninh Tiểu Phụng nhắm mắt nhìn chàng:

- Phu quân... hãy nói trước... sẽ lượng thứ... cho thiếp... hay không...

Mạnh Niệm Từ khích động:

- Ngu huynh đâu có trách Phụng muội bao giờ, sao lại nói là lượng thứ? Đành rằng là Phụng muội không nên theo dõi ngu huynh, nhưng dụng tâm của Phụng muội là đúng đắn tốt lành, khiến ngu huynh hết sức cảm động...

Ninh Tiểu Phụng môi hé nụ cười sung sướng:

- Vậy là... thiếp yên tâm rồi... Thương thế của thiếp... e rằng... không khỏi được...

Mắt nàng bỗng sụp xuống, bất tỉnh nhân sự.

Mạnh Niệm Từ lo âu tột cùng, lòng đau như cắt. Võ công chàng hiện nay tuy đã đạt đến mức tuyệt đỉnh, song chàng chẳng hiểu biết tí gì về y thuật cũng như phương pháp phòng trị độc thương, nên đành bó tay trước nguy cơ của Ninh Tiểu Phụng.

Trong nhất thời chàng chẳng biết nên định liệu ra sao, đến Thái Sơn ư? Cửu U lệnh chủ cũng chưa chắc chữa trị được độc thương, vả lại khi đến được Thái Sơn thì có lẽ Ninh Tiểu Phụng đã tán mạng rồi. Cõi đời mệnh mỏng, nhưng biết tìm đâu ra một người chữa trị được độc thương?

Chàng bèn lại trầm giọng gọi:

- Phụng muội, Phụng muội...

Ninh Tiểu Phụng vẫn không chút phản ứng.

Mạnh Niệm Từ xót xa thảm nhủ:

- Chất độc mà Miêu Cương Tứ Độc sử dụng đều hết sức bá đạo, có lẽ nàng chẳng còn sống được bao lâu nữa rồi!

Đoạn nhẹ nhàng bỗng Mạnh Niệm Từ lên, thư thả bước đi một cách vô thức.

Chẳng rõ đã đi được bao lâu, bỗng Mạnh Niệm Từ thấy phía trước có ánh sáng hiện ra, bèn bước nhanh hơn về hướng ấy.

Khi đến gần mới biết đó là một ngôi miếu hoang, nhưng trong đại điện lại có ánh đèn hắt ra, chứng tỏ đang có người trong ấy.

Mạnh Niệm Từ vào đến trong miếu, những thấy khắp nơi đầy bụi bám nhện giăng, nhưng có một ngọn đèn dầu leo lét đặt trên bàn cúng, cạnh đó là một lão nhân râu tóc bạc phơ ngồi xếp bằng, tuổi tác ít ra cũng trên thất tuần, và một tiểu đồng đứng hầu bên cạnh.

Đối diện với lão nhân ấy còn có một lão nhân râu xám khác, và cũng có một tiểu đồng, nhưng không phải đứng mà là nằm ngang trước mặt lão nhân ấy.

Mạnh Niệm Từ thấy vậy bất giác thoáng ngạc nhiên, song lúc này lòng chàng trĩu nặng khôn cùng, nên không màng đến, tìm một góc sạch ngồi xuống.

Thì ra chàng định thử dùng nội lực của mình để lấy chất độc trong người Ninh Tiểu Phụng ra

Chàng nhẹ nhàng đặt Ninh Tiểu Phụng xuống đất, vận công điều tức trong chốc lát, đoạn vận nội lực vào hai tay, định đặt lên huyệt Khí Hải của Ninh Tiểu Phụng...

Bỗng, lão nhân râu bạc lên tiếng khê quát ngăn:

- Hãy khoan!

Mạnh Niệm Từ sững người, chững tay hỏi:

- Tiền bối nói chuyện với tại hạ phải không?

Lão nhân râu bạc gật đầu:

- Phải!

Đưa tay chỉ Ninh Tiểu Phụng hỏi:

- Vị cô nương này bị sao vậy?

Mạnh Niệm Từ thấy lão nhân mày từ mắt thiện, vẻ đầy chính khí, bèn thở dài đáp:

- Bị trúng độc thương!

- Nghiêm trọng lắm sao?

- Có lẽ là chất kịch độc cấp tính!

Lão nhân râu bạc gật gù:

- Dùng nội lực bức độc chỉ khi người trúng độc còn tỉnh táo, có thể vận công hiệp trợ thì mới được, còn như vị cô nương này đã lâm vào tình trạng hôn mê, nếu vận công bức độc chẳng người khiến cho độc thương phát tác sớm hơn, không có công hiệu mà trái lại còn khiến cho càng chết sớm hơn!

Mạnh Niệm Từ thấy lão nhân nói một cách thành khẩn, biết là không ngoa, bèn vội ôm quyền thi lễ nói:

- Xin đa tạ tiền bối đã chỉ giáo, chẳng hay tiền bối tôn tánh đại danh?

- Lão phu là Ồ Đồng! Còn thiếu hiệp?

Mạnh Niệm Từ thoáng nhiên lưỡng lự song vẫn nói:

- Vãn bối là Mạnh Niệm Từ!

Lão nhân râu xám bỗng xen lời:

- Có phải Mạnh Niệm Từ mà Thiết Kỵ Môn đã treo thưởng khắp thiên hạ vô lâm truy nã không?

Mạnh Niệm Từ bực tức:

- Hừ, đúng vậy!

Lão nhân râu bạc bỗng hỏi:

- Trong giang hồ hiện nay rất là gay gắt, chẳng lẽ thiếu hiệp không hay biết gì cả ư?

Mạnh Niệm Từ hậm hực:

- Đa tạ tiền bối quan tâm cho!

Lão nhân râu bạc lại hỏi:

- Vị cô nương này với thiếu hiệp là...

Mạnh Niệm Từ thành thật:

- Là tiện nội!

- Thì ra thiếu hiệp đã thành hôn rồi!

Đoạn im lặng không nói gì thêm nữa...

Lão nhân râu xám bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Tôn phu nhân bị trúng kịch độc, có biết tên gọi là gì không?

Mạnh Niệm Từ chợt động tâm, vội đáp:

- Chỉ biết là do Miêu Cương Tứ Độc đã gây ra, chứ không rõ đó là chất độc gì!

Lão nhân râu xám chau mày:

- Vậy thì khó quá!

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Tiền bối có thể chỉ cho tại hạ một con đường sáng chăng?

Lão nhân râu xám lắc đầu:

- Chỉ có một cách thôi!

Mạnh Niệm Từ lòng ngập hy vọng:

- Xin tiền bối chỉ giáo cho!

Lão nhân râu xám nghiêm giọng:

- Trong đương thế ngoại trừ mỗi mình Quân Lộ Dao, không ai có thể cứu được lệnh chính, dù ngay cả Miêu Cương Tứ Độc cũng không thể, bởi kịch độc của họ vốn dĩ không có thuốc giải!

Mạnh Niệm Từ thất vọng:

- Nhưng tiện nội bị trúng đó là kịch độc cấp tính, chỉ sợ chưa kịp đến Cửu Đỉnh Sơn thì đã...

Buông tiếng thở dài nào nuốt rồi lặng thinh.

Lão nhân râu xám cười:

- Quân Lộ Dao đã không còn ở Cửu Đỉnh Sơn lâu rồi, chẳng lẽ thiếu hiệp không hay biết chút gì sao?

67. Cổ Tự Kỳ Ngộ

Mạnh Niệm Từ ngăn người:

- Văn bối quả tình không hay biết gì cả!
- Hiện nay lão ta có lẽ cũng đã có mặt tại Thái Sơn rồi!

Mạnh Niệm Từ giật mình:

- Ồ... Văn bối thật không hề nghĩ đến, ông ấy...

Lão nhân râu xám tiếp lời:

- Quân Lộ Dao đã kết bạn với hai thiếu nữ, một là Chương Đài Phụng và một là Văn Vô Cửu, có lẽ cũng đã đến Thái Sơn để xem cuộc vui!

Mạnh Niệm Từ càng thêm giật mình:

- Ồ, sao họ lại trở thành đồng bọn thế nhỉ?

Lão nhân râu bạc Ồ Đồng tiếp lời:

- Trên cõi đời này còn nhiều điều bất ngờ lắm, vậy cũng đâu có gì kỳ lạ!

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Bất luận thế nào thì độc thương của tiện nội cũng vẫn không có hy vọng chữa khỏi!

Lão nhân râu xám trở mắt:

- Sao vậy?

Mạnh Niệm Từ lại thở dài:

- Thật chẳng dấu giếm, Chương Đài Phụng và Văn Vô Cửu từng ở bên văn bối một thời gian, nếu nghe nói người bị trúng độc là vợ của văn bối, chắc hẳn họ sẽ không để cho Quân Lộ Dao chữa trị đâu!... Vả lại, từ đây đến Thái Sơn đâu phải chỉ một sớm một chiều, tiện nội không thể nào sống được đến khi đến nơi!

Lão nhân râu xám bỗng hỏi:

- Chẳng hay nội lực của thiếu hiệp đã đạt đến mức độ nào?

Mạnh Niệm Từ ngó người ngạc nhiên:

- Tiền bối sao lại hỏi vậy?

Lão nhân râu xám mỉm cười:

- Lão phu hỏi tất nhiên là phải có dụng ý!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Văn bối không dám tự phụ huênh hoang, nhưng cũng có thể tạm liệt vào hàng bậc nhất võ lâm!

Lão nhân râu xám nghiêm nghị:

- Lão phu muốn thử được chăng?

Mạnh Niệm Từ ngó người:

- Tiền bối muốn khiêu chiến ư?

Lão nhân râu xám vội xua tay:

- Đừng hiểu lầm, lão phu chỉ muốn xác định trình độ nội lực của thiếu hiệp mà thôi!

Mạnh Niệm Từ thắc mắc:

- Nếu như tiền bối cần thiết, văn bối cung kính chi bằng tòng mệnh.

Lão nhân râu xám cười cười:

- Chúng ta hãy nói rõ trước, đôi bên trước tiên hãy sử dụng hai thành nội lực tỉ thí, mỗi bên lục tục vận công, khi nào một bên không vận công nữa, tức là toàn bộ nội lực đã vận hết, bên kia phải tức khắc thu hồi nội lực kéo gây ra nội thương!

Mạnh Niệm Từ mỉm cười:

- Văn bối xin tuân mệnh!

Lão nhân râu xám không hề khách sáo, tung mình vào trong điện, một tay đưa thẳng ra chờ đợi.

Mạnh Niệm Từ lòng đầy thắc mắc lẫn hiếu kỳ, cũng tung mình vào giữa điện, một tay đưa thẳng ra nghênh đón.

Chàng y theo lời dặn của lão nhân, chỉ sử dụng hai thành nội lực, nhưng khi bàn tay hai bên vừa chạm nhau, lão nhân râu xám lập tức giật mình, người bất giác ngã ngửa ra sau. Song, nội lực của ông ta lập tức ào ạt tuôn ra, liệt thể ngay lúc khởi đầu.

Đôi bên dần gia tăng nội lực...

Mạnh Niệm Từ đã tăng đến bốn thành, chỉ thấy lão nhân râu xám lộ vẻ hết sức vui mừng, tuy rằng chắc chắn lão sẽ phải thu bại.

Khi Mạnh Niệm Từ nội lực tăng đến năm thành, nội lực của lão nhân râu xám bỗng ngưng trệ, hiển nhiên đã phát ra đến mức tối đa rồi.

Mạnh Niệm Từ lập tức thu hồi nội lực theo như đã giao ước, lùi nhanh ra sau.

Lão nhân râu xám đưa tay lau mồ hôi trán, hấp tấp nói:

- Thiếu hiệp thật sự đã sử dụng đến mấy thành công lực vậy?

Lão nhân râu bạc Ô Đồng bỗng xen lời:

- Có lẽ tối đa không quá sáu thành phải không?

Mạnh Niệm Từ có vẻ ái ngại đáp:

- Văn bối quả thật chỉ sử dụng năm thành công lực!

Lão nhân râu xám khích động:

- Lão phu đã giở hết toàn lực mà thiếu hiệp chỉ sử dụng có năm thành công lực, vậy là thiếu hiệp đã đạt đến mức độ tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên rồi!

Không chờ Mạnh Niệm Từ lên tiếng, lại nói tiếp:

- Vậy là Mộc nhi được cứu rồi!

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Tiền bối nói gì vậy?

Lão nhân râu xám cười:

- Hai điều khó khăn mà thiếu hiệp đã nói vừa rồi, lão phu đều có thể giải quyết cho thiếu hiệp. Một là tuy lão phu không biết cách chữa trị độc thương, nhưng lại am tường về phương pháp ngưng công tụ độc do gia truyền. Bất luận kịch độc nào đều có thể làm cho chậm phát tác, lão phu cam đoan có thể kéo dài sinh mạng cho lệnh chính thêm vài hôm nữa. Hai là chỉ cần đến Thái Sơn gặp Quân Lộ Dao, lão phu cam đoan có thể khiến lão chữa trị độc thương cho lệnh chính. Tuy nhiên... lão phu có một điều kiện trao đổi!

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc lẫn vui mừng:

- Chẳng hay điều kiện của tiền bối là gì?

Lão nhân râu xám cười:

- Trước hết lão phu muốn biết thiếu hiệp có tin được lão hay không?

Mạnh Niệm Từ ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói:

- Văn bối chẳng qua thấy tiền bối quá tự tin, Quân Lộ Dao vốn ẩn cư dưới Trường Hận Phong, là người khô khan tình cảm, còn hai vị cô nương Chương Đài Phụng và Văn Vô Cửu thì càng chẳng dễ khấn cầu!

Lão nhân râu xám cười:

- Lão phu không phải khấn cầu mà là ra lệnh cho Văn Vô Cửu bảo Quân Lộ Dao phải chữa trị độc thương cho lệnh chính, liệu nàng ta chưa dám trái lời lão phu đâu!

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc:

- Tiền bối dựa vào đâu mà dám chắc như vậy?

- Hết sức đơn giản, Văn Vô Cửu là con gái lão phu!

-Ồ... Nhưng Văn cô nương từng nói với văn bối, nàng là một cô nhi!

Lão nhân râu xám buông tiếng hừ lạnh lùng:

- Đó là những lời giả dối, thiếu hiệp dễ tin đến vậy ư?

Mạnh Niệm Từ đắm mắt nhìn lão nhân râu xám một hồi, nhận thấy quả nhiên hao hao giống Văn Vô Cửu, chứng tỏ ông không phải là nói ngoa, bèn vội ôm quyền thi lễ nói:

- Văn bối còn chưa thỉnh giáo tôn tánh đại danh!

- Lão phu là Văn Tử Khanh...

Đưa tay chỉ đứa bé mặc bệnh trước mặt nói tiếp:

- Đó là con trai lão phu tên Văn Đại Mộc!

Mạnh Niệm Từ vội hỏi:

- Vừa rồi tiền bối bảo là có điều kiện trao đổi, chẳng hay...

Văn Tử Khanh gật đầu:

- Điều kiện đó là thiếu hiệp chữa lành bệnh cho con trai lão phu!

Mạnh Niệm Từ cười áo não nói:

- Tiền bối khéo đùa, văn bối chẳng biết chút về y thuật, làm sao chữa được bệnh cho lệnh lang?

Văn Tử Khanh mỉm cười:

- Nguyên nhân rất đơn giản, Mộc nhi là chứng bẩm sinh kinh mạch bị ách tắt, phải cần một người có nội lực đạt đến mức đẳng phong tạo cực, dùng hỗn nguyên chân lực từ từ đả thông, bằng không thì chỉ còn sống được hơn mười ngày nữa thôi...

Tiếng nói khản dần, ra chiều hết sức bi thiết.

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Tiền bối tin là văn bối có thể làm được ư?

- Đương nhiên, nếu không thì lão phu hà tất phải thử nội lực của thiếu hiệp làm gì?

- Nếu quả có thể chữa được bệnh chứng cho lệnh lang, dĩ nhiên văn bối hết sức sẵn sàng, chẳng hay phương pháp trị liệu như thế nào?

- Chỉ cần sử dụng phương pháp “Thôi Cung Quá Huyệt” thông thường là được. Tuy nhiên, khi vận dụng thủ pháp lần đầu là cần phải liên tục trong năm giờ, sau đó mỗi ngày sáng trưa tối mỗi lần một giờ, sau ba ngày ắt sẽ khỏi!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Vậy là cần phải tìm một nơi yên tĩnh hoặc là tiến hành trong lữ điếm, ít ra cũng phải mất bốn ngày trời!
- Không sai, tạm thời thiếu hiệp khoan hãy đến Thái Sơn, cũng may là từ nay đến hôm trừ tịch hãy còn đến sáu bảy ngày, thời gian vẫn còn kịp!
- Nhưng tiện nội...

Văn Tử Khanh cười tiếp lời:

- Đó chính là điều chúng ta cần bàn thảo, để lão phu đưa lệnh chính đến Thái Sơn cầu y trước, thiếu hiệp ở trong một thị trấn gần đây chữa bệnh cho Mộc nhi, sau đó hẵng đến Thái Sơn gặp lại nhau, thiếu hiệp thấy thế nào?

Mạnh Niệm Từ do dự:

- Vậy...

Chàng vốn định nói đôi bên mới chỉ gặp nhau lần đầu, không thể quá tin tưởng như vậy được, nhưng chàng chẳng sao thốt ra khỏi miệng.

Văn Tử Khanh liền chau chặt mày hỏi:

- Thế nào? Không tin tưởng lão phu phải không?

Mạnh Niệm Từ vừa định đáp lời, bỗng nghe lão phu râu bạc Ồ Đồng cười ha hả nói:

- Thôi, lão phu cũng không tiện giấu diếm nữa...

Đăm mắt nhìn Mạnh Niệm Từ hỏi:

- Có biết lão phu là ai không?

68. Biến Cố Bất Ngờ

Mạnh Niệm Từ nghe hỏi vậy bất giác ngớ người, đoạn nhếch môi cười nói:

- Khi nãy tiên bối chẳng đã cho biết danh tánh rồi hay sao?

Ồ Đồng cười:

- Không sai, nhưng danh tánh là danh tánh, thân phận là thân phận, lão phu muốn hỏi về thân phận chứ không phải danh tánh!

Mạnh Niệm Từ cảm thấy thú vị, đáp:

- Vãn bối quả tình là không biết!

Ồ Đồng nghiêm giọng nói:

- Lão phu chính là ngoại công (ông ngoại) của ngươi!

Mạnh Niệm Từ sửng sốt:

- Ồ... Sao vãn bối chưa từng nghe tiên mẫu đề cập đến bao giờ?

Ồ Đồng thở dài:

- Nguyên nhân hết sức rõ ràng, phụ thân ngươi Mạnh Xuân từ mang tội với Thiết Kỵ Môn, hai vợ chồng đều bị tàn hại, mẫu thân ngươi làm sao còn dám kéo thêm lão phu vào, đó cũng là tấm lòng hiếu thảo.

Mạnh Niệm Từ vội tiến tới mấy bước, quỳ xuống vái lạyỒ Đồng và nói:

- Từ nhi kính chào ngoại công...

Đồng thời hai hàng nước mắt chảy dài.

Ồ Đồng vội đưa tay đỡ chàng dậy và nói:

- Không cần như vậy, may thay người đã có được thành tựu thế này, ngày báo thù tiết hận chẳng còn bao lâu nữa, thôi đừng khóc làm gì...

Mạnh Niệm Từ đứng lên nói:

- Từ nhi có rất nhiều nghi vấn, chẳng hay ngoại công có thể giải đáp cho Từ nhi hay không... Vì sao Từ nhi lại có đến ba vị mẫu thân? Người thứ nhất bệnh chết, người thứ hai bị giết, người thứ ba chết vì Từ nhi... người nào mới là thân mẫu của Từ nhi và cũng là con của lão nhân gia?

Ồ Đồng chau mày:

- Hiện... ngoại công cũng chưa được rõ, vẫn còn trong vòng điều tra... Ngoại công chỉ có thể cho người biết là người chỉ có một mẫu thân, chứ không thể có ba!

Mạnh Niệm Từ cười áo nảo:

- Thôi hãy tạm gác qua việc ấy, ngoại công... có việc cần dặn Từ nhi nên mới bộc lộ thân phận phải không?

Ồ Đồng mỉm cười:

- Đúng vậy! Ngoại công muốn người tin lời Văn Tử Khanh, giao vợ người cho ông ấy đưa đến Thái Sơn trước, người chữa bệnh cho Mộc nhi xong rồi hãy đến Thái Sơn gặp lại nhau...

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Từ nhi tuân mệnh!

Ồ Đồng đưa mắt nhìn ra ngoài trời, đoạn nói:

- Gấp không bằng nhanh, chúng ta hãy tiến hành ngay đi!

Văn Tử Khanh đứng lên, mặt rạng rỡ quay sangỒ Đồng cười, nói:

- Xin đa tạỒ huynh đã nói giúp cho!

Ồ Đồng cười to:

- Không có chi! Không có chi!

Đưa tay chỉ Ninh Tiểu Phụng, nói tiếp:

- Cháu dâu này của lão phu nếu có bề gì, lão phu sẽ hỏi tội tôn giá đấy!

Văn Tử Khanh đưa tay vỗ ngực:

- Chỉ cần con gái của Văn mỗ cùng Quân Lộ Dao đều có mặt tại Thái Sơn, lão phu xin hoàn toàn chịu trách nhiệm, còn như không có thì thật là rắc rối!

Ồ Đồng cười quả quyết:

- Tin của lão phu rất chính xác, chắc chắn là họ có mặt tại Thái Sơn, để xem rồi đây tôn giá làm sao ra lệnh cho lệnh ái chữa thương cho tình địch đây!

- Hừ, saoỒ Đồng lại bốn cột Văn mỗ thế này?

Ồ Đồng nghiêm túc:

- Lão phu nói thật tình đó chứ, mong là đến lúc ấy tôn giá đừng bị từ chối là may lắm!

Văn Tử Khanh trợn trừng mắt:

- Nếu bị từ chối, lão phu thà chịu mất một đứa con, giết chết nó ngay!

Ồ Đồng cười xòa:

- Mong là đừng xảy ra tình huống như vậy!

Đứng lên nói tiếp:

- Lão phu xem ra cũng đành gát bỏ mọi sự, cùng tôn giá đến Thái Sơn một chuyến!

Văn Tử Khanh cười:

- Tất nhiên rồi!Ồ huynh không trốn tránh được đâu!

Thế là Văn Tử Khanh thận trọng hai tay đón lấy Ninh Tiểu Phụng do Mạnh Niệm Từ trao qua, đoạn nói:

- Phương pháp ức chế độc thương phát tác của lão phu cần phải có một người phụ nữ bình thường giúp sức thì mới tiến hành được.Ồ huynh, chúng ta hãy đi trước một bước!

Ồ Đồng gật đầu không nói gì.

Văn Tử Khanh ngẫm nghĩ chốc lát, lại quay sang Mạnh Niệm Từ nói:

- Tiểu nhi xin gởi gắm vào thiếu hiệp đây!

Mạnh Niệm Từ vội nói:

- Nếu phương pháp “Thôi Cung Quá Huyệt” quả thật hiệu nghiệm, khi gặp lại nhau tại Thái Sơn, văn bối nhất định sẽ hoàn lại một lệnh lang khỏe mạnh cho tiền bối!

Đoạn cũng nhẹ nhàng bồng Văn Đại Mộc lên. Thế là đôi bên trân trọng từ biệt nhau, chia tay ra đi.

Lúc này trời đã rạng sáng, Mạnh Niệm Từ lại quay về thị trấn, vội vã tìm một khách điểm, an uống qua loa rồi vào phòng đóng chặt cửa, chuẩn bị áp dụng phương pháp “Thôi Cung Quá Huyệt” chữa bệnh cho Văn Đại Mộc.

Văn Đại Mộc chừng ngoài mười tuổi, nhưng vì mắc chứng bệnh bẩm sinh nên cậu bé rất gầy yếu, trông hết sức tội nghiệp.

Mạnh Niệm Từ khẽ cất tiếng gọi:

- Tiểu đệ đệ! Tiểu đệ đệ....

Văn Đại Mộc mơ màng mở mắt ra, sững sốt hỏi:

-Ồ... cha tôi đâu?

Tiếng nói yếu đến mức như tiếng muỗi kêu.

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Lệnh tôn đã đi lo liệu một việc trọng đại và giao hiền đệ cho tiểu huynh chữa bệnh, sau ba bốn hôm hiền đệ sẽ trở nên khỏe mạnh ngay!

Văn Đại Mộc lắc đầu:

- Tiểu đệ biết mình đã sắp chết rồi!

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc:

- Làm sao mà hiền đệ biết được?

- Chính cha tiểu đệ đã nói!

- Bậy nào, cho dù hiền đệ sắp chết thật thì lệnh tôn cũng không bao giờ nói cho hiền đệ biết!

- Đó là vì tiểu đệ giả vờ ngủ say, đã nghe cha lầm bầm nói: “Đứa con tội nghiệp của ta hồi, tại sao trời cao lại cướp đi mạng sống của con thế này? Con chỉ mới mười một tuổi thôi mà...” Vì vậy tiểu đệ biết bệnh mình không thể nào chữa khỏi được!

Mạnh Niệm Từ hết sức lấy làm lạ, đứa bé bệnh nặng thế này mà còn thông minh đến vậy, nếu bình phục khỏe mạnh thì còn thông minh đến mức nào, chàng bất giác sinh lòng thương hại, bèn vội cười nói:

- Bệnh của hiền đệ quả là rất nghiêm trọng, và lời nói của lệnh tôn bảo là hiền đệ sắp chết cũng chẳng phải ngoa. Thế nhưng, giờ đây thì hiền đệ sẽ không chết được nữa, hiền đệ biết không?

Văn Đại Mộc lộ vẻ hy vọng:

- Tiểu đệ biết, là vì đại ca sẽ chữa bệnh cho tiểu đệ?

Thở hào hển một hồi, nói tiếp:

- Đại ca hẳn là cao cường hơn gia phụ rất nhiều phải không?

- Sao hiền đệ biết?

- Chính gia phụ đã nói, ông bảo phải là một người có công lực cao cường hơn ông rất nhiều thì mới chữa được bệnh cho tiểu đệ, nếu không gặp được người như vậy thì tiểu đệ chỉ có chờ chết.

Mạnh Niệm Từ mỉm cười lặng thinh.

Văn Đại Mộc đắm mắt nhìn chàng hỏi:

- Đại ca tuổi còn trẻ thế này, tại sao võ công lại còn cao hơn gia phụ vậy?

Mạnh Niệm Từ lắc đầu:

- Mộc đệ còn bé và lại trong lúc bệnh hoạn, không nên hỏi nhiều như vậy...

Đoạn chỉ tay lên giường nói tiếp:

- Hãy mau nằm xuống đó để cho tiểu huynh bắt đầu chữa bệnh!

Văn Đại Mộc quả nhiên ngoan ngoãn đến nằm lên giường. Thế là Mạnh Niệm Từ bắt đầu chăm chăm xoa bóp.

Văn Đại Mộc quá gầy yếu nên chẳng cần phải tốn nhiều sức lực, dù xoa bóp năm giờ liền, Mạnh Niệm Từ cũng không hề cảm thấy mệt.

Văn Đại Mộc sắc mặt trắng bệch hồng lên dần, đến giờ ăn phá lệ húp được hai chén cháo loãng.

Liên tiếp ba ngày Mạnh Niệm Từ không hề bước chân ra khỏi phòng, chuyên tâm chữa bệnh cho Văn Đại Mộc, cậu bé ngày một khá hơn, đến ngày thứ tư thì đã khỏe như người thường, trở nên rất linh lợi hoạt bát.

Mạnh Niệm Từ tuy vui đầu trong lỗ điểm nhưng không hề cảm thấy buồn tẻ, bởi Văn Đại Mộc rấy hồn nhiên vui tính, luôn cười nói huyền thiên, khiến chàng cũng không khỏi vui lây.

Tối ngày thứ tư, Mạnh Niệm Từ hớn hờ nói với Văn Đại Mộc:

- Mộc đệ cảm thấy sức khỏe thế nào rồi?

Văn Đại Mộc tươi cười đáp:

- Đã khỏe hẳn rồi! Đại ca chính là ân nhân cứu mạng của tiểu đệ!

Mạnh Niệm Từ cười:

- Đừng nói vậy, Mộc đệ cảm thấy trong người còn có chỗ nào không thoải mái chẳng?

Văn Đại Mộc nhảy tung tăng:

- Đại ca hãy xem, khắp người tiểu đệ đâu cũng hết sức thoải mái!

Một đứa bé mang bệnh trầm kha phải nằm liệt giường ngay từ khi mới chào đời, giờ đây đã trở nên khỏe mạnh, nổi vui sướng dĩ nhiên khó thể diễn tả được.

Mạnh Niệm Từ cũng vui sướng nói:

- Vậy tốt lắm, tối nay là lần chữa bệnh sau cùng, sáng mai có thể khởi hành đến Thái Sơn gặp lại lệnh tôn rồi!

Văn Đại Mộc lại vui sướng nhảy cẫng lên.

Mạnh Niệm Từ ngấm nghĩ chốc lát, bỗng nói:

- Ngày mai đã phải lên đường, tiểu huynh phải đi ra ngoài mua vài món vật dụng cần dùng, Mộc đệ hãy an tâm chờ tiểu huynh về nhé!

Văn Đại Mộc dẫu môi:

- Đại ca, tiểu đệ ở lại một mình buồn chết đi được, không thể đưa tiểu đệ đi chơi được sao?

Mạnh Niệm Từ cười:

- Đẳng nào thì Mộc đệ cũng đã khỏe mạnh, từ nay thiếu chi cơ hội đi chơi, hà tất nôn nóng làm gì?

Văn Đại Mộc vẫn dẫu môi nói:

- Tiểu đệ ở lại đây một mình sợ lắm!

Mạnh Niệm Từ cười:

- Lại nói đại nữa rồi, đâu phải là không đưa Mộc đệ đi, mà là khi tiểu huynh về đến rồi còn phải chữa bệnh cho Mộc đệ nữa, bây giờ Mộc đệ phải lo chuẩn bị trước mới được!

Thi ra cứ mỗi lần trước khi chữa bệnh, Mạnh Niệm Từ đã dạy cho Văn Đại Mộc điều tức trong thời gian chừng một bữa cơm, như vậy sẽ hiệu nghiệm hơn trong việc chữa trị.

Văn Đại Mộc đành tui ngầu nói:

- Đại ca hãy nhớ về sớm nhé!

Mạnh Niệm Từ cười:

- Dĩ nhiên rồi!

Đoạn liền khép cửa phòng lại, ra khỏi khách điểm.

Chàng mua lấy vài bộ quần áo và giày vớ để thay đổi, rồi lập tức quay về khách điểm, nào ngờ khi bước vào phòng, Văn Đại Mộc đã không theo lời dặn của chàng nằm trên giường chờ, chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Mạnh Niệm Từ bất giác kinh hoảng, Văn Đại Mộc dẫu ham chơi thì cũng không bao giờ một mình chạy ra phố, và cậu bé cũng chẳng dám tinh nghịch đến vậy.

Chàng thẩn thẩn lo âu quay trở vào phòng, bỗng phát hiện một chiếc giày của Văn Đại Mộc nằm ở cạnh giường.

Mạnh Niệm Từ bàng hoàng, Văn Đại Mộc dẫu tinh nghịch lén bỏ ra phố chơi thì cũng không bao giờ chỉ mang có mỗi một chiếc giày, hết sức rõ ràng là đã xảy ra biến cố, Văn Đại Mộc đã bị người bắt đi rồi.

Nhưng ai lại bắt đi Văn Đại Mộc? Chàng biết đâu mà tìm? Và rồi chàng sẽ phải trả lời thế nào với Văn Tử Khanh?

Chàng hết sức lấy làm ân hận, lẽ ra mình không nên xa rời Văn Đại Mộc, và cậu bé cũng đã xin mình dẫn theo, tại sao mình lại không chấp thuận?

Chàng tìm hỏi những người làm việc trong khách điểm và các khách trú kế cận, nhưng chẳng ai nghe thấy một tiếng động hay bóng người nào cả.

Mạnh Niệm Từ đành cắn răng rời khỏi khách điểm, bắt đầu một cuộc tìm kiếm khắp thị trấn và cả các vùng lân cận, mặc dù không có chút manh mối, song chàng nhất quyết phải tìm bằng được Văn Đại Mộc...

*

* *

Giờ hãy nói về tình hình ở Thái Sơn trước Nam Thiên Môn.

Nơi đó vốn là một vùng đất đá núi ngổn ngang, nhưng giờ đây đã được dọn dẹp tươm tất và dựng lên một thạch đài khá cao.

Trước thạch đài có một khung cổng cao, hai bên là đôi liễn to viết:

”Hội ngộ hào hùng bốn phương,

Tuyển chọn cao thủ võ lâm”

Từ ngoài đến trong hội trường đông nghịt người lảng xảng qua lại như thoi đưa, đang hoàn tất một số việc còn lại sau cùng.

Những người này phục trang bắt nhất và già trẻ đều có, nhìn kỹ mới biết họ là người của Cái Bang.

Hôm trừ tịch đã đến, trên Thái Sơn vô cùng náo nhiệt và bầu không khí cũng hết sức căng thẳng.

Trong đại trại của Thiết Kỵ Môn nằm dưới Ngạo lai Phong cũng giăng đèn kết hoa, lúc đêm đến đèn dóm sáng choang, đó không chỉ vì năm mới đã đến mà còn vì năm nay khác hẳn mọi năm trước, chẳng những Võ Lâm Tứ Thánh cùng mừng năm mới tại đây, mà “Tiêu Dao Công Tử” Mạnh Đạt Tam cũng đã có mặt.

Nếu như “Ngọc Diện Thư Sinh” Mạnh Thiếu Nguyên mà còn sống trên đời, rất có thể cũng sẽ đến dự.

Điều căng thẳng là đối đầu của Tứ Thánh là Cửu U lệnh chủ cũng triệu mở đại hội quần hùng tại trước Nam Thiên Môn, đây rõ ràng là một hành động khiêu khích với anh em họ Mạnh.

Trong võ lâm đương kim gần như đã hoàn toàn là thiên hạ của anh em họ Mạnh, giờ đây một Cửu U lệnh chủ lại cười trên đầu thế này, họ có thể nhẫn nhịn được chăng?

Thế là sau vài lần bàn bạc, anh em họ Mạnh đã quyết định sẽ phải đánh bại hoặc hạ sát Cửu U lệnh chủ ngay tại đại hội quần hùng hầu tẩy rửa vết nhơ mà ông đã gây ra cho họ trong những năm qua.

Thiết Kỵ Môn đã phái xuất rất nhiều cao thủ giám sát hành động của Cửu U lệnh chủ, song họ đã thất vọng vì chớ hề thấy bóng dáng của Cửu U lệnh chủ.

Xung quanh Nam Thiên Môn lúc này cũng đã dựng lên rất nhiều nhà khách tạm thời bằng tre và gỗ để cho những hào kiệt võ lâm đến tham dự đại hội quần hùng cư trú.

Bấy giờ đã có mặt không ít người, gồm đủ các giới tăng, đạo, ni, tục, song so với một đại hội võ lâm thật sự thì hãy còn kém xa.

Tình hình hết sức rõ ràng, một số người bởi khiếp hãi uy danh của Võ Lâm Tứ Thánh, không dám tham dự đại hội quần hùng của Cửu U lệnh chủ, những người đến tham dự đại đa số đều là hạng cao thủ bậc nhất, danh lừng tứ hải, chừng hơn trăm người.

Trong một thạch động bí mật ở phía sau Nam Thiên Môn, lúc này đang có một số người hết sức sốt ruột.

Họ là Cửu U lệnh chủ, Chương Đài Phụng, Văn Vô Cửu, Quân Lộ Dao, Tây Môn Long, Từ Viễn và vài vị lãnh đạo của Cái Bang.

Cửu U lệnh chủ cao to khôi vĩ, ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế đá, không nói một lời.

Văn Vô Cửu và Chương Đài Phụng thì đi tới đi lui trong động.

Quân Lộ Dao, Tây Môn Long cùng những người khác thì lảng lảng đứng một bên, thỉnh thoảng cũng đi tới đi lui vài bước, thấy đều lộ vẻ bồn chồn lo lắng.

Chương Đài Phụng bỗng liếc nhìn Văn Vô Cửu nói:

- Xem ra Văn cô nương đã sai lầm một điều rồi!

Văn Vô Cửu cười khẩy:

- Điều gì?

- Không nên từ chối sự thỉnh cầu của lệnh tôn, chữa trị độc thương cho Ninh Tiểu Phụng!

Văn Vô Cửu nghiêng rằng:

- Rõ là mơ tưởng, Ninh Tiểu Phụng là kẻ thù bất cộng đái thiên của ta, những gì ta có thể ngăn cản là ta nhất quyết ngăn cản, chẳng những không chữa thương cho ả mà ta còn ước gì có thể băm vằm ả ra làm muôn mảnh nữa là!

Chương Đài Phụng chau mày:

- Như vậy vấn đề sẽ hết sức nghiêm trọng, chẳng những đắc tội với lệnh tôn mà còn đắc tội với Mạnh Niệm Từ, y còn đến nữa chẳng?

Bổng nghe Cửu U lệnh chủ trầm giọng quát:

- Hai người thảo luận gì thế hả? Phải biết bổn lệnh chủ đã không chấp quá khứ, phá lệ chấp thuận cho các người cùng tiến thoái với bổn lệnh chủ, vậy là đã khoan dung lắm rồi!

Chương Đài Phụng nghe thấy thế vội nói:

- Đó là lệnh chủ đã xem trọng chúng tiểu nữ!

Văn Vô Cửu liền buông tiếng cười khẩy:

- Lệnh chủ cũng đừng ra vẻ hống hách như vậy, phải biết hôm nay chúng ta là hợp tác với nhau, nếu Mạnh Niệm Từ không đến thì chúng ta bắt buộc phải giúp nhau ứng phó cục diện gian nguy này, có lẽ chẳng dễ dàng gì đâu!

Cửu U lệnh chủ thở dài, lát sau nói:

- Đây cũng thật là ngoài ý muốn của bổn lệnh chủ...

Trầm giọng quát:

- Báo giờ!

Lập tức một đệ tử Cái Bang tiến tới vài bước lớn tiến nói:

- Giờ Thân sắp qua, đã gần hoàn hồn rồi!

Văn Vô Cửu cười khúc khích nói:

- Theo thời gian trên thiệp mời của lệnh chủ, bây giờ đã đến lúc khai mạc đại hội quần hùng rồi!

Cửu U lệnh chủ bèn chồn đi tới đi lui, lẩm bẩm:

- Lạ thật, lạ thật... Chẳng lẽ mình đã nhận định sai lầm về y sao?

69. Đại Hội Quần Hùng

Văn Vô Cửu lại buông tiếng cười khan nói:

- Lệnh chủ đừng trách tiểu nữ lại có một câu xúc phạm, việc này lệnh chủ đã xử lý thật không được ổn thỏa.

- Không được ổn thỏa sao?

- Lẽ ra lệnh chủ không nên giả mạo người của Tôn Thi Sơn Trang gạt đi Ninh Tiểu Phụng, rồi lại mang đến với Mạnh Niệm Từ, khiến chúng tôi phải hoài công cả nửa ngày trời, rốt Cửu U lệnh chủ bỗng hậm hực giậm chân nói:

- Bổn lệnh chủ xử lý việc này không hề sai lầm, chính ả nha đầu nguời đã làm hỏng đại sự của bổn lệnh chủ!

Văn Vô Cửu cũng xua tay:

- Đừng trách tiểu nữ, chẳng còn cách nào hơn, hể gặp ả nha đầu Ninh Tiểu Phụng là tiểu nữ sôi gan lên ngay!

Cửu U lệnh chủ khe khẽ thở dài:

- Chỉ trách là bốn lệnh chủ đã đến muộn ba hôm nên mới xảy ra điều rắc rối thế này. Mạnh Niệm Từ lòng dạ hiền lương, hẳn là giữa đường đã gặp lệnh tôn và Ninh Tiểu Phụng...

Giọng trầm xuống nói tiếp:

- Nếu là tính nết của bốn lệnh chủ hồi ba năm trước thì đã đập cho người một trận dở sống dở chết rồi, ngay cả thân phụ cũng đã hạ mình cầu xin, vậy mà người lại nhất quyết không chấp thuận.

Văn Vô Cửu giật mình:

- Lệnh chủ đừng giận, tiểu nữ đã nói rồi, bắt buộc phải vậy thôi, rồi đây tiểu nữ sẽ tạ tội với gia phụ! À, phải rồi, lệnh chủ còn chưa bộc lộ thân phận thật sao?

Cửu U lệnh chủ lại buông tiếng thở dài:

- Bốn lệnh chủ chẳng qua vì thấy các người võ công không kém, túc trí đa mưu, bản tính không ác và còn trẻ, tiền đồ còn dài, hơn nữa trong đại hội quần hùng cần có nhân lực nên mới lượng thứ những hành vi đã qua của các người, chẳng ngờ vì vậy mà hỏng việc!

Văn Vô Cửu thấp giọng:

- Kỳ thực lệnh chủ đã làm hỏng việc từ trước rồi!

- Hừ, hỏng việc từ trước thế nào?

- Nếu lệnh chủ không lôi kéo chúng tôi nhập bọn thì Quân Lộ Dao cũng đâu có mặt tại đây, vậy thì độc thương của Ninh Tiểu Phụng cũng chẳng ai cứu được. Mạnh Niệm Từ bởi vợ chết cũng vẫn không đến đây, vậy chẳng đã hỏng việc từ trước rồi sao?

Cửu U lệnh chủ bực tức quát:

- Chớ nói ngang...

Bỗng nghe tiếng chân hối hả vang lên, một đệ tử Cái Bang đi vào, hướng về Cửu U lệnh chủ nói:

- Mặt trời đã sắp lặn, chẳng hay đại hội quần hùng phải chăng cử hành theo đúng giờ giấc?

Cửu U lệnh chủ thoáng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hãy thấp đèn nến ở hội trường lên trước đã!

- Tuân mệnh!

Đệ tử Cái Bang ấy lập tức quay người đi trở ra.

Lát sau, đệ tử Cái Bang ấy lại trở vào bẩm báo:

- Xung quanh Nam Thiên Môn trong vòng mười dặm đông nghịt người bao vây!

Cửu U lệnh chủ thần nhiên trả lời:

- Có biết họ là người cánh nào chưa?

- Thiết Kỳ Môn chừng hơn năm trăm, Thần Phong Môn, Vũ Uy Môn và Phi Hồ Bảo mỗi cánh cũng trên trăm người, tổng cộng chừng một ngàn!

Văn Vô Cửu thè lưỡi, xen lời:

- Thế lực quả là hùng mạnh, xem ra tình thế hôm nay chẳng chút lạc quan rồi!

Cửu U lệnh chủ buông tiếng hừ mạnh, đoạn lại hỏi:

- Quần hùng tham dự đại hội tổng cộng được bao nhiêu?

- Vốn ra có chừng trên dưới trăm người, nhưng sau khi người của Vô Lâm Tứ Thánh bao vây Nam Thiên Môn, đã có bốn năm mươi người lui ra, có lẽ đã chuyển sang xin lỗi với Vô Lâm Tứ Thánh rồi!

Cửu U lệnh chủ ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn kiên quyết nói:

-

- Lệnh chủ không cần nhắc tình thế sao?

Cửu U lệnh chủ kiên quyết:

- Trót phóng lao là phải theo lao, đã cưỡi trên lưng hổ rồi...

Quét mắt nhìn mọi người một vòng, đoạn cao giọng nói tiếp:

- Bốn lệnh chủ hỏi lại một câu cuối cùng, chư vị phải chăng thành tâm hợp tác với bốn lệnh chủ?

Chương Đài Phụng vội nói:

- Lệnh chủ còn e ngại điều gì nữa?

Cửu U lệnh chủ cười:

- Ít ra song thân cô nương hãy còn trong Thiết Kỵ Môn!

Chương Đài Phụng cũng cười:

- Lệnh chủ chẳng đã bảo là mục đích không phải hủy diệt toàn bộ Thiết Kỵ Môn hay sao?

Cửu U lệnh chủ gật đầu:

- Xem ra cô nương cũng là một người thấu hiểu đại nghĩa!

Chương Đài Phụng lắc đầu cười:

- Lệnh chủ đã đánh giá cao tiểu nữ rồi...

Đảo quanh mắt, cười bẽn lèn nói tiếp:

Thật ra chúng ta đều giống như nhau, không khỏi có chút lòng vị kỷ!

Cửu U lệnh chủ gật đầu:

- Điều ấy bốn lệnh chủ cũng hết sức thông cảm, nhưng trong lúc này không nên nhắc tới nữa, bất luận Mạnh Niệm Từ có đến kịp hay không thì mọi sự cũng tiến hành theo kế hoạch đã định... Chương Đài Phụng, Văn Vô Cửu, Quân Lộ Dao, Tây Môn Long, bốn người có thể đạt được mục đích theo kế hoạch đã định chăng?

Chương Đài Phụng và Văn Vô Cửu cùng gật đầu nói:

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên! Cũng đành tận hết sức mình, còn thành bại là do trời định!

Quân Lộ Dao hắng giọng rồi nói:

- Cửu U lệnh chủ, hai ta vốn là kẻ thù chẳng thể đứng chung nhau, lão phu khó thể quên được mối thù đã phá hủy “Địa Cự Ôn Ngọc” nhưng hôm nay chẳng hiểu vì sao lão phu lại cam tâm chấp nhận sự sai khiến của tôn giá!

Cửu U lệnh chủ cười ha hả:

- Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, có lẽ tôn giá hãy còn xứng đáng với câu châm ngôn ấy!

Quân Lộ Dao buông tiếng cười khẩy, không nói gì nữa.

Tây Môn Long cũng cười chua chát nói:

- Trước kia lão phu cũng từng đấu với lệnh chủ trên ba trăm chiêu...

Cửu U lệnh chủ lắc đầu tiếp lời:

- Bốn lệnh chủ thừa nhận tôn giá võ công cao cường, nhưng chẳng ngờ tôn giá lại vấp ngã dưới tay Văn Vô Cửu, và càng chẳng ngờ các vị lại có thể dẹp bỏ thành kiến, không nhớ thù xưa, thật là một điều đáng quý!

Bỗng nghe tiếng la hét rền rĩ từ xa vọng đến, mọi người đều giật mình kinh hãi.

Cửu U lệnh chủ cười nhạt nói:

- Võ Lâm Tứ Thánh tuy là ngang tàng, nhưng vẫn còn e ngại rất nhiều đối với bốn lệnh chủ, đó chẳng qua là tiếng la hét thị uy của bọn thuộc hạ, họ chưa chắc đã dám quấy nhiễu đại hội quần hùng, và cũng chẳng đại đến độ hành động như vậy!

Lát sau, tiếng la hét dần lắng dịu, rồi thì tiếng thanh la vang lên.

Cửu U lệnh chủ trầm giọng nói:

- Đại hội đã khai mạc rồi... Các vị hãy đeo khăn che mặt đi!

Dứt lời liền cất bước đi ra trước. Sơn động chỉ cách đài chờng hai trượng, thoáng chốc đã đến ngay.

Có tiếng hoan hô rất khê vang lên, đó là do khoảng bốn mươi người còn lại đã phát ra.

Chương Đài Phụng, Văn Vô Cửu, Quân Lộ Dao, Tây Môn Long và Từ Viễn đều đã đeo khăn che mặt lên lần lượt đi đến cạnh cao đài, chia nhau ngồi xuống ghế.

Nhân số tuy ít, nhưng bầu không khí ngập vẻ thần bí.

Cửu U lệnh chủ phi thân lên cao đài, phóng mắt nhìn quanh, chỉ thấy khoảng bốn mươi người rải rác trong hội trường, thật hết sức thê lương vậy thì làm sao kể được là đại hội quần hùng võ lâm?

Nhưng chung quanh cảnh tượng thảm thương ấy lại đông nghịt thủ hạ của Võ Lâm Tứ Thánh, tiếng người la ngựa hí rền rĩ, đèn đuốc sáng choang, trái ngược hẳn với cảnh tượng ảm đạm bên ngoài Nam Thiên Môn.

Không chậm chậm quét mắt nhìn quanh, ung dung ôm quyền thi lễ nói:

- Huynh đệ bất tài, đã có ý triệu thỉnh một lần đại hội quần hùng từ lâu, mãi đến nay mới thực hiện được, huynh đệ thật hết sức lấy làm vinh hạnh đã được các vị đồng đạo võ lâm chẳng quản ngàn dặm xa xôi đến tham dự...

Làn sóng người bao quanh từ mấy trăm trượng đến mười dặm bỗng gào thét lên như sóng rền, đình tai nhức óc. Hiển nhiên đó chính là mệnh lệnh của Võ Lâm Tứ Thánh, với ý định lấn át hoàn toàn đại hội quần hùng đáng tội nghiệp này.

Cửu U lệnh chủ chẳng chút bận tâm, tiếng nói của ông thấp trầm nhưng mạnh mẽ, mặc dù trong tiếng gào thét rền trời, tiếng nói của ông vẫn có thể rõ ràng truyền vào trong tai tất cả quần hùng hiện diện.

Cửu U lệnh chủ lại nghiêm nghị nói tiếp:

- Những năm gần đây, đại hội võ lâm đã lâu không được triệu mở, những sự việc cậy mạnh hiếp yếu xảy ra hằng ngày, trong giang hồ võ lâm lại xuất hiện cục diện nhiều nhượng chưa từng có trong lịch sử. Huynh đệ bất tài, định trong lần gặp gỡ quần hùng hôm nay tuyển chọn một vị cao thủ võ lâm đệ nhất thiên hạ, lãnh đạo võ lâm duy trì chính nghĩa, giữ gìn sự bình an cho đến muôn đời...

Dưới đài quần hùng cùng đưa mắt nhìn nhau, không một ai lên tiếng.

Bởi tình hình này thật quá khôi hài, chỉ có chừng bốn mươi người thì gồm được bao nhiêu môn phái, làm sao có thể tuyển chọn được một người chứng quân việc võ lâm thiên hạ, mà dù có tuyển chọn được thì phỏng có ích gì?

Hầu hết thế lực trong võ lâm đều thao túng trong tay Võ Lâm Tứ Thánh và lại do Thiết Kỳ Môn đứng đầu, trên thực tế lãnh tụ võ lâm hiện nay chính là môn chủ Thiết Kỳ Môn.

Cửu U lệnh chủ cử hành đại hội quần hùng, tuyển chọn cao thủ đệ nhất, trên thực tế chẳng qua chỉ là một hành vi gây rối đối với Võ Lâm Tứ Thánh, thật ra chẳng có tác dụng gì cả.

Cửu U lệnh chủ lại trầm giọng nói tiếp:

- Chư vị chớ nên vì nhân số quá ít mà có lòng nghi ngại hoang mang. Huynh đệ xin trình trọng tuyên bố, bất kỳ người nào giành được thắng lợi sau cùng trong cuộc tỉ thí đấu trong lần đại hội quần hùng này, sẽ là cao thủ đệ nhất thiên hạ, cũng kể như là minh chủ võ lâm, nếu có ai không phục, võ lâm thiên hạ phải cùng nhau trừng trị!

Lời lẽ của ông hết sức hào phóng, song quần hùng hiện diện vẫn không một ai lên tiếng.

Cửu U lệnh chủ buông tiếng cười vang, đoạn cao giọng nói:

- Vị đồng đạo nào có chí muốn giành vinh dự đệ nhất thiên hạ, xin mời lên đài...

Bỗng nhiên một đoàn người ngựa ào ạt xông tới. Gần bốn mươi người hiện diện lập tức đứng lên và tránh sang bên.

Thì ra đoàn người ngựa xông tới đông đến hàng mấy trăm, cầm đầu chính là Vô Lâm Tứ Thánh và Mạnh Đạt Tam, khí thế vô cùng hung mãnh.

Thiết Kỵ môn chủ “Chấn Thiên Thần Quân” Mạnh Công Lăng ngồi trên lưng ngựa đưa roi chỉ quát:

- Cửu U lệnh chủ, ngu huynh đệ đã nhận nhận tôn giá đủ lắm rồi!

Cửu U lệnh chủ vẫn ung dung cất giọng như sấm rền:

- Nếu các hạ tham dự đại hội quần hùng thì xin mời xuống ngựa, còn không thì tức khắc lui ra khỏi quảng trường ngay!

Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu, Vũ Uy môn chủ Mạnh Vũ Hùng và Phi Hổ bảo chủ Mạnh Xung Sơn cùng đồng thanh nói:

- Đại ca hà tất phải khách sáo với y, hãy hạ lệnh phá bỏ thạch đài và đánh đuổi y ra khỏi Thái Sơn là xong chứ gì?

Mạnh Công Lăng xua tay:

- Thái Sơn cũng chẳng phải vùng sở hữu của chúng ta, không cần phải ngang tàng như vậy!

Cửu U lệnh chủ cười to:

- Những lời ấy cũng còn như thốt ra từ miệng của trang anh hùng hào kiệt, còn như huênh hoang đòi phá hoại đại hội quần hùng và đánh đuổi bốn lệnh chủ ra khỏi Thái Sơn, thật là kẻ ngông cuồng vô tri, rất đáng ghê tởm.

Ba anh em họ Mạnh đồng thanh quát:

- Rõ là quân phản loạn... tổ chức đại hội quần hùng gì chứ? Dòng dõi Vô Hoàng chính là những người lãnh đạo thiên hạ chính thống, Thiết Kỵ môn chủ chính là minh chủ vô lâm, chả lẽ tôn giá định đánh cho sụp đổ dòng dõi Vô Hoàng hay sao?

Cửu U lệnh chủ ung dung đáp:

- Bốn lệnh chủ không hề có ý định như vậy, nhưng...

Gần giọng nói tiếp:

- Nếu Vô Hoàng mà sống lại ngày hôm nay, nhất định sẽ hết sức đau lòng bởi những kẻ nghịch tử các người, tối thiểu cũng có bốn người bị chém ngay tại chỗ...

Bốn anh em họ Mạnh quát:

- Thật là cả gan, lại dám sỉ nhục bọn ta thế này, hôm nay hẳn là ngươi chán sống rồi!

Cửu U lệnh chủ bỗng dừng buông tiếng thở dài:

- Không sai, bốn lệnh chủ quả đã chán sống rồi, nhưng không biết các người ai có thể giết được bốn lệnh chủ?

Trong quảng trường lập tức hỗn loạn, song lại bị Mạnh Công Lăng bắt kèm hãm lại.

Mạnh Công Lăng trầm giọng hỏi:

- Cửu U lệnh chủ, mục đích của các hạ là gì?

Cửu U lệnh chủ đồng dục đáp:

- Chính đồn vô lâm, trùng chấn kỹ cương!

Mạnh Công Lăng cười phá lên:

- Các hạ khẩu khí quả không nhỏ... Vậy có nghĩa là các hạ lấy làm bất mãn về quy chế hiện nay của võ lâm phải không?

Cửu U lệnh chủ giọng phẫn uất:

- Võ Hoàng đã cứu vớt sinh linh trong dầu sôi lửa đỏ, khắp thiên hạ đều kính phục nên mới được tôn làm Võ Hoàng, ý sẽ truyền lại cho muôn đời sau, vĩnh viễn giữ gìn sự bình an cho võ lâm, chẳng ngờ mới sang đời thứ nhì đã khiến cho chốn giang hồ lại lâm cảnh điêu linh...

Mạnh Công Lăng thoáng vẻ tức giận:

- Các hạ nói vậy không thấy quá đáng ư?

Cửu U lệnh chủ nghiêm giọng:

- Sự thật đúng như vậy, chẳng gì quá đáng cả!

Mạnh Công Lăng trầm giọng:

- Có thể nêu ví dụ chẳng?

Cửu U lệnh chủ giọng nghiêm chậm:

- Không kể các môn phái khác, chỉ nói về Võ Lâm Tứ Thánh thôi. Theo lời đồn đại trong giới võ lâm thì đã xâu xé thiên hạ, mỗi người chiếm cứ một phương, hà hiếp kẻ yếu, bóc lột dân lành... Những điều ấy cũng chưa cần nói vội, điều tệ hại nhất là trong nội bộ Tứ Thánh mà lại xem như kẻ thù, công phạt lẫn nhau, trước nay chẳng rõ đã xảy ra biết bao vụ chém giết rồi!

Mạnh Công Lăng bỗng quát to:

- Im ngay!

70. Máu Nhuộm Mạnh Môn

Cửu U lệnh chủ cười khẩy:

- Các hạ cho những lời ấy quá đáng ư?

Mạnh Công Lăng thở dài:

- Bồn tọa cũng có nghe biết, nhưng đâu nghiêm trọng như các hạ đã nói!

Cửu U lệnh chủ lạnh lùng:

- Bồn lệnh chủ nói đây cũng còn nhẹ lắm!

Mạnh Công Lăng giọng trĩu nặng:

- Chẳng lẽ còn nghiêm trọng hơn nữa ư?

- Hừ, đã nghiêm trọng đến mức âm thầm thao luyện binh mã, sẵn sàng nuốt chửng lẫn nhau rồi!

Mạnh Công Lăng bắt giắc giật nảy mình!

Nhóm Mạnh Bác Cửu quát to:

- Đại ca chớ nghe những lời khích bầy của tên yêu đồ này, hãy mau hiệp lực trừ khử đi mới là phúc đức cho võ lâm!

Song lại bị Mạnh Công Lăng kèm hãm, chỉ nghe Mạnh Công Lăng trầm giọng hỏi:

- Các hạ có thể cho biết danh tánh chẳng?

Cửu U lệnh chủ lắc đầu:

- Hiện tại còn chưa thể!

- Vậy thì cho biết mục đích?

Cửu U lệnh chủ nghiêm nghị:

- Khi này bốn lệnh chủ đã nói rồi, tuyển chọn một vị cao thủ đệ nhất thiên hạ để thay thế ngôi vị minh chủ võ lâm, lãnh đạo võ lâm, duy trì sự bình an muôn đời cho giới giang hồ!

Mạnh Công Lăng bỗng cúi người thở dài:

- Bốn tọa không xứng đáng lãnh đạo quần hùng sao?

- Các hạ sử xử bất cẩn, hành sự bất minh, chỉ xứng đáng là một người đáng tội nghiệp chứ không đủ khả năng lãnh đạo võ lâm, và hơn nữa... chức vị môn chủ Thiết Kỵ Môn vốn không phải là do các hạ thừa kế!

Mạnh Công Lăng giật nảy mình:

- Vậy chứ ai thừa kế?

- “Thiết Oản Thư Sinh” Mạnh Xuân Từ!

Mạnh Công Lăng sửng sốt:

- Ồ... Sao các hạ lại nói vậy?

Cửu U lệnh chủ đánh giọng:

- Nếu như các hạ tự cho mình hiện là môn chủ Thiết Kỵ Môn thì nên thừa nhận sự thật ấy, đó chính là di ngôn của Võ Hoàng!

- Bất kể các hạ là ai, những lời ấy quả đúng sự thật, nhưng bốn tọa không hề có ý chiếm đoạt đại vị, mà là...

Cửu U lệnh chủ tiếp lời:

- Mà là những vị huynh đệ kia đã xúi giục phải không? Đó là lòng vị kỷ của họ, Mạnh Xuân Từ tài cán hơn các hạ, có thể phát huy sự nghiệp của Võ Hoàng chứ không làm cho Mạnh gia tối tăm hỗn loạn, khiến võ lâm phỉ báng như thế này!

Mạnh Công Lăng thở dài:

- Nói hay lắm, tiếp nữa đi!

- Càng không nên nữa là các hạ đã nghe lời bịa đặt, hại chết vợ chồng Mạnh Xuân Từ và bức bách đức con trai độc nhất của họ phải lưu lạc giang hồ, mà lại còn thông lệnh cho võ lâm thiên hạ truy nã!

Mạnh Công Lăng quát to:

- Đánh cắp báu vật trấn sơn của bốn môn, đó là tội phản nghịch!

Cửu U lệnh chủ phá lên cười:

- Trước lúc lâm chung, Võ Hoàng còn một câu di ngôn khác nữa!

Mạnh Công Lăng kinh ngạc:

- Sao các hạ lại biết di ngôn của tiên phụ, các hạ...

Cửu U lệnh chủ không trả lời mà lại tự mình nói tiếp:

- Đó là vận nhất con cháu đời sau bất hòa, xâu xé lẫn nhau thì người nào võ công cao hơn hết sẽ nắm quyền lãnh đạo, bất luận bối phận cao hay thấp đều phải phục tùng!

Mạnh Đạt Tam bỗng xen lời:

- Không sai, nhưng di ngôn ấy là người này phải cùng lúc đánh bại tất cả người của bốn môn!

Cửu U lệnh chủ ánh mắt bỗng rực lên vẻ mừng rỡ, thì ra lúc này có một người áo xanh bịt mặt đã xuất hiện bên cạnh cao đài không xa lắm.

Cửu U lệnh chủ lập tức nghe lòng nhẹ nhõm, trầm giọng nói:

- Hiện bất luận có phải là trong giòng họ Mạnh hay không, nếu có thể cùng lúc đánh bại chư huynh đệ thì cũng là một vị anh hùng kiệt xuất, các vị có dám thử không?

Mạnh Công Lăng cười:

- Có phải các hạ không?

Cửu U lệnh chủ lắc đầu:

- Bốn lệnh chủ chưa dám chắc, có thể là một người nào khác!

Mạnh Bác Cửu xen lời:

- Nếu không có một người như vậy thì sao?

Cửu U lệnh chủ cười:

- Vậy thì tất cả sẽ như trước, tùy chư huynh đệ xử lý, bốn lệnh chủ sẽ không can thiệp nữa, nhưng nếu chư vị bại thì sao?

Mạnh Công Lăng đồng dạc:

- Nếu là người trong tộc họ Mạnh thì bốn tọa sẽ nhường chức chủ môn Thiết Kỵ Môn, Thần Phong Môn, Vũ Uy Môn cùng Phi Hồ Bảo đều chấp hành mệnh lệnh. Còn như không phải là người trong dòng tộc họ Mạnh thì sẽ được tôn là cao thủ đệ nhất thiên hạ bốn tọa không còn quyền hành lãnh đạo võ lâm nữa!

Cửu U lệnh chủ cười:

- Vậy thì chư vị có thể lên đài được rồi!

Mạnh Công Lăng lưỡng lự hồi lâu, đoạn tung mình phi thân lên đài.

Y là người có thân phận địa vị, lên đài giao đấu công khai với người quả là một điều mất thể diện, nhưng bị Cửu U lệnh chủ dùng lời bức bách đến nước này thì cũng chẳng còn cách nào hơn.

Thế là “Tiêu Dao Công Tử” Mạnh Đạt Tam, “Thần Phong Kiếm Khách” Mạnh Bác Cửu, “Ngốc Đầu Thái Tuế” Mạnh Vũ Hùng, “Nhất Kiếm Phiền Thiên” Mạnh Xung Sơn cũng đành lần lượt phi thân lên đài, đứng thành một hàng dài.

Võ Lâm Tứ Thánh lại thêm một “Tiêu Dao Công Tử” Mạnh Đạt Tam liên thủ đối địch với người, đó là một sự kiện chưa từng có bao giờ. Trong võ lâm đương kim e rằng không có người nào có bản lĩnh cùng lúc đấu với năm anh em họ Mạnh như thế này.

Năm anh em họ Mạnh đều tự hiểu, Cửu U lệnh chủ trừ phi chính mình động thủ may ra còn có thể đương cự được vài chiêu, ngoài ra chẳng còn người nào có bản lĩnh như vậy cả!

Cửu U lệnh chủ nghiêng người đứng bên mép đài cao giọng nói:

- Có vị nào dám lên đài giao đấu không?

Không một ai lên tiếng, Cửu U lệnh chủ lại nói:

- Những lời bốn lệnh chủ đã nói vừa rồi hẳn là chư vị đều đã nghe rõ, nếu không ai dám lên đài, bốn lệnh chủ sẽ phải tuyên bố huynh đệ họ Mạnh...

Bỗng, một giọng khản đặc cất lên:

- Hãy khoan...

Những thấy bóng người nhấp nhóang, một người áo xanh bịt mặt đã xuất hiện trên đài.

Mạnh Công Lăng trầm giọng quát:

- Tôn giá ứng chiến phải không?

- Đương nhiên, nếu không ứng chiến thì lên đài làm gì?

Mạnh Công Lăng nghiêm giọng:

- Dao kiếm không có mắt, khi giao thủ khó khỏi tử thương!

Người áo xanh bật mặt cười:

- Đương nhiên, điều ấy tại hạ hiểu rồi!

- Khi này Cửu U lệnh chủ đã có nói rồi, ngu huynh đệ sẽ cùng lúc xuất thủ đấy!

- Tại hạ đâu có điếc, dĩ nhiên cũng đã nghe rõ rồi!

- Tôn giá có thể báo danh tánh, cởi bỏ khăn che mặt chẳng?

Người áo xanh cười:

- Xin tuân mệnh!

Đoạn đưa tay kéo mạnh, khăn che mặt rơi xuống.

Người khác không có phản ứng mạnh mẽ, chỉ Thần Phong môn chủ Mạnh Bác Cửu la bật lên một tiếng sững sốt, nhưng liền tức cười u ám nói:

- Đồ lão nhi, bốn tọa đã tìm lão nhân lâu lắm rồi!

Thì ra người ấy chính là “Quỷ Tiên” Đỗ Linh, từng giữ chức Tổng hộ pháp trong Thần Phong Môn trước kia.

Mạnh Bác Cửu tự hiểu, nếu là một chọi một thì mình với Quỷ Tiên khó phân thắng bại, còn như năm người liên thủ thì Quỷ Tiên chắc chắn sẽ phải chết.

Y tột cùng căm thù lão quỷ này, giờ đây mới có cơ hội báo thù, đồng thời mừng thầm là lão quỷ này đã đến thật đúng lúc. Năm người liên thủ chỉ nội trong ba chiêu là đủ khiến lão phơi xác tại chỗ.

Thế là cười khoan thai nói:

- Lão định giành lấy vinh dự cao thủ đệ nhất thiên hạ phải không?

”Quỷ Tiên” Đỗ Linh cười:

- Lão phu quả đúng là có vọng tưởng như vậy!

Mạnh Bác Cửu phá lên cười:

- Vậy thì hay quá...

Quay sang Mạnh Công Lăng nói:

- Đây là “Quỷ Tiên” Đỗ Linh đại danh lừng lẫy, một tay cự phách trong giới tà đạo, có thể động thủ chưa?

Mạnh Công Lăng dường như cũng có nghe qua tiếng tăm của “Quỷ Tiên” Đỗ Linh, thoáng chau mày nói:

- Đồ lão hiệp không cần nhắc lần nữa sao?

Quỷ Tiên bật cười:

- Lão phu đã cân nhắc kỹ rồi!

Mạnh Công Lăng vốn đã bực tức, bèn quay sang Cửu U lệnh chủ buông giọng nói:

- Ngu huynh đệ không muốn cậy mạnh hiếp yếu, tôn giá hãy giúp sức Đồ lão hiệp cũng được!

Cửu U lệnh chủ đứng nơi mép đài từ xa thản nhiên cười nói:

- Bốn lệnh chủ hiện chưa có hứng thú ấy! Vả lại, bốn lệnh chủ tin chắc là Đồ lão hiệp nhất định sẽ thắng!

Mạnh Công Lăng tức giận:

- Tôn giá xem ngu huynh đệ bọn này là người nào hả?

Cửu U lệnh chủ cười:

- Các hạ cứ toàn lực xuất thủ, hửn Đồ lão hiệp không trách cứ đâu!

Quý Tiên cười vang:

- Tất nhiên rồi, không thì lão phu thắng cũng chẳng có gì là vinh dự!

Mạnh Công Lăng tức tối hỏi:

- Tôn giá xử dụng binh khí gì?

- Lão phu vốn không sử dụng binh khí, nhưng vì tiện cho chư vị, đành phải dùng kiếm vậy!

Kiếm chính là sở trường của dòng dõi Võ Hoàng, dĩ nhiên là rất hợp khẩu vị của anh em họ Mạnh, thế là chẳng ai bảo ai, lập tức mỗi người tuốt trường kiếm ra.

Phải biết trong giới võ lâm không ai dám sánh ngang với Võ Lâm Tứ Thánh, nay “Quý Tiên” Đồ Linh chẳng những một chọi năm mà lại còn chọn binh khí quen dùng của họ, khác nào tạo thêm ưu thế cho địch thủ.

Do đó, khắp quảng trường lập tức trở nên im phăng phắc, để xem “Quý Tiên” Đồ Linh có đương cự nổi ba chiêu hauy không?

Quý Tiên cười ung dung, chậm rãi từ bên lưng rút ra một thanh trường kiếm, vung thành một đóa hoa bạc và nói:

- Lão phu tận chiêu đây!

Đoạn một kiếm bình bình đâm ra.

Mạnh Công Lăng lòng rất lấy làm nhục bởi giao thủ với người này, nên tỏ vẻ nhúng nhường, chờ đến khi trường kiếm đối phương đâm tới gần mới vung kiếm quét ngang ra.

Những tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, trường kiếm của Quý Tiên đã lần lượt giao kích với năm anh em họ Mạnh, nhất thời tia lửa bắn tung tóe, chấp chóa hoa cảm mắt.

Quý Tiên xuất chiêu bình bình, năm người đón tiếp cũng bình bình, chẳng có chi kỳ lạ. Song Mạnh Công Lăng vẻ mặt lập tức nghiêm nặng, bởi y nhận ra “Quý Tiên” Đồ Linh này không phải là một người có thể xem thường.

Thế là năm anh em họ Mạnh tức tốc thay đổi trận thế, loáng cái đã trở thành một vòng tròn, bao vây Quý Tiên vào giữa.

Quý Tiên quát to:

- Chư vị cẩn thận đây!

Những thấy ánh thép chớp ngời, tỏa ra tứ phía, năm anh em họ Mạnh không dám khinh xuất nữa, lập tức vung kiếm nghênh tiếp.

Trong thoáng chốc, ánh thép loang loáng bao trùm cả sáu người, không còn thấy rõ thân thủ và kiếm chiêu của họ nữa.

Chừng sau sáu mươi chiêu, bỗng nghe Quý Tiên cất tiếng hú dài, rồi thì một hồi tiếng binh khí chạm nhau keng keng, trận đấu lập tức ngưng chỉ.

Mọi người hiện diện thấy đều thừ ra, nhất thời cơ hồ ngỡ mình đang trong cơn mơ.

Thì ra trường kiếm trong tay năm anh em họ Mạnh đã cơ hồ cùng một lúc vắng bay đi, còn Quý Tiên thì đã tra kiếm vào bao, cười dài nói:

- Đa tạ đã nhường cho!

Năm anh em họ Mạnh thấy đều thừ ra như phỗng đá, lặng thinh không nói gì cả. Còn Cửu U lệnh chủ cười ha hả nói:

- Thế nào?

Mạnh Công Lăng tiu ngửu buông tiếng thở dài:

- Kể từ nay bốn tọa sẽ không còn nghĩ mình là lãnh tụ võ lâm nữa, vinh dự ấy phải thuộc về Đỗ lão hiệp đây!

Cửu U lệnh chủ cười nhạt:

- E không chỉ có vậy đâu!

Mạnh Công Lăng giật mình:

- Vậy chứ còn muốn gì nữa?

Cửu U lệnh chủ nghiêm giọng:

- Nếu y là người trong dòng tộc họ Mạnh thì sao?

Mạnh Công Lăng ngạc nhiên:

- Vậy nghĩa là sao?

Cửu U lệnh chủ phá lên cười:

- Bí mật sẽ tức khắc phơi bày thôi!

Dứt lời, bỗng thấy Quỷ Tiên đưa tay lột bỏ lớp mặt nạ da người....

Năm anh em họ Mạnh đều thán thốt kêu lên:

-Ồ... Ra là người...

Thì ra chính là Mạnh Niệm Từ!

Mạnh Niệm Từ mặt lạnh lùng tiến đến gần Mạnh Công Lăng, nghiêng rằng nói lớn:

- Song thân kẻ này đã phạm tội tày trời gì mà lão lại đành tâm hại chết một cách thảm thiết thế kia hả?

Cửu U lệnh chủ vội lên tiếng ngăn cản:

- Hãy khoan nói về việc ấy...

Quay sang anh em họ Mạnh quát:

- Các vị thế nào? Có cảm nghĩ gì hả?

Năm anh em họ Mạnh không tự chủ được thoái lui liên hồi, đã lùi ra đến mép đài.

Cửu U lệnh chủ nghiêng rằng nói:

- Huynh đệ tương tàn tranh quyền đoạt lợi, các người còn mặt mũi nào để gặp Võ Hoàng ở chốn suối vàng nữa?

Đoạn sải bước tiến tới, năm anh em họ Mạnh hoảng hốt thoái lui, ngã lăn xuống đài. Bấy giờ nhóm Chương Đài Phụng, Văn Vô Cửu, Quân Lộ Dao và Tây Môn Long đang đứng bên dưới, thấy vậy đều cùng quát to:

- Có lẽ các người đã không còn mặt mũi nào sống trên cõi đời này nữa, hãy chết đi thôi!

Cùng một lúc nào phần độc, ám khí, độc khí nhất tề tung ra, khiến Mạnh Bác Cửu, Mạnh Đạt Tam, Mạnh Vũ Hùng, Mạnh Xung Sơn bốn người lập tức hôn mê bất tỉnh.

Quân Lộ Dao chẳng chút ngần ngại, quát vang:

- Để lão phu hóa kiếp cho họ!

Đồng thời đại kực thần chưởng giáng xuống, bốn anh em họ Mạnh lập tức trở thành một khối máu thịt nhầy nhụa, chết một cách vô cùng thê thảm.

Cửu U lệnh chủ ngửa mặt cất tiếng hú dài, bỗng với giọng khích động nói:

- Phụ thân, người có linh thiêng trên cõi trời cao, hãy hiểu cho nỗi khổ tâm của hài nhi. Hài nhi bắt buộc phải làm như vậy, bằng không nhà họ Mạnh ta chẳng những ngày một trầm luân mà cả võ lâm giang hồ cũng sẽ trở thành núi thây sông máu, xin phụ thân hãy lượng thứ cho hài nhi đã sát hại bốn vị ca ca.

Khẽ buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Nhưng hài nhi còn có thể đứng giữa đất trời này nữa chăng? Phụ thân, hài nhi đến với lão nhân gia ngay đây!

71. Tam Mỹ Đẹp Duyên

Mạnh Công Lăng bàng hoàng thất sắc, thẳng thốt nói:

- Người... người... là ai?

Song y đã chậm mất một bước, Cửu U lệnh chủ đã vung chưởng tự vỗ xuống đỉnh đầu, vỡ sọ chết ngay tức khắc.

Mạnh Công Lăng hai tay run rẩy, chạy đến giở khăn che mặt của Cửu U lệnh chủ ra xem, lập tức bật khóc nức nở gào lên:

- Thiếu Nguyên... Thiếu Nguyên... Thì ra là hiền đệ...

Thì ra Cửu U lệnh chủ chính là “Ngọc Diện Thư Sinh” Mạnh Thiếu Nguyên, người con thứ bảy của Võ Hoàng.

Mạnh Niệm Từ cũng đến gần khóc sướt mướt nói:

- Thất thúc! Thất thúc sao lại làm như vậy...

Mạnh Công Lăng hai tay dính đầy máu tươi của Mạnh Thiếu Nguyên, ngược mặt thở dài nói:

- Ai đã tạo ra bi kịch cho Mạnh gia? Ai đã bắt tài để khiến dòng dõi Võ Hoàng cơ hồ tiêu tan thế này? Ai...

Quay sang Mạnh Niệm Từ nói tiếp:

- Từ nhi, bất luận người có lượng thứ cho đại bá phụ hay không, kể từ nay nhà họ Mạnh chỉ còn có mỗi mình người, mong rằng người có thể làm rạng rỡ tông môn...

Chưa dứt lời đã vung chưởng tự vỗ xuống đỉnh đầu...

Mạnh Niệm Từ toan ngăn cản thì thân người của Mạnh Công Lăng đã ngã xuống.

Thế là trong khoảng khắc cả gia đình họ Mạnh hùng bá võ lâm đều đã vong mạng, chỉ còn Mạnh Niệm Từ là người thừa kế duy nhất.

Chàng thờ thẩn phóng mình xuống cao đài, nhất thời chẳng biết phải xử trí thế nào!

Bỗng, bên tai có người khẽ cất tiếng gọi:

- Mạnh công tử!

Mạnh Niệm Từ ngẩn người, ngẩng lên nhìn, những thấy một bà lão một mắt đang đứng cạnh, vẻ mặt rất hiền từ và nước mắt lã chã rơi.

Mạnh Niệm Từ hiểu ngay đó là ai, vội nói:

- Tiền bối là Lý Áo phải không?

Bà lão một mắt gật đầu:

Có lẽ công tử hãy còn thắc mắc chưa biết người nào là thân mẫu phải không?

- Vâng, tiền bối có thể cho vãn bối biết chứ?

Lý Áo thở dài:

- Khi xưa sau khi lệnh tôn lấy được Tử Kim Tinh Châu, đã bị lệnh bá phụ nghiêm lệnh truy hồi, chính lệnh đường đã giao Tử Kim Tinh Châu cho lão thân trốn đi đến Vu Sơn an thân, còn lệnh đường thì nguy trang bệnh chết, dẫn công tử bỏ trốn...

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Gia mẫu giả bệnh chết thì tại sao lại có một mẫu thân khác giống hệt như nhau nữa, và văn bối cũng không hề bỏ đi đâu cả?

Lý Áo thở dài:

- Thiết Kỵ Môn đủ sức hiệu lệnh thiên hạ, nếu mà nghiêm lệnh truy nã thì dù trốn đi đâu cũng không an toàn, hơn nữa việc lệnh đường giả chết đã bị bại lộ. Sau khi tính toán kỹ lưỡng, một thị tỳ thân cận của lệnh đường đã mang mặt nạ của lệnh đường cùng lệnh tôn thọ nạn!

Còn về công tử thì nghĩ là nơi an toàn hơn hết vẫn là trong phạm vi của cường địch, bởi sau khi phát giác lệnh đường là giả mạo thì dĩ nhiên cũng biết công tử không phải là Mạnh Niệm Từ thật, có thể hoài nghi công tử chính là đứa con của người thị tỳ đã bị chém trên đoạn đầu đài.

Còn người đã truyền chân nguyên cho công tử và chết trong huyết mộ mới thật sự là thân mẫu của công tử, giờ công tử đã hiểu rồi chứ?

Mạnh Niệm Từ mắt ngập lệ khẽ gật đầu:

- Thật ra tiền bối không nói thì văn bối cũng đã đoán ra được!

Trong quảng trường động nghịt người, hầu hết là người của Thiết Kỵ Môn, Thần Phong Môn, Vũ Uy Môn và Phi Hồ Bảo, chủ nhân của họ đã chết, giờ đây Mạnh Niệm Từ mới là chủ nhân duy nhất của họ, không có mệnh lệnh của chàng, chẳng một ai tự ý vọng động.

Nhóm của Văn Vô Cửu và Chương Đài Phụng thì vẫn đứng dưới cao đài từ xa, đưa mắt thần thờ nhìn Mạnh Niệm Từ.

Bỗng, trong đám động thoáng nhón nháo, mọi người bất giác đều hướng ánh mắt về phía ấy.

Những thấy có hai người tiến vào, Mạnh Niệm Từ vội bước nhanh tới đón, nghẹn ngào gọi:

- Ngoại công!

Thì ra hai người ấy chính là “Ngọc Lạp Lão Nhân” Ô Đồng và Văn Tử Khanh.

Văn Tử Khanh trong lòng vẫn còn bồn chồn Tiểu Phụng đang mê man bất tỉnh, thấy Mạnh Niệm Từ tiến tới, vội nói:

- Lão phu thật có lỗi với thiếu hiệp, gặp phải một đứa con gái ngỗ nghịch bất hiếu, khiến lão phu mất hết sĩ diện, lệnh chính đã không còn trì hoãn được nữa, tối đa chỉ còn sống được một giờ nữa thôi!

Bỗng thấy Văn Vô Cửu rảo bước chạy đến và cất tiếng gọi:

- Phụ thân!

Văn Tử Khanh thoáng ngẩn người:

- Sao? Định đuổi ta phải không?

Văn Vô Cửu lắc đầu nguầy nguậy:

- Nữ nhi thật có lỗi với phụ thân, xin lão nhân gia hãy lượng thứ cho!

Quay người hỏi hả gọi:

- Chương tỷ... mau bảo Quân Lộ Dao đến đây ngay!

Chương Đài Phụng thật ra chẳng cần phải gọi, sớm đã mời Quân Lộ Dao đi đến rồi.

Quân Lộ Dao lắc lư đầu xem xét một hồi, đoạn thè lưỡi nói:

- May thay, may thay... chừng nửa giờ nữa là hết cứu rồi, đâu mà còn chịu đựng được đến một giờ!

Bèn tức tốc từ trong lòng móc ra một gói thuốc bột, trút vào miệng cho Ninh Tiểu Phụng uống.

Mạnh Niệm Từ dè dặt hỏi:

- Uống thuốc này vào là khỏi ngay ư?

Quân Lộ Dao cười hề hề:

- Cam đoan tối đa là sau một giờ là hồi tỉnh, nhưng lúc mới tỉnh có lẽ hơi suy yếu, nhưng ba hôm sau là sẽ bình phục như xưa!

- Vậy là hết sức cảm tạ!

Quân Lộ Dao toét miệng cười:

- Đâu dám... Từ nay nếu lão ô còn muốn đứng chân trên giang hồ, không mua chuộc tình cảm của Mạnh thiếu hiệp thì đâu có được...

Mạnh Niệm Từ nghiêm túc:

- Tôn giá sao lại nói vậy, tại hạ đâu phải là kẻ tự kiêu tự đại...

Bỗng, một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Đại ca... rốt cuộc cũng đã tìm được đại ca rồi!

Chỉ thấy từ sau lưng Văn Tử Khanh lách ra một cậu bé mập mạp trắng trẻo, thân thiết nép sát vào người Mạnh Niệm Từ.

Mạnh Niệm Từ mừng rỡ nói:

- Hiền đệ đã đi đâu vậy? Thật khiến đại ca lo chết đi được!

Cậu bé ấy chính là Văn Đại Mộc, cậu cười khúc khích nói:

- Đây phải tiểu đệ tự ý bỏ đi, mà là bị một tên hòa thượng bắt đấy chứ! Về sau may nhờ tiểu đệ giả vờ ngủ, thừa lúc họ không chú ý đã bỏ trốn đi!

Văn Tử Khanh đỡ lời:

- Mộc nhi đã bị bọn hòa thượng Linh Xà Tự bắt đi, may nhờ hấn đã khôn ngoan thừa cơ trốn thoát!

Mạnh Niệm Từ giờ đã trở thành chủ nhân duy nhất, thế là chàng đành hạ lệnh xử lý một số sự vụ cấp thiết trước mắt.

Chàng lo thu liệm thi thể của các vị bá thúc, đặt linh cữu tại Thiết Kỳ Môn, chọn ngày mai táng.

Kế đến là đưa Ninh Tiểu Phụng đến hậu trại an dưỡng. Quần hùng tham dự đại hội cùng Ô Đồng, Văn Tử Khanh đều được giữ lại, mời đến Thiết Kỳ Môn khoản đãi.

Đang lúc bận rộn, bỗng thấy Văn Vô Cửu và Chương Đài Phụng đến gần Mạnh Niệm Từ nói:

- Mạnh công tử, chúng tôi xin cáo từ!

Mạnh Niệm Từ sửng sốt:

- Hai vị cô nương định đi đâu vậy?

Văn Vô Cửu đáp:

- Ta đã nói với gia phụ rồi, ta...

Mắt chợt đỏ hoe, không sao nói tiếp được nữa.

Chương Đài Phụng thì thản nhiên hơn, mỉm cười nói:

- Song thân tôi đều đang ở trong Thiết Kỵ Môn, tôi phải đón hai vị lão nhân gia ấy trở về Phiêu Hương Sơn Trang!

Mạnh Niệm Từ chau mày:

- Phiêu Hương Sơn Trang đã bị thiêu hủy rồi mà?

Chương Đài Phụng mỉm cười:

- Bị thiêu hủy rồi không tái thiết được hay sao?

Mạnh Niệm Từ buồn bã gật đầu:

- Vâng, được, được...

Chàng chẳng hiểu sao, lòng cứ cảm thấy xót xa lạ.

Văn Vô Cửu thở dài nói:

- Chương tỷ, hà tất giấu diếm làm gì, nói cho Mạnh công tử biết thì cũng đâu hề gì?

Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên:

- Chương cô nương... đã giấu giếm tại hạ điều gì vậy?

Chương Đài Phụng giật tay áo Văn Vô Cửu nói:

- Nói bừa, có giấu giếm gì đâu, chúng ta đi thôi.

Mạnh Niệm Từ lách người cản lại:

- Chương cô nương bắt tất như vậy, nếu có điều gì khó khăn, xin cứ thẳng thắn nói rõ!

Chương Đài Phụng lạnh lùng:

- Chúng tôi chẳng có gì khó khăn cả, đa tạ công tử đã quan tâm, nghĩ tình một thời gian quen biết mới đến từ già công tử, ai cần công tử làm bộ làm tịch chứ?

Mạnh Niệm Từ thở dài:

- Tại hạ đâu phải làm bộ làm tịch, mà là hết sức thành tâm!

Chương Đài Phụng cất tiếng cười chua chát:

- Thành tâm hay giả dối cũng được, đằng nào thì cũng sắp chia tay rồi, có gì khác nhau chứ?

Mạnh Niệm Từ nghiêm giọng:

- Văn cô nương... có gì cần nói với tại hạ chẳng?

Văn Vô Cửu ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn thẳng thắn nói:

- Chúng tôi thừa nhận là kẻ chiến bại. Lúc đầu chúng tôi đều vận dụng hết tâm cơ định chiếm hữu công tử, chẳng ngờ ả nha đầu Ninh Tiểu Phụng không đứng lại được, định mệnh đã an bài chúng tôi vô phúc vô phần thì cũng đành cam chịu, chẳng còn gì để nói nữa!

Mạnh Niệm Từ đỏ bừng mặt:

- Chính tại hạ đã phụ lòng nhị vị cô nương... Nhưng... tại hạ cũng chẳng cách nào hơn, mọi sự đều xảy đến bất ngờ, khiến tại hạ chẳng còn sự chọn lựa nào khác...

Văn Vô Cửu bùi ngùi:

- Thôi, chúng tôi cũng không trách công tử đâu!

- Vậy Văn cô nương cũng theo lệnh tôn trở về nhà ư?

Văn Vô Cửu lắc đầu:

- Không...

Mạnh Niệm Từ kinh ngạc:

- Vậy Văn cô nương...

Văn Vô Cửu bỗng nước mắt chảy dài:

- Cũng chẳng cần phải giấu công tử, ta với Chương tỷ sẽ xuống tóc làm ni cô!

Mạnh Niệm Từ bàng hoàng:

- Ồ... Vậy đâu thể được...

Bỗng nghe tiếng Văn Đại Mộc nói:

- Tỷ tỷ, ai bảo tỷ tỷ làm ni cô? Không được, tỷ tỷ không được đi, tiểu đệ không cho đi, cha cũng không cho đi...

Văn Tử Khanh vẻ mặt nghiêm nặng lặng lẽ đứng cạnh.

Bỗng thấy Ô Đồng sai bước đi tới, khẽ nói với Văn Vô Cửu và Chương Đài Phụng:

- Hai người hãy đến đây!

Hai nàng liền vâng lời đi theo.

Mạnh Niệm Từ ngưng thần lắng nghe, chỉ loáng thoáng nghe Ô Đồng nói:

- Lão phu vừa mới gặp Ninh Tiểu Phụng rồi, nàng ta không hề có ý ghen tuông...

Rồi thì không còn nghe được nữa, chỉ thấy hai nàng cùng đỏ mặt bên lên.

Văn Đại Mộc liền thoắt lén đến đứng sau lưng Văn Vô Cửu, dường như đã nghe hết những lời Ô Đồng, bèn chạy đến gần Mạnh Niệm Từ, đưa ngón tay quệt vào má reo lên:

- Đại ca... mắc cỡ lêu lêu, lêu lêu...

Mạnh Niệm Từ vô cùng thắc mắc, vừa định hỏi thì Văn Đại Mộc đã lanh lẹ bỏ chạy, đến trước mặt Văn Vô Cửu lại đưa ngón tay quệt má reo to:

- Tỷ tỷ, mắc cỡ lêu lêu...

Thế là bầu không khí lập tức nhẹ nhõm hơn.

Tình hình trong Thiết Kỳ Môn dần ổn định, Mạnh Niệm Từ tự đương nhiệm môn chủ, giải tán Thần Phong môn chủ, Vũ Uy Môn và Phi Hổ Bảo, đổi lại thành ba phân đà của Thiết Kỳ Môn. Di thể của Mạnh Công Lăng cùng các bào đệ sau khi bốn mươi chín ngày ma chay đều đã được an táng dưới lăng Võ Hoàng, gồm cả di hài của song thân Mạnh Niệm Từ và người thị tỷ trung kiên đã bị chém trên đoạn đầu đài hôm trước.

Sau đó chàng cho di táng thi hài của phụ thân Ninh Tiểu Phụng, trùng tu phần mộ của “Quý Tiên” Đỗ Linh cùng Cái Bang trưởng lão Độc Cô Quần đã thiệt mạng tại Vu Sơn.

Những người ấy đều là trực tiếp hay gián tiếp đã chết vì chàng, chàng đã an táng một cách trọng thể theo lễ trưởng bối.

Sau đó nữa, chàng lại đi tra xét ba nơi phân đà của Thiết Kỳ Môn, đến đâu cũng được các hào kiệt võ lâm đón tiếp trọng hậu, xem như một vị minh chủ võ lâm.

Khi chàng quay trở về Thái Sơn Thiết Kỳ Môn thì thời gian đã qua một năm. Thiết Kỳ Môn sớm đã được tin môn chủ trở về, từ đường chủ trở lên đều chờ sẵn dưới chân núi nghênh đón.

Điều khiến Mạnh Niệm Từ ngạc nhiên là ngoài thuộc hạ Thiết Kỳ Môn, các môn phái võ lâm gần như có mặt đông đủ.

Mặc dù chàng rất lấy làm lạ, nhưng cũng chẳng tiện hỏi nhiều. Đến khi vào trong đại trại thì thấy Ô Đồng và Văn Tử Khanh mặt mày hớn hờ ra tiếp đón.

Bống, Mạnh Niệm Từ trông thấy có điều khác lạ, thì ra khắp trại đâu đâu cũng treo đèn kết hoa, dường như đang chuẩn bị cử hành hôn lễ vậy. Chàng chưa kịp lên tiếng hỏi thì Ô Đồng đã tươi cười nói:

- Khỏi phải hỏi nhiều, mọi sự đều do lão phu sắp đặt hết, hân người không phản đối ngoại công này chứ?

Mạnh Niệm Từ cười nhún nhó:

- Ít ra Từ nhi cũng phải biết là việc gì chứ?

Ô Đồng cười:

- Việc mừng! Ngoại công làm chủ, gả Chương Đài Phụng và Văn Vô Cửu cho người. Hôm nay là ngày lành tháng tốt, hôn lễ sẽ được cử hành, tam mỹ thờ một chồng, rồi đây sẽ để lại một giai thoại trong giới võ lâm.

Mạnh Niệm Từ đỏ bừng mặt:

- Vậy đâu có thể được...

Bống nghe tiếng nhạc vang lừng, từ xa Văn Vô Cửu và Chương Đài Phụng sừng sững trong chiếc áo tân nương bằng gấm đỏ vô cùng lộng lẫy, trong sự hộ tống của các thị nữ tha thướt tiến vào hậu sảnh.

Mạnh Niệm Từ muốn từ chối cũng chẳng được, đành dưới sự đốc thúc của mọi người vội vàng tắm rửa chải chuốt.

Thế là hôn lễ được cử hành long trọng. Ninh Tiểu Phụng giờ đây đã hoàn toàn bình phục, cũng hoa dung rạng rỡ trong áo cưới hồng. Chương Đài Phụng và Văn Vô Cửu đi cạnh hai bên, ba giai nhân giờ đây không ai còn chút lòng ghen tị nào nữa, họ hết sức vui vẻ và hài lòng có được một người chồng tuấn tú anh hùng....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiet-ky-mon>